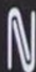
frank herbert

canonicatul dunei

nemira

Frank Herbert

Canonicatul Dune
Titlul original: CHAPTER HOUSE DUNE

Cei ce doresc să repete trecutul trebuie să controleze predarea istoriei.
Coda Bene Gesserit

CÂND PRUNCUL GHOLA ieşi din prima cuvă axlotl a Bene Gesseritului, Maica Superioara Darwi Odrade organiză o mică agapă, pentru a sărbători în mod discret evenimentul, în sufrageria ei din vârful celui mai înalt edificiu al Sectorului Central. Zorii abia mijiseră şi celelalte două membre ale Consiliului, Tamalane şi Bellonda, dădeau senine de nerăbdare din cauza acestei convocări neaşteptate, cu toate că Odrade ceruse ca micul dejun să fie pregătit de bucătăreasa ei personală.

— Nu-i e dat oricui să asiste la naşterea propriului său tată, glumise Odrade când cele două Cucernice Maici se plânseseră că timpul lor era prea preţios pentru a fi "irosit cu astfel de fleacuri".

Doar bătrâna Tamalane avusese o expresie de amuzament ironic. Bellonda îşi păstrase impasibilă figura adipoasă, ceea ce, la ea, era cel mai adesea echivalentul unei încruntături.

Să fi fost cu putinţă, se întreba Odrade, ca Bell să nu-şi fi exorcizat încă resentimentul faţă de relativa opulenţă în care trăia Maica Superioară? Apartamentul lui Odrade purta marca distinctivă a poziţiei sale în cadrul Comunităţii, dar era o distincţie care evidenţia mai degrabă obligaţiile ei, decât vreo intenţie de înălţare deasupra celorlalte Surori. Mica sufragerie îi îngăduia să-şi consulte colaboratoarele în timpul mesei.

Bellonda, în mod vizibil abia aşteptând să plece, nu înceta să arunce priviri piezişe în jurul ei. Toate eforturile depuse pentru

a-i străpunge carapacea de răceală distantă se dovediseră zadarnice.

— Mi s-a părut cu adevărat straniu să ţin bebeluşul acela în braţe, spunându-mi: "E tatăl meu", zise Odrade.

— Am priceput foarte bine de prima dată!

Bellonda vorbise cu o voce aproape ca de bariton, care-i urca din stomac într-o bolboroseală prelungă, de parcă fiecare cuvânt i-ar fi provocat o vagă indigestie.

Înţelegea totuşi sensul butadelor lui Odrade. Bătrânul Bashar Miles Teg fusese, într-adevăr, tatăl Maicii Superioare şi Odrade însăşi culesese sub unghiile ei cele câteva celule destinate, în ipoteza că Bene Gesseritul avea să stăpânească într-o zi tehnica secretă a cuvelor tleilaxu, să permită producerea acestui nou ghola. Bellonda însă ar fi preferat să fie expulzată cu surle şi tobe din Bene Gesserit, decât să subscrie la părerea lui Odrade despre echipamentele vitale ale Comunităţii Surorilor.

— Găsesc treaba asta cu totul frivolă în actualele împrejurări, spuse Bellonda. Turbatele alea ne vânează pretutindeni cu intenţia de a ne extermina şi ţie îţi arde de celebrări!

Cu un oarecare efort, Odrade izbuti să rostească pe un ton blând:

— Dacă Onoratele Matres ne descoperă înainte de-a fi pregătite să le înfruntăm, asta se va întâmpla, poate, datorită faptului că n-am ştiut să ne păstrăm moralul.

Privirea cu care o ţintui Bellonda era plină de acuzaţii frustrante: *Femeile acelea cumplite au nimicit deja şaisprezece dintre planetele noastre!*

Odrade ştia că era eronat ca acele planete să fie considerate drept posesiuni Bene Gesserit. Confederaţia dezlânată de guverne planetare reunite după Epoca Foametei şi după Dispersie depindea în mare măsură de Comunitatea Surorilor, pentru serviciile vitale şi securitatea comunicaţiilor pe care aceasta le asigura, dar vechile facţiuni persistau: CHOAM-ul, Ghilda Spaţială, Tleilaxul, vestigiile răzleţe ale preoţimii Zeului Fracţionat şi chiar grupuscule înrudite cu Păstrăvăresele sau numeroase mişcări schismatice. Zeul Fracţionat lăsase moşte-nire omenirii un imperiu fracţionat, ale cărui componente deveniseră dintr-o dată aleatorii din cauza atacurilor furibunde ale Onoratelor Matres din Dispersie. Iar Bene Gesseritul — încă

interesat de menţinerea majorităţii acestor vechi forme — constituia, fireşte, ţinta principală a acestor atacuri.

Gândurile lui Bellonda nu se abăteau niciodată prea mult de la ameninţarea reprezentată de Onoratele Matres. Era o slăbiciune care-o îngrijora pe Odrade. Nu o dată se gândise s-o înlocuiască pe Bellonda, însă facţiuni existau în ziua de azi până şi în interiorul Bene Gesseritului iar Bell poseda calităţi de organizatoare pe care nimeni nu le putea tăgădui. Arhivele nu funcţionaseră niciodată mai eficient decât sub conducerea ei.

Aşa cum făcea deseori, Bellonda, chiar şi fără a recurge la cuvinte, reuşise să îndrepte atenţia Maicii Superioare asupra Furiilor care le urmăreau cu o perseverenţă feroce. Faptul fu de natură să tulbure atmosfera de izbândă calmă pe care Odrade nădăjduise s-o instaureze în această dimineaţă.

Se sili să se gândească la noul ghola. *Teg!* Dacă memoria sa originală putea să fie restabilită, Comunitatea Surorilor avea să dispună din nou de cel mai strălucit Bashar care o slujise vreodată. Un Bashar mentat! Un geniu militar ale cărui fapte de vitejie alimentau deja miturile Vechiului Imperiu.

Dar chiar dacă-l obţineau pe Miles Teg, avea să fie el îndeajuns pentru a face faţă acestor femei reîntoarse din Dispersie?

Pe toţi zeii care-ar putea să existe, Onoratele Matres nu trebuie să ne găsească! Nu încă!

Teg reprezenta prea multe necunoscute şi posibilităţi tulburătoare. Perioada dinaintea morţii sale în catastrofa Dunei era înconjurată de mister. *A săvârşit ceva, pe Gammu, care a dezlănţuit furia turbată a Onoratelor Matres. Rezistenţa sa, plătită cu viaţa pe Dune, nu-i de ajuns pentru a explica o reacţie atât de violentă din partea lor.*

Circulau tot felul de zvonuri, relatări care n-aveau nici cap, nici coadă, despre ultimele sale zile petrecute pe Gammu, înaintea distrugerii Dunei. *Se mişca atât de repede, încât nu putea fi văzut cu ochiul liber!* Fusese într-adevăr în stare să facă acest lucru? Vreo altă rezultantă eratică datorată genelor Atreides? O mutaţie? Sau doar încă o fabulaţie de adăugat la legenda lui Teg? Comunitatea Surorilor trebuia să stabilească adevărul cât mai curând cu putinţă.

O acolită aduse trei mic-dejunuri pe care Surorile le înfulecară la repezeală, ca şi cum această întrerupere trebuia

depăşită tară zăbavă din pricina pericolului pe care-l dezvolta fiecare minut pierdut.

Chiar şi după plecarea lor, Odrade rămase sub impresia temerilor nerostite ale Bellondei.

Şi ale mele.

Se ridică şi se apropie de fereastra largă ce domina acoperişurile mai joase şi o parte din livezile şi păşunile care împrejmuiau Sectorul Central. Primăvara nu se sfârşise încă, dar fructele începeau deja să se împlinească pe crengile pomilor. *Semnul renaşterii. Un nou Teg s-a născut astăzi!* Nici un simţământ de entuziasm nu însoţea însă acest gând. De obicei, priveliştea avea asupra ei un efect tonifiant. Nu şi în dimineaţa aceasta.

Care sunt adevăratele mele forţe? Care sunt faptele pe care pot să mă bizui?

Resursele de care dispunea o Maică Superioară erau considerabile: loialitatea absolută a Surorilor care-o slujeau, forţe armate sub comanda unui Bashar format la şcoala lui Teg (dar aflat în clipa de faţă departe, cu o mare parte a trupelor sale, pentru a păzi planeta-şcoală Lampadas), meseriaşi şi tehnicieni, spioni şi agenţi răspândiţi pe tot cuprinsul Vechiului Imperiu, cohorte de muncitori de tot felul care căutau protecţia Comunităţii Surorilor împotriva Onoratelor Matres şi, desigur, toate Cucernicele Maici, cu Celelalte Memorii ale lor ce ajungeau până în zorii vieţii.

Fără nici o trufie, Odrade ştia că reprezenta culmea a ceea ce însemna puterea unei Cucernice Maici. Dacă amintirile ei personale nu-i furnizau informaţiile dorite, existau alte persoane în jurul ei care erau în măsură să umple golurile. Fără a mai pune la socoteală datele păstrate în memoria maşinilor, faţă de care însă recunoştea că avea o neîncredere înnăscută.

Era adesea tentată să exploreze acele alte vieţi pe care le purta în propria-i memorie şi ale căror meandre subterane ar fi fost, poate, capabile să-i ofere soluţii strălucite pentru orice dificultăţi. Riscul însă era prea mare! Te puteai pierde cu orele printre Celelalte Memorii, pradă fascinaţiei pe care-o exercita mulţimea tipurilor umane întâlnite. Era mai bine să respecţi echilibrul profund al acestei memorii secunde şi să recurgi la ea, sau s-o laşi să se manifeste de la sine, doar în caz de necesitate. Conştiinţa, acesta era pivotul identităţii şi singurul reazem sigur

pe care se bizuia Odrade.

Strania metaforă mentatică a lui Duncan Idaho îi era adesea de ajutor:

Percepţia sinelui: oglinzi, faţă în faţă, care traversează universul, captând în trecerea lor imagini reflectate la nesfârşit. Infinitul văzut din unghiul finitului, analogul conştiinţei purtând părticelele percepute ale nemărginirii.

Odrade nu auzise niciodată cuvinte care să exprime mai îndeaproape percepţiile ei neformulate. Idaho numea asta "complexitate specializată".

"Culegem, asamblăm şi reflectăm, fiecare dintre noi, în cadrul sistemului nostru de ordine", spunea el.

Ceea ce corespundea, în fapt, punctului de vedere al Bene Gesseritului că oamenii erau o formă de viaţă menită de evoluţie să creeze ordine.

Dar prin ce ne ajută asta să luptăm împotriva acestor creaturi ale dezordinii care ne vânează? Cărei ramuri a evoluţiei îi aparţin ele? Să fie evoluţia doar un alt nume atribuit lui Dumnezeu?

Surorile ei ar fi luat în râs asemenea "speculaţii vane".

Şi totuşi... răspunsurile existau, *poate,* în Celelalte Memorii.

Ahhh, ce ispită!

Cât de mult ar fi vrut să-şi proiecteze eul, asediat de pretutindeni, în identităţi din trecut, pentru a simţi cum se trăia pe atunci. Dar pericolele imediate ale unei asemenea tentaţii o îngheţau. Simţea Celelalte Memorii înghesuindu-se la hotarele percepţiilor sale. *"Iată, aşa era!" "Nu! Mai degrabă aşa!"* Ce lacome erau... Trebuia să alegi şi să triezi, animând pe nesimţite trecutul. Dar nu tocmai acesta era obiectul conştiinţei, esenţa însăşi a faptului de a exista?

Să selecţionezi din trecut şi să compari cu prezentul. Să înveţi consecinţele.

Acesta era punctul de vedere al Bene Gesseritului asupra istoriei. Străvechile cuvinte ale lui Santayana răsunau în vieţile tuturor Surorilor: *Cei ce nu pot să-şi amintească trecutul sunt condamnaţi să-l repete.*

Clădirile înseşi ale Sectorului Central, cel mai puternic dintre toate aşezămintele Bene Gesseritului, oglindeau această atitudine, oriîncotro şi-ar fi îndreptat Odrade privirile. Uziformul, acesta era conceptul de căpetenie. Nici un centru de activitate

Bene Gesserit nu era lăsat să devină nefuncţional, rămânând neschimbat de dragul nostalgiei. Comunitatea Surorilor n-avea nevoie de arheologi. Cucernicele Maici întrupau istoria.

Încet (mult mai încet ca de obicei), priveliştea contemplată din înaltul ferestrei îşi produse asupra ei efectul liniştitor. Ceea ce-i raportau ochii era ordinea Bene Gesserit.

Dar Onoratele Matres puteau pune capăt acestei ordini dintr-o clipă în alta. Situaţia Comunităţii era mult mai rea decât pe vremea când fusese supusă de Tiran. Odrade detesta multe dintre deciziile pe care se vedea silită să le ia în ultimul timp. Biroul ei era un loc mai puţin plăcut din cauza acţiunilor ce se hotărau aici.

Să abandonăm Citadela Bene Gesserit de pe Palma?

Sugestia figura în raportul cotidian al lui Bellonda care o aştepta în această dimineaţă pe masa de lucru. Odrade îl adnotă cu un singur cuvânt. *Da.*

Trebuie să abandonăm Palma deoarece atacul Onoratelor Matres este iminent, iar noi nu suntem în măsură nici s-o apărăm, nici s-o evacuam.

O mie o sută de Cucernice Maici, şi doar Parcele ştiau câte acolite, postulante şi altele, aveau să-şi găsească moartea sau ceva şi mai rău din cauza acestui singur cuvânt. Fără a mai vorbi de toate "vieţile obişnuite" care existau la umbra Bene Gesseritului.

Povara unor asemenea decizii îi pricinuia lui Odrade un nou soi de oboseală. O oboseală a sufletului? Dar exista oare un asemenea lucru ca sufletul? Oboseala profundă pe care-o simţea se situa la un nivel unde conştiinţa n-avea acces. Obosită, obosită, obosită.

Până şi Bellonda dădea semne de oboseală, deşi climatul de violenţă era pentru ea o adevărată desfătare. Singură Tamalane părea mai presus de toate astea, însă Odrade nu se lăsa amăgită. Tam atinsese vârsta contemplaţiei superioare, care le aştepta pe toate Surorile dacă supravieţuiau destul timp. Nimic altceva nu mai conta atunci, decât observarea şi judecarea. Nimic nu mai era formulat altfel decât prin câte-o expresie fugară pe trăsăturile brăzdate de riduri. Tamalane vorbea foarte puţin în ultima vreme. Remarcile ei erau atât de laconice, încât deveneau aproape ridicole: "Mai cumpăraţi non-nave... Informaţi-o pe Sheeana... Studiaţi dosarul Idaho... Întrebaţi-o pe

Murbella..." Uneori nu lăsa să se audă decât mormăieli, de parcă s-ar fi temut că vorbele ar putea s-o trădeze.

Şi în tot acest timp, Furiile le vânau, răscolind spaţiul în căutarea oricărui indiciu care să le permită descoperirea coordonatelor Planetei Canonicatului.

În gândurile ei cele mai tainice, Odrade îşi imagina non-navele Onoratelor Matres ca pe nişte corăbii de corsari străbătând mările infinite dintre stele. Nu arborau pavilionul negru cu cap de mort şi oase încrucişate, dar asta nu însemna că simbolul nu era prezent. Şi nu exista nimic romantic în motivaţiile lor. *Ucide şi jefuieşte! Adună-ţi bogăţiile din sângele altora. Secătuieşte-le energiile şi mână-ţi non-navele ucigaşe pe căi lubrifiate cu sânge.*

Şi nu-şi dădeau seama că aveau să se înece în lubrifiant roşu dacă se încăpăţânau să continue pe acest făgaş.

Cu siguranţă că trebuie să existe oameni încrâncenaţi de mânie, acolo, în acea Dispersie în care îşi au obârşia Onoratele Matres. Oameni care vor fi trăind toată viaţa cu o singură idee: să le facă de petrecanie!

Nimic nu era mai periculos decât un univers în care unor asemenea idei li se îngăduia să circule fără oprelişti. Civilizaţiile demne de acest nume aveau grijă ca astfel de idei să nu dobândească energie, ba chiar să nici nu aibă prilejul de a lua naştere. Iar când lucrul se producea totuşi, din întâmplare sau dintr-un accident, ele erau degrabă deviate, înainte de-a apuca să capete o forţă de inerţie prea mare.

Odrade era realmente uimită de faptul că Onoratele Matres nu vedeau acest lucru, sau, dacă-l vedeau, că nu-i dădeau importanţă.

"Isterice infatuate", le calificase într-o zi Tamalane.

"Xenofobe", o contrazisese Bellonda, mereu predispusă să corecteze pe toată lumea, ca şi cum poziţia ei în fruntea Arhivelor îi îngăduia o mai bună înţelegere a realităţii.

Amândouă aveau dreptate, considera Odrade. Onoratele Matres se comportau ca nişte isterice pentru care orice străin era un duşman. Singurele persoane cărora păreau să le acorde încredere era bărbaţii pe care-i subjugau sexual, dar şi această încredere era limitată. Erau nevoite să se asigure întruna, după cum susţinea Murbella *(singura noastră Onorată Mater prizonieră),* că priza lor rămânea suficient de fermă.

"Câteodată, la mânie, ucid pe câte unul doar pentru a le servi drept exemplu celorlalţi", explicase Murbella, iar cuvintele ei impuseseră întrebarea: *Vor să facă şi din noi un exemplu?* "Priviţi! Iată ce păţesc cei ce cutează să ni se împotrivească!"

"Le-aţi iritat", spusese Murbella. "Şi, o dată iritate, nu se vor lăsa până ce nu vă vor fi nimicit. "

Moarte străinilor!

O reacţie ciudat de primitivă. *O slăbiciune, dacă ştim s-o exploatăm,* îşi spunea Odrade.

Xenofobia — împinsă până la limita ridicolului?

Foarte posibil.

Odrade lovi cu pumnul în tăblia biroului, conştientă că gestul avea să fie observat şi înregistrat de Surorile care exercitau o supraveghere constantă a comportamentului Maicii Superioare. Apoi vorbi cu voce tare, pentru omniprezenţii ochi com şi câinii de pază din spatele lor:

— N-o să aşteptăm la nesfârşit în enclave, pe poziţii defensive! Am devenit la fel de grase ca Bellonda (n-are decât să se supere!) închipuindu-ne că am creat o societate intangibilă şi structuri trainice.

Făcu ochii roată prin încăperea atât de familiară.

— Locul ăsta este unul dintre punctele noastre slabe!

Se reaşeză la birou gândindu-se (ca şi cum n-ar fi avut alte griji!) la necesităţile comunitare şi arhitecturale ale Bene Gesseritului. Şi de ce nu? Era una dintre prerogativele Maicii Superioare!

Aşezămintele Comunităţii Surorilor se dezvoltau rareori la întâmplare. Chiar şi când se implantau pe structuri preexistente (cum fusese cazul vechii Citadele Harkonnen de pe Gammu), o făceau cu intenţia de a renova totul. Aveau nevoie de pneumotuburi pentru expedierea mesajelor şi a pachetelor de mici dimensiuni, de linii optice şi de proiectoare duradiante pentru transmiterea criptogramelor. Surorile se considerau experte în arta protejării comunicaţiilor. Misivele importante erau încredinţate unor curiere acolite sau unor Cucernice Maici, pregătite să se autodistrugă mai degrabă decât să trădeze încrederea superioarelor lor.

Putea să vadă cu ochii minţii, dincolo de fereastra ei, dincolo de această planetă, superba reţea Bene Gesserit, perfect organizată şi dotată, unde fiecare Soră reprezenta o verigă

umană solidară cu celelalte. Când era vorba de supravieţuirea Comunităţii, exista un nucleu indestructibil de loialitate. Chiar dacă se mai semnalau excepţii, câteodată spectaculoase (ca Doamna Jessica, bunica Tiranului), ele nu erau decât temporare. În mai toate cazurile, lucrurile reintrau repede în ordine.

Dar toate astea deveniseră un şablon Bene Gesserit. O slăbiciune.

Odrade nu se ferea să recunoască în sinea ei că împărtăşea întru totul temerile Bellondei. *Dar să fiu afurisită dacă am să le las să întunece orice bucurie de a trăi!* Asta ar fi însemnat să facă exact lucrul pe care-l doreau acele Onorate Matres însetate de sânge.

— Vigoarea noastră vitală e ceea ce vor de la noi Furiile, rosti ea, ridicând privirea spre minusculii ochi com din tavan.

Ca sălbaticii din epocile primitive, care devorau inima duşmanilor lor. Ei bine... le vom da de mâncare! Pe săturate. Şi va fi prea târziu când îşi vor da seama că nu pot digera ce-au înghiţit!

În afara învăţăturilor preliminare, destinate formării postulantelor şi acolitelor, Bene Gesseritul nu obişnuia să facă prea mult uz de poveţe metaforice. Odrade însă avea propriile ei parabole.

Cineva trebuie să ţină coarnele plugului.

Surâse în sinea ei, în timp ce se apleca asupra lucrărilor de pe birou, mult mai înviorată. Camera de lucru, Comunitatea Surorilor, acestea îi erau grădina. O grădină unde trebuia să smulgă buruienile, să pună răsaduri. Şi *îngrăşământ. Nu trebuie uitat îngrăşământul.*

Când m-am angajat să călăuzesc omenirea pe Poteca mea de Aur, i-am făgăduit o lecţie pe care să n-o uite nici în

mormânt. Cunosc un model adânc înrădăcinat, căruia oamenii îi neagă existenţa, cu toate că-l confirmă prin faptele lor. Ei spun că doresc securitatea şi liniştea, starea de lucruri pe care o numesc pace. Dar chiar în vreme ce susţin asta, seamănă germenii dezordinii şi-ai violenţei.

Leto II, Împăratul-Zeu

VASĂZICĂ, mă numeşte Regina-Păianjen!

Preaonorata Mater se lăsă pe spate în jilţul masiv, amplasat pe o estradă înaltă. Pieptul ei ofilit tresări, scuturat de un hohot de râs mut.

Ştie ce-o aşteaptă când o voi prinde în pânza mea! O să-i sug sângele până la ultima picătură, asta am să fac!

Măruntă, cu trăsături şterse, animate de zvâcnete nervoase ale muşchilor, coborî ochii spre pardoseala scăldată în lumina ce pătrundea prin tavanul translucid al sălii de audienţe. O Cucernică Maică Bene Gesserit zăcea răstignită pe dalele galbene, imobilizată cu legături din fibră shiga. Prizoniera nu încerca să facă nici o mişcare. Astfel folosite, filamentele shiga erau cum nu se poate mai potrivite. *I-ar reteza braţele într-o clipită!*

Sala în care trona era demnă de o Preaonorată Mater, atât prin dimensiunile ei, cât şi prin faptul că fusese luată cu forţa din stăpânirea altora. Cu o suprafaţă de trei sute de metri pătraţi, fusese concepută pentru întrunirile Navigatorilor Ghildei ce aveau loc pe această planetă, numită Joncţiune, unde fiecare Navigator se prezenta într-o cuvă monstruoasă. Prizoniera de pe pardoseala galbenă era un firicel de praf pierdut în imensitate.

Bicisnica asta s-a arătat prea bucuroasă să-mi dezvăluie cum mă numeşte aşa-zisa ei Superioară!

Era, totuşi, o dimineaţă încântătoare, îşi spunea Preaonorată Mater. Păcat doar că tortura şi sondele mentale nu dădeau nici un rezultat cu vrăjitoarele astea. Cum puteai să schingiuieşti pe cineva care era în măsură să aleagă moartea în orice moment? Şi care nu şovăia s-o facă! Pe deasupra, cunoşteau şi mijloace pentru a suprima durerea. Pline de resurse, aceste primitive.

Iar asta mai era şi îndopată cu shere! Drogul ăsta blestemat

avea puterea de a deteriora un creier la contactul sondelor înainte ca acestea să poată extrage ceva.

Preaonorată Mater îi făcu semn uneia dintre aghiotantele ei, care o înghionti cu piciorul pe Cucernica Maică răstignită, apoi, la un alt semn, îi slăbi un pic legăturile shiga pentru a-i permite un minimum de mişcare.

— Cum te cheamă, fetiţo? întrebă Preaonorată Mater, cu un glas pe care vârsta şi falsa solicitudine îl făceau să sune ca un raşpel.

— Mă cheamă Sabanda.

O voce tinerească şi limpede, câtuşi de puţin afectată de caznele interogatoriilor.

— Ţi-ar plăcea să ne vezi capturând un amărât de mascul şi înrobindu-l, Sabanda?

Sabanda ştia ce trebuie să răspundă. Fusese instruită, ca toate celelalte.

— Prefer să mor.

Rostise cuvintele cu tot calmul, aţintindu-şi privirea spre faţa zbârcită, cu tenul de culoarea unei rădăcini uscate şi rămase prea mult timp în bătaia soarelui. Acele stranii puncte portocalii care jucau în ochii Preaonoratei Mater erau semnul furiei. Aşa-i spuseseră Instructoarele.

Roba descheiată, roşu-aurie, ornamentată cu dragoni negri pe faldurile atârnând peste genunchi, şi colantul roşu de sub ea nu făceau decât să accentueze jigăreala trupului pe care-l acopereau.

Preaonorata Mater nu-şi schimbă câtuşi de puţin expresia în timp ce, ca în atâtea alte rânduri, le invectiva în gând pe vrăjitoarele Bene Gesserit: *Fir-aţi toate blestemate!*

— Cu ce te ocupai pe planeta aia mizerabilă unde te-am capturat? întrebă ea.

— Îi învăţam carte pe copii.

— Mă tem că n-am mai lăsat nici unul viu pe-acolo.

Acum de ce zâmbeşte? Ca să mă provoace, evident!

— Îi învăţai pe copii s-o adore pe vrăjitoarea Sheeana?

— De ce i-aş fi învăţat să adore o Soră de-a noastră? Sheeanei nu i-ar plăcea asta.

— Nu i-ar plăcea... Vrei să spui că a înviat din morţi şi că o cunoşti?

— Oare doar pe cei vii îi cunoaştem?

Ce clară şi netemătoare era vocea tinerei vrăjitoare! Posedau un autocontrol remarcabil, dar nici măcar asta n-avea să le salveze. Ciudat, totuşi, cum putea să persiste acest cult al Sheeanei. Trebuia extirpat, fireşte, anihilat în aceeaşi manieră în care vrăjitoarele însele erau anihilate încetul cu încetul.

Preaonorata Mater ridică degetul mic al mâinii drepte. O aghiotantă care aştepta se apropie de prizonieră cu un injector. Poate că acest nou drog era cel care avea să dezlege limba vrăjitoarelor. Poate nu. Oricum, nu prea conta.

Sabanda schiţă o grimasă când injectorul îi atinse gâtul. Muri în câteva secunde. Servitorii scoaseră cadavrul din sală. Aveau să-l dea de mâncare Fiutarilor captivi. Nu că Fiutarii ar fi fost de cine ştie ce folos. Nu se reproduceau în captivitate, nu dădeau ascultare nici celor mai simple ordine. Rămâneau posaci, inerţi.

"Unde Îngrijitorii?" întreba uneori câte unul. Gurile lor umanoide nu erau în stare să pronunţe decât vorbe fără noimă. Totuşi, Fiutarii puteau furniza şi unele plăceri. Iar captivitatea lor avea meritul de a demonstra că erau vulnerabili. Întocmai ca şi aceste vrăjitoare primitive.

Până la urmă vom găsi ascunzătoarea vrăjitoarelor. Nu-i decât o chestiune de timp.

Persoana capabilă să ia un lucru banal şi obişnuit pentru a-l prezenta într-o nouă lumină are darul de a înspăimânta. Nu vrem ca ideile noastre să fie schimbate. Ne simţim ameninţaţi de asemenea tentative. "Ştiu deja tot ce-i important de ştiut!" *spunem noi. Apoi apare Schimbătorul şi răstoarnă toate vechile noastre idei.*

Maestrul Zensufi

LUI MILES TEG îi plăcea să se joace în livezile care înconjurau Sectorul Central. Odrade îl dusese pentru prima oară acolo când abia învăţase să meargă. Una dintre cele mai timpurii amintiri ale lui: avea doar doi ani şi ştia deja că era un ghola, deşi nu înţelegea pe de-a-ntregul semnificaţia acestui cuvânt.

— Nu eşti un copil ca oricare altul, îi spusese Odrade. Te-am făcut din celule preluate de la un om foarte bătrân.

Cu toate că era un copil precoce iar cuvintele ei i se păruseră vag tulburătoare, fusese mai interesat, pe atunci, să se zbenguie pe sub pomi, în iarba deasă a verii.

Mai târziu, acelei prime zile petrecute în livadă i se adăugară altele, dimpreună cu tot mai multe impresii despre Odrade şi celelalte Surori care se ocupau de educaţia lui. Destul de repede, îşi dădu seama că Odrade găsea în aceste excursii aceeaşi desfătare ca şi el.

Într-o după-amiază, pe când avea patru ani, el îi mărturisi:

— Primăvara e anotimpul meu preferat.

— Şi al meu.

La vârsta de şapte ani, când începuse deja să facă dovada strălucitelor capacităţi mentale şi a memoriei holografice care îndemnaseră Comunitatea Surorilor să încredinţeze responsabilităţi atât de mari precedentei sale încarnări, simţi deodată în aceste livezi ceva nelămurit, care-l răscolea până în adâncul fiinţei.

A fost prima sa percepţie reală a faptului că purta în el amintiri pe care nu reuşea să le rememoreze. Profund tulburat, s-a întors către Odrade, a cărei siluetă se contura aureolată de lumina soarelui de după-amiază, şi a spus:

— Există lucruri de care nu-mi pot aminti!

— Într-o zi, ai să ţi le aminteşti, a răspuns ea.

Chipul ei rămăsese nedesluşit, în umbră, iar cuvintele păruseră să vină dintr-un loc cufundat în beznă, aflat atât înlăuntrul lui cât şi în realitatea din jur.

În acel an începu să studieze viaţa Basharului Miles Teg, ale cărui celule generaseră noua sa viaţă. Odrade îi dăduse o explicaţie sumară, arătându-şi unghiile:

— I-am zgâriat uşor pielea de pe ceafă. Câteva celule au fost de ajuns pentru a-ţi da viaţă.

Livezile emanau ceva de o intensitate aparte în anul acela. Fructele erau mai mari şi mai cărnoase, albinele păreau cuprinse de frenezie.

— Din cauza deşertului care se extinde acolo, în regiunile sudice, îi spuse Odrade, care-l ţinea de mână în timp ce se plimbau pe sub merii încărcaţi, în roua încă proaspătă a dimineţii.

Teg privi printre arbori, spre sud, hipnotizat pentru o clipă de lumina cernută prin frunzişul des. Învăţase despre deşert şi avea impresia că-i simte prezenţa apăsătoare până în acest loc.

— Pomii simt că li se apropie sfârşitul, continuă Odrade. Viaţa se reproduce cu mai multă vigoare când este ameninţată.

— Aerul e foarte uscat. Trebuie să fie tot din cauza deşertului.

— Vezi ce multe frunze au îngălbenit şi s-au încreţit pe margini? A trebuit să irigăm din greu anul ăsta.

Ceea ce-i plăcea la Odrade era că nu-i vorbea niciodată ca unui copil. I se adresa aproape ca de la egal la egal. Văzu frunzele galbene cu marginile răsucite. Deşertul le pricinuia asta.

În mijlocul livezii, se opriră şi ascultară o bucată de vreme păsările şi insectele. Albine aflate la lucru în trifoiul păşunii învecinate veniră în inspecţie, dar el era marcat cu feromoni, asemenea tuturor celor care circulau liber pe Planeta Canonicatului. Bâzâiră în jurul lui, identificară marcajul şi se duseră să-şi vadă mai departe de florile lor.

Mere. Odrade arătă cu degetul către vest. *Piersici.* Privirea lui urmări direcţia în care indica ea. Da, şi cireşe, la est, dincolo de păşune. Zări picăturile de răşină care îmbroboneau ramurile.

Seminţe şi răsaduri fuseseră aduse aici de primele non-nave cu vreo mie cinci sute de ani în urmă, spunea ea, şi fuseseră plantate cu cea mai mare grijă.

Teg îşi imagina mâini care scormoneau pământul, apoi îl tasau uşor în jurul mlădiţelor; îşi închipuia sistemul laborios de irigaţii, împrejmuirile menite să reţină vitele pe păşunile din jurul primelor plantaţii şi construcţii ale Canonicatului.

La vremea aceea începuse deja să înveţe despre uriaşul vierme de nisip pe care Comunitatea Surorilor îl salvase de pe Rakis. Moartea acelui vierme dusese la apariţia unor creaturi care se numeau păstrăvi de nisip. Păstrăvii de nisip făceau să crească deşertul. O parte a acestei istorii conţinea relatări despre încarnarea sa anterioară, un om căruia i se spunea "Basharul". Un mare comandant de oşti, care murise când nişte femei înspăimântătoare, numite Onorate Matres, distruseseră Rakisul.

Teg găsea aceste studii deopotrivă fascinante şi tulburătoare. Simţea înlăuntrul lui goluri, locuri în care ar fi

trebuit să existe amintiri. Aceste goluri îl strigau în vise. Iar câteodată, când cădea în reverie, i se arătau chipuri. Aproape că auzea şi cuvinte. Şi i se întâmpla deseori să cunoască denumirile unor lucruri înainte de-a le fi învăţat de la cineva. Îndeosebi denumiri de arme.

Curând, deveni conştient că în jurul lui se petreceau evenimente grave. Toată această planetă avea să devină un deşert, iar asta se întâmpla deoarece Onoratele Matres voiau să le omoare pe femeile Bene Gesserit care-l creşteau.

Cucernicele Maici din preajma lui îi inspirau deseori teamă, cu robele lor negre, feţele veşnic severe şi ochii albastru-în-albastru, fără nici un pic de alb. Mirodenia cauza asta, spuneau ele.

Odrade era singura care-i arăta ceea ce i se părea lui a fi o afecţiune adevărată, iar Odrade era o persoană *foarte* importantă. Toată lumea îi spunea Maică Superioară. Aşa trebuia să-i spună şi el, în afara cazurilor când se plimbau, numai ei doi, prin livezi. Atunci avea voie să-i spună doar Maică sau Mamă.

În cel de-al nouălea an, în cursul unei promenade matinale cam pe la vremea culesului, după ce trecuseră de cea de-a treia creastă din livada de meri aflată la nord de Sectorul Central, dădură de-o mică depresiune lipsită de arbori, dar invadată de o vegetaţie luxuriantă alcătuită din tot felul de plante. Odrade puse mâna pe umărul lui şi-l făcu să se oprească într-un loc de unde se vedea un şir de pietre plate, negre, care formau o potecă şerpuită prin hăţişul de verdeaţă şi flori mărunte. Maica Superioară era într-o dispoziţie neobişnuită. I-o desluşi în glas.

— Noţiunea de proprietate e o chestiune interesantă, rosti ea. Noi posedăm această planetă sau ea ne posedă pe noi?

— Îmi place cum miroase aici, spuse el.

Ea luă mâna de pe umărul lui şi-l împinse uşurel înainte.

— Aici am plantat pentru nas, Miles. Plante aromatice. Observă-le cu atenţie şi caută să citeşti despre ele când te vei duce în bibliotecă. Oh! Poţi să le calci fără teamă, adăugă ea când el dădu să ocolească o tulpină care-i stătea în cale.

El puse talpa pe mlădiţă verde, culcând-o la pământ. Numaidecât, un parfum înţepător îi urcă în nări.

— Au fost plantate anume pentru a fi călcate şi lăsate să-şi împrăştie miresmele, zise Odrade. Presupun că Instructoarele

te-au învăţat despre nostalgie. Ţi-au spus că nostalgia poate fi deseori provocată de o senzaţie olfactivă?

— Da, Mamă, răspunse el. Apoi, întorcându-se să privească planta pe care o strivise, adăugă: Asta-i rozmarin.

— De unde ştii?

Vocea ei se însufleţise brusc.

El ridică din umeri.

— Ştiu, pur şi simplu.

Odrade păru mulţumită.

— S-ar putea să fie o amintire originală.

În timp ce continuau să se plimbe pe poteca înmiresmată, Odrade rosti cu glas din nou îngândurat:

— Fiecare planetă posedă propriul ei caracter, peste care desenăm motive ale Vechiului Pământ. Uneori, nu ne iese decât o schiţă aproximativă; aici însă, cred că am reuşit perfect.

Îngenunche şi rupse o rămurea dintr-o plantă de un verde crud. O strivi între degete, apoi o apropie de nasul lui, spunând:

— Salvie.

El ştia că era salvie, dar n-ar fi putut spune cum de ştia.

— I-am simţit mirosul şi în mâncare. E ca melanjul?

— Dă gust mai bun, dar nu acţionează asupra conştiinţei, răspunse ea, apoi se ridică în picioare şi-l privi din înaltul staturii, ei. Observă bine locul acesta, Miles, Lumile noastre ancestrale au dispărut, dar aici am recuperat o părticică din originile noastre.

El avu sentimentul că Odrade era pe cale să-l înveţe ceva important. O întrebă:

— De ce voiai să ştii, adineaori, dacă planeta asta ne posedă?

— Comunitatea Surorilor consideră că noi suntem intendentele acestor ţinuturi. Ştii ce este un intendent?

— Ca Roitiro, tatăl prietenului meu, Yorgi. Yorgi spune că sora lui mai mare va deveni într-o zi intendenta plantaţiilor lor.

— Aşa este. Ocupăm anumite planete de mai mult timp decât oricare alţii despre care avem ştiinţă, dar nu suntem decât intendente.

— Dacă Planeta Canonicatului nu vă aparţine, cui îi aparţine?

— Poate că nimănui. Întrebarea mea este: în ce fel şi-au pus amprenta una asupra celeilalte Comunitatea Surorilor noastre şi această planetă?

El ridică ochii spre chipul maicii, apoi îi coborî, privindu-şi mâinile. Canonicatul era pe cale să-şi pună amprenta asupra lui chiar în acest moment?

— Cele mai multe amprente se află în adâncul fiinţei noastre, rosti ea, prinzându-l de mână. Să mergem.

Părăsiră vâlceaua cu plante aromatice şi începură să urce către domeniul lui Roitiro, în vreme ce Odrade continua să-i vorbească.

— Comunitatea Surorilor creează rareori grădini botanice. Grădinile trebuie să ofere mai mult decât o desfătare pentru văz şi miros.

— Hrană?

— Exact. Rolul lor principal este de a ne oferi mijloace de subzistenţă. Plantele ne hrănesc. Cele pe care le-ai văzut adineaori sunt destinate bucătăriilor noastre.

Teg simţea cum cuvintele ei se strecurau înlăuntrul lui, instalându-se printre golurile din memorie. Intuia existenţa unei planificări care acoperea secole: copaci pentru înlocuirea grinzilor de construcţii şi consolidarea digurilor, plante pentru a împiedica eroziunea malurilor de râuri şi lacuri, plante pentru a proteja straturile solului contra acţiunii ploilor şi a vântului, plante pentru a menţine falezele mărilor şi chiar plante subacvatice pentru a asigura locuri prielnice reproducerii peştilor. Bene Gesseritul se gândea până şi la arbori care să ofere umbră şi adăpost sau, pur şi simplu, să proiecteze umbre interesante pe peluzele parcurilor.

— Copacii şi plantele sunt în centrul tuturor relaţiilor noastre simbiotice, spuse Odrade.

— Simbiotice?

Era un cuvânt nou pentru el.

Ea îi oferi explicaţia pornind de la un lucru cu care el era deja familiarizat: culesul ciupercilor.

— Ciupercile nu cresc decât în tovărăşia unor rădăcini primitoare. Fiecare dintre ele întreţine o relaţie de simbioză cu o anumită plantă. Ambele specii au de profitat de pe urma acestei relaţii, fiecare luând de la cealaltă ceva de care are nevoie.

Odrade continuă să dezvolte subiectul şi, la un moment dat, el, plictisit de dăscăleală, lovi cu piciorul într-un smoc de iarbă. Observă imediat privirea ei dezaprobatoare. Făcuse ceva ce nu trebuia. De ce era îngăduit să calce pe anumite plante iar pe

altele nu?

— Miles! Iarba împiedică vântul să care humusul în locuri unde n-ar servi la nimic, ca, de pildă, albiile râurilor.

El recunoscu tonul. Era o dojană. Lăsă ochii în jos, spre iarba pe care-o năpăstuise.

— Ierburile acestea, reluă Odrade, sunt hrana vitelor noastre. Cu seminţele unora dintre ele ne hrănim şi noi, în pâine şi alte alimente. Alte ierburi devin stuf şi trestii, care servesc drept paravânt.

Ştia *toate* astea! Încercând s-o distragă, repetă, stâlcind în mod intenţionat cuvântul:

— Paravan?

Ea nu zâmbi şi el înţelese că se înşelase crezând că putea s-o păcălească. Resemnat, ascultă mai departe lecţia.

— Când deşertul va ajunge până aici, îi explică ea, viţa de vie, ale cărei rădăcini pivotante puteau pătrunde în sol până la o adâncime de câteva sute de metri, avea să fie, probabil, ultima plantă învinsă. Pomii fructiferi din livezi aveau să moară primii.

— De ce trebuie să moară?

— Ca să lase loc unor forme de viaţă mai importante.

— Viermii de nisip şi melanjul.

Observă mulţumirea ei după ce arătase că ştie despre relaţia dintre viermii de nisip şi mirodenia de care avea nevoie Bene Gesseritul pentru a supravieţui. Nu prea înţelegea cum funcţiona această relaţie, dar şi-o imagina ca pe un cerc: *Viermi de nisip, păstrăvi de nisip, melanj şi, din nou, de la capăt.* Iar Bene Gesseritul lua ceea ce-i era necesar din acest cerc.

Sătul, totuşi, de atâta învăţătură, întrebă:

— De vreme ce toate aceste plante vor muri oricum, ce rost mai are să scotocesc în bibliotecă şi să le învăţ numele?

— Fiindcă eşti fiinţă umană şi oamenii au, adânc înrădăcinată în ei, dorinţa de a clasifica, de a aplica o etichetă fiecărui lucru.

— Şi de ce trebuie să dăm nume lucrurilor?

— Pentru că în felul acesta putem revendica drepturi asupra celor pe care le numim. Ne asumăm un drept de proprietate care însă uneori poate fi înşelător şi periculos.

Revenea, deci, la noţiunea de *proprietate.*

— Lacul meu, planeta mea, strada mea, urmă Odrade. Eticheta mea, pentru totdeauna. Dar eticheta pe care-o aplici

unui loc sau unui lucru s-ar putea să nu dureze nici măcar cât propria ta viaţă, decât, poate, sub forma unui os pe care ţi-l aruncă un cuceritor amabil... sau sub cea a unui sunet de care îţi aminteşti cu groază.

— Dune, rosti el.

— Eşti ager!

— Onoratele Matres au nimicit Dune.

— Şi ne vor nimici şi pe noi dacă ne găsesc.

— Nu dacă eu voi deveni Basharul vostru!

Cuvintele îi ieşiseră pe negândite, dar, o dată pronunţate, avu sentimentul ca ar fi putut să conţină o doză de adevăr. Documentele din bibliotecă spuneau că Basharul vâra spaima în inamici doar făcându-şi apariţia pe un câmp de bătălie.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Odrade spuse:

— Basharul Teg era la fel de faimos pentru talentul lui de a crea situaţii în care bătălia nu mai era necesară.

— Dar s-a bătut cu toţi inamicii voştri.

— Nu uita Dune, Miles. Acolo şi-a găsit moartea.

— Ştiu.

— Instructoarele ţi-au cerut deja să studiezi despre Caladan?

— Da. Se numeşte Dan în istoriile mele.

— Etichete, Miles. Numele sunt jaloane interesante, dar cei mai mulţi oameni nu-s în stare să stabilească şi alte legături. Istoria e cam plictisitoare, nu-i aşa? Numele... mijloace comode pentru a-i desemna pe alţii, utile mai ales între cei de-un fel cu tine, nu?

— Eşti şi tu de-un fel cu mine?

Era o întrebare care îl frământa, dar pe care nu şi-o pusese niciodată până acum în aceşti termeni.

— Suntem Atreizi, tu şi cu mine. Să-ţi aminteşti asta când vei relua studiul Caladanului.

Pe drumul de întoarcere, prin livezi şi păşuni, până la dâmbul de unde se putea admira panorama Sectorului Central, Teg văzu marele complex administrativ şi spaţiile verzi dimprejur cu o sensibilitate nouă. Păstră însă impresia doar pentru el, în timp ce coborau pe drumeagul mărginit de garduri spre arcada unde începea Strada Întâi.

"Un giuvaer viu", spunea Odrade despre Sectorul Central.

Când trecu pe sub bolta de la intrare, el ridică ochii spre numele străzii, gravat în limba galach cu graţioasele caractere

cursive ale caligrafiei Bene Gesserit. Toate clădirile şi străzile Sectorului Central erau indicate în această scriere ornamentală.

Privind structurile din jurul lui, fântâna arteziană din scuarul aflat în faţă, detaliile elegante ale arhitecturii, avu sentimentul unei profunde experienţe umane. Bene Gesseritul imprimase acestui loc o semnificaţie subtilă, pe care el nu izbutea încă s-o descifreze în întregime. Lucruri spicuite din materiile de studiu sau în cursul plimbărilor prin livezi, lucruri uneori simple, alteori complicate, îi apăreau acum sub un alt unghi. Era o manifestare a capacităţilor sale latente de mentat, dar el nu ştia asta. Simţea doar că memoria lui fidelă strămutase şi reorganizase o serie de relaţii. Se opri brusc şi privi înapoi, în direcţia din care veniseră. Livezile, dincolo de arcada de la capătul străzii acoperite. Totul era în relaţie. Apele uzate ale Sectorului Central serveau la fabricarea metanului şi a îngrăşămintelor (vizitase uzina însoţit de o Instructoare). Metanul alimenta pompe şi o parte din instalaţiile frigotehnice.

— La ce te uiţi, Miles?

Teg nu ştiu ce răspuns să dea. Dar îşi aminti brusc de o după-amiază de toamnă, când Odrade îl luase într-o plimbare cu topterul pe deasupra Sectorului Central, pentru a-i vorbi despre aceste relaţii şi a-i da o "vedere de ansamblu". Pe atunci nu fuseseră decât vorbe, dar acum vorbele căpătaseră înţeles.

"Am vrut să creăm ceva cât mai apropiat de un cerc ecologic închis", îi explicase ea la bordul topterului. "Sateliţii Controlului Meteo coordonează totul şi reglează debitele."

— Pentru ce priveşti spre livadă, Miles?

Vocea ei era plină de imperative în faţa cărora el nu avea nici o apărare.

— În ornitopter, ai spus că-i frumos, dar periculos.

Nu făcuseră decât un singur zbor cu topterul, împreună. Odrade înţelese imediat la ce se referea. *Cercul ecologic.*

El se întoarse şi ridică, ochii spre ea, aşteptând.

— Un spaţiu închis, spuse ea. Cât de tentant este să ridicăm ziduri înalte şi să împiedicăm pătrunderea oricărei schimbări. Să putrezim aici, în confortul mulţumirii de sine.

Cuvintele ei avură darul să-l tulbure. Avea impresia că le mai auzise… altundeva, rostite de o altă femeie care-l ţinea de mână.

— Îngrădirile de orice fel sunt cel mai fertil teren pentru

cultivarea urii faţă de tot ce vine din exterior, reluă ea. Numai că recolta este întotdeauna amară.

Nu erau tocmai aceleaşi cuvinte, dar era aceeaşi lecţie.

Porni încet mai departe, alături de ea, simţindu-şi umedă mâna din mâna ei.

— De ce eşti atât de tăcut, Miles?

— Sunteţi cultivatoare, zise el. Asta e, de fapt, ocupaţia voastră, în Bene Gesserit.

Odrade înţelese numaidecât ce se întâmplase. Formaţia lui de mentat ieşea la iveală, fără ca el să-şi dea seama. Era mai bine să nu exploreze aspectul acesta, pentru moment.

— Ne interesează, într-adevăr, tot ce creşte, Miles, spuse ea. E o dovadă de perspicacitate din partea ta ca ai observat asta.

Când se despărţiră, ea pentru a se întoarce în turnul ei, el pentru a se îndrepta spre camera lui din sectorul şcolar, Odrade spuse:

— Am să le recomand Instructoarelor tale să pună mai mult accent pe utilizările subtile ale energiei.

El îi interpretă greşit vorbele:

— Mă antrenez deja cu lasere. Toată lumea spune că mă descurc foarte bine.

— Am auzit. Dar există arme pe care nu le poţi ţine în mâini. Nu le poţi ţine decât în minte.

Regulile stricte înalţă fortificaţii la adăpostul cărora minţile înguste creează satrapii. Stare de lucruri periculoasă când totul merge bine, dezastruoasă în momente de criză.

Coda Bene Gesserit

ÎNTUNERIC DE NEPĂTRUNS în dormitorul Preaonoratei Mater. Logno, Mare Doamnă şi primă-aghiotantă a Preaînaltei, intră din coridorul neluminat, după cum i se ordonase, şi, dând de beznă, se înfioră. Aceste întâlniri în cea mai deplină obscuritate o îngrozeau şi ştia că asta făcea deliciul Preaonoratei Mater. Dar

nu putea fi singurul motiv pentru lipsa luminii. Se temea Preaonorată Mater de un atentat? Multe Preaînalte fuseseră detronate în pat. Nu... nu era doar asta, deşi probabil că faptul era luat în considerare la alegerea cadrului.

Mârâieli şi gemete în întuneric.

Unele Onorate Matres se hlizeau şi spuneau că Preaînalta se încumeta să ia la pat câte-un Fiutar. Logno nu credea c-ar fi fost imposibil. Această Preaonorată Mater era foarte cutezătoare. Nu fusese ea cea care salvase mai multe Arme din catastrofa Dispersiei? Totuşi... Fiutari? Surorile ştiau că Fiutarii nu puteau fi subjugaţi prin sex. Cel puţin, nu prin sex cu fiinţe umane. Poate că exista vreun alt mijloc pe care-l cunoşteau Duşmanii cu Multe Feţe, cine ştie?

În dormitor plutea un miros de blană udă. Logno închise uşa în spatele ei şi aşteptă. Preaonoratei Mater nu-i plăcea să fie întreruptă, indiferent ce va fi făcut ea acolo, la adăpostul întunericului.

Dar mi-a îngăduit s-o numesc Dama.

Un nou geamăt, apoi:

— Aşează-te pe podea, Logno. Da, acolo, în faţa uşii.

Chiar mă vede sau doar ghiceşte?

Logno nu cuteză s-o pună la încercare.

Otravă. Aşa o să-i vin de hac într-o zi. E prudentă, dar i se poate distrage atenţia.

Chiar dacă celelalte Surori strâmbau din nas, otrava era acceptată ca instrument de succesiune... cu condiţia ca succesoarea să posede şi alte mijloace pentru a se menţine la putere.

— Logno, ixienii ăia cu care ai vorbit astăzi... Ce părere au despre Armă?

— Nu înţeleg natura ei, Dama. Iar eu nu le-am dat nici o explicaţie.

— Fireşte că nu.

— Ai să propui din nou ca Arma şi încărcătura să fie reunite?

— Mă iei peste picior, Logno?

— Dama! Nici nu mi-ar putea trece prin cap una ca asta.

— Sper.

Linişte. Logno îşi dădu seama că reflectau, amândouă, la aceeaşi problemă. Doar trei sute de exemplare ale Armei supravieţuiseră catastrofei. Fiecare piesă putea fi folosită doar o

singură dată, şi numai în cazul în care Consiliul (care deţinea Încărcătura) era de acord s-o armeze. Preaonorata Mater, care avea controlul Armei propriu-zise, nu dispunea decât de jumătate din puterea ei înspăimântătoare. Arma fără încărcătură era doar un mic tub negru care putea fi ţinut într-o mână. Cu Încărcătura, putea disemina o moarte fulgerătoare, fără a vărsa nici o picătură de sânge, în limita scurtei sale raze de acţiune.

— Cei cu Multe Feţe..., mormăi Preaonorata Mater.

Logno dădu din cap în direcţia beznei din care venise mormăitul.

Poate că mă vede. La urma urmei, nu ştiu ce altceva va mai fi putut să salveze sau ce-i vor fi putut furniza ixienii.

Cei cu Multe Fete, fir-ar ei blestemaţi în vecii vecilor, cauzaseră catastrofa. Ei şi Fiutarii lor! Cu câtă uşurinţă puseseră mâna pe toate Armele, în afară de cele trei sute! Puterile lor erau înfricoşătoare.

Trebuie să ne înarmăm cum se cuvine înainte de a ne întoarce la luptă. Dama are dreptate.

— Planeta aia... Buzzell, se auzi din nou glasul Preaonoratei Mater. Eşti sigură că nu-i apărată?

— N-a fost detectat nici un sistem defensiv. Contrabandiştii spun ca nu-i apărată.

— Dar e atât de bogată în gemone!

— Aici, în Vechiul Imperiu, nimeni nu prea se încumetă să le atace pe vrăjitoare.

— Nu pot să cred că nu-s decât câţiva pe planeta aia! Trebuie să fie vreun soi de capcană.

— E o ipoteză de luat în considerare, Dama.

— N-am încredere în contrabandişti, Logno. Pune să mai fie marcaţi câţiva şi verifică încă o dată cum stau lucrurile pe Buzzell. Or fi ele slabe, vrăjitoarele, dar proaste cu siguranţă nu-s.

— Da, Dama.

— Spune-le ixienilor că vom fi foarte nemulţumite dacă nu vor fi în stare să reproducă Arma.

— Dar fără Încărcătură, Dama...

— O să ne ocupăm de asta când va fi cazul. Şi acum, du-te.

Logno auzi un "Daaaaa!" înfundat în clipa în care ieşea. Până şi obscuritatea culoarului i se păru primitoare după bezna

apăsătoare din dormitor, şi se grăbi spre lumină.

Avem tendinţa de a deveni aidoma celor mai răi dintre duşmanii noştri.
Coda Bene Gesserit

IARĂŞI IMAGINI ACVATICE!

Suntem pe cale să transformăm toată afurisita asta de planetă într-un deşert, iar eu am viziuni acvatice!

Odrade şedea în biroul ei, înconjurată de obişnuitul tumult al dimineţii, şi o simţea pe Copila Mării plutind pe valuri care o purtau şi-o rostogoleau în toate părţile. Valurile aveau culoarea sângelui. Copila Mării aflată înlăuntrul ei anticipa momente sângeroase.

Ştia care era obârşia acestor imagini: epoca dinaintea celei în care Cucernicele Maici începuseră să-i dirijeze viaţa; copilăria petrecută în casa minunată de pe ţărmul mării, pe Gammu. În pofida grijilor imediate, nu-şi putu împiedica un zâmbet. Stridiile preparate de Tata. Tocana de stridii... care rămânea şi azi mâncarea ei preferată.

Din toată copilăria ei, cel mai bine îşi amintea de incursiunile în mare. Când plutea, ceva părea să comunice direct cu esenţa fiinţei sale. Legănatul valurilor, sentimentul existenţei unor orizonturi nemărginite, cu stranii locuri necunoscute aflate chiar dincolo de hotarele curbe ale unei lumi acvatice, palpitanta senzaţie de pericol inerentă însăşi materiei care-o purta... toate astea se combinau pentru a o încredinţa că era o Copilă a Mării.

Şi Tata era mai calm în acea ambianţă. Iar Mama Sibia, cu părul fluturând în bătaia vântului, era mai fericită. Un simţământ de echilibru radios emana încă dinspre acele timpuri, ca un mesaj liniştitor, exprimat într-un limbaj mai vechi decât cele mai vechi amintiri oferite de Celelalte Memorii. *Aici este locul meu. Acesta e mediul meu. Sunt o Copilă a Mării.*

Concepţia ei personală despre sănătatea mentală provenea din acea epocă. *Aptitudinea de a-ţi menţine echilibrul în ape necunoscute. Capacitatea de a-ţi păstra eul cel mai profund în*

ciuda valurilor neaşteptate.

Mama Sibia îl insuflase această facultate lui Odrade cu mult înainte ca Surorile Bene Gesserit să vină după "vlăstarul Atreides" ce-i fusese încredinţat spre tăinuire. Mama Sibia, care era *doar* o mamă adoptivă, o învăţase pe Odrade să se iubească pe sine.

Într-o societate Bene Gesserit unde orice formă de dragoste era suspectă, acesta rămânea secretul cel mai preţios al lui Odrade.

În adâncul fiinţei mele, sunt fericită cu mine însămi. Nu mă tem de singurătate. Deşi, la drept vorbind, nici o Cucernică Maică nu era cu adevărat singură după ce Agonia Mirodeniei făcea să se reverse în ea Celelalte Memorii.

Dar Mama Sibia şi, da, şi Tata, acţionând *in loco parentis* pentru Bene Gesserit, îi transmiseseră o forţă profundă celei lăsate sub ocrotirea lor în cursul acelor ani de tăinuire. Cucernicelor Maici nu le mai rămăsese altceva de făcut decât să amplifice acea forţă.

Instructoarele încercaseră să extirpe "dorinţa intensă de afinităţi personale" a lui Odrade, dar în cele din urmă eşuaseră. Fără a avea cu adevărat certitudinea eşecului lor, însă rămânând suspicioase, sfârşiseră prin a o trimite pe Al Dhanab — o lume în mod intenţionat menţinută în condiţii ce aminteau de tot ce era mai rău pe Salusa Secundus -, pentru a fi formată într-un mediu natural care reprezenta, în sine, o permanentă ordalie. O planetă mai aprigă decât Dune, în multe privinţe: faleze înalte şi canioane aride, vânturi fierbinţi şi furtuni îngheţate, uscăciune şi umiditate excesive. Comunitatea Surorilor o considera locul ideal pentru oţelirea celor meniţi să supravieţuiască pe Dune. Dar nimic din toate acestea nu reuşise să ştirbească nucleul secret al lui Odrade. Copila Mării rămăsese intactă.

Şi ea este cea care mă pune în gardă acum.

Era un avertisment preştient?

Posedase dintotdeauna această *fărâmă de talent,* acest infim freamăt lăuntric care vestea că un pericol iminent ameninţa Comunitatea Surorilor. Genele Atreides îşi făceau simţită prezenţa. Ameninţarea viza Canonicatul? Nu... Durerea pe care n-o putea localiza cu precizie spunea că alţii erau în pericol. Alţii, dar importanţi.

Lampadas? Fărâma ei de talent nu putea da răspuns.

Maestrele Geneticiene se străduiseră să suprime periculoasa facultate a preştiinţei din linia Atreides, dar nu obţinuseră decât un succes limitat. "Nu ne putem asuma riscul de a crea un nou Kwisatz Haderach!" Surorile ştiau de existenţa acestei particularităţi la Maica lor Superioară, însă cea dinaintea ei, Taraza, preconizase "utilizarea precautǎ a acestui talent" în interesul Comunităţii Surorilor. Taraza era de părere că preştiinţa lui Odrade se manifesta selectiv în prezenţa unui pericol care ameninţa Bene Gesseritul.

Odrade împărtăşea această părere. Existau momente în care, fără voia ei, întrezărea ameninţări. Le întrezărea, doar. Şi, mai nou, visa.

Era un vis ce revenea des şi care-i lăsa o cumplită impresie de realitate, ca şi cum toate simţurile ei ar fi fost acordate la caracterul imediat al lucrurilor ce se petreceau în mintea ei. Visa că era pe cale să traverseze o prăpastie, păşind pe o frânghie întinsă, şi cineva (nu îndrăznea să se întoarcă pentru a vedea cine) venea din spatele ei, cu un topor, să taie frânghia. Simţea, sub tălpile goale, fibra aspră din care era împletită coarda. Simţea suflul unui vânt rece, aducând miros de ars. Şi *era sigură* că toporul se apropie!

Fiecare pas periculos mobiliza întreaga ei energie. Un pas! Încă unul! Şi încă unul! Frânghia se legăna deasupra abisului şi ea înainta cu braţele întinse, luptând pentru a-şi păstra echilibrul.

Dacă eu cad, cade şi Comunitatea Surorilor!

Bene Gesseritul ar fi sfârşit în fundul prăpastiei de sub frânghia întinsă. Ca orice organism viu, şi Comunitatea Surorilor trebuia să piară cândva. O Cucernică Maică nu ar fi cutezat să nege acest lucru.

Dar nu aşa. Nu prăbuşindu-ne pentru că frânghia a fost tăiată. Nu trebuie să îngăduim ca frânghia să fie tăiată! Trebuie să traversez prăpastia înainte ca toporul să cadă. "Trebuie! Trebuie!"

Visul sfârşea, întotdeauna, în acest punct, cu propria ei voce răsunându-i încă în urechi când se trezea, în dormitor, cu trupul rece ca gheaţa. Nici o picătură de sudoare. Chiar şi în chinurile unui coşmar, restricţiile Bene Gesserit nu îngăduiau excese inutile.

Corpul n-are nevoie să transpire? Corpul nu va transpira.

Stând în biroul ei şi amintindu-şi visul, Odrade simţea din plin profunzimea realităţii reprezentate de metafora precarei frânghii.

Firicelul de aţă pe care port în echilibru soarta Comunităţii Surorilor mele.

Copila Mării simţea, şi ea, apropierea coşmarului şi reacţiona cu imagini de ape însângerate. Avertisment lugubru, peste care nu se putea trece cu uşurinţă. Lui Odrade îi venea să sară în picioare şi să strige: "Răspândiţi-vă care-ncotro, mioarele mele! Fugiţi! Fugiţi!"

Ce şoc le-ar fi provocat câinilor de pază!

Îndatoririle îi cereau unei Maici Superioare să înfrunte cu bărbăţie temerile ei interioare şi să acţioneze ca şi cum nimic nu ar fi avut importantă în afara deciziilor oficiale pe care trebuia să le ia. Mai ales, fără panică! Nu că vreuna dintre deciziile ei imediate ar fi fost de natură a nu crea probleme, în vremurile acestea. Dar calmul era absolut necesar.

Unele mioare fugeau deja care-ncotro, dispărând în necunoscut. Sub forma vieţilor împărtăşite în Celelalte Memorii. Restul mioarelor, de aici, din Canonicat, aveau să ştie când trebuia s-o rupă la fugă. *Când vom fi descoperite.* Comportamentul lor avea să fie dictat, atunci, de necesităţile momentului. Singurul lucru care conta cu adevărat era superba lor pregătire. O pregătire în care se putea pune toată nădejdea.

Fiecare celulă Bene Gesserit, indiferent de destinaţia ei finală, primise aceeaşi condiţionare ca şi cea din Canonicat: mai degrabă distrugerea totală, decât supunerea. Flăcările urlătoare ar fi înghiţit trupuri şi documente preţioase. Tot ce-ar mai fi găsit un cuceritor ar fi fost o ruină nefolositoare, înecată în cenuşă.

Unele Surori din Canonicat aveau să scape, desigur. Dar fuga în momentul atacului... ce zădărnicie! Oricum, Surorile care deţineau posturi-cheie îşi împărtăşiseră deja Celelalte Memorii. Ca măsură de precauţie. Maica Superioară însă nu o făcuse. *Chestiune de moral!*

Unde s-ar fi putut fugi? Cine avea şanse să scape şi cine putea fi capturat? Acestea erau adevăratele întrebări. Ce s-ar fi întâmplat dacă o capturau pe Sheeana, acolo, la marginea noului deşert, unde aştepta apariţia viermilor de nisip care

poate că n-aveau să existe nicicând? Sheeana plus viermii de nisip: o redutabilă forţă religioasă, pe care Onoratele Matres ar fi ştiut, poate, s-o exploateze. Dar dacă Onoratele Matres îl capturau pe ghola-ul Idaho sau pe ghola-ul Teg? Pentru Bene Gesserit n-ar mai fi existat niciodată ascunzătoare, dacă vreuna dintre aceste posibilităţi devenea reală.

Dacă... dacă...

Furia frustrării îi spunea: "Ar fi trebuit să-l ucidem pe Idaho în clipa în care a ajuns la noi! N-ar fi trebuit să creăm niciodată ghola-ul Teg!"

Doar membrele Consiliului, asistentele ei cele mai apropiate şi o parte din câinii de pază îi împărtăşeau temerile. Se mulţumeau însă să emită rezerve. Nici una dintre ele nu era cu adevărat sigură în privinţa celor doi ghola, nici măcar după ce minaseră non-nava, pentru a o putea arunca în orice clipă pradă flăcărilor urlătoare.

În acele ultime ore dinaintea sacrificiului său eroic, fusese oare Teg într-adevăr capabil *să vadă* invizibilul, inclusiv non-navele?

Cum de-a ştiut unde să ne aştepte, acolo, în deşertul Dunei?

Iar dacă Teg putuse să facă un asemenea lucru, periculos de înzestratul Duncan Idaho, cu nenumăratele generaţii de gene Atreides (şi altele, necunoscute) acumulate, ar fi putut, şi el, să-şi descopere într-o zi un talent similar.

Mi s-ar putea întâmpla chiar şi mie!

Cu un şoc subit, Odrade îşi dădu seama, pentru prima oară, că Tamalane şi Bellonda îşi priveau Maica Superioară cu aceleaşi temeri cu care ea însăşi îi privea pe cei doi ghola.

Simplul fapt de a şti cu certitudine că aşa ceva era cu putinţă — că o fiinţă umană putea dobândi sensibilitatea de a detecta non-navele şi celelalte sisteme de protecţie bazate pe acelaşi principiu — ar fi fost suficient pentru a le destabiliza universul. O asemenea bombă le-ar fi pus pe fugă, fără doar şi poate, pe Onoratele Matres. Universul era plin de descendenţi ai lui Idaho, în libertate. Chiar dacă susţinuse întotdeauna că nu era "armăsarul de prăsilă al afurisitelor de vrăjitoare", Idaho le făcuse de nenumărate ori acest serviciu.

Închipuindu-şi, de fiecare dată, că acţiona pe cont propriu. Şi poate că aşa şi făcea.

Orice descendent din linia principală a Atreizilor ar fi putut

avea acest talent despre care Consiliul bănuia că înflorise în Teg.

Unde zburau lunile, anii? Fără a mai pomeni zilele. Vremea culesului se apropia din nou şi Comunitatea Surorilor rămânea în aceeaşi cumplită dilemă. Era deja trecut de mijlocul dimineţii, observă dintr-o dată Odrade. Zgomotele şi mirosurile Sectorului Central reveniră în prim-planul percepţiilor ei. Paşi răsunând pe coridor. Miros de varză călită şi friptură de pui urcând dinspre bucătăria cantinei. Totul normal.

Dar ce însemna cuvântul *normal* pentru cineva care trăia cu imagini acvatice până şi în orele de lucru? Copila Mării nu putea să uite Gammu-ul, mirosurile de acolo, substanţa algelor marine adusă de briză, ozonul şi belşugul de oxigen pe care-l adăuga fiecărei guri de aer pe care o inspirai, splendida libertate a tuturor celor din jurul tău, vizibilă până şi în felul lor de a merge şi de-a vorbi. Conversaţiile de pe ţărmul mării căpătau o profunzime căreia ea nu izbutise niciodată să-i dea de capăt. Până şi simplul taifas dobândea o dimensiune submarină, o elocvenţă oceanică purtată de fluenţa unor curenţi invizibili.

Odrade simţi brusc nevoia imperioasă de a-şi readuce în cuget propriul ei trup plutind în apele mării din copilărie. Trebuia să regăsească forţa pe care o avusese atunci, să recapete tăria pe care o dobândise în acea epocă a inocenţei. Cu faţa în jos, în apa sărată, ţinându-şi respiraţia cât mai mult îi stătea în puteri, plutea într-un *prezent* marin care îi alunga toate grijile. Chintesenţa terapeuticii antistres. Un calm desăvârşit o învălui.

Plutesc, deci exist.

Copila Mării avertiza şi Copila Mării întrema. Fără a admite asta vreo clipă, Odrade avusese o nevoie disperată de întremare.

În seara precedentă, îşi observase propriul chip oglindit într-unul din geamurile camerei ei de lucru şi fusese frapată de modul în care vârsta şi responsabilităţile, combinate cu oboseala, îi scofâlciseră obrajii şi-i coborâseră colturile gurii. Buzele senzuale erau mai subţiri, rotunjimile dulci ale fetei, mai alungite. Doar ochii albastru-în-albastru străluceau cu intensitatea obişnuită, iar trupul rămăsese înalt şi atletic.

Mânată de un imbold subit, formă simbolul de apel şi contemplă proiecţia ce-şi făcu apariţia deasupra tăbliei biroului: non-nava imobilizată la sol, pe Platforma de pe spaţioportul

Canonicatului. Masă gigantică de maşinării misterioase, separată de Timp, care, în cursul anilor de semiletargie, crease în pista plată o vastă zonă depresionară de care părea sudată. În acest bloc inert, toate sistemele ticăiau doar atât cât era necesar pentru a-l ţine ascuns de căutătorii preştienţi, îndeosebi de Navigatorii Ghildei, cărora le-ar fi făcut o plăcere deosebită să vândă Bene Gesseritul oricui oferea mai mult.

De ce simţise nevoia să proiecteze imaginea non-navei tocmai acum?

Din cauza celor trei persoane întemniţate acolo: Scytale, ultimul Maestru tleilaxu în. viaţă, Murbella şi Duncan Idaho, perechea legată prin sex, prizonieră, în aceeaşi măsură, a acestei capcane mutuale ca şi a non-navei.

Nimic simplu, nici de-o parte, nici de cealaltă.

Existau rareori explicaţii simple pentru întreprinderile majore ale Bene Gesseritului. Iar non-nava, cu conţinutul ei reprezentând un pericol de moarte, nu putea fi încadrata decât în categoria întreprinderilor de o maximă importanţă. Şi costisitoare. Extrem de costisitoare, chiar dacă funcţiona în regim de aşteptare.

Apariţia tendinţei de drămuire parcimonioasă a tuturor cheltuielilor din Canonicat denota o serioasă criză de energie. Era una dintre grijile care-o frământau pe Bellonda. I se auzea în glas, chiar şi când se străduia să fie cât mai obiectivă îi stătea în putinţă: "Am redus costurile la minimum, nu mai avem de unde tăia!" Toate Surorile ştiau că, mai nou, Contabilitatea era cu ochii pe ele, criticând cu asprime orice pierderi care afectau vitalitatea Comunităţii.

În clipa aceea, Bellonda dădu buzna în birou, fără să se fi anunţat, cu un rulou de hârtie-cristal ridulianӑ sub braţul stâng. Păşea de parcă ar fi avut ceva cu podeaua, călcând ca şi cum ar fi vrut să-i spună: "Na! Na asta! Şi asta!" Bătea podeaua pentru vina de a se afla sub picioarele ei.

Odrade simţi o strângere de inimă când văzu privirea lui Bell. Sulul de cristal ridulian ateriză cu o pocnitură seacă pe suprafaţa biroului.

— Lampadas! rosti Bellonda cu un glas în care răzbătea o durere cumplită.

Odrade nu avu nevoie să deschidă ruloul. *Apele însângerate ale Copilei Mării au devenit realitate.*

— Supravieţuitori? întrebă cu voce stinsă.

— Nici unul.

Bellonda se lăsă să cadă în caniscaunul ce-i era rezervat în faţa biroului Maicii Superioare. Tamalane intră o clipă mai târziu şi se aşeză lîngă Bellonda. Amândouă păreau năucite.

Nici un supravieţuitor.

Odrade îşi îngădui un fior lent, care-i parcurse trupul, din piept până în tălpi. Nu-i păsa că lasă să se vadă o reacţie atât de revelatoare. Încăperea aceasta fusese martora altora şi mai rele, în prezenţa unor Surori.

— Cine-a trimis raportul?

— Ne-a parvenit prin intermediul agenţilor noştri din CHOAM, cu reperul de recunoaştere. Sursa e, fără doar şi poate, Rabinul.

Odrade nu găsi nici o replică. Îşi aruncă ochii spre fereastra mare, din spatele celor două consiliere, şi văzu, jucând în bătaia vântului, fulgi rari de nea. Da, vestea asta era pe potriva iernii ce-şi aduna forţele acolo, afară.

Surorile din Canonicat erau nemulţumite de această subită venire a iernii. Necesităţile forţaseră Controlul Meteo să provoace o scădere precipitată a temperaturii. Fără o trecere treptată de la vară la iarnă, fără nici o consideraţie pentru plantele obligate, acum, să intre într-o hibernare prematură. În fiecare noapte, temperatura scădea cu câte trei-patru grade. Într-o săptămână, sau chiar mai puţin, totul avea să încremenească într-un ger aparent interminabil.

Un ger pe măsura veştii despre Lampadas.

Una dintre consecinţele acestei schimbări meteorologice era ceaţa. O văzu destrămându-se în timp ce scurta ninsoare înceta. Vreme extrem de capricioasă şi derutantă. Punctul de condensare se situa foarte aproape de temperatura aerului iar ceaţa se strecura înspre locurile care păstrau umiditatea. Urca de la sol în şuviţe ca borangicul, ce pluteau prin livezile desfrunzite asemenea unui gaz toxic.

Nici un singur supravieţuitor?

Bellonda clătină capul dintr-o parte în alta drept răspuns la întrebarea mută a lui Odrade.

Lampadas... o perlă în şiragul de planete ale Comunităţii Surorilor. Sediul celei mai preţioase şcoli a lor. Acum, un alt glob fără viaţă, acoperit de cenuşă şi magmă solidificată. Şi Basharul Alef Burzmali, cu garnizoana sa de elită... *Morţi, cu toţii?*

— Morţi, cu toţii, rosti Bellonda, ca un ecou al gândurilor Maicii Superioare.

Burzmali, discipolul preferat al bătrânului Bashar Miles Teg, pierdut pentru totdeauna. Şi fără să se fi câştigat nimic. Lampadas... faimoasa bibliotecă, profesoarele eminente, studentele sclipitoare... totul pierise.

— Şi Lucilla? întrebă Odrade.

Cucernica Maică Lucilla, vicecancelara Lampadasului, avea instrucţiuni precise să părăsească planeta la primul semn de pericol, luând cu ea maximum de vieţi condamnate pe care le putea absorbi în memoria secundă.

— Informatorii noştri au spus că a murit toată lumea, insistă Bellonda.

Era un semnal glacial pentru toate Surorile Bene Gesserit încă în viaţă: *S-ar putea să urmaţi voi la rând!*

Cum era cu putinţă ca o societate umană, *orice* societate umană, să fie nepăsătoare la asemenea excese de brutalitate? se întrebă Odrade. Încercă să-şi imagineze felul în care fusese anunţată ştirea, la micul dejun, în vreo bază a Onoratelor Matres: "Am distrus încă o planetă Bene Gesserit. Vreo zece miliarde de morţi, pare-se. Asta trebuie să fie a şasea pe luna asta, nu? Vrei să-mi dai şi mie frişca, te rog, dragă?"

Cu ochii aproape îngheţaţi de oroare, Odrade luă raportul de pe birou şi-l parcurse sumar.

Vine de la Rabin, nu încape nici o îndoială.

Înfăşură din nou sulul şi-l puse încet pe birou, apoi îşi privi consilierele.

Bellonda... bătrână, grasă şi rubicondă. Arhivista-mentat purta de câtva timp ochelari pentru a citi, fără să se sinchisească de ceea ce dezvăluia despre ea acest amănunt. Sub privirea ei, Bellonda îşi arătă dinţii tociţi, într-o grimasă care spunea mai mult decât orice cuvinte. Observase reacţia Maicii Superioare şi nu-i plăcea. Probabil că Bell avea să pledeze încă o dată pentru trecerea la represalii cu aceeaşi monedă. Era de aşteptat din partea cuiva cu reputaţia unei răutăţi înnăscute. Avea nevoie să fie repusă mereu pe modul mentatic, în care putea să judece un pic mai analitic.

În felul ei, Bell are dreptate, îşi spuse Odrade. *Dar n-o să-i placă deloc ce mi-am pus eu în gând. Trebuie să fiu foarte atentă la ceea ce voi spune acum. E încă prea devreme ca să-mi*

dezvălui planul.

— Există circumstanţe în care barbaria nu poate fi contracarată decât prin barbarie, declară ea. Dar trebuie să cântărim lucrurile cu grijă.

Aşa! Asta va dezamorsa explozia lui Bell.

Tamalane se foi uşor în scaun. Odrade o privi pe mai bătrâna Cucernică Maică. Tam afişa obişnuita ei mască de răbdare critică. Cu părul ei alb ca neaua deasupra feţei înguste, era întruchiparea înţelepciunii bătrâneşti.

Odrade însă desluşea, prin această mască, extrema severitate cu care judeca Tam, atitudinea care arăta că era nemulţumită de tot ce vedea şi auzea.

În ciuda vârstei înaintate, Tamalane dădea o impresie de soliditate osoasă, în total contrast cu moliciunea etalată de corpul Bellondei. Tam îşi păstrase silueta şi se străduise să-şi menţină un tonus muscular cât mai bun cu putinţă. Dar în privirea ei se citea ceva care dezminţea aparenţele. *Primele semne ale retragerii. Lentul reflux al vieţii.* Oh, nu-şi pierduse facultăţile de observaţie, desigur, însă era limpede ca procesul final se declanşase. Faimoasa inteligenţă a lui Tamalane se transformase într-un soi de perspicacitate întemeiată mai cu seamă pe observaţii şi decizii din trecut decât pe ceea ce putea vedea în prezent.

Trebuie să pregătim pe cineva care s-o înlocuiască. Cred că Sheeana ar fi cea mai potrivită. Sheeana reprezintă un pericol pentru noi, ce-i drept, dar are calităţi promiţătoare. Şi caracterul ei s-a călit pe Dune.

Odrade se concentră asupra sprâncenelor zburlite ale lui Tamalane. Aveau tendinţa de a-i atârna peste pleoape, ca pentru a-i ascunde privirea.

Da, e cea mai bună alegere. Sheeana în locul lui Tamalane.

Cunoscând problemele complicate cu care se confruntau, Tam avea să se încline în faţa acestei decizii. În momentul în care avea să i-o aducă la cunoştinţă, Odrade ştia că va fi suficient să îndrepte atenţia lui Tam spre extrema gravitate a situaţiei în care se aflau.

Dar o să-i simt lipsa, fir-ar să fie!

Nu puteţi înţelege istoria dacă nu înţelegeţi modul în care conducătorii de oameni, liderii, se inserează în curenţii ei. Pentru a-şi perpetua rolul conducător, orice lider are nevoie de cei ce rămân în afară, de outsideri. *Examinaţi cu atenţie domnia mea. Eu am fost, în acelaşi timp, lider şi* outsider. *Să nu credeţi că am creat doar un Stat-Biserică. Acesta a fost rolul meu de lider, şi am copiat modele istorice. Artele barbare din epoca mea mă înfăţişează ca outsider. Forma poetică preferată? Epopeea. Idealul dramatic cel mai popular? Eroismul. Dansul? În mod tragic abandonat. Toate acestea n-au fost decât stimulente menite a-i face pe oameni să simtă ce le-am răpit. Şi ce le-am răpit? Dreptul de a-şi alege un rol în istorie.*

Leto II (Tiranul).

În tălmăcirea lui Vether Bebe

AM SĂ MOR! gândea Lucilla.

Vă implor, scumpele mele Surori, nu lăsaţi ca asta să se întâmple înainte de-a fi apucat să predau preţioasa povară pe care o port în minte!

Surori!

Noţiunea de Familie era rareori menţionată în interiorul Bene Gesseritului, dar ea exista. În sensul genetic, Surorile erau *într-adevăr* înrudite. Iar graţie Celorlalte Memorii, cel mai adesea ştiau şi în ce fel. N-aveau nevoie să folosească termeni ca "mătuşă" sau "verişoară de-a doua". Vedeau înrudirea aşa cum îşi vede un ţesător pânza. Ştiau cum se împleteau urzeala şi bătătura pentru a crea *ţesătura.* Un termen mai potrivit decât cel de "familie". Ţesătura Bene Gesserit era cea care constituia

Comunitatea Surorilor, dar străvechiul instinct al familiei alcătuia urzeala.

În clipa aceasta însă, Lucilla se gândea la Surorile ei doar ca la Familie. Iar Familia avea absolută nevoie de ceea ce deţinea ea.

Am fost neghioabă să-mi caut refugiu pe Gammu!

Dar non-nava ei avariată nu se putuse târî mai departe. Onoratele Matres făcuseră dovada unei extravaganţe diabolice! Ura pe care-o implica asta o făcea să se înfioare.

Împânziseră toate căile de salvare din jurul Lampadasului cu capcane mortale, semănând întregul perimetru al pliurilor spaţiale cu non-globuri minuscule conţinând, fiecare, un proiector de câmp şi un laser cu declanşare la simplu contact. De îndată ce fasciculul laser atingea generatorul Holtzman din non-glob, o reacţie în lanţ elibera energia nucleară. *Bzzz* în câmpul capcanei, şi o explozie nimicitoare te învăluia în cea mai deplină linişte! Costisitor, dar eficace! Un număr suficient de asemenea explozii, şi până şi-o navă-gigant a Ghildei ar fi sfârşit sub forma unei epave schilodite în derivă în vidul spaţial. Sistemele de analiză defensivă ale navei ei nu înţeleseseră natura capcanei decât când era prea târziu, dar Lucilla considera că avusese, oricum, noroc.

Nu acelaşi lucru şi-l mai spunea acum, când privea pe fereastra de la etajul întâi al acestei clădiri de pe terenul unei ferme izolate de pe Gammu, în care se refugiase. Fereastra era deschisă şi briza după-amiezei aducea inevitabilele miasme bituminoase ce caracterizau planeta — ceva greţos din fumul vreunui foc care ardea pe undeva pe-aproape. Harkonnenii îşi lăsaseră duhoarea de ulei rânced atât de adânc îngropată în solul acestei lumi, încât poate că n-avea să dispară nicicând.

Contactul ei local era un doctor Suk pensionar, dar Lucilla ştia că reprezenta mult mai mult, ceva atât de secret, încât doar câteva Cucernice Maici Bene Gesserit erau la curent. Genul acesta de informaţie se încadra într-o categorie cu totul specială: *Secrete despre care nu vorbim nici măcar între noi, deoarece ar putea să ne dăuneze. Secrete pe care nu le transmitem de la Soră la Soră în procesul de Împărtăşire a vieţilor, deoarece nu există o cale deschisă. Secrete pe care nu îndrăznim să le cunoaştem, decât când este strict necesar.* Lucilla descoperise totul în urma unei observaţii voalate a lui

Odrade.

"Ştii un lucru interesant în legătură cu Gammu? Mmmmm... exista acolo o întreagă societate constituită în temeiul unui regim alimentar sacru. O cutumă introdusă de imigranţi care n-au fost niciodată pe de-a-ntregul asimilaţi. Îşi au cercul lor, descurajează căsătoriile mixte, chestii de-astea. Alimentează tot ce e de natură a crea mituri, fireşte: bârfe, zvonuri. Lucruri care nu fac decât să-i izoleze şi mai mult. Adică tocmai ce vor ei. "

Lucilla auzise cândva despre o societate străveche care corespundea destul de bine acestei descrieri. Lucrul o intrigă. Societatea de care ştia ea era considerată a fi dispărut curând după cea de-a Doua Migraţie Interstelară. Scotoceala judicioasă prin Arhive îi stimulă şi mai mult curiozitatea. Un stil de viaţă aparte, ritualuri religioase învăluite în mister, sfeşnice cu şapte şi nouă braţe, respectarea anumitor zile sfinte, când nu era îngăduit să se lucreze... Şi nu numai pe Gammu!

Într-o dimineaţă, profitând de o acalmie neobişnuită, Lucilla intrase în biroul Maicii Superioare pentru a-şi pune la încercare "proiecţia intuitivă", care, chiar dacă nu era la fel de sigură ca echivalentul ei mentatic, constituia mai mult decât o simplă teorie.

— Bănuiesc că intenţionezi să-mi încredinţezi o nouă misiune, îi spuse ea lui Odrade.

— Am constatat că ai petrecut o grămadă de timp ia Arhive, în ultima vreme.

— Mi s-a părut o ocupaţie profitabilă în actualele împrejurări.

— Vreo concluzie?

— O ipoteză.

Societatea aceea secretă de pe Gammu... Sunt evrei, nu-i aşa?

— S-ar putea să ai nevoie de nişte informaţii speciale, având în vedere locul unde te vom trimite, rosti Odrade pe un ton de conversaţie.

Lucilla se aşeză în caniscaunul lui Bellonda fără a aştepta să fie invitată.

Odrade luă un stilou şi scrise ceva pe o foaie de hârtie pe care i-o întinse apoi Lucillei în aşa fel încât s-o ferească de câmpul vizual al ochilor com.

Sesizând manevra, Lucilla se aplecă deasupra mesajului, ascunzându-i cu capul.

"Ipoteza ta e corectă. Va trebui să accepţi moartea, mai degrabă decât să dezvălui acest secret. Este preţul cooperării lor. Un semn de mare încredere. "

Lucilla rupse mesajul în bucăţele.

Odrade se întoarse şi, după ce folosi sistemele de identificare oculară şi palmară, deschise un panou mural din spatele biroului ei. Scoase un mic cristal ridulian şi i-l înmână Lucillei. Obiectul era călduţ, dar Lucilla simţi un fior de gheaţă. Ce putea fi atât de secret?

Odrade ridică ecranul de izolare de sub tăblia biroului şi-l roti în poziţia de lucru.

Cu o mână tremurătoare, Lucilla introduse cristalul în locaşul lui şi trase ecranul deasupra capului. Numaidecât, cuvinte se formară în mintea ei, însoţite de senzaţia auditivă a unui accent arhaic, tratat pentru a deveni inteligibil:

"Poporul asupra căruia ţi-a fost atrasă atenţia este poporul evreu. Cu mii de secole în urmă, evreii s-au văzut nevoiţi să ia o decizie cu caracter defensiv. Singura soluţie în faţa unor pogromuri care se repetau în mod sistematic era de a dispărea cu totul de pe scena publică. Călătoria spaţială făcea acest lucru nu numai posibil, ci şi atrăgător. S-au ascuns pe nenumărate planete — propria lor variantă a Dispersiei — şi este aproape sigur că posedă lumi pe care nu locuiesc decât cei din neamul lor. Asta nu înseamnă că au abandonat tradiţiile milenare, în care excelau mai ales din motive legate de supravieţuire. Vechea religie dăinuie încă, în mod cert, chiar dacă sub o formă oarecum alterată. Este destul de probabil că un rabin din vremurile de demult nu s-ar simţi deloc nelalocul lui în faţa sfeşnicului menorah de Sabat dintr-o casă evreiască din epoca voastră. Sunt însă atât de pătrunşi de simţul secretului, încât aţi putea lucra o viaţă întreagă alături de un evreu, fără a bănui absolut nimic. Ei numesc asta «clandestinitate totală», deşi sunt perfect conştienţi de pericolele unei asemenea situaţii. "

Lucilla considera faptul incontestabil. Un lucru atât de secret nu putea fi perceput decât ca extrem de periculos de oricine ar fi avut o bănuială cât de mică. *Altminteri de ce l-ar ţine secret, eh? Răspunde dacă poţi!*

Cristalul continuă să-şi reverse dezvăluirile în spiritul ei conştient:

"La cel mai mic pericol de-a fi descoperiţi, au o reacţie

standard: «Suntem în căutarea rădăcinilor noastre religioase. Din dorinţa de a reînvia ce este mai bun din trecutul nostru. »" Lucilla cunoştea stratagema aceasta. Veşnic apăreau "resurecţionişti ţicniţi". Artificiul era de natură să domolească aproape orice curiozitate. *"Cine, ăia? A, altă adunătură de resurecţionişti. "*

"Această acoperire (continua cristalul) nu a avut succes în ceea ce ne priveşte. Noi dispuneam de propria noastră moştenire iudaică bine documentată, precum şi de un fond de Alte Memorii, unde puteam descoperi adevăratele motive ale acestei clandestinităţi. Nu am considerat însă necesar să modificăm situaţia, până ce eu, Maică Superioară pe timpul Bătăliei Corrinului şi după aceea *(Vremuri imemoriale, într-adevăr!),* mi-am *dat* seama că Ordinul nostru avea nevoie de o societate secretă, o organizaţie capabilă să răspundă la eventualele noastre solicitări de sprijin. "

Lucilla simţi o undă de scepticism. *Solicitări?*

Maica Superioară din vremurile de demult anticipase reacţiile sceptice:

"Din când în când, ni se întâmplă să le adresăm cereri pe care nu pot să le evite. Dar şi ei ne solicită, la rândul lor. "

Lucilla avu senzaţia că se scufundă în mistica acestei organizaţii clandestine, care era mai mult decât ultrasecretă. Întrebările stângace pe care le pusese la Arhive fuseseră tratate, în majoritatea cazurilor, cu refuz. "Evreii? Ce-i aia? A, da... o sectă străveche. Caută singură. N-avem timp de pierdut cu cercetări inutile în domeniul religiilor. "

Cristalul mai avea ceva de împărtăşit:

"Evreii sunt amuzaţi şi, uneori, exasperaţi de ceea ce ei consideră a fi încercările noastre de a-i copia. Dosarele noastre genetice, în care linia feminină constituie cheia grilelor de împerechere, li se par a fi de inspiraţie iudaică. Nu eşti evreu, decât dacă ai o mamă evreică. "

Cristalul ajunse la încheiere:

"Nu vom da uitării Diaspora. Dar păstrarea secretului ei angajează onoarea noastră cea mai profundă. "

Lucilla îndepărtă ecranul de deasupra capului.

— Eşti persoana ideală pentru o misiune extrem de delicată pe Lampadas, spusese Odrade în timp ce punea cristalul la loc, în ascunzătoarea lui.

Toate astea aparţin trecutului, unui trecut care are toate şansele să fie deja mort. Iată unde m-a adus "misiunea delicată " a lui Odrade!

De la fereastra ei, Lucilla observă că un transportor lung intrase în vasta curte a fermei. Dedesubt se iscă dintr-o dată o activitate febrilă. Lucrători veneau din toate părţile, remorcând pe suspensii lăzi mari cu legume, pe care le încărcau din mers în vehiculul ce traversa încet curtea. Aerul se umplu de mirosul înţepător al sevei din tijele proaspăt retezate.

Lucilla nu se retrase de la fereastră. Gazda ei îi furnizase veşminte obişnuite prin partea locului: o rochie lungă dintr-un postav de un cenuşiu mohorât şi un batic albastru aprins pentru a-şi acoperi părul roşcat. Important era să nu facă nimic care să atragă atenţia asupra ei. Văzu că mai erau femei care se opriseră să privească operaţiile de încărcare. Prezenţa ei la această fereastră putea fi pusă în seama curiozităţii.

Maşina din curte era un transportor de mare tonaj, ale cărui suspensii trudeau deja sub greutatea lăzilor stivuite în secţiunile sale articulate. Conductorul stătea în picioare în cabina transparentă din faţă, cu mâinile pe manşa de direcţie şi ochii aţintiţi drept înainte. Ţinea picioarele depărtate, spatele proptit în panoul oblic de reazem şi şoldul stâng lipit de levierul de propulsie. Era un bărbat masiv, cu tenul închis la culoare, faţa brăzdată de cute adânci şi părul sur. Corpul său părea o extensie a maşinii, pe care o conducea cu mişcări lente, ponderale. Privirea lui se abătu pentru o clipă către Lucilla, în timp ce vehiculul trecea prin faţa ferestrei, apoi reveni la aleea largă ce ducea spre rampa mare de încărcare pe care-o delimita un grup de clădiri aflate ceva mai departe.

Face corp comun cu maşina lui, gândi ea. Era o dovadă grăitoare a modului în care fiinţa umană se adapta la activităţile sale. Lucilla intuia, în acest fenomen, o sursă de slăbiciune. Dacă te adaptai prea îndeaproape la un anumit lucru, celelalte capacităţi ţi se atrofiau. *Devenim ceea ce facem.*

Se închipui, deodată, pe ea însăşi în chip de conductoare a unei maşini grele, asemeni bărbatului din cabina acesteia.

Enormul vehicul trecu încet de fereastra ei şi părăsi curtea fără ca maşinistul să-i mai fi aruncat vreo privire Lucillei. O văzuse o dată. De ce s-ar fi uitat şi a doua oară?

Gazdele ei luaseră o hotărâre înţeleaptă alegând acest loc

pentru a o ascunde, îşi spuse ea. Era o zonă puţin populată, cu muncitori demni de încredere în aşezările din apropiere, şi ferită de riscul unor priviri indiscrete. Munca grea amorţea curiozitatea. Lucilla remarcase numaidecât specificul regiunii când fusese condusă aici. Se apropia înserarea şi, deja, oamenii se întorceau cu paşi grei la casele lor. Puteai evalua întotdeauna gradul de urbanizare a unei regiuni după ora mai mult sau mai puţin târzie la care încetau activităţile. Dacă oamenii se culcau o dată cu găinile, era vorba de un habitat diluat. Existenţa unei activităţi nocturne însemna, de obicei, că oamenii erau mai nervoşi, frământaţi de ideea că vecinii lor aveau alte ocupaţii şi vibrau prea aproape de ei.

Ce m-o fi adus în starea asta de introspecţie?

Încă de la prima retragere a Comunităţii Surorilor, înainte de a se dezlănţui cele mai violente atacuri ale Onoratelor Matres, Lucilla întâmpinase dificultăţi în acceptarea ideii că "cineva de acolo, din spaţiu, ne vânează cu intenţia de a ne extermina".

Pogrom! Acesta fusese cuvântul pe care-l folosise Rabinul în acea dimineaţă, înainte de a pleca să vadă "ce pot să fac pentru dumneavoastră".

Lucilla era conştientă că Rabinul alesese acest cuvânt în virtutea unei lungi şi amare tradiţii, dar niciodată, de la prima ei experienţă pe Gammu, înaintea *pogromului,* nu mai avusese atât de pregnant impresia că era prizoniera unor circumstanţe care scăpau controlului ei.

Şi atunci am fost tot fugară.

Situaţia prezentă a Comunităţii Surorilor nu era prea diferită de cea pe care o îndurase sub jugul Tiranului, cu excepţia faptului că, în mod evident (din punct de vedere retrospectiv), *Împăratul-Zeu* nu avusese niciodată intenţia de a desfiinţa Bene Gesseritul, ci doar de a-l supune. Şi-l supusese!

Unde-o fi afurisitul de Rabin?

Era un bărbat trupeş, viguros, purtând ochelari rotunzi, de modă veche. Faţa sa lată, arsă de soare, avea foarte puţine riduri, în ciuda vârstei care i se citea în glas şi-n mişcări. Ochelarii atrăgeau atenţia asupra ochilor căprui, cufundaţi în orbite, care priveau cu o intensitate neobişnuită.

— Onoratele Matres! exclamase el (chiar aici, în această odaie cu pereţii goi, de la etajul clădirii) când ea îi explicase situaţia dificilă în care se afla. Aoleu! Aoleu! N-o să fie deloc

uşor.

Lucilla se aşteptase la o asemenea reacţie, dar o surprinsese să constate că el îşi dădea seama de asta.

— Pe Gammu se află un Navigator al Ghildei care participă la investigaţiile legate de persoana dumneavoastră, îi spusese el. E un Edric. Foarte puternic, după câte am auzit.

— Am în vene sângele Sionei. Nu poate să mă *vadă.*

— Nici pe mine sau pe vreunul dintre ai mei, şi din acelaşi motiv. Noi, evreii, suntem obişnuiţi să ne adaptăm la tot felul de imperative, ştiţi dumneavoastră.

— Edricul ăla e praf în ochi, spusese ea. Nu poate face mai nimic.

— Totuşi, n-au pregetat să-l aducă. Mă tem că nu există nici o modalitate sigură de a vă ajuta să părăsiţi planeta.

— Atunci, ce-i de făcut?

— Vom vedea. Oamenii mei nu-s tocmai neputincioşi, înţelegeţi?

Lucilla percepuse în vocea lui dorinţa sinceră de a face ceva pentru ea. Îl ascultase în timp ce-i vorbea liniştit despre posibilitatea de a opune rezistenţă la artificiile sexuale ale Onoratelor Matres, "dar procedând fără ostentaţie, pentru a nu le stârni furia".

— Am să mă duc să şoptesc pe la câteva urechi, încheiase el. În mod destul de ciudat, cuvintele lui avuseseră darul s-o liniştească. Adesea, contactul cu profesiile medicale sau paramedicale avea ceva glacial de distant, chiar crud. Pe de altă parte, o liniştea şi cunoaşterea faptului că doctorii Suk erau condiţionaţi să răspundă prompt la nevoile oamenilor, cu toată înţelegerea şi solicitudinea *(exceptând situaţiile critice, când aceste considerente puteau ceda repede locul altora).*

Îşi canaliză eforturile în vederea restabilirii calmului, concentrându-se la mantra pe care o dobândise în cursul iniţierilor Bene Gesserit în *moartea personală.*

Dacă va fi să mor, trebuie să transmit mai departe o lecţie transcendentală. Trebuie să părăsesc lumea aceasta cu seninătate.

Gândul o ajută întrucâtva, dar simţea încă un tremur lăuntric. Rabinul lipsea de prea mult timp. Ceva nu era în regulă. *Am greşit acordându-i încredere?*

În ciuda simţământului din ce în ce mai pregnant că era

condamnată, Lucilla îşi impuse, în timp ce trecea din nou în revistă întâlnirea ei cu Rabinul, să se transpună în starea de receptivitate naivă practicată de Bene Gesserit. Instructoarele ei numiseră asta "inocenţa care însoţeşte în mod firesc lipsa de experienţă şi care este adesea confundată cu ignoranţa". În această stare de receptivitate, totul se scurgea fără oprelişti. Era ceva foarte apropiat de procedeele mentatice. Informaţiile pătrundeau fără împotrivirea vreunei prejudecăţi. "Eşti o oglindă în care se reflectă universul. Această reflecţie reprezintă toate trăirile tale. Simţurile tale proiectează imagini. Apar ipoteze. Importante, chiar şi când sunt greşite. Este singurul caz când cumulul mai multor impresii eronate poate produce elemente de decizie fiabile. "

"Suntem slujitorii dumneavoastră cu dragă inimă", o asigurase Rabinul.

Declaraţia era de natură a alarma orice Cucernică Maică.

Explicaţiile oferite de cristalul lui Odrade deveneau dintr-o dată nepotrivite. *Problema se pune, aproape întotdeauna, sub aspectul profitului.* Recunoştea că era un punct de vedere cinic, dar o vastă experienţă îl confirma. Toate încercările de a extirpa această pornire din comportamentul uman se sfărâmau, întotdeauna, de recifurile punerii în aplicare. Orânduirile socialiste şi comuniste nu făcuseră decât să schimbe natura monedei cu care se măsura profitul. În acele gigantice birocraţii administrative moneda era puterea.

Oricum, îşi spunea Lucilla, semnele exterioare rămâneau mereu aceleaşi. Bunăoară, vasta fermă a acestui Rabin! Refugiul, la bătrâneţe, al unui doctor Suk? Apucase să vadă câte ceva din ceea ce se afla îndărătul acestei exploatări agricole: o vilă somptuoasă, o armată de servitori. Şi fără-ndoială că asta nu era tot. Indiferent de sistem, avantajele rămâneau veşnic aceleaşi: mâncăruri alese, femei frumoase, călătorii după pofta inimii, case de vacanţă...

Toate astea devin de-a dreptul plictisitoare după ce ai avut ocazia să le constaţi de-atâtea ori de câte ori le-am constatat noi.

Îşi dădea seama că mintea ei începea să intre în panică, dar se simţea incapabilă s-o împiedice.

Supravieţuirea. La baza oricărei constrângeri vitale se află întotdeauna supravieţuirea. Iar eu reprezint un pericol pentru

supravieţuirea Rabinului şi-a apropiaţilor lui.

Rabinul se ploconise în faţa ei. *Totdeauna să ne ferim de cei ce vin să se ploconească, să se gudure pe lângă presupusa noastră putere. Ce flatant, să ai la dispoziţia ta cohorte de servi, nerăbdători să-ţi satisfacă orice dorinţă! Dar şi ce debilitant!*

Exact greşeala Onoratelor Matres.

De ce-o fi întârziind Rabinul?

Voia să vadă cât de mult putea lua pe Cucernica Maică Lucilla?

O uşă se trânti cu putere la parter, făcând să se cutremure podeaua sub picioarele ei. Auzi paşi ce urcau în grabă pe scări. Ce primitivi rămăseseră aceşti oameni! Scări! Se răsuci în clipa în care se deschidea uşa. Rabinul intră, aducând cu el un miros pătrunzător de melanj. Făcu doi paşi, apoi se opri şi-o privi, încercând să-i evalueze starea de spirit.

— Iertaţi-mi întârzierea, stimată doamnă. Am fost convocat pe neaşteptate pentru o audiere la Edric, Navigatorul Ghildei.

Asta explica mirosul de mirodenie. Navigatorii rămâneau veşnic cufundaţi în gazul portocaliu al melanjului, cu trăsăturile adesea voalate de vaporii unduitori. Lucilla putea să şi-l reprezinte mental pe acel Edric, cu gura lui mică, în formă de V, şi nasul hidos, ca o clapă de buzunar. Pe faţa enormă, cu tâmple care pulsau, a unui Navigator, gura şi nasul păreau minuscule. Lucillei nu-i era greu să-şi imagineze cât de ameninţat se va fi simţit Rabinul în timp ce asculta hârâitul monoton al vocii Navigatorului, pe care sistemul automat de traducere simultană îl reda într-o galach impersonală.

— Ce voia?

— Pe dumneavoastră.

— A reuşit să...

— Nu are nici o certitudine, dar sunt sigur că ne bănuieşte. Oricum, bănuieşte pe toată lumea.

— Te-au urmărit?

— N-ar avea de ce. Pot să mă găsească oricând vor.

— Ce-o să facem?

Lucilla îşi dădu seama că vorbea prea tare, cu voce prea precipitată.

— Stimată doamnă...

Rabinul înaintă încă trei paşi şi ea văzu transpiraţia care-i îmbrobonea fruntea şi nasul. Frica. Lucilla îi simţi mirosul.

— Ei, ce este?
— Aspectul economic din spatele activităţii Onoratelor Matres... Ni se pare destul de interesant.
Cuvintele lui avură darul să-i cristalizeze temerile. *Eram sigură! E pe cale să mă vândă!*
— După cum dumneavoastră, Cucernicele Maici, ştiţi foarte bine, în sistemele economice există întotdeauna lacune.
— Şi? făcu ea pe un ton extrem de circumspect.
— Suprimarea incompletă a comerţului cu un produs oarecare duce, întotdeauna, la creşterea profiturilor realizate de comercianţi, mai cu seamă în cazul marilor distribuitori. (Vocea lui era alarmant de şovăitoare.) Iată de ce este aberant să-ţi închipui că poţi împiedica circulaţia unor narcotice indezirabile, blocându-le la frontiere.
Ce încerca să-i spună? Cuvintele lui exprimau lucruri elementare, pe care le cunoşteau până şi acolitele. Beneficiile sporite, astfel realizate, serveau la cumpărarea unor căi sigure de trecere a frontierelor pe sub nasul paznicilor, ba chiar la cumpărarea paznicilor înşişi.
A cumpărat funcţionari de-ai Onoratelor Matres? Doar nu-şi închipuie că ar putea face asta fără a-şi asuma nici un risc.
Aşteptă în timp ce el îşi orânduia gândurile. Era limpede că încerca să găsească o formulare despre care să fie încredinţat că avea cele mai multe şanse de-a o convinge.
Pentru ce voise să-i atragă atenţia asupra pazei de la frontiere? O făcuse intenţionat, nu încăpea îndoială. Toţi paznicii aveau oricând pregătită o scuză pentru a-şi trăda superiorii, fireşte. "Dacă n-o fac eu, o va face altcineva. "
Lucilla se încumetă să spere.
Rabinul îşi drese glasul. Se părea că găsise cuvintele potrivite şi le pusese în ordine.
— Nu cred că există vreo posibilitate să scăpaţi cu viaţă de pe Gammu.
Lucilla nu se aşteptase la o condamnare atât de brutală.
— Dar eu...
— Informaţiile pe care le deţineţi, asta-i altă poveste.
Aşadar, iată unde bătea aluzia lui la frontiere şi paznici!
— Nu înţelegeţi, Rabbi. Informaţiile cu pricina nu constau în câteva vorbe şi câteva puneri în gardă. (Îşi împunse fruntea cu degetul.) Aici se află o mulţime de vieţi preţioase, de

experienţe unice, de cunoştinţe atât de vitale, încât...

— Ahhh, eu înţeleg, stimată doamnă. Problema e că *dumneavoastră* nu înţelegeţi.

Mereu aceste trimiteri la înţelegere!

— Pe onoarea dumneavoastră mă bizui eu în momentul de faţă, reluă el.

Ah, da! Legendara noastră onestitate, corectitudinea Bene Gesserit, din clipa în care ne-am angajat cuvântul!

— Ştiţi bine că mai degrabă aş alege să mor, decât să vă trădez, spuse ea.

El îşi depărtă braţele într-un gest de neputinţă.

— În privinţa asta n-am nici cea mai mică îndoială, stimată doamnă. Numai că nu-i vorba de trădare, ci de-un secret pe care, până acum, nu l-am dezvăluit Comunităţii dumneavoastră.

— Ce tot încerci să-mi spui?

Lucilla vorbise pe un ton poruncitor, aproape la limita Glasului (pe care i se recomandase să nu-l folosească asupra acestor evrei).

— Trebuie să-mi faceţi o promisiune. Trebuie să-mi daţi cuvântul dumneavoastră că nu vă veţi întoarce împotriva noastră din cauza a ceea ce vă voi dezvălui. Trebuie să-mi făgăduiţi că veţi accepta soluţia pe care-o propun pentru dilema în care ne aflăm.

— Aşa, orbeşte?

— Doar pentru că vi-o cer eu, şi vă asigur că este singura modalitate de a ne onora angajamentul faţă de Comunitatea dumneavoastră.

Lucilla îl fulgeră cu privirea, încercând să străpungă bariera pe care el o pusese între ei. Putea să-i citească reacţiile de suprafaţă, nu însă şi misterul din spatele atitudinii lui neaşteptate.

Rabinul aşteptă ca redutabila femeie din faţa lui să ia o hotărâre. Se simţea întotdeauna intimidat în prezenţa unei Cucernice Maici. Ştia ce decizie era obligată să ia şi îi era milă de ea. Vedea şi că-i citea mila din privire. Femeile acestea ştiau atât de mult şi, totuşi, atât de puţin. Puterile lor erau evidente. Iar cunoaşterea lor despre Israelul Secret era atât de periculoasă!

Totuşi, avem o datorie faţă de ele. Chiar dacă femeia asta nu face parte dintre Aleşi, o datorie este o datorie. Onoarea este

onoare. Adevărul e adevăr.

Bene Gesseritul ajutase de multe ori Israelul Secret la ceasuri de restrişte. Un pogrom era ceva care nu avea nevoie de prea multe explicaţii pentru a fi înţeles de poporul său. Noţiunea de pogrom era adânc întipărită în psihismul Israelului Secret. Şi, graţie *Indicibilului,* poporul ales n-avea să uite niciodată. După cum nu putea să ierte.

Amintirea neîncetat reîmprospătată printr-un ritual zilnic (şi periodic întărită prin împărtăşanii colective) proiecta un halo incandescent asupra lucrului pe care Rabinul ştia că-l avea de făcut. Sărmana femeie! Şi ea era prinsă în capcana amintirii şi-a împrejurărilor.

În acelaşi cazan! Şi ea, şi noi!

— Aveţi cuvântul meu, rosti brusc Lucilla.

Rabinul se întoarse spre uşa pe care intrase şi o deschise. O femeie între două vârste, înveşmântată într-o rochie lungă, cafenie, stătea în prag. Păşi în cameră când Rabinul îi făcu semn să intre. Părul ei, de culoarea lemnului vechi de epavă, era înnodat într-un coc, pe ceafă. Faţa era scofâlcită şi ridată, cu tenul de nuanţa unei migdale uscate. Iar ochii... Complet albaştri! Şi duritatea de oţel din privire...

— Ea e Rebecca, o fiică a poporului nostru, spuse Rabinul. După cum vedeţi, a făcut un lucru foarte periculos.

— Agonia..., murmură Lucilla.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi, de atunci, ne slujeşte cu credinţă. Acum, vă va sluji şi pe dumneavoastră.

Lucilla trebuia să fie absolut sigură.

— Poţi să împărtăşeşti? întrebă ea.

— N-am făcut-o niciodată, doamnă, dar ştiu ce înseamnă.

În timp ce vorbea, Rebecca se apropie de Lucilla până ce trupurile lor aproape că se atinseră. Cele două femei îşi aplecară capetele, lipindu-şi frunţile. Apoi ridicară mâinile şi se prinseră reciproc de umeri.

În momentul în care psihismele lor realizară joncţiunea, Lucilla proiectă un gând imperios: *Toate astea trebuie să ajungă neapărat la Surorile mele!*

Vă promit, stimată doamnă.

Nu putea exista înşelătorie în această fuziune totală a minţilor, în această ultimă clipă de abandon, declanşată de certitudinea unei morţi iminente sau de otrava esenţei de

mirodenie pe care vechii fremeni o numiseră, cu drept cuvânt, "moartea cea mică". Lucilla avea deplină încredere în promisiunea Rebeccăi. Această Cucernică Maică "sălbatică" a evreilor chezăşuia cu propria ei viaţă. Dar mai era ceva! Lucilla îşi înăbuşi o exclamaţie când avu confirmarea. Rabinul o vânduse, cu adevărat, Onoratelor Matres. Conductorul transportorului fusese unul dintre agenţii lor, venit să verifice dacă la fermă se afla într-adevăr o femeie cu semnalmentele lui Lucilla.

Sinceritatea Rebeccăi nu-i lăsă nici o speranţă:

Era singura posibilitate de a ne salva şi de a ne păstra credibilitatea.

Acesta era, aşadar, motivul pentru care Rabinul îi atrăsese atenţia asupra paznicilor şi a mijlocitorilor de putere!

Ingenioasă soluţie, într-adevăr. Iar eu sunt obligată să o accept, după cum el nu s-a îndoit nici o clipă.

Nu se poate mânui o marionetă cu o singură sfoară.

Biciul zensunnit

CUCERNICA MAICĂ SHEEANA stătea în faţa bancului ei de sculptură, cu fiecare mână vârâtă într-un modelator cu gheare plumburii arătând ca o mănuşă exotică. De aproape o oră, senziplazul negru era pe cale să capete formă pe soclu, iar ea se simţea tot mai aproape de creaţia ce sta să se materializeze, izvodind dintr-un loc sălbatic aflat undeva înlăuntrul ei. Intensitatea acestei forţe creatoare îi provoca fiori în tot trupul şi se mira că persoanele care treceau prin holul din dreapta nu-i

remarcau tremurul. Fereastra dinspre nord a atelierului lăsa să pătrundă, din spatele ei, o lumină cernită, pe când cea orientată spre vest era învăluită în strălucirea portocalie a soarelui care asfinţea deasupra deşertului.

Prester, adjuncta ei principală, aici, la Staţiunea de Observaţie a Deşertului, se oprise în prag cu câteva minute mai inainte, dar restul personalului ştia că era mai bine să n-o întrerupă când se cufunda în această activitate.

Dându-se un pas înapoi, Sheeana îndepărtă cu dosul mâinii o şuviţă de păr castaniu cu reflexe roşcate care-i căzuse pe frunte. Plazul negru din faţa sa era ca o provocare, cu planurile lui curbe şi drepte *aproape* de forma pe care-o simţea înlăuntrul ei.

Vin să lucrez aici ori de câte ori mă copleşesc temerile, gândi ea.

Gândul acesta ameninţa să-i stăvilească şuvoiul creator şi ea îşi dublă eforturile pentru a termina sculptura. Mâinile înmănuşate în modelatoare reîncepură să mângâie plazul, în timp ce forma neagră unduia sub fiecare atingere ca un val mânat încolo şi-ncoace de-un vânt nebun.

Lumina ferestrei de la nord se estompă şi plafonierele compensară automat, difuzând, la capătul atelierului, o strălucire palidă, galben-cenuşie. Dar nu mai era aceeaşi. Nu mai era deloc aceeaşi!

Sheeana făcu din nou un pas înapoi pentru a-şi privi opera. Se-apropia… dar încă tot nu era ce voia ea. Forma dinlăuntrul ei era aproape tangibilă. Nu cerea decât să se nască. Dar plazul nu era bun. Cu o lovitură furioasă a mâinii drepte, îl transformă într-o masă de materie neagră, diformă.

La dracu'!

Se descotorosi de modelatoare, azvârlindu-le pe raftul de lângă banc. Orizontul ce se zărea prin fereastra de la apus mai păstra încă o fâşie portocalie. Dar culoarea era pe cale să dispară la fel de repede cum îşi simţea ea dispărând elanul creator.

Se apropie de geam tocmai la timp pentru a vedea întorcându-se ultimele echipe de cercetare. Luminile de poziţie ale ornitopterelor care veneau la aterizare păreau nişte licurici traversând cerul spre sud, unde o pistă provizorie fusese amenajată în faţa lentei, dar implacabilei înaintări a dunelor.

După coborârea domoală şi ordonată a aeronavelor, îşi dădu seama că nu descoperiseră nici o urmă a vreunei erupţii de mirodenie, nici vreun alt semn care să indice că viermii de nisip erau în sfârşit pe cale să renască din păstrăvii de nisip implantaţi aici.

Sunt păstoriţa unei turme care poate că nu va exista niciodată.

Geamul îi reda o imagine întunecată a propriului ei chip. Vedea urmele lăsate de Agonia Mirodeniei. Fetiţa plăpândă, cu pielea brună, de pe Dune, devenise o femeie înaltă, cu un aer mai degrabă sever. Dar părul castaniu se încăpăţâna şi acum să scape din cocul care-l strângea pe ceafă, iar în ochii ei albastru-în-albastru Sheeana vedea un licăr sălbatic. Un licăr pe care-l vedeau şi alţii. Asta era problema, sursa unora dintre temerile ei.

Se părea că nimic nu putea opri Missionaria din preparativele legate de "Sheeana noastră".

Dacă uriaşii viermi de nisip îşi făceau apariţia — dacă se întorcea Shai-Hulud! -, Missionaria Protectiva Bene Gesserit avea de gând s-o propulseze în avanscena unei omeniri pregătite pe nesimţite s-o întâmpine cu adoraţie religioasă. Mitul devenit realitate... Întocmai ca sculptura aceea din spatele ei, căreia ea încerca să-i confere o realitate.

Sfânta Sheeana! Împăratul-Zeu este robul ei! Priviţi cum i se supun viermii sacri! Leto s-a întors printre noi!

Ar fi avut asta vreo influenţă asupra Onoratelor Matres? Probabil. Nu-l venerau ele pe Tiran, cel puţin în aparenţă, sub numele Guldur?

N-ar fi mers, totuşi, până la a deveni adeptele "Sfintei Sheeana", decât, poate, în privinţa reuşitelor sexuale. Sheeana era perfect conştientă că propria ei conduită sexuală, provocatoare chiar şi după criteriile Bene Gesseritului, reprezenta o formă de protest împotriva acestui rol pe care încerca să i-l impună Missionaria. Scuza ei cum că nu făcea decât să-i perfecţioneze pe masculii iniţiaţi de Duncan Idaho în utilizarea tehnicilor de înrobire sexuală nu era, de fapt, decât atât... o scuză.

Bellonda are deja bănuieli.

Cu puterile ei de mentat, Bell era un pericol constant pentru toate Surorile care se abăteau de la normă. Tocmai din acest

motiv ocupa un loc atât de important în ierarhia Consiliului Suprem al Comunităţii.

Sheeana plecă de la fereastră şi se trânti pe pătura în nuanţe de portocaliu şi ocru care-i acoperea patul. Pe peretele din faţa ei, un desen mare, în negru şi alb, reprezenta un vierme uriaş înălţat pe segmentele frontale, dominând o minusculă silueta umană.

Aşa erau, şi poate că nu vor mai fi niciodată. Ce-am vrut să spun cu desenul ăsta? Dacă aş şti, poate că aş fi în stare să realizez şi sculptura în plaz.

Îşi asumase mari riscuri punând la punct, împreună cu Duncan, un limbaj al mâinilor pentru a putea comunica în secret. Dar existau lucruri pe care Comunitatea nu trebuia să le ştie. Nu încă.

S-ar putea să existe o cale de evadare. Pentru noi doi.

Dar unde-ar fi putut să se ducă? Universul era asediat de Onoratele Matres şi de alte forţe. Era un univers de planete răzleţite, populate, în cea mai mare parte, de oameni care doreau să-şi ducă viaţa în pace, acceptând conducerea Bene Gesseritului în unele cazuri, suferind sub jugul Onoratelor Matres în multe altele, dar aspirând, pretutindeni, să se guverneze singuri cât mai bine le-ar sta în putinţă. Eternul vis al democraţiei. Dar existau, întotdeauna, factori necunoscuţi. Şi, întotdeauna, lecţia dată de Onoratele Matres! După indiciile obţinute de la Murbella, la obârşia Onoratelor Matres se aflaseră Păstrăvărese şi Cucernice Maici *in extremis.* Ce ironie! Democraţia Păstrăvăreselor transformată în autocraţia Onoratelor Matres. Indiciile erau prea numeroase pentru a nu fi luate în seamă. Dar de ce recurseseră la constrângerile inconştiente, prin intermediul sondelor T, al inducţiei celulare şi al tehnicilor sexuale?

Unde s-ar putea găsi o piaţă pentru talentele unor fugari?

Universul nu mai poseda doar o singură bursă de schimb. Exista un soi de reţea subterană, extrem de labilă, bazată pe vechi compromisuri şi acorduri temporare.

"Ca o haină veche, cu marginile zdrenţuite şi găuri peticite", spusese odată Odrade.

Reţeaua comercială bine închegată a CHOAM-ului din Vechiul Imperiu nu mai exista. Acum nu mai erau decât frânturi jalnice, menţinute prin legături cu totul precare. Oamenii tratau

această peticeală cu dispreţ, evocând cu nostalgie vremurile bune de altădată.

Ce fel de univers ne-ar accepta doar ca refugiaţi, şi nu ca pe Sheeana cea Sfântă însoţită de consortul ei?

Chiar dacă Duncan nu-i era câtuşi de puţin consort. Aceasta însă fusese intenţia iniţială a Bene Gesseritului: "S-o legăm pe Sheeana de Duncan. Noi îl controlăm pe el iar el va putea s-o controleze pe ea"..

Murbella dăduse peste cap acest plan. *Cu atât mai bine. pentru noi doi. Cine are nevoie de-o fixaţie sexuală?* Dar Sheeana era nevoită să recunoască faptul că nutrea sentimente destul de confuze faţă de Duncan Idaho. Limbajul mâinilor, atingerile întâmplătoare... Şi ce-i vor putea spune lui Odrade când îi va lua la întrebări? Nu *dacă,* ci *când.*

"Vorbim despre modul în care Duncan şi Murbella ar putea să scape din temniţa ta, Maică Superioară. Vorbim despre altă cale de a restabili amintirile lui Teg. Vorbim despre propria noastră rebeliune secretă împotriva Bene Gesseritului. Da, Darwi Odrade! Vechea ta elevă s-a răzvrătit contra ta!"

Sheeana admitea că avea simţăminte neclare şi în ceea ce-o privea pe Murbella.

Onorata Mater captivă era un obiect de studiu fascinant... şi amuzant, câteodată. De pildă, versurile acelea de doi bani pe care le afişase în glumă pe un perete din sala de mese a acolitelor, de la bordul non-navei:

Alo, Doamne! Ce minune,
Am şi eu o rugăciune.
De nu ţi-e cu supărare,
Aş vrea să-i dai ascultare.
Chip cioplit, pe raftul meu,
Eşti chiar tu sau sunt doar eu?
Orice-ar fi, ruga mea dreaptă
Este să mă ţii deşteaptă.
Să m-ajuţi să nu fac rău,
Că-i şi-n interesul tău
Să dăm pildă de ardoare
Smeritelor Instructoare.
Poţi s-o faci din har divin,
Cum se face-oţet din vin.
Fă-o cum ţi-o place ţie,

Dar să-mi folosească mie.

Confruntarea ulterioară cu Odrade, înregistrată de nelipsiţii ochi com, fusese o scenă delicioasă. Vocea lui Odrade, neobişnuit de stridentă:

"Murbella, e opera ta?"

"Mă tem că da. " Fără pic de căinţă.

"Te temi că da?" La fel de stridentă.

"De ce nu?" Cu insolenţă.

"Le iei în bătaie de joc pe Surorile noastre din Missionaria! Nu protesta. Asta ţi-a fost intenţia. "

"Adevărul e că-şi dau prea multe aere!"

Sheeana nu putea decât să simpatizeze cu Murbella în timp ce reflecta la acea confruntare. Revolta Murbellei era un simptom. Ce lucruri fermentează în interior până în clipa în care eşti silit să le bagi de seamă?

Şi eu am luptat exact la fel împotriva veşnicei discipline, " care te va oţeli spre binele tău, copilă ".

Cum fusese Murbella în copilărie? Ce presiuni o modelaseră? Viaţa era întotdeauna o reacţie la presiuni. Unii cedau tentaţiilor facile şi erau modelaţi de ele. Feţe buhăite, pori înroşiţi de excese. Bacchus îi privea galeş. Viciul îşi punea amprenta pe trăsăturile lor. Cucernicele Maici ştiau toate astea graţie unei capacităţi de observaţie milenare. *Suntem modelaţi de presiuni, indiferent că le rezistăm ori nu.* Presiuni şi reacţii -asta era viaţa. *Iar eu creez noi presiuni prin sfidările mele secrete.*

Dată fiind starea de alertă permanentă în care se afla în prezent Comunitatea Surorilor, schimburile de semne şi gesturi secrete cu Duncan erau, probabil, inutile.

Întorcând uşor capul, Sheeana privi grămada informă de plaz negru de pe bancul de sculptură.

Eu însă n-am să renunţ. O să-mi modelez existenţa aşa cum cred eu de cuviinţă! O să-mi creez propria mea viaţă! Puţin îmi pasă de Bene Gesserit!

Dar am să pierd respectul Surorilor mele.

Exista ceva prin excelenţă respectuos în maniera în care erau forţate să se conformeze tiparului antic al Bene Gesseritului. Era un tipar pe care-l păstrau din trecutul lor cel mai îndepărtat, scoţându-l cu regularitate la iveală pentru a-l lustrui şi a-i aduce reparaţiile pe care timpul le impunea tuturor creaţiilor umane. Iar tiparul continua să existe şi astăzi, făcând

obiectul unei veneraţii tacite.

Astfel, suntem Cucernice Maici, şi nici o judecată n-ar putea tăgădui asta.

Sheeana înţelese în clipa aceea că va fi nevoită să pună la încercare până la ultima limită acel tipar antic, probabil până ce îl va sparge. Iar acea formă de plaz negru, care căuta să se întruchipeze din locul sălbatic aflat înlăuntrul ei, era doar un element a ceea ce avea ea de făcut. Că se numea răzvrătire sau oricum altcumva, forţa pe care-o simţea în fiinţa ei nu putea fi negată.

Mărginiţi-vă la un simplu rol de observator şi veţi pierde în mod sistematic sensul însuşi al existenţei voastre. Idealul poate fi definit astfel: trăiţi cât vă stă in putinţă mai bine. Viaţa este un joc ale cărui reguli le învăţaţi avântându-vă în el şi jucându-l până în pânzele albe. Altminteri, veţi fi luaţi pe nepregătite, veţi fi mereu surprinşi de întorsăturile neaşteptate. Spectatorii pasivi se văicăresc, plângându-se că norocul îi ocoleşte întotdeauna. Refuză să vadă că o bună parte a acestui noroc ar putea s-o creeze ei înşişi.

Darwi Odrade

— AI STUDIAT ultima înregistrare cu Idaho a ochilor com? întrebă Bellonda.

— Mai târziu! Mai târziu!

Odrade îşi dădea seama că o sâcâia foamea şi că acesta era motivul răspunsului repezit pe care-l dăduse la întrebarea pertinentă pusă de Bell.

Constrângerile o îngrădeau tot mai mult pe Maica Superioară în ultima vreme. Încercase întotdeauna să facă faţă îndatoririlor ei în modul cel mai deschis cu putinţă. Cu cât evantaiul lucrurilor de care se interesa personal era mai larg, cu atât mai sigură putea fi că va obţine informaţii utilizabile. Simţurile se

ascuţeau prin folosinţă. Ceea ce urmărea, în sfera ei de interes, era substanţa. Ca un vânător în căutarea unei prăzi îndestulătoare pentru a potoli o foame profundă.

Zilele însă deveniseră aproape toate asemănătoare acestei dimineţi. Obiceiul ei de a face inspecţii inopinate era bine cunoscut, dar acum trebuia să rămână prizoniera acestor patru pereţi. Era necesar să poată fi găsită în orice clipă. Şi nu doar să fie găsită, ci să poată transmite ea însăşi, pe moment, un mesaj sau un ordin personal.

Timpul, mai ales, reprezenta o constrângere.

E o cursă contra cronometru, fir-ar să fie, dar trebuie să câştig. Trebuie!

Sheeana spusese odată:

"De bine, de rău, ne croim drum pe zile de împrumut. "

Foarte poetic! Dar nu de cine ştie ce ajutor în faţa unor cerinţe pragmatice. Trebuia să fie Dispersate cât mai multe celule Bene Gesserit cu putinţă înainte de a cădea toporul. Nimic altceva nu avea o asemenea prioritate. Ţesătura Bene Gesserit era pe cale de a fi sfâşiată, împrăştiată în cele patru vânturi, spre destinaţii pe care nimeni de pe Planeta Canonicatului nu le cunoştea. Uneori, lui Odrade i se părea că vede zdrenţe ce dispăreau în non-nave cu calele pline de păstrăvi de nisip, cu tradiţiile, învăţăturile şi memoriile Bene Gesseritului drept călăuze. Dar Comunitatea Surorilor mai făcuse o dată asta, în epoca de demult a primei Dispersii, şi nimeni nu se mai întorsese, nimeni nu trimisese măcar un mesaj. Se întorseseră doar Onoratele Matres. Iar dacă ele fuseseră vreodată Bene Gesserit, acum nu mai erau decât o cumplită denaturare, o hoardă pradă unei orbiri sinucigaşe.

Ne vom redobândi vreodată integritatea?

Odrade privi lucrările care-o aşteptau pe birou. Liste, iarăşi liste. Cine va pleca şi cine va rămâne? Abia dacă avea răgaz să-şi tragă sufletul. Cealaltă Memorie a predecesoarei sale, Taraza, avea tot mai mult dreptate să-şi aroge un aer de genul: " *Ţi-am spus eu! Vezi prin ce-a trebuit să trec? "*

Şi eu, care mă întrebam cândva dacă nu exista la vârf mai mult spaţiu pentru a respira în voie.

Poate că exista mai mult spaţiu la vârf (cum îi plăcea ei să le spună acolitelor), dar rareori exista suficient timp pentru a profita de el.

Când se gândea la populaţia non-Bene Gesserit, în bună parte pasivă, aflată "acolo, afară", Odrade era cuprinsă uneori de invidie. Mulţimile acelea puteau, cel puţin, să-şi păstreze iluziile. Ce alinare! Să te amăgeşti că vei trăi veşnic, că mâine va fi mai bine, că zeii din ceruri veghează binevoitori asupra destinului tău.

Se smulse din reverie cu o senzaţie de silă faţă de ea însăşi. Ochiul lucid era preferabil, orice-ar fi fost de văzut.

— Am studiat ultima înregistrare cu Idaho, spuse ea, uitându-se la Bellonda, care aştepta răbdătoare de partea cealaltă a biroului.

— Are instincte interesante, zise Bellonda.

Odrade nu răspunse. Puţine lucruri scăpau ochilor com cu care era înţesată non-nava. Teoria Consiliului cu privire la ghola-ul Idaho devenea, pe zi ce trecea, tot mai puţin o teorie şi tot mai mult o convingere. Ce cantitate de amintiri din vieţile succesive ale lui Duncan Idaho purta în el acest ghola?

— Tam a emis îndoieli în privinţa copiilor lor, reluă Bellonda. Au talente periculoase?

Întrebarea era de aşteptat. Cei trei copii pe care Murbella îi avusese cu Idaho la bordul non-navei fuseseră mutaţi imediat după naştere şi puşi sub observaţie. Dezvoltarea lor era urmărită cu cea mai mare atenţie. Posedau acea extraordinară viteză de reacţie de care dădeau dovadă Onoratele Matres? Era încă prea devreme pentru a da un răspuns. După spusele Murbellei, particularitatea aceasta nu apărea decât la vârsta pubertăţii.

Onorata Mater prizonieră acceptase să i se ia copiii cu o resemnare mânioasă. Idaho, în schimb, aproape că nu avusese nici o reacţie. Ciudat. Exista în el ceva care-i oferea o vedere mai largă asupra procreaţiei? O vedere apropiată de cea a Comunităţii Surorilor?

"Alt nenorocit de program genetic Bene Gesserit", comentase el cu sarcasm.

Odrade se lăsă din nou în voia gândurilor. Putea fi interpretată comportarea lui Idaho drept atitudine Bene Gesserit? Comunitatea Surorilor susţinea că legăturile emoţionale erau vestigii străvechi, importante, la vremea lor, pentru supravieţuirea speciei umane, dar în prezent inutile pentru planurile Bene Gesseritului.

Instincte.

Lucruri care veneau cu ovulul şi sperma. Adesea vitale, vehemente: "Specia e cea care-ţi vorbeşte, nerodule!"

Dragostea... progeniturile... dorinţele de tot felul... Atâtea şi-atâtea motivaţii inconştiente care impuneau comportamente specifice. Era periculos să intervii în aceste domenii. Maestrele Geneticiene, chiar dacă o făceau, ştiau asta. Consiliul dezbătea cu regularitate problema şi recomanda cea mai mare vigilenţă în privinţa consecinţelor posibile.

— Ai studiat înregistrarea. Ăsta-i singurul răspuns la care am dreptul? întrebă Bellonda cu o voce de-a dreptul plângăreaţă pentru ea.

Înregistrarea ochilor com căreia Bell îi acorda atâta importanţă reda o discuţie pe care Idaho o începuse iscodind-o pe Murbella despre tehnicile de aservire sexuală folosite de Onoratele Matres. *De ce?* Talentele lui Idaho în acelaşi domeniu îşi aveau obârşia în condiţionarea tleilaxu impusă celulelor sale în cuva axlotl. La baza lor se afla un implant inconştient asimilabil instinctelor, dar rezultatul nu se deosebea cu nimic de efectul obţinut de Onoratele Matres: un extaz amplificat până la punctul în care elimina cu totul raţiunea şi făcea victima dependentă de sursa acestei "recompense".

Murbella nu întinsese prea mult vorba pe tema talentelor ei. Era limpede că păstra o furie reziduală la gândul că fusese subjugată de Idaho prin intermediul aceloraşi tehnici pe care învăţase ea să le pună în aplicare.

— Murbella se blochează când Idaho aduce în discuţie motivaţiile ei, spuse Bellonda.

Da, am observat şi eu asta.

"Aş putea să te omor şi o ştii foarte bine!" declarase Murbella.

Înregistrarea îi înfăţişa în pat, în dormitorul Murbellei de la bordul non-navei, după ce tocmai îşi potoliseră dependenţa reciprocă. Sudoarea lucea pe trupurile lor goale. Murbella zăcea pe spate, cu un ştergar albastru pe frunte şi ochii verzi pironiţi în tavan, unde se aflau ochii com. Părea că-şi priveşte ţintă observatoarele. Punctuleţe portocalii îi jucau pe cornee. Semne de furie, datorate reziduurilor lăsate în organismul ei de surogatul de mirodenie folosit de Onoratele Matres. Între timp, trecuse la melanj, iar substituirea se petrecuse fără simptome

de incompatibilitate.
Idaho stătea întins lângă ea, cu părul negru, zburlit, încadrându-i faţa şi contrastând puternic cu albul pernei. Ţinea ochii închişi, dar pleoapele fremătau. Era slab. Nu mânca destul, în ciuda bucatelor ispititoare pe care i le trimitea bucătăreasa personală a lui Odrade. Pometţii săi înalţi se conturau cu pregnanţă. Faţa i se scofâlcise în cursul anilor de detenţie.
Ameninţarea Murbellei era justificată de capacităţile ei fizice, Odrade nu se îndoia de asta, însă, din punct de vedere psihologic, n-avea nici un temei.
Să-şi ucidă iubitul? Puţin probabil!
Bellonda nutrea cam aceleaşi gânduri.
— Ce-a urmărit cu demonstraţia rapidităţii ei fizice? Nu-i pentru prima oară când vedem asta.
— Ştie c-o observăm.
Ochii com o arătau pe Murbella sfidându-şi oboseala de după actul sexual şi sărind brusc din pat, pentru ca apoi, cu o mişcare fulgerătoare (mult mai rapidă decât orice performanţă Bene Gesserit realizată vreodată), să izbească scurt cu piciorul drept, oprind lovitura la un milimetru de capul lui Idaho.
În clipa în care ea sărise din pat, Idaho deschisese ochii şi o privise fără pic de teamă, fără să se clintească.
Lovitura aceea! Fatală, dacă şi-ar fi atins ţinta.
Era de ajuns să vezi aşa ceva o singură dată ca să te temi pentru tot restul vieţii. Murbella acţiona fără a recurge la cortexul cerebral. Ca la insecte, atacul ei era declanşat de sistemul nervos direct la nivel muscular.
"Vezi?" rostise Murbella, coborând piciorul şi fixându-l pe Idaho cu o privire aprigă.
Idaho se mulţumise să zâmbească.
Privind înregistrarea, Odrade îşi reaminti că Bene Gesseritul avea deja trei copii născuţi de Murbella — trei fete. Maestrele Geneticiene nu-şi ascundeau entuziasmul. Cu timpul, Cucernice Maici provenite din linia aceasta ar fi putut ajunge să egaleze aptitudinile Onoratelor Matres.
Cu timpul... pe care probabil că nu-l vom avea.
Împărtăşea, totuşi, entuziasmul Maestrelor Geneticiene. Viteza aceea! Combinată cu resursele prana-bindu de care dispuneau Surorile Bene Gesserit graţie antrenamentului lor neuromuscular intensiv, deschidea perspective greu de formulat

în cuvinte.

— Pentru noi a făcut-o, nu pentru el, spuse Bellonda. Odrade nu era chiar atât de sigură. Pe Murbella o irita supravegherea constantă la care era supusă, dar ajunsese să se acomodeze cu ea. Multe dintre acţiunile ei ignorau în mod vădit prezenţa observatoarelor din spatele ochilor com. Înregistrarea o înfăţişa reluându-şi locul în pat, lângă Idaho.

— Am restrâns accesul la această înregistrare, zise Bellonda. Unele acolite încep să fie tulburate.

Odrade dădu din cap. *Dependenţa sexuală.* Acest aspect al strategiei Onoratelor Matres provoca unde perturbatoare în Bene Gesserit, mai ales printre acolite. Foarte simptomatic. Şi mai toate Surorile din Canonicat ştiau că doar Cucernica Maică Sheeana cuteza să practice unele dintre aceste tehnici, în pofida temerii generale că asemenea practici ar fi putut slăbi Comunitatea.

"Nu trebuie să devenim Onorate Matres!" Bell repeta asta tot timpul. *Dar Sheeana reprezintă un important factor de control. Ea ne învaţă o sumedenie de lucruri despre Murbella.*

Într-o după-amiază, prinzând-o pe Murbella singură şi în mod vizibil destinsă în locuinţa ei de la bordul non-navei, Odrade încercase o întrebare directă:

"Înainte de Idaho, n-a fost nici una dintre voi tentată să... mă rog, ca să zic aşa, «să se prindă în joc»?"

Murbella sărise ca arsă, ofensată şi furioasă:

"Cu Idaho a fost un accident!"

Exact acelaşi gen de furie cu care a reacţionat la întrebările lui Idaho.

Cu gândul la acel episod, Odrade se aplecă deasupra biroului şi activă proiectorul, lăsând să se deruleze încă o dată înregistrarea.

— Uite cum se înfurie, comentă Bellonda. E clar că-i vorba de o constrângere indusă prin hipnotransă pentru a nu răspunde la asemenea întrebări. Sunt gata să-mi pun la bătaie reputaţia pe chestia asta.

— Ne vom lămuri după Agonia Mirodeniei, spuse Odrade.

— Dacă va ajunge să treacă prin ea!

— Hipnotransă e considerată a fi unul dintre secretele noastre.

Bellonda sesiză implicaţia evidentă. *Nici una dintre Surorile*

care au luat calea primei Dispersii nu s-au mai întors la noi.

Era scris cu litere de-o şchioapă în minţile lor: "Renegate Bene Gesserit au dat naştere Onoratelor Matres?" Multe indicii coroborau această ipoteză. Dar, în cazul ăsta, de ce recurgeau la aservirea sexuală a masculilor? Confuzele explicaţii istorice oferite de Murbella nu erau satisfăcătoare. Toate aspectele acestei afaceri se împotriveau preceptelor susţinute de Bene Gesserit.

— Trebuie să aflăm, insistă Bellonda. Bruma de informaţii pe care-o avem este mai mult decât îngrijorătoare.

Odrade recunoscu natura neliniştii ei. Cât de mult era momeală în acest talent special? Foarte mult, gândea ea. Acolitele se plângeau că li se întâmpla tot mai des să viseze că deveneau Onorate Matres. Bellonda avea dreptate să fie îngrijorată.

Creând sau stârnind asemenea forţe neînfrânate, puteai genera fantezii erotice de o enormă complexitate. Puteai să manipulezi populaţii întregi exploatându-le dorinţele, obsesiile şi fantasmele sexuale.

Aceasta e înspăimântătoarea putere pe care Onoratele Matres îndrăznesc s-o folosească.

Era de ajuns să se ştie că posedau cheia unui extaz fără seamăn şi bătălia era pe jumătate câştigată. Simpla promisiune a paradisului însemna începutul capitulării. Cele aflate la nivelul Murbellei, în acea altă Comunitate a Surorilor, poate că nu înţelegeau exact despre ce era vorba, dar cele ce se găseau la vârf... Era oare cu putinţă să folosească pur şi simplu aceste forţe fără să le pese sau chiar fără să fie conştiente de încărcătura lor mai profundă?

Dacă aşa stau lucrurile, cum de s-au lăsat primele noastre Dispersate atrase în acest impas?

Puţin mai devreme, Bellonda expusese ipoteza ei:

O Onorată Mater în faţa unei Cucernice Maici capturate în cursul acelei prime Dispersii: "Bine-ai venit, Cucernică Maică. Am vrea să asişti la o mică demonstraţie a puterilor noastre. " Interludiu sexual, urmat de o prezentare a rapidităţii fizice. Apoi... suprimarea melanjului şi injectarea substituentului pe bază de adrenalină, cu adăugarea unui hipnodrog. În cursul ipoteticei transe consecutive, Cucernica Maică era impregnată sexual.

Asta, în directă legătură cu agonia selectivă provocată de suprimarea melanjului (sugera Bell), putea determina victima să-şi renege originile.

Parcele să ne aibă în pază! Toate Onoratele Matres să fi fost, la origine, Cucernice Maici? Am îndrăzni să verificăm această ipoteză pe noi însene? Ce-am putea afla în privinţa asta de la perechea din non-navă?

Două surse de informaţie cruciale se aflau de atâta timp sub supravegherea atentă a Comunităţii Surorilor, dar cheia rămânea încă de găsit.

Femeia şi bărbatul nu doar parteneri pentru reproducere, nu doar sprijin şi mângâiere unul pentru altul, ci şi altceva. Se adăugase ceva nou. Miza fusese ridicată.

În proiecţia de deasupra biroului, Murbella spuse ceva care captă întreaga atenţie a Maicii Superioare.

"Noi, Onoratele Matres, ne-am făcut-o singure! Nu putem da vina pe nimeni altcineva. "

— Ai auzit ce-a spus? întrebă Bellonda.

Odrade scutură din cap cu un aer agasat. Voia să se concentreze în linişte asupra acestui schimb de replici.

"Nu acelaşi lucru l-ai putea spune şi în ceea ce mă priveşte", obiectă Idaho.

"Asta-i o scuză în van", replică Murbella. "Nu fiindcă ai fost condiţionat de tleilaxu s-o prinzi în laţ pe prima Impregnatoare cu care ai fi avut de-a face... "

"Şi s-o ucid", preciză Idaho. "Asta îi interesa pe ei. "

"Dar tu nici măcar n-ai încercat să mă ucizi. Nu-i vorbă că nici n-ai fi putut s-o faci. "

"Pentru că tocmai atunci... "

Idaho se întrerupse brusc, aruncând o privire involuntară ochilor com care înregistrau totul.

— Ce-avea de gând să zică? se repezi Bellonda. Trebuie să aflăm!

Dar Odrade continuă să urmărească scena în tăcere. Murbella dădu dovadă de o intuiţie surprinzătoare.

"Crezi că m-ai prins din cauza unui accident independent de voinţa ta?"

"Exact. "

"Dar eu îmi dau seama că există ceva în tine care acceptă tot ce s-a întâmplat! Nu te-ai lăsat doar în voia acelei

condiţionări. Ai mers mai departe, până la limita posibilităţilor tale. "

Privirea lui Idaho se voală sub efectul unei meditaţii introspective. Dădu capul pe spate, îndreptându-şi umerii.

— Asta-i o atitudine de mentat! sări iarăşi Bellonda.

Toate analistele lui Odrade sugeraseră deja acest lucru, dar rămânea de obţinut o mărturisire de la Idaho. Dacă era mentat, de ce ascundea asta?

Din cauza celorlalte lucruri pe care le-ar implica acest fapt. Se teme de noi, şi pe bună dreptate.

Murbella rosti pe un ton sarcastic:

"Ai improvizat pornind de la ceea ce au implantat în tine tleilaxu. Ai adus îmbunătăţiri. Ceva aflat înlăuntrul tău, o părticică din tine, n-a avut nimic împotrivă!"

— Ăsta e modul ei de a-şi rezolva propriul complex de culpabilitate, declară Bellonda. E nevoită să creadă asta, altminteri n-ar putea accepta ideea că Idaho a fost în stare să o seducă.

Odrade îşi ţuguie buzele. Proiecţia arăta o expresie de amuzament pe chipul lui Idaho.

"Poate că a fost la fel pentru amândoi", spuse el.

"Nu poţi să dai vina pe tleilaxu şi nici eu pe Onoratele Matres. "

Tamalane intră în clipa aceea în biroul lui Odrade şi se instală în caniscaunul de lângă Bellonda.

— Văd că v-a reţinut şi vouă atenţia, rosti ea arătând spre proiecţie.

Odrade dezactivă proiectorul.

— Am făcut o inspecţie la cuvele axlotl, spuse Tamalane. Afurisitul de Scytale ne-a ascuns informaţii vitale.

— Sper că nu-i vorba de defecte la primul nostru ghola, zise Bellonda.

— Nimic din ceea ce ar putea descoperi medicii noştri Suk.
Odrade interveni cu voce domoală:

— E normal ca Scytale să-şi fi păstrat în rezervă câteva monede de schimb.

Ambele părţi întreţineau aceeaşi ficţiune: Scytale se achita faţă de Bene Gesserit pentru că-l salvase de Onoratele Matres şi-i oferise adăpost pe Planeta Canonicatului. Dar toate Cucernicele Maici care-l studiaseră îndeaproape ştiau că altceva

îl motiva pe ultimul Maestru tleilaxu.

Dibaci, foarte dibaci, Bene Tleilaxul. Mult mai dibaci decât îl bănuiam noi. Ce festă cruntă ne-a jucat cu faimoasele sale cuve axlotl! Până şi cuvântul "cuvă". Alt vicleşug. Noi ne imaginam rezervoare pline cu lichid amniotic la temperatură constantă, înconjurate de instalaţii complexe menite să reproducă (în mod subtil, discret şi perfect controlabil) condiţiile de funcţionare ale uterului. Existau cuve, ce-i drept. Dar ce conţineau ele!

Soluţia tleilaxu era cât se poate de simplă: modelul original. Natura pusese deja la punct un sistem excelent de-a lungul eonilor. Tot ce-i mai rămânea de făcut Bene Tleilaxului era să-şi adauge propriul sistem de control şi propriul procedeu de copiere a informaţiilor stocate în celulă.

"Graiul lui Dumnezeu", îi spunea Scytale. Mai potrivit ar fi fost *graiul lui Shaitan.*

Retroacţiune. Celula îşi dirija propriul uter. În fond, asta era, mai mult sau mai puţin, ceea ce făcea şi un ovul fecundat. Tleilaxu se mulţumiseră să perfecţioneze procesul.

Odrade lăsă să-i scape un suspin, ceea ce-i atrase numaidecât priviri sfredelitoare din partea celor două consiliere. *Maica Superioară pradă unor noi frământări?*

Dezvăluirile lui Scytale mă frământă. Şi ceea ce ne-au pricinuit acele dezvăluiri. Oh, cât de oripilate am fost, la început, de o asemenea "degradare"! Dar justificările n-au întârziat să apară. Şi ştiam foarte bine că erau doar justificări!

"Dacă nu există altă cale... Dacă numai aşa putem crea ghola-ii de care avem cu atâta disperare nevoie... Probabil că se vor găsi voluntare... " Şi se găsiseră! Voluntare!

— Eşti cu gândurile aiurea! mârâi Tamalane. Se întoarse către Bellonda şi dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

Expresia Bellondei devenise blândă şi afabilă, ceea ce, la ea, denota adesea o dispoziţie dintre cele mai sumbre. Când vorbi, vocea ei abia dacă fu o şoaptă guturală:

— Recomand cu toată tăria eliminarea lui Idaho. Cât despre acel monstru tleilaxu...

— Eliminarea? făcu Tamalane. Ce va să zică eufemismul ăsta?

— Uciderea lui, dacă asta vrei să auzi! Iar tleilaxul ar trebui să fie supus tuturor mijloacelor de persuasiune de care...

— Încetaţi, amândouă! ordonă Odrade.

Preţ de o clipă, îşi prinse fruntea în palme, apoi, aruncându-şi privirea spre bovindou, văzu ploaia îngheţată de afară. Controlul Meteo călca iarăşi pe de lături. Era greu să-i găseşti vină, dar nimic nu era mai detestat de o fiinţă umană decât imprevizibilul. " *Vrem condiţii naturale!" Orice va fi însemnat asta.*

Cînd o năpădeau asemenea gânduri, Odrade tânjea după o existenţă limitată la activităţile ordonate care-i plăceau cel mai mult. De pildă, plimbările ocazionale prin livezi. Erau o încântare, indiferent de anotimp. Sau o seară tihnită, într-un cerc de prieteni, împărtăşind deliciile unei conversaţii interesante cu cei pentru care simţea un pic de căldură. *Afecţiune?* Da. Maica Superioară se încumeta la multe, inclusiv la a-şi iubi prietenii. Şi mâncărurile bune, cu băuturi alese care să le agrementeze savoarea. Le dorea şi pe acestea. Ce plăceri puteau rezerva senzaţiile gustative! Şi după aceea... da, după aceea, un pat cald, cu un partener sensibil la trebuinţele ei, la fel cum ar fi fost ea atentă la ale lui.

Cea mai mare parte a acestor lucruri nu era cu putinţă, fireşte. *Responsabilităţile!* Ce cuvânt monstruos. Ce apăsător.

— Începe să-mi fie foame, rosti ea. Cer să ni se servească masa aici?

Bellonda şi Tamalane o priviră lung.

— Nu-i decât unsprezece şi jumătate, se plânse Tamalane.

— Da sau nu? insistă Odrade.

Cele două consiliere schimbară o privire scurtă.

— Cum doreşti, spuse Bellonda.

Exista o zicală în Bene Gesserit (şi Odrade o ştia), cum că totul merge mai bine în Comunitate când stomacul Maicii Superioare este îndestulat. Asta făcuse să se încline balanţa.

Odrade activă intercomul bucătăriei personale.

— Un prânz pentru trei persoane, Duana. Ceva deosebit. La alegerea ta.

Piesa de rezistenţă a dejunului, când le fu servit, se dovedi a fi un preparat după care Odrade se dădea în vânt: ghiveci cu carne de viţel. Duana ştia să dozeze de minune ingredientele, mai ales rozmarinul, iar legumele erau fierte exact cât trebuia. Excelent.

Odrade savură fiecare îmbucătură. Bellonda şi Tamalane se căzniră să facă faţă corvezii, înghiţind fără nici o tragere de

inimă, lingură după lingură.

Poate că ăsta-i unul dintre motivele pentru care eu sunt Maică Superioară şi nu ele.

În timp ce o acolită debarasa masa, Odrade puse una dintre întrebările ei preferate:

— Ce se mai bârfeşte prin sălile comune şi printre acolite?

Îşi amintea de vremurile când era ea însăşi acolită şi pândea fiecare vorbă a colegelor mai vârstnice. Se aştepta să audă mari adevăruri, dar cel mai adesea avea parte doar de bârfe mărunte despre Sora X sau problemele Instructoarei Y. Totuşi, din când în când se mai întâmpla să se ridice câte-o barieră şi să răzbată informaţii interesante.

— Prea multe acolite se arată doritoare să ia calea noii noastre Dispersii, spuse Tamalane cu vocea ei aspră. Povestea cu şobolanii şi corabia care se scufundă, aş zice.

— A crescut şi interesul pentru Arhive în ultima vreme, spuse Bellonda. Surori suspicioase vin să verifice dacă amprenta genetică a Sionei este suficient de pregnantă la cutare sau cutare acolită.

Odrade găsi amănuntul interesant. Străbuna lor Atreides comună din epoca Tiranului, Siona Ibn Fuad al-Seyefa Atreides, transmisese descendenţilor ei acea particularitate graţie căreia nu puteau fi detectaţi de investigatorii preştienţi.

Toată lumea care circula în voie pe Planeta Canonicatului poseda această imunitate ancestrală.

— Suficient de pregnantă? repetă Odrade. Se îndoiesc că acolitele respective sunt protejate?

— Vor să se reasigure, mormăi Bellonda. Dar, fiindcă tot a venit vorba, să revenim la Idaho. Are amprenta genetică şi, totuşi, nu-i apărat. Treaba asta mă îngrijorează. De ce unele dintre celulele lui nu posedă marca Sionei? Ce i-au făcut tleilaxu?

— Duncan e conştient de pericol şi nu are porniri sinucigaşe, spuse Odrade.

— N-avem de unde şti ce-i el de fapt, se plânse Bellonda.

— Probabil, un mentat, interveni Tamalane. Şi ştim foarte bine ce ar putea să însemne asta.

— Înţeleg pentru ce o păstrăm pe Murbella, zise Bellonda. Deţine informaţii preţioase. Dar Idaho şi Scytale...

— Ajunge! izbucni Odrade. Câinii de pază latră câteodată

prea mult!

Bellonda acceptă dojana cu un aer înţepat. *Câinii de pază.* Era expresia Bene Gesserit care le desemna pe Surorile însărcinate să supravegheze în permanenţă tot ce se petrecea în Canonicat, pentru ca nimeni să nu apuce pe căi greşite. Greu de suportat pentru acolite, dar ceva obişnuit în viaţa Cucernicelor Maici.

Odrade îi explicase asta Murbellei într-o zi, pe când se aflau singure într-unul din saloanele cu pereţi cenuşii ale non-navei. Stăteau în picioare, faţă în faţă, ochi în ochi. O conversaţie degajată, aproape intimă. Exceptând, desigur, faptul de a se şti sub observaţia ochilor com dimprejur.

— Câinii de *pază....,* rostise Odrade, răspunzând unei întrebări puse de Murbella. Asta înseamnă că fiecare dintre noi e musca sâcâitoare a celorlalte. Nu înţelege însă mai mult decât vreau să spun. Rareori ne sâcâim. De obicei, e de ajuns un singur cuvânt.

Murbella, cu o strâmbătură de dezgust pe faţa ei ovală, cu ochii ei verzi plini de concentrare, crezuse, în mod evident, că Maica Superioară se referea la vreo formulă consacrată pe care Surorile o foloseau atunci când era nevoie.

— Ce cuvânt?

— Ei drăcie! Orice cuvânt! Cel care ni se pare potrivit pe moment. E ca un reflex reciproc. Avem în comun acest "tic", spre binele nostru. Nu ne plângem, fiindcă ne ajută să rămânem mereu vigilente faţă de noi însene.

— Şi, dacă devin Cucernică Maică, o să mă spionaţi şi pe mine?

— Toate avem nevoie de câini de pază. Am fi mai slabe dacă nu i-am avea.

— Găsesc că e opresiv.

— Noi nu.

— Şi respingător, adăugase Murbella, aruncând o privire spre obiectivele minuscule care sclipeau în tavan. Ca blestemaţii ăştia de ochi com.

— Avem grijă de-ai noştri, Murbella. Când vei deveni Bene Gesserit, vei putea fi sigură că o să fii bine îngrijită pentru tot restul vieţii tale.

— O nişă confortabilă, rostise cu ironie Murbella.

— Câtuşi de puţin, replicase cu voce liniştită Odrade. Vei

avea de trudit toată viaţa. Va trebui să te achiţi faţă de Bene Gesserit până la limitele capacităţilor tale.

— Câinii de pază!

— Suntem mereu atente unele cu altele. Acelea dintre noi care ocupă posturi importante pot adopta o atitudine autoritară sau familiară, dar numai sub impulsul momentului şi din motive cântărite cu grijă.

— Însă fără manifestări de căldură sau de tandreţe, nu?

— Asta-i regula.

— Ataşament, poate, dar niciodată dragoste?

— Ţi-am spus care-i regula.

Odrade desluşise limpede reacţia Murbellei pe chipul ei: "E clar! Îmi vor cere să renunţ la Duncan!"

— Aşadar, dragostea nu există în Bene Gesserit, rostise Murbella.

Vocea ei fusese plină de tristeţe. Însemna că mai erau speranţe pentru ea, îşi spusese Odrade.

— Dragostea există, dar Surorile mele o tratează ca pe o aberaţie.

— Cu alte cuvinte, ceea ce simt eu pentru Duncan este o aberaţie?

— Şi Surorile se vor strădui s-o trateze.

— S-o trateze! Sărmană handicapată care are nevoie de reeducare terapeutică!

— Dragostea este considerată ca un semn de degradare la Surori.

— Văd şi la dumneata semne de degradare!

Ca şi cum i-ar fi urmărit gândurile, Bellonda o smulse pe Odrade din reverie, spunând:

— Acea Onorată Mater nu se va angaja niciodată alături de noi! (Îşi şterse o picătură de sos care-i rămăsese în colţul gurii.) Ne pierdem vremea încercând s-o convertim.

Cel puţin, Bell n-o mai numeşte pe Murbella " târfă ", cugetă Odrade. *E deja un progres.*

Toate guvernele sunt confruntate cu o problemă cronică: puterea exercită o mare

atracţie asupra naturilor patologice. Nu atât că puterea corupe, dar ea îi fascinează pe indivizii coruptibili. Aceştia au tendinţa de a se îmbăta cu violenţă, ceea ce creează rapid condiţiile unei obişnuinţe ireversibile.

Missionaria Protectiva

Text QIV (dicto)

REBECCA stătea în genunchi pe pardoseala galbenă, după cum i se poruncise, fără a îndrăzni să ridice privirea către Preaonorata Mater care trona, inaccesibilă şi periculoasă, pe podiumul ei. De două ore, aştepta, aproape in centrul imensei săli, în timp ce Preaonorata Mater şi anturajul ei luau masa, servite de slujnice smerite. Rebecca observase atitudinea de ploconire a servitoarelor şi se străduia s-o imite.

Orbitele o dureau încă de pe urma transplantului de globi oculari pe care Rabinul i-l impusese cu mai puţin de o lună în urmă. Ochii ei aveau acum irisul albastru şi sclerotica albă, fără nimic care ar fi putut să trădeze Agonia Mirodeniei prin care trecuse cândva. Era o protecţie vremelnică. În decurs de un an, noii ochi aveau să devină total albaştri.

Durerea oculară era însă problema care-o preocupa cel mai puţin. Un implant organic îi instila doze precise de melanj, ascunzându-i dependenţa. Dar rezerva era calibrată pentru a dura şaizeci de zile. Dacă Onoratele Matres o deţineau mai mult, starea de lipsă avea s-o cufunde într-o agonie pe lângă care cea a mirodeniei avea să pară blândă. Pericolul cel mai apropiat îl reprezenta shere-ul instilat împreună cu mirodenia. Dacă femeile acestea îl detectau, cu siguranţă că aveau să intre la bănuieli.

Deocamdată totul merge bine. Ai răbdare.

Era vocea Celorlalte Memorii. Cele de pe Lampadas. Vocea răsuna molcom în mintea ei. Avea intonaţiile lui Lucilla, dar Rebecca nu putea fi absolut sigură.

Vocea îi devenise familiară în cursul lunilor ce urmaseră Împărtăşirii. I se prezentase drept "purtătoarea de cuvânt a Mohalatei tale".

Târfele astea nu pot rivaliza cu ştiinţa noastră. Nu uita acest

lucru şi ai curaj.

Această Prezenţă Interioară a Altora, care nu-i distrăgea câtuşi de puţin atenţia de la ceea ce se întâmpla în jurul ei, o umpluse, la început, de uimire şi teamă. *Noi numim asta Flux Simultan,* spusese vocea lăuntrică. *Fluxul Simultan îţi sporeşte capacităţile de percepţie.* Când Rebecca încercase să-i explice faptul Rabinului, acesta reacţionase cu mânie.

— Ai fost pângărită de gânduri necurate!

Se aflau în biroul lui, la o oră târzie din noapte. "Furând timp de la zilele ce ne-au fost hărăzite", cum obişnuia el să spună. Încăperea se afla la subsol şi avea pereţii acoperiţi cu rafturi pline de cărţi vechi, cristale riduliene şi suluri de pergament. Locul era protejat contra sondelor de cele mai bune dispozitive ixiene, pe care specialiştii poporului său le îmbunătăţiseră şi mai mult.

Rebeccăi îi era îngăduit, în asemenea ocazii, să şadă lângă biroul lui, în timp ce el stătea, lăsat pe spate, într-un vechi scaun cu spetează. Un licuriglob plasat la mică înălţime îşi proiecta lumina galbenă pe faţa lui bărboasă, făcând să sclipească lentilele ochelarilor pe care-i purta aproape ca pe un însemn al funcţiei sale.

Rebecca se prefăcuse descumpănită.

— Dar ai spus că aveam datoria să salvăm acest tezaur de pe Lampadas. Bene Gesseritul n-a avut o atitudine onorabilă fată de noi?

Văzu umbra de nelinişte din privirea lui.

— L-ai auzit pe Levi vorbind ieri despre întrebările care se pun aici. Pentru ce a venit vrăjitoarea Bene Gesserit la noi? Asta vor să ştie.

— Versiunea noastră asupra faptelor este coerentă şi credibilă, protestă Rebecca. Surorile ne-au învăţat metode pe care nici măcar Dreptvorbitorii nu le pot desluşi.

— Nu ştiu... nu ştiu, făcu Rabinul clătinând posomorât din cap. Ce-i minciună? Ce-i adevăr? Nu cumva ne condamnăm cu propria noastră gură?

— Pogromul, Rabbi! Trebuie să opunem rezistenţă pogromului.

De obicei, asta avea darul să-l întărească în hotărârile lui.

— Cazacii! Da, ai dreptate, fiica mea. Au existat cazaci în toate epocile şi nu suntem singurii care le-am simţit cnuturile şi

săbiile pe când răvăşeau satele, cu ura şi măcelul în suflet.

Era ciudat, îşi spunea Rebecca în sinea ei, cum reuşea să dea impresia că vorbea de evenimente recente, la care asistase cu ochii lui. Să nu iertăm niciodată, să nu uităm niciodată. Lidice fusese ieri. Ce lucru puternic era acesta în memoria Israelului Secret! Pogromul! Aproape la fel de puternic, în continuitatea sa, ca aceste prezenţe Bene Gesserit din conştiinţa ei. Aproape. Asta nu-i era pe plac Rabinului.

— Mă tem că ne-ai fost răpită, rosti el. În ce bucluc te-am băgat? Ce-am făcut? Şi toate astea, în numele onoarei!

Întoarse ochii spre instrumentele care, pe un perete al odăii, măsurau acumularea nocturnă a energiei produse de, eolienele cu ax vertical răspândite de jur-împrejurul fermei. Cadranele arătau că, acolo, sus, maşinile îşi vedeau de treabă, înmagazinând cota de energie pentru a doua zi. Acesta era un dar al Bene Gesseritului: neatârnarea de Ix. Independenţa. Ce cuvânt cu rezonanţe aparte...

Fără a se uita la Rebecca, zise:

— Mi-a fost dintotdeauna greu să accept povestea asta cu Celelalte Memorii. Memoria ar trebui să fie un izvor de înţelepciune, dar nu este. Totul stă în felul cum ştim să ne orânduim amintirile şi să ne punem în aplicare cunoştinţele.

Se întoarse pentru a o privi, cu propriu-i chip retrăgându-se în umbră.

— Ce spune cea dinlăuntrul tău, cea despre care crezi că-i Lucilla?

Rebecca îşi dădu seama că Rabinul rostea cu plăcere numele Luciii ei. Dacă Lucilla putea vorbi prin intermediul unei fiice a Israelului Secret, însemna că trăia încă şi nu fusese trădată.

Lăsând ochii în jos, Rebecca răspunse:

— Spune că aceste imagini, voci şi senzaţii lăuntrice pot veni la chemarea noastră sau pot interveni cu de la sine putere, din necesitate.

— Necesitate, da! Şi ce altceva poate fi asta, decât expresia simţurilor unor fiinţe care au fost, poate, acolo unde tu n-ar fi trebuit să fii şi au făcut, poate, lucruri ce ţie nu ţi-ar fi fost îngăduite?

Alte trupuri, alte memorii, gândi Rebecca. Acum, după ce cunoscuse această experienţă, era încredinţată că n-ar mai fi putut s-o abandoneze niciodată de bună voie. *Poate că am*

devenit, într-adevăr, o Bene Gesserit. De asta îi este lui teamă, fireşte.

— Am să-ţi spun un lucru, zise Rabinul. Această "îmbinare fundamentală de conştiinţe vii", cum o numesc ele, nu înseamnă nimic, dacă nu eşti capabilă să vezi în ce fel propriile tale decizii te leagă, ca nişte fire, de vieţile altora.

— Să ne vedem propriile noastre acţiuni în reacţiile celorlalţi. Da, asta-i şi optica Surorilor.

— Cea a înţelepciunii. Şi ce spune doamna aceea că urmăresc ele?

— Să influenţeze maturizarea omenirii.

— Mmmmm... Consideră, deci, că evenimentele nu se situează în afara influenţei lor, ci doar în afara simţurilor lor. Asta-i aproape înţelept. Dar în ceea ce priveşte maturitatea... ahh, Rebecca! Ne amestecăm în ceva care ne depăşeşte pe toţi? Au oamenii dreptul să stabilească limite naturii lui Iahve? Cred că Leto II a înţeles asta. Pe când doamna aceea din tine o neagă.

— Ea spune că Leto II a fost un tiran detestabil.

— Poate, dar au existat tirani înţelepţi înaintea lui şi, cu siguranţă, vor mai exista.

— Ele îl numesc Shaitan.

— A avut, într-adevăr, puterile lui Satan. În privinţa asta, împărtăşesc teama lor. Era nu atât preştient, cât... ciment. Făcea să încremenească tot ce vedea.

— Aşa spune şi ea. Dar adaugă că el a păstrat Graal-ul lor.

— Şi aici, sunt aproape înţelepte.

Rabinul oftă din rărunchi şi, din nou, îşi aruncă ochii spre cadranele din perete.

Energie pentru ziua de mâine.

Reveni cu privirea la Rebecca. Era schimbată. Nu se putea împiedica să nu observe asta. Devenise aidoma celor din Bene Gesserit. Lucru uşor de înţeles. Avea mintea plină de acele prezenţe de pe Lampadas. Dar acestea nu erau porci din ţinutul Gadarenilor, care să poată fi azvârliţi în mare dimpreună cu duhurile necurate.

Iar eu nu sunt un nou Isus.

— Lucrul ăsta pe care zici că ţi l-au spus ele despre Maica Superioară Odrade... că i se întâmplă adesea să-şi blesteme Arhivistele, cu Arhivele lor cu tot... e ciudat! Nu sunt Arhivele

asemenea cărţilor în care ne păstrăm noi înţelepciunea?
— Atunci, sunt eu o Arhivistă, Rabbi?
Întrebarea ei era descumpănitoare, dar, în acelaşi timp, lămurea problema. Rabinul zâmbi.
— Am să-ţi mărturisesc, fiica mea, că simt o oarecare simpatie pentru această Odrade. Există întotdeauna ceva supărător la toţi arhivarii.
— Asta-i înţelepciune, Rabbi?
Cu câtă sfioşenie avusese grijă să formuleze întrebarea!
— Este, fiica mea, crede-mă. Arhivarii şi-au dat dintotdeauna silinţa să suprime până şi cele mai infime pretenţii de judecată. Cuvânt cu cuvânt. Ce aroganţă!
— Cum fac pentru a şti ce cuvinte trebuie să folosească ei înşişi, Rabbi?
— Ahhh! Văd că un pic de înţelepciune s-a prins şi de tine, fiica mea. Dar aceste Bene Gesserit n-au dobândit încă adevărata înţelepciune şi asta din pricină că Graal-ul lor o împiedică.
Rebecca îi citea intenţiile pe chip. *Încearcă să mă înarmeze cu îndoieli în privinţa acestor vieţi pe care le port în mine.*
— Dă-mi voie să-ţi spun un lucru în legătură cu Bene Gesseritul, rosti el.
Dar, în momentul acela, nu-i veni în minte nimic. Nici un cuvânt, nici o povaţă înţeleaptă. De ani de zile nu i se mai intâmplase una ca asta. Nu-i rămânea decât o singură cale: să vorbească din inimă.
— Poate că Surorile Bene Gesserit s-au aflat de prea multă vreme pe drumul Damascului fără să fi avut parte de o iluminare, Rebecca. Le aud de mult timp spunând că acţionează pentru binele omenirii. Nu ştiu de ce, dar nu văd asta la ele, şi cred că n-o vedea nici Tiranul.
Când ea dădu să răspundă, el o opri cu un gest al mâinii.
— Maturizarea omenirii? O omenire mai coaptă, adică? Acesta e Graal-ul lor? Fructul cel mai potrivit pentru a fi cules şi mâncat nu este fructul copt?
Stând în genunchi pe pardoseala imensei săli de pe planeta Joncţiune, Rebecca îşi amintea de aceste cuvinte punându-le în legătură nu cu vieţile pe care le purta înlăuntrul ei, ci cu acţiunile celor care o capturaseră.
Preaonorata Mater terminase de mâncat. Îşi şterse mâinile

pe rochia unei servitoare.

— Să se apropie, rosti apoi.

O durere ascuţită străpunse umărul stâng al Rebeccăi, făcând-o să se împleticească în faţă, pe genunchi. Cea care se numea Logno se furişase cu paşi de felină în spatele ei şi-i înfipsese în carne o ţepuşă ascuţita.

Râsete răsunară în toată sala.

Rebecca se ridică anevoie şi, ferindu-se pe cât putea de vârful ascuţit care-o urmărea, ajunse până în dreptul primei trepte a podiumului Preaonoratei Mater, unde ţepuşa o făcu să se oprească.

— În genunchi! porunci Logno, punctându-şi ordinul cu o nouă împunsătură.

Rebecca se supuse, cu ochii aţintiţi la treptele din faţa ei. Dalele galbene erau pline de fisuri mărunte. Cumva, defectele materialului avură darul s-o îmbărbăteze.

— Dă-i pace, Logno, spuse Preaonorata Mater. Vreau să aud răspunsuri, nu urlete. Apoi, către Rebecca: Uită-te la mine, femeie!

Rebecca ridică ochii şi privi chipul morţii. Ce faţă întru nimic remarcabilă pentru a conţine o asemenea ameninţare... Cu trăsături atât de... de şterse. Aproape lipsite de expresie. Şi silueta atât de plăpândă. Dar toate astea nu făceau decât să sporească senzaţia de pericol care-o încerca pe Rebecca. Ce puteri trebuie că avea această femeie pirpirie pentru a domni asupra unor fiinţe atât de cumplite!

— Ştii pentru ce te afli aici? întrebă Preaonorata Mater.

Cu cel mai slugarnic ton, Rebecca răspunse:

— Mi s-a spus, Preaonorata Mater, că doriţi informaţii despre ştiinţa Dreptvorbirii şi despre alte lucruri legate de Gammu.

— Ai fost femeia unui Dreptvorbitor!

Era o acuzaţie.

— Care acum e mort, Preaonorata Mater.

— Nu, Logno!

Cuvintele fuseseră adresate aghiotantei, care dăduse să se repeadă cu ţepuşa.

— Amărâta asta nu cunoaşte uzanţele noastre, reluă Preaonorata Mater. Dă-te mai încolo, Logno, ca să fiu sigură că n-o să mă deranjezi cu excesele tale de zel. Cât despre tine, lepădătură, strigă ea deodată, n-ai să deschizi gura decât ca să

răspunzi la întrebările mele sau când o să-ţi poruncesc eu!

Rebecca se făcu mică.

În capul ei, vocea lăuntrică şopti: *A fost ceva foarte apropiat de Glas. Fii pregătită.*

— Le cunoşti pe cele care-şi zic Bene Gesserit? întrebă Preaonorata Mater.

Ei, asta-i!

— Toată lumea le cunoaşte pe vrăjitoare, Preaonorata Mater.

— Ce ştii despre ele?

Vasăzică de-asta m-au adus aici.

— Numai lucruri din auzite, Preaonorata Mater.

— Sunt curajoase?

— Se spune că încearcă întotdeauna să evite riscurile, Preaonorata Mater.

Eşti demnă de noi, Rebecca. Aşa trebuie luate târfele astea. Orice bilă se rostogoleşte la vale prin jgheabul spre care e îndreptată. Sunt încredinţate că ne deteşti.

— Sunt bogate? întrebă Preaonorata Mater.

— Cred că vrăjitoarele sunt nişte sărăntoace în comparaţie cu dumneavoastră, Preaonorata Mater.

— De ce spui asta? Nu-mi răspunde doar ca să-mi faci pe plac!

— Dar, Preaonorata Mater, şi-ar putea permite vrăjitoarele să trimită o navă gigantică de pe Gammu până aici doar ca să mă transporte pe mine? În plus, unde-s ele acum? Se ascund de dumneavoastră.

— Chiar aşa, unde sunt? întrebă Preaonorata Mater.

Rebecca ridică din umeri.

— Erai pe Gammu când cel pe care-l numeau Bashar a scăpat cu fuga? reluă interogatoriul Preaonorata Mater.

Ştie că erai acolo.

— Eram, Preaonorata Mater. Şi-am auzit toate poveştile care-au circulat. Dar nu cred nimic.

— Tu să crezi ce-ţi spunem noi să crezi, netrebnico! Ce poveşti ai auzit?

— Că se mişca atât de iute, încât nu putea fi văzut cu ochiul liber. Că a omorât o mulţime de... oameni, lovind doar cu mâinile. Că a furat o non-navă şi a fugit în Dispersie.

— Poţi să crezi că a dat bir cu fugiţii, neisprăvito!

Uite-o cum îşi dă în vileag frica! Nu poate să-şi împiedice

tremurul.

— Spune ce ştii despre Dreptvorbire, porunci Preaonorata Mater.

— Eu nu înţeleg Dreptvorbirea, Preaonorata Mater. Ştiu doar ce spunea despre asta soţul meu, Sholem. Pot să vă repet cuvintele lui, dacă doriţi.

Preaonorata Mater chibzui câteva clipe, privind dintr-o parte în alta la aghiotantele şi consilierele ei, care începeau să dea semne de plictiseală. *De ce n-o omora odată pe netrebnica asta?*

Rebecca, desluşind violenţa din privirile cu care o fulgerau ochii portocalii, se retrase în ea însăşi. Se gândi la bărbatul ei, cu numele său de alint, Shoel, şi, dintr-o dată, cuvintele lui îi aduseră mângâiere. Manifestase "vocaţia" încă de mic copil. Unii o numeau instinct, dar Shoel nu folosise niciodată acest termen. "Încrede-te în simţul tău visceral. Asta îmi spuneau mereu instructorii mei. "

Era o expresie atât de prozaică, încât, spunea el, îi dezarma pe toţi cei care veneau în căutarea unui "mister ezoteric".

"Nu e nici un secret", îi explicase Shoel. "Nu-i vorba decât de muncă asiduă şi de antrenament, ca pentru orice altceva. Trebuie să-ţi exersezi aşa-zisa «percepţie a infinitului», capacitatea de a detecta variaţii extrem de mici în reacţiile umane. "

Rebecca putea să vadă, în clipa aceasta, asemenea reacţii infime la cele care o fulgerau cu privirea din înaltul estradei.

Î*mi vor moartea. De ce?*

Vocea interioară se grăbi s-o linişească.

Celei care comandă îi place să-şi etaleze puterea asupra celorlalte. N-o să facă în nici un caz ceea ce vor ele, ci tocmai contrarul.

— Preaonorată Mater, îşi luă inima în dinţi Rebecca, sunteţi atât de bogată şi de puternică. Nu mi-aţi putea găsi şi mie un loc printre slugile dumneavoastră, pentru a vă fi de folos?

— Vrei să intri în slujba mea?

Ce rânjet de fiară!

— Aş fi cum nu se poate mai fericită, Preaonorată Mater.

— Nu sunt aici ca să te fac fericită.

Logno făcu un pas spre Rebecca.

— Atunci fă-ne pe noi fericite, Dama. Lasă-ne să ne distrăm

puţin cu...

— Linişte!

Ahhh, ce greşeală! Să-i spună pe nume, aici, de faţă cu celelalte.

Logno se dădu îndărăt şi fu cât pe ce să scape din mână fierul de îmboldit.

Preaonorată Mater îşi aţinti ochii portocalii asupra Rebeccăi.

— Te vei întoarce la traiul tău mizerabil de pe Gammu, lepădătură. N-am să te omor. Ar însemna să-ţi acord o favoare. Acum, după ce-ai văzut ce ţi-am fi putut oferi aici, du-te şi trăieşte în lipsă.

— Preaonorată Mater! protestă Logno. Avem bănuieli cu privire la...

— Iar eu am bănuieli cu privire la tine, Logno. Expediaz-o înapoi, teafără! Ai înţeles? Crezi că nu suntem în stare s-o găsim dacă o să mai avem vreodată nevoie de ea?

— Nu, Preaonorată Mater.

— O să fim cu ochii pe tine, lepădătură! încheie Preaonorata Mater.

Momeală! Vrea să te folosească drept nadă pentru a captura un vânat mai mare. Interesant. Scorpia asta are cap şi ştie să-l folosească, în pofida firii ei violente. Vasăzică aşa a ajuns la putere.

Pe toată durata călătoriei de întoarcere pe Gammu, închisă într-o cabină urât mirositoare de pe o navă care aparţinuse cândva Ghildei, Rebecca se gândi la situaţia precară în care se afla. De bună seamă că târfele nu se aşteptau ca ea să se înşele în privinţa intenţiilor lor. Sau... mai ştii? Erau atât de obişnuite ca oamenii să se târască în faţa lor, să se umilească...

Se desfată cu asta.

Îşi dădu seama că această remarcă se datora atât unui piculeţ din talentul de Dreptvorbitor al lui Shoel, cât şi povăţuitoarelor de pe Lampadas.

— Poţi să acumulezi o mulţime de observaţii mărunte, pe care le simţi, chiar dacă ele nu trec niciodată adevăratul prag al conştiinţei, spusese Shoel. Acest cumul de observaţii îţi comunică lucruri, însă nu în vreun limbaj propriu-zis. Limbajul nu e câtuşi de puţin necesar.

Rebeccăi i se păruse a fi unul dintre lucrurile cele mai stranii pe care le auzise vreodată. Dar asta fusese înainte de Agonia

Mirodeniei. Se aflau în pat, încurajaţi de întuneric şi de atingerea trupurilor lor goale. Făcuseră altceva decât să vorbească, dar pe urmă împărtăşiseră şi cuvinte.

— Limbajul e un obstacol, spunea Shoel. Ceea ce ţi se cere, ca Dreptvorbitor, este să înveţi să-ţi interpretezi propriile reacţii. Uneori poţi găsi cuvinte pentru a le descrie... alteori, nu.

— Nici un fel de cuvinte? Nici măcar pentru a formula întrebări?

— Vrei cuvinte? Am să-ţi dau câteva. Încredere. Credinţă. Adevăr. Cinste. Ce zici de ele?

— Sunt cuvinte frumoase, Shoel.

— Dar care nu-şi ating ţinta. Nu trebuie să te bizui pe ele.

— Atunci, tu pe ce te bizui?

— Pe reacţiile mele lăuntrice. Urmăresc ce se petrece în mine însumi, nu în persoana din faţa mea. Ştiu întotdeauna când cineva minte, fiindcă îmi vine să-i întorc spatele.

— Vasăzică ăsta ţi-e secretul!

Îi împunse uşor braţul gol.

— Alţii procedează în mod diferit. Am cunoscut pe cineva care zicea că ştie să recunoască un mincinos fiindcă simte nevoia să-l ia de braţ şi să se plimbe cu el pentru a-l consola. Poate că ţi se pare un lucru lipsit de noimă, dar te asigur că aşa este.

— Mi se pare foarte înţelept, Shoel.

Vorbise dragostea din ea. De fapt, nu prea înţelegea ce voia el să zică.

— Scumpa mea, rosti el legănându-i drăgăstos capul pe braţ, Dreptvorbitorii posedă un Simţ al Adevărului care, o dată ce a fost deşteptat, rămâne tot timpul treaz. Te rog, nu-mi spune că-s înţelept când în tine vorbeşte dragostea.

— Iartă-mă, Shoel. (Îi plăcea cum miroase braţul lui şi-şi îngropă mai adânc faţa, gâdilându-i cu genele.) Dar aş vrea atât de mult să ştiu şi eu tot ce ştii tu.

El îi ridică uşurel capul într-o poziţie mai confortabilă.

— Ştii ce-mi spunea mereu instructorul meu din Treapta a Treia? "Nu trebuie să ştii nimic! Învaţă să fii total naiv. "

Ea rămase uimită.

— Chiar nimic?

— Trebuie să abordezi totul cu mintea ca o tăbliţă curată. Nimic pe dinafară, nimic pe dinăuntru. Ceea ce trebuie să se

înscrie se va înscrie de la sine.

Ea începu să priceapă.

— Fără nici o interferenţă.

— Întocmai. Trebuie să ai inocenţa primitivă a sălbaticului de la origini, să fii de o candoare desăvârşită, până în clipa în care recazi în stadiul ultim al sofisticării. Lucrul ăsta se întâmplă fără a-ţi da seama, ca să zic aşa.

— Iată, într-adevăr, ceva înţelept, Shoel. Sunt sigură că ai fost elevul lor cel mai bun, cel mai ager şi...

— Consideram că totul nu era decât o aiureală incomensurabilă.

— Nu se poate!

— Până în ziua în care am resimţit un infim freamăt lăuntric. Nu era un spasm muscular sau ceva care-ar fi putut să fie observat de vreo altă persoană. Era doar un... doar un freamăt.

— Unde?

— N-aş putea spune. Dar instructorul din Treapta a Patra ne pregătise. "Când veţi simţi lucrul ăsta, puneţi mâna pe el cu cea mai mare delicateţe, cu toată blândeţea. " Unul dintre elevi a crezut că vorbea la propriu, că se referea la mâinile noastre adevărate. Ce-am mai râs de el!

— Asta n-a fost frumos din partea voastră.

Îi mângâie obrazul, simţind sub degete ţepii bărbii lui negre ce începea să crească. Era târziu, dar ei nu-i venea somnul.

— N-a fost prea frumos, într-adevăr. Dar când freamătul s-a ivit, l-am recunoscut imediat. Am fost însă şi surprins, fiindcă am înţeles, recunoscându-i, că el existase în mine tot timpul. Era familiar. Era freamătul intuiţiei mele de Dreptvorbitor, Simţul Adevărului.

Rebeccăi i se păru că simte şi ea, vibrând înlăuntrul ei, Simţul Adevărului. Vocea lui Shoel, parcă fascinată, stârnise ceva în fiinţa ei.

— De atunci, lucrul acela îmi aparţine, reluă el. Îmi aparţine şi-i aparţin. N-am mai putea fi despărţiţi.

— Ce lucru minunat trebuie să fie!

Cu respect şi un pic de invidie în glas.

— Nu chiar! Detest o bună parte din ceea ce-mi oferă. Când vezi unii oameni în felul acesta e ca şi cum i-ai vedea evisceraţi, cu maţele scoase.

— Dezgustător!

— Da, dar există şi compensaţii, iubita mea. Alţi oameni sunt asemenea unor flori frumoase pe care ţi le întinde un copil. Inocenţa. Propria mea inocentă intră atunci în rezonanţă şi talentul meu de Dreptvorbitor devine şi mai puternic. E ceea ce mi se întâmplă cu tine, dragostea mea.

Non-nava Onoratelor Matres ajunse deasupra Gammu-ului. O debarcară pe Rebecca la capătul Platformei de Aterizare, cu naveta care evacua gunoiul. O lăsară lângă conteinerele cu resturi şi excremente, dar nu-i pasă.

Sunt acasă! Sunt acasă şi Lampadasul supravieţuieşte.

Însă Rabinul nu-i împărtăşi entuziasmul.

Se aflau din nou în biroul lui, dar Rebecca se simţea acum mult mai familiarizată cu Celelalte Memorii, mult mai încre-zătoare. El observă asta numaidecât.

— Semeni cu ele mai mult ca oricând! Ai în tine ceva necurat.

— Rabbi, avem cu toţii strămoşi necuraţi. Mă socotesc norocoasă că îi cunosc pe unii dintre ai mei.

— Cum? Ce tot spui?

— Descinderii cu toţii din oameni care au săvârşit lucruri oribile, Rabbi. Nu ne place să ne gândim că au existat barbari printre străbunii noştri, dar au existat.

— Ce vorbe-s astea?

— Cucernicele Maici şi-i amintesc pe toţi, Rabbi. Nu uita că învingătorii sunt cei ce creează rasa. Înţelegi?

— Nu te-am auzit niciodată vorbind cu atâta cutezanţă. Ce s-a întâmplat cu tine, fiica mea?

— Am supravieţuit, ştiind că victoria se obţine uneori cu un preţ moral.

— Ce înseamnă asta? Astea-s vorbe ticăloase.

— Ticăloase? Barbarie nu-i nici măcar termenul potrivit pentru a descrie unele dintre ticăloşiile comise de strămoşii noştri. Strămoşii noştri ai tuturor, Rabbi.

Rebecca văzu că îl rănise şi simţi cruzimea propriilor ei cuvinte, dar nu se putu opri. Cum ar fi putut Rabinul să nu recunoască adevărul spuselor ei? Era un om de onoare.

Îşi îmblânzi glasul, dar cuvintele tăiară şi mai adânc în carne vie.

— Rabbi, dacă ai cunoaşte unele dintre lucrurile pe care Celelalte Memorii m-au obligat pe mine să le cunosc, ai începe

să cauţi noi termeni pentru a descrie ticăloşia. Unele lucruri săvârşite de strămoşii noştri depăşesc cele mai cumplite etichetări pe care ţi le-ai putea închipui.

— Rebecca... Rebecca... ştiu că necesităţile...

— Nu căuta scuze în "necesităţile vremurilor"! Ca Rabin, ştii mai bine decât mine cum se pune problema. Când ne-a lipsit nouă simţul moral? Numai că, uneori, nu vrem să ascultăm.

Rabinul îşi prinse faţa în mâini, legănându-se înainte şi înapoi în scaunul lui vechi, care lăsă să se audă un scârţâit lugubru.

— Rabbi, întotdeauna te-am iubit şi te-am respectat. Pentru dumneata, am înfruntat Agonia Mirodeniei. De dragul dumitale, le-am primit pe cele de pe Lampadas. Nu nega ceea ce am avut de învăţat din toate astea.

El lăsă mâinile jos.

— Nu neg, fiica mea. Dar îngăduie-mi suferinţa.

— Dintre toate lucrurile pe care le-am aflat, Rabbi, cel căruia trebuie să-i fac faţă în viitorul apropiat, şi fără zăbavă, este că nu există nevinovaţi.

— Rebecca!

— Vinovat poate că nu este cel mai nimerit termen, Rabbi, dar strămoşii noştri au făcut lucruri pentru care trebuie să se plătească.

— Asta înţeleg, Rebecca. E un bilanţ care...

— Nu-mi spune că înţelegi când ştiu foarte bine că nu înţelegi, rosti Rebecca ridicându-se şi privindu-l sever. Nu-i vorba de un registru de conturi pe care poţi să-l îndrepţi. Cât de departe ai putea să te întorci înapoi?

— Rebecca, sunt Rabinul tău. Nu trebuie să vorbeşti aşa, mai cu seamă când mi te adresezi mie.

— Cu cât te întorci mai mult în trecut, Rabbi, cu atât mai cumplite sunt atrocităţile şi cu atât mai ridicat este preţul de plătit. Dumneata nu poţi să te întorci prea mult înapoi, însă eu sunt silită s-o fac.

Se întoarse şi ieşi din birou, ignorând glasul lui rugător şi durerea cu care îi pronunţa numele. În timp ce închidea uşa, ii auzi gemând:

— Ce am făcut, Doamne Dumnezeule? Israel, ajut-o!

Scrierea istoriei este, în bună parte, un proces de diversiune. Majoritatea relatărilor istorice abat atenţia de la influenţele secrete care s-au exercitat asupra evenimentelor importante.

Basharul Teg

CÂND ERA LĂSAT să-şi vadă de ale lui, Idaho profita deseori pentru a explora non-nava care-i servea drept închisoare. Rămâneau încă atâtea de văzut şi de învăţat pe acest artefact ixian. Era o adevărată peşteră a comorilor.

Întrerupându-şi plimbarea nervoasă prin camerele apartamentului său, Idaho îşi aţinti privirea asupra minusculilor ochi com încorporaţi în suprafaţa strălucitoare a cadrului unei uşi. Era observat în permanenţă. Avea senzaţia curioasă de a se vedea pe el însuşi prin aceşti ochi indiscreţi. Oare ce gândeau Surorile în timp ce-l priveau? Voinicul copil-ghola din Citadela de mult dispărută de pe Gammu devenise un bărbat zvelt, cu pielea smeadă şi părul negru. Părul era mai lung decât fusese când Idaho urcase la bordul acestei non-nave, în zilele ce precedaseră distrugerea Dunei.

Ochii Bene Gesserit erau capabili să vadă prin came. Era sigur că Surorile bănuiau că avea puteri de mentat şi se temea de interpretarea pe care ar fi putut s-o dea ele acestui lucru. Cum putea nădăjdui un mentat să le ascundă adevărul la nesfârşit unor Cucernice Maici? Absurd! Ştia că-i atribuiau deja talentul de Dreptvorbitor.

Fluturând mâna în direcţia ochilor com, declară:

— N-am stare. Cred c-o să explorez un pic.

Pe Bellonda o exaspera când el adopta această atitudine zeflemitoare faţă de sistemul de supraveghere. Nu-i plăcea nici când hălăduia prin navă. Şi nu încerca să-i ascundă asta. Ori de câte ori se pomenea faţă în faţă cu ea, îi citea întrebarea mută întipărită pe chipul încruntat: "Caută o cale de evadare?"

Exact asta fac, Bell, dar nu aşa cum îţi închipui tu.

Non-nava îi fixa limite obligatorii: câmpul de forţă exterior, pe care nu-l putea traversa, anumite săli ale maşinilor în care

sistemele de propulsie (i se spusese) fuseseră scoase temporar din funcţiune, sectoarele rezervate gărzilor (pe unele le putea observa, dar accesul îi era interzis), arsenalul şi depozitul de arme, sectorul rezervat prizonierului tleilaxu, Scytale. Pe Scytale îl întâlnea din când în când în dreptul câte unei bariere şi atunci se priveau lung unul pe celălalt din spatele câmpului de forţă insonorizant care le delimita teritoriile. În plus, mai era şi bariera informaţiilor — secţiuni întregi din Arhivele navei ce nu voiau să-i răspundă la întrebări şi răspunsuri pe care i le refuzau temnicerele lui.

Înlăuntrul acestor limite, îi rămânea o viaţă întreagă în care să vadă şi să înveţe lucruri. O viaţă pe care-o putea estima, în mod rezonabil, la vreo trei sute de ani standard.

Dacă nu ne găsesc Onoratele Matres.

Idaho se considera drept vânatul principal al Onoratelor Matres. Voiau să pună gheara pe el mai mult decât voiau să pună gheara pe femeile din Canonicat. Nu-şi făcea iluzii în legătură cu soarta pe care i-o rezervau. Ştiau că era aici. Bărbaţii pe care el îi instruia în tehnicile de aservire sexuală şi care erau trimişi să le dea de furcă Onoratelor Matres reprezentau, pentru ele, o sursă constantă de iritare.

Când Surorile aveau să afle că era mentat, îşi vor da seama numaidecât că poseda mai multe amintiri decât cele ale unei singure vieţi de ghola. *Originalul nu era înzestrat cu acest talent.* Aveau să bănuiască în el un potenţial Kwisatz Haderach. Din cauza asta se apucaseră deja să-i raţionalizeze melanjul. Nu încăpea îndoială că erau terorizate de gândul că ar putea repeta greşeala pe care o comiseseră cu Paul Atreides şi cu Tiranul de fîu-său. *Trei mii cinci sute de ani de robie!*

În relaţiile sale cu Murbella însă, avea nevoie de toate facultăţile iui de mentat. Aborda fiecare întâlnire cu ea fără a se aştepta să obţină răspunsuri, nici pe moment, nici ulterior. Era un mod de abordare specific mentaţilor: concentrarea asupra întrebărilor. Mentaţii acumulau întrebări aşa cum alţii aveau tendinţa să acumuleze răspunsuri. Întrebările îşi creau propriile lor configuraţii şi propriile lor sisteme. Asta dădea naştere *formelor* cele mai importante. Îţi priveai universul prin intermediul unor modele ce se creaseră de la sine, alcătuite din imagini, cuvinte şi denumiri (provizorii, desigur), totul amestecat într-un fascicul de impulsuri senzoriale, care se reflecta în aceste

construcţii interioare la fel cum se răsfrânge lumina proiectată asupra unei suprafeţe strălucitoare.

Primul instructor mentat al lui Idaho elaborase o configuraţie temporară de cuvinte pentru a descrie această construcţie fragilă: "Urmăreşte cele mai infime mişcări semnificative de pe ecranul tău interior. "

De la acel prim pas şovăitor în universul puterilor mentatice, Idaho putea urmări evoluţia, în observaţiile sale, a propriei lui sensibilităţi la schimbări, felul în care *devenea* mentat.

Bellonda era încercarea lui cea mai grea. Se temea de privirea ei pătrunzătoare şi de întrebările ei incisive. Mentat contra mentat. Riposta la atacurile ei făcând uz de blândeţe, de reţinere şi de răbdare. *De data asta ce mai urmăreşti?*

Ca şi când n-ar fi ştiut ce.

Purta răbdarea ca pe o mască. Dar teama îi venea în mod natural şi nu se sfia s-o arate. Nici Bellonda nu ascundea faptul că-i dorea moartea.

Idaho accepta ideea că, în curând, observatoarele sale aveau să-şi dea seama că nu exista decât o singură sursă posibilă pentru talentele la care era obligat să recurgă.

Adevărata forţă a unui mentat consta în acea *construcţie* mentală căreia instructorii îi spuneau "marea sinteză". Ea cerea o răbdare pe care non-mentaţii nici măcar nu şi-o imaginau cu putinţă. Şcolile de mentaţi o defineau drept perseverenţă.

Trebuia să fii ca un vânător de urme din epoca primitivă, capabil să descifrezi semne minuscule, modificări infime ale mediului, pentru a vedea unde duc. În acelaşi timp, trebuia să rămâi deschis la mişcările ample dimprejurul şi dinlăuntrul tău. Toate acestea concurau la producerea stării de "receptivitate naivă", care era atitudinea de bază a unui mentat, înrudită cu cea a Dreptvorbitorilor, dar mult mai cuprinzătoare.

"Eşti deschis la orice ar putea universul să facă", spunea primul său instructor. "Mintea ta nu-i un calculator. E un instrument de decizie cuplat la tot ce-i pot oferi simţurile tale. "

Idaho îşi dădea seama întotdeauna când simţurile lui Bellonda erau deschise. Stătea nemişcată, cu privirea uşor pierdută, şi el ştia, în momentul acela, că puţine idei preconcepute îşi mai găseau loc în mintea ei. Apărarea lui se baza pe defectul ei principal: deschiderea simţurilor pretindea o formă de idealism care-i era străină Bellondei. Cucernica Maică

nu punea întrebările cele mai pertinente, fapt care, pe el, nu contenea să-l mire. Se folosea Odrade de un mentat imperfect?

Eu caut întrebările care formează cele mai bune imagini.

Făcând asta, nu aveai niciodată sentimentul că ai fi deosebit de abil, că ai poseda Formula de natură să furnizeze Soluţia. Dimpotrivă, rămâneai receptiv la noi întrebări şi la noi configuraţii. Trebuia să încerci şi să reîncerci, să modelezi şi să remodelezi neîncetat. Un proces constant, niciodată curmat, niciodată satisfăcut. Era pavana ta personală, similară cu cea a altor mentaţi, dar unică prin aceea că se baza pe mişcări şi paşi care-ţi erau proprii doar ţie.

"Nimeni nu e niciodată cu desăvârşire mentat. Iată de ce numim ceea ce facem «Căutarea fără Sfârşit». " Aceste cuvinte ale instructorilor rămăseseră adânc întipărite în conştiinţa lui.

Pe măsură ce acumulase observaţii despre Bellonda, ajunsese să aprecieze mai bine una dintre opiniile exprimate de Marii Maeştri Mentaţi cu care studiase: "Cucernicele Maici n-au fost şi nu vor fi niciodată mentaţi străluciţi. "

Într-adevăr, nici o Bene Gesserit nu părea capabilă să se desprindă cu totul de acea legătură absolută pe care o contracta în Agonia Mirodeniei: loialitatea faţă de Comunitatea Surorilor.

Instructorii săi îl avertizaseră să se ferească de absoluturi. Acestea creau defecte grave la un mentat.

"Tot ce faci, tot ce spui şi ce simţi ţine de empirism. Nu există deducţie finală. Nimic nu se opreşte până ce nu moare cu totul, şi poate că nici atunci, pentru că fiecare viaţă dă naştere unui şir de unde neîntrerupt. Inducţia se repercutează în tine ca un ecou şi te sensibilizează la maximum. Deducţia îţi dă iluzia absoluturilor. Nu te teme să răstorni adevărul şi să-l faci ţăndări!"

Când întrebările Bellondei se refereau la relaţiile lui cu Murbella, percepea la ea vagi reacţii emoţionale. *Amuzament? Invidie?* Admitea, în definitiv, posibilitatea unei reacţii de amuzament (şi, de ce nu, invidie?) faţă de constrângerile acestei relaţii de dependenţă sexuală reciprocă. *Să fie chiar atât de puternic extazul?*

Îşi reluă plimbarea nervoasă dintr-o odaie în alta simţindu-se, în mod bizar, dislocat, ca şi cum abia sosise aici şi nu accepta încă ideea că aceasta era locuinţa sa.

E o reacţie prea subiectivă.

În cursul anilor de detenţie, locul acesta sfârşise prin a căpăta aspectul unui domiciliu stabil. Era bârlogul lui, apartamentul fostului ofiţer comercial: încăperi spaţioase, cu pereţii uşor curbaţi — un dormitor, un birou-bibliotecă, un salon, o sală de baie în ceramică verde, dotată cu dublu sistem de spălare (cu apă şi sec), şi o lungă sală de antrenament, pe care-o împărţea cu Murbella pentru exerciţiile fizice.

Toate camerele purtau acum marca indubitabilă a prezenţei lui: de pildă, modul în care scaunul acela pliant era plasat într-un anumit unghi faţă de consola şi proiectorul ce făceau legătura cu Sistemele navei, sau cristalele riduliene împrăştiate pe măsuţa aceea joasă, ori acea pată brună de pe birou — urma de neşters lăsată de un pahar pe care-l răsturnase.

Pătrunse în dormitor. Lumina era mai slabă aici. Darul lui de a identifica instantaneu familiarul se adeverea şi pentru mirosuri. Îl simţi pe cel cu iz de salivă al aşternutului — rămăşiţă a coliziunii sexuale din noaptea trecută.

Da, coliziune e cuvântul potrivit.

Aerul din non-navă — filtrat, reciclat şi parfumat — îi făcea deseori lehamite. Nici o deschidere a labirintului non-navei spre exterior nu rămânea prea mult timp neobturată. Câteodată, i se întâmpla să stea nemişcat, adulmecând, în nădejdea de a simţi o urmă cât de mică de aer care să nu fi fost condiţionat la cerinţele închisorii sale.

Ieşind din apartament, parcurse încet coridorul, pătrunse în tubul de coborâre de la capătul lui şi descinse la nivelul inferior al non-navei.

Ce se întâmplă, de fapt, în acea lume aflată afară, sub cerul liber?

Frânturile de informaţii pe care Odrade i le oferea despre evenimentele în curs de desfăşurare îl umpleau de aprehensiune şi îi dădeau sentimentul că era prins în capcană.

N-avem unde fugi! Am făcut bine împărtăşindu-i Sheeanei temerile mele? Murbella mă ia în râs. "Am să te apăr eu, iubitule. Mie, Onoratele Matres nu-mi vor face nici un rău. " Alt vis amăgitor.

Dar Sheeana... cu câtă uşurinţă şi-a însuşit limbajul mâinilor şi spiritul acestei conspiraţii. Conspiraţie? Nu... Mă îndoiesc că vreo Cucernică Maică ar ajunge să acţioneze împotriva Surorilor ei. Până şi Doamna Jessica s-a reîntors la ele în cele din urmă.

Dar eu nu-i cer Sheeanei să acţioneze contra Comunităţii Surorilor, ci doar să ne protejeze de nebunia Murbellei.

Enormele puteri ale Furiilor nu lăsau de prevăzut decât distrugerea totală. Pentru un mentat, era suficient să ia în considerare violenţa lor nimicitoare. Dar asta nu era totul. Apariţia lor evoca posibilitatea existenţei unor forţe misterioase acolo, în Dispersie. Ce erau acei Fiutari despre care Odrade vorbea cu atâta dezinvoltură? *Jumătate oameni, jumătate fiare?* Asta fusese presupunerea Lucillei. *Şi unde-i Lucilla?*

Se trezi pe neaşteptate în cala mare, imensul hangar de un kilometru lungime în care fusese transportat ultimul vierme uriaş de pe Dune, când îl aduseseră pe Planeta Canonicatului. Locul, mirosind încă a nisip şi a mirodenie, îi dădea nostalgia unor vremuri îndepărtate, de mult apuse. Ştia de ce venea atât de des în cala mare, uneori fără măcar să-şi dea seama încotro îl purtau paşii, cum i se întâmplase şi acum. Era, în acelaşi timp, atras şi respins de locul acesta. Iluzia unui spaţiu nemărginit, cu urme de praf, de nisip şi de mirodenie, îi amintea de libertatea sa pierdută. Dar mai era şi-altceva. Ceva ce se întâmpla, întotdeauna, numai aici.

Mi se va întâmpla şi astăzi?

Fără veste, pierdea orice percepţie a faptului că se afla în cala mare. Vedea, brusc, o plasă cu ochiuri scânteietoare, sub un cer plumburiu. Ştia, totuşi, în clipa în care survenea viziunea, că nu *vedea* cu adevărat o plasă. Mintea sa era cea care traducea ceea ce simţurile sale nu puteau să interpreteze.

O plasă scânteietoare unduindu-se ca o auroră boreală infinită.

Apoi plasa se destrăma şi el vedea două fiinţe: un bărbat şi o femeie. Cât de obişnuită şi, în acelaşi timp, extraordinară era înfăţişarea lor! Un bunic şi-o bunică, purtând haine antice: salopetă cu bretele şi platcă, bărbatul; rochie lungă şi basma, femeia. Lucrau într-o grădină de flori! Idaho era sigur că nu putea fi vorba de o simplă halucinaţie.

Văd asta, dar, de fapt, nu asta se află în faţa ochilor mei.

Bărbatul şi femeia sfârşeau întotdeauna prin a-i remarca prezenţa. Iar el le auzea vocile.

"Iar e aici, Marty", spunea bărbatul, atrăgându-i femeii atenţia asupra lui Idaho.

"Cum de poate răzbate cu privirea?" se mirase odată cea

care se numea Marty. "Mi se pare cu neputinţă. "

"E diluat aproape până la limită, cred. Mă întreb dacă-i conştient de pericol. "

Pericol. Era cuvântul care-l smulgea întotdeauna din viziune.

— Cum de nu eşti la consola ta, azi?

Vreme de-o clipă, Idaho crezu că era viziunea-vocea acelei femei stranii, apoi îşi dădu seama că era Odrade. Glasul venise chiar din spatele lui. Se răsuci brusc şi observă că omisese să închidă uşa etanşă. Maica Superioară îl urmărise până în cală, mergând tiptil şi evitând grăunţii răzleţi de nisip care ar fi putut să scrâşnească sub tălpi şi să-i trădeze apropierea.

Părea obosită şi nerăbdătoare.

Ce-o face să creadă că ar fi trebuit să fiu la consolă?

Ca şi cum ar fi răspuns întrebării din gândul lui, ea spuse:

— Te găsesc aproape mereu în faţa consolei, în ultima vreme. Ce anume cauţi, Duncan?

El scutură din cap fără să spună nimic.

De ce am această subită senzaţie de pericol?

Era un simţământ care-l încerca rareori în compania lui Odrade. Îşi amintea, totuşi, câteva prilejuri asemănătoare. Ca atunci când ea privise îndelung şi cu un aer bănuitor mâinile lui aflate în câmpul consolei.

Se tem de ceea ce fac la consolă. Am lăsat să se desluşească setea de date a unui mentat? Vor fi ghicit că mi-am ascuns acolo eul meu cel mai profund?

— N-am dreptul la nici un pic de intimitate? întrebă el pe un ton mânios şi agresiv.

Ea clătină încet din cap, ca pentru a-i spune: "Mă aşteptam la o replică mai abilă. "

— Ea doua dumitale vizită pe ziua de azi, făcu el acuzator.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că arăţi bine, Duncan.

Iarăşi ocolişuri.

— Asta zic câinii dumitale de pază?

— Nu fi meschin. Am venit să stau de vorbă cu Murbella. Ea mi-a spus că trebuie să fii aici.

— Ştii, presupun, că iar e însărcinată.

Pentru ce îi spusese asta? Ca s-o îmbuneze?

— Desigur, şi vă suntem recunoscătoare. Dar eu am coborât ca să-ţi spun că Sheeana vrea din nou să te viziteze.

De ce simte Odrade nevoia să mă anunţe asta?

Cuvintele ei îi readuseră în minte imaginea fetiţei sălbatice de pe Dune, care devenise Cucernică Maică desăvârşită (cea mai tânără din câte existaseră vreodată, după cum se spunea). Sheeana, confidenta lui, care, acolo, la marginea deşertului, veghea asupra ultimului mare vierme de nisip. Reuşise acesta, în sfârşit, să se perpetueze? Dar de ce o interesa pe Odrade vizita Sheeanei?

— Sheeana vrea să discute cu tine despre Tiran, spuse Odrade.

Văzu surpriza pe care i-o provocase.

— Ce aş mai putea adăuga eu la ceea ce Sheeana ştie deja despre Leto II? întrebă el. E o Cucernică Maică.

— I-ai cunoscut îndeaproape pe Atreizi.

Aaaaa! Pe mentat îl vânează.

— Dar ai zis că vrea să discute de Leto. Nu ştiu dacă el ar mai putea fi considerat Atreides.

— Oh, ba da. Redus la esenţă mai mult decât oricine dinaintea lui, dar fiind, totuşi, unul dintre noi.

Unul dintre noi! Îi amintea că era, şi ea, Atreides. Un mod de a evoca eterna datorie pe care-o avea el faţă de familie!

— E părerea dumitale.

— Ce-ar fi să-ncetăm jocul ăsta stupid?

El înţepeni, brusc alarmat. Ştia că ea îi observase reacţia. Cucernicele Maici erau afurisit de abile observatoare. O privi fără a îndrăzni să scoată vreo vorbă, conştient că până şi asta îi spunea lui Odrade prea mult.

— Suntem încredinţate că-ţi aminteşti mai mult decât o singură viaţă de ghola, rosti in cele din urmă Odrade. Apoi, văzând că el tot nu răspunde: Ce naiba, Duncan! Fii rezonabil. Eşti mentat?

După felul în care-i vorbise, pe un ton jumătate întrebător, jumătate acuzator, el înţelese că nu mai era cazul să se ascundă. Fu aproape o uşurare.

— Şi dac-aş fi?

— Tleilaxu au amestecat celulele mai multor ghola Idaho când te-au conceput.

Ghola-ul Idaho! Refuza să se recunoască în acea abstracţie.

— De ce a devenit Leto dintr-o dată atât de important pentru voi? întrebă el, dându-şi prea bine seama de mărturisirea conţinută în întrebare.

— Viermele nostru s-a transformat în păstrăvi de nisip.
— Care cresc şi se reproduc?
— Aşa se pare.
— Dacă n-o să faceţi nimic pentru a-i împiedica sau elimina, vor transforma Planeta Canonicatului într-o nouă Dune.
— Ai calculat asta, nu-i aşa?
— Împreună cu Leto.
— Aşadar, ai amintirile mai multor vieţi. Fascinant. Asta te face, întrucâtva, asemănător nouă.
Cât de fixă era privirea ei!
— Mai degrabă foarte diferit, aş zice.
Trebuie s-o abat de pe făgaşul ăsta!
— Ai dobândit amintirile în cursul primului tău contact cu Murbella?
Cine să fi ghicit? Lucilla? Ea a fost de faţă şi s-ar putea să fi avut bănuieli, pe care le-a împărtăşit apoi Surorilor ei. Trebuia să spargă numaidecât acest abces mortal.
— Nu sunt un nou Kwisatz Haderach!
— Nu?
Obiectivitatea ei studiată i se păru lui Idaho un act deliberat de cruzime.
— Ştii bine că nu!
Acum lupta pentru a-şi apăra viaţa şi ştia asta. Lupta nu atât cu Odrade, cât cu cele care urmăreau şi analizau înregistrările ochilor com.
— Vorbeşte-mi un pic de amintirile vieţilor tale în serie.
Era un ordin al Maicii Superioare. N-avea cum să-l evite.
— Cunosc acele... vieţi, ca şi cum ar fi una singură.
— Cumulul acesta ar putea fi foarte preţios pentru noi, Duncan. Îţi aminteşti şi de cuvele axlotl?
Întrebarea ei îi propulsă gândurile spre viziunile înceţoşate care-l făcuseră mereu să-şi imagineze lucruri stranii despre tleilaxu — mase de carne umană, întrevăzute de ochii imperfecţi ai unui nou-născut, imagini neclare şi disparate evocând, cu insistenţa unei cvasiamintiri, emergenţa la viaţă prin canalele naşterii. Cum puteau toate astea să se acordeze cu noţiunea de *cuvă?*
— Scytale ne-a furnizat cunoştinţele necesare fabricării propriului nostru sistem de cuve axlotl, reluă Odrade.
Sistem? Interesant cuvânt.

— Asta înseamnă că stăpâniţi şi tehnica de producere a mirodeniei?

— Scytale ne cere pentru asta mai mult decât suntem dispuse să dăm. Dar, cu timpul, va veni şi mirodenia, într-un fel sau altul.

Odrade, auzindu-şi propriile cuvinte pronunţate cu voce fermă, se întrebă daca el era capabil să perceapă incertitudinea. *Un timp pe care poate că n-o să-l avem.*

— Surorile pe care le trimiteţi în noua Dispersie sunt condamnate, rosti el, oferindu-i o mostră a perspicacităţii lui de mentat. Sunteţi obligate să le aprovizionaţi din rezervele voastre de mirodenie iar cantităţile pe care le pot lua cu ele sunt, în mod necesar, limitate.

— Dispersatele noastre dispun de tehnologia axlotl şi de păstrăvi de nisip.

Idaho rămase fără grai, stupefiat de perspectiva unui număr incalculabil de planete Dune răspândindu-se într-un univers infinit.

— Vor sfârşi prin a rezolva problema melanjului graţie cuvelor sau viermilor, ori, poate, amândurora, zise Odrade.

De data aceasta era convinsă de adevărul spuselor ei. Era o concluzie statistică. Unul dintre grupurile de Cucernice Maici Dispersate trebuia să reuşească.

— Cuvele, murmură Idaho. Câteodată îmi vin... vise stranii în legătură cu ele.

Fusese cât pe ce să spună "gânduri" în loc de "vise".

— Nu mă miră, rosti ea.

Îl informă, pe scurt, despre modul de încorporare în sistem a cărnii femeieşti.

— Şi pentru fabricarea mirodeniei?

— Credem că da.

— Dezgustător!

— Asta-i o atitudine puerilă, îl dojeni ea.

În momente ca acestea, Idaho o detesta peste poate. Odată, îi reproşase felul în care Cucernicele Maici se ţineau departe de "curentul comun al emoţiilor umane" şi ea îi dăduse exact acelaşi răspuns.

Atitudine puerilă!

— Pentru care, cred, nu există leac, replică el. Este unul dintre defectele ruşinoase ale caracterului meu.

— Ai de gând să dezbaţi cu mine o chestiune de moralitate? I se păru că distinge mânie în glasul ei.

— Nici măcar una de etică. Funcţionăm conform unor reguli diferite.

— Regulile sunt adesea o scuză pentru a ignora compasiunea.

— Aud, cumva, ecoul stins al unei conştiinţe la o Cucernică Maică?

— Ar fi jalnic. Surorile mele m-ar surghiuni fără milă dacă ar crede că mă las guvernată de conştiinţă.

— Poţi fi îmboldită, dar nu guvernată.

— Aşa mai merge, Duncan! Te prefer când reacţionezi făţiş ca mentat.

— N-am nici o încredere în preferinţele dumitale.

Ea izbucni în râs.

— Exact ca Bell!

El o privi năuc, cufundat de râsul ei în viziunea subită a căii prin care putea să scape din închisoarea sa, să se elibereze definitiv de manipulările constante ale Bene Gesseritului şi să-şi trăiască în sfârşit propria sa viaţă. Calea de scăpare nu se afla în tehnologie, ci în imperfecţiunile Surorilor. Absoluturile cu care credeau ele că-l împresurau şi-l ţineau prizonier — asta era calea de evadare!

Iar Sheeana ştie! E momeala pe care mi-o vântură de atâta timp pe sub nas.

Văzând că Idaho se încăpăţâna să tacă, Odrade spuse:

— Vorbeşte-mi despre acele alte vieţi.

— Eroare. Pentru mine nu-s decât o singură viaţă neîntreruptă.

— Neîntreruptă de moarte?

El lăsă răspunsul să se formeze în linişte. În seriile memoriilor sale, morţile erau la fel de instructive ca vieţile. De câte ori fusese ucis doar de Leto însuşi!

— Moartea nu-mi întrerupe amintirile, răspunse.

— Ciudată formă de nemurire. Ştii, presupun, că Maeştrii tleilaxu se recreau în serie. În cazul tău, însă... ce vor fi sperat să obţină, amestecând diferiţi ghola într-un singur trup?

— Întreabă-l pe Scytale.

— Bell era sigură că eşti mentat. Va fi încântată.

— N-aş crede.

— Voi avea eu grijă să fie. Cerule! Am atâtea întrebări să-ţi pun, încât nu ştiu de unde să încep.

Îl privi lung, strângându-şi bărbia în mâna stângă.

Întrebări?

Propriile sale interogaţii mentatice se revărsau în mintea lui Idaho fără ca el să depună vreun efort conştient pentru a le ordona. Îşi pusese de atâtea ori aceste întrebări, încât acum începeau să formeze configuraţii aproape familiare.

Ce urmăreau tleilaxu cu mine?

Nu putuseră să utilizeze, pentru a realiza prezenta sa încarnare, celule ale tuturor ghola-ilor care îl precedaseră. Şi totuşi... poseda toate amintirile lor. Ce legătură cosmică reunea toate acele vieţi în acest sine unic? Asta să fi fost cheia viziunilor stranii care puneau stăpânire pe el când cobora în cala mare? În mintea lui se formau imagini incomplete: corpul său cufundat într-un lichid cald, hrănit de tuburi, masat de maşini, sondat şi interogat de cercetători tleilaxu. Percepea răspunsuri şoptite de fiecare alter ego semiadormit. Cuvintele n-aveau nici o noimă. Era ca şi cum ar fi ascultat o limbă străină ieşind de pe propriile lui buze, dar ştia că era doar obişnuita galach.

Amploarea pe care o percepea în câmpul de acţiune tleilaxu îl înspăimânta. Tleilaxu interveneau în dimensiuni cosmice unde nimeni, cu excepţia Bene Gesseritului, nu îndrăznise să se aventureze vreodată. Faptul că Bene Tleilaxul făcea acest lucru din motive strict egoiste nu-i diminua cu nimic cutezanţa. Reîncarnările la nesfârşit ale Maeştrilor tleilaxu erau o recompensă care merita riscul.

Dansatori-Feţe aserviţi, capabili să copieze orice fiinţă, orice psihism. Măreţia visului tleilaxu era la fel de copleşitoare ca realizările Bene Gesseritului.

— Scytale recunoaşte că are amintiri care datează din epoca lui Muad'Dib, spuse Odrade. Ar fi interesant să le compari cu ale tale, într-o zi.

— Genul ăsta de dobândire a nemuririi reprezintă o fantastică monedă de schimb. Nu crezi că le-ar putea propune un târg Onoratelor Matres?

— Nu-i exclus. Dar acum, hai! Să ne întoarcem în apar-tamentul tău.

În camera lui, îi făcu semn să ia loc în faţa consolei şi el se întrebă dacă urmărea să-i mai smulgă şi alte secrete. Dar ea se

aplecă peste umărul său pentru a manevra comenzile. Proiectorul de deasupra făcu să apară imaginea unui deşert ale cărui dune se vălureau până la orizont.

— Planeta Canonicatului, rosti ea. O centură lată, de-o parte şi de alta a ecuatorului.

Înflăcărarea puse brusc stăpânire pe Idaho.

— Păstrăvi de nisip, spuneai. Dar există şi viermi noi?

— Sheeana crede că-şi vor face apariţia curând.

— Au nevoie de mari cantităţi de mirodenie drept catalizator.

-Am investit o bună parte din rezervele noastre în acest deşert. Leto e cel care ţi-a spus de catalizator, nu-i aşa? Ce alte amintiri mai ai despre el?

— M-a ucis de atâtea ori, încât mi se încrâncenă carnea când mă gândesc la asta.

Odrade avea arhivele de la Dar-es-Balat, de pe Dune, pentru a-i confirma faptul.

— Te-a ucis el însuşi, da, ştiu. Te rebuta, pur şi simplu, când considera că nu mai eşti bun de nimic?

— În unele dintre vieţile mele corespundeam aşteptărilor sale şi mă lăsa să mor de moarte naturală.

— Şi Poteca lui de Aur merita osteneala?

Noi nu putem înţelege Poteca de Aur, nici fermentaţiile misterioase care au cauzat apariţia ei.

Rosti gândul cu voce tare.

— Interesantă formulare, comentă Odrade. Mentatul consideră că mileniile Tiranului au reprezentat un proces de fermentaţie?

— Care a erupt în Dispersie.

— Cauzată şi de Epoca Foametei.

— Crezi că el n-a prevăzut foametea?

Ea nu răspunse, redusă la tăcere de punctul său de vedere mentatic. *Poteca de Aur... "Erupţia" omenirii în univers. O omenire care să nu mai fie niciodată închisă pe o planetă sau alta, supusă unui singur destin. Nici un alt prilej ca toate ouăle să se afle în acelaşi coş!*

— Leto considera întreaga umanitate ca pe un organism unic, spuse el.

— Dar ne-a înrolat în visul lui fără a ne cere părerea.

— Aşa aţi făcut întotdeauna, voi, Atreizii.

Voi, Atreizii!

— Aşadar, consideri că ţi-ai plătit datoria faţă de noi?
— N-am spus asta.
— Poţi să evaluezi dilema mea din clipa de faţă, mentatule?
— De cât timp îşi fac treaba păstrăvii de nisip?
— De peste opt ani standard.
— În ce ritm creşte desertul nostru?
Deşertul nostru! Odrade arătă spre proiecţie.
— E de trei ori mai mare decât a fost înainte de păstrăvi.
— Atât de repede?!
— Sheeana se aşteaptă să vadă apărând viermi mici în orice moment.
— Nu obişnuiesc să iasă la suprafaţă decât după ce ating în jur de doi metri.
— Aşa spune şi ea.
Idaho vorbi pe un ton meditativ:
— Fiecare cu perla sa de conştiinţă reprezentând "visul fără sfârşit" al lui Leto.
— Aşa a zis el şi nu avea obiceiul să mintă în legătură cu asemenea lucruri.
— Minciunile lui erau mai subtile. Ca ale unei Cucernice Maici.
— Ne acuzi de minciună?
— De ce vrea să mă vadă Sheeana?
— Ah, voi, mentaţii! Credeţi întotdeauna că întrebările voastre sunt răspunsuri. (Odrade îşi scutură capul cu prefăcută exasperare.) Sheeana trebuie să afle cât mai multe lucruri cu putinţă despre Tiran ca obiect de veneraţie religioasă.
— Zei din adâncuri! De ce?
— Cultul Sheeanei s-a răspândit. Se întinde acum în tot Vechiul Imperiu şi chiar în afara lui, propagat de preoţii supravieţuitori de pe Rakis.
— De pe Dune, o corectă el. Nu te mai gândi la planeta aceea ca la Arrakis sau Rakis. Îţi înceţoşează mintea.
Ea acceptă observaţia fără nici un comentariu. Remarcase că Idaho era acum pe modul mentatic şi aşteptă cu răbdare.
— Sheeana le vorbea viermilor de nisip de pe Dune, reluă el. Viermii îi dădeau ascultare. (Întâlni privirea ei întrebătoare.) Iarăşi vechile voastre şmecherii cu Missionaria Protectiva, nu?
— Tiranul e cunoscut în Dispersie sub numele Dur şi Guldur, rosti ea, alimentând "receptivitatea naivă" a mentatului.

— Vreţi să-i încredinţaţi Sheeanei o misiune periculoasă. Ea ştie?

— Ştie, iar tu ai putea face lucrurile mai puţin periculoase pentru ea.

— Atunci deschideţi-mi băncile voastre de date.

— Fără restricţii?

Îşi imagina deja reacţia lui Bell.

El dădu afirmativ din cap, fără a îndrăzni să spere că ea ar fi putut accepta. *O fi bănuind cu câtă disperare doresc asta?* Era ca o durere în locul unde păstra cunoaşterea modului în care ar fi putut evada. *Acces nestânjenit la Informaţii! Ea va crede că sunt în căutarea unei iluzii de libertate.*

— Vei fi mentatul meu, Duncan?

— Am altă alegere?

— Voi pune cererea ta în discuţia Consiliului şi-ţi voi face cunoscut răspunsul nostru.

Se întredeschide uşa libertăţii?

— Va trebui să mă forţez să gândesc ca o Onorată Mater, spuse el cu voce tare, pledând la adresa ochilor com şi a câinilor de pază care aveau să-i examineze cererea.

— Cine ar putea s-o facă mai bine decât cel ce trăieşte cu Murbella? replică Odrade.

Corupţia îmbracă deghizări infinite.
Thu-zen tleilaxu

ELE NU POT ŞTI ce gândesc eu şi nici ce sunt capabil să fac, îşi spunea Scytale. *Dreptvorbitoarele lor nu citesc nimic în mine.*

Era cel puţin un lucru pe care-l salvase de la dezastru: arta disimulării, învăţată de la Dansatorii-Feţe ultraperfecţionaţi.

Scytale se deplasa ca o umbră prin sectorul non-navei care-i era rezervat, observând, catalogând, măsurând. Fiecare dintre privirile sale aprecia persoane sau tocuri, cu o acuitate exersată să detecteze punctele slabe.

Maeştrii tleilaxu ştiuseră dintotdeauna că, într-o zi, Dumnezeu le-ar putea impune o încercare menită să le măsoare credinţa.

Foarte bine! gândea Scytale. Venise momentul ca el să treacă prin această încercare. Bene Gesseritul, care pretindea că împărtăşeşte Marea Credinţă, minţea. Vrăjitoarele erau impure. Iar el nu mai avea pe nimeni care să-l purifice la întoarcerea de pe tărâmuri străine. Fusese aruncat în universul powindah, vânat de târfele din Dispersie, făcut prizonier de slujitoarele lui Shaitan. Dar nici una dintre aceste creaturi ale răului nu cunoştea adevărata măsură a resurselor lui. Nici una nu bănuia felul în care Dumnezeu putea încă să îl ajute la această ananghie.

Mă purific în faţa Ta, Doamne!

Când femeile lui Shaitan îl smulseseră din ghearele târfelor, promiţându-i adăpost şi "sprijinul lor neprecupeţit", ştiuse că minţeau.

Cu cât e mai grea încercarea, cu atât mai puternică e credinţa mea.

Puţin mai înainte, îl observase, prin reverberaţia unei bariere, pe Duncan Idaho, care făcea o plimbare matinală pe coridorul cel lung. Câmpul de forţă era insonorizant, dar Scytale văzuse mişcarea buzelor lui Idaho şi desluşise blestemul.

N-ai decât să mă blestemi, ghola, dar noi te-am făcut şi încă s-ar mai putea să ne serveşti.

Dumnezeu introdusese un *Accident Sacru* în planurile tleilaxu legate de acest ghola, însă scopurile lui Dumnezeu erau întotdeauna mai vaste decât ale oamenilor. Credincioşii erau cei nevoiţi să se insereze în planurile lui Dumnezeu şi nu invers.

Scytale pornea la această încercare reafirmându-şi angajamentul său sfânt. Lucrul se făcea fără ajutorul cuvintelor, în străvechea manieră *s'tori* proprie Bene Tleilaxului. "Pentru a ajunge la s'tori nu este nevoie de înţelegere. S'tori există independent de cuvinte. Există chiar şi dacă nu are nume. "

Magia lui Dumnezeu era singura sa speranţă. Scytale simţea asta în adâncul sufletului. Încă de când era cel mai tânăr Maestru din cel mai înalt kehl ştiuse, de la bun început, că avea să fie ales pentru această încercare supremă. Certitudinea aceasta reprezenta una dintre marile lui forţe şi era de ajuns să se uite într-o oglindă pentru a avea confirmarea.

Dumnezeu m-a creat pentru a-i înşela pe powindahi!

Corpul său prizărit, ca de copil, era învelit într-o piele cenuşie ai cărei pigmenţi metalici blocau acţiunea sondelor cu baleiaj.

Statura lui de gnom avea darul de a distrage atenţia celor care-l priveau şi de a ascunde puterile acumulate în încarnările sale de ghola în serie. Numai femeile Bene Gesseritului posedau amintiri mai vechi decât ale lui, dar pe ele le călăuzea răul.

Scytale îşi frecă pieptul, amintindu-şi de ceea ce era ascuns acolo cu asemenea iscusinţă, încât nici măcar o cicatrice nu marca locul. Toţi Maeştrii purtaseră această formidabilă resursă: o capsulă anentropică în care se păstrau celulele regeneratoare ale unei mulţimi. Maeştri ai kehlului central, Dansatori-Feţe, specialişti în tot felul de tehnici, şi *alţii,* de care Scytale ştia că femeile lui Shaitan ar fi fost extrem de interesate. Dar nu numai ele! Mulţi powindahi ar fi fost interesaţi, dacă ar fi ştiut. În acea capsulă se aflau Paul Atreides şi iubita lui, Chani, ale căror câteva celule fuseseră găsite (cu preţul câtor eforturi!) în obiecte de îmbrăcăminte aparţinând decedaţilor. Tot acolo se afla primul Duncan Idaho, originalul, precum şi alţi favoriţi ai Atreizilor: mentatul Thufir Hawat, Gurney Halleck, Naibul fremen Stilgar... Destui virtuali sclavi şi servitori pentru a popula un întreg univers tleilaxu.

Dar perlele perlelor din capsula anentropică, cei care făceau să i se taie răsuflarea la gândul că ar putea într-o zi să le dea viaţă, erau Dansatorii-Feţe din ultima generaţie, polimorfii absolut perfecţi, capabili să reproducă întocmai psihismul victimelor lor, capabili să le inducă în eroare până şi pe vrăjitoarele Bene Gesserit. Nici măcar shere-ul nu putea să împiedice capturarea unui psihism de către aceşti Dansatori perfecţi.

Capsula aceea reprezenta marele său atu. Nimeni nu trebuia să afle de existenţa ei. Deocamdată, Scytale se mulţumea să înregistreze punctele slabe din jurul lui.

Existau destule carenţe în apărările non-navei pentru a se declara mulţumit. În cursul vieţilor sale în serie, colecţionase talente aşa cum alţi Maeştri colecţionau nimicuri nostime. Îl consideraseră întotdeauna prea serios, dar acum găsise locul şi momentul revanşei.

Studiul Bene Gesseritului îl atrăsese dintotdeauna. De-a lungul mileniilor, acumulase un bagaj impresionant de cunoştinţe despre vrăjitoare. Ştia că ansamblul conţinea şi destule mituri şi informaţii false, însă încrederea în ţelurile superioare ale lui Dumnezeu îl asigura că toate aceste cunoştinţe aveau să

servească, în ultimă instanţă, Marea Credinţă, oricare ar fi fost rigorile Încercării Sfinte.

Intitulase o parte a catalogului său Bene Gesserit: "Aspecte tipice", după frecventa remarcă: "Asta-i ceva tipic Bene Gesserit!"

Aspectele tipice îl fascinau.

Una dintre atitudinile tipice ale vrăjitoarelor Bene Gesserit era de a tolera la alţii un comportament grosier, dar nu ameninţător, pe care nu i-ar fi acceptat niciodată la ele însele.

"Criteriile Bene Gesseritului sunt mai elevate. "

Scytale auzise această frază în repetate rânduri, inclusiv din gura unora dintre tovarăşii lui dispăruţi.

"Avem darul de a ne vedea aşa cum ne văd alţii", spusese la un moment dat Odrade.

Scytale indusese declaraţia la rubrica *aspectelor tipice,* dar cuvintele ei nu se acordau cu Marea Credinţă. Numai Dumnezeu avea puterea de a-i vedea pe oameni aşa cum erau! Lăudăroşenia lui Odrade suna a aroganţă nemăsurată.

"Ele nu recurg la minciuni obişnuite. Adesea, adevărul le serveşte mai bine. "

Meditase de multe ori la asta. Maica Superioară însăşi menţiona faptul ca pe o regulă a Bene Gesseritului. Cert era însă că vrăjitoarele păreau să aibă o concepţie cinică despre adevăr. Odrade îndrăznise să pretindă că era un punct de vedere zensunnit. "Al cui adevăr? Modificat în ce fel? În ce context?"

I-o spusese chiar cu o zi înainte, în apartamentul lui din non-navă. Îi ceruse să vină ca să poarte cu ea "o discuţie în legătură cu unele probleme de interes reciproc", eufemismul folosit de el pentru "negociere". Erau singuri, cu excepţia ochilor com şi a Surorilor vigilente care intrau şi ieşeau, în răstimpuri, sub diferite pretexte.

Locuinţa sa era destul de confortabilă: trei camere cu pereţii dintr-un plaz de un verde odihnitor, un pat moale, scaune şi fotolii pe măsura staturii sale pitice.

Non-nava era de fabricaţie ixiană şi Scytale avea convingerea că temnicerele lui nu bănuiau cât de multe ştia el despre acest gen de tehnologie. *La fel de multe ca şi ixienii.* Era înconjurat de maşinile lor, dar nu văzuse niciodată vreunul prin preajmă. De altminteri, se îndoia că exista măcar un singur ixian

pe Planeta Canonicatului. Vrăjitoarele aveau faima că executau ele însele lucrările de întreţinere.

Odrade intrase cu paşi măsuraţi şi i se adresase cu voce domoală, observându-l cu atenţie.

Nu sunt impulsive. Şi asta se spunea deseori.

Se interesase dacă nu-i lipsea nimic, ca şi cum ar fi fost cu adevărat preocupată de confortul lui. El îşi rotise ochii de jur-împrejurul salonului.

— Nu văd ixieni, spusese.

Strângând nemulţumită din buze, ea replicase:

— Ca să-mi spui asta mi-ai cerut o întrevedere?

Bineînţeles că nu, vrăjitoareo! Nu fac decât să practic arta diversiunii. Nu te-ai aştepta să menţionez lucruri pe care vreau să le ţin secrete. Atunci, de ce ţi-aş atrage atenţia asupra ixienilor, când ştiu că e cu neputinţă ca străini periculoşi să circule în deplină libertate pe planeta voastră blestemată? Ahhh, faimoasele legături pe care Tleilaxul le-a menţinut vreme atât de îndelungată cu Ixul. O ştii prea bine! Nu o dată i-aţi pedepsit exemplar pe ixieni pentru asta.

Tehnocraţii de pe Ix ezitau, fără doar şi poate, să contrarieze Bene Gesseritul, îşi spunea Scytale, dar probabil că şi mai mult se temeau de mânia Onoratelor Matres. Existenţa unor schimburi comerciale secrete era atestată de prezenţa acestei non-nave. Preţul însă era probabil astronomic, iar tratativele extrem de dificile. Târfele din Dispersie erau insuportabile. De bună seamă că aveau şi ele nevoie de ixieni, iar aceştia le sfidau pe ascuns încheind înţelegeri cu Bene Gesseritul. Dar marja era îngustă şi posibilităţile de trădare numeroase.

Gândurile acestea erau de natură să-l încurajeze în negociere. Odrade, într-o dispoziţie arţăgoasă, îl descumpănise în mai multe rânduri cu tăceri prelungite, în timpul cărora îl fixa cu privirea în maniera atât de tulburătoare a Bene Gesseritului.

Miza era mare. Nici mai mult, nici mai puţin decât supravieţuirea fiecăreia dintre cele două părţi, plus, ca întotdeauna, mărunţişuri ca hegemonia, dominaţia universului uman, perpetuarea propriului mod de viaţă ca model universal.

Îmi trebuie doar o mică deschidere, pe care s-o pot lărgi mai apoi, gândea Scytale. *Doar propriii mei Dansatori-Feţe, care să-mi dea ascultare doar mie.*

— Nu-ţi cer mare lucru, spusese el cu voce tare. Pentru

confortul meu personal, aş dori să am propriii mei servitori.

Odrade continuase să-l privească în modul acela apăsător al Bene Gesseritului, care dădea întotdeauna impresia că străpunge toate măştile şi pătrunde până în adâncul sufletului.

Dar eu am măşti pe care tu nu le-ai străpuns, vrăjitoareo.

Îşi dădea seama că îl găsea respingător, după felul în care privirea ei fixa, rând pe rând, fiecare trăsătură a chipului său. Ştia exact ce gândea ea: *Un cap de elf cu o fată îngustă, ochi neastâmpăraţi, moţ în frunte.* Şi, privind mai jos: *O gură minusculă, dinţi ascuţiţi, canini lungi.*

Scytale era conştient că evoca o figură ivită din mitologiile cele mai neliniştitoare ale rasei umane. Odrade pesemne se întreba: "Pentru ce au ales tleilaxu această înfăţişare aparte, când măiestria lor în materie de genetică le-ar fi îngăduit să-şi ia una mult mai impresionantă?"

Tocmai pentru că te deranjează, gunoi powindah!

Şi, imediat, îi veni în gând un alt *aspect tipic:* "Bene Gesseritul rareori lasă în urmă gunoi. "

Scytale văzuse, totuşi, gunoiul rămas în urma multor acţiuni întreprinse de Bene Gesserit.

Ceea ce s-a întâmplat cu Dune, de pildă! Transformată în cenuşă numai fiindcă femeile lui Shaitan au ales acel pământ sfânt pentru a le sfida pe târfe. Până şi descendenţii Profetului nostru şi-au găsit sfârşitul. Nimic nu a supravieţuit!

Iar la propriile lui pierderi abia dacă îndrăznea să se gândească. Nici o planetă tleilaxu nu scăpase de soarta Dunei. *Tot din cauza Bene Gesseritului!*

Cel mai îngrozitor era că trebuia să le suporte toleranţa, ca un refugiat care nu-l mai avea decât pe Dumnezeu pentru a-l susţine.

O întrebase pe Odrade despre "gunoiul lăsat" pe Dune.

— Asta nu se întâmplă decât când suntem nevoite să recurgem la măsuri extreme.

— De-asta aţi atras violenţa târfelor acelea?

Odrade refuzase să discute mai departe subiectul.

Unul dintre tovarăşii dispăruţi ai lui Scytale spusese cândva: "Urma Bene Gesseritului este o linie dreaptă. Vrăjitoarele par complicate, dar când te uiţi mai îndeaproape vezi că totul se limpezeşte. "

Tovarăşul acela pierise, la fel ca şi ceilalţi, masacrat de târfe.

Nu mai supravieţuia decât sub forma câtorva celule în interiorul capsulei anentropice. Îndeajuns pentru a recupera înţelepciunea unui Maestru mort!

Odrade voia mai multe informaţii tehnice despre cuvele axlotl. Ohhh, cu câtă şiretenie îşi formula întrebările!

Fiecare dintre ei îşi negocia supravieţuirea, şi cel mai mic avantaj obţinut avea o greutate imensă. Ce primise el în schimbul informaţiilor drămuite pe care le furnizase cu privire la tehnologia cuvelor? Odrade îl scotea din când în când din non-navă. Dar ce conta asta? Pentru el, întreaga planetă era o închisoare. Unde s-ar fi putut duce fără ca vrăjitoarele să-l găsească?

În ce fel îşi foloseau ele cuvele axlotl? Nici măcar asta nu ştia sigur, atât de dibace erau minciunile lor.

Greşise oferindu-le chiar şi acele informaţii limitate? îşi dădea seama acum că le dezvăluise mult mai mult decât simplele date biotehnice la care credea că se mărginise. Era limpede că deduseseră adevărul despre forma de nemurire limitată pe care o dobândeau Maeştrii graţie ghola-ilor de schimb concepuţi în cuve. Şi asta se pierduse! Îi venea să urle de furie şi de ciudă.

Întrebări... mereu întrebări, ale căror motive sunt mai mult decât evidente.

Eluda întrebările ei cu argumente prolixe despre "nevoia mea de a dispune de câţiva servitori polimorfi şi de o consolă personală legată la Sistemele non-navei".

Ea rămânea în mod viclean neînduplecată, punând mereu alte întrebări despre cuve, dând de înţeles că "dacă am cunoaşte metoda de producere a melanjului în cuvele noastre, am putea fi îndemnate să adoptăm o atitudine mai generoasă faţă de oaspetele nostru".

Cuvele noastre! Oaspetele nostru!

Femeile astea erau ca un zid de plastoţel. Nu, nici vorbă să obţină o cuvă axlotl pentru uzul său personal. *Toată acea putere tleilaxu se volatilizase.* Era un gând plin de autocompătimire şi jale. Se îmbărbătă spunându-şi că, de bună seamă, Dumnezeu voia să-i pună la încercare rezistenţa. *Vrăjitoarele îşi închipuie că m-au închis în capcana lor.* Totuşi, restricţiile pe care i le impuneau erau greu de îndurat. Nu i se îngăduiau servitori polimorfi? Foarte bine. Avea să-şi caute alţi servitori. Nu

Dansatori-Feţe.

Ori de câte ori se gândea la Dansatorii-Feţe pierduţi, la sclavii lui mimetici, Scytale simţea cea mai adâncă durere de care avusese parte în vieţile lui multiple.

Blestemate fie aceste femei care pretind că împărtăşesc Marea Credinţă! Acolite şi Cucernice Maici omniprezente, dând tot timpul târcoale. Spioane! Şi ochi com, pretutindeni! Insuportabil!

La sosirea sa în Canonicat, crezuse că sesizează la temnicerele lui un soi de timiditate, de rezervă care se intensifica atunci când el încerca să se intereseze de funcţionarea ordinii lor. Mai târziu, înţelesese că acesta era modul lor de a se închide în cerc, de a se întoarce toate deodată spre exterior la cea mai mică ameninţare.

Ce-i al nostru-i al nostru. Altcineva n-are voie să intre!

Scytale desluşea în asta o atitudine părintească, un punct de vedere matern asupra omenirii. "Fiţi cuminţi sau veţi fi pedepsiţi!" Iar pedepsele Bene Gesserit erau, fără doar şi poate, de evitat.

În timp ce Odrade continua să ceară mai mult decât ar fi fost el dispus să dea, Scytale îşi concentră atenţia asupra altui *aspect tipic* legat de femeile Bene Gesserit:

Sunt incapabile să iubească.

N-avea nici o îndoială asupra veridicităţii acestei judecăţi; dar, în privinţa asta, se vedea nevoit să le dea dreptate vrăjitoarelor. Nici dragostea, nici ura nu erau pe de-a-ntregul raţionale. Pentru el, asemenea sentimente erau ca nişte gheizere negre ce întunecau aerul dimprejur, împroşcând în ţâşnirea lor primitivă oameni care nu bănuiau nimic.

Cât poate să trăncănească femeia asta!

O privea, fără a asculta cu adevărat. Care erau punctele lor slabe? Era o slăbiciune faptul că evitau muzica? Se temeau de influenţa ei subtilă asupra emoţiilor? Aversiunea lor părea ferm condiţionată, dar condiţionarea nu era chiar întotdeauna eficientă. În cursul numeroaselor sale vieţi, cunoscuse vrăjitoare care dădeau impresia că gustau muzica. Când o întrebă pe Odrade, aceasta se înfierbântă dintr-o dată şi el o bănui că juca teatru pentru a-l induce în eroare.

— Nu ne putem permite să ne lăsăm distrase!

— Nu vi se întâmplă să reînviaţi în memoria voastră mari

interpretări muzicale? Am auzit că în vremurile de demult...

— Ce rost ar avea o muzică interpretată la instrumente pe care aproape nimeni nu le mai cunoaşte?

— Ah! Şi ce instrumente ar fi acelea?

— Unde s-ar mai găsi, în ziua de azi, un pian? *(Cu acelaşi ton de falsă mânie.)* Un instrument îngrozitor de greu de acordat şi încă şi mai greu de folosit.

Ce frumos protestează.

— N-am auzit niciodată de... cum i-ai zis? Pian? Seamănă cu balisetul?

— Un văr îndepărtat. Pianul însă nu putea fi acordat decât conform unei tonalităţi aproximative. O idiosincrazie a instrumentului.

— De ce dai drept exemplu acest... pian?

— Pentru că uneori mi se întâmplă să-i deplâng dispariţia. Crearea perfecţiunii din imperfecţiune este, la urma urmei, suprema formă a artei.

Crearea perfecţiunii din imperfecţiune! Încerca să-i distragă atenţia cu pilde zensunnite, pentru a alimenta iluzia că vrăjitoarele împărtăşeau Marea Credinţă. Fusese de multe ori avertizat în legătură cu această particularitate a manevrelor Bene Gesserit. Vrăjitoarele abordau totul dintr-un unghi oblic, dezvăluind doar în ultima clipă ce urmăreau cu adevărat. Numai că, în cazul de faţă, el ştia foarte bine care era ţinta negocierii. Odrade voia să-i stoarcă toate informaţiile fără a-i da nimic în schimb. Şi totuşi... Cât de ispititoare erau cuvintele ei...

Scytale resimţea o profundă suspiciune. Tot ce-i spunea se potrivea prea frumos cu pretenţia ei cum că Bene Gesseritul nu urmăreşte decât perfecţionarea societăţii umane. Credea că putea să-i dea lecţii! Alt *aspect tipic:* "Se consideră învăţătoare. "

Când îşi exprimă îndoiala asupra acestei pretenţii, ea răspunse:

— Fireşte că urmărim crearea unor presiuni în societăţile pe care le influenţăm. O facem pentru a putea dirija aceste presiuni.

— Găsesc că e o contradicţie, opină el.

— Dar, Maestre Scytale, este o schemă extrem de răspândită! Guvernele o folosesc adesea pentru a suscita mişcări violente împotriva unor ţinte anume alese. Aţi făcut-o

voi înşivă! Şi uite unde v-a dus.

Îndrăzneşte să susţină că tleilaxu sunt ei înşişi răspunzători pentru nenorocirea care s-a abătut asupra lor!

— Mergem pe calea arătată de Marele Vestitor, rosti ea, folosind termenul Islamiyatului pentru a-l desemna pe Profetul Leto II.

Deşi cuvintele aveau o rezonanţă străină pe buzele ei, Scytale avu un şoc. Odrade ştia în ce măsură îl venerau toţi tleilaxu pe Profet.

Dar le-am auzit pe femeile astea minţindu-l Tiran!

Continuând în limbajul Islamiyatului, ea întrebă:

— Nu a fost telul Lui acela de a abate violenţa, dând tuturor o lecţie preţioasă?

Nu cumva ia în râs Marea Convenţie?

— Iată de ce l-am acceptat, urmă Odrade revenind la galach. Nu juca după regulile noastre, dar urmărea aceleaşi obiective ca noi.

Avea îndrăzneala să spună că *ea* era cea care-l accepta pe Profet!

Nu-i răspunse la provocare, deşi aceasta era uriaşă. Delicată problemă, concepţia pe care-o aveau Cucernicele Maici despre ele însele şi acţiunile lor. Scytale bănuia că-şi ajustau în permanenţă această concepţie, având grijă să nu se abată niciodată prea mult într-o direcţie sau alta. Nici ură de sine, nici dragoste de sine. Încredere însă, da. O exasperantă încredere în sine. Dar asta nu cerea nici ură, nici dragoste. Doar un cap limpede, ale cărui judecăţi să poată fi revizuite în orice moment, întocmai cum pretindea Odrade. Aprecierile laudative erau probabil o raritate în Bene Gesserit. *O treabă bine făcută? Evident, la ce altceva te-ai fi aşteptat?*

"Instrucţia Bene Gesserit întăreşte caracterul. " Era *aspectul tipic* cel mai des citat de Înţelepciunea Populară.

Încercă să deschidă o discuţie cu ea pe această temă:

— Condiţionarea Onoratelor Matres nu este comparabilă cu a voastră? Să ne gândim la Murbella!

— Generalităţi vrei să auzi, Scytale?

Percepuse cumva amuzament în glasul ei?

— O coliziune între două sisteme de condiţionare. Nu este ăsta cel mai bun mod de a considera această înfruntare? se încumetă el să întrebe.

— Pe care-o va câştiga cel mai puternic, fireşte.

De data aceasta, sarcasmul ei nu lăsa loc de îndoială. Nu aşa se întâmplă întotdeauna? replică el fără a reuşi să-şi înfrâneze prea bine mânia.

— Chiar trebuie ca o Bene Gesserit să-i reamintească unui tleilaxu că există arme subtile? N-aţi practicat voi înşivă, vreme îndelungată, arta disimulării? Simulând slăbiciuni care vă înşelau inamicii şi-i făceau să cadă în capcanele voastre? Vulnerabilitatea poate fi creată.

Trebuia să-mi închipui! E la curent cu strategia milenară a Tleilaxului, menită să creeze imaginea unei stupidităţi aberante.

— Vasăzică aşa contaţi să le veniţi de hac inamicelor noastre?

— Avem intenţia să le aplicăm o pedeapsă severă, Scytale.

Ce atitudine de hotărâre implacabilă!

Noile lucruri pe care le aflase despre Bene Gesserit îl umpleau de presimţiri rele.

Odrade, care îl invitase apoi la o plimbare (urmărită pas cu pas de câteva Instructoare vânjoase) în frigul hibernal ce domnea în afara non-navei la acea oră a după-amiezei, se opri să privească o mică procesiune ce venea din direcţia Sectorului Central. Erau cinci femei Bene Gesserit, două dintre ele acolite, uşor de recunoscut după robele lor cu tiv alb, dar celelalte înveşmântate într-un gri mohorât pe care Scytale îl vedea pentru prima oară. Împingeau un cărucior pe rotile spre una dintre livezi. Un vânt îngheţat sufla asupra lor. Câteva frunze uscate zburară, smulse de pe crengile negre. Pe cărucior se afla un balot lung, învelit în pânză albă. Un trup? După formă şi dimensiuni, aşa s-ar fi zis.

Când puse întrebarea, Odrade îi oferi un expozeu asupra practicilor funerare ale Bene Gesseritului.

Înhumarea unui corp neînsufleţit se făcea întotdeauna cu discreţia expeditivă pe care-o observau chiar atunci. Nici o Cucernică Maică nu avea parte de un discurs funebru, nici una nu dorise vreodată o ceremonie inutilă. Nu continua memoria fiecăreia să trăiască în Surorile ei?

Scytale dădu să protesteze împotriva lipsei de cuviinţă a unor asemenea uzanţe, dar Odrade îi tăie vorba.

— Dat fiind că fenomenul morţii există, toate legăturile din timpul vieţii nu pot fi decât vremelnice! Noi modificăm această

situaţie, într-o oarecare măsură, prin Celelalte Memorii. Voi aţi făcut ceva similar, Scytale. Iar acum adăugăm unele dintre talentele voastre la tolba noastră cu şiretlicuri. Oh, da! Aşa considerăm noi acest gen de informaţii. Ele nu fac decât să modifice vag configuraţia totală.

— O practică ireverenţioasă!

— Nu e nimic ireverenţios. Trupurile se întorc în ţărână, unde, cel puţin, vor putea servi drept îngrăşământ.

Şi Odrade continuă să comenteze scena ce se desfăşura sub ochii lor, fără a-i mai lăsa şansa altor proteste.

Procedura era întotdeauna cea la care asista el acum, îi explică. Un mare sfredel mecanic era adus în livadă, unde fora o gaură de dimensiunile potrivite. Corpul, înfăşurat într-o pânză ieftină, era îngropat în poziţie verticală şi deasupra lui se planta un pom fructifer. Livezile erau parcelate iar într-un colţ al fiecărei parcele un cenotaf indica amplasamentul mormintelor. 1-1 arătă pe cel mai apropiat, un obelisc verde de vreo trei metri înălţime,

— Cred că locul unde sapă groapa e C-21, spuse ea privind sfredelul care începuse să lucreze în timp ce membrele echipei funerare aşteptau, sprijinite de cărucior. Acest trup va sluji la fertilizarea unui măr.

Voioşia din glasul ei era de-a dreptul profanatoare!

În vreme ce sfredelul, care îşi terminase treaba, se retrăgea şi căruciorul era înclinat, lăsând corpul să alunece în groapă, Odrade începu să fredoneze încetişor.

Scytale o privi uimit.

— Spuneai că Bene Gesseritul evită muzica.

— A! Nu-i decât un cântecel vechi.

Bene Gesseritul rămânea o enigmă şi, acum mai mult ca oricând, Scytale vedea şubrezenia *aspectelor tipice.* Cum puteai negocia cu persoane ale căror scheme de gândire nu se conformau nici unui model acceptabil? Exact în clipa în care credeai că le-ai înţeles, îţi scăpau printre degete şi apucau într-o altă direcţie. Erau *atipice!* Eforturile pe care le făcea pentru a le înţelege dădeau peste cap noţiunea sa despre ordine. Era sigur că nu obţinuse nimic real în cursul tuturor negocierilor purtate cu ele. Doar un pic mai multă libertate, care, de fapt, nu era decât o iluzie. Această vrăjitoare cu faţa ca un sloi de gheaţă nu-i acordase nimic din ceea ce voia el cu adevărat. Era

chinuitor să încerce să reunească toate frânturile de informaţii pe care le poseda despre Bene Gesserit. De pildă, pretenţia lor că se lipseau aproape cu totul de infrastructură birocratică şi de un sistem de păstrare a dosarelor. Cu excepţia Arhivelor lui Bellonda, desigur. Dar ori de câte ori aducea el vorba de asta, Odrade exclama: "Ferească-ne Cerul!" sau altceva de felul acesta.

— Chiar nu înţeleg, rosti el deodată, cum vă descurcaţi fără documente oficiale şi funcţionari care să le ţină la zi.

Era cu adevărat nedumerit.

— Dacă e ceva de făcut, facem. Înmormântarea unei Surori? (Ea arătă spre locul unde lopeţile intraseră deja în acţiune, tasând pământul deasupra mormântului.) Se petrece după cum vezi, şi există întotdeauna cineva care se ocupă de asta. Fiecare ştie ce are de făcut.

— Dar cine... cine are în sarcină corvezile insalubre ca...

— Nu există corvezi insalubre! Asta face parte din educaţia noastră. Muncile de acest fel sunt, de obicei, supravegheate de Surori ratate şi executate de acolite.

— Şi nu se... vreau să zic, nu consideră că e degradant? Surori *ratate,* spui... şi acolite... Asta aduce mai degrabă a pedeapsă, decât...

— Pedeapsă! Vino-ţi în fire, Scytale. Nu ştii decât una şi bună? (Întinse din nou braţul în direcţia echipei funerare.) O dată terminată ucenicia, fiecare dintre noi acceptă cu dragă inimă orice sarcină i se încredinţează.

— Şi totul fără nici o... ierarhie birocratică?

— Nu suntem proaste!

Din nou, el nu reuşi să priceapă, dar ea dădu răspuns nedumeririi lui mute:

— Nu se poate să nu ştii că, în mod inevitabil, birocraţiile se transformă în aristocraţii vorace de îndată ce ating o poziţie de putere.

Scytale nu prea vedea legătura. Unde voia să ajungă Odrade?

Cum el rămase tăcut, ea spuse:

— Onoratele Matres etalează toate stigmatele birocraţiei. Funcţii de Miniştri în cutare domenii, funcţii de Înalte Consiliere în cutare altele. O mână de conducătoare puternice la vârf şi o armată de funcţionare la bază. Se lasă deja în voia poftelor

juvenile. Exact ca nişte animale de pradă lacome, nu se preocupă nici o clipă de problemele create de exterminarea prăzii. Corelaţia însă e strânsă: redu turma care te hrăneşte şi, curând, propriile tale structuri se vor prăbuşi.

Lui Scytale îi venea greu să creadă că vrăjitoarele vedeau într-adevăr astfel situaţia Onoratelor Matres şi dădu glas îndoielii sale.

— Dacă vei trăi destul, Scytale, vei vedea într-o zi cuvintele mele devenind realitate. Vei auzi urletele de furie ale acelor femei nesăbuite în faţa necesităţii de a se restrânge. Vor face eforturi disperate pentru a scoate maximum de la prăzile lor. Vor încerca să captureze mai multe! Să stoarcă mai tare! Procesul va fi accelerat până la distrugerea lor. Părerea lui Idaho este că au intrat deja în acest stadiu de retroliză.

Părerea ghola-ului? Înseamnă că-l foloseşte ca mentat!

— De unde-ţi vin toate ideile astea? Cu siguranţă că nu de la ghola-ul vostru.

Continuaţi să credeţi că-i al vostru!

— Idaho n-a făcut decât să confirme deducţiile noastre. Atenţia ne-a fost atrasă de un exemplu oferit de Celelalte Memorii.

— Ahh!

Aluziile astea la Celelalte Memorii îl intrigau de fiecare dată. Spuneau vrăjitoarele adevărul? Ce-i drept, amintirile propriilor sale vieţi multiple aveau o valoare inestimabilă. Îi ceru lui Odrade o explicaţie mai amplă.

— Ne-am amintit de relaţia care a existat cândva între un animal numit "iepure cu tălpici" şi prădătorul său, o felină numită "linx". Populaţia felină evolua mereu în funcţie de cea a iepurilor, până în momentul în care supraconsumul a provocat o perioadă de foamete la prădători, a cărei consecinţă a fost un grav fenomen de retroliză.

— Interesant acest termen — "retroliză".

— Descrie destul de bine soarta pe care le-o rezervăm Onoratelor Matres.

Când discuţia lor luă sfârşit (fără ca el să se fi ales cu vreun avantaj), Scytale se pomeni mai descumpănit ca oricând. Care erau adevăratele intenţii ale Bene Gesseritului? Blestemata asta de vrăjitoare! Nu putea să se încreadă în nimic din tot ce-i spunea.

Întors în sectorul său din non-navă, rămase vreme îndelungată în faţa barierei energetice dinspre coridorul cel lung pe unde treceau deseori Idaho şi Murbella când se duceau la sala de antrenament. Ştia că aceasta trebuie să se afle în spatele uşii mari de la capătul culoarului, pentru că ori de câte ori îi văzuse ieşind de acolo erau transpiraţi şi răsuflau greu.

Dar nici unul dintre ceilalţi doi prizonieri nu-şi făcu apariţia, deşi se fâţâi prin preajma barierei mai bine de-o oră.

Odrade foloseşte ghola-ul ca mentat! Asta înseamnă că i-a oferit acces la un terminal legat la Sistemele navei. Nu i-ar putea refuza mentatului ei acest gen de date. Trebuie neapărat să născocesc ceva pentru a stabili un contact secret cu Idaho. M-aş putea folosi, la o adică, de limbajul fluierăturilor pe care-l imprimăm în mintea tuturor ghola-ilor noştri. Iar cu vrăjitoarele nu trebuie să mă arăt prea nerăbdător. Eventual, să fac vreo concesie minoră în negocierile noastre. Să mă plâng că apartamentul meu e înăbuşitor. Şi-au dat seama, oricum, că suport greu detenţia.

Educaţia nu e un substituent al inteligenţei. Această însuşire vagă nu poate fi decât parţial definită de aptitudinea de a rezolva enigme. Doar prin crearea de noi enigme, reflectând ceea ce vă comunică simţurile, puteţi completa definiţia.
Text mentatic nr. 1 (dicto)

LUCILLA fu adusă înaintea Preaonoratei Mater într-o cuşcă cilindrică pe rotile. O cuşcă în interiorul unei cuşti. O plasă de filament shiga o imobiliza pe Lucilla în centrul cuştii.

— Sunt Preaonorata Mater, se prezentă femeia care trona pe masivul jilţ negru (o femeie măruntă, îmbrăcată într-un colant roşu cu auriu, notă Lucilla). Cuşca e pentru a te proteja în cazul în care ţi-ar da în gând să foloseşti Glasul. Noi suntem imunizate. Imunitatea noastră se manifestă sub forma unui reflex. Acela de a ucide. Câteva dintre voi şi-au găsit moartea în felul acesta. Cunoaştem Glasul şi-l folosim. Să nu uiţi asta când

îţi voi da drumul din cuşcă.

Vântură o mână în direcţia servitorilor care aduseseră cuşca.

— Gata! Plecaţi!

Lucilla făcu ochii roată prin încăpere. Fără ferestre, aproape pătrată, luminată de câteva licurigloburi în registrul argintiu.

Pereţii erau de un verde crud. Decorul tipic pentru un interogatoriu. Camera se afla undeva la înălţime. Cuşca ei fusese transportată, cu puţin înainte de a se crăpa de ziuă, printr-un tub agrav.

Un panou din spatele Preaonoratei Mater culisă brusc lateral şi o altă cuşcă, mai mică, alunecă în odaie purtată de un mecanism invizibil. Cuşca era pătrată şi în ea stătea în picioare ceea ce lui Lucilla i se păru la început a fi un bărbat gol, până ce creatura se întoarse şi-şi aţinti ochii spre ea.

Un Fiutar! Faţă lată, canini lungi şi ascuţiţi.

— Freacă spate, spuse Fiutarul.

— Da, drăguţule. O să te frec pe spate puţin mai târziu.

— Dă mâncare, zise Fiutarul fixând-o pe Lucilla cu o privire feroce.

— Mai târziu, puiule.

Fiutarul continuă s-o fixeze pe Lucilla.

— Tu Îngrijitoare? întrebă.

— Nu, drăguţule, nu e Îngrijitoare!

— Dă mâncare, insistă Fiutarul.

— Mai târziu, am spus! Deocamdată stai jos şi toarce-mi un pic.

Fiutarul se aşeză pe vine şi începu să emită un mârâit surd, din fundul gâtlejului.

— Nu-i aşa că-s adorabili când torc? întrebă Preaonorata Mater, dar era limpede că nu aştepta răspuns.

Prezenţa Fiutarului o intriga pe Lucilla. Menirea acestor creaturi era de a vâna şi ucide Onorate Matres. Ce-i drept, se afla într-o cuşcă.

— Unde l-aţi capturat? întrebă Lucilla.

— Pe Gammu.

Nu-şi dădea seama ce dezvăluise.

Iar noi ne aflăm pe Joncţiune, gândi Lucilla. Recunoscuse planeta, în seara precedentă, printr-un hublou al navetei.

Fiutarul conteni din tors.

— Mâncare, mormăi.

Lucilla ar fi vrut, şi ea, ceva de mâncare. Nu î se dăduse nimic de trei zile şi era silită să-şi neutralizeze tot timpul junghiuri de foame. Sorbituri mici de apă dintr-o litrugeană care i se lăsase în cuşcă o ajutaseră într-o oarecare măsură, dar recipientul era acum aproape gol. Când ceruse de mâncare, servitorii care o aduseseră aici făcuseră haz şi-i spuseseră: "Fiutarii preferă carnea slabă!"

Ceea ce-o chinuia cel mai mult însă era absenţa melanjului. În dimineaţa aceasta simţise primele dureri provocate de lipsă.

Curând, va trebui să-mi pun capăt zilelor.

Mulţimea de pe Lampadas o implora să mai rabde. *Fii dârză! Dacă acea Cucernică Maică sălbatică nu reuşeşte?*

Regina-Păianjen. Aşa-i spune Odrade acestei femei.

Preaonorata Mater o studia mângâindu-şi bărbia. Era o bărbie aproape inexistentă. La o faţă lipsită de trăsături pozitive, cele negative atrăgeau atenţia.

— Până la urmă veţi pierde, ştii asta, spuse brusc Preaonorata Mater.

— Fluieri pe întuneric, replică Lucilla şi, cum avu parte de o privire nedumerită, trebui să explice expresia.

Preaonorata Mater o ascultă cu un aer politicos. *Ce interesant.*

— Oricare dintre aghiotantele mele te-ar fi ucis pe loc pentru ceea ce-ai spus. E unul dintre motivele pentru care suntem singure în odaia asta. Aş fi curioasă să ştiu ce te-a îndemnat să faci o asemenea remarcă.

Lucilla îşi aruncă privirea spre Fiutarul ghemuit.

— Fiutarii n-au apărut peste noapte. Au fost creaţi genetic, pornind de la specii animale sălbatice, cu un anumit scop.

— Bagă de seamă!

Flăcări portocalii jucară în ochii Preaonoratei Mater.

— Au fost necesare generaţii de încercări pentru a se ajunge la forma lor actuală, continuă netulburată Lucilla.

— Noi îi vânăm de plăcere!

— Dar şi vânătorul este vânat.

Preaonorata Mater sări în picioare, cu ochii înecaţi în portocaliu. Fiutarul începu să se agite şi să scâncească. Reacţia lui avu darul s-o calmeze pe femeie, care se reaşeză încet în jilţul ei. Flutură o mână spre cuşca Fiutarului.

— E-n regulă, puiule. Ai să primeşti de mâncare curând şi pe

urmă o să te scarpin pe spate.

Fiutarul reîncepu să toarcă.

— Crezi, deci, că am ajuns aici ca refugiate, spuse Preaonorata Mater. E clar! Nu încerca să negi.

— Şi viermii, când îi calci, înalţă capul să te muşte.

— Ce viermi? Te referi la monştrii ăia pe care i-am distrus pe Rakis?

Era atât de tentant s-o provoace pe această Onorată Mater pentru a suscita o reacţie fatală. Suficient asmuţită, ar fi ucis fără preget.

Soră, te rugăm! imploră mulţimea de pe Lampadas. *Mai rabdă un pic.*

Credeţi că mai pot scăpa cu viaţă de-aici?

Asta le făcu să amuţească, în afara unui protest anemic: *Aminteşte-ţi... suntem păpuşa din vechime... de şapte ori răsturnată, de opt ori ridicată.* Cuvintele erau însoţite de o imagine în care se legăna o mică păpuşă roşie, cu o faţă de Buddha surâzător şi cu mâinile împreunate pe un pântece umflat.

— Te gândeşti la urmaşii Împăratului-Zeu, spuse Lucilla. Eu însă mă gândeam la altceva.

Preaonorata Mater îşi acordă un răgaz lung de chibzuinţă. Portocaliul dispăru încetul cu încetul din ochii ei.

Vrea să se joace puţin cu mine, gândi Lucilla. *Intenţionează să mă omoare şi să mă dea de mâncare Fiutarului ei.*

Dar gândeşte-te la informaţiile tactice de care am putea profita noi dacă scăpăm!

Noi! Însă justeţea argumentului nu putea fi tăgăduită. Când cuşca ei fusese scoasă din navetă mai era încă lumină. Căile de acces spre bârlogul Reginei-Păianjen fuseseră concepute spre a îngreuna cât mai mult trecerea, dar concepţia acestor apărări o amuzase pe Lucilla. Total desuetă. Din loc în loc, pasaje îngustate, cu turele de observaţie ieşind din pământ ca nişte ciuperci de un gri tern, amplasate strategic în miceliul lor. În punctele critice, viraje în ac de păr, imposibil de negociat în viteză de către un vehicul de sol.

Lucilla îşi amintea că Teg menţionase aceste detalii în raportul său referitor la Joncţiune. Era suficient să intervii cu armament greu sau să forţezi aceste instalaţii rudimentare pe o altă cale, şi toate elementele sistemului defensiv ar fi fost izolate. Existau între ele tunele de legătură, fireşte, dar acestea

puteau fi anihilate cu mijloace explozive. O dată separate, rupte de sursele de alimentare, punctele de apărare ar fi căzut unul câte unul. *Gata cu energia preţioasă care vă parvine prin cabluri, capete seci!* Singurul lucru realizat de Onoratele Matres era aparenţa exterioară a securităţii. Pentru linişţire! Apărătorii lor iroseau cantităţi enorme de energie doar pentru a le da acestor femei o falsă impresie de siguranţă.

Şi coridoarele! Nu uita coridoarele!

Da, coridoarele din interiorul acestei clădiri gigantice aveau dimensiuni colosale, pentru a permite deplasarea uriaşelor cuve în care Navigatorii Ghildei erau nevoiţi să rămână când se aflau la sol. De-o parte şi de alta, la baza pereţilor, se înşirau guri de ventilaţie menite să aspire şi să recicleze scurgerile de gaz de melanj. Lucilla putea să-şi imagineze vuietul cu care se deschideau şi se închideau enormele uşi etanşe de pe aceste coridoare. Ghildarii nu păreau să se sinchisească niciodată de zgomote. Cablurile de alimentare pentru suspensii mobile erau ca nişte groşi şerpi negri târându-se de-a lungul culoarelor şi pătrunzând în fiecare încăpere pe care-o zărise Lucilla. Navigatorii nu puteau fi împiedicaţi să-şi vâre nasul oriunde voiau.

Multe persoane pe care le văzuse pe acele coridoare purtau un pulsoghid. Chiar şi Onoratele Matres. Însemna că era uşor să te rătăceşti în locul acesta. Şi totul se afla sub acelaşi acoperiş enorm, cu turnurile lui falice. Probabil că noile rezidente erau încântate de această particularitate. Interiorul era perfect izolat de condiţiile aspre ale unui mediu înconjurător unde, oricum, nici una dintre personalităţile de aici nu ieşea, decât pentru a ucide sau pentru a se distra privind traiul şi truda sclavilor. Mai peste tot însă, Lucilla observase semne de uzură care vădeau o reducere la minimum a cheltuielilor de întreţinere. *N-au schimbat mare lucru. Informaţiile lui Teg despre instalaţiile de la sol sunt încă valabile.*

Vezi cât de preţioase ar putea fi observaţiile tale?

Preaonorata Mater îşi abandonă reveria.

— S-ar putea să te las în viaţă. Cu condiţia să-mi satisfaci cât de cât curiozitatea.

— De unde ştii că nu voi răspunde curiozităţii tale servindu-ţi un morman de rahat?

Vulgaritatea o amuză pe Preaonorata Mater. Aproape că

pufni în râs. După toate aparenţele, nimeni n-o pusese în gardă în privinţa situaţiilor în care Cucernicele Maici recurgeau la vulgarităţi. Motivaţiile lor în asemenea cazuri erau dintre cele mai grave.

Să nu folosesc Glasul, nu? Crede că asta-i singura mea resursă?

Preaonorata Mater spusese şi reacţionase îndeajuns pentru a-i oferi oricărei Cucernice Maici o pârghie sigură cu care să acţioneze asupra ei. Semnalele corpului şi-ale limbajului transmiteau întotdeauna mai multe informaţii decât erau necesare pentru o judecată corectă. Rămâneau, în mod inevitabil, date excedentare ce trebuiau triate.

— Ne găseşti atrăgătoare? întrebă Preaonorata Mater.

Ciudată întrebare.

— Cei din Dispersie posedă, cu toţii, o anumită putere de atracţie, răspunse Lucilla. *(S-o las să creadă că am cunoscut o mulţime, inclusiv dintre inamicii ei.)* Aveţi un farmec exotic, ceva ciudat şi neobişnuit.

— Şi performanţele noastre sexuale?

— Sunt celebre, fireşte. Învăluite, pentru unii, într-o aureolă de senzualitate şi magnetism.

— Dar nu şi pentru dumneata.

Atac-o la bărbie!

Era o sugestie din partea Lampadasului. *De ce nu?*

— Îţi observam bărbia, Preaonorata Mater.

— Zău?

Părea surprinsă.

— E limpede că ţi-ai păstrat bărbia de fetită şi cred că ai motive să te mândreşti cu această reminiscenţă din copilărie.

Nu-i deloc încântată, dar nu ştie cum să reacţioneze. Să mai lovim o dată la bărbie.

— Aş pune rămăşag că amanţii îţi sărută deseori bărbia, spuse cu voce tare.

Furioasă, acum, dar tot incapabilă să-şi exteriorizeze simţământul. Hai, ameninţă-mă! Avertizează-mă să nu folosesc Glasul!

— Sărut bărbie, rosti brusc Fiutarul.

— Am spus mai târziu, dragă. Şi-acum ţineţi gura!

Îşi varsă năduful pe bietul animal.

— Dar cred că vrei să-mi pui nişte întrebări, reluă Lucilla cu

vocea ei cea mai suavă.

Încă un avertisment, pentru cineva care ar fi fost în stare să-l perceapă. *Sunt una dintre acelea care toarnă sirop peste tot. " Vai, ce bine-mi pare să vă văd! Şi ce casă superbă aveţi! Dar e formidabil că aţi obţinut-o atât de ieftin! De uşor. De repede. De... " Înlocuiţi punctele cu adverbul dorit.*

Preaonorata Mater avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi regăsi cumpătul. Simţea că fusese pusă într-o poziţie dezavantajoasă, dar nu-şi dădea seama în ce fel. În cele din urmă arboră un zâmbet enigmatic şi spuse:

— Ţi-am promis c-o să-ţi dau drumul din cuşcă.

Apăsă pe ceva aflat sub braţul jilţului şi o secţiune a cuştii cilindrice se retrase, luând cu ea plasa de filament shiga. În acelaşi timp, un taburet se ridică dintr-o trapă din podea, la mai puţin de un metru în faţa ei.

Lucilla ieşi din cuşcă şi se aşeză pe taburet, cu genunchii aproape atingându-i pe ai inchizitoarei sale.

Picioarele. Nu uita că ucid cu picioarele.

Îndoi şi dezdoi degetele mâinilor de câteva ori, dându-şi seama că stătuse cu pumnii strânşi. Afurisite tensiuni!

— Presupun că ţi-e foame şi sete, spuse Preaonorata Mater. Apăsă în alt loc de sub braţul jilţului. Lângă Lucilla se înălţă un platou pe care se aflau o farfurie, o lingură şi un pahar plin ochi cu un lichid roşu.

Îşi etalează jucăriile.

Lucilla luă paharul.

Otravă? Atenţie!

Gustă lichidul cu vârful limbii. Stimceai cu melanj! *Mi-e foame.*

Repuse paharul gol pe platou. Stimulentul îi lăsase pe limbă un gust pronunţat de melanj. *Ce urmăreşte? Să mă cucerească?* Simţea deja efectul binefăcător al mirodeniei. Farfuria conţinea fasole într-un sos picant. Mâncă totul, după ce analizase prima înghiţitură pentru a detecta eventuale adaosuri indezirabile. Sosul era preparat cu puţin usturoi. Preţ de o clipă, îi fulgerară prin minte informaţii oferite de Celelalte Memorii: ingredient culinar foarte apreciat, mijloc de combatere a vampirilor, remediu eficient contra balonării.

— Cum ţi se pare bucătăria noastră?

Lucilla îşi şterse buzele.

— Excelentă. Complimentele mele pentru alegerea bucătarului. *(Nu lăuda niciodată bucătarul dintr-o casă particulară. Bucătarul poate fi înlocuit. Gazda însă, nu.)* Ştie să dozeze perfect usturoiul.

— Am studiat o parte din documentele bibliotecii recuperate de pe Lampadas. (Jubila: *Vezi ce-aţi pierdut?)* N-am găsit decât puţine lucruri demne de interes în tot acel talmeş-balmeş.

Vrea să fii bibliotecară? Lucilla aşteptă în tăcere.

— Unele dintre consilierele mele sunt de părere Că ar putea exista, totuşi, indicii asupra locului unde se află cuibul vostru de vrăjitoare sau, cel puţin, asupra unui mijloc de a vă nimici mai repede. Dar ce de limbi străine!

Are nevoie de o traducătoare? Întreab-o de-a dreptul!

— Ce anume te interesează?

— Mai nimic. Pe cine-ar putea interesa, de pildă, cronicile Jihadului Butlerian?

— Şi ei distrugeau biblioteci.

— Nu încerca să mă ironizezi!

E mai deşteaptă decât credeam. Continuă cum ai început.

— Mi s-a părut că eu fac obiectul unei ironii.

— Ascultă aici, vrăjitoareo! Îţi închipui că trebuie să lupţi fără milă pentru a-ţi apăra cuibul, dar te asigur că habar n-ai ce înseamnă cu adevărat să fii fără milă.

— Cred că încă tot nu mi-ai spus în ce fel ţi-aş putea satisface curiozitatea.

— Ştiinţa voastră e ceea ce ne interesează, vrăjitoareo! (Coborî tonul.) Să fim rezonabile. Cu ajutorul vostru, am putea realiza visuri utopice.

Şi v-aţi putea zdrobi toţi duşmanii, şi-aţi putea avea întruna orgasm.

— Crezi că ştiinţa deţine cheile utopiei?

— Şi ale unei mai bune organizări a activităţilor noastre.

Nu uita: birocraţia promovează conformismul... Mai bine zis, promovează "stupiditatea fatală" la rangul de religie.

— Paradox, Preaonorată Mater. Ştiinţa trebuie să fie inovatoare. Ea aduce schimbări. Este motivul pentru care ştiinţa şi birocraţia se află neîncetat în război.

Îşi cunoaşte oare propriile rădăcini?

— Dar gândeşte-te la puterea pe care o reprezintă! Gândeşte-te la ceea ce am putea controla!

Nu, nu le cunoaşte.

Concepţiile Onoratelor Matres despre "control" o uimeau pe Lucilla. Ele îşi "controlau" universul, nu i se integrau în mod echilibrat. Priveau spre exterior, niciodată spre interior. Nu-şi antrenau simţurile pentru a percepe subtilităţile propriilor lor reacţii, ci muşchii, pentru a produce mai multă energie (forţă, putere) menită să răstoarne tot ce considerau a fi un obstacol. Femeile astea erau oarbe?

Văzând că Lucilla nu spune nimic, Preaonorata Mater reluă:

— Am găsit în biblioteca aia o mulţime de date despre Bene Tleilax, vrăjitoareo. Aţi colaborat cu Tleilaxu la mai multe proiecte: descoperirea unui mijloc de anulare a invizibilităţii non-navelor, elucidarea secretelor celulei vii, manipulările prin intermediul faimoasei voastre Missionaria Protectiva... şi ceva care se numeşte "Graiul lui Dumnezeu".

Lucilla schiţă un surâs. Se temeau, cumva, de existenţa, cine ştie pe unde, a unui adevărat Dumnezeu?

Fă-i o mică demonstraţie! Fii sinceră.

— N-am colaborat la nimic cu Tleilaxu. Analistele dumitale au interpretat greşit documentele peste care-au dat. Nu-ţi place să fii ironizată? Ce părere crezi c-ar avea Dumnezeu despre asta? Implantăm religii protectoare care să ne ajute la atingerea scopurilor noastre. Asta e funcţia îndeplinită de Missionaria. Tleilaxu n-au decât o singură religie.

— Organizaţi religiile?

— Nu tocmai. Abordarea organizatorică a religiei este întotdeauna apologetică. Noi nu facem apologie.

— Începi să mă plictiseşti. De ce am găsit atât de puţine informaţii despre Împăratul-Zeu?

Aha!

— Poate fiindcă atacatorii voştri au distrus restul.

— Aaaa! Recunoşti, deci, că persoana lui vă interesează.

Ca şi pe voi, Doamnă Păianjen!

— Mi-aş fi închipuit, Preaonorata Mater, că Leto II şi Poteca sa de Aur constituie obiect de studiu în centrele voastre academice.

Asta a fost o cruzime!

— Noi n-avem centre academice!

— Găsesc surprinzător interesul pe care-l manifestaţi pentru el.

— Simplă curiozitate, atâta tot.

Sigur că da! Şi Fiutarul ăla a căzut din cer!

— Noi numim Poteca lui de Aur "vânătoarea de hârtie". A împrăştiat hârtii în cele patru vânturi, spunând: "Vedeţi? Iată încotro veţi merge. " Asta a fost Dispersia.

— Unii preferă să-i spună Căutarea.

— Era într-adevăr capabil să prezică viitorul nostru? Asta vă interesează?

Drept în mijlocul ţintei!

Preaonorata Mater tuşi în dosul mâinii.

— Noi credem că Muad'Dib a făcut un viitor, pe care Leto II l-a desfăcut.

— Dar dac-aş ştii ce...

— Te rog, Preaonorata Mater! Cei care cer oracolului să le prezică viitorul nu vor să cunoască, de fapt, decât locul unde-i ascunsă comoara.

— Evident!

— Adică e suficient să-ţi cunoşti tot viitorul pentru ca nimic să nu te mai poată lua prin surprindere niciodată, nu?

— Categoric.

— Înseamnă că nu vrei viitorul, vrei prezentul prelungit la nesfârşit.

— N-aş putea spune asta mai bine.

— Şi ziceai că te plictisesc.

— Poftim?

Atenţie la portocaliul din ochii ei!

— Niciodată, nici cea mai mică surpriză? Ce-ar putea fi mai plictisitor?

— Aaaa... Oh! Dar nu asta am vrut să spun.

— În cazul ăsta, mă tem că nu înţeleg ce doreşti, Preaonorata Mater.

— Nu-i nimic. O să reluăm mâine discuţia.

O păsuire!

Preaonorata Mater se ridică.

— Treci înapoi în cuşcă.

— Mâncare? făcu plângăreţ Fiutarul.

— O să-ţi dau să mănânci ceva delicios după ce coborâm, puiule. Şi pe urmă am să te frec pe spate.

Lucilla intră în cuşcă. Preaonorata Mater îi aruncă înăuntru o pernă de pe jilţul ei.

— Protejează-te cu asta contra plasei de shiga. Vezi ce bună pot să fiu?

Uşa cuştii se închise cu un ţăcănit.

Fiutarul şi cuşca lui alunecară înapoi în perete şi panoul mural reveni la locul său.

— Devin teribil de nervoşi când sunt flămânzi, spuse Preaonorata Mater.

Deschise uşa camerei şi, după ce se întoarse şi o privi un moment pe Lucilla, adăugă:

— N-o să te deranjeze nimeni. Numai eu pot să intru aici.

Multe lucruri pe care le facem în mod firesc devin dificile din clipa în care încercăm să le intelectualizăm. Se poate întâmpla ca, acumulând cunoştinţe despre un anumit subiect, să devenim total ignoranţi.

Text mentatic nr. 2 (dicto)

DIN CÂND ÎN CÂND, Odrade se ducea să cineze cu acolitele şi Supraveghetoarele-Instructoare care se ocupau de ele şi care erau un fel de prim-gardieni ai acestei *închisori mentale* din care multe n-aveau să fie eliberate niciodată.

Gândurile şi reacţiile acolitelor informau subconştientul Maicii Superioare despre felul în care funcţiona Casa Canonicatului. Stările lor de spirit şi intuiţiile lor erau un barometru mai sigur decât cel al Cucernicelor Maici. Surorile desăvârşite se pricepeau de minune să se facă nevăzute când se simţeau dezavantajate. Nu încercau să ascundă nimic esenţial, însă oricare dintre ele putea face o plimbare prin livezi sau putea închide o uşă pentru a se sustrage privirii atente a câinilor de pază.

Nu şi acolitele.

Timpii morţi dispăruseră aproape cu totul din Sectorul Central în ultima vreme. Până şi sălile de mese erau veşnic pline, indiferent de oră. Se lucra în schimburi. Unei Cucernice Maici nu-i era greu să-şi modifice ritmul circadian în funcţie de

orarele impuse. Odrade însă nu-şi putea irosi energia în astfel de ajustări. La ora mesei de seară, se opri în pragul Refectoriului Acolitelor şi observă liniştea care se aşternu dintr-o dată.

Chiar şi felul în care acolitele duceau mâncarea la gură spunea câte ceva despre fiecare dintre ele. Unde poposeau ochii în timp ce beţigaşele de mâncat se îndreptau către buze? Una înhăţa iute din farfurie şi mesteca repede înainte de a înghiţi convulsiv? Trebuia supravegheată. O frământau gânduri periculoase. Dar cealaltă, care, cu un aer preocupat, examina fiecare îmbucătură ca şi când s-ar fi întrebat cum ascundeau otrava într-un asemenea terci? Privirea ei denota o minte iscoditoare. De testat, în vederea avansării într-un post unde era nevoie de mai multă sensibilitate.

Odrade intră în sală.

Pardoseala era o uriaşă tablă de şah, cu dale mari din plaz negru şi alb, practic nedeteriorabile. Acolitele spuneau că modelul era folosit de Cucernicele Maici pentru a le manevra pe ele ca pe nişte pioni: "Pe asta o punem aici, pe cealaltă dincolo, iar pe astea pe linia de mijloc. Jocul poate să-nceapă. Câştigătoarea ia tot. "

Odrade se duse să se aşeze în colţul unei mese mari de lângă ferestrele ce dădeau spre vest. Acolitele îi făcură în mod discret loc.

Sala aceasta făcea parte din aripa cea mai veche a Casei Canonicatului. Tavanul lăsa la vedere enorme grinzi din lemn, vopsite în negru mat, având, fiecare, vreo douăzeci şi cinci de metri lungime, fără nici o îmbinare. Undeva, pe Planeta Canonicatului, exista o plantaţie de stejari selecţionaţi genetic şi întreţinuţi cu grijă, ce înălţau spre cer trunchiuri de cel puţin treizeci de metri, complet lipsite de crengi şi cu grosimea la bază de peste doi metri. Copacii fuseseră plantaţi pe vremea când se construise această sală, pentru a servi la înlocuirea grinzilor pe măsură ce vârsta avea să le şubrezească. Grinzile ar fi trebuit să reziste o mie nouă sute de ani standard.

Ce grijă aveau acolitele din jur s-o observe pe Maica Superioară fără a da impresia că se uită la ea!

Odrade întoarse capul şi privi, pe fereastră, soarele care asfinţea. *Iarăşi praf.* Colbul venit din deşert învăpăia astrul, făcându-l să pâlpâie asemenea unui tăciune îndepărtat, gata să izbucnească dintr-o clipă în alta într-o vâlvătaie de necontrolat.

Odrade îşi înăbuşi un suspin. Gânduri ca acesta nu făceau decât să-i reînvie coşmarul. *Prăpastia... frânghia întinsă.* Ştia că, dacă ar fi închis ochii, ar fi simţit cum se balansează pe coardă. Cea care-o urmărea, cu toporul, era şi mai aproape!

Acolitele care mâncau în apropierea ei se foiau cu nervozitate, ca şi cum i-ar fi perceput tulburarea. Poate c-o percepeau. Odrade auzi foşnetul robelor şi sunetul o smulse din viziunea ei de coşmar. Devenise sensibilă la o nouă componentă sonoră a Sectorului Central. Un scrâşnet ce însoţea acţiunile cele mai banale — ca deplasarea unui scaun, adineaori, în spatele ei... sau deschiderea, acum, a uşii de la bucătărie. Un scrâşnet aspru, ca de nisip. Echipele de curăţenie se plângeau tot timpul de nisipul şi "afurisitul de praf care se strecurau pretutindeni.

Odrade contemplă, dincolo de fereastră, sursa acestei iritări: vântul din sud. O perdea de pâclă opacă, de o nuanţă între ocru şi brun, acoperea orizontul. După trecerea vântului, o pulbere fină se depunea peste tot, de la versanţii expuşi ai colinelor până în cele mai mici unghere ale clădirilor. Avea un miros de cremene, ceva alcalin care irita nările.

Coborî ochii spre masă în timp ce una dintre acolitele de serviciu depunea în faţa ei mâncarea de cină.

Îi făcea plăcere această schimbare de la mesele expeditive pe care le lua în biroul sau în sufrageria ei. Când mânca singură acolo sus, acolitele o serveau şi debarasau cu o discreţie atât de eficace, încât uneori era surprinsă să constate că totul se şi terminase. Aici însă mesele se desfăşurau în zgomotul conversaţiilor. Sus, doar bucătăreasa ei, Duana, venea câteodată s-o cicălească: "Nu mâncaţi destul. " Cel mai adesea, Odrade ţinea seamă de aceste dojeni. Câinii de pază îşi aveau utilitatea lor.

În seara aceasta, cina consta dintr-o tocană de limorc cu soia şi melasă, asezonată cu un pic de melanj, lămâie şi busuioc. Mai era şi fasole verde, fiartă *al dente* cu ardei. Ca băutură, must de struguri negri. Duse la gură o bucată apetisantă de carne şi o găsi acceptabilă, un pic prea fiartă pentru gustul ei. Bucătăresele care găteau pentru acolite nu greşiseră mult.

Atunci, de ce am senzaţia că am luat deja nenumărate mese ca aceasta?

Înghiţi, şi hipersimţul ei gustativ identifică o serie de

adaosuri. Mâncarea aceasta nu era destinată doar refacerii rezervelor de energie ale Maicii Superioare. Cineva de la bucătărie ceruse lista ei de nutriţie pentru ziua în curs şi modificase raţia în consecinţă.

Alimentaţia e o capcană, gândi ea. *O dependenţă în plus.* Nu-i plăcea deloc acest mod de a încorpora pe ascuns în mâncare tot felul de ingrediente "spre binele persoanelor în cauză". Responsabilele bucătăriilor ştiau, bineînţeles, că o Cucernică Maică era capabilă să identifice toate ingredientele şi să-şi modifice metabolismul între anumite limite. De bună seamă că o observau chiar şi în clipa de faţă, întrebându-se cum avea să judece Maica Superioară meniul din seara aceasta.

În timp ce mânca, Odrade le asculta pe vecinele ei. Nici una dintre ele nu încerca să-şi impună prezenta în faţa Maicii Superioare, nici fizic, nici verbal. Rumoarea din sală redevenise aproape aceeaşi ca înainte de intrarea ei. Limbile neastâmpărate îşi domoleau uşor ritmul de fiecare dată când îşi făcea ea apariţia, apoi discuţiile se reluau, dar pe un ton mai scăzut.

O întrebare mută frământa toate minţile curioase din jurul ei: *De ce se află aici astă-seară?*

Odrade percepea respectul tăcut şi temător cu care unele dintre comesene o priveau pe furiş. Era o reacţie de care Maica Superioară profita câteodată. O smerenie de un fel cu totul aparte. Acolitele şopteau între ele (după cum raportau Instructoarele): "O are pe Taraza. " Se refereau la faptul că Odrade poseda la gradul întâi memoria defunctei Maici Superioare care o precedase. Cele două reprezentau un cuplu istoric, obiect de studiu obligatoriu pentru postulante.

Dar şi Tar. Deja, o legendă.

Până şi Bellonda (draga şi ferocea Bell) o aborda pieziş pe Odrade din cauza asta. Fără atacuri frontale, fără vehemenţa în acuzaţiile ei critice. Taraza avea faima de a fi salvat Comunitatea Surorilor. Asta făcea să amuţească multe voci potrivnice. Taraza proclamase că Onoratele Matres erau esenţialmente barbare şi că violenţa lor, deşi greu de deviat pe de-a-ntregul, putea fi canalizată în acţiuni sângeroase. Evenimentele confirmaseră, în mai mare sau mai mică măsură, acest punct de vedere.

Dar numai până la un anumit punct, Tar. Nici una dintre noi

n-a prevăzut amploarea violenţei lor.

Clasica fluturare de capă roşie a lui Taraza (ce putea fi mai potrivit decât această imagine din tauromahie?) le împinsese pe Onoratele Matres la acte de o asemenea barbarie, încât universul era acum plin de potenţiali apărători ai victimelor flagelului pe care-l reprezentau.

Dar apărarea noastră? Ce-am făcut eu pentru a o asigura?

Nu că planurile lor defensive ar fi fost inadecvate. Dar ele puteau fi oricând depăşite de evenimente.

Desigur, asta am şi urmărit, în parte. Trebuie să ne purificăm pentru a fi pregătite de un efort suprem.

Bellonda întâmpinase ideea cu un rânjet batjocoritor. "Ca să ne dăm duhul? Pentru asta trebuie să ne purificăm?"

Reacţiile Bellondei aveau să fie ambivalenţe în clipa în care avea să descopere ce plănuia Maica Superioară. Ferocea Bellonda avea să aplaude. Mentatul Bellonda avea să pledeze pentru aşteptarea "unui moment mai prielnic".

Dar eu am să-mi urmăresc ideea până la capăt, în ciuda a ceea ce vor fi gândind Surorile mele.

Şi erau numeroase Surorile care vedeau în Odrade Maica Superioară cea mai stranie pe care o acceptaseră vreodată. Înălţată la această demnitate mai mult cu mâna stângă decât cu cea dreaptă.

Taraza la gradul întâi. Pentru că eu am fost lângă tine când ai murit, Tar. Nimeni altcineva nu era acolo pentru a culege psihismul tău. Avansare accidentală?

Multe o dezaprobau pe Odrade. Dar când opoziţiile se concretizau, ele se loveau întotdeauna de zidul acelei prezenţe de gradul întâi. "Taraza, cea mai bună Maică Superioară din întreaga noastră istorie. "

Ce ironie! Prezenţa Interioară a lui Taraza era prima care lua în râs acest lucru, întrebând: *De ce nu le vorbeşti despre greşelile mele, Dar? Mai cu seamă despre felul în care te-am subestimat?*

Odrade mestecă îngândurată o bucată de carne.

Sunt în întârziere cu vizita la Sheeana. E necesar să fac deplasarea la deşertul din sud, şi asta cât mai degrabă. Trebuie s-o pregătesc pe Sheeana pentru a lua locul lui Tam.

Modificările peisajului ocupau un loc preponderent în gândurile lui Odrade. Peste cincisprezece secole de ocupaţie

Bene Gesserit pe Planeta Canonicatului. *Semnele noastre se văd pretutindeni.* Nu numai în plantaţiile speciale sau în vii şi livezi. Psihicul colectiv al planetei va fi fost profund zdruncinat la vederea tuturor acestor schimbări survenite pe teritoriul său familiar.

Acolita care şedea alături de Odrade îşi drese uşor glasul. Avea de gând să se adreseze Maicii Superioare? Era un lucru care se întâmpla rareori. Dar tânăra continuă să mănânce, fără să spună nimic.

Gândurile lui Odrade se întoarseră la proiectata călătorie spre deşert. Sheeana nu trebuia să afle nimic înainte de vreme. *Trebuie să mă asigur mai întâi că este, într-adevăr, cea de care avem nevoie.* Şi, pentru asta, Sheeana avea de dat răspuns la câteva întrebări.

Odrade ştia ce avea să observe cu prilejul fiecărui popas de inspecţie din cursul călătoriei. La Surori, la fel ca şi la animale şi plante, în tot ceea ce constituia fundaţia însăşi a Canonicatului, avea să vadă schimbări mai mult sau mai puţin subtile sau evidente, lucruri de natură să tulbure legendara seninătate a Maicii Superioare. Până şi Murbella, care nu ieşise niciodată din non-navă, percepea aceste schimbări.

Chiar în acea dimineaţă, Murbella, aşezată cu spatele la consola ei, ascultase cu reînnoită atenţie explicaţiile pe care i le dădea Odrade, stând în picioare în faţa ei. Onorata Mater captivă manifesta o nervozitate ciudată iar vocea îi trăda îndoiala şi nehotărârea.

— Vrei să spui că *totul* e trecător, Maică Superioară?

— E o certitudine confirmată de Celelalte Memorii. Nici o planetă, nici un continent sau ocean, nici o părticică de uscat sau de mare nu există veşnic.

— Ce concepţie morbidă!

Respingea ideea cu toată fiinţa ei.

— Oriunde ne-am afla, nu suntem decât intendente.

— E un punct de vedere care nu serveşte la nimic.

Şovăia. Se întreba de ce alesese Maica Superioară acest moment pentru a-i spune astfel de lucruri.

— În tine vorbesc acum Onoratele Matres. Ţi-au inoculat visele lor lacome, Murbella.

— Asta-i părerea dumitale! Resentimentul era evident.

— Onoratele Matres îşi închipuie că pot cumpăra securitatea

veşnică: pentru început, o mică planetă, cu o populaţie supusă.

Murbella făcu o strâmbătură.

— Dar, curând, şi alte planete! rosti tăios Odrade. Apoi altele şi altele. Tot mai multe! Ăsta-i motivul pentru care se întorc în forţă.

— Proastă alegere, acest Vechi Imperiu.

— Excelent, Murbella! Începi să gândeşti ca una dintre noi.

— Ceea ce face din mine un dublu *zerol*

— Nici laie, nici bălaie, ci doar tu însăţi, adică? Dar, chiar şi aşa, nu eşti decât o intendentă. Bagă de seamă, Murbella! Te înşeli amarnic dacă-ţi închipui că posezi ceva. E ca şi cum ai păşi pe nisipuri mişcătoare.

Murbella o fixa cu o încruntătură perplexă. Trebuia făcut ceva în legătură cu acest mod de a-şi lăsa toate emoţiile să i se oglindească pe chip. Nu era prea grav aici, dar poate că, într-o zi…

— Deci, nu se poate poseda nimic cu adevărat. Bun. Ei şi?

Plină de înverşunare.

— Unele dintre cuvintele pe care le rosteşti sunt cele potrivite, dar cred că încă nu ai descoperit în tine locul în care poţi dăinui până la sfârşitul zilelor tale.

— Până ce un inamic mă va găsi şi-mi va face de petrecanie?

Amprenta Onoratelor Matres e tenace! Dar felul în care i-a vorbit noaptea trecută lui Duncan mă face să cred că e pregătită. Am impresia că tabloul lui Van Gogh este cel care a sensibilizat-o. I-am perceput-o în glas. Va trebui să revăd înregistrarea aceea.

— Cine să-ţi facă de petrecanie, Murbella?

— Nu veţi putea rezista niciodată unui atac al Onoratelor Matres!

— Ţi-am expus deja esenţa chestiunii în legătură cu asta. Nici un loc nu poate fi considerat sigur pentru eternitate.

— Încă una din blestematele voastre de lecţii inutile!

În Refectoriul Acolitelor, Odrade îşi aminti că nu-şi găsise timp să revadă acea înregistrare prin ochi com a discuţiei dintre Duncan şi Murbella. Aproape că-i scăpă un suspin, pe care-l transformă în ultima clipă într-o tuse uşoară. Nu era bine ca tinerele să remarce vreun semn de tulburare la Maica Superioară.

În deşert, la Sheeana! Un tur de inspecţie, de îndată ce-mi voi putea face timp. Timp!

Din nou, acolita de lângă ea îşi drese discret vocea. Odrade îi aruncă o privire piezişă. Păr blond, rochie neagră, scurtă, cu tivuri albe. Ciclul Mediu, Treapta a Treia. Nici o mişcare a capului înspre Odrade, nici o căutătură cu coada ochiului.

Iată ce voi găsi pe tot parcursul turului meu de inspecţie. Temeri. Iar în natură, lucruri care se văd totdeauna când oamenii intră în criză de timp: de pildă, copaci rămaşi netăiaţi pentru că tăietorii de lemne au plecat — înrolaţi cu forţa în Dispersia noastră... unii, poate, deja în mormânt, alţii, dispăruţi în locuri neştiute de nimeni, dacă nu cumva robi. Voi vedea, în drumul meu, fantezii arhitecturale devenite atracţii tocmai fiindcă, prin plecarea constructorilor, au rămas neterminate? Nu, nu cred. Nu prea gustăm noi fanteziile.

Celelalte Memorii conţineau exemple de ceea ce i-ar fi plăcut ei să găsească: vechi construcţii, devenite parcă mai frumoase prin faptul că fuseseră lăsate baltă... din cauza falimentului unui constructor sau, poate, a furiei unui proprietar împotriva amantei sale... Unele lucruri căpătau, din asemenea pricini, un aspect neaşteptat şi interesant. Ziduri vechi, vechi ruine... Sculpturi ale timpului.

Ce-ar zice Bell dacă aş pune să se construiască un pavilion fantezist în livada mea preferată?

Acolita de lângă Odrade murmură:

— Maică Superioară?

Excelent! Rareori reuşesc să-şi ia inima-n dinţi.

— Da?

Vorbise aproape în şoaptă. *Sper să fie vorba de ceva important.* Acolita o auzise?

Da, o auzise.

— Îmi permit să vă deranjez, Maică Superioară, fiindcă e vorba de o problemă urgentă şi fiindcă ştiu cât de mult vă interesează livezile.

Splendid! Acolita avea picioare butucănoase, dar atributul acesta nu se extindea şi la mintea ei. Odrade o privi fără a spune nimic.

— Sunt cea care se ocupă de întocmirea hărţii pentru dormitorul dumneavoastră, Maică Superioară.

Era, deci, o recrută demnă de încredere, dintre cele cărora li se încredinţau lucrări destinate Maicii Superioare. Şi mai bine.

— Şi voi avea curând harta?

— În două zile, Maică Superioară. Mai am puţin de lucru la şabloanele de suprapunere care îmi vor îngădui să actualizez zilnic înaintarea deşertului.

Odrade încuviinţă cu o scurtă mişcare a capului. Precizase asta în instrucţiunile iniţiale: o acolită însărcinată cu actualizarea zilnică a hărţii. Odrade voia ca, în fiecare dimineaţă, la trezire, imaginaţia să-i fie stimulată de schimbările pe care avea să le observe pe hartă, voia ca acesta să fie primul lucru de care să ia cunoştinţă când deschidea ochii.

— Am lăsat un raport în biroul dumneavoastră azi-dimineaţă, Maică Superioară. De la Administraţia Livezilor. Poate că nu l-aţi văzut.

Odrade văzuse doar antetul. Venise cu întârziere de la şedinţa de antrenament fizic şi se grăbise să ajungă la Murbella. Atâtea lucruri depindeau de Murbella!

— Plantaţiile din jurul Sectorului Central trebuie abandonate dacă nu se iau de urgenţă măsuri speciale de protecţie, spuse acolita. Aceasta-i concluzia raportului.

— Redă-l, te rog, cuvânt cu cuvânt.

Soarele asfinţi şi luminile din sală se aprinseră în timp ce Odrade o asculta pe acolită. Raportul era concis, aproape sec, cu o notă mustrătoare pe care Odrade o atribui fără şovăire lui Bellonda. Nu exista nici o semnătură din partea Arhivelor, dar avertismentele Controlului Meteo treceau în mod obligatoriu prin Arhive şi acolita preluase câţiva termeni specifici.

Încheindu-şi raportul, tânăra aşteptă în tăcere.

Ce răspuns o să dau? Livezile, păşunile şi viile nu erau doar o protecţie împotriva intruziunilor şi un element ce înfrumuseţa peisajul. Ele susţineau moralul Canonicatului şi cămările sale.

Susţin moralul meu.

Cu câtă răbdare aştepta acolita! Bucle aurii încadrau o faţă rotundă, cu o înfăţişare plăcută, chiar dacă gura era puţintel prea mare. Nu-şi terminase mâncarea din farfurie. Stătea cu mâinile încrucişate în poală, părând a spune: *Sunt aici pentru a vă sluji, Maică Superioară.*

În timp ce Odrade îşi compunea în minte răspunsul, o amintire se impuse brusc conştiinţei sale, într-un flux simultan care amesteca un vechi incident cu percepţiile ei imediate. Revăzu una dintre primele lecţii de pilotaj pe ornitopter. *Două eleve-acolite, cu un instructor, la ora amiezii, deasupra*

ţinuturilor mlăştinoase de pe Lampadas. Fusese obligată să facă echipă cu acolita cea mai ineptă pe care o recrutase vreodată Comunitatea Surorilor. Fără doar şi poate, o opţiune genetică. Maestrele Geneticiene aveau nevoie de ea din cauza unui caracter pe care voiau să-l transmită progeniturilor. *În nici un caz inteligenţa sau echilibrul afectiv!* Odrade nu-i uitase numele: Linchine.

Linchine zbierase la instructorul lor:

— Am să-l fac eu să zboare cum trebuie pe topterul ăsta afurisit!

Şi în tot acest timp, cerul se rotea dimpreună cu pădurea şi bălţile peste care zburau, ameţindu-le. *Exact asta era impresia: că noi stăm pe loc, în vreme ce lumea întreagă se mişcă.* Iar Linchine făcea greşeală după greşeală. La fiecare dintre iniţiativele ei, giraţiile se înrăutăţeau.

În cele din urmă, instructorul neutralizase comenzile postului ei de pilotaj şi stabilizase aparatul. Abia după ce totul reintrase în ordine îşi făcuse auzit glasul:

— N-ai să reuşeşti niciodată să pilotezi chestia asta, domniţă. Niciodată! Nu ai reflexele necesare. La cei de felul dumitale, antrenamentele trebuie începute înainte de vârsta pubertăţii.

— Nu-i adevărat! Fac eu să zboare afurisenia asta!

Smucea cu ambele mâini comenzile inutilizabile.

— Las-o moartă, domniţă. Ai să rămâi la sol!

Odrade începuse să respire mai liniştită, dându-şi seama că ştiuse de la bun început că Linchine ar fi putut să-i omoare.

Răsucindu-se către Odrade, care stătea pe locul din spate, Linchine ţipase:

— Spune-i tu! Spune-i că trebuie să se supună unei Bene Gesserit!

Făcea apel la solidaritatea lui Odrade, care, fiind cu câţiva ani mai în vârstă, dispunea deja de o oarecare autoritate.

Odrade rămăsese tăcută, cu figura impasibilă.

"Tăcerea este adesea tot ce-i mai bine de spus", scrisese cu săpun o glumeaţă Bene Gesserit pe o oglindă din spălător. Odrade găsise că era o povaţă bună, atât cu acea ocazie, cât şi mai târziu.

Revenind la necesităţile acolitei care şedea alături de ea în sala de mese, Odrade se întrebă de ce i se impusese spontan

acea amintire de demult. Asemenea lucruri se întâmplau rareori fără rost. *În orice caz, nu tăcerea e recomandată acum. Gluma, poate?* Da! Acesta era mesajul. Umorul lui Odrade (manifestat ceva mai târziu) o învăţase pe Linchine ceva despre ea însăşi. *Umorul în condiţii de stres.*

Îi zâmbi acolitei de lângă ea.

— Ţi-ar plăcea să fii cal?

— Poftim?

Întrebarea o surprinsese, dar asta n-o împiedică să răspundă la zâmbetul Maicii Superioare. Era un zâmbet care n-avea nimic alarmant. Părea mai degrabă cald. Toată lumea spunea că Maica Superioară îngăduia afecţiunea.

— Nu înţelegi, fireşte, spuse Odrade.

— Nu, Maică Superioară.

Tot zâmbitoare şi răbdătoare.

Odrade îşi lăsă privirea să zăbovească pe trăsăturile tinerei acolite. Ochii sinilii, încă neatinşi de albastrul uniform al Agoniei Mirodeniei. O gură aproape ca a lui Bell, mai puţin răutatea. Impresie de forţă şi de inteligenţă pe care te puteai bizui. Cu siguranţă că s-ar fi priceput să anticipeze necesităţile unei Maici Superioare. Dovadă, harta care i se încredinţase spre realizare şi raportul referitor la livezi. Desigur, sensibilă. Pe măsura inteligenţei ei superioare. Probabil că n-avea să ajungă chiar până la vârf, dar avea să ocupe întotdeauna poziţii-cheie, unde calităţile ei puteau fi puse în valoare.

De ce m-am aşezat tocmai lângă ea?

Cu prilejul vizitelor ei în refectorii, i se întâmpla deseori să-şi aleagă anume vecina de masă. De obicei, dintre acolite. Contactul cu ele era atât de instructiv! Din când în când, câte-un raport îşi croia drum până în biroul Maicii Superioare: observaţiile personale ale unei Instructoare despre o acolită sau alta. Câteodată însă, Odrade îşi alegea locul din sala de mese fără a-şi putea explica motivul.

Ca în cazul de faţă. De ce tocmai fata aceasta?

Se întâmpla rareori ca o conversaţie la masă să se înfiripeze altminteri decât din iniţiativa Maicii Superioare. Discuţia începea de regulă de o manieră banală, pentru a căpăta, treptat, o tentă mai personală. Anturajul trăgea, avid, cu urechea.

În astfel de împrejurări, Odrade afişa o seninătate aproape religioasă, care avea darul de a le linişti pe tinerele mai

emotive. Acolitele erau... simple acolite, pe când Maica Superioară trecea drept vrăjitoarea supremă. Nervozitatea lor era firească.

Odrade surprinse o şoaptă, în spatele ei: "În seara asta a luat-o pe Streggi în colimator. "

În colimator... Expresia nu se schimbase de pe vremea când Odrade însăşi era acolită. Aşadar, tânăra aceasta se numea Streggi.

Deocamdată, să facem abstracţie de acest lucru. Numele au o încărcătură magică.

— Cum ţi se pare mâncarea din seara asta? întrebă Odrade.

— Acceptabilă, Maică Superioară.

Se străduiau întotdeauna să nu exprime păreri false, dar Streggi era puţin dezorientată de aceste schimbări bruşte în conversaţie.

— Au fiert prea mult carnea, spuse Odrade.

— Cu atâtea guri de hrănit, cum ar putea să mulţumească pe toată lumea, Maică Superioară?

Spune ce gândeşte, şi spune bine.

— Îţi tremură mâna stângă, observă Odrade.

— Sunt puţin emoţionată din cauza dumneavoastră, Maică Superioară. Şi vin de ia o şedinţă de antrenament. N-a fost prea uşor, astăzi.

Odrade analiză tremurul.

— Eşti la exerciţiile de hiperextensie verticală a braţelor.

— Erau dureroase şi pe vremea dumneavoastră, Maică Superioară?

În acea epocă preistorică?

— La fel ca în ziua de azi. Se învaţă mult prin durere, îmi spuneau Instructoarele.

Asta mai destinse un pic atmosfera. O experienţă comună... dăscăleala Instructoarelor...

— În privinţa cailor, Maică Superioară, mărturisesc că tot nu am înţeles, zise Streggi privind în farfurie. Asta nu pare a fi carne de cal. Sunt sigură că am...

Odrade izbucni într-un hohot de râs care-i atrase o mulţime de priviri uluite. Puse o mână pe braţul lui Streggi şi-şi reduse râsul la un surâs blând.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Sunt ani de când nu m-a mai făcut cineva să râd cu atâta poftă. Sper să nu fie decât începutul

unei lungi şi agreabile tovărăşii.

— Sunt onorată, Maică Superioară, dar nu...

— Am să-ţi explic de ce te-am întrebat dacă vrei să fii cal — o glumă fără nici o intenţie umilitoare. Vreau să porţi pe umeri un băieţel, pentru a-i îngădui să se deplaseze mai repede decât l-ar putea duce picioarele lui mititele.

— Voi face precum vă e voia, Maică Superioară.

Fără obiecţii, fără alte întrebări. Întrebările existau, fireşte, însă răspunsurile aveau să vină la timpul lor şi Streggi ştia asta. *Magia timpului.*

Retrăgându-şi mâna, Odrade întrebă:

— Cum te cheamă?

— Streggi, Maică Superioară. Aloana Streggi.

— Fii liniştită, Streggi. O să mă ocup de livezi. Avem nevoie de ele pentru moral, ca şi pentru hrană. Prezintă-te chiar în seara asta la Repartizări. Spune-le că vreau ca mâine dimineaţă la şase să fii în biroul meu.

— Voi fi, Maică Superioară. Am să continui lucrul la harta dumneavoastră?

Odrade se ridicase să plece.

— Deocamdată, da, Streggi. Dar cere-le celor de la Repartizări să desemneze o altă acolită, pe care o vei pregăti să-ţi preia sarcina. Curând, vei avea prea multe de făcut ca să mai ai timp de hartă.

— Mulţumesc, Maică Superioară. Deşertul avansează cu mare repeziciune.

Cuvintele ei îi dădură lui Odrade un sentiment de satisfacţie, risipind norii care-i întunecaseră cea mai mare parte a zilei. Ciclul repornise, sub impulsul acelor forte subterane cărora li se aplicau denumiri ca "viaţă" şi "dragoste" şi alte etichete inutile.

Aşa se învârte roata. Astfel renaşte totul. Prin magie. Ce vrăji malefice ar putea abate atenţia de la un asemenea miracol?

Ajunsă în biroul ei, transmise un ordin Controlului Meteo, apoi reduse la tăcere toate aparatele şi se duse în faţa bovindoului. Casa Canonicatului licărea vag roşiatic în noapte din cauza reflexiei luminilor de la sol în plafonul jos al norilor. Fenomenul conferea zidurilor şi acoperişurilor un aer romantic pe care Odrade se grăbi să-l respingă cu toată tăria.

Romantic? Nu era nimic romantic în ceea ce făcuse cu câteva minute mai înainte în Refectoriul Acolitelor.

Până la urmă am făcut pasul. M-am angajat. Acum, Duncan va trebui să restabilească amintirile Basharului nostru. O sarcină cum nu se poate mai delicată.

Continuă să privească în noapte, străduindu-se să reprime nodurile pe care le simţea în stomac.

Nu numai că mă angajez, dar angajez împreună cu mine tot ce a mai rămas din Comunitatea Surorilor mele. Aşadar, asta-i senzaţia, Tar.

Asta-i senzaţia, iar planul tău e afurisit de întortocheat.

Avea să plouă în noaptea aceasta. Odrade o simţea în aerul care pătrundea prin ventilatoarele din jurul ferestrei. N-avea nevoie să citească buletinul meteo. Oricum, o făcea rareori în ultima vreme. La ce-ar fi servit? Dar raportul lui Streggi conţinea un avertisment serios.

Ploile se făcuseră tot mai rare şi erau mai degrabă bine venite. Multe Surori ieşeau să se plimbe prin ploaie, în ciuda temperaturii scăzute. Exista ceva melancolic în această reacţie. Fiecare ploaie pe care-o vedeau le trezea aceeaşi întrebare: *Asta e ultima?*

Cei de la Meteo realizau fapte eroice pentru a ţine uscat desertul în expansiune şi a iriga totodată zonele de cultură. Odrade nu ştia cum făcuseră ca să provoace ploaia pe care o comandase ea. Curând însă n-aveau să mai poată executa asemenea ordine, chiar dacă erau date de Maica Superioară.

Deşertul va triumfa, deoarece acesta este impulsul pe care i l-am dat noi.

Deschise batanţii centrali ai ferestrei. Vântul, la nivelul acesta, se potolise. Doar norii mai alergau pe cer. Straturile înalte ale atmosferei erau agitate. Domnea, parcă, un fel de pripeală în aer. Temperatura scăzuse considerabil. Vasăzică aşa construiseră această aversă. Închise fereastra. Nu simţea dorinţa să iasă. Maica Superioară nu avea timp să se joace de-a *ultima ploaie.* Câte o ploaie, o dată. Era suficient. Iar acolo, în sud, deşertul îşi continua înaintarea lui implacabilă.

Pe el, cel puţin, putem să-l supraveghem şi să-l urmărim pe o hartă. Dar acea Furie din spatele meu, acea figură de coşmar care mă urmăreşte cu toporul? Ce hartă mi-ar putea spune unde se află ea în noaptea aceasta?

Religia (emulaţia adultului de către copil) este închisoarea unor mitologii apuse: conjecturi, acceptări secrete ale unei încrederi pasive în univers, luări de poziţie vizând în esenţă puterea personală — totul amestecat cu frânturi de cunoaştere. Şi, întotdeauna, cu o poruncă tacită: "Să nu întrebi!", Noi încălcăm zilnic această poruncă, deoarece ne-am propus să înhămăm imaginaţia umană la creativitatea noastră cea mai profundă.

Crezul Bene Gesserit

MURBELLA ŞEDEA, singură, cu picioarele încrucişate sub ea, pe podeaua sălii de antrenamente. Trupul îi tremura, în urma eforturilor la care îl supusese. Maica Superioară petrecuse aici aproape o oră în această după-amiază. Şi, cum se întâmpla deseori în împrejurări similare, Murbella avea impresia că fusese abandonată în mijlocul unui vis provocat de o stare febrilă.

Cuvintele rostite de Odrade înainte de plecare răsunau încă în vis:

— Cea mai dură lecţie pe care o are de învăţat o acolită este că trebuie să se depăşească întotdeauna. Capacităţile tale te pot duce mai departe decât îţi imaginezi. Ca atare, nu îţi imagina nimic. Depăşeşte limita!

Ce aş putea să răspund? Că am fost condiţionată să trişez?

Cumva, Odrade o determinase să evoce comportamentele-tip din copilărie şi educaţia Onoratelor Matres.

Am învăţat să înşel încă de mic copil. Cum să simulez o trebuinţă, ca să mi se acorde atenţie.

Comportamentul trişorului implica multe asemenea "tehnici". Cu cât înaintase în vârstă, cu atât mai uşor îi fusese să trişeze. Învăţase repede ce voiau de la ea "oamenii mari" care-o înconjurau. *Regurgitam orice, la comandă. Asta se numea "educaţie".* De ce erau învăţăturile Bene Gesseritului atât de radical diferite?

— Nu-ţi cer să fii cinstită cu mine, spusese Odrade. Fii

cinstită cu tine însăţi.

Murbella era pe cale să piardă nădejdea că va putea să extirpe vreodată toată înşelătoria acumulată în trecutul ei.

Şi de ce-aş face-o?

Trişa iar, chiar când gândea asta!

— Fir-ai afurisită, Odrade!

Abia după ce cuvintele ieşiseră îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Porni să ducă mâna la gură, apoi curmă gestul. "Schimbă asta ceva?" spunea febra care o stăpânea.

— Învăţământul de tip birocratic înăbuşă sensibilitatea şi curiozitatea copilului, îi explicase Odrade. Tinerilor li se taie elanul. Nu sunt lăsaţi niciodată să-şi cunoască toate capacităţile; asta ar putea să provoace schimbări. Se petrec ore întregi în comisii speciale, discutându-se cum trebuie procedat cu elevii supradotaţi. În schimb, nu se acordă nici un minut observării modului în care profesorii conformişti se simt ameninţaţi de apariţia tinerelor talente şi fac tot ce pot ca să le anihileze, mânaţi de o dorinţă profundă de a se simţi superiori şi în siguranţă într-un mediu imuabil.

Despre Onoratele Matres vorbea.

Profesori conformişti?

Asta era: în spatele faţadei lor de înţeleaptă seninătate, Surorile Bene Gesserit erau nişte nonconformiste. Adesea, dădeau lecţii fără a urmări în mod intenţionat acest lucru.

Pe toţi zeii! Vreau să fiu şi eu ca ele!

Gândul îi provocă un şoc care-o făcu să sară în picioare şi să se lanseze într-o serie de exerciţii pentru articulaţiile mâinilor şi-ale braţelor.

Conştientizarea era mai profundă ca oricând. Nu voia să dezamăgească asemenea profesori. *Sinceritate şi onestitate.* Toate acolitele auzeau asta. "Uneltele de bază ale uceniciei", spunea Odrade.

Furată de gânduri, Murbella făcu o mişcare greşită şi căzu, lovindu-se zdravăn la umăr. Se ridica, frecându-şi contuzia.

La început, crezuse că declaraţia solemnă a Bene Gesseritului trebuie să fie o minciună.

Sunt atât de sinceră cu voi, încât mă văd obligată să vă mărturisesc onestitatea mea absolută.

Dar acţiunile veneau să confirme afirmaţia lor. Vocea lui Odrade persista în visul febril: "Aşa trebuie să judeci. "

Aveau ceva în psihismul lor, în memoria lor şi în echilibrul lor intelectual, ceva ce nici o Onorată Mater nu posedase vreodată. Gândul acesta o făcea să se simtă mică. *Sunt atât de predispusă la corupţie!* Era ca o pată de pecingine în gândurile ei cuprinse de febră.

Dar sunt talentată! Trebuia să fii talentată ca să devii Onorată Mater.

Mă consider încă Onorată Mater?

Surorile Bene Gesserit ştiau că nu se angajase pe de-a-ntregul alături de ele.

Care dintre talentele mele le-or fi interesând? În nici un caz cele în materie de înşelăciune.

"Sunt şi faptele pe măsura cuvintelor? Asta dă coeficientul tău de încredere. Să nu te mărgineşti niciodată la cuvinte. "

Murbella îşi lipi mâinile de urechi. *Taci din gură, Odrade!*

"Cum face o Dreptvorbitoare distincţie între simpla sinceritate şi o judecată mai profund adevărată?"

Murbella lăsă mâinile în jos. *Poate că sunt într-adevăr bolnavă.* Făcu ochii roată prin sală. Nu era nimeni. Şi totuşi, auzea vocea lui Odrade.

"Dacă reuşeşti să te convingi în mod sincer pe tine însăţi, poţi să îndrugi orice baliverne (excelent arhaism; caută-l în dicţionar), poţi să spui verzi şi uscate, şi vei fi crezută. Dar nu de vreuna dintre Dreptvorbitoarele noastre. "

Umerii Murbellei se încovoiară. Începu să umble fără ţintă în jurul sălii. Nu exista nici un loc în care să scape?

"Caută consecinţele, Murbella. Aşa vei da de urma lucrurilor care funcţionează. Asta-i esenţa tuturor adevărurilor noastre atât de faimoase. "

Pragmatism?

Idaho intră în clipa aceea în sală şi reacţionă imediat văzându-i privirea rătăcită.

— Ce-i cu tine?

— Cred că-s bolnavă. Bolnavă cu adevărat. Credeam că mi-a făcut ceva Odrade, dar...

O prinse în momentul în care cădea.

— Repede! Daţi-ne ajutor!

Pentru prima oară, era bucuros de prezenţa ochilor com. În mai puţin de-un minut, o doctoriţă Suk îşi făcu apariţia. Se aplecă deasupra Murbellei care era întinsă pe podea, cu capul

sprijinit de Idaho.
Examenul dură doar câteva clipe. Doctoriţa Suk, o Cucernică Maică în vârstă, cu părul cărunt şi tradiţionalul tatuaj rombic în mijlocul frunţii, îşi îndreptă trupul şi spuse:
— E surmenată. Nu încearcă să-şi descopere limitele, le depăşeşte. O vom pune să reia cursul de sensibilizare înainte de-a o lăsa să meargă mai departe. Trimit imediat Instructoarele.
Seara, Odrade o găsi pe Murbella în Sala Instructoarelor. Stătea întinsă pe un pat, cu spatele proptit de o pernă mare. Două Instructoare îi testau, rând pe rând, reflexele musculare. Odrade le făcu un semn scurt şi ele o lăsară singură cu Murbella.
— Am vrut să nu mai complic lucrurile, spuse Murbella. *Sinceritate şi onestitate.*
— Dorinţa de a evita complicaţiile duce adesea la crearea lor, zise Odrade.
Se aşeză pe un scaun de lângă pat şi lăsă o mână pe braţul Murbellei. Simţi tremurul muşchilor sub degetele ei.
— Avem o vorbă pe-aici: "Cuvintele-s lente, sentimentele sunt mai iuţi", reluă ea, retrăgându-şi mâna. Ce fel de decizie ai luat?
— Îmi dai voie să iau decizii?
— Lasă ironiile. (Odrade ridică mâna pentru a preveni o întrerupere.) N-am luat suficient în considerare condiţionarea ta anterioară. Onoratele Matres te-au făcut practic incapabilă să iei decizii. E ceva tipic pentru societăţile însetate de putere. Inoculează oamenilor tendinţa de â tergiversa la nesfârşit. "Deciziile au consecinţe supărătoare!" Propovăduirea eschivării.
— Care-i legătura cu colapsul meu? (Înciudată.)
— Murbella! Cazurile cele mai grave ale maladiei pe care-am descris-o sunt aproape disperate. Nu-s în stare să ia nici un fel de decizii sau le amână întruna, până în ultima clipă, când se reped asupra lor ca nişte animale încolţite.
— Mi-ai spus să depăşesc limita! (Aproape tânguindu-se.)
— A ta, Murbella. Nu a mea. Nici a lui Bell, sau a oricui altcuiva. Numai a ta.
— Am decis să devin ca voi. (Cu glas abia auzit.)
— Minunat! Dar eu n-am încercat niciodată să mă omor. Cu atât mai puţin când eram gravidă!
Murbella nu se putu împiedica să schiţeze un zâmbet.

Odrade se ridică.

— Culcă-te. Mâine vei începe o serie de lecţii speciale prin care te vom învăţa să împleteşti luarea deciziilor cu perceperea propriilor tale limite. Nu uita ce ţi-am spus nu demult. Avem grijă de-ai noştri.

— Eu sunt de-a voastră? (Aproape în şoaptă.)

— Din clipa în care ai rostit jurământul în faţa Instructoarelor.

Odrade stinse lumina când ieşi. Murbella o auzi spunând cuiva, înainte ca uşa să se închidă:

— N-o mai sâcâiţi. Are nevoie de odihnă.

Murbella închise ochii. Visul febril o părăsise, dar propria ei memorie îi luase locul. "Sunt o Bene Gesserit. Exist doar pentru a servi. "

Se auzea pe ea însăşi spunându-le Instructoarelor aceste cuvinte, însă amintirea ei le conferea o greutate care nu existase în momentul în care le pronunţase.

Ştiau că eram cinică.

Ce li se putea ascunde unor asemenea femei?

I se păru că simte mâna pe care o Instructoare o pusese pe fruntea ei şi auzi cuvintele care, până în clipa aceasta, nu avuseseră, pentru ea, nici o noimă.

Stau drepţi în prezenţa sacră a omenescului. Ca şi mine acum, vei sta şi tu într-o zi. Mă rog prezenţei tale ca asta să se împlinească. Viitorul să rămână incert, căci el este pânza pe care pictăm dorinţele noastre. Astfel, condiţia umană se află în faţa unei veşnice tabula rasa. *Nu posedăm nimic mai mult decât acest moment în care ne consacrăm neîncetat prezenţei sacre pe care-o împărtăşim şi-o creăm.*

Conformism şi nonconformism, deopotrivă. Murbella îşi dădu seama că nu fusese pregătită, nici fizic, nici moral, pentru acest moment. Lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

Legile prohibitive au tendinţa de a întări ceea ce ar vrea să interzică. Este punctul sensibil de care toate profesiile juridice din istorie s-au slujit pentru a-şi asigura stabilitatea funcţiei.

Coda Bene Gesserit

ÎN CURSUL neobositelor sale inspecţii prin Sectorul Central (mai puţin frecvente în ultima vreme, dar mult mai exigente tocmai din acest motiv), Odrade era în căutarea oricăror semne de delăsare, mai ales în domeniile de mare responsabilitate unde lucrurile păreau să funcţioneze prea bine.

Mai-marea câinilor de pază avea o vorbă: "Arătaţi-mi un sector unde totul merge ca pe roate şi vă voi arăta pe cineva care încearcă să ascundă greşeli. O corabie adevărată se clatină. "

O spunea deseori iar cuvintele ei deveniseră un laitmotiv folosit de Surori (şi chiar de unele acolite) când venea vorba de Maica Superioară.

"0 corabie adevărată se clatină. " (Râsete înfundate.)

În dimineaţa aceasta, Bellonda o însoţea pe Odrade în turul ei de inspecţie, abţinându-se să observe că "o dată pe lună" devenise "o dată la două luni"... Şi asta în cel mai bun caz. Prezenta inspecţie avea o întârziere de şapte zile faţă de data prevăzută. Bell voia să profite de ocazie pentru a reitera avertismentele în legătură cu Idaho. De asta o târâse după ea pe Tamalane, deşi Tam ar fi trebuit să le inspecteze la ora aceasta pe Instructoare.

Două contra una? se întreba Odrade. Era aproape sigură că nici Bell, nici Tam nu bănuiau ce intenţii avea ea. Deşi, până la urmă, totul avea să iasă la iveală, aşa cum se întâmplase cu planul lui Taraza.

La momentul potrivit, nu-i aşa, Tar?

Parcurgeau cu paşi mari coridoarele, în foşnetul pripit al robelor lor negre, fără însă a scăpa nimic din ochi. Totul le era familiar, desigur, dar asta nu le împiedica să pândească orice aspect inedit. Odrade îşi purta minicomul agăţat de umărul stâng, ca lestul deplasat al unui scafandru.

Nu trebuie să faci nici doi paşi fără un mijloc de comunicaţie la îndemână, în ziua de azi.

În culisele oricărui centru Bene Gesserit se afla toată infrastructura necesară funcţionării sale: spital, bucătării, morgă, serviciu de salubritate, instalaţii de reciclare (legate de salubritate şi de canalizare), transporturi şi comunicaţii,

aprovizionare, săli de antrenament şi de educaţie fizică, săli de cursuri pentru postulante şi acolite, locuinţe pentru toată lumea, săli de şedinţe, laboratoare, şi multe altele. Personalul se schimba deseori, din cauza Dispersiei şi a permanentei rotaţii a responsabilităţilor, conform criteriilor subtile specifice Bene Gesseritului. Dar exista întotdeauna un loc şi o ocupaţie pentru fiecare.

În timp ce inspectau repede sector după sector, Odrade la vorbea însoţitoarelor sale despre Dispersia Comunităţii Surorilor, fără a încerca să-şi ascundă temerile în legătură cu "atomizarea" la care era supusă marea familie a Bene Gesseritului.

— Mi-e greu să-mi imaginez o omenire în expansiune într-un univers nemărginit, spuse Tamalane. Posibilităţile sunt atât de...

— E jocul numerelor infinite, zise Odrade călcând pe deasupra unei spărturi în pardoseală. Asta trebuie reparată. Adevărul e că jucăm acest joc al infinitului din momentul în care am învăţat să traversăm pliurile spaţiale.

— Nu e un joc! făcu Bellonda cu voce posacă.

Odrade îi înţelegea sentimentele. *N-am întâlnit niciodată vidul absolut. Mereu, doar alte şi alte galaxii. Tam are dreptate. Perspectiva Potecii de Aur e demoralizantă.*

Explorările din trecut furnizaseră Bene Gesseritului doar o pârghie statistică asupra problemei şi nimic altceva. Atâtea planete locuibile într-o configuraţie dată, plus atâtea care puteau fi terraformate.

— Ce va fi evoluând acolo? întrebă Tamalane.

Era o întrebare la care nici una dintre ele nu putea să răspundă. Dacă întrebai ce ar putea genera Infinitul, singurul răspuns cu putinţă era: "Orice. "

Orice... Bun sau rău; dumnezeiesc sau diavolesc.

— Şi dacă Onoratele Matres fug de... ceva? întrebă Odrade. Nu vi se pare o ipoteză interesantă?

— Speculaţiile de felul ăsta sunt inutile, mârâi Bellonda. Nu ştim nici măcar dacă pliurile ne introduc într-un singur univers sau în mai multe... Ori poate chiar într-un număr infinit de bule aflate într-un veşnic proces de expansiune şi colaps.

— Să fi ştiut Tiranul mai mult ca noi despre toate astea? întrebă Tamalane.

Se opriră, în timp ce Odrade îşi arunca privirea într-o sală în

care cinci acolite din Ciclul Superior şi o Instructoare studiau o proiecţie despre stocurile de melanj la nivel regional. Cristalul ce conţinea informaţiile executa un dans complicat în interiorul proiectorului, ţopăind pe fasciculul său ca o minge în vârful jetului de apă al unei fântâni arteziene. Observând concluziile, Odrade se retrase, cu sprâncenele încruntate. Tam şi Bell nu-i remarcară expresia.

Va trebui să restrângem accesul la datele referitoare la melanj. Sunt prea deprimante pentru moralul tuturor.

Administraţia! Totul depindea, în ultimă instanţă, de Maica Superioară. Era suficient să delegi prea des puterile doar unora şi aceloraşi persoane pentru a cădea în birocraţie.

Odrade ştia că se bizuia un pic prea mult pe simţul ei lăuntric al administraţiei. Un sistem frecvent testat şi revizuit de către Surori, care nu făcea apel la automatizare decât când era absolut necesar. "Maşinăria", cum îi spuneau ele. Până să devină Cucernice Maici, dobândeau, toate, o anumită sensibilitate la această "maşinărie", iar ulterior aveau tendinţa de a recurge la ea fără a-şi face probleme. În asta consta pericolul. Odrade pretindea permanent îmbunătăţiri (oricât de mici) pentru a introduce schimbări în activităţile lor. Aleatoriul! Absenţa unor scheme absolute, pe care alţii le-ar fi putut depista şi folosi împotriva Comunităţii. Un individ poate că n-ar fi remarcat asemenea schimbări pe durata vieţii sale, dar, pe termen lung, diferenţele erau în mod indubitabil măsurabile.

Odrade şi însoţitoarele ei ajunseră la nivelul străzii, pe artera principală a Sectorului Central. Surorile numeau această magistrală "Calea Aspră", o glumă care făcea aluzie la regimul dur de antrenament a cărui denumire populară era "Calea aspră a Bene Gesseritului".

Calea Aspră se întindea, dreaptă ca un fascicul laser, din piaţa situată la baza turnului lui Odrade până la periferiile meridionale ale zonei urbane — aproape doisprezece kilometri mărginiţi de clădiri având înălţimi diferite. Cele mai joase prezentau particularitatea comună de a fi suficient de solide pentru a permite supraetajările.

Odrade făcu semn unui transportor descoperit care avea locuri libere. Urcară şi se instalară într-un colţ unde puteau să-şi continue discuţia. Faţadele clădirilor de pe Calea Aspră aveau un farmec desuet, îşi spunea Odrade. Imobile ca acestea, cu

înalte ferestre dreptunghiulare din plaz izolant, străjuiseră "căile" Bene Gesserit pe durata unei bune părţi din istoria Comunităţii Surorilor. Mijlocul bulevardului era străbătut de un şir de ulmi selecţionaţi genetic pentru înălţimea lor şi profilul îngust al coroanei. Păsări îşi făcuseră cuiburi în frunzişul des şi dimineaţa era colorată de strălucirea intermitentă a penajelor roşii şi portocalii — granguri şi cinteze-tangara.

Suntem în mod periculos condiţionate să preferăm acest decor familiar?

În timp ce coborau din transportor la intersecţia cu Şirul Beţivei, Odrade se gândi la modul curios în care umorul Bene Gesserit ieşea la iveală în denumiri. Un umor al străzii? Şirul Beţivei fusese numit astfel deoarece una dintre clădiri, a cărei fundaţie cedase uşor, era puţin înclinată, dând o caraghioasă impresie de ebrietate. Singura din tot şirul care nu era în rând cu celelalte.

Ca Maica Superioară. Numai că ele încă nu ştiu asta.

Minicomul ei bâzâi când dădură colţul pe Strada Turnurilor.

— Maică Superioară?

Vocea lui Streggi. Fără să se oprească, Odrade semnală că era pe recepţie.

— Aţi cerut un raport referitor la Murbella. Centrul Medical Suk spune că e aptă să înceapă cursurile prevăzute.

— Atunci să înceapă.

Continuară pe Strada Turnurilor. Odrade aruncă o privire scurtă caselor cu un singur etaj situate de o parte şi de cealaltă. La una dintre ele se lucra pentru a i se adăuga doua etaje. Într-o zi, poate că aici aveau să se înalţe doar edificii înalte iar poanta actualei glume (atâta câtă era) avea să-şi piardă obiectul.

Părerea generală era că atribuirea de nume străzilor răspundea doar unei necesităţi pur practice şi că, în definitiv, se putea face haz de ceea ce reprezenta, pentru Comunitatea Surorilor, un subiect delicat.

Odrade se opri brusc în mijlocul trotuarului aglomerat şi se întoarse spre tovarăşele ei.

— Ce-aţi zice dacă aş propune să dăm străzilor şi clădirilor importante numele unora dintre Surorile noastre dispărute?

— Ţi se năzăresc tot felul de aiureli astăzi! o apostrofa Bellonda.

— Nu-s dispărute, spuse Tamalane.

Odrade porni mai departe. Se aşteptase ia aceste reacţii. Aproape că auzea ce gândea Tam: *Le purtăm înlăuntrul nostru pe " dispărute ", în Celelalte Memorii!*

Odrade nu voia să discute despre asta în stradă, dar considera că ideea ei nu era lipsită de temei. Unele Surori mureau fără a putea face Împărtăşirea. Liniile memoriale majore se păstrau, fireşte, însă câte un fir se pierdea la moartea unei purtătoare. Aşa se întâmplase cu Schwangyu, din Citadela Gammu, care fusese ucisă în cursul unui atac al Onoratelor Matres. Numeroase memorii rămâneau, totuşi, depozitare ale calităţilor... şi complexităţilor ei. Ar fi fost greu de spus dacă greşelile lui Schwangyu erau mai bogate în învăţăminte decât succesele ei.

Bellonda iuţi pasul pentru a ajunge în dreptul lui Odrade pe o porţiune a trotuarului relativ pustie.

— Trebuie să vorbim despre Idaho. E mentat, desigur, dar, în măsura în care a păstrat amintirile tuturor vieţilor sale multiple, poate fi extrem de periculos.

Tocmai treceau prin faţa unei morgi. Mirosul puternic al antisepticelor ajungea până în stradă. Uşa în arcadă rămăsese deschisă.

— Cine-a murit? întrebă Odrade, ignorând nerăbdarea lui Bellonda.

— O Instructoare din Secţia a Patra şi un grădinar care lucra la întreţinerea livezilor, răspunse Tamalane.

Tam era întotdeauna la curent cu lucruri de felul ăsta.

Bellonda nu încercă să-şi ascundă iritarea văzându-se astfel ignorată.

— Ce-ar fi să nu ocoliţi subiectul?

— Ce subiect? întrebă Odrade cu toată blândeţea.

Ieşiră pe esplanada meridională şi Odrade se opri în spatele parapetului din piatră pentru a privi panorama plantaţiilor — vii şi livezi, întinzându-se până la orizont. Lumina dimineţii avea o tentă pâcloasă, cu totul diferită de ceţurile diafane create de umiditate.

— Ştii bine ce subiect! se încăpăţână Bellonda.

Odrade continuă să privească peisajul, sprijinindu-se de parapet şi simţind suprafaţa rece a pietrei. Avea impresia că pâcla îşi schimbase deja culoarea. Razele soarelui străbăteau praful formând un spectru de difuzare diferit. Lumina era mai

cristalină, mai definită. Absorbţia era alta. Nimbul, mai îngust. Praful şi nisipul din aer se strecurau în cele mai mici fisuri, asemenea apei, dar scârţâitul şi scrâşnetul le trădau natura. Ca în insistenţa lui Bell. Lipsă de lubrefiere.

— Asta-i lumina deşertului, rosti Odrade, arătând cu degetul.

— Nu te mai eschiva, spuse Bellonda.

Odrade preferă să nu răspundă. Lumina pâcloasă era o imagine clasică, dar nu dădea acea impresie liniştitoare pe care i-o confereau pictorii din vechime în pânzele lor înfăţişând dimineţi ceţoase.

Tamalane veni lângă Odrade.

— O lumină de-o frumuseţe aparte, murmură ea.

Tonul glasului ei spunea că Celelalte Memorii îi sugerau comparaţii similare cu ale lui Odrade.

De vreme ce aşa am fost condiţionate să căutăm frumuseţea...

Dar ceva aflat în adâncul fiinţei sale îi şoptea lui Odrade că nu aceasta era frumuseţea după care tânjea ea.

Colinele joase care se unduiau până în zare, sub ochii ei, fuseseră cândva de un verde strălucitor. Astăzi erau bântuite de uscăciune, de parcă pământul fusese golit de sânge şi măruntaie în maniera în care egiptenii antici îşi preparau morţii - deshidrataţi, reduşi la esenţa materiei, conservaţi pentru eternitate.

Deşertul în rolul de maestru al morţii, înfăşând pământul în natron, îmbălsămând minunata noastră planetă, cu toate giuvaerurile ei ascunse.

Bellonda se încăpăţâna să rămână în spatele ei, mârâind şi scuturând din cap, refuzând să vadă ce avea să devină planeta lor.

Odrade aproape că se cutremură sub impactul subit al unui flux simultan. Se revăzu pe ea însăşi explorând ruinele sietchului Tabr, descoperind cadavrele mumificate de deşert ale jefuitorilor de mirodenie rămaşi în locurile în care fuseseră ucişi.

Ce este Sietch Tabr acum? O masă de magmă solidificată, fără nimic care să amintească de istoria sa glorioasă. Onoratele Matres sunt ucigaşe ale istoriei.

— Dacă refuzi să-l elimini pe Idaho, atunci mă opun categoric să-l foloseşti ca mentat.

Agasantă mai era Bell asta! întorcându-se şi privind-o,

Odrade îşi spuse că Bellonda îşi arăta vârsta mai mult ca oricând. Chiar şi în momentul de fată purta pe nas ochelari de citire. Ochelarii îi măreau ochii, dându-i o înfăţişare de peşte cu globi oculari proeminenţi. Faptul că recurgea la lentile în locul unor proteze discrete spunea totul despre ea. Afişa un soi de vanitate pe dos care proclama: "Sunt mai puternică decât aparatele de care-ar avea nevoie simţurile mele deficitare. "

Bellonda fu în mod vădit iritată de privirea Maicii Superioare.

— De ce te holbezi la mine?

Odrade, subit conştientă de o slăbiciune a Consiliului ei, îşi strămută atenţia la Tamalane. Cartilajele nu-şi încetau niciodată creşterea şi asta explica de ce urechile, nasul şi bărbia lui Tam deveniseră impozante. Unele Cucernice Maici corectau acest fenomen acţionând asupra metabolismului lor sau recurgând periodic la chirurgia estetică. Tam refuza să se încline în faţa unor asemenea futilităţi. "Sunt aşa cum sunt şi cu asta, basta. "

Consilierele mele sunt prea bătrâne. Iar eu... eu ar trebui să fiu mai tânără şi mai puternică pentru a putea purta o asemenea povară pe umerii mei. Dar... fir-ar să fie, nu-i momentul să mă autocompătimesc!

Nu exista decât un singur pericol suprem: acţiunea îndreptată împotriva supravieţuirii Bene Gesseritului.

— Duncan e un mentat strălucit, rosti ea, vorbind cu toată autoritatea poziţiei sale. Dar nu am obiceiul să folosesc pe nimeni dincolo de capacităţile sale.

Bellonda rămase tăcută. Ştia care erau punctele slabe ale unui mentat.

Mentaţii! gândi Odrade. Erau adevărate Arhive ambulante, dar, când aveai cel mai mult trebuinţă de răspunsurile lor, îţi serveau întrebări.

— Nu de un alt mentat am nevoie, spuse ea, ci de un inovator.

Văzând că Bellonda continua să tacă, adăugă:

— Îi eliberez mintea, nu corpul.

— Insist pentru efectuarea unei analize temeinice înainte de a-i da acces liber la toate sursele noastre de date!

Ţinând cont de poziţiile pe care se situa de obicei Bellonda, propunerea era mai degrabă moderată. Dar Odrade nu-i acorda încredere. Detesta acele interminabile şedinţe de analiză, în cursul cărora se pritoceau la nesfârşit rapoartele Arhivelor.

Bellonda le adora. Bellonda, cu meticulozitatea ei de Arhivistă şi cu explorările ei plictisitoare prin labirinturile unor detalii lipsite de însemnătate! Cui îi păsa că o Cucernică Maică sau alta prefera fulgii de ovăz cu lapte smântânit sau cu lapte nefiert?

Odrade îi întoarse spatele Bellondei şi privi cerul dinspre sud. *Praf! N-am face altceva decât să cernem şi mai mult praf prin sită!* Bellonda ar fi tronat flancată de asistentele ei. Numai când se gândea la asta, Odrade simţea cum o cuprinde lehamitea.

— N-o să efectuăm nici o analiză.

Vorbise ceva mai tăios decât intenţionase.

— Am, totuşi, punctul meu de vedere, replică Bellonda pe un ton vexat.

Punctul de vedere? Oare nu suntem decât ferestre senzoriale dând spre acelaşi univers, dar având, fiecare, punctul ei de vedere particular?

Instinctele... Amintirile de tot felul... Chiar şi Arhivele. Nimic din toate astea nu era convingător în sine, decât de o manieră impusă din afară. Nimic nu avea suficientă greutate, atâta timp cât nu era formulat de o conştiinţă vie. Dar persoana (oricine ar fi fost ea) care dădea formularea făcea, totodată, să se încline balanţa într-o parte sau alta. *Orice ordine este arbitrară!* De ce cutare sistem de date şi nu cutare altul? Fiecare Cucernică Maică ştia că evenimentele aveau loc în propriul lor flux, în propriul lor mediu relativ. Pentru ce o Cucernică Maică mentat nu putea să-şi întemeieze acţiunile pe această cunoaştere?

— Refuzi orice sfat?

Tamalane era cea care vorbise. Trecea de partea lui Bell?

— Când am refuzat eu vreun sfat? replică Odrade lăsând să-i răzbată în glas indignarea. Refuz însă un nou carusel arhivistic pus în mişcare de Bell.

Bellonda sări ca arsă:

— Deci, în realitate...

— Bell! Nu-mi vorbi mie de realitate!

Să se perpelească un pic pe tema asta! Cucernica Maică *şi* mentatul din ea!

Nu există realitate. Nu există decât ordinea pe care noi o impunem tuturor lucrurilor.

Era unul dintre aforismele esenţiale ale Bene Gesseritului.

Existau momente (ca în cazul de faţă) când Odrade ar fi dorit să trăiască în vremurile de demult. Să fie o matroană romană,

pe timpul lungii *pax* a aristocraţilor, sau o doamnă răsfăţată din epoca victoriană. Dar era prinsă în capcana timpului şi-a împrejurărilor.

Prinsă în capcană pentru totdeauna?

Trebuie să privesc în faţă această posibilitate. Comunitatea Surorilor nu avea, poate, decât un viitor de clandestinitate veşnic ameninţată, viitorul unei organizaţii secrete mereu persecutate.

Iar aici, în Canonicat, poate că nu ni se va îngădui decât o singură greşeală.

— M-am săturat de inspecţia asta!

Odrade chemă un transportor privat şi le conduse rapid înapoi, în biroul ei.

Ce vom face dacă Furiile ajung până aici?

Fiecare dintre ele avea micul ei scenariu, mica ei piesă într-un act, plină de reacţii anticipate. Dar o Cucernică Maică era suficient de realistă pentru a şti că asemenea planuri puteau fi mai degrabă un impediment decât un ajutor.

În interiorul biroului, lumina dimineţii scălda totul într-o strălucire crudă şi revelatoare. Odrade se afundă în fotoliul ei şi aşteptă ca Tamalane şi Bellonda să-şi ocupe locurile obişnuite.

Gata cu afurisitele şedinţe de analiză! Avea realmente nevoie de ceva mai bun decât datele Arhivelor, ceva mai bun decât tot ce avuseseră posibilitatea să folosească până acum. Inspiraţie. Odrade îşi masă coapsele, simţind tremurul muşchilor. Nu dormise bine de nu mai ştia câte zile. Turul de inspecţie îi lăsase un amar sentiment de zădărnicie.

O singură greşeală ar putea să însemne sfârşitul nostru al tuturor, iar eu sunt pe cale să angajez Comunitatea în mod ireversibil.

Sunt prea întortocheată?

Consilierele ei erau împotriva soluţiilor întortocheate. Ele susţineau că Bene Gesseritul trebuia să acţioneze cu siguranţă şi fermitate, călcând pe un teren cunoscut dinainte. Tot ce făceau era în cumpănă cu dezastrul care le aştepta la cel mai mic pas greşit.

Iar eu păşesc pe frânghia întinsă deasupra prăpastiei.

Le rămânea timp să experimenteze, să testeze mai multe soluţii posibile? Toate Surorile participau la acest joc. Bell şi Tam filtrau un şuvoi neîntrerupt de sugestii, dar nimic mai eficient

decât Dispersia lor atomizată.

— Trebuie să fim gata să-l ucidem pe Idaho la cel mai mic semn care ar arăta că e un Kwisatz Haderach, spuse Bellonda.

— N-aveţi nimic de lucru? Ia plecaţi de-aici, amândouă!

În timp ce ele se ridicau, biroul i se păru dintr-o dată străin lui Odrade. Ce nu era în regulă? Bellonda o privea cu o expresie crâncenă de dezaprobare. Tamalane părea mai circumspectă decât ar fi fost cu putinţă să fie.

Ce nu-i în regulă cu încăperea asta?

Camera în care lucra ar fi putut să fie recunoscută drept ceea ce era chiar şi de oameni din epoca prespaţială. De ce părea atât de străină? O masă de lucru era o masă de lucru iar scaunele ocupau locuri fireşti. Bell şi Tam preferau caniscaunele. Obiectele acestea, ce-i drept, ar fi putut să i se pară bizare omului antic din Celelalte Memorii, care, bănuia ea, era pe cale să-i influenţeze percepţia. Cristalele riduliene scânteiau, poate, în mod straniu, emiţându-şi lumina intermitentă. Mesajele ce dansau deasupra biroului erau, poate, surprinzătoare. Instrumentele ei de lucru puteau părea ireale în ochii unui om din vechime care i-ar fi împărtăşit percepţiile.

Dar eu sunt cea căreia i s-au părut străine aceste lucruri.

— Nu te simţi bine, Dar? întrebă Tamalane cu solicitudine.

Odrade îi făcu semn să plece, dar nici una dintre cele două femei nu se clinti.

În mintea ei se petreceau lucruri care nu puteau fi puse în seama lungilor ore de lucru şi a odihnei insuficiente. Nu era pentru prima oară când avea senzaţia că lucra într-un loc insolit. Noaptea trecută, de pildă, în timp ce lua o gustare frugală pe această masă, a cărei suprafaţă era înţesată cu ordine de funcţiuni, ca şi acum, se pomenise rămânând nemişcată, cu privirea pierdută la mormanul de lucru neterminat.

Ce Surori puteau fi retrase din ce posturi pentru a fi trimise în această îngrozitoare Dispersie? Ce era de făcut pentru a spori şansele de supravieţuire a puţinilor păstrăvi de nisip pe care Surorile Dispersate îi luau cu ele? Ce cantitate de melanj trebuia să li se aloce la plecare? Era bine să mai aştepte un pic înainte de a trimite un nou contingent de Surori în necunoscut? Să aştepte, în eventualitatea că Scytale putea fi totuşi convins să le dezvăluie secretul producerii mirodeniei în cuvele axlotl?

Odrade îşi aminti în clipa aceea că sentimentul de

înstrăinare pusese stăpânire pe ea în timp ce muşca dintr-un sandviş. Îl privise fix, apoi îl Întredeschisese uşor. *Ce naiba mănânc?* Ficat de pui cu ceapă, între două felii din cea mai bună pâine care se cocea în Casa Canonicatului.

Punerea sub semnul întrebării a propriilor ei obişnuinţe făcea parte din senzaţia de alienare.

— Pari bolnavă, spuse Bellonda.

— Doar obosită, minţi Odrade. (Ştiau că minţea, dar ar fi îndrăznit vreuna dintre ele s-o contrazică?) Cred că şi voi două sunteţi la fel de obosite, adăugă ea cu afecţiune în glas.

Bell îşi arătă numaidecât nemulţumirea.

— Dai un exemplu rău!

— Cine? Eu?

Nota zeflemitoare nu-i scăpă lui Bell.

— Ştii foarte bine la ce mă refer!

— Manifestările tale de afecţiune, întări Tamalane.

— Chiar şi fată de Bell.

— N-am nevoie de afecţiunea ta afurisită! E deplasată.

— Numai dacă aş lăsa-o să-mi guverneze deciziile, Bell.

Numai în acest caz.

Vocea Bellondei deveni un murmur răguşit:

— Unele consideră că eşti o romantică periculoasă, Dar. Ştii la ce ar putea duce asta.

— La a-mi ralia Surorile pentru o altă cauză decât cea a supravieţuirii noastre. Asta vrei să spui?

— Câteodată îmi dai dureri de cap, Dar!

— Am datoria şi dreptul să-ţi dau dureri de cap. Când nu te doare capul, devii neglijentă. Afecţiunea te deranjează, nu însă şi ura.

— Îmi cunosc defectele.

N-ai putea să fii Cucernică Maică şi să nu le cunoşti.

Biroul redevenise un loc familiar, dar acum Odrade cunoştea una dintre sursele straniei sale senzaţii. Considera locul acesta ca făcând parte dintr-o istorie deja veche. Îl vedea aşa cum ar fi putut să şi-l imagineze după ce el va fi dispărut de mult. Aşa cum, în mod cert, avea să se întâmple dacă planul ei reuşea. Ştia ce avea de făcut acum. Venise momentul să dezvăluie prima etapă.

Prudenţă!

Da, Tar. Sunt la fel de prudentă cum ai fost tu.

Tam şi Bell vor fi fost ele bătrâne, dar minţile lor se dovedeau încă agere atunci când necesităţile o cereau. Odrade îşi aţinti privirea la Bellonda.

— Schemele, Bell, rosti ea. A noastră constă în a nu răspunde la violenţă prin violenţă. (Ridică mâna pentru a o împiedica pe Bellonda s-o întrerupă.) Da, violenţa nu face decât să genereze şi mai multă violenţă, iar amplitudinea pendulului creşte până când cei violenţi sunt zdrobiţi.

— Ce-ai de gând? întrebă Tamalane.

— Poate că ar trebui să facem ceva pentru a asmuţi şi mai mult fiara.

— Nu putem risca una ca asta. Nu încă.

— Dar nu putem risca nici să aşteptăm prosteşte aici ca ele să ne descopere. Lampadas şi celelalte catastrofe ne indică destul de limpede ce se va întâmpla când vor veni. Şi spun *când,* nu *dacă* vor veni.

În timp ce vorbea, Odrade simţea prezenţa prăpastiei de sub picioarele ei şi pe cea a făpturii de coşmar care se apropia tot mai mult cu toporul. Ar fi vrut să se cufunde în viziune, să se întoarcă pentru a o identifica pe cea care le hăituia, dar nu îndrăznea. Aceasta fusese greşeala pe care o comisese Kwisatz Haderachul.

Nu vezi acel viitor, îl creezi.

Tamalane ţinea totuşi să ştie de ce ridicase Odrade această problemă.

— Te-ai răzgândit, Dar?

— Ghola-ul nostru Teg are zece ani.

— E mult prea tânăr pentru a încerca să-i restabilim memoria originală, spuse Bellonda.

— De ce l-am recreat pe Teg dacă nu pentru violenţă? întrebă Odrade, Da, ştiu! se grăbi să adauge când Tam dădu să obiecteze. Teg nu a recurs întotdeauna la violenţă pentru a rezolva problemele noastre. Paşnicul Bashar era capabil să respingă un inamic doar prin cuvinte rezonabile.

Tamalane vorbi cu un aer îngândurat:

— Dar tu crezi că Onoratele Matres ar putea să refuze orice negociere.

— Dacă nu reuşim să le aducem la exasperare.

— Am impresia că ne propui să acţionăm prea repede, rosti Bellonda.

Se putea conta întotdeauna ca Bell să ajungă la o concluzie mentatică.

Odrade inspiră adânc şi coborî ochii asupra mesei de lucru. Momentul sosise, în cele din urmă. Încă din acea dimineaţă, când scosese pruncul ghola din "cuva" sa obscenă, simţise acest moment care-o aştepta. Ştiuse, încă de pe atunci, că-l va proiecta pe acest ghola în creuzetul evenimentelor înainte de a-i veni vremea. Şi asta în pofida legăturii de sânge care exista între ea şi el.

Strecurând o mână sub tăblia biroului, Odrade activă un fascicul de apel. Cele două consiliere aşteptau în tăcere. Ştiau că era pe punctul de a spune ceva important. Dacă exista un lucru de care o Maică Superioară putea fi sigură, acela era că Surorile o ascultau întotdeauna cu cea mai mare atenţie, cu o intensitate ce i s-ar fi părut măgulitoare cuiva mai predispus decât o Cucernică Maică Bene Gesserit la simple satisfacţii de amor-propriu.

— Politica, rosti Odrade.

Tam şi Bell aproape că luară poziţie de drepţi! Era un cuvânt încărcat de semnificaţii. Când te angajai în politica Bene Gesserit, făcând apel la toate resursele tale pentru a ajunge la vârf, deveneai prizoniera responsabilităţilor. Te înhămai la obligaţii şi decizii care te legau de vieţile tuturor celor ce depindeau de tine. Asta era, de fapt, ceea ce le menţinea pe Surori indisolubil legate de Maica lor Superioară. Acest unic cuvânt le spunea consilierelor şi câinilor de pază că Prima Între Egale luase o hotărâre.

Auziră zgomotul uşor al cuiva care se oprise pe culoar, în faţa uşii. Odrade apăsă pe o plăcuţă albă din colţul mesei de lucru şi uşa se deschise. Streggi stătea nemişcată în prag, aşteptând ordinele Maicii Superioare.

— Poţi să-l aduci, spuse Odrade.

— Am înţeles, Maică Superioară.

Aproape nici o emoţie în glasul ei. O acolită foarte promiţătoare, această Streggi.

Fata se făcu nevăzută şi, câteva clipe mai târziu, intră ţinându-l de mână pe Miles Teg. Băiatul avea părul blond, cu şuviţe mai închise la culoare, care arătau că avea să devină brun o dată cu înaintarea în vârstă. Faţa lui era îngustă iar nasul începea să capete profilul acvilin caracteristic bărbaţilor din

neamul Atreides. Ochii albaştri se mişcau cu vioiciune de colo-colo, examinând încăperea şi persoanele cu o curiozitate atentă.

— Rămâi pe culoar, te rog, Streggi.

Odrade aşteptă să se închidă uşa. Băiatul stătea nemişcat, privind-o pe Odrade fără a da vreun semn de nerăbdare.

— Ghola-ul Miles Teg, rosti Odrade. Miles, cred că le mai ţii minte pe Tamalane şi Bellonda.

Băiatul le gratifică pe cele două Cucernice Maici cu o privire fugară, dar rămase tăcut, fără a părea câtuşi de puţin impresionat de intensitatea cu care îl examinau.

Tamalane se încruntă. Nu fusese de acord, de la bun început, să i se spună acestui copil ghola. Ghola-ii erau creaţi din celule prelevate de la un cadavru. Băiatul acesta era un clon, exact ca şi Scytale.

— Am să-l instalez în non-navă, cu Duncan şi Murbella, spuse Odrade. Cine ar putea fi mai calificat decât Duncan pentru a-i restabili lui Miles memoria originală?

— Şi cu bună dreptate, încuviinţă Bellonda.

Nu dădu glas obiecţiilor ei, dar Odrade ştia că avea s-o facă după plecarea băiatului. *E încă prea tânăr!*

— Ce vrea să spună, cu bună dreptate? întrebă Teg.

Avea o voce subţire, uşor piţigăiată.

— Când Basharul era pe Gammu, i-a redeşteptat lui Duncan Idaho amintirile originale.

— E într-adevăr dureros?

— Pentru Duncan a fost.

Există decizii care trebuie luate fără cruţare.

Iată de ce multora le era greu să accepte faptul că puteau lua propriile lor decizii, îşi spunea Odrade. Un lucru pe care nu mai era nevoie să i-l explice Murbellei.

Cum să amortizez şocul?

Existau cazuri în care n-aveai cum să-l amortizezi; cazuri în care soluţia cea mai caritabilă era să smulgi pansamentul dintr-o singură smucitură, cu preţul unei clipe de durere atroce.

— Şi poate acest... acest Duncan Idaho să-mi redea, într-adevăr, amintirile din... dinainte?

— Poate, şi o va face.

— Nu cumva ne pripim? interveni Tamalane.

— Am studiat cariera Basharului, spuse Teg. A fost un mare conducător militar şi-un mentat.

— Iar tu eşti foarte mândru de asta, nu? făcu Bell, transferându-şi nemulţumirea asupra băiatului.

— Nu în mod deosebit, răspunse el, susţinându-i privirea fără să clipească. Mă gândesc la el ca şi cum ar fi altcineva. Cineva demn de interes, totuşi.

— Altcineva..., murmură Bellonda. O privi pe Odrade fără a-şi disimula pe de-a-ntregul dezaprobarea. Îl iniţiezi în Învăţătura Profundă!

— Aşa cum a făcut, cândva, mama sa biologică.

— Îmi voi aminti şi de ea? întrebă Teg.

Odrade îi adresă un zâmbet complice — un zâmbet pe care-l schimbaseră deseori în cursul plimbărilor lor prin livezi.

— Îţi vei aminti.

— Totul?

— Absolut totul. Soţia ta, copiii, bătăliile... Totul.

— Spune-i să plece! zise Bellonda.

Băiatul surâse, dar se uită la Odrade, aşteptând cuvântul ei.

— E-n regulă, Miles, zise Odrade. Spune-i lui Streggi să te conducă la noua ta locuinţă din non-navă. Voi veni şi eu mai târziu ca să te prezint lui Duncan.

— Pot să mă duc călare pe umerii lui Streggi?

— Întreab-o pe ea.

Mânat de-o pornire spontană, Teg se repezi la Odrade, sări pe vârful picioarelor şi o sărută pe obraz.

— Sper că mama mea adevărată îţi semăna.

Odrade îl bătu pe umăr.

— Îmi semăna foarte mult. Şi-acum fugi.

După ce uşa se închise în spatele lui, Tamalane se întoarse către Odrade:

— Nu i-ai spus că eşti fiica lui.

— Încă nu.

— O să-i spună Idaho?

— Dacă va fi cazul.

Pe Bellonda n-o preocupau asemenea mărunţişuri.

— Ce planuri ai, Dar?

Răspunsul i-l dădu Tamalane:

— O forţă de represalii, sub comanda Basharului nostru mental E limpede.

A înghiţit momeala!

— Aşa e? întrebă Bellonda, bănuitoare.

Odrade le privi pe amândouă cu gravitate.

— Teg a fost cel mai bun strateg pe care l-am avut vreodată. Dacă există cineva în măsură să le pedepsească pe inamicele noastre...

— Am face bine să începem producerea unui al doilea de pe acum, zise Tamalane.

— Nu-mi place influenţa pe care Murbella ar putea s-o aibă asupra lui, spuse Bellonda.

— Idaho va accepta să coopereze? întrebă Tamalane.

— Idaho va face ceea ce îi va cere o Atreides să facă.

Odrade pusese în acesta cuvinte mai multă încredere decât simţea în realitate, dar ele dezvăluiseră dintr-o dată, în cugetul ei, o altă sursă a simţământului de înstrăinare.

Văd Cucernicele Maici aşa cum le vede Murbella! Sunt capabilă să gândesc aşa cum gândeşte cel puţin una dintre Onoratele Matres!

Noi nu predăm istoria; recreăm experienţa. Urmărim lanţul consecinţelor - urmele fiarei în pădurea ei. Priviţi dincolo de cuvintele noastre şi veţi vedea întreaga întindere a unui comportament social pe care nici un istoric n-a reuşit să-l întrevadă vreodată.

Panoplia Propheticus Bene Gesserit

SCYTALE fluiera în timp ce se preumbla pe coridorul din faţa apartamentului său, făcându-şi obişnuita plimbare de după-amiază. Măsura coridorul de la un capăt la celălalt. Fluierând.

Să se obişnuiască să mă audă fluierând.

În timp ce fluiera, îngâna în minte un cântecel: "Sperma tleilaxu nu vorbeşte. " Repeta acest refren întruna şi-ntruna. Nimeni nu putea să folosească celulele lui pentru a umple golul genetic şi a-i fura secretele.

Nu vor avea nimic dacă nu-mi dau nimic în schimb.

Odrade îi făcuse o scurtă vizită puţin mai devreme, "în dram spre Murbella". Menţiona des numele Onoratei Mater captive, în

discuţiile lor. O făcea cu un anumit scop, dar Scytale n-avea idee care putea fi acesta. Ameninţare? Nu era exclus. Avea el să afle, până la urmă.

— Sper că nu ţi-e frică, spusese Odrade.

Stăteau amândoi lângă distribuitor, în timp ce el aştepta să-i sosească prânzul. Meniul nu era niciodată tocmai pe gustul său, însă îl considera acceptabil. Astăzi comandase fructe de mare. Dar nu ştia sub ce formă aveau să-i fie servite.

— Frică? De voi? Ah, stimată Maică Superioară! Dar eu reprezint o adevărată comoară pentru voi, viu. De ce mi-ar fi frică?

— Consiliul meu îşi rezervă răspunsul la ultimele dumitale cereri.

Mă aşteptam la asta.

— E o greşeală să mă obstrucţionaţi astfel, spuse el. Asta vă limitează opţiunile. Vă slăbeşte.

Chibzuise vreme de câteva zile pentru a-şi pregăti aceste cuvinte. Aşteptă să le observe efectul.

— Totul depinde de modul în care foloseşti o unealtă, Maestre Scytale, răspunse Odrade. Unele unelte se rup dacă nu sunt folosite cum trebuie.

Vrăjitoare afurisită!

Zâmbi, totuşi, dezvelindu-şi caninii ascuţiţi.

— Vreţi să mă supuneţi la o încercare distructivă, Maică Superioară?

Odrade ripostă cu una dintre rarele ei remarce spirituale:

— Chiar îţi închipui că am intenţia să te călesc? Ce anume încerci să negociezi în clipa asta, Scytale?

Vasăzică nu mai sunt Maestre *Scytale. E cazul să-i mai aplic o lovitură cu latul sabiei!*

— Vă dispersaţi Surorile, în nădejdea că unele dintre ele vor scăpa de dezastru. Care sunt consecinţele economice ale acestei reacţii isterice?

Consecinţele! Ele vorbesc tot timpul de consecinţe.

— Încercăm să câştigăm timp, Scytale.

Pe un ton cât se poate de grav.

Scytale îşi luă un aer îngândurat, ca şi cum ar fi cugetat la cuvintele ei. Ochii com îi observau. Nu trebuia să uite asta! *Aspectele economice, vrăjitoareo! Ce cumpărăm şi ce vindem?* Ungherul ăsta de lângă distribuitor nu i se părea defel un loc

propice pentru a negocia. Proastă gestiune economică. Trebuia ca activitatea tranzacţiilor, şedinţele pregătitoare şi strategice, să se desfăşoare în spatele uşilor închise, în încăperi situate la niveluri superioare, cu ferestre a căror privelişte să nu distragă atenţia de la afacerile ce se tratau.

Amintirile numeroaselor sale vieţi în serie însă nu erau de acord cu această idee.

Necesitatea este cea care primează întotdeauna. Oamenii îşi încheie tranzacţiile comerciale oriunde le stă în putinţă — pe puntea unui iaht, în aglomeraţia unei străzi pline de funcţionari grăbiţi, în vastele săli ale Burselor tradiţionale, unde informaţiile sunt afişate la înălţime, pentru a fi văzute de toată lumea.

Strategiile pregătitoare erau, poate, stabilite în birourile de la etajele superioare, dar rezultatul lor se afişa la fel ca şi cotaţiile Bursei: în văzul lumii.

Aşa că ochii corn n-aveau decât să privească.

— Ce-aveţi de gând în ceea ce mă priveşte, Maică Superioară?

— Să te ţinem în viaţă şi în cea mai bună formă.

Prudenţă, acum. Prudenţă!

— Dar fără a-mi acorda mai multă libertate.

— Scytale! Vorbeşti de consecinţe economice şi, în acelaşi timp, ai vrea să obţii ceva pe degeaba?

— E important pentru voi să rămân în formă?

— Fii convins!

— N-am nici o încredere în intenţiile voastre.

Distribuitorul alese acea clipă pentru a-i servi prânzul: peste alb într-un sos înmiresmat. Un pahar înalt plin cu apă având o vagă aromă de melanj. Salată verde. *Au vrut să mă răsfeţe, astăzi.* Deja, îi lăsa gura apă.

— Îţi doresc poftă bună, Maestre Scytale. Mâncarea nu conţine nimic care ţi-ar putea dăuna. Nu-i asta o dovadă de bună credinţă?

Cum el nu răspunse, Odrade adăugă:

— Ce-are a face încrederea cu negocierile noastre?

La ce joc se pretează acum? se întrebă Scytale. Apoi, cu voce tare:

— Îmi dezvălui intenţiile dumitale în legătură cu Onoratele Matres, dar nu-mi spui ce planuri ai cu mine.

Îşi dădu seama că tonul lui era plângăreţ. Inevitabil.

— Intenţionez să le fac pe Onoratele Matres conştiente de caracterul lor muritor.

— Exact ce faci şi cu mine!

Desluşea, cumva, un licăr de satisfacţie. În ochii ei?

— Scytale... *(Cu câtă blândeţe în glas!)* Cei cărora li se atrage atenţia în felul acesta ascultă cu adevărat. Ascultă, şi aud. (Îşi aruncă ochii spre tava lui.) Mai doreşti ceva în mod special?

El îşi sumeţi cât putu trupul scund.

— Un păhărel cu ceva stimulent. Mă ajută să-mi limpezesc gândurile.

— Desigur. Voi avea grijă să ţi se trimită numaidecât.

Odrade îşi strămută atenţia la restul camerei de zi a apartamentului. Scytale îi urmări privirea care se plimba de jur-împrejur, zăbovind asupra fiecărui obiect.

Toate-s la locul lor, vrăjitoareo. Nu sunt un animal lâncezind în bârlogul lui. Lucrurile mele sunt orânduite metodic, ca să le pot găsi fără a sta pe gânduri. Da, sunt câteva stim-uri lângă fotoliul ăla. Ei şi? Folosesc stim-uri. Dar mă feresc de alcool. Ai băgat de seamă?

Băutura stimulentă, când apăru pe platoul distribuitorului, avea gustul amar al unei plante pe care n-o identifică decât după un efort de memorie. Casmin. Un tonifiant sanguin modificat genetic, din farmacopeea planetei Gammu.

Voise Odrade să-i amintească de Gammu? Vrăjitoarele astea erau atât de întortocheate!

Îl luase peste picior când adusese vorba de aspectele economice. I se păru că simte încă înţepătura ironiei ei în timp ce făcea stânga-împrejur la capătul coridorului şi revenea cu paşi repezi în direcţia apartamentului său. Ce mortar menţinuse, de fapt, coerenţa Vechiului Imperiu? Existaseră mulţi factori, de mai mică sau mai mare importanţă, dar, mai toţi, economici. Legături considerate, adesea, de utilitate pur practică. Şi ce-i împiedicase să se şteargă unii pe alţii de pe harta universului, cu lovituri nucleare? Marea Convenţie, desigur. "Distruge o planetă şi toate celelalte se vor uni pentru a te distruge. "

Se opri în faţa uşii sale, străfulgerat de-un gând subit.

Asta era? Dar cum ar fi putut să fie îndeajuns doar ideea de represalii pentru a le opri pe acele lacome femei powindah? Să fi fost vorba, în ultimă instanţă, de un mortar pe bază de acorduri

inviolabile? Blamul celor de-acelaşi rang? Dar dacă aceştia ajungeau să accepte orice ticăloşie? Fiecare devenea liber să facă absolut ce voia. Şi asta explica multe lucruri în privinţa Onoratelor Matres, fără îndoială.

Tânjea după o chilie sagra în care să-şi poată deschide sufletul.

Yaghistul nu mai există! Sunt ultimul Maşeic?

Simţea un gol în coşul pieptului. Abia reuşea să respire. Poate că ar fi fost mai bine să negocieze deschis cu femeile lui Shaitan.

Nu! Shaitan însuşi e cel care mă ispiteşte astfel!

Ceva mai liniştit, intră în apartament.

Trebuie să le fac să plătească. Să plătească scump. Scump, scump, scump. Fiecare *scump* corespundea unui pas spre fotoliul său. Când se aşeză, mâna dreaptă i se întinse automat după un ştim. Curând, îşi simţi mintea înviorându-se, cu gândurile defilând într-o minunată înlănţuire.

Vrăjitoarele habar n-au cât de bine cunosc nava ixiană. Totul se află aici, în capul meu.

Îşi petrecu următoarea oră hotărând în ce fel va înregistra aceste momente pentru ziua în care avea să le explice alor săi cum izbutise să biruie forţele powindah. *Cu ajutorul lui Dumnezeu!*

Aveau să fie cuvinte măreţe, încărcate de dramatismul şi tensiunile aprigei sale ordalii. La urma urmei, întotdeauna învingătorii sunt cei ce scriu istoria.

Se spune că o Maică Superioară nu poate trata nimic cu indiferenţă. Aforism fără prea mare însemnătate pentru cine nu-i sesizează adevărata semnificaţie. Sunt slujitoarea tuturor Surorilor mele. Ele îşi observă permanent slujitoarea, cu o privire critică. Deşi nu are prea mult timp pentru generalităţi sau mărunţişuri, Maica Superioară trebuie să dea dovadă, în orice împrejurare, de un comportament inspirat, altminteri existând riscul ca un profund

sentiment de nelinişte să pătrundă până în cele mai îndepărtate unghere ale Comunităţii.

Darwi Odrade

O PARTE a ceea ce Odrade numea "slujitoarea din mine" o însoţea în această dimineaţă pe când parcurgea coridoarele Casei Canonicatului. Alesese asta drept exerciţiu fizic pentru a nu pierde timp preţios în sala de antrenament. *Slujitoare, da, dar nemulţumită!* Nu-i plăcea deloc ce vedea.

Suntem prea strâns legate de dificultăţile noastre, aproape incapabile să facem deosebire între micile probleme şi cele mari.

Ce se întâmplase cu conştiinţa lor?

Deşi multă lume nega acest lucru, Odrade ştia că exista o conştiinţă Bene Gesserit. Numai că ea fusese deviată şi apoi remodelată sub o formă care nu era uşor de recunoscut.

Îi era silă să se gândească la asta. Deciziile luate în numele supravieţuirii, Missionaria şi interminabilele ei argumentaţii iezuite — toate astea se abăteau de la un obiectiv care pretindea mult mai multă judecată umană. Tiranul, la vremea lui, o ştiuse perfect.

A fi uman, asta era problema. Dar înainte de a putea fi uman, trebuia să simţi în mod visceral acest lucru.

Nu exista un răspuns rece, clinic! Totul se rezuma la o simplitate înşelătoare, a cărei natură complexă ieşea la iveală când voiai s-o pui în aplicare.

Ca mine, în clipa asta.

Priveai înlăuntrul tău şi descopereai cine şi ce credeai tu că eşti. Nimic nu putea înlocui această introspecţie.

Aşadar, ce sunt eu?

"Cine pune această întrebare?" Era o împunsătură glumeaţă din partea Celorlalte Memorii.

Odrade izbucni într-un râs sonor şi o Instructoare care trecea pe lângă ea, Cucernica Maică Praska, îi aruncă o privire uimită. Odrade îi făcu un semn amical cu mâna şi spuse:

— E minunat să fii în viaţă. Nu uita asta.

Praska schiţă un zâmbet nesigur înainte de a-şi vedea mai departe de drum.

Deci, cine întreabă: Ce sunt eu?

O întrebare periculoasă. Punând-o, se plasa într-un univers unde nimic nu era pe de-a-ntregul uman. Nimic nu corespundea lucrului nedefinit pe care-l căuta ea. În jurul ei nu erau decât paiaţe, animale sălbatice şi marionete care reacţionau la manevrele unor sfori ascunse. Simţea sforile care-i comandau *ei însăşi* mişcările.

Apucă pe coridorul la capătul căruia se afla liftubul către apartamentul ei.

Sfori. Ce mai exista în afara oului, când acesta ieşea? *Vorbim cu dezinvoltură de " spiritul primei deşteptări". Dar ce eram eu, de fapt, înainte ca presiunile vieţii să-mi dea formă?*

Nu era suficient să cauţi ceva "natural". "Nobilul sălbatic" nu era de nici un folos. Căzuse destui din aceştia în cursul existenţei sale. Sforile care-i făceau să se mişte nu puteau scăpa privirii unei Bene Gesserit.

Simţea înlăuntrul ei prezenţa conducătorului de joc. Foarte pregnantă, astăzi. Era o forţă pe care, uneori, izbutea s-o ignore sau s-o evite. Conducătorul jocului spunea: "Fortifică-ţi talentele. Nu te lăsa doar purtată de curent. Înoată! Foloseşte-te de el sau abandonează-l!"

Cu o senzaţie sufocantă, aproape de panică, îşi dădu seama că abia îşi păstrase umanitatea, că fusese pe punctul de a o pierde.

Am vrut prea mult să gândesc ca o Onorată Mater! Să manevrez şi să manipulez pe oricine puteam. Şi asta... În numele supravieţuirii Bene Gesseritului!

Bell pretindea că nu există limită dincolo de care Surorile ar fi refuzat să se aventureze pentru a apăra Bene Gesseritul. Lăudăroşenia ei conţinea o fărâmă de adevăr, dar era adevărul oricărei lăudăroşenii. În realitate, existau anumite lucruri pe care nici o Cucernică Maică n-ar fi acceptat să le facă, chiar dacă de asta ar fi depins supravieţuirea Comunităţii.

De pildă, blocarea Potecii de Aur a Tiranului.

Supravieţuirea omenirii avea întâietate faţă de cea a Comunităţii Surorilor.

Altminteri, Graal-ul nostru, maturizarea umanităţii, nu înseamnă nimic.

Dar ce pericole comporta exercitarea rolului conducător în cadrul unei specii atât de doritoare să i se dicteze tot ce avea de

făcut! Cât de neştiutori erau oamenii despre ceea ce creau prin această nevoie a lor! Conducătorii comiteau greşeli. Iar aceste greşeli, amplificate de numărul celor supuşi, care urmau fără a pune întrebări, duceau, în mod inevitabil, la catastrofe.

Sindromul lemingilor.

Surorile ei erau îndreptăţite să o supravegheze îndeaproape. Trebuia ca toate guvernele să fie considerate suspecte atâta timp cât rămâneau la putere, inclusiv cel al Comunităţii Surorilor.

Nu vă încredeţi în nici o ocârmuire! Nici măcar în a mea!

Sunt supravegheată chiar şi în clipa aceasta. Puţine lucruri le scapă Surorilor mele. Vor cunoaşte planul meu la momentul potrivit.

Înfruntarea realităţii imensei puteri pe care o avea asupra Comunităţii Surorilor cerea din partea ei un permanent efort de purificare mentală. *Nu am căutat să dobândesc această putere. Mi-a fost pusă în braţe.* Şi, imediat, gândi: *Puterea îi atrage pe indivizii coruptibili. Toţi cei care-o urmăresc trebuie suspectaţi.* Ştia că existau toate şansele ca asemenea indivizi să fie deja corupţi până în măduva oaselor şi irecuperabili.

Îşi notă în minte să înregistreze o Coda pentru Arhive. (Iar Bell să transpire un pic citind-o!) "Ar trebui să încredinţăm responsabilităţile puterii numai celor care sunt reticente la ideea de-a o deţine, şi numai în condiţii de natură a le spori această reticentă. "

O descriere perfectă a Bene Gesseritului!

— Te simţi bine, Dar? (Era vocea lui Bellonda, care tocmai ieşea din liftub.) Arăţi... ciudat.

— Mă gândeam la ceva ce am de făcut. Pleci?

Bellonda o privi lung în timp ce schimbau locurile. Câmpul de forţă al liftubului o înhăţă pe Odrade, sustrăgând-o acelei priviri prea iscoditoare.

Intrând în birou, îşi văzu masa de lucru plină de dosare pe care colaboratoarele ei le considerau numai de competenţa ei.

Politica..., îşi aminti, în timp ce se aşeza şi se pregătea să se apuce de lucru. Tam şi Bell auziseră clar ce le spusese nu de mult, dar nu aveau decât o vagă idee despre ceea ce urma să li se ceară să sprijine. Se arătau îngrijorate şi tot mai circumspecte.

După cum şi trebuie să fie.

Aproape că nu exista problemă care să nu aibă şi o componentă politică, îşi spunea Odrade. Pe măsură ce pasiunile se exaltau, forţele politice erau împinse tot mai mult în prim-plan, ceea ce punea eticheta "minciună!" vechiului mit al "separaţiei dintre Biserică şi Stat". Nu exista nimic mai sensibil la izbucniri pătimaşe decât religia.

Nu degeaba ne ferim de sentimente.

Nu de toate sentimentele, fireşte. Numai de cele cărora nu puteai să le scapi în momente de necesitate: dragostea, ura. Câte-o mică izbucnire de furie putea fi îngăduită, din când în când, dar trebuia ţinută din scurt. Asta era convingerea Bene Gesseritului. Total aberant!

Poteca de Aur a Tiranului făcea ca greşelile lor să nu mai poată fi tolerate. Poteca de Aur lăsa Bene Gesseritul într-o veşnică stagnare. Nu se putea sluji Infinitul!

Întrebarea pe care-o punea neîncetat Bell n-avea răspuns. "Ce voia el, de fapt, să facem?" *La ce acţiuni ne-a incitat prin manipulările lui? (Aşa cum i-am manipulat noi pe alţii!)*

De ce să cauţi o semnificaţie acolo unde nu există nici una? Cine ar apuca pe o potecă despre care ştie că nu duce niciunde?

Poteca de Aur! O cale trasată înlăuntrul unei imaginaţii unice. *Infinitul nu-i nicăieri!* Iar intelectul finit se împotrivea. Aici îşi găseau mentaţii *proiecţiile* lor instabile, care generau întotdeauna mai multe întrebări decât răspunsuri. Era Graal-ul gol al celor care, cu nasul lipit de un cerc fără sfârşit, căutau "răspunsul unic la toate cele".

Căutând, de fapt, propriul lor gen de Dumnezeu.

Dar i-ar fi fost greu să le găsească vină pentru asta. Mintea umană se dădea înapoi din faţa infinitului. Vidul!. Alchimiştii din toate epocile erau ca nişte telali cotrobăind prin grămezi de boarfe şi mormăind: "Trebuie să existe o ordine în toate astea. Dacă sunt destul de perseverent, cu siguranţă că am s-o descopăr. "

Şi, tot timpul, singura ordine existentă era cea creată de ei înşişi.

Ahhh, Tirane! Ai fost un măscărici. Tu ai văzut totul. Ai spus: O să creez eu o ordine pe care s-o urmaţi. Iată poteca. O vedeţi? Nu... nu într-acolo trebuie să priviţi. Aceea e calea Împăratului-fără-haine. (a cărui goliciune n-o văd decât copiii şi nebunii). Uitaţi-vă numai încotro vă arăt eu. Asta-i Poteca mea de Aur.

Nu-i aşa că i-am găsit o denumire pe cinste? Altceva nu există şi nici nu va exista vreodată.

Da, Tirane, n-ai fost decât un bufon. Tot ce ne-ai arătat este reciclarea la nesfârşit a celulelor provenite din acel bulgăre de tină, izolat şi pierdut, din trecutul nostru comun.

Tu ştiai că universul uman n-ar putea fi niciodată altceva decât un conglomerat de comunităţi abia menţinute de mortarul precar al Dispersiei. Tradiţia unei obârşii comune atât de îndepărtate în trecutul nostru, încât imaginile transmise de descendenţi nu pot fi decât deformate. Cucernicele Maici deţin originalul, dar noi nu putem sili oamenii să-l accepte în pofida voinţei lor. Vezi, Tirane? Noi ţi-am recepţionat mesajul: "Lăsaţi-i să vină ei să se roage de voi! Atunci, şi numai atunci... "

Acesta-i singurul motiv pentru care ne-ai cruţat, bastard Atreides! De-asta am eu de lucru acum.

În ciuda pericolului pe care-l reprezenta asta pentru propriul ei simţ al umanităţii, ştia că va continua să se vâre tot mai mult în pielea Onoratelor Matres.

Trebuie să gândesc cum gândesc, ele.

Era eterna problemă a vânătorului şi a prăzii. Nu tocmai căutarea acului în carul cu fan. Mai degrabă, urmărirea unei piste pe un teren presărat cu elemente familiare şi nefamiliare. Vicleşugurile Bene Gesseritului aveau grijă ca familiarul să le pricinuiască Onoratelor Matres cel puţin tot atâtea dificultăţi ca nefamiliarul.

Dar ele? Ce au făcut ele în ceea ce ne priveşte?

Comunicaţiile interplanetare jucau în favoarea celor vânaţi. Limitate, de milenii, din motive economice. Prea puţin utilizate, în afara unui cerc de comercianţi şi indivizi importanţi. Important însemnând ceea ce însemnase întotdeauna: bogat, puternic. Bancheri, demnitari, diplomaţi. Militari. Eticheta "important" se aplica multor categorii profesionale: mijlocitori, artişti, cadre medicale, tehnicieni calificaţi, spioni, specialişti de tot felul. Lucrurile nu se schimbaseră prea mult, în fond, din epoca Maeştrilor Masoni de pe Vechea Terra. Deosebirile constau mai cu seamă în număr, calitate şi nivel de sofisticare. Dar limitele erau vizibile pentru cei ce ştiau să vadă, aşa cum fuseseră din toate timpurile.

Odrade considera că era important să treacă din când în când în revistă aceste lucruri, în căutarea unor defecte.

Majoritatea covârşitoare a oamenilor legaţi de planetele lor vorbea despre "tăcerea spaţiului", dând de înţeles prin aceasta că nu-şi puteau permite costul unor asemenea călătorii sau comunicaţii. Cei mai mulţi îşi dădeau seama că ştirile care le parveneau de dincolo de bariere erau deformate spre a servi anumitor interese particulare. Aşa fusese întotdeauna.

Pe o planetă, terenul şi necesitatea evitării unor tipuri de radiaţii revelatoare dictau natura sistemelor de comunicaţii utilizate: tuburi, mesageri, linii optice, neurovectori şi o sumedenie de permutaţii. Secretul şi codarea erau indispensabile, nu numai de la o planetă la alta, ci şi pe suprafaţa fiecăreia dintre ele.

Odrade considera că aceasta era o reţea la care Onoratele Matres puteau să se conecteze dacă găseau un punct de intrare. Furiile erau nevoite să înceapă prin a decoda sistemul. Dar unde puteau da de începutul unei urme care să le conducă spre Planeta Canonicatului?

Non-navele indetectabile, maşinile ixiene şi Navigatorii Ghildei contribuiau, în egală măsură, la menţinerea barierei de tăcere dintre planete, mai puţin în ceea ce-i privea pe putinii privilegiaţi. Important era să nu li se dea Furiilor nici un punct de pornire!

În aceste condiţii, nu mică fu surpriza când o Cucernică Maică destul de în vârstă, venind de pe o planetă disciplinară a Bene Gesseritului, se prezentă la biroul Maicii Superioare cu puţin înaintea pauzei de prânz. Arhivele o identificau astfel: *Numele: Dortujla. Obiect al unei măsuri speciale de deportare, cu ani în urmă, pentru o infracţiune de neiertat.* Memoria spunea că fusese vorba de un fel de poveste de dragoste. Odrade nu solicită amănunte, dar câteva fură totuşi afişate. (Bellonda se băga iarăşi pe fir!) La vremea respectivă, nota Odrade, decizia de deportare a acestei Dortujla stârnise oarece vâlvă din cauza eforturilor zadarnice ale iubitului ei de a împiedica despărţirea.

Odrade îşi amintea de unele comentarii care însoţiseră căderea în dizgraţie a lui Dortujla. "Crima Jessicăi!" Multe informaţii preţioase se puteau culege din bârfe. Unde naiba fusese expulzată Dortujla? N-are a face! Nu asta era important acum. Important era: *Pentru ce a venit aici? De ce s-a încumetat să facă această călătorie, dându-le celor ce ne vânează*

posibilitatea să-i ia urma şi să ajungă la noi?

Odrade îi puse întrebarea lui Streggi când acolita veni să-i anunţe sosirea Cucernicei Maici surghiunite. Streggi nu ştia mare lucru.

— Spune că tot ce are de comunicat e numai pentru urechile dumneavoastră, Maică Superioară.

— Numai pentru urechile mele?

Odrade aproape că pufni în râs, gândindu-se la modul în care erau urmărite *(supravegheate* era un termen mai adecvat) toate acţiunile ei.

— Şi această Dortujla n-a spus nimănui pentru ce se află aici?

— Cele care m-au autorizat să vă deranjez, Maică Superioară, au hotărât că e mai bine să staţi dumneavoastră de vorbă cu ea.

Odrade îşi ţuguie buzele. Faptul că această Cucernică Maică ostracizată reuşise să ajungă până la Maica Superioară îi stârnise curiozitatea. Cu puţină perseverenţă, orice Soră putea trece de barierele obişnuite. Dar în cazul de faţă nu fusese vorba de barierele obişnuite. Motivele care-o determinaseră pe Dortujla să vină pe Planeta Canonicatului fuseseră deja expuse altora, care, luând la cunoştinţă, dăduseră autorizaţiile necesare.

Era limpede că Dortujla nu recursese la obişnuitele artificii Bene Gesserit pentru a-şi convinge Surorile. Asta i-ar fi atras un refuz imediat. Nu era timp de fleacuri! Aşadar, respectase ierarhia Comandamentului, ceea ce spunea totul despre grija cu care pregătise această vizită. Oricare-ar fi fost mesajul pe care îl aducea, un alt mesaj era conţinut în el.

— Să intre.

Dortujla îmbătrânise discret pe planeta ei aflată cine ştie pe unde. Trecerea anilor nu se dezvăluia decât în ridurile fine din jurul gurii. Gluga robei îi ascundea părul, dar ochii ce priveau de sub ea erau strălucitori şi vioi.

— Ce cauţi aici?

Tonul lui Odrade spunea: "Ai tot interesul să fie vorba de ceva al dracului de important. "

Relatarea lui Dortujla fu cât se poate de simplă şi fără înflorituri. Ea şi alte trei Cucernice Maici din anturajul ei avuseseră un contact direct cu un grup de Fiutari veniţi din

Dispersie. Aceştia se prezentaseră la postul lui Dortujla pentru a-i cere să transmită un mesaj către Casa Canonicatului. Dortujla preciză că analizase cererea cu Simţul Adevărului, vrând să-i dea astfel de înţeles că *unele* talente existau şi pe planetele uitate de lume. Stabilind sinceritatea mesajului, şi având acordul Surorilor ei, Dortujla acţionase de urgenţă, fără a neglija măsurile de precauţie. "Cu toată discreţia, la bordul propriei noastre non-nave", după cum se exprimă ea. Nava, explică, era una mică, de tipul celor folosite de contrabandişti şi "putând fi pilotată de o singură persoană. "

Conţinutul mesajului propriu-zis era fascinant. Fiutarii doreau să încheie cu Bene Gesseritul o alianţă îndreptată împotriva Onoratelor Matres. Ce forţă reprezentau aceşti Fiutari, era greu de determinat, după părerea lui Dortujla. "Au refuzat să răspundă când le-am pus întrebarea. "

Odrade auzise multe despre Fiutari. Ucigaşi de Onorate Matres? Existau motive demne de crezare, însă capacităţile reale ale Fiutarilor păreau destul de derutante, mai ales conform rapoartelor de pe Gammu.

— Câţi erau în grupul acela?

— Şaisprezece Fiutari şi patru Îngrijitori. Aşa îşi spun ei: Îngrijitori. Şi susţin că Onoratele Matres posedă o armă periculoasă pe care n-o pot folosi decât o singură dată.

— Ai pomenit doar de Fiutari. Cine sunt aceşti Îngrijitori? Şi ce-i cu povestea asta despre o armă secretă?

— Am preferat să nu-i menţionez până acum. Au o înfăţişare umană, ţinând cont de variabilele observate în Dispersie. Erau trei bărbaţi şi o femeie. Cât despre armă, au refuzat să spună mai mult

— Ai zis *înfăţişare* umană?

— Exact, Maică Superioară. În mod destul de ciudat, prima mea impresie a fost că aveam de-a face cu Dansatori-Feţe. Dar nici unul dintre criterii nu corespundea. Feromonii, negativ. Atitudinile, expresiile... totul, absolut negativ.

— Doar acea primă impresie?

— Pe care nu pot s-o explic.

— Şi Fiutarii?

— Corespundeau întocmai descrierilor. Umani ca aspect exterior, însă cu un aer de ferocitate inconfundabil. De origine felină, aş zice.

— Asta a fost şi concluzia altora.

— Sunt capabili să vorbească, dar într-o galach foarte rudimentară. Formulări scurte, de genul: "Când mâncare?... Tu doamnă drăguţă... Vreau scărpinat cap... Aşez aici?" Păreau să se supună fără crâcnire Îngrijitorilor, însă şi fără a se teme de ei. De fapt, am avut impresia că, reciproc, între Fiutari şi Îngrijitori exista un fel de simpatie şi respect.

— Cunoscând riscurile, pentru ce ai crezut de cuviinţă că acest mesaj era suficient de important pentru a ne fi transmis imediat?

— Indivizii aceştia vin din Dispersie. Propunerea lor de alianţă constituie, pentru noi, o deschidere spre lumile în care îşi au originea Onoratele Matres.

— I-ai întrebat despre ele, fireşte. Şi despre ceea ce se întâmplă în Dispersie.

— Nici un răspuns.

Faptul concret, exprimat cât se poate de clar. Nu i se putea reproşa nimic acestei Surori surghiunite, Oricare-ar fi fost norul care-i umbrea trecutul. Erau indicate, totuşi, câteva întrebări suplimentare. Odrade le puse şi ascultă cu atenţie răspunsurile, privind gura care se deschidea şi se închidea asemenea unui fruct veşted, roz pe dinafară, roşu închis pe dinăuntru.

Ceva, în cariera lui Dortujla — anii îndelungaţi de penitenţă, poate -, o îmblânzise, lăsând însă intact miezul de duritate Bene Gesserit. Se exprima cu o reţinere naturală. Gesturile ei aveau o fluiditate domoală. O privea pe Odrade cu un aer plin de solicitudine. (Iată defectul pe care îl condamnaseră Surorile ei: înfrânarea cinismului Bene Gesserit.)

Dortujla o interesa în cel mai înalt grad pe Odrade. Vorbea ca de la Soră la Soră iar în spatele cuvintelor ei se ghicea o minte ascuţită şi bine echilibrată — o minte oţelită de potrivniciile anilor petrecuţi în acel post disciplinar. Făcea, acum, tot ce putea pentru a-şi răscumpăra greşeala din tinereţe. Fără a încerca să pozeze în victimă a marginalizării, ruptă de evenimentele actualităţii. Relatarea ei se reducea la esenţă. Voia să se ştie că era perfect conştientă de necesităţi. Se înclina în faţa deciziilor Maicii Superioare şi a circumspecţiei sale în privinţa riscurilor acestei vizite, dar considera în continuare că "trebuia ca aceste informaţii să vă fie aduse la cunoştinţă".

— Sunt convinsă că nu-i vorba de-o capcană.

Atitudinea lui Dortujla era fără cusur. Privirea directă, expresia ochilor şi a feţei controlată cum se cuvine, dar fără nici cea mai mică urmă de disimulare. Orice Soră a ei putea să citească prin această mască pentru a ajunge la o evaluare corectă. Dortujla era mânată de urgenţa situaţiei. Se purtase, cândva, ca o neghioabă, dar nu mai era neghioabă.

Cum se numea planeta pe care fusese trimisă?

Proiectorul de pe birou îi furniză prompt informaţia: Buzzell.

Numele o puse pe Odrade în alertă. Buzzell! Degetele ei dansară în câmpul consolei şi amintirile îi fură confirmate. Planeta Buzzell... acoperită aproape în întregime de apă, un ocean. Climă rece. Foarte rece. Insule aride şi neproductive, nici una de dimensiuni superioare celor ale unei non-nave mari. Iniţial, Buzzell fusese considerată de Bene Gesserit doar ca un loc de pedeapsă. Exemplu concret: "Bagă de seamă, fetiţo, sau ai să sfârşeşti pe Buzzell. " Odrade îşi aminti, atunci, de cealaltă cheie: gemonele. Buzzell era lumea pe care reuşiseră să aclimatizeze creatura marină monopedă, numită cholister, a cărei carapace producea magnificele excrescenţe ce constituiau unele dintre cele mai preţioase giuvaeruri din univers.

Gemonele.

Dortujla purta una, vizibilă în deschizătura de la gât a robei. Lumina din cameră îi conferea elegante reflexe schimbătoare mergând de la mov până la cel mai profund verde marin. Era ceva mai mare decât un glob ocular uman şi părea etalată ca o declaraţie de avere personală. Probabil că asemenea podoabe nu însemnau mare lucru pe Buzzell. Puteau fi culese pe toate plajele.

Gemonele. Asta spunea multe. La ordinul Bene Gesseritului, Dortujla încheia tranzacţii frecvente cu traficanţii. (Dovadă, non-nava aflată în posesia ei.) Pe terenul acesta, trebuia înaintat cu precauţie. Oricare ar fi fost tonul acestei discuţii de la Soră la Soră, rămâneau totuşi Maica Superioară şi o Cucernică Maică de pe o planetă disciplinară.

Contrabanda... O infracţiune majoră în ochii Onoratelor Matres şi a tuturor celor care, asemenea lor, erau incapabili să admită imposibilitatea, în anumite cazuri, a impunerii legii. Descoperirea pliurilor spaţiale nu tulburase cu nimic activitatea contrabandiştilor. Dimpotrivă, mai degrabă le facilita operaţiile-fulger. La bordul unor non-nave de dimensiuni reduse... Cât de

reduse? Era o lacună în cunoştinţele lui Odrade, pe care Arhivele o completară numaidecât: "Diametrul minim,. 140 metri. "

Dimensiuni foarte mici, aşadar. Gemonele constituiau o marfă extrem de atrăgătoare. Pliurile spaţiale erau o barieră economică critică: cum calculai valoarea unei încărcături utile în funcţie de masă şi de volum? Puteai cheltui sume enorme în solari pentru a transporta mărfuri grele. Gemonele, prin urmare, erau un chilipir pentru traficanţi. Ele prezentau un interes deosebit şi pentru Onoratele Matres. Simplă chestiune de economie? O piaţă largă exista în permanenţă. La fel de atractivă pentru contrabandişti ca şi melanjul, acum, când Ghilda îl comercializa cu atâta dezinvoltură. Timp de milenii, Ghilda stocase mirodenie în nenumărate locuri şi poseda (fără doar şi poate) enorme rezerve secrete.

Îşi închipuie că-şi pot cumpăra imunitatea de la Onoratele Matres! Dar aici exista ceva care, considera ea, putea fi întors în avantajul Bene Gesseritului.

În furia lor turbată, Onoratele Matres distruseseră Dune, singura sursă *naturală* cunoscută a melanjului. Tot fără a se gândi la consecinţe (şi asta chiar că era ciudat), îi exterminaseră pe tleilaxu, ale căror cuve axlotl inundau cu mirodenie Vechiul Imperiu.

Noi însă posedăm creaturi capabile să recreeze Dune. Şi în mâinile noastre se află poate singurul Maestru tleilaxu rămas în viaţă. Iar ferecat în creierul lui, secretul transformării cuvelor axlotl într-un corn al abundenţei melanjului. Dacă îl convingem pe Scytale să ni-l dezvăluie.

Problema imediată însă era Dortujla. Femeia îşi exprima ideile cu o concizie care-i făcea cinste. Îngrijitorii şi Fiutarii lor, spunea ea, erau tulburaţi de ceva despre care refuzau să vorbească. Dortujla procedase în mod înţelept abţinându-se să încerce asupra lor metodele de convingere Bene Gesserit. Nu se putea şti care ar fi fost reacţia unor inşi din Dispersie. Dar ce anume îi tulbura?

— Poate o altă ameninţare decât cea a Onoratelor Matres, sugeră Dortujla.

Nu se aventură mai departe cu speculaţiile, dar posibilitatea nu era exclusă şi trebuia luată în considerare.

— Esenţialul e că susţin că vor o alianţă cu noi, spuse Odrade.

"Cauză comună în confruntarea cu o problemă comună", după cum se exprimaseră Îngrijitorii. Dar, în ciuda Simţului Adevărului, Dortujla era de părere că oferta lor trebuia examinată cu circumspecţie.

De ce aleseseră tocmai Buzzell pentru acest prim contact? Fiindcă Onoratele Matres nu reperaseră încă această planetă sau fiindcă o considerau nedemnă de furia lor distrugătoare?

— Puţin probabil, opină Dortujla.

Odrade era de aceeaşi părere. Dortujla, oricât de sordidă va fi fost poziţia ei iniţială, controla în prezent resurse apreciabile şi, lucra mult mai important, era o Cucernică Maică dispunând de o non-navă care putea s-o ducă la Maica Superioară. Dortujla cunoştea coordonatele Planetei Canonicatului. Dar asta nu le era de nici un folos Furiilor, desigur. Ele ştiau că orice Cucernică Maică s-ar fi omorât mai degrabă decât să trădeze acest secret.

Problemele generau probleme. Dar, mai întâi, o mică şuetă ca între Surori. Dortujla va şti, cu siguranţă, să interpreteze corect motivaţiile Maicii Superioare. Odrade orientă conversaţia spre chestiuni personale.

Totul merse bine. Dortujla era, în mod vizibil, amuzată, dar dispusă să se preteze la joc.

Cucernicele Maici plasate în posturi izolate aveau tendinţa să-şi găsească ceea ce Surorile din Canonicat numeau "ocupaţii paralele". Într-o epocă mai îndepărtată, asemenea îndeletniciri erau numite *hobby-mi,* însă atenţia ce li se acorda devenea deseori excesivă. Odrade considera majoritatea acestor "pasiuni" plictisitoare, dar găsi semnificativ faptul că Dortujla o numea pe a ei *hobby.*

Colecţionează monede vechi!

— Ce fel?

— Am două piese de argint din Grecia Antică şi un obol de aur în stare perfectă.

— Veritabile?

— Categoric.

Voia să spună că folosise Celelalte Memorii pentru a stabili fără tăgadă autenticitatea monedelor. Fascinant. Îşi exersa talentele de o manieră care-o fortifica, inclusiv în privinţa *hobby-ului* ei. Făcând să coincidă istoria interioară cu cea exterioară.

— Toate astea sunt foarte interesante, Maică Superioară, declară în cele din urmă Dortujla. Vă sunt recunoscătoare

pentru felul în care îmi daţi de înţeles că suntem încă Surori şi văd în interesul dumneavoastră pentru pictura veche un *hobby* asemănător cu al meu. Dar ştim foarte bine, amândouă, pentru ce mi-am asumat riscul să vin aici.

— Contrabandiştii?

— De bună seamă. Nu se poate ca Onoratele Matres să fi trecut cu vederea prezenţa mea pe Buzzell. Contrabandiştii obişnuiesc să vândă celui care oferă mai mult. Prin urmare, trebuie să presupunem că n-au pregetat să profite de informaţiile preţioase pe care le deţineau despre Buzzell, gemone şi prezenţa pe planetă a unei Cucernice Maici, cu aparatul ei administrativ. Să nu uităm că Îngrijitorii au ştiut să mă găsească.

La naiba! gândi Odrade. *De o asemenea consilieră aş avea nevoie alături de mine. Mă întreb câte comori ca aceasta zac îngropate cine ştie pe unde, îndepărtate din motive meschine. De ce ne privăm atât de des de unele dintre Surorile noastre cele mai talentate? E o veche slăbiciune pe care Comunitatea n-a reuşit încă să o exorcizeze.*

— Cred că, în clipa de faţă, deţinem o informaţie preţioasă cu privire la Onoratele Matres, spuse Dortujla.

Nu era nevoie de o înclinare a capului în semn de încuviinţare. Acesta era motivul principal care o adusese pe Dortujla în Canonicat. Furiile dezlănţuite se năpustiseră asupra Vechiului Imperiu, masacrând şi pârjolind în tot locul unde bănuiau prezenţa unei comunităţi Bene Gesserit. De Buzzell însă nu se atinseseră, deşi era imposibil să nu-i cunoască existenţa şi coordonatele.

— De ce? întrebă Odrade, dând glas gândului care le frământa pe amândouă.

— Să nu pricinuieşti niciodată stricăciuni propriului tău cuib, răspunse Dortujla.

— Crezi că s-au şi infiltrat pe Buzzell?

— Încă nu.

— Dar crezi că vor să cucerească planeta.

— Proiecţie primară.

Odrade o privi lung. Vasăzică Dortujla mai avea un *hobby* în afară de numismatică! Scotocea prin Celelalte Memorii în căutarea unor talente pe care le dezgropa şi le perfecţiona în folosul ei. La urma urmei, cine ar fi putut s-o blameze? Timpul

trebuie că se scurgea chinuitor de încet pe Buzzell.

— E rezultatul unui calcul mentatic, rosti cu voce vădit acuzatoare Odrade.

— Da, Maică Superioară.

Foarte umilă. Cucernicele Maici aveau voie să-şi exploreze în acest fel Celelalte Memorii doar cu autorizaţia specială a Casei Canonicatului şi, în acest caz, numai cu ajutorul şi sub supravegherea altor Surori. Dortujla rămăsese, aşadar, o rebelă. Dădea curs propriilor ei dorinţe aşa cum făcuse şi cu amantul ei interzis. Perfect! Bene Gesseritul avea nevoie de asemenea rebele.

— Vor să pună mâna pe Buzzell intact, spuse Dortujla.

— O planetă-ocean?

— Ar fi o lume cât se poate de convenabilă pentru slugi amfibii. Nu Fiutarii sau îngrijitorii. Pe aceştia i-am studiat în amănunţime.

Indiciile sugerau un posibil plan al Onoratelor Matres de a înfiinţa o colonie de slujitori-sclavi, eventual amfibii, care să fie folosiţi pentru recoltarea gemonelor. Onoratele Matres ar fi putut să obţină sclavi amfibii. Tehnicile care serviseră pentru producerea Fiutarilor puteau crea, probabil, multe alte forme de viaţă inteligentă.

— Sclavii sunt factori de dezechilibru periculoşi, zise Odrade.

Dortujla manifestă primul ei semn de emoţie intensă — cel al unei aversiuni profunde, care o făcu să-şi strângă buzele într-o linie subţire.

Era o schemă pe care Bene Gesseritul o repertoriase de mult: eşecul inevitabil al oricărei forme de sclavie sau de aservire. Se crea, astfel, un rezervor de ură. Duşmani implacabili. Cine nu avea nici o speranţă de a-i extermina pe toţi aceşti duşmani nu se putea încumeta nici măcar să încerce. Orice efort era temperat de certitudinea că asuprirea nu făcea decât să întărească duşmanul. Asupriţii rămâneau încredinţaţi că avea să vină şi ziua lor, şi Cerul să-i ajute pe asupritori când avea să vină acea zi. O sabie cu două tăişuri. Întotdeauna, cei oprimaţi învăţau de la opresori şi-i copiau. Când se întorcea roata, scena era pregătită pentru o nouă repriză de violenţe şi răzbunări — cu rolurile inversate. Apoi rolurile se inversau iarăşi, şi iarăşi, la nesfârşit.

— Oare nu se vor maturiza niciodată? murmură Odrade.

Dortujla nu avea nici un răspuns; avea doar o sugestie
practică:

— Trebuie să mă întorc pe Buzzell.

Odrade chibzui. Încă o dată, Cucernica Maică ostracizată i-o lua înainte Maicii Superioare. Oricât de neplăcută era hotărârea, ştiau, amândouă, că era cea mai bună pe care-o puteau lua. Fiutarii şi îngrijitorii aveau să revină. Mai important, .dat fiind că era vorba de o planetă la care râvneau Onoratele Matres; existau toate şansele ca aceşti vizitatori din Dispersie să fi fost deja observaţi. Onoratele Matres aveau să fie obligate să acţioneze, iar reacţia lor putea să dezvăluie lucruri noi despre ele.

— Fireşte, ele cred că Buzzell este momeala unei capcane, spuse Odrade.

— Aş putea face să se răspândească informaţia că am fost surghiunită de Surorile mele. E uşor de verificat.

— Te propui drept momeală?

— Maică Superioară, dacă ar putea fi ademenite să poarte tratative?

— Cu noi?

Ce idee senzaţională!

— Ştiu că istoria lor nu-i tocmai cea a unor negocieri rezonabile. Totuşi...

— E o sugestie strălucită! Dar să facem ca treaba să fie şi mai ispititoare. Să le dăm de înţeles că am ajuns la convingerea că trebuie să negociez cu ele capitularea Bene Gesseritului.

— Maică Superioară!

— N-am nici cea mai mică intenţie de capitulare, bineînţeles. Dar ce mijloc mai bun avem pentru a le determina să parlamenteze?

— Buzzell nu este un loc potrivit pentru o întâlnire. Amenajările noastre sunt foarte modeste.

— Onoratele Matres dispun de o bază solidă pe Joncţiune. Dacă ele ar propune această planetă drept loc de întâlnire, te-ai putea lăsa convinsă? .

— Ar fi necesară o pregătire minuţioasă, Maică Superioară.
Extrem de minuţioasă, întări Odrade, apoi degetele ei
dansară în câmpul consolei. Da, astă-seară, rosti ea, răspunzând unei întrebări vizuale şi, imediat după aceea, i se adresă din nou lui Dortujla: Aş vrea să te prezint Consiliului meu şi altor câteva persoane înainte de plecarea dumitale. Îţi vom da

toate instrucţiunile în amănunţime, dar ai de pe acum asigurarea mea personală că vei fi însărcinată cu o misiune oficială. Esenţialul este să obţii de la ele o întâlnire pe Joncţiune. Şi... sper să-ţi dai seama cât de mult îmi displace să mă folosesc astfel de dumneata drept momeală.

Văzând că Dortujla cade pe gânduri, fără a răspunde nimic, Odrade adăugă:

— S-ar putea ca ele să refuze orice tratative şi să te lichideze. Cu toate astea, eşti cea mai bună momeală de care dispunem.

Dortujla demonstră că mai avea încă simţul umorului:

— Adevărul e că nici pe mine nu prea mă încântă ideea de a mă bălăbăni în vârful unui cârlig, Maică Superioară. Aşa că v-aş ruga să ţineţi strâns băţul undiţei.

Se ridică şi, privind biroul încărcat al lui Odrade, adăugă:

— Aveţi atâta de lucru, şi mă tem că v-am reţinut şi prea mult peste ora prânzului.

— Vom lua masa aici, împreună, Soră dragă. Pentru moment, eşti mai importantă decât orice altceva.

Orice stat este o abstracţie.
Octun Politicus
Arhivele B.G.

LUCILLA îşi repeta întruna că nu trebuia să se lase înşelată de caracterul familiar al acestei încăperi cu pereţii de un verde crud şi al prezenţei regulate a Preaonoratei Mater. Aceasta era Joncţiunea, fortăreaţa celor ce urmăreau nimicirea Bene Gesseritului. Acesta era inamicul. Iar aceasta era cea de-a şaptesprezecea zi.

Infailibilul orologiu mental ce se pornise în momentul Agoniei Mirodeniei îi spunea că organismul ei se adaptase la ritmurile circadiene ale planetei. Se trezise în zori. Nu se ştia când avea să capete de mâncare. Onoratele Matres nu-i acordau decât o singură masă pe zi.

Şi, mereu, Fiutarul acela în cuşca lui. Un mod de a i se reaminti: *Amândoi, închişi în cuşti. Aşa procedăm noi cu fiarele*

periculoase. Chiar dacă le mai lăsăm din când în când să iasă ca să-şi dezmorţească picioarele şi să ne procure plăceri, după aceea trebuie să se întoarcă în cuşcă.

În mâncare, o cantitate minimă de melanj. Nu din economie, la bogăţia în care se scăldau ele. Mai degrabă pentru a-i da de înţeles "ce ai putea avea dacă te-ai arăta rezonabilă".

Când va veni, astăzi?

Apariţiile Preaonoratei Mater nu aveau un orar stabil. Pentru a dezorienta prizoniera? Probabil. Pe de altă parte, programul unei comandante supreme era, desigur, destul de încărcat. Ca atare, îsi vizita periculosul animal favorit pe apucate, între două ocupaţii oficiale.

Periculoasă poate că sunt, Doamnă Păianjen, dar nu sunt animalul tău favorit.

Lucilla simţea în jurul ei prezenţa multor dispozitive de supraveghere, şi nu doar vizuală. Sonde care explorau de la distanţă carnea, căutând arme ascunse, examinând funcţionarea organelor. *Are vreun implant dubios? Vreo proteză încorporată pe cale chirurgicală în organism?*

N-am de nici unele, Doamnă Păianjen. Noi ne bizuim doar pe lucrurile cu care ne-a înzestrat natura la naştere.

Lucilla era conştientă de cel mai apropiat mare pericol care-o pândea, şi anume sentimentul c-ar putea să nu fie la înălţimea prezentei situaţii. Temnicerele ei o menţineau într-o poziţie cumplit de dezavantajoasă, dar nu izbutiseră să-i distrugă capacităţile Bene Gesserit. Era capabilă, încă, să-şi curme funcţiile vitale printr-un simplu efort de voinţă, înainte ca shere-ul din organismul ei să-şi fi pierdut eficacitatea până la punctul de-a o aduce în pragul trădării. Dispunea încă de toate facultăţile ei mintale... şi de mulţimea de pe Lampadas.

Trapa din perete se deschise şi cuşca în care era închis Fiutarul alunecă în cameră. Regina-Păianjen era, deci, pe drum. Anunţându-şi sosirea printr-o ameninţare, ca de obicei.

Dar foarte devreme, azi. N-a venit niciodată atât de devreme.

— Bună dimineaţa, Fiutarule, rosti Lucilla cu o inflexiune voioasă.

Fiutarul îşi îndreptă ochii spre ea, dar nu vorbi.

— Îmi închipui că urăşti cuşca aia.

— Nu place cuşca.

Lucilla constatase deja că aceste creaturi posedau un anumit vocabular activ, dar nu reuşise încă să-i determine întinderea.

— Presupun că şi pe tine te înfometează. Ţi-ar plăcea să mă primeşti de mâncare?

— Ivlâncare.

Cu o vădită notă de interes.

— Aş vrea să pot fi îngrijitoarea ta.

— Tu îngrijitoare?

— Dacă aş fi, mi-ai da ascultare?

Jilţul masiv al Reginei-Păianjen se înălţă încet din locaşul său de sub pardoseală. Ea încă nu-şi făcu apariţia, dar nu încăpea îndoială că asculta "conversaţia".

Fiutarul o scruta pe Lucilla cu o intensitate neobişnuită.

— Îngrijitorii te ţin în cuşcă, flămând?

— Îngrijitorii?

Intonaţia era net interogativă.

— Vreau s-o ucizi pe Preaonorata Mater.

Asta n-avea să le. surprindă.

— Să ucid Dama!

— Şi s-o mănânci.

— Dama otravă.

Cu un aer deprimat.

Oho! Iată o informaţie interesantă!

— Nu e otravă. Carnea ei e la fel ca a mea.

Fiutarul se apropie de marginea cuştii. Cu mâna stângă îşi răsfrânse buza de jos, descoperind o cicatrice roşie, cu aspectul unei arsuri.

— De la otravă, rosti el, apoi lăsă mâna jos.

Cum i-o fi făcut-o? Nu simţise la ea nici un miros de otravă. Doar cel de carne umană plus izul drogului pe bază de adrenalină care le provoca Onoratelor Matres colorarea ochilor în portocaliu atunci când se mâniau... precum şi celelalte reacţii, dezvăluite de Murbella. Sentimentul unei superiorităţi absolute.

Până unde mergea capacitatea de înţelegere a unui Fiutar?

— Era o otravă amară? întrebă ea.

Fiutarul se strâmbă şi scuipă.

Gest mai rapid şi mai grăitor decât vorbele.

— O urăşti pe Dama?

Fiutarul îşi arătă caninii.

— Ţi-e frică de ea?

Un zâmbet.

— Atunci, de ce n-o ucizi?

— Tu nu îngrijitoare.

Deci, trebuie ca un îngrijitor să le dea ordinul de-a ucide! Preaonorata Mater intră în odaie şi se duse să se aşeze în jilţul ei.

Lucilla îsi acordă din nou glasul pe tonul voios:

— Bună dimineaţa, Dama.

— Nu ţi-am dat voie să-mi spui aşa.

Cu voce scăzută, şi un început de licăr portocaliu în ochi.

— Am conversat puţin cu Fiutarul.

— Ştiu. (Licărul portocaliu se intensifică.) Şi dacă mi l-ai răzgâiat... ,

— Dar, Dama...

— Să nu-mi mai spui aşa!

Sări din jilţ, cu ochii aruncând flăcări portocalii.

— Te rog să iei loc, spuse Lucilla. Nu aşa se conduce un interogatoriu. *(O armă periculoasă, sarcasmul...)* Ieri ai spus că vrei să continuăm discuţia noastră pe teme politice.

— De unde ştii că a fost ieri?

Se reaşezase, dar ochii îi ardeau încă.

— Toate Surorile Bene Gesserit au această aptitudine. Simţim ritmurile oricărei planete după câteva zile petrecute pe suprafaţa ei.

— Straniu talent.

—O poate face oricine. Nu-i decât o chestiune de sensibilizare.

— Aş putea învăţa s-o fac şi eu?

Portocaliul începea să se estompeze.

— Am spus *oricine.* Eşti tot o fiinţă umană, nu?

O întrebare care nu a primit încă un răspuns definitiv.

— De ce spuneai că voi, vrăjitoarele, n-aveţi guvern? *Preferă să schimbe subiectul. Aptitudinile noastre speciale o neliniştesc.*

— Nu asta am spus. Am spus că nu avem o formă *tradiţională* de guvern.

— Nici măcar un cod social?

— Nu există cod social care să poată face faţă tuturor necesităţilor. Ceea ce constituie o crimă într-un tip de societate poate fi o obligaţie morală într-altul.

— Toate societăţile au un guvern.

Portocaliul dispăruse cu totul. *De ce-o fi interesând-o într-atât subiectul ăsta?*

— Societăţile au politica. Ţi-am explicat asta ieri: politica este arta de a părea sincer şi total deschis în timp ce disimulezi cât mai multe lucruri cu putinţă.

— Vasăzică voi, vrăjitoarele, disimulaţi tot timpul.

— N-am zis asta. Când pronunţăm cuvântul "politica", e pentru a ne pune în gardă Surorile.

— Nu te cred. Oamenii creează întotdeauna o formă sau alta de...

— Înţelegere?

— E un cuvânt la fel de bun ca oricare altul!

Dar s-ar părea c-o înfurie!

Văzând că Lucilla nu se grăbea să mai adauge ceva, Preaonorata Mater se aplecă în fată.

— Acum eşti pe cale să disimulezi ceva!

— Nu-i dreptul meu să-ţi ascund lucruri care v-ar putea ajuta să ne înfrângeţi?

Să vedem cum va reacţiona la nada asta apetisantă!

— Ştiam eu!

Preaonorata Mater se lăsă pe spate, cu un aer satisfăcut.

— Pe de altă parte, zise Lucilla, de ce nu ţi-aş spune? Eşti încredinţată că nişele puterii au existat dintotdeauna pentru a fi umplute şi nu vezi ce arată asta despre Comunitatea Surorilor mele.

— Oh, lămureşte-mă tu, rogu-te!

Cam chinuită, ironia ei.

— Dumneata crezi că totul se conformează unor instincte datând din epoca tribală şi chiar dinaintea ei. Căpeteniile şi Sfatul Bătrânilor. Maica Misterelor şi Conciliabulul de Taină. Şi înainte de asta, Bărbatul Puternic (sau Femeia) care avea grijă ca toată lumea să aibă ce mânca şi să fie apărată prin focul aprins la intrarea cavernei.

— E de înţeles.

Oare?

— Oh, sunt de acord. Evoluţia formelor e destul de clar stabilită.

— Evoluţia, vrăjitoareo! Ca treptele unei scări.

Evoluţia... Vezi cum se repede la cuvintele-cheie?

— E o forţă care poate fi controlată întorcând-o asupra ei

însăşi.

Controlată! Uite cum i-ai stârnit interesul. Adoră cuvântul ăsta.

— Aşadar, fabricaţi şi voi legi, ca toată lumea!

— Reguli, să zicem. Dar nu-s, toate astea, vremelnice?

— Evident. Extrem de interesată.

— Şi totuşi, urmă Lucilla, societatea voastră este administrată de birocrate care ştiu foarte bine că nu poate exista nici cea mai mică urmă de imaginaţie în ceea ce fac.

— Şi asta-i aşa important?

E nedumerită. Uite-o cum se încruntă.

— Doar pentru dumneata, Onorată Mater.

— Preaonorată Mater! *Ce susceptibilă el*

— De ce nu-mi permiţi să-ţi spun Dama?

— Nu suntem intime.

— Fiutarul face parte dintre intimii dumitale?

— Nu mai schimba vorba!

— Vreau spălat dinţi, făcu Fiutarul.

— Gura!

Foc şi pară, de-a binelea!

Fiutarul se lăsă pe vine, dar fără să pară intimidat.

Preaonorata Mater îşi întoarse ochii portocalii spre Lucilla.

— Ce-i cu birocraţii?

— N-au loc de manevră pentru că aşa se îngraşă superiorii lor. Pentru cine nu vede diferenţa dintre reguli şi legi, şi unele şi celelalte au forţa legii.

— Eu nu văd diferenţa. *Nu-şi dă seama ce dezvăluie.*

— Legile perpetuează mitul schimbării impuse cu forţa. Un viitor luminos va fi construit prin aplicarea cutărei sau cutărei legi. Legile impun viitorul. Regulile, probabil, impun trecutul.

— Probabil?

Alt cuvânt care nu-i place.

— În ambele cazuri, acţiunea e iluzorie. Ca atunci când o comisie este însărcinată cu studierea şi soluţionarea unei probleme. Cu cât comisia va avea mai mulţi membri, cu atât va fi mai îngreunată rezolvarea problemei, din cauza tuturor ideilor lor preconcepute.

Atenţie! Se gândeşte serios la ceea ce-i spui, raportându-se la situaţia ei.

Lucilla îşi modulă glasul pe tonul cel mai rezonabil:

— Trăiţi în funcţie de un trecut hiperbolizat şi încercaţi să înţelegeţi un viitor pe care nu-l recunoaşteţi.

— Noi nu credem în preştiinţă.

Nu-i adevărat, ea crede! Din fericire! E singurul motiv pentru care ne lasă încă în viaţă.

— Ascultă-mă, te rog, Dama. Există întotdeauna un dezechilibru când te închizi într-un cerc strâmt de legi.

Fii cu băgare de seamă! N-a tresărit când i-ai spus Dama.
Jilţul scârţâi când Preaonorata Mater îşi schimbă brusc poziţia.

— Dar legile sunt necesare!

— Necesare? Iată, într-adevăr, o idee periculoasă.

— Cum aşa?

Uşurel. Se simte ameninţată.

— Aceste reguli şi legi aşa-zis necesare te împiedică să te adaptezi. În mod inevitabil, totul sfârşeşte prin a se nărui. Ca în cazul bancherilor, care cred că pot cumpăra viitorul. "Puterea pe timpul vieţii mele! Ducă-se dracului urmaşii mei!"

— Ce fac urmaşii mei pentru mine?

Nu-i spune! Priveşte-o. Reacţia ei e cea a nebuniei obişnuite. Mai dă-i o mostră.

— Onoratele Matres şi-au făcut debutul ca teroriste. În primul rând birocrate, v-aţi ales cu bună ştiinţă, drept armă, teroarea.

— Când ai o armă în mână, trebuie s-o foloseşti. Dar e adevărat că am fost rebele. De ce "teroriste"? E o noţiune care evocă prea mult haosul.

Î*i place cuvântul ăsta, "haos". Defineşte totul din exterior. Nici măcar nu întreabă cum de le cunoşti originile. Acceptă talentele noastre " misterioase ".*

— Nu ţi se pare ciudat, Dama... *(Nici o reacţie; poţi să continui)...* faptul că toţi rebelii ajung să se conformeze unor şabloane vechi de îndată ce dobândesc victoria? Nu-i atât vorba de o capcană în calea tuturor guvernelor, cât de-un miraj care-i aşteaptă pe cei ce ajung la putere.

— Ha! Şi eu care credeam c-o să-mi spui ceva nou. Cunosc refrenul: “Puterea corupe. Puterea absolută corupe în mod absolut.”

— Greşit, Dama. E ceva mai subtil şi, în acelaşi timp, mult mai insidios. Puterea exercită o mare atracţie asupra naturilor coruptibile.

— Îndrăzneşti să mă acuzi de corupţie?

Atenţie la ochi!

— Eu? Să te acuz? Singura persoană care-ar putea face asta eşti dumneata însăţi. Eu nu fac altceva decât să-ţi prezint opinia Bene Gesseritului.

— Fără a-mi spune nimic nou!

— Şi totuşi, noi avem convingerea că, deasupra oricăror legi, există o moralitate, care trebuie să stea de strajă pentru a împiedica introducerea oricăror reguli imuabile.

Ai folosit ambele cuvinte în aceeaşi frază şi nici măcar n-a băgat de seamă.

— Puterea triumfă întotdeauna, vrăjitoareo. Asta e legea.

— Iar guvernele care se menţin destul de mult timp în umbra acestui precept ajung să fie impregnate de corupţie.

— Moralitatea voastră!

Nu se prea pricepe la ironii, mai ales când e în defensivă.

— Am încercat realmente să te ajut, Dama. Legile sunt periculoase pentru toată lumea — vinovaţi şi nevinovaţi, deopotrivă. Indiferent dacă te consideri puternic sau lipsit de apărare. Legile nu au, în ele şi despre ele, nici un fel de înţelegere umană.

— Înţelegerea umană e ceva care nu există!

Iată şi răspunsul la întrebarea noastră. Nu sunt umane. Adresează-te subconştientului ei. Calea e larg deschisă.

— Legile cer întotdeauna să fie interpretate. Cel care se priponeşte de lege nu vrea să lase nici o şansă compasiunii. Nici o marjă de manevră. "Legea e lege!"

— Aşa si este!

Iarăşi în defensivă.

— E altă idee foarte periculoasă, îndeosebi pentru nevinovaţi. Oamenii o ştiu instinctiv şi detestă asemenea legi. Fac tot soiul de lucruri mărunte, adesea în mod inconştient, pentru a torpila "legea" şi pe cei care se ocupă cu astfel de nerozii.

— Cum îndrăzneşti să le numeşti nerozii?

Ridicându-se pe jumătate din jilţ, apoi cufundându-se iarăşi în el.

— Fiindcă sunt. Iar legea, personificată de toţi cei al căror mijloc de subzistenţă îl reprezintă, se burzuluieşte când aude cuvinte ca ale mele.

— Pe bună dreptate, vrăjitoareo! *Dar nu-ţi porunceşte să taci.*

— "Mai multe legi!" ziceţi voi. "Ne trebuie mai multe legi!" Şi creaţi, astfel, noi instrumente de noncompasiune. Întâmplător, creaţi şi noi slujbe pentru cei ce se hrănesc de pe urma sistemului.

— Aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna.

— Iarăşi greşeşti. E un rondo. Merge ce merge, până când loveşte persoana sau grupul care nu trebuie. Şi atunci se dezlănţuie anarhia. Haosul. *(Ai văzut cum a tresărit?)* Rebeli, terorişti, explozii tot mai dese de violenţă sălbatică. Jihadul! Şi totul, pentru că s-a creat ceva nonuman.

Şi-a dus mâna la bărbie. Ai grijă!

— Cum de ne-am abătut într-atâta de la subiectul politicii, vrăjitoareo? Asta ţi-a fost intenţia?

— Nu ne-am abătut nici o zecime de milimetru.

— Presupun că acum ai să-mi spui că voi, vrăjitoarele, practicaţi o formă de democraţie.

— Cu o vigilenţă pe care nici nu poţi să ţi-o închipui.

— Pune-mă la încercare.

Crede că îi vei dezvălui un secret. N-o dezamăgi.

— Democraţia prezintă neajunsul că poate fi abătută de la calea cea dreaptă prin scoaterea unor ţapi ispăşitori în faţa electoratului. Jos bogătaşii, jos hrăpăreţii, criminalii, conducătorii stupizi şi aşa mai departe, la nesfârşit.

— Împărtăşiţi convingerile noastre.

Cerule! Cu câtă ardoare doreşte să fim ca ele!

— Zici că aţi fost birocrate care s-au răzvrătit. Cunoşti punctul slab. O birocraţie supraponderală la vârf şi la care electoratul nu poate ajunge se extinde în mod sistematic până la limita de energie a sistemului. Fură această energie de la bătrâni, de la pensionari, de la oricine. Şi mai cu seamă de la cei care alcătuiesc ceea ce s-a numit cândva clasa de mijloc, deoarece de acolo provine cea mai mare parte a energiei disponibile.

— Vă consideraţi ca aparţinând... clasei de mijloc?

— Nu ne considerăm ca aparţinând nici unei categorii fixe. Dar Celelalte Memorii ne arată metehnele birocraţiei. Presupun că aveţi o formă oarecare de serviciu public pentru "clasele inferioare".

— Avem grijă de-ai noştri.

Ce ecou neplăcut!

— Atunci ştiţi cum diluează asta exprimarea opţiunilor. Simptomul principal: oamenii nu votează. Instinctul le spune că e inutil.

— Democraţia este, oricum, o idee stupidă.

— Suntem de aceeaşi părere. Promovează demagogia. O boală la care sunt predispuse toate sistemele electorale. Şi totuşi, demagogii sunt uşor de identificat. Vorbesc ca şi cum ar predica din amvon, cu gesturi teatrale şi folosind cuvinte ce vibrează de fervoare religioasă şi sinceră devoţiune divină.

O umflă râsul!

— Sinceritatea fără nimic în spatele ei cere mult antrenament, Dama. Genul ăsta de antrenament e întotdeauna detectabil.

— De Dreptvorbitoarele voastre?

Vezi cum se apleacă în faţă? Iar am agăţat-o.

— De oricine îşi dă osteneala să înveţe semnele. Redundanţa. Strădaniile de a menţine atenţie asupra cuvintelor. Nu trebuie acordată niciodată atenţie cuvintelor. Trebuie observat ce face vorbitorul. În felul acesta, i se pot afla motivaţiile.

— Vasăzică, de fapt, n-aveţi democraţie.

Dezvăluie-mi şi alte secrete ale Bene Gesseritului!

— Ba da.

— Păi, parcă ai spus că...

— Dar o păzim cu cea mai mare grijă, fiind tot timpul cu ochii în patru la pericolele pe care ţi le-am descris. Pericolele sunt mari, însă şi satisfacţiile sunt pe măsură.

— Ştii ce m-ai făcut să-nţeleg? Că sunteţi o adunătură de neghioabe!

— Ea doamnă drăguţă! interveni Fiutarul.

— Ţine-ţi gura sau te trimit înapoi la turmă!

— Tu nu drăguţă, Dama.

— Vezi ce-ai făcut, vrăjitoareo? Mi l-ai stricat!

— Presupun că mai ai şi alţii.

Ohh! Ia te uită ce zâmbet!

Lucilla reproduse exact acelaşi zâmbet, reglându-şi respiraţia după cea a Preaonoratei Mater, ca pentru a-i spune: *Vezi cat de mult semănăm? Bineînţeles că am încercat să-ţi fac*

rău. N-ai fi făcut acelaşi lucru, în locul meu?

— Deci ştiţi cum să procedaţi pentru ca o democraţie să funcţioneze exact cum vreţi voi.

Cu o expresie de satisfacţie răutăcioasă.

— Tehnica e destul de subtilă, dar nu dificilă. Ajunge să creezi un sistem în care majoritatea oamenilor să fie nemulţumiţi, în mod vag sau profund.

Aşa vede ea lucrurile. Uite cum dă din cap la fiecare vorbă a ta.

Lucilla continuă în ritmul încuviinţărilor din cap ale Preaonoratei Mater:

— Asta contribuie la acumularea şi propagarea unor sentimente de ură şi dorinţă de răzbunare. După care, tot ce ai de făcut e să furnizezi ţinte pentru această ură, în funcţie de necesităţi.

— Simplă tactică de diversiune.

— I-aş zice, mai degrabă, de distragere a atenţiei. Nu le lăsa timp să pună întrebări. Îngroapă-ţi greşelile în noi şi noi legi. Trafic de iluzii. Tactică de matador.

— Exact! Bine zis!

E încântată. Dă-i înainte cu matadorul.

— Agită frumuşel capa. Ei se reped cu capul înainte şi rămân năuci când nu dau de matador în spatele ei. Asta zăpăceşte electoratul întocmai cum îl zăpăceşte pe taur. La următoarele alegeri, şi mai puţini oameni îşi vor folosi în mod inteligent votul.

— Tocmai asta şi urmărim!

Urmărim! Oare îşi dă seama ce spune?

— Apoi, critică apatia electorală. Fă-i să se simtă vinovaţi. Menţine-i într-o permanentă stare de abrutizare. Dă-le mâncare. Dă-le distracţii. Dar fără să exagerezi!

— Oh, nu! Nu trebuie exagerat niciodată.

— Fă-i să priceapă că foamea-i pândeşte după colţ dacă nu stau frumuşel în banca lor. Fă-i să întrezărească neplăcerile care-i aşteaptă pe cei ce fac valuri pentru a clătina corabia.

Mulţumesc, Maică Superioară. E o metaforă cum nu se poate mai potrivită.

— Şi nu lăsaţi taurul să doboare din când în când câte-un matador?

— Ba cum să nu. "Trosc! Pe ăsta l-am aranjat!" Apoi aştepţi să se potolească râsul.

— Ştiam eu că nu îngăduiţi voi democraţia.

— De ce nu vrei să mă crezi?

Atenţie! Te joci cu focul!

— Pentru că aţi fi obligate să permiteţi alegeri libere, să aveţi juraţi şi judecători şi...

— Avem Instructoarele. Un fel de Juriu General.

Acum ai descumpănit-o de-a binelea.

— Dar fără legi... sau reguli, sau cum vrei să le zici?

— Nu ţi-am spus că facem distincţie? Regulile — pentru trecut. Legile — pentru viitor.

— Dar, într-un fel sau altul, le impuneţi anumite limite acestor... acestor Instructoare!

— Pot lua orice decizie doresc. Aşa cum şi trebuie să funcţioneze un juriu. Ducă-se dracului legea!

— Asta-i o idee extrem de derutantă.

Chiar că-i derutată. Uite-o cum priveşte în gol.

— Prima regulă a democraţiei noastre e următoarea: nici o lege nu trebuie să impună restricţii unui juriu. Asemenea legi sunt stupide. E uimitor cât de proşti pot fi oamenii când acţionează în grupuri mici, preocupate doar de interesele lor.

— Cu alte cuvinte, mă faci proastă!

Atenţie la portocaliu!

— Se pare că există o lege a naturii care spune că e aproape imposibil ca un grup autonom să acţioneze în mod inspirat.

— Inspirat! Ştiam eu!

E un zâmbet periculos. Ai grijă!

— Adică intrând în armonie cu forţele vitale, ajustându-ţi acţiunile în aşa fel, încât viaţa să-şi poată urma cursul.

— Cu maximum de fericire pentru cât mai mulţi oameni, fireşte.

Iute! Ne-am arătat prea isteţe! Schimbă subiectul!

— E un element pe care Tiranul a omis să-l includă în Poteca lui de Aur. N-a luat în considerare fericirea omenirii, ci doar supravieţuirea ei.

Ţi-am spus să schimbi subiectul! Uită-te la ea! E turbată de furie!

Preaonorata Mater coborî mâna care-i acoperea bărbia.

— Şi eu care voiam să-ţi propun să ni te alături, să fac din tine una de-a noastră. Să te eliberez.

Abate-i gândul de la asta! Repede!

— Să nu vorbeşti! porunci Preaonorata Mater. Nici să nu deschizi gura!

S-a terminat!

— I-ai da ajutor lui Logno sau vreuneia dintre celelalte, ca să-mi ia locul! (Se uită la Fiutarul ghemuit.) Mâncare, puiule?

— Nu mâncare doamna drăguţă.

— Atunci am să arunc hoitul ei turmei!

— Preaonorata Mater...

— Ţi-am spus să nu vorbeşti! Şi-ai *îndrăznit* să-mi zici Dama!

Preaonorata Mater sări fulgerător din jilţ. Uşa cuştii lui Lucilla se deschise brusc, izbindu-se de perete. Lucilla încercă să se ferească, dar plasa de filament shiga îi împiedică mişcarea. Nu văzu lovitura de picior care-i zdrobi tâmpla.

În clipa morţii, percepţiile Lucillei fură invadate de un urlet de furie — cel al mulţimii de pe Lampadas care-şi elibera emoţiile ferecate vreme de nenumărate generaţii.

Unii nu participă niciodată la nimic. Viaţa li se întâmplă pur şi simplu. Se menţin printr-o stăruinţă mai mult sau mai puţin tâmpă şi rezistă cu furie sau violenţă la orice i-ar putea smulge din înverşunatele lor iluzii de securitate.

Alma Mavis Taraza

ÎNAINTE ŞI ÎNAPOI, înapoi şi înainte, cât fusese ziua de lungă, Odrade făcuse să se perinde înregistrările ochilor corn, căutând ceva — neliniştită, nehotărâtă. Mai întâi îl urmărise pe Scytale, apoi pe tânărul Teg, aflat tot acolo, cu Duncan şi Murbella. În cele din urmă, se postase în faţa ferestrei, cu privirea pierdută, gândindu-se la ultimul raport pe care Burzmali îl expediase de pe Lampadas.

Peste cât timp puteau încerca să restabilească memoria Basharului? Avea să le dea ascultare ghola-ul când va fi în posesia amintirilor sale originale?

De ce n-a mai dat nici un semn de viaţă Rabinul? E cazul să

iniţiem procedura Extremis Progressiva, *împărtăşind între noi cât de mult va fi cu putinţă?*

Efectul asupra moralului ar fi fost devastator.

Înregistrările continuau să se proiecteze deasupra biroului în timp ce asistentele şi colaboratoarele ei intrau şi ieşeau necontenit. Întreruperi inevitabile. O semnătură aici. O aprobare dincoace. Trebuie diminuată alocaţia de melanj a cutărui grup?

Bellonda era de faţă, aşezată în caniscaunul ei de lângă birou. Renunţase s-o mai întrebe pe Odrade ce anume căuta, mulţumindu-se s-o privească fix, neîndurătoare.

Discutaseră despre riscul resuscitării influenţei nefaste a Tiranului în cazul apariţiei unor noi populaţii de viermi de nisip în Dispersie. Acel "vis fără sfârşit" conţinut în fiecare urmaş al viermelui o îngrijora încă pe Bell. Dar numai şi datele demografice arătau că influenţa Tiranului asupra destinului omenirii încetase.

Ceva mai înainte, Tamalane intrase pentru a-i cere o informaţie lui Bellonda. Aceasta, cu capul plin de recentele statistici elaborate de Arhive, se lansase într-o diatribă pe tema mişcărilor migratorii ale Bene Gesseritului şi a consecinţelor lor asupra stării resurselor Comunităţii.

Odrade continuă să privească pe fereastră în timp ce se lăsa înserarea. Întunericul se înstăpânea aproape pe nesimţite. Când se înnopta de-a binelea, Odrade zări luminiţe în depărtare. Casele de pe plantaţii. Ştia că luminile fuseseră aprinse cu mult înainte, dar avea senzaţia ciudată că noaptea era cea care le crease. Ici şi colo, unele se stingeau în vreme ce oamenii se deplasau în locuinţele lor.

Unde nu-i nimeni, nu e nevoie de lumină. Energia nu trebuie risipită.

Licăririle îi reţinură câteva clipe atenţia. Variaţie a vechii întrebări despre copacul care cade în pădure. Face el zgomot dacă nu-i nimeni să-l audă? Odrade era dintre cei ce spuneau că vibraţiile existau, indiferent dacă erau sau nu înregistrate de un sistem senzorial.

Există, oare, sisteme senzoriale secrete care urmăresc Dispersia noastră? Ce tehnici şi invenţii noi vor fi folosind Primii Dispersaţi?

Bellonda socoti că lăsase tăcerea să se prelungească îndeajuns.

— Dar! Emiţi semnale neliniştitoare pentru întregul Canonicat.

Odrade acceptă remarca fără comentariu.

— Oricare ţi-ar fi intenţiile, ele sunt interpretate drept nehotărâre, urmă Bellonda. *(Cât de abătut îi era glasul!)* Grupuri importante au ridicat problema înlocuirii tale. Instructoarele au cerut să se supună la vot.

— Numai Instructoarele?

— Dar! E adevărat că, deunăzi, i-ai făcut semn cu mâna lui Praska, spunându-i că e minunat să fii în viaţă?

— Da.

— Ce ai făcut, *practic,* până acum?

— Am reevaluat situaţia. Încă tot nici o veste de la Dortujla?

— Ai întrebat asta de cel puţin zece ori pe ziua de azi! făcu Bellonda. Apoi, arătând spre biroul lui Odrade: Te tot întorci la ultimul raport pe care ni l-a trimis Burzmali de pe Lampadas. Ne-a scăpat ceva din vedere?

— De ce se cramponează inamicele noastre de Gammu? Vreau răspunsul tău de mentat.

— Datele pe care le posed sunt insuficiente, şi ştii asta! -Fără a fi mentat, Burzmali ne-a schiţat un tablou impresionant al evenimentelor, Bell. Dar îmi spun că, în definitiv, a fost cel mai bun discipol al Basharului şi că era normal să posede unele dintre însuşirile maestrului său.

— Vorbeşte pe şleau, Dar. Ce anume vezi în raportul lui Burzmali?

— Umple un gol. Nu în întregime, dar... Mă intrigă modul în care se referă întruna la Gammu. Multe forţe economice au stabilit legături puternice pe Gammu. De ce n-au retezat inamicele noastre aceste legături?

— Pentru că activează ele însele în acelaşi sistem, evident.

— Şi dacă am lansa un atac hotărâtor împotriva Gammu-ului?

— Nimeni nu e dispus la afaceri într-un mediu periculos. Asta vrei să spui?

— În parte.

— Majoritatea forţelor care aderă la acel sistem economic ar căuta să se stabilească altundeva. Pe o altă planetă, cu o altă populaţie supusă.

— Pentru ce?

— Pentru ca previziunile lor să poată fi mai sigure. Bineînţeles, ar avea grijă să-şi întărească apărările.

— Alianţa aceea, a cărei existenţă o presupunem noi, Bell, şi-ar înzeci eforturile pentru a ne găsi şi a ne distruge.

— Cu siguranţă.

Comentariul laconic al Bellondei sili gândurile lui Odrade să se întoarcă spre exterior. Privi, în zare, munţii înzăpeziţi care sclipeau în lumina stelelor. Oare dintr-acolo aveau să apară navele inamice?

Impactul unui asemenea gând ar fi putut să deprime un psihism mai puţin puternic. Dar Odrade nu avea nevoie de Litania împotriva Fricii pentru a-şi păstra mintea limpede. Cunoştea o formulă mai simplă.

Înfruntă-ţi spaimele sau ţi se vor căţăra în spinare.

Atitudinea ei era tranşantă. Lucrurile cele mai terifiante din univers îşi aveau obârşia în mintea omului. Coşmarul (calul alb al dispariţiei Bene Gesseritului) avea o formă deopotrivă mitologică şi reală. Furia care venea cu toporul putea lovi, la fel de bine, carnea sau mintea. De terorile mentale însă nu se putea fugi.

Înfruntă-le, deci!

Ce înfrunta ea, în întunericul acesta? Nu Furia fără faţă, care o urmărea cu toporul, nu prăbuşirea în prăpastia necunoscută (ambele, vizibile *fărâmei ei de talent),* ci realele Onorate Matres şi eventualii lor aliaţi.

Iar eu nu pot îndrăzni să folosesc nici măcar picul de preştiinţă de care sunt capabilă, pentru a ne călăuzi. Dacă aş face-o, aş risca să blochez viitorul nostru într-o formă imuabilă. Este ceea ce au făcut Muad'Dib şi fiul său, Tiranul, iar Tiranului i-au trebuit treizeci şi cinci de secole pentru a ne scoate la liman.

Lumini în mişcare nu prea departe îi atraseră atenţia. Horticultori care lucrau încă, la această oră târzie. Continuând să emondeze livezile, ca şi cum venerabilii pomi fructiferi aveau să dăinuie o veşnicie. Ventilatoarele aduceau un miros vag de fum de la focurile în care ardeau ramurile tăiate. Mereu atenţi la asemenea amănunte, grădinarii Bene Gesseritului. Nu lăsau niciodată prin preajmă ramuri uscate care să atragă paraziţi ce ar fi putut ataca apoi arborii vii. Totul, curat şi îngrijit. Totul, plănuit dinainte. Habitatul trebuie păstrat. Momentul prezent face parte din eternitate.

Nu trebuie lăsate prin preajmă ramuri uscate?

Era Gamrau o ramură uscată?

— Ce găseşti atât de fascinant la livezile astea? vru să ştie Bellonda.

Odrade răspunse fără să se întoarcă:

— Mă întremează.

Cu doar două seri în urmă se plimbase prin locurile acelea. Aerul era rece şi înviorător, iar deasupra solului plutea o pâclă subţire. Sub tălpile ei, frunzele căzute foşneau şi lăsau să răzbată un uşor miros de compost din locurile unde rarele ploi găsiseră adâncituri în care apa stagnase la cald. Un miros de smârcuri, mai degrabă plăcut. Fermenţii obişnuiţi ai vieţii, chiar şi la acest umil nivel. Deasupra, crengile desfrunzite se profilau, scheletice, pe cerul înstelat. Cam deprimant, la drept vorbind, în comparaţie cu primăvara sau cu vremea culesului. Dar minunat prin ceea ce sugera despre fluiditatea mişcării. Viaţa, din nou în repaus, aşteptând clipa în care va reintra în acţiune.

— Nu te preocupă deloc problema Instructoarelor? întrebă Bellonda.

— Cum crezi că vor vota, Bell?

— La limită.

— Li se vor ralia şi altele?

— Deciziile tale stârnesc îngrijorare, Dar. Consecinţele.

Bell se pricepea de minune să transmită o mulţime de date în puţine cuvinte. Majoritatea deciziilor Bene Gesserit treceau printr-un triplu labirint: eficacitatea, consecinţele şi (punct vital) cine-va-putea-executa-ordinele. Trebuia ca persoanele şi acţiunile să fie îngemănate cu cea mai mare grijă, şi cu cea mai mare atenţie la detalii. Lucrul acesta exercita o influenţă covârşitoare asupra eficacităţii, care, la rândul ei, guverna consecinţele. O Maică Superioară competentă putea străbate în câteva secunde aceste labirinturi ale deciziei. Sectorul Central era cuprins, atunci, de înflăcărare. Ochii străluceau. Vestea se răspândea cu repeziciune: "A acţionat fără şovăială." Asta dădea încredere acolitelor şi elevelor. Cucernicele Maici (şi îndeosebi Instructoarele) însă aşteptau pentru a fi în măsură să evalueze consecinţele.

Odrade se adresă atât propriei sale reflexii din geamul ferestrei cât şi Bellondei:

— Până şi Maica Superioară trebuie să poată face lucrurile

pe îndelete.
— Dar ce te frământă atât?
— Vrei ca totul să meargă mai repede, Bell?
Bellonda se lăsă pe spate în caniscaunul ei ca şi cum ar fi împins-o Odrade.
— Răbdarea nu-i deloc lucru uşor în vremurile acestea, reluă. Dar alegerea momentului potrivit îmi influenţează opţiunile.
— Ce ai de gând să faci cu noul nostru Teg? Asta-i întrebarea la care trebuie să răspunzi.
— Dacă inamicele noastre ar fi silite să se retragă de pe Gammu, unde s-ar duce, Bell?
— Vrei să le ataci pe Gammu?
— Doar să le îmboldesc niţel.
Bellonda rosti cu voce scăzută:
— Nu crezi că ai pune paie pe un foc periculos?
— Ne trebuie o nouă pârghie de negociere.
— Onoratele Matres nu negociază!
— Dar cred că aliaţii lor, da. S-ar refugia oare... să zicem, pe Joncţiune?
— Ce-i atât de interesant pe Joncţiune?
— Onoratele Matres şi-au stabilit acolo o bază solidă. Iar iubitul nostru Bashar păstra un adevărat dosar mnemonic al acestei planete în adorabilul său cap de mentat.
— Ohhhhh...
Era, în egală măsură, un oftat şi o exclamaţie.
Tamalane intră în clipa aceea şi rămase pe loc, fără să spună nimic, până când Odrade şi Bellonda se întoarseră către ea.
— Instructoarele o susţin pe Maica Superioară, rosti Tamalane şi ridică un deget descărnat. Cu o majoritate de un vot!
Odrade oftă. Apoi:
— Spune-mi, Tam, Instructoarea căreia i-am vorbit pe culoar, Praska, ea cum a votat?
— În favoarea ta.
Odrade îi adresă un surâs scurt lui Bellonda.
— Trimiteţi spioni şi agenţi, Bell. Trebuie să le îmboldim pe Furii să accepte o întâmine cu noi pe Joncţiune.
Până mâine dimineaţă, Bell va fi dedus tot planul meu.
După ce Bellonda şi Tamalane plecară, discutând între ele cu voce scăzută şi cu un aer îngrijorat, Odrade părăsi, şi ea, biroul,

apucând pe micul culoar ce ducea spre apartamentul ei.

Pe culoar patrulau, ca de obicei, acolitele şi Cucernicele Maici din garda sa personală. Câteva acolite îi zâmbiră. Rezultatul votului Instructoarelor le ajunsese deja la urechi. Încă o criză fusese depăşită.

Traversând salonul, Odrade intră în micul ei dormitor şi se întinse, îmbrăcată, în pat. Un singur licuriglob scălda odaia într-o palidă lumină galbenă. Privirea lui Odrade alunecă de la harta deşertului la tabloul lui Van Gogh, atârnat, în cadrul său protector, pe peretele de la capătul patului.

Colibe la Cordeville.

O hartă mai bună decât cea care înfăţişează înaintarea deşertului, gândi ea. *Continuă să-mi aminteşti, Vincent, de unde vin şi ce aş mai putea încă să fac.*

Ziua aceasta o storsese de vlagă. Depăşise pragul epuizării, ajungând în faza în care mintea se învârte în cerc, urmărindu-se pe ea însăşi.

Responsabilităţile!

Simţea cum o îngrădeau şi ştia că putea să fie extrem de dezagreabilă atunci când se vedea asaltată de îndatoriri, silită să-şi cheltuiască energia doar pentru a menţine aparenţa unui comportament calm. *Faptul nu i-a scăpat neobservat lui Bell.* Ceea ce se întâmpla era, pur şi simplu, înnebunitor. Comunitatea Surorilor era blocată la fiecare ieşire, aproape incapabilă să acţioneze.

Odrade închise ochii şi încercă să plăsmuiască imaginea unei Onorate Mater supreme, căreia să i se poată adresa. *Bătrână... Îmbibată de putere. Vănjoasă. Degajând o impresie de forţă şi de rapiditate fulgerătoare a reacţiilor.* Lipsită de faţă, imaginea astfel vizualizată rămase în mintea ei.

Formând cuvinte în gând, Odrade îi vorbi Onoratei Mater fără chip:

"Ne e greu să vă lăsăm să comiteţi propriile voastre greşeli. Pedagogii au avut întotdeauna această problemă. Da, ne considerăm pedagogi. Învăţăturile noastre însă nu se adresează într-atât indivizilor, cât speciei. Oferim lecţii întregii omeniri. Şi dacă, în noi, îl vezi pe Tiran, nu te înşeli."

Imaginea din mintea ei nu dădu nici un răspuns.

Cum să-şi predea nişte învăţători lecţiile dacă nu puteau ieşi din ascunzătoare? Burzmali murise, ghola-ul Teg era, încă, o

cantitate necunoscută. Odrade simţea presiuni invizibile convergând spre Canonicat. Nu era de mirare că Instructoarele trecuseră la vot. O pânză de păianjen împresura Comunitatea Surorilor. Firele ei le ţineau strâns. Şi undeva, într-un colţ al acestei pânze, o Onorată Mater supremă, fără chip, stătea la pândă.

Regina-Păianjen.

Prezenţa ei era dezvăluită de acţiunile creaturilor sale. Era îndeajuns ca un fir-capcană să tremure şi cohorte de războinice se năpusteau asupra victimelor prinse în plasă, lovind cu o violenţă dementă, la fel de nepăsătoare faţă de numărul acelora dintre ele care piereau ca şi faţă de numărul celor pe care îi masacrau.

Cea care conducea totul era Regina-Păianjen.

Corespunde ea normelor noastre de echilibru mintal? La ce pericole înspăimântătoare am expus-o pe Dortujla?

Onoratele Matres se situau dincolo de simpla megalomanie, în comparaţie cu ele, Tiranul părea un pirat ridicol. Leto II, cel puţin, ştiuse ceea ce ştia şi Bene Gesseritul: cum să-ţi menţii echilibrul pe vârful sabiei, ştiind că puteai fi înjunghiat mortal la cea mai mică mişcare greşită. *Preţul pe care trebuie să-l plăteşti când pui mâna pe o asemenea putere.* Ignorând acest destin implacabil, Onoratele Matres ciopârţeau şi sfârtecau în jurul lor, ca un uriaş aflat în chinurile unei cumplite crize de isterie.

Nimic şi nimeni nu li se împotrivise niciodată cu vreo şansă de izbânda şi de aceea hotărâseră acum să riposteze cu o furie oarbă, nimicitoare. O isterie voluntară şi deliberată.

Pentru că l-am lăsat pe Basharul nostru să-şi irosească forţele derizorii, pe Dune, într-o apărare sinucigaşă? Cine ştie câte Onorate Matres a omorât? Ca şi Burzmali, în ultimele clipe ale Lampadasului. Cu siguranţă că Furiile i-au simţit muşcătura. Ca să nu mai vorbim de masculii antrenaţi de Idaho, pe care i-am trimis mai peste tot să răspândească tehnicile de înrobire sexuală ale Onoratelor Matres. Făcându-le cunoscute bărbaţilor!

Erau acestea motive suficiente pentru a explica furia lor turbată? Poate că da. Dar ce era cu poveştile despre ceea ce se întâmplase pe Gammu? Făcuse Teg dovada unui nou talent care le îngrozise pe Onoratele Matres?

Dacă restabilim memoria Basharului, va trebui să-l supraveghem cu cea mai mare grijă.

O non-navă avea să fie îndeajuns pentru a-l reţine?

Ce continua să provoace reacţia violentă a Onoratelor Matres? Erau însetate de sânge. Celor de felul lor nu trebuia să li se aducă niciodată veşti rele. Nu era de mirare că trupele lor aveau o comportare smintită. Nu rareori, când cei puternici erau cuprinşi de frică, îi osândeau la moarte pe aducătorii de vesti rele. Trebuia ca asemenea solii să fie evitate. Mai bine să mori în luptă.

Trupele Reginei-Păianjen depăşeau limitele trufiei. Le depăşeau cu mult. Dar nu puteau fi blamate. Ar fi fost ca şi cum i-ai ii reproşat unei vaci că mănâncă iarbă. Vaca ar fi fost îndreptăţită să-şi întoarcă spre tine ochii visători, ca pentru a întreba: "Nu asta e ceea ce am de făcut?"

Dar, de vreme ce bănuiam consecinţele, de ce le-am provocat pe aceste femei? Noi nu suntem dintre cei ce lovesc cu băţul în ceva rotund, cenuşiu, pentru a constata apoi că era vorba de-un cuib de viespi. Noi am ştiut ce lovim. Acesta a fost planul lui Taraza şi nici una dintre noi nu l-apus la îndoială.

Comunitatea Surorilor înfrunta un inamic a cărui politică deliberată era violenţa isterică. "Vom face praf şi pulbere totul în calea noastră, fie ce-o fi!"

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Onoratele Matres sufereau o înfrângere dureroasă? În ce s-ar fi transformat isteria lor?

Mi-e şi frică să mă gândesc.

Se putea încumeta Comunitatea Surorilor să aţâţe un asemenea foc?

Trebuie!

Regina-Păianjen avea să-şi înzecească eforturile pentru a localiza Planeta Canonicatul. Escalada violenţei avea să atingă un nivel şi mai respingător. Şi pe urmă? Ar fi început Onoratele Matres să bănuiască pe toată lumea că simpatiza cu Bene Gesseritul? Ar fi fost cu putinţă să nu se întoarcă şi împotriva propriilor lor aliaţi? Aveau de gând să rămână singure într-un univers golit de orice altă formă de viaţă inteligentă? Probabil că nici nu se gândiseră vreodată la o asemenea posibilitate.

Cum arăţi tu, Regină-Păianjen? Cum gândeşti?

Murbella spunea că n-o cunoştea pe comandanta supremă, că nu le cunoştea nici măcar pe superioarele ei din Ordinul lui Horfnu. Oferise.însă o descriere interesantă a locuinţei uneia dintre superioare. O informaţie instructivă. Ce înţelege cineva

prin "căminul" său? De ce lucruri se înconjoară în viaţa de zi cu zi?

Cei mai mulţi dintre noi îşi aleg un anturaj şi-un decor de natură să le oglindească imaginea.

"M-a condus acolo una dintre servitoarele ei personale", povestise Murbella. "Voia să-şi dea importanţă, să-mi demonstreze că avea acces la sanctuar. Încăperile destinate primirilor oficiale erau curate şi ordonate, dar în celelalte camere totul era vraişte — obiecte de îmbrăcăminte lăsate să zacă în locurile unde fuseseră dezbrăcate; borcănase cu cremă şi cosmetice fără capac; patul nefăcut; pe podea, farfurii cu resturi de mâncare uscate... Am întrebat de ce nu făcea ordine în harababura aia. Mi-a spus că nu era treaba ei. Cea care se ocupa de curăţenie avea voie să intre doar înainte de căderea nopţii."

Vulgarităţi secrete.

Mintea acelei femei va fi fost pe potriva dezordinii în care trăia.

Odrade deschise brusc ochii. Privi din nou tabloul de Van Gogh. *Eu l-am ales.* Adăuga, lungii desfăşurări a istoriei umane, tensiuni pe care Celelalte Memorii nu le puteau comunica.

Mi-ai transmis un mesaj, Vincent. Şi, datorită ţie, nu-mi voi tăia urechea, nici nu voi expedia inutile scrisori de dragoste unor persoane indiferente. Cel puţin atâta pot face pentru a-ţi aduce omagiul meu.

Micul dormitor avea un miros familiar — mireasma vag înţepătoare de garoafe roşii. Era parfumul preferat al lui Odrade. Acolitele aflate în serviciul ei aveau grijă să menţină acest fundal olfactiv.

Din nou, închise ochii şi gândurile i se întoarseră instantaneu la Regina-Păianjen. I-ar fi zis că exerciţiul conferea o altă dimensiune acelei femei fără chip.

Murbella spunea că o Onorată Mater aflată într-un post de comandă n-avea decât să dea ordin pentru a obţine orice voia.

"Orice?"

Murbella menţionase câteva exemple tipice: parteneri sexuali cu diformităţi obscene, dulciuri care făceau greaţă, orgii emoţionale declanşate de spectacole de o extraordinară violenţă.

"Caută mereu extremele."

Rapoarte primite de la informatori şi agenţi secreţi confirmaseră relatările aproape admirative ale Murbellei.

"Toată lumea spune că sunt făcute pentru a domni."

Femeile astea şi-au avut obârşia într-o birocraţie autocratică.

Existau numeroase dovezi. Murbella vorbea despre lecţii de istorie din care învăţase că primele Onorate Matres întreprinseseră cercetări pentru găsirea mijloacelor de a-şi asigura o dominaţie sexuală asupra populaţiilor pe care le controlau, "atunci când povara impozitelor devenea prea ameninţătoare pentru supuşii lor".

Făcute pentru a domni?

Odrade n-avea deloc impresia că Onoratele Matres erau preocupate de menţinerea unui asemenea privilegiu. Nu. Ele socoteau că acesta era un drept al lor, inalienabil. Nici nu se punea în discuţie! Ele nu luau niciodată decizii greşite. Nu erau nevoite să ţină cont de nici un fel de consecinţe. Nu existau consecinţe.

Odrade se ridică brusc din pat. Găsise, în sfârşit, inspiraţia pe care-o căuta.

Nu există greşeli.

Pentru a crede una ca asta, Onoratele Matres trebuie că posedau un grad incredibil de inconştienţă. Şi doar un dram de conştienţa, întrezărind vag un univers tumultuos, pe care-l creau ele însele.

Excelent!

Odrade o chemă pe acolita de serviciu, o fată din Ciclul întâi, căreia îi ceru să-i aducă un ceai cu melanj conţinând un stimulent periculos, care avea s-o ajute să amâne nevoia de somn pe care-o resimţea fizic. Cu un anumit preţ, desigur.

Acolita ezită înainte de a-i da ascultare. Reveni, o clipă mai târziu, cu o cană aburindă pe o tăviţă.

Odrade ajunsese de mult la concluzia că, preparat cu apa rece de izvor din Canonicat, ceaiul cu melanj căpăta un gust cu efecte benefice asupra psihismului ei. Stimulentul amar îl văduvi însă de acel gust înviorător şi faptul o irită. Cele care-o observau aveau să dea de veste. *Se frământă. Iar se frământă.* Aveau să ceară Instructoarele o nouă supunere la vot?

Bău încet, pentru a da timp substanţei să-şi facă efectul.

Condamnata refuză ultima cină. Soarbe un ceai.

Lăsă jos cana goală şi ceru să i se aducă haine groase.

— Mă duc să dau o raită prin livadă.
Acolita de serviciu nu făcu nici un comentariu. Toată lumea ştia că obişnuia să iasă la plimbare chiar şi în toiul nopţii.
Câteva minute mai târziu se afla pe drumeagul îngust, străjuit de garduri, care ducea spre livada ei preferată. Îşi lumina calea cu ajutorul unui miniglob prins cu un şnur scurt de umărul drept. Câteva vaci negre se apropiară, curioase, de gardul pe lângă care trecea. Le privi boturile umede, simţi mirosul pătrunzător de lucernă din aburul respiraţiei lor şi se opri. Vitele adulmecară şi, recunoscând feromonii care-i slujeau drept permis de liberă trecere, se apucară din nou să mănânce din nutreţul îngrămădit de păstori nu departe de gard.
Întorcându-le spatele, Odrade îşi îndreptă privirea spre pomii desfrunziţi de pe partea opusă păşunii. Miniglobul proiecta un cerc de lumină galbenă care accentua contrastele iernii.
Puţini erau cei care înţelegeau de ce o atrăgea locul acesta. Nu doar pentru că frământările ei îsi găseau alinare aici — chiar şi în plină iarnă, cu pojghiţa de gheaţă pârâind sub tălpile ei. Livada asta era un răgaz de linişte scump plătită între două furtuni. Stinse globul şi-şi lăsă paşii să urmeze drumul familiar, în întuneric. Din când în când, ridica ochii spre stelele ce licăreau deasupra crengilor despuiate. *Furtunile.* Simţea apropierea unei furtuni pe care nici un meteorolog n-ar fi putut s-o prevadă. *Furtunile zămislesc furtuni. Furia zămisleşte furie. Răzbunarea zămisleşte răzbunare. Războaiele zămislesc războaie.*
Bătrânul Bashar fusese un maestru în arta de a sparge aceste cercuri. Avea să dovedească şi ghola-ul său acelaşi talent?
Era un pariu atât de periculos!
Odrade îşi întoarse privirea spre locul în care se aflau vacile — masă întunecată, mişcătoare, şi aburi urcând în lumina stelelor. Vitele se strânseseră unele în altele pentru a-şi ţine cald şi Odrade auzi zgomotul familiar pe care-l făceau rumegând. *Trebuie să merg în deşertul din sud. Să discut între patru ochi cu Sheeana. Păstrăvii de nisip se înmulţesc. De ce nu apar viermii de nisip?*
Se adresă cu voce tare vacilor din spatele gardului:
— Mâncaţi-vă iarba. Asta-i ceea ce aveţi de făcut.
Se gândi că, dacă vreun câine de pază dintre cei care-o spionau i-ar fi auzit remarca, ar fi avut serios de furcă pentru a

da explicaţii.

Dar în această noapte am văzut până în inima inamicelor noastre. Şi mi-e milă de ele.

Pentru a cunoaşte bine un lucru, trebuie să-i cunoşti limitele. Numai după ce vei fi depăşit normele sale de toleranţă îi vei afla adevărata natură.

Pravila Amtal

Nu te bizui doar pe teorie când ţi-e în joc viaţa.

Comentariu Bene Gesserit

DUNCAN IDAHO stătea aproape în centrul sălii de antrenament a non-navei, la trei paşi de copilul-ghola. Erau înconjuraţi de aparate de exerciţiu complexe — maşini istovitoare şi, deseori, periculoase.

Copilul avea un aer admirativ şi încrezător în dimineaţa aceasta.

Oare îl înţeleg mai bine fiindcă şi eu sunt un ghola? Discutabil. Copilul acesta a fost crescut după criterii cu mult diferite de cele pe care Bene Gesseritul le-a preconizat în cazul meu. Preconizat! Este exact termenul potrivit.

Comunitatea Surorilor recrease, în toată măsura posibilului, condiţiile în care se desfăşurase copilăria originală a lui Miles Teg. Până la prezenţa unui tovarăş de joacă, mai mic şi care îl adora, în locul fratelui de mult dispărut. Fără a o uita pe Odrade, care-i dădea Învăţătura Profundă, întocmai cum făcuse mama biologică a lui Teg!

Idaho se gândea deseori la bătrânul Bashar ale cărui celule îngăduiseră conceperea acestui copil. Un bărbat chibzuit, plin de poveţe demne de luat în seamă. Lui Idaho nu-i era greu să-şi amintească atitudinile şi vorbele lui.

"Un adevărat războinic îşi înţelege adesea mai bine duşmanii decât îşi înţelege prietenii. E o capcană periculoasă, prin aceea că înţelegerea tinde, în mod firesc, să te conducă la simpatie,

dacă nu ştii s-o orientezi cum se cuvine. "

Greu de imaginat că spiritul care concepuse aceste cuvinte exista undeva, în stare latentă, în copilul din faţa lui. Basharul ştiuse să pătrundă atât de adânc în miezul lucrurilor când îi dăduse lui Idaho acele învăţături despre simpatie, în zilele de demult ale Citadelei Gammu!

Simpatia faţă de inamic — o slăbiciune care afectează, în egală măsură, forţele poliţieneşti şi cele armate. Nu există nimic mai periculos decât simpatia inconştientă care te îndeamnă să-ţi laşi inamicul nevătămat, pentru că el reprezintă justificarea propriei tale existenţe.

— Domnule?

Cum ar fi putut glăsciorul acesta subţire să dobândească intonaţia impunătoare a bătrânului Bashar?

— Ce-i?

— De ce staţi şi mă priviţi fără să spuneţi nimic?

— Ştiai că Surorile îl supranumiseră pe Bashar "Anii de încredere"?

— Da, domnule. Am studiat povestea vieţii sale.

Aveau să-i spună acestuia "Lunile de încredere"? De ce voia Odrade să i se restabilească atât de repede memoria originală?

— Din cauza Basharului, a trebuit ca întreaga Comunitate a Surorilor să scotocească în Celelalte Memorii pentru a-şi revizui punctul de vedere asupra istoriei. Ţi-au spus asta?

— Nu, domnule. E foarte important să cunosc aceste lucruri? Maica Superioară a spus că vă veţi ocupa de antrenamentul meu fizic.

— Îmi amintesc că-ţi plăcea "marinăreasca" daniană, un rachiu excelent.

— Sunt prea tânăr ca să-mi placă băuturile alcoolice, domnule.

— Ai fost mentat. Ştii ce înseamnă asta?

— Voi şti când o să-mi restabiliţi amintirile, presupun.

Fără respectuosul "domnule", de data asta. Profesorului i se atrăgea atenţia că avea de îndeplinit o sarcină şi că aceste digresiuni erau indezirabile.

Idaho zâmbi, şi copilul îi întoarse zâmbetul cu un aer poznaş. Un puşti adorabil. Uşor de îndrăgit.

— Fii cu băgare de seamă, spusese Odrade. E fermecător.

Idaho îşi aminti de instructajul pe care i-l făcuse Maica

Superioară înainte de a aduce copilul la bordul non-navei.

— În măsura în care fiecare individ nu este răspunzător, în ultimă instanţă, decât în faţa propriului său eu, spusese Odrade, formarea acestui eu pretinde o atenţie şi o meticulozitate cu totul deosebite.

— Chiar şi în cazul unui ghola? întrebase el.

Se aflau, în seara aceea, în salonul apartamentului său, împreună cu Murbella, care-i asculta captivată.

— Îşi va aminti tot ce-l înveţi.

— Cu alte cuvinte, s-ar putea aduce unele modificări originalului.

— Atenţie, Duncan! Maltratează un copil impresionabil, învaţă-l să nu aibă încredere în nimeni, şi vei confecţiona un sinucigaş. Că va fi un sinucigaş lent sau unul rapid nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Uiţi că l-am cunoscut destul de bine pe Bashar?

— Iar tu, Duncan, uiţi cum era înainte de a ţi se restabili memoria?

— Ştiam că Basharul va fi în stare s-o facă şi vedeam în el salvatorul meu.

— Aşa te consideră şi el, acum. E un fel de încredere cu totul aparte.

— Voi fi cinstit cu el.

— S-ar putea să crezi că acţionezi cu deplină onestitate, dar eu te sfătuiesc să-ţi examinezi bine motivele ori de câte ori vei fi pus în faţa încrederii lui în tine.

— Şi dacă fac vreo greşeală?

— O vom îndrepta, de va fi cu putinţă.

Odrade aruncase o privire scurtă spre ochii com.

— Ştiu c-o să ne supravegheaţi tot timpul!

— Nu te sinchisi de asta. Nu încerc să te inhibez, ci doar să te fac să fii cu luare-aminte. Şi nu uita că Bene Gesseritul cunoaşte metode eficiente de vindecare.

— Voi fi prudent.

— Îţi aminteşti, poate, că Basharul e cel ce a zis: "Ferocitatea pe care-o arătăm vrăjmaşilor noştri este întotdeauna temperată de lecţia pe care nădăjduim să le-o dăm. "

— Nu mă pot gândi la el ca la un vrăjmaş. Basharul a fost unul dintre cei mai minunaţi oameni pe care i-am cunoscut.

— Perfect. Ţi-l las în grijă.

Şi iată copilul aici, în mijlocul sălii de antrenament, pe cale să-şi piardă răbdarea în faţa şovăielilor instructorului său.

— Domnule, statul acesta degeaba face parte din lecţie? Ştiu că, uneori...

— Stai liniştit.

Teg luă dintr-o dată poziţie de drepţi. Nimeni nu-l învăţase asta. Era ceva provenit din memoria sa originală. Idaho se simţi brusc fascinat de această părticică din personalitatea Basharului pe care-o întrevăzuse.

Odrade ştia că aşa o să mă agaţe!

Trebuia să nu subestimezi niciodată puterea de persuasiune a Bene Gesseritului. Riscai să te pomeneşti făcând pentru el lucruri despre care habar n-aveai că erau premeditate. Subtile şi afurisite femei! Existau însă şi compensaţii, fireşte. Trăiai timpuri interesante, cum zicea vechiul blestem/binecuvântare. Una peste alta, Idaho prefera timpurile interesante. Chiar şi pe cele de acum.

Inspiră adânc.

— Restabilirea memoriei originale va fi dureroasă — fizic şi psihic. Sub anumite aspecte, durerile psihice sunt cele mai rele. Trebuie să te pregătesc pentru asta.

Băiatul rămase în poziţie de drepţi, fără să spună nimic.

— Pentru început, vom lucra fără arme. Imaginează-ţi că ţii în mâna dreaptă o sabie. E vorba de o variantă combinativă a celor "cinci poziţii". Fiecare reacţie se naşte înainte de a fi necesară. Lasă braţele să-ţi atârne de-a lungul corpului şi destinde-te.

Idaho trecu în spatele lui Teg, îi apucă antebraţul drept şi-i arătă primele mişcări.

— Fiecare atac e o pană plutind pe un drum infinit. Când pana se apropie, trebuie deviată, apoi îndepărtată. Riposta pe care o dai trebuie să fie ca o suflare ce alungă pana.

Idaho făcu un pas lateral şi-l observă pe Teg în timp ce acesta repeta mişcările, corectându-l din când în când cu câte o lovitură scurtă în muşchiul care greşea.

— Corpul tău e cel care trebuie să înveţe, răspunse el sec când Teg îl întrebă pentru ce făcea asta.

În cursul unei pauze, Teg vru să ştie ce înţelegea Idaho prin "dureri psihice".

— În jurul amintirilor tale originale există o mulţime de ziduri impuse de ghola. La momentul potrivit, unele dintre aceste amintiri se vor revărsa năvalnic. Nu toate vor fi amintiri plăcute.

— Maica Superioară spune că Basharul a fost cel care v-a restabilit dumneavoastră amintirile.

— Pe toţi zeii din adâncuri, băiete! De ce te încăpăţânezi să spui "Basharul"? Basharul ăla ai fost tu!

— Dar eu încă nu simt asta.

— Cazul tău e un pic mai special. În mod obişnuit, pentru ca un ghola să-şi regăsească memoria originală, trebuie să-şi amintească mai întâi clipa morţii. Dar celulele din care ai fost creat tu nu poartă această amintire.

— Deşi... Basharul e mort.

— "Basharul"! Da, e mort. Trebuie să te pătrunzi de această idee, să simţi asta acolo unde te doare cel mai tare, şi să înţelegi că Basharul eşti *tu.*

— Chiar aţi putea să-mi redaţi acele amintiri?

— Dacă ai să poţi suporta durerea. Ştii ce-am spus eu când *tu* mi-ai redat amintirile? Ţi-am spus: "Atreides... Sunteţi cu toţii afurisit de aceiaşi!"

— Mă... uraţi?

— Da. Iar ţie ţi-era silă de tine pentru ceea ce îmi făcuseşi. Poţi să-ţi dai seama, acum, cam ce am eu de făcut?

— Da, domnule.

Cu voce abia auzită.

— Maica Superioară spune că nu trebuie să-ţi înşel încrederea... Deşi tu ai înşelat-o pe a mea.

— Dar v-am restabilit amintirile, nu-i aşa?

— Vezi ce uşor e să vorbeşti de Bashar la persoana întâi? Ai fost şocat. Şi... da, mi-ai restabilit amintirile.

— E tot ceea ce doresc şi eu.

— Aşa crezi.

— Mama... Maica Superioară mi-a spus că sunteţi mentat. Nu va ajuta faptul că... am fost şi eu mentat?

— În mod logic, da. Însă noi, mentaţii, avem o vorbă: logica e oarbă. Şi suntem conştienţi că o anumită logică poate să te arunce din cuibul tău direct în haos.

— Ştiu ce înseamnă haosul!

Foarte mândru de el.

— E părerea ta.

— Şi am încredere în dumneavoastră!

— Ascultă-mă bine! Noi suntem slujitori ai Bene Gesseritului. Iar Cucernicele Maici nu şi-au întemeiat Ordinul pe încredere.

— Nu trebuie să am încredere în Ma... Maica Superioară?

— Doar între anumite limite, pe care vei învăţa tu singur să le evaluezi. Până atunci însă, dă-mi voie să te previn că Bene Gesseritul funcţionează în cadrul unui sistem de *neîncredere* organizată. Te-au învăţat despre democraţie?

— Da, domnule. E vorba de dreptul de a vota pentru...

— E vorba de dreptul de a privi cu neîncredere pe oricine are putere asupra ta! Surorile ştiu foarte bine asta. Nu te încrede prea mult.

— Deci, n-ar trebui să mă încred nici în dumneavoastră?

— Singurul lucru în care poţi să te încrezi în ceea ce mă priveşte este că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi restabili memoria originală.

— Atunci, nu-mi pasă cât de dureros va fi. (Ridică privirea spre ochii com, cu o expresie care arăta că ştie la ce serveau.) Nu le supără că spuneţi lucrurile astea despre ele?

— Simţămintele lor nu-l pot interesa pe un mentat, decât în măsura în care reprezintă date.

— Adică... fapte?

— Faptele sunt fragile. Un mentat riscă să se încurce în ele. Prea multe date *fiabile.* E ca în diplomaţie. Ai nevoie de câteva minciuni sănătoase ca să-ţi elaborezi proiecţiile.

— Sunt puţin... derutat.

Şovăise înainte de a pronunţa cuvântul, nu foarte sigur că asta era ceea ce voia să spună.

— Aşa i-am spus şi eu, odată, Maicii Superioare, zise Idaho. Mi-a răspuns: "E vina mea, am procedat greşit. "

— Nu trebuie să mă... derutaţi intenţionat?

— Doar dacă ai avea ceva de învăţat din asta, răspunse Idaho. Apoi, văzând că Teg continua să-l privească nedumerit, adăugă: am să-ţi spun o poveste.

Teg se aşeză numaidecât pe podea — gest ce dezvăluia faptul că Odrade folosea des aceeaşi tehnică. Perfect. Băiatul era deja receptiv.

— Într-una din vieţile mele am avut un câine care detesta moluştele comestibile, începu Idaho.

— Am mâncat şi eu moluşte. Aduse de la mare.

— Da... Deci, câinele meu detesta moluştele pentru că o lighioană dintr-asta avusese îndrăzneala să-l scuipe în ochi. Şi-l usturase. Mai rău însă era că scuipătura ţâşnise dintr-o nevinovată gaură din nisip. Nici urmă de molusca la vedere.

— Ce-a făcut câinele dumneavoastră? se interesă Teg, aplecându-se înainte, cu bărbia în pumn.

— A dezgropat acea moluscă insolentă şi mi-a adus-o în dinţi. (Idaho arboră un rânjet.) Morala numărul unu: "Nu lăsa niciodată necunoscutul să te scuipe în ochi. "

Teg izbucni în râs şi bătu din palme.

— Dar să privim lucrurile şi din punctul de vedere al câinelui, urmă Idaho. Morala numărul doi: "Înşfacă-l pe cel ce te scuipă! Şi, în plus, ce glorioasă recompensă: Stăpânul e încântat!"

— A mai dezgropat câinele dumneavoastră şi alte moluşte?

— Ori de câte ori mergeam pe plajă. Pornea mârâind la vânătoare de moluşte, pe care, apoi, Stăpânul le făcea să dispară... şi să reapară doar sub forma unor cochilii goale înlăuntrul cărora mai aderau câteva fâşiuţe de carne.

— Tot ce mai rămânea după ce le mâncaţi dumneavoastră.

— Priveşte şi asta din punctul de vedere al câinelui.

Agresoarele îşi primesc pedeapsa dreaptă, el a găsit mijlocul de a descotorosi lumea sa de lighioane supărătoare, iar Stăpânul e mulţumit de el.

Teg îşi demonstră isteţimea:

— Surorile ne consideră câini?

— Într-un fel, da. Să nu uiţi niciodată asta. Iar când o să te întorci în camera ta, caută definiţia cuvântului "lezmaiestate". Te va ajuta să înţelegi relaţia care există între noi şi Stăpânele noastre.

Teg privi din nou ochii corn, apoi se uită la Idaho, dar nu spuse nimic.

Idaho îşi strămută atenţia spre uşa din spatele lui Teg.

— Povestea asta am spus-o şi pentru tine, zise.

Teg sări în picioare şi se întoarse, aşteptându-se să dea cu ochii de Maica Superioară. Dar nu era decât Murbella. Stătea lângă uşă, rezemată de perete.

— Nu cred că Bell va fi încântată să te audă vorbind astfel despre Comunitatea Surorilor, spuse ea.

— Odrade mi-a dat mână liberă, replică Idaho. Apoi, întorcându-se către Teg: Am pierdut destul timp cu poveşti. Să

vedem dacă trupul tău a învăţat ceva.

O ciudată senzaţie de excitare pusese stăpânire pe Murbella în clipa în care intrase în sala de antrenament şi-l văzuse pe Duncan în tovărăşia copilului. Îl privise o bucată de vreme, conştientă că îl vedea într-o nouă lumină, apropiată de cea a Bene Gesseritului. Instructajul Maicii Superioare ieşea la iveală în sinceritatea cu care Duncan i se adresa lui Teg. Extrem de stranie senzaţie, această nouă percepţie a lucrurilor. De parcă se depărtase cu încă un pas uriaş de fostele ei tovarăşe. Dar, în acelaşi timp, avea impresia copleşitoare a unei pierderi iremediabile.

Începea să regrete lucruri bizare din viata pe care o dusese înainte. În nici un caz vânarea, pe străzi, a altor şi altor masculi meniţi să îngroaşe rândurile celor subjugaţi de Onoratele Matres. Puterea conferită de înrobirea sexuală îşi pierduse savoarea în urma învăţăturilor Bene Gesserit şi a relaţiei cu Duncan. Ceea ce regreta era un singur element al acelei puteri: sentimentul apartenenţei la o forţă căreia nimic nu-i putea sta în cale.

Era un fenomen deopotrivă abstract şi concret. Nu cuceririle repetate, ci acea certitudine a unei izbânzi ineluctabile, conferită, în parte, de drogul pe care-l împărtăşea cu celelalte Onorate Matres. Pe măsură ce nevoia de acel drog slăbea, prin înlocuirea lui cu melanjul, Murbella vedea vechea ei dependenţă sub un unghi diferit. Chimistele Bene Gesserit, care descoperiseră substanţa înrudită cu adrenalina analizând probe din sângele ei, i-o puteau pune la dispoziţie dacă i-ar fi simţit lipsa. Dar n-o simţea. Altceva îi lipsea ei în mod chinuitor. Nu masculii subjugaţi, ci dinamica relaţiei lor. Ceva dinlăuntrul ei îi spunea că asta se terminase pentru totdeauna. N-avea să mai cunoască nimic asemănător. Noile cunoştinţe pe care le dobândise îi transformaseră trecutul.

În dimineaţa aceasta se plimbase de colo-colo pe coridoarele dintre apartamentul ei şi sala de antrenament, vrând să vină să vadă cum se descurca Duncan cu băiatul, dar temându-se că prezenţa ei ar fi putut să importuneze. I se întâmpla deseori, în ultima vreme, să rătăcească astfel pe culoare după şedinţele şovăitoare în tovărăşia Cucernicelor Maici însărcinate cu instruirea ei. În asemenea momente, gândurile legate de Onoratele Matres nu-i dădeau pace.

Îi era cu neputinţă să scape de această senzaţie de pierdere. I se părea a fi un gol atât de imens, încât se întreba dacă va exista vreodată ceva care să-l poată umple. Era o senzaţie mai rea decât aceea de a şti că îmbătrâneşti. Bătrâneţea îi oferea unei Onorate Mater compensaţii. În *acea* Comunitate, puterea avea tendinţa de a creşte proporţional cu vârsta. Nu, ceea ce simţea ea era o pierdere *totală.*

Am suferit o înfrângere.

Onoratele Matres nu se gândeau niciodată la înfrângere. Murbella se simţea silită s-o facă. Ştia că se întâmpla, câteodată, ca inamicii să ucidă Onorate Matres. Acei inamici plăteau întotdeauna. Asta era legea. Planete întregi carbonizate, pentru a pedepsi un singur vinovat.

Murbella nu ignora faptul că Onoratele Matres vânau Planeta Canonicatului. Din perspectiva vechilor ei loialităţi, era conştientă că ar fi trebuit să le dea ajutor. Dar aspectul cel mai chinuitor al înfrângerii ei era că nu voia ca Bene Gesseritul să plătească preţul ştiut.

Bene Gesseritul e prea preţios.

Extrem de preţios şi pentru Onoratele Matres. Dar Murbella se îndoia că vreo altă Onorată Mater în afară de ea bănuia măcar acest lucru.

Vanitatea.

Acesta era verdictul pe care-l dădea fostelor ei Surori. *Şi mie însămi, când eram ca ele.* O trufie înspăimântătoare. Generată de starea de subjugare în care se aflaseră vreme de generaţii înainte de a ajunge la putere. Murbella încercase s-o facă pe Odrade să înţeleagă acest lucru, citându-i pasaje din istoria predată de Onoratele Matres.

— Sclavii ajung stăpâni fioroşi, comentase Odrade.

Era o schemă clasică în cazul Onoratelor Matres, îşi dădea seama acum Murbella. O acceptase cândva, dar astăzi o respingea din motive pe care nu le putea explica pe de-a-ntregul.

M-am maturizat. Ar fi copilăresc din partea mea să mai gândesc ca odinioară.

Duncan întrerupsese din nou şedinţa de exerciţii. Ca şi elevul lui, era lac de sudoare. Stăteau amândoi gâfâind, domolindu-şi încet respiraţia, schimbând priviri ciudate. *Un aer de complicitate?* Copilul dădea o stranie impresie de maturitate.

Murbella îşi aminti un comentariu al lui Odrade: "Maturitatea îşi impune propriile comportamente. Una dintre învăţăturile noastre este de a face aceste imperative accesibile conştiinţei. De a modifica instinctele. "

Pe mine m-au modificat deja şi mă vor modifica şi mai mult.

Vedea acelaşi proces la lucru în comportamentul lui Duncan faţă de copilul-ghola.

— E o activitate care creează numeroase tensiuni în societăţile supuse influenţei noastre, explicase Odrade. Asta ne obligă fa reajustări permanente, la adaptări.

Dar cum s-ar putea adapta ele la fostele mele Surori?

Odrade răspunsese cu o imperturbabilitate caracteristică, atunci când Murbella pusese întrebarea cu voce tare:

— Suntem în măsură să facem faţă oricăror necesităţi majore de adaptare mulţumită experienţei noastre din trecut. Situaţia a fost identică pe timpul domniei Tiranului.

Necesităţi majore de adaptare?

Duncan îi vorbea cu voce joasă copilului. Murbella ciuli urechea.

— Zici c-ai studiat istoria lui Muad'Dib? Bun. Tu eşti un Atreides, şi asta implică slăbiciuni.

— Adică greşeli, domnule?

— Exact! Să nu alegi niciodată o anumită cale doar pentru că îţi oferă prilejul unei acţiuni spectaculoase.

— Aşa mi-am găsit moartea?

A reuşit să-l facă să vorbească despre vechea sa individualitate la persoana întâi.

— Asta ai să judeci tu singur, băiete. Dar să ştii că a fost slăbiciunea dintotdeauna a Atreizilor. Isprăvile senzaţionale, gesturile dramatice. Să mori străpuns de coarnele unui taur uriaş, cum a făcut bunicul lui Muad'Dib. Un spectacol impresionant pentru supuşii săi. Despre care s-a vorbit generaţii în şir! Şi despre care încă se mai vorbeşte, după atâta amar de vreme.

— Maica Superioară mi-a povestit despre asta.

— Probabil că ţi-a povestit şi mama ta biologică.

Băiatul tresări, apoi rosti cu glas emoţionat:

— Am o senzaţie ciudată când spuneţi "mama biologică".

— Senzaţiile ciudate-s una, lecţia asta e altceva. Eu îţi vorbesc despre un fenomen căruia i s-a aplicat o etichetă ce

dăinuie şi astăzi: *Gestul Alatrid.* Iniţial a fost "â la Atreides", dar era prea greu de pronunţat.

Din nou, copilul atinse acel miez de conştiinţă matură ce părea să existe în el.

— Chiar şi viaţa unui câine are preţul ei.

Murbella îşi ţinu răsuflarea, întrezărind deodată cum avea să fie: o minte de adult într-un trup de copil. Tulburător.

— Mama ta biologică a fost Janet Roxbrough, din ilustrul neam Roxbrough de pe Lernaeus, spuse Idaho. O Cucernică Maică Bene Gesserit. Tatăl tău se numea Loschy Teg şi era reprezentant comercial al CHOAM-ului. Peste câteva minute am să-ţi arăt un holostat înfăţişând casa Basharului, de pe Lernaeus. Vreau să păstrezi holostatul şi să-l studiezi cu atenţie. Să te gândeşti că acea casă e locul pe care-l îndrăgeşti cel mai mult.

Teg dădu din cap, dar expresia feţei sale spunea că se temea.

Era cu putinţă ca marele strateg-mentat să fi cunoscut teama? Murbella scutură din cap. Avea o cunoaştere abstractă despre ceea ce era pe cale să facă Duncan, dar nu se îndoia că existau lacune în cele ce i se relataseră. Era o experienţă pe care ea probabil n-avea s-o cunoască niciodată. Oare ce simţeai când te trezeai la o nouă viaţă, cu toate amintirile unei alte existente? Ceva cu totul diferit de Celelalte Memorii ale Cucernicelor Maici, bănuia ea.

"Spiritul primei deşteptări. " Aşa îi spunea Idaho. "Deşteptarea Eului Veritabil. Am avut senzaţia că mă scufund dintr-o dată într-un univers magic. Percepţiile mele au fost un cerc, apoi un glob. Formele arbitrare au devenit tranzitorii. Masa mea nu mai era o masă. Pe urmă am căzut în transă. Totul, în jurul meu, pâlpâia. Nimic nu era real. Iar când asta a trecut, am rămas cu impresia că pierdusem singura realitate adevărată. Masa mea redevenise o masă. "

Murbella studiase manualul Bene Gesserit intitulat "Instrucţiuni pentru deşteptarea amintirilor originale ale unui ghola. " Duncan se abătea de la acele instrucţiuni. De ce?

Idaho lăsă copilul şi se apropie de ea.

— Trebuie să vorbesc cu Sheeana, rosti el în timp ce se îndrepta către uşă. Nu se poate să nu existe o cale mai bună.

Adesea, comprehensiunea facilă e un reflex comparabil cu cel al genunchiului şi constituie forma cea mai periculoasă de înţelegere. Ea cade ca un ecran opac şi vă anihilează capacitatea de a învăţa. Sistemul juridic al precedentelor funcţionează în acelaşi mod, făcând să nimeriţi la tot pasul în fundături. Luaţi, deci, aminte! Nu înţelegeţi niciodată nimic. Orice percepere a realităţii nu poate fi decât temporară.

Fix mentatic (adacto)

IDAHO, aşezat singur la consola sa, dădu peste o informaţie pe care o stocase în Sistemele non-navei în cursul primelor sale zile de recluziune şi, dintr-o dată, se pomeni basculat (termenul avea să-i vină în gând mai târziu) în atitudinile şi percepţiile senzoriale din acea perioadă. Nu mai era după-amiaza unei zile frustrante la bordul non-navei. Se afla din nou *acolo,* întinzându-se, cumva, între *atunci* şi *acum,* cam în acelaşi fel în care seriile vieţilor sale de ghola legau prezenta încarnare de naşterea sa dintâi.

Imediat, văzu ceea ce ajunsese să numească "plasa", precum şi cuplul în vârstă a cărui imagine era definită de linii întrepătrunse, trupurile fiind vizibile printr-o reverberaţie de fire scânteietoare — verzi, albastre, aurii, şi un argintiu atât de strălucitor, încât făcea să-l doară ochii.

Simţea, la aceşti oameni, o stabilitate aproape divină, dar şi ceva cât se poate de comun. *Obişnuit,* acesta era cuvântul care-i venea în minte. În spatele lor se unduiau, spectacol de-acum familiar, peluzele unei vaste grădini, presărate cu tufe de flori (trandafiri, parcă) şi arbori înalţi.

Cei doi bătrâni îi întorceau privirea cu o intensitate care-i dădea lui Idaho impresia că stătea despuiat în fata lor. Viziunea căpătase o putere sporită! Nu mai era limitata la cala mare, asemenea unui magnet cu o forţă irezistibilă care-l atrăgea acolo jos atât de frecvent, încât, fără doar şi poate, îi alarma pe câinii de pază.

Să fie un nou Kwisatz Haderach?

Exista, în Bene Gesserit, un anumit nivel de suspiciune faţă de el, care, dacă ar fi crescut, ar fi putut să-i aducă o condamnare la moarte. Îl supravegheau chiar şi în momentul acesta! Îşi puneau întrebări, făceau tot felul de speculaţii neliniştite. Cu toate acestea, nu putea să abandoneze viziunea.

Pentru ce perechea aceasta în vârstă i se părea atât de cunoscută? Aparţinea trecutului său? Făcea parte din familia lui?

Degeaba scotocea în memoria sa de mentat. Nu găsea nimic de natură să alimenteze asemenea presupuneri. Fetele celor doi erau rotunde, cu bărbii mici. Cute de grăsime sub fălci. Ochi ce păreau negri. Culoarea era întunecată de plasă. Femeia purta o rochie lungă, albastru cu verde, care nu lăsa să i se vadă nici vârful picioarelor. Un şorţ alb, plin de pete verzi, îi acoperea rochia, de la pieptul amplu până sub talie. De găicile şorţului atârnau unelte de grădinărit. Ţinea în mâna stângă o lopăţică. Părul ei era sur. Şuviţe scăpate de sub basmaua verde care îl ascundea se legănau în dreptul ochilor, subliniind ridurile de expresie ce le prelungeau colţurile. Avea exact aerul unei... bunici.

Bărbatul i se potrivea întru totul, de parcă ar fi fost creaţia unui acelaşi artist. O salopetă cu bretele şi platcă deasupra unei burţi rotofeie. Capul descoperit. Aceiaşi ochi negri, cu reflexe scânteietoare. Păr aspru, cărunt, tuns perie.

Chipul său avea cea mai blajină expresie pe care o văzuse vreodată Idaho. Cute zâmbitoare îi înălţau colţurile gurii. În mâna stângă ţinea o săpăligă iar în palma deschisă a mâinii drepte legăna ceva ce părea a fi o bilă de metal. Bila emise deodată un fluierat strident, care-l făcu pe Idaho să-şi astupe urechile cu mâinile. Gestul lui însă nu puse stavilă sunetului. Acesta scăzu treptat şi pieri de la sine. Idaho coborî mâinile.

Fete liniştitoare.

Gândul acesta îi trezi brusc suspiciuni, căci acum identificase impresia de familiaritate a celor doi.

Semănau destul de mult cu nişte Dansatori-Feţe. Până şi nasurile cârne.

Se aplecă în faţă, dar viziunea îşi păstră distanţa.

— Dansatori-Feţe, murmură el.

Plasa şi cei doi bătrâni dispărură.

În locul lor se ivi Murbella, într-un colant de antrenament,

negru lucios. Idaho fu nevoit să întindă mâna şi s-o atingă pentru a se convinge că era ea, în carne şi oase.

— Duncan, ce-i cu tine? Eşti scăldat în sudoare.

— Cred că... blestemaţii de tleilaxu au implantat ceva în mine. Îmi tot apar nişte... cred că-s Dansatori-Feţe. Se... uită la mine, iar acum câteva clipe... un fluierat. Dureros.

Murbella înălţă capul spre ochii com, dar nu păru îngrijorată. Era un lucru pe care Surorile puteau să-l afle fără ca asta să prezinte vreun pericol imediat... decât, eventual, pentru Scytale.

Se ghemui lângă Idaho şi puse o mână pe braţul său.

— Ceva implantat în corpul tău pe când se afla în cuve?

— Nu!

— Dar ai spus că...

— Corpul meu nu-i doar o *valiză* nouă pentru actuala călătorie. Conţine toată chimia şi toată substanţa pe care le-ar fi posedat în trecut. Mintea mea e cea care s-a schimbat.

Cuvintele lui o îngrijorară. Cunoştea suspiciunea cu care privea Bene Gesseritul talentele erotice.

— Afurisitul de Scytale! murmură ea.

— O să aflu eu ce-i, spuse Idaho.

Închise ochii şi-o auzi pe Murbella ridicându-se. Mâna ei se desprinse de braţul lui.

— Poate că n-ar trebui să faci asta, Duncan.

Vocea ei părea să vină de departe.

Memoria... Unde şi-au ascuns secretul? În celulele mele originale?

Până în clipa aceasta, îşi considerase întotdeauna memoria ca pe o unealtă mentatică. Putea să evoce propriile sale imagini, pornind de la momente din trecut când se aflase în faţa unei oglinzi. O privire de aproape, pentru a examina un rid de bătrâneţe. O privire spre o femeie din spatele lui — două feţe în oglindă, iar pe a lui, o mulţime de întrebări.

Toate acele figuri... O succesiune de măşti, aspecte diverse ale acestei persoane pe care-o numea *eu.* Trăsături uşor discordante. Păr câteodată cărunt, câteodată de un negru de caracul, ca în prezenta sa viaţă. Chip uneori vesel, alteori grav şi introspectiv, în căutarea unei seninătăţi cu care să poată face faţă unei noi zile. Undeva, înlăuntrul a toate acestea, se afla o conştiinţă care observa şi delibera. Cineva care lua decizii. Aici interveniseră tleilaxu.

Idaho îşi simţea inima bătând cu putere şi ştia, astfel, că pericolul era prezent. Fusese condiţionat să simtă asemenea lucruri... dar nu de tleilaxu. Aşa se născuse.

Asta e ceea ce înseamnă să fii viu.

Nimic din amintirile celorlalte vieţi ale sale, nimic din ce îi făcuseră tleilaxu nu schimba nici măcar o fărâmă din conştiinţa lui profundă.

Redeschise ochii. Murbella stătea încă lângă el, dar expresia chipului ei era voalată.

Vasăzică aşa va arăta când va fi Cucernică Maică.

Nu-i plăcea deloc această schimbare din ea.

— Ce se întâmplă dacă Bene Gesseritul eşuează? întrebă el. Văzând că ea nu-i răspunde, dădu încet din cap.

Da. Asta-i cea mai rea supoziţie. Comunitatea Surorilor sfârşind în rigola istoriei. Iar tu nu doreşti asta, iubita mea. I-o citi pe faţă în clipa în care ea se întoarse şi părăsi camera. Dând capul pe spate şi privind ochii com, Idaho spuse:

— Dar! Trebuie să-ţi vorbesc, Dar.

Nici unul dintre aparatele care-l împresurau nu răspunse. Nici nu se aştepta să-i răspundă. Ştia însă că-i putea vorbi lui Odrade şi că va trebui ca ea să-l asculte.

— Am abordat problema noastră din direcţia opusă, zise el, imaginându-şi bâzâitul aferat al înregistratoarelor care-i transferau spusele în cristalele riduliene. Am reuşit să pătrund în minţile Onoratelor Matres. Ştiu că am reuşit. Murbella e în rezonanţă.

Asta avea să le pună în stare de alertă. El poseda propria sa Onorată Mater. Dar *poseda* nu era termenul potrivit. Nu o *poseda* pe Murbella. Nici măcar în pat. Ea şi el se posedau reciproc. Se completau unul pe celălalt, la fel cum păreau să se completeze cei doi bătrâni din viziunea sa. Asta vedea, de fapt? Doi soţi în vârstă, antrenaţi sexual de Onoratele Matres?

— Acum sunt pe cale să examinez o altă problemă, continuă el. Cum poate fi înfrânt Bene Gesseritul.

Asta era aruncarea mănuşii.

— Episoade, rosti el, ştiind că era un cuvânt pe care Odrade îl folosea cu plăcere. Aşa trebuie să considerăm ce ni se întâmplă în clipa de faţă. Episoade mărunte, fără importanţă. Până şi presupunerile cele mai negre trebuie văzute în acest context. Dispersia posedă o măreţie care face să pară lipsit de

însemnătate tot ce putem realiza noi.

Aşa! Asta avea să le demonstreze Surorilor valoarea lui. Şi să le pună pe Onoratele Matres într-o perspectivă mai bună. Se reîntorseseră aici, în Vechiul Imperiu. Alt fapt lipsit de însemnătate. Odrade avea să înţeleagă acest lucru. Bell avea s-o facă să înţeleagă.

Undeva, acolo, în Universul Infinit, un juriu îşi dăduse verdictul împotriva Onoratelor Matres. Legea şi administratorii ei nu se pronunţaseră în favoarea Furiilor. Idaho bănuia că viziunea lui arătase doi dintre juraţi. Şi dacă erau, într-adevăr, Dansatori-Feţe, nu erau ai lui Scytale. Cei doi din spatele plasei scânteietoare nu-şi aparţineau decât lor.

Multe erori grave de guvernare sunt pricinuite de teama de a realiza schimbări interne radicale, chiar şi când necesitatea lor este clar percepută.

Darwi Odrade

PENTRU ODRADE, primul melanj al dimineţii era întotdeauna diferit de celelalte. Organismul ei reacţiona ca un înfometat care se aruncă asupra unui fruct dulce. Urma, apoi, lenta, penetranta şi dureroasa reîntremare a energiilor.

Aceasta era latura îngrozitoare a dependenţei de melanj.

Stătea la fereastra dormitorului ei, aşteptând ca efectul să ia sfârşit. Controlul Meteo, observă ea, izbutise din nou să provoace o ploaie în zori. Peisajul era proaspăt spălat, învăluit într-un abur romantic ce estompa toate contururile, reducându-le la esenţe, ca pe nişte vechi amintiri. Deschise fereastra. Un aer rece şi umed o izbi în faţă, drapând în jurul ei aduceri aminte, ca atunci când îmbraci un veşmânt familiar.

Inspiră adânc. Mirosurile de după ploaie! Îşi amintea de lucrurile esenţiale ale vieţii, amplificate şi şlefuite de apa ce şiroia din cer, dar ploile de acum erau altfel. Lăsau în urmă un iz de cremene pe care-l simţea până şi pe limbă. Şi nu-i plăcea asta. Mesajul, departe de a fi purificator, evoca o viată

înverşunată, care voia să curme şi să ferece orice ploaie. Ploile acestea nu mai alinau, nu mai erau aducătoare de belşug. Ele anunţau inevitabilitatea schimbării.

Odrade închise fereastra. Numaidecât, regăsi mirosurile familiare ale apartamentului ei, dominate de acea persistentă aromă a shere-ului pe care-l distilau implanturile obligatorii pentru toate persoanele ce cunoşteau coordonatele spaţiale ale Planetei Canonicatului. O auzi pe Streggi intrând, apoi foşnetele reperelor pe care le muta pentru a pune la zi harta deşertului.

Mişcările lui Streggi aveau sunetul eficienţei. Câteva săptămâni de colaborare strânsă confirmaseră prima impresie a lui Odrade despre tânăra acolită. O fată de nădejde. Poate nu strălucită, dar extrem de sensibilă la trebuinţele Maicii Superioare. Era de ajuns să vezi calmul cu care se deplasa. Să transfere sensibilitatea lui Streggi la nevoile tânărului Teg, şi aveau să obţină înălţimea şi. mobilitatea care-i lipseau copilului-ghola. *Un cal? Mult mai mult.*

Procesul de asimilare a melanjului în organismul lui Odrade atinse punctul culminant şi începu să descrească. Reflecţia lui Streggi în geamul ferestrei o arăta stând nemişcată, în aşteptarea instrucţiunilor. Acolita ştia că aceste momente erau rezervate mirodeniei. În stadiul în care se afla, probabil aştepta cu nerăbdare ziua în care avea să cunoască şi ea această misterioasă revigorare.

Îi doresc succes.

Cele mai multe Cucernice Maici, urmând învăţătura pe care-o primiseră, se gândeau rareori la mirodenie ca la un drog ce crea dependenţă. Odrade însă privea realitatea în faţă. Absorbeai în fiecare zi mirodenia, în funcţie de cerinţele organismului, conform unei practici îndelungate, începute de timpuriu. Dozele erau minime. Doar atât cât să stimuleze sistemul metabolic, pentru a-i permite să funcţioneze la randamentul optim. Exigenţele biologice se angrenau mai uşor graţie melanjului. Mâncarea avea gust mai bun. Dacă nu intervenea un accident sau o agresiune fatală, trăiai mai mult decât ţi-ar fi fost dat să trăieşti fără el. Dar te făcea dependent.

Cu energiile refăcute, Odrade clipi şi se concentră asupra lui Streggi. Curiozitatea faţă de acest lung ritual matinal i se citea cu uşurinţă pe faţă. Adresându-se reflexiei lui Streggi din geamul ferestrei, Odrade întrebă:

— Ai învăţat despre starea de lipsă a melanjului?
— Da, Maică Superioară.
În pofida recomandărilor de a menţine cât mai puţin trează conştiinţa dependenţei de melanj, era o preocupare ce n-o părăsea aproape nici o clipă pe Odrade, făcând-o să simtă un cumul de resentiment. Condiţionarea ei de acolită (consolidată de Agonia Mirodeniei) fusese, încetul cu încetul, erodată de Celelalte Memorii şi de trecerea timpului. Pentru ea, vechiul avertisment: "Starea de lipsă te privează de o necesitate vitală şi, dacă survine la o vârstă înaintată, te poate ucide" nu mai însemna, azi, mare lucru.
— Starea de lipsă are o semnificaţie deosebită în cazul meu, spuse ea. Mă număr printre cele pentru care doza de dimineaţă e dureroasă. Ai învăţat, desigur, că se mai întâmplă şi-aşa.
— Îmi pare rău, Maică Superioară.
— Odrade se apropie de hartă. Înfăţişa o fâşie lungă de deşert înaintând către nord şi o lărgire pronunţată a ţinuturilor aride la sud-est de Sectorul Central, unde se afla postul de observaţie al Sheeanei. Întorcându-se către Streggi, Odrade observă că acolita o privea cu un nou interes.
Tulburată de gândurile despre faţa întunecată a melanjului!
— Caracterul unic al mirodeniei e prea puţin subliniat în epoca noastră, zise Odrade. Toate drogurile pe care oamenii le-au încercat în trecut aveau un punct comun. Toate, cu excepţia melanjului. Scurtau viaţa şi provocau suferinţă.
— Ni s-a spus asta, Maică Superioară.
— Dar probabil nu vi s-a spus şi că un act de guvernare ar putea fi deformat de frământările noastre în legătură cu Onoratele Matres. Există o aviditate de energie în toate sistemele de guvernământ — da, chiar şi în al nostru -, care ne poate proiecta direct într-o cumplită capcană. Dacă vei rămâne în serviciul meu, vei simţi asta în adâncul fiinţei tale, fiindcă ai să mă vezi suferind în fiecare dimineaţă. Lasă-te pătrunsă de această idee, de apropierea acestei capcane mortale. Nu trebuie ca voi să deveniţi simple furnizoare de droguri, prizoniere ale unui angrenaj ce înlocuieşte, nepăsător, viaţa cu moartea, cum fac Onoratele Matres. Şi mai ţine minte un lucru: drogurile acceptabile pot fi taxate pentru a plăti salarii, altminteri nu vor folosi decât pentru a da de lucru unor funcţionari indiferenţi.
Streggi era nedumerită.

— Dar melanjul ne prelungeşte viaţa, ne îmbunătăţeşte sănătatea şi stimulează dorinţele noastre de...

Se întrerupse, văzând expresia severă a lui Odrade.

Cuvinte preluate direct din Manualul Acolitei!

— Mai e şi cealaltă faţă, Streggi, cea pe care o vezi în mine. Manualul Acolitei nu minte, însă melanjul este un drog iar noi suntem dependente, de el.

— Ştiu că nu are doar efecte benefice pentru toată lumea, Maică Superioară. Dar aţi spus că Onoratele Matres nu-l folosesc.

— Substituentul pe care îl întrebuinţează ele înlocuieşte melanjul cu prea puţine avantaje în afara aceluia că evită suferinţele şi moartea în cazul stării de lipsă. Creează însă o dependenţă paralelă.

— Şi prizoniera?

— Murbella îl folosea, dar acum a trecut pe melanj. Cele două substanţe sunt interschimbabile. Interesant, nu-i aşa?

— Presupun... că asta ne va ajuta să aflăm mai multe despre ele. Dar am observat, Maică Superioară, că dumneavoastră nu le numiţi niciodată târfe.

— Aşa cum le spun acolitele? Ahhh, Streggi!... Bellonda a exercitat asupra voastră o influenţă nefastă. Ştiu să recunosc acest gen de presiuni. (Şi, cum Streggi dădu să protesteze, Odrade adăugă:) Acolitele simt ameninţarea. Ele privesc spre Casa Canonicatului şi văd în ea fortăreaţa care le va adăposti în noaptea lungă a târfelor.

— Cam aşa ceva, Maică Superioară.

Foarte şovăitoare.

— Streggi, planeta asta nu-i decât un refugiu vremelnic, cum au mai fost şi altele. Astăzi vom călători către sud şi vei avea ocazia să înţelegi acest lucru. Caut-o pe Tamalane, te rog, şi spune-i să aranjeze totul, aşa cum am discutat, în vederea vizitei la Sheeana. Dar nu vorbi cu nimeni altcineva despre asta.

— Am înţeles, Maică Superioară. Înseamnă că vă voi însoţi?

— Vreau să te am lângă mine. Spune-i celei pe care o instruieşti că de acum înainte se va ocupa ea de hartă.

În timp ce Streggi ieşea, gândurile lui Odrade se îndreptară spre Sheeana şi Idaho.

Încearcă să comunice unul cu celălalt.

Studiul înregistrărilor efectuate de ochii com arăta că

schimbaseră în mai multe rânduri semne din mână, având grijă să-şi mascheze cu corpul mişcările. Procedeul ducea cu gândul la vechiul "grai de luptă" al Atreizilor. Odrade recunoscuse unele semne, dar nu destule pentru a determina conţinutul mesajelor pe care şi le transmiteau cei doi. Bellonda voise să-i ceară imediat explicaţii Sheeanei. "Au secrete!" Odrade fusese mai prudentă. "Să-i mai lăsăm un pic. Poate că va ieşi la iveală ceva interesant. "

Ce urmăreşte Sheeana?

Pentru că ceea ce urmărea Duncan era, în mod cert, în legătură cu Teg. Suscitarea durerii necesare pentru ca Teg să-şi redobândească memoria originală era o sarcină care nu-l încânta câtuşi de puţin pe Duncan.

Odrade îşi dăduse seama de asta în ajun, când îl întrerupsese din activitatea lui la consolă.

"Vii cam târziu, Dar. " Fără a-şi lua ochii de la ce va fi făcut el acolo. *Târziu? Abia se înserase.*

De câţiva ani buni, îi spunea deseori Dar. Era modul lui de-a o provoca, pentru a-i aminti cât îl contraria această existenţă în colivie. Faptul o irita mai ales pe Bellonda, care tuna şi fulgera împotriva "familiarismelor lui afurisite". Lui Bellonda îi spunea "Bell", fireşte. Duncan nu se zgârcea la împunsături.

Cu gândul la el, Odrade zăbovi câteva clipe înainte de a intra în birou. Duncan lovise cu pumnul în pupitrul de lângă consolă. "Trebuie să existe o cale mai bună pentru Teg!"

O cale mai bună? La ce se gândeşte?

Un zgomot uşor la capătul culoarului, dincolo de uşa camerei ei de lucru, o smulse din meditaţie. Streggi, care se întorcea de la Tamalane. O văzu intrând în postul de gardă al acolitelor.

Ca să-i transmită ordinul meu celei care o va înlocui la hartă.

Un vraf de dosare provenind de la Arhive aştepta pe biroul ei. Bellonda! Odrade privi lung teancul de documente. Oricât s-ar fi străduit să-şi delege puterile, exista întotdeauna acest reziduu organizat pe care consilierele ei insistau să-l considere exclusiv de competenţa Maicii Superioare. Cea mai mare parte a acestui nou lot consta în cereri de "sugestii şi analize" din partea lui Bellonda.

Odrade atinse o clapă de pe consola ei.

— Bell!

Vocea unei funcţionare de la Arhive răspunse numaidecât:

— Da, Maică Superioară?

— Trimite-o la mine pe Bell! Să se prezinte aici cât de iute vor putea s-o care picioarele ei de grăsană!

Nu trecu mai mult de-un minut. Bellonda se opri în faţa biroului cu aerul unei acolite care a fost pedepsită. Toată lumea din Casa Canonicatului cunoştea tonul pe care-l folosise Maica Superioară.

Odrade atinse grămada de dosare de pe birou şi-şi retrase mâna de parcă s-ar fi curentat.

— Pe Shaitan! Ce-i cu toate astea?

— Le-am considerat importante.

— Şi tu crezi că eu trebuie să văd tot şi orice? Unde sunt adnotările? Asta e treabă de mântuială, Bell! Nu sunt proastă, şi nici tu nu eşti. Dar asta... asta depăşeşte...

— Am delegat cât de mult am...

— Ai delegat? Ce vorbeşti? Ia uite-aici! Ce trebuie să examinez şi ce trebuie să deleg? Nici măcar o singură apostilă!

— O să rectific totul numaidecât.

— Ai tot interesul, Bell. Pentru că Tam şi cu mine plecăm astăzi în sud, într-un tur de inspecţie inopinat şi pentru o vizită la Sheeana. Iar cât voi lipsi, ai să-mi ţii locul. Să vedem cum o să-ţi placă ţie potopul ăsta zilnic!

— Nu vom putea păstra legătura?

— O să am un minicom şi o linie optică permanentă.

Bellonda începu să respire ceva mai uşor.

— Te sfătuiesc să te întorci la Arhive, Bell, şi să însărcinezi cu treburile astea o persoană cu simţul responsabilităţii. Să fiu a naibii dacă nu începeţi să vă comportaţi ca nişte birocrate. Având tot timpul grijă să vă puneţi fundurile la adăpost!

— Corăbiile adevărate se clatină, Dar.

Bell se încumeta să glumească? Însemna că nu era totul pierdut!

Odrade activă proiectorul şi imaginea lui Tamalane, în Sala Transporturilor, apăru deasupra biroului.

— Tam?

— Da? făcu Tamalane fără a-şi lua ochii de la tabelul de funcţiuni pe care îl consulta.

— Când putem porni?

— Cam în două ore?

— Anunţă-mă când eşti gata. Ah! Vezi că vine şi Streggi cu

noi. Rezervă-i un loc.

Întrerupse proiecţia înainte ca Tamalane să poată răspunde.

Odrade ştia că existau multe alte lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe. Tam şi Bell nu erau singurele griji ale Maicii Superioare.

Ne mai rămân şaisprezece planete... printre care Buzzell, aflată în mod cert în pericol. Numai şaisprezece!

Alungă acest gând. Nu avea timp de asta.

Murbella. Oare ar trebui să iau legătura cu ea şi... Nu, şi asta mai poate s-aştepte. Noul Consiliu al Instructoarelor? Să se ocupe Bell. Strămutarea comunităţilor?

Drenajul efectivelor spre noua Dispersie impusese reorganizări şi consolidări. *Trebuie să ne păstrăm avansul faţă de deşert!* Era un gând deprimant şi nu se simţea în stare să-i facă faţă astăzi.

Sunt întotdeauna agitată înaintea unei călătorii.

Brusc, părăsi biroul şi porni la întâmplare pe coridoare pentru a vedea cum îşi desfăşurau activitatea cele cărora trebuia să le poarte de grijă. Oprindu-se în pragul uşilor, observa ce studiau sau cum decurgeau interminabilele lor exerciţii prana-bindu.

— Ce citeşti acolo? o întrebă pe o tânără acolită din Ciclul Mediu, care stătea în faţa unui proiector dintr-o odaie cufundată în penumbră.

— *Jurnalul* lui Tolstoi, Maică Superioară.

Aerul ştiutor din privirea acolitei spunea: "Dumneavoastră aveţi acces direct la cuvintele lui graţie Celorlalte Memorii, nu-i aşa?" Se vedea că întrebarea îi stătea fetei pe vârful limbii! Îi lansau mai mereu asemenea mici provocări când o prindeau între patru ochi.

— Tolstoi a fost un nume *de familie!* rosti ea cu voce seacă. De vreme ce zici că citeşti un *jurnal intim,* presupun că te referi la cel al contelui Lev Nikolaievici.

— Da, Maică Superioară.

Intimidată şi stingherită de dojană.

Îmblânzind tonul, Odrade îi plasă un citat:

— "Eu nu sunt un râu, sunt un năvod. " A rostit aceste cuvinte la Iasnaia Poliana, pe când avea doar doisprezece ani. N-ai să le găseşti în *Jurnalul* său, dar probabil că sunt cele mai semnificative pe care le-a pronunţat vreodată.

Ieşi din odaie înainte ca acolita să-i mulţumească.

Lecţii, mereu dăm lecţii!

Coborî apoi să inspecteze bucătăria centrală, trecându-şi degetul pe pereţii interiori ai marmitelor spălate, pentru a vedea dacă nu erau urme de grăsime, remarcând nervozitatea cu care până şi bucătarul-şef instructor îi urmărea înaintarea.

Bucătăria era plină de mirosurile apetisante ale pregătirii mesei de prânz. Activitatea zgomotoasă care domnea avea ceva reconfortant, dar hărmălaia obişnuită a glasurilor încetase la intrarea ei.

Ocoli masa lungă la care trebăluiau bucătarii şi bucătăresele, pentru a ajunge la platforma uşor înălţată unde stătea instructorul. Era un bărbat cu un trup ca de bivol, cu pomeţii proeminenţi şi o faţă la fel de roşie ca hălcile de carne pe care le tranşa. Odrade nu se îndoia că era unul dintre cei mai talentaţi bucătari din istorie. Numele i se potrivea ca o mănuşă: Placido Salat. Îşi asigurase un loc de cinste în gândurile Maicii Superioare din mai multe motive, printre care se număra şi acela că o formase pe bucătăreasa ei personală. Vizitatorii şi oaspeţii importanţi, din zilele premergătoare apariţiei Onoratelor Matres, aveau întotdeauna parte de un tur la bucătărie şi o degustare a specialităţilor ei.

"Daţi-mi voie să vi-l prezint pe maestrul nostru bucătar, Placido Salat. "

Rosbiful său placido (cu literă mică, la insistenţele lui) trezea admiraţia şi invidia multora. Îl servea în sânge, aproape crud, cu un sos de plante aromatice şi muştar iute, care nu altera gustul cărnii.

În ceea ce o privea, Odrade considera preparatul puţin prea exotic, dar nu-şi exprimase niciodată părerea cu voce tare.

Când fu sigură că avea întreaga atenţie a lui Salat (după un moment necesar rectificării unui sos), Odrade spuse:

— Mi-e poftă de ceva deosebit, Placido.

Bucătarul recunoscu imediat introducerea. Aşa îşi formula întotdeauna Maica Superioară dorinţa de a i se prepara "specialitatea preferată".

— Poate o tocăniţă de stridii? sugeră el.

E ca un balet, gândi Odrade. Placido ştia la fel de bine ca ea ce dorea.

— Excelent! se învoi ea, intrând în jocul ritual. Dar ai grijă,

Placido. Să nu fierbi prea tare stridiile. Nu uita să adaugi în fiertură puţin praf de ţelină de-a noastră.

— Şi un piculeţ de boia, nu?

— Cum îmi place mie. Fii foarte atent cu melanjul. O fărâmiţă, nu mai mult.

— Normal, Maică Superioară! (Dându-şi ochii peste cap de oroare la gândul c-ar putea pune prea mult melanj.) Aroma de mirodenie ar putea deveni atât de uşor dominantă.

— Stridiile să fiarbă în zeamă de moluşte, Placido. Aş prefera să faci dumneata însuţi asta. Mestecând încet, până când marginile încep să li se răsfrângă uşor.

— Nici o secundă mai mult, Maică Superioară.

— Separat, să încălzeşti un pic de lapte nesmântânit. Vezi să nu dea în fiert!

Placido afişă o expresie consternată. Cum putea să-şi închipuie Maica Superioară că ar fi lăsat el să dea în fiert laptele pentru tocăniţa de stridii?

— Un cocoloş mic de unt pe fundul castronului, urmă netulburată Odrade. Torni încet totul deasupra.

— Fără Xeres?

— Mare noroc am că te ocupi personal de specialitatea mea preferată, Placido. Uitasem de Xeres.

Maica Superioară nu uita niciodată nimic şi toţi cei de-aici ştiau asta, dar era una dintre figurile rituale ale baletului.

— Un păhăruţ de Xeres în fiertură, spuse Salat.

— Încălzit, în prealabil, pentru a alunga alcoolul.

— De bună seamă! Dar fără a lua aroma. Lângă tocăniţă doriţi crutoane sau saleuri?

— Crutoane, te rog.

Aşezată la o masă dintr-un colţişor ferit, Odrade mâncă una după alta două porţii de tocană de stridii, amintindu-şi cum o savura Copila Mării. Tata era cel care îi făcuse cunoştinţă cu acest fel de mâncare încă de pe vremea când abia era în stare să ducă singură linguriţa la gură. Pregătise tocana el însuşi. Era specialitatea lui. Iar Odrade îi transmisese reţeta lui Salat.

Îl complimentă pe bucătar pentru vin.

— Ai ales un Chablis excelent, Placido.

— Un vin sec cu un superb buchet de Burgundia, Maică Superioară. Unul dintre vinurile noastre alese cele mai bune. Evidenţiază de minune savoarea stridiilor.

Tamalane îşi făcu apariţia în colţişorul lui Odrade. Ştiau întotdeauna unde s-o găsească pe Maica Superioară când aveau nevoie de ea.

— Suntem gata.

Desluşea pe chipul lui Tam un aer de nemulţumire?

— Unde vom poposi la noapte?

— La Eldio.

Odrade zâmbi. Era unul dintre locurile ei preferate.

Vrea Tam să-mi facă plăcere fiindcă i s-a spus că sunt într-o dispoziţie critică? Poate că vom avea acolo prilejul unei mici diversiuni.

În timp ce o urma pe Tamalane spre staţia de transport, Odrade se gândea cât de tipică era această preferinţă a mai vârstnicei Maici pentru deplasările subterane. Transporturile de suprafaţă o plictiseau. "Cine are chef să piardă timpul în felul ăsta, la vârsta mea?"

Odrade detesta călătoriile cu subtrenul. O făceau să se simtă claustrată şi neputincioasă! Prefera transporturile rutiere sau aeriene şi nu folosea subtrenul decât în cazurile în care urgenta era cu adevărat necesară. Nu avea însă nici o reţinere în a utiliza reţeaua miniruburilor subterane pentru expedierea scrisorilor sau a mesajelor.

De vreme ce pot să ajungă rapid la destinaţie.

Era genul de reflecţie care o făcea întotdeauna conştientă de sistemul ce se adapta îndeaproape la mişcările ei, în orice loc s-ar fi aflat.

Undeva, în miezul lucrurilor (exista întotdeauna un "miez al lucrurilor"), un sistem automat dirija comunicaţiile şi asigura (în principiu) sosirea la destinaţie a misivelor importante.

Când Transmiterea Confidenţială (toată lumea îi spunea TC) nu era indispensabilă, se putea face apel la holostaturi sau vizigrame prin intermediul liniilor optice şi al emisiilor codate. Pentru comunicaţiile extraplanetare, lucrurile stăteau cu totul altfel, mai cu seamă în aceste vremuri tulburi. Mijlocul cel mai sigur era trimiterea unei Cucernice Maici purtătoare a unui mesaj memorizat sau a unui implant distrans. Asemenea mesagere erau nevoite să absoarbă, în zilele acestea, doze de shere mai mari ca oricând. Sondele T puteau citi până şi în mintea unui mort, dacă nu era protejată de shere. Toate mesajele extraplanetare erau codate, dar un inamic ar fi putut

oricând să nimerească cifrul codului unic utilizat la un moment dat. Riscurile comunicaţiilor între planete erau foarte mari. Poate că acesta era motivul pentru care nu dădea nici un semn de viaţă Rabinul.

De ce-mi trec toate astea prin cap tocmai acum?

— Încă tot nici o veste de la Dortujla? întrebă ea în momentul în care Tamalane se pregătea să intre în rotonda subterană unde aşteptau celelalte membre ale grupului lor. Erau foarte multe. De ce atâtea?

Odrade o observă pe Streggi, la marginea peronului, vorbind cu o acolită de la Comunicaţii. În preajmă mai erau cel puţin alte sase specialiste de la Comunicaţii.

Tamalane se întoarse, cu un aer vădit ofuscat.

— Dortujla! Toată lumea te-a asigurat că vei fi informată în clipa în care vom şti ceva!

— Am pus doar o întrebare, Tam. Doar o întrebare.

Lăsând ochii în jos, Odrade o urmă pe Tamalane spre peron.

Ar trebui să-mi instalez un monitor în cap ca să supraveghez tot ce se întâmplă în mintea mea.

Ideile ivite din senin aveau întotdeauna un motiv întemeiat în spatele lor. Era o particularitate Bene Gesserit, după cum nu înceta să-i reamintească Bellonda.

Odrade se surprinse pe ea însăşi în clipa aceea, dându-şi seama că era mai mult decât sătulă de particularităţile Bene Gesserit.

Să-şi bată Bell capul cu chestiile astea, până una-alta!

Acum era momentul să plutească în libertate, să reacţioneze ca un foc rătăcitor la curenţii din jurul ei.

Copila Mării ştia ce erau curenţii.

Timpul nu se măsoară pe sine. E de ajuns să priveşti un cerc ca să-ţi dai seama de asta.

Leto II (Tiranul)

— UITE! Uite la ce-am ajuns! se jelui Rabinul.

Şedea, cu picioarele încrucişate sub el, pe podeaua curbă şi rece. Şalul tras peste cap îi ascundea aproape în întregime faţa.

Spaţiul din jurul lui era întunecos şi răsuna de zgomote vagi de maşini, care-l făceau să se simtă neajutorat. Măcar de nu le-ar fi auzit!

Rebecca se ţinea dreaptă în faţa lui, cu mâinile în şold, cu un aer în acelaşi timp mohorât şi înverşunat.

— Nu mai sta proţăpită în faţa mea! se răsti Rabinul strecurând o privire pe sub marginea salului.

— Dacă te laşi pradă deznădejdii, nu suntem cu adevărat pierduţi? îl interpelă Rebecca.

Sunetul vocii ei îl mânie şi avu nevoie de câteva clipe ca să alunge această reacţie neavenită.

Îndrăzneşte să mă dăscălească pe mine? Dar n-au spus înţelepţii că se poate învăţa chiar şi de la o buruiană?

Un oftat tremurat, din rărunchi, îi scutură trupul. Lăsă şalul să-i cadă pe umeri. Rebecca îl ajută să se ridice.

— Un non-spaţiu... murmură Rabinul. Ca să ne ascundem de... (Ochii săi se înălţară o clipă spre tavanul întunecat.) Mai bine să nu rostim nume, nici măcar aici.

— Ne ascundem de ceea ce nu are nume, spuse Rebecca.

— Uşa nu va putea fi lăsată deschisă nici măcar de Paşti.

Cum o să intre Străinul?

— Există străini de care n-avem trebuinţă.

— Rebecca... (Rabinul lăsă capul în jos.) Eşti mai mult decât o ordalie şi o problemă. Această mică celulă a Israelului Secret împarte cu tine exilul pentru că înţelegem ce...

— Nu mai tot spune asta! Nu înţelegeţi nimic din ceea ce mi s-a întâmplat. Problema mea? (Se aplecă spre el.) Problema mea este să rămân fiinţă umană aflându-mă în contact cu toate acele vieţi trecute.

Rabinul se dădu înapoi.

— Vasăzică nu mai eşti una dintre noi? Eşti Bene Gesserit?

— Ai să ştii când voi fi Bene Gesserit. O să mă vezi privindu-mă în timp ce mă privesc.

Sprâncenele Rabinului se ridicară a nedumerire.

— Cum adică?

— Ştii la ce se uită o oglindă, Rabbi?

— Hmmmm! Mă iei cu enigme, acum.

Dar un zâmbet uşor făcu să-i tresară colţul gurii. Un aer de hotărâre reapăru în privirea lui. Încet, făcu ochii roată. Erau opt în acest loc care nu era făcut să adăpostească atâţia. *Un non-*

spaţiu! Fusese asamblat cu trudă, din materiale şi piese de contrabandă. Atât de mic! Doisprezece metri şi jumătate lungime. Îi măsurase el însuşi. Forma era cea a unui vechi butoi de secţiune ovală, culcat pe o parte, cu capace emisferice la extremităţi. Tavanul se înălţa la mai puţin de un metru deasupra capului său. Locul cel mai larg, aici, în centru, n-avea decât cinci metri, iar curbura podelei şi a plafonului îl făcea să pară şi mai strâmt. Alimente deshidratate şi apă reciclată. Cu astea erau nevoiţi să trăiască, şi cât timp? Un an, poate, dacă nu erau descoperiţi. N-avea nici o încredere în protecţia pe care-o putea oferi butoiul ăsta, cu maşinile lui care scoteau zgomote mai mult decât dubioase.

Trecuse bine de mijlocul după-amiezei când se strecuraseră în hruba aceasta. De bună seamă că acum era noapte, acolo, sus. Şi unde se aflau ceilalţi? Probabil că fugiseră care-ncotro, căutând adăpost pe unde puteau cere plata unor vechi datorii de onoare pentru servicii făcute în trecut. Unii aveau să supravieţuiască. Poate că aveau să supravieţuiască în condiţii mai bune decât cei câţiva care rămăseseră aici.

Intrarea non-spaţiului era disimulată sub puţul pentru cenuşă de la baza unui coş înalt. Armătura metalică a coşului conţinea fire de cristal ridulian care puteau transmite în adăpost imagini din exterior. Cenuşă! Încăperea era încă impregnată cu un miros de ars şi începuse deja să prindă un iz de canal de la micul compartiment de reciclare. Frumos eufemism pentru closet!

Cineva se apropie, în spatele Rabinului.

— Patrulele s-au retras. Am avut noroc c-am fost preveniţi la timp.

Era Joshua, cel care construise acest refugiu. Un bărbat slab, mic de statură, cu o faţă triunghiulară ce se îngusta brusc, sfârşind printr-o bărbie ascuţită. Părul negru i se revărsa peste fruntea lată, deasupra unor ochi căprui, mult depărtaţi, care priveau lumea cu un aer de melancolie introspectivă ce nu-i inspira nici o încredere Rabinului.

Arată mult prea tânăr ca să se pricepă într-atât la toate astea.

— Bine că s-au retras, mormăi Rabinul. Dar or să se-ntoarcă ei, nu te teme. Şi-atunci n-ai să mai zici c-am avut noroc.

— Nu vor bănui că ne-am ascuns atât de aproape de fermă, spuse Rebecca. Cei care-au fost aici au venit mai mult ca să

prade.

— I-auzi şi glasul Bene Gesseritului! o ironiză Rabinul.

— Rabbi... (Ce intonaţie dojenitoare avea vocea lui Joshua!) Nu te-am auzit spunând de nenumărate ori că binecuvântaţi sunt cei ce ştiu să ascundă imperfecţiunile altora chiar şi de propriii lor ochi?

— Mai nou, văd că toată lumea se pricepe să dea lecţii! exclamă Rabinul. Dar cine ne poate spune ce se va întâmpla mai departe?

Trebuia, totuşi, să admită că era adevărat ce spunea Joshua.

Durerea fugii noastre e cea care mă tulbură. Mica noastră diasporă. Dar noi nu fugim de Babilon. Ne ascundem într-un... Într-un adăpost contra ciclonului!

Gândul acesta îl îmbărbătă.

Cicloanele trec.

— Cine se ocupă de merinde? întrebă el. Trebuie să raţionalizăm totul, de la bun început.

Rebecca dădu drumul unui suspin de uşurare. Rabinul nu producea nimic pozitiv în zonele de mare amplitudine. Prea intelectual sau prea emoţional. Acum îşi venise în fire. Data viitoare, avea să devină intelectual, şi trebuia din nou domolit. Noile percepţii Bene Gesserit îi confereau Rebeccăi o perspectivă diferită asupra oamenilor din jurul ei.

Susceptibilitatea noastră evreiască. Ajunge să te uiţi la intelectuali!

Era un gând tipic Bene Gesserit. Dezavantajele, pentru oricine acorda prea multă importanţă realizărilor intelectuale, erau considerabile. Nu putea să nege dovezile expuse de mulţimea de pe Lampadas. Vocea interioară i le reamintea ori de câte ori convingerea ei oscila.

Rebeccăi aproape că ajunsese să-i placă această vânătoare de amintiri-fantasme, cum le considera ea. Cunoaşterea realităţilor din trecut o forţau să respingă realităţile propriului ei trecut. I se ceruse să creadă atâtea lucruri despre care ştia acum că erau aberaţii. Mituri şi himere, impulsii absolut puerile.

Zeii noştri ar trebui să se maturizeze pe măsură ce ne maturizăm noi.

Rebecca îşi reprimă un zâmbet. Vocea lăuntrică îi făcea deseori asta. Un mic ghiont în coaste din partea cuiva care te ştia în stare să-l apreciezi cum se cuvine.

Joshua se întorsese la instrumentele lui. Ceva mai încolo, observă ea, cineva se apucase să examineze inventarul proviziilor. Rabinul urmărea operaţia cu atenţia obişnuită. Ceilalţi se înfăşuraseră în pături şi dormeau în cuşetele de la capătul neluminat al camerei. Privind scena, Rebecca înţelese misiunea care avea să-i revină.

Să împiedic, prin orice mijloace, căderea în plictiseală.

"Animatoare?"

Dacă n-ai vreo sugestie mai bună, nu încerca să mă-nveţi ce am de făcut cu cei din neamul meu, stimată Voce Interioară.

Orice altceva ar fi putut spune despre aceste conversaţii lăuntrice, nu încăpea nici o îndoială că toate piesele erau legate între ele — trecutul cu această încăpere, această încăpere cu propriile ei proiecţii ale consecinţelor. Un mare dar pe care i-l făcuse Bene Gesseritul. *Nu te gândi la "Viitor". Predestinarea? Ce se întâmplă, în acest caz, cu libertatea ce ţi se dă la naştere?*

Rebecca îşi vedea propria naştere într-o nouă lumină. Ca îmbarcarea într-o călătorie spre o soartă necunoscută. O călătorie plină de pericole şi bucurii invizibile. De data aceasta, după un cot al râului, dăduseră de duşmani. După următorul cot aveau să dea de o cataractă sau de un tărâm al păcii şi-al frumuseţii? În asta consta atracţia magică a preştiinţei, ispita căreia Muad'Dib şi fiul său, Tiranul, nu putuseră să-i reziste. *Oracolul ştie ce va fi!* Mulţimea de pe Lampadas o învăţase să nu caute oracole. Cunoscutul ar fi putut s-o năpăstuiască şi mai mult decât necunoscutul. Frumuseţea noului stătea în surprizele sale. Putea Rabinul să vadă asta?

"Cine o să ne spună ce se va întâmpla mai departe?" întreabă el.

Chiar vrei să ştii, Rabbi? Nu ţi-ar plăcea prea mult ce ai auzi, te asigur. Din clipa în care oracolul ar fi pronunţat, viitorul tău ar deveni aidoma trecutului tău. Cum te-ai mai jelui de plictiseală! Nimic nou, niciodată. Totul perimat, din momentul revelaţiei.

Parcă aud cum te-ai lamenta: "Dar asta nu-i deloc ce voiam eu!"

Nici o brutalitate, nici o sălbăticie, nici o fericire tihnită, nici o explozie de bucurie n-ar mai da peste tine pe neaşteptate. Ca un subtren gonind nebuneşte prin tunelul său, existenţa ta şi-ar continua cursa până în clipa marii confruntări de pe urmă. Iar tu, ca un fluture de noapte închis în vagon, ai izbi cu aripile în

pereţi, implorând Destinul să te lase să ieşi. "Fă ca tunelul să-şi schimbe prin farmec direcţia! Fă să se-ntâmple ceva nou! Nu lăsa să se împlinească lucrurile îngrozitoare pe care le-am văzut!"

Brusc, înţelese că acesta fusese calvarul lui Muad'Dib. Oare cui îşi adresase el rugăciunile?

— Rebecca!

Vocea Rabinului.

Se apropie de locul în care stătea el, acum alături de Joshua. Scrutau amândoi noaptea de afară, dezvăluită de mica proiecţie de deasupra instrumentelor pe care le manevra Joshua.

— Vine o furtună, spuse Rabinul. Joshua zice că ploaia va solidifica toată cenuşa din puţ.

— Foarte bine, zise Rebecca. De-asta am şi construit refugiul aici şi am lăsat deschis capacul puţului când am coborât.

— Dar cum o să mai ieşim?

— Pentru asta avem scule, răspunse ea. Şi chiar fără scule, am avea, oricum, mâinile.

Un concept major călăuzeşte Missionaria Protectiva: Instruirea motivată a maselor. *Convingerea noastră fermă este că scopul oricărei discuţii ar trebui să fie schimbarea naturii adevărului. Într-un domeniu ca acesta, noi preferăm recurgerea la putere, şi nu la forţă.*

Coda Bene Gesserit

PENTRU DUNCAN IDAHO, existenţa la bordul non-navei luase turnura unui joc neobişnuit după ivirea viziunii sale şi a intuiţiilor legate de comportamentul Onoratelor Matres. Intrarea lui Teg în acest joc era o manevră înşelătoare mai degrabă decât introducerea unui nou jucător.

În dimineaţa aceasta, stând în picioare în faţa consolei sale, recunoştea în acest joc elemente paralele cu propria sa copilărie de ghola, în Citadela Bene Gesserit de pe Gammu, cu bătrânul Bashar drept protector şi maestru de arme.

Educaţia. Fusese o preocupare de căpetenie pe atunci, la fel

cum era şi acum. Şi gărzile... În general discrete în interiorul non-navei, dar veşnic prezente, după cum fuseseră şi pe Gammu. Sau dispozitivele de supraveghere, ingenios camuflate, contopindu-se cu decorul. Pe Gammu, devenise expert în arta de a le evita. Aici, cu ajutorul Sheeanei, ajunsese maestru.

În jurul lui, toate activităţile erau reduse. Gărzile nu aveau arme. Dar erau mai ales Cucernice Maici, însoţite de câteva acolite din Ciclul Superior. Nu considerau că ar avea nevoie de arme.

Unele lucruri din non-navă contribuiau la crearea unei iluzii de libertate. Îndeosebi, mărimea şi complexitatea ei. Nava era imensă. Nu putuse să-i determine cu exactitate mărimea, dar avea acces la numeroase niveluri şi parcursese coridoare ce măsurau peste o mie de paşi.

Galerii şi tuneluri, tuburi de acces care-l transportau în capsule cu suspensii, puţuri de coborâre şi ascensoare, holuri tradiţionale şi culoare largi, mărginite de uşi etanşe care se deschideau şuierând la o simplă atingere (sau rămâneau închise: *Interzis!)* — toate acestea erau bine memorizate, căci alcătuiau teritoriul lui, domeniul lui privat, de o manieră diferită decât era pentru gărzi.

Energia necesară pentru a aduce această navă pe suprafaţa planetei şi-a o menţine în stare de funcţionare arăta clar că era vorba de ceva extrem de important. Comunitatea Surorilor nu evalua costurile în mod obişnuit. Finanţele Bene Gesseritului nu lucrau doar cu valori monetare, solari sau alte valute convertibile. Ele capitalizau oamenii, alimentele, datoriile datând uneori de mai multe milenii, plăţile în natură — produse şi loialităţi.

Plata, Duncan! Te poftim să achiţi nota!

Nava aceasta nu era doar o închisoare. Idaho examinase mai multe proiecţii mentatice. *Primară:* era un laborator unde Cucernicele Maici căutau un mijloc de anulare a acelei proprietăţi care îngăduia unei non-nave să înşele simţurile umane.

O tablă de joc de dimensiunile unei non-nave. În acelaşi timp, puzzle şi iepurărie. Totul, doar pentru trei deţinuţi? Nu. Trebuie să existe şi alte motive.

Jocul avea reguli secrete. Reguli pe care nu putea decât să încerce să le ghicească. Dar se simţise mai liniştit când Sheeana

se angajase în partidă.

Ştiam eu că trebuie să aibă propriile ei planuri. A fost evident din clipa în care a început să practice tehnicile Onoratelor Matres. Pentru a-i perfecţiona pe elevii mei!

Sheeana voia informaţii intime despre Murbella, şi nu numai atât... De pildă, amintirile lui despre oameni pe care-i cunoscuse în cursul vieţilor sale multiple, în special amintirile lui despre Tiran.

Iar eu vreau informaţii despre Bene Gesserit.

Surorile îl menţineau la un nivel de activitate redus la minimum. Îl frustrau anume, pentru a-i spori capacităţile mentatice. Nu se afla în centrul problemei mai vaste căreia îi percepea existenta în afara non-navei. Fragmente chinuitoare parveneau până la el atunci când Odrade îl lăsa să întrevadă gravitatea situaţiei prin întrebările pe care i le punea.

Suficient pentru a oferi noi premise? În nici un caz, atâta vreme cât nu avea acces la datele pe care consola sa refuza să le afişeze.

Era şi problema lui, totuşi, fir-ar afurisite de vrăjitoare! Se afla într-o cuşcă din interiorul propriei lor cuşti. Erau prinşi în capcană cu toţii.

Cu o săptămână în urmă, Odrade îl asigurase, afabilă, că toate sursele de date ale Comunităţii Surorilor îi erau "larg deschise". Stătuse chiar în locul acesta, cu spatele la consolă, de care se rezema într-o doară, şi cu braţele încrucişate pe piept. Asemănarea ei cu Basharul Miles Teg era câteodată năucitoare. Până la nevoia (sau era o constrângere?) de a sta în picioare când vorbea. Şi, tot ca Teg, avea oroare de caniscaune.

Ştia că nu poseda decât o cunoaştere cu totul precară a proiectelor şi motivaţiilor ei. Dar nu avea nici o încredere în ele. Nu după ceea ce se întâmplase pe Gammu.

Momeală şi ţintă falsă. Aşa se folosiseră de el. Avusese noroc că nu sfârşise ca Dune: o păstaie goală, aruncată de Bene Gesserit după consumarea conţinutului.

Când se frământa astfel, Idaho prefera să se afunde în fotoliul din faţa consolei. Uneori, rămânea în această poziţie ore întregi, încercând să evalueze complexităţile puternicului sistem de date al navei. Sistemul putea să identifice orice fiinţă umană aflată la bord. *Ceea ce înseamnă că dispune de monitoare automate.* Trebuia să ştie în orice moment cine vorbea, cine

solicita ceva, cine îşi asuma temporar comanda.

Circuitele de zbor sfidează toate tentativele mele de a străpunge barierele. Sunt deconectate, aşa cum susţin gărzile?

Dar nava ştia să-l identifice pe cel ce se branşa la circuite. Cu siguranţă că aici se afla răspunsul.

Ar fi fost dispusă Sheeana să îl ajute? Era un joc periculos să-i acorde prea multă încredere. Câteodată, când îl privea lucrând la consola lui, îi amintea de Odrade.

Sheeana a fost eleva lui Odrade. Era un gând de natură să-l tempereze.

De ce le interesa într-atât cum folosea el Sistemele navei?

Parcă mai avea nevoie să se întrebe!

În cursul celui de-al treilea an petrecut aici, determinase sistemul central să ascundă pentru el anumite date, servindu-se de propriile lui chei. Pentru a zădărnici supravegherea ochilor corn, îşi disimulase acţiunile lucrând la vedere. Introduceri normale de date, recuperabile ulterior, dar care conţineau un al doilea mesaj codat. Treabă facilă pentru un mentat, şi mai cu seamă utilă ca vicleşug pentru a explora resursele sistemului. Pentru siguranţă, prevăzuse o capcană ascunsă, conectând datele la o procedură de ştergere aleatorie fără nici o posibilitate de recuperare.

Bellonda bănuise ceva, dar, când îl luase la întrebări, el se mulţumise să zâmbească.

Mi-am ascuns istoria, Bell. Vieţile mele de ghola în serie, absolut toate, până la cea a non-ghola-ului original. Toată memoria intimă a acelor existenţe. O groapă de gunoi pentru amintiri patetice.

Şezând, acum, în faţa consolei, Idaho nutrea simţăminte amestecate. Închisoarea îl exaspera. Indiferent de mărimea şi bogăţia temniţei sale, ea rămânea o temniţă. Ştia deja de o buna bucata de vreme că i-ar fi fost cu putinţa să evadeze, dar Murbella şi cunoaşterea din ce în ce mai pregnantă a situaţiei din exterior îl reţineau. Se simţea în aceeaşi măsură prizonierul propriilor sale gânduri ca şi al sistemului complex reprezentat de gărzi şi de această maşinărie monstruoasă. Pentru că non-nava nu era decât o maşinărie, fireşte. O unealtă. Un mijloc de a te deplasa nevăzut într-un univers periculos. Un mijloc de a te ascunde şi de a-ţi ascunde intenţiile chiar şi de vederea atotpătrunzătoare a unui căutător preştient.

Cu iscusinţa cumulată a unui număr impresionant de vieţi, Idaho privea mediul înconjurător printr-un ecran de sofisticare combinată cu naivitate. Mentaţii cultivau naivitatea. A crede că ştii ceva era calea cea mai sigură de a te orbi singur. Nu înaintarea în vârstă era cea care frâna încetul cu încetul capacitatea de a învăţa (li se explica de timpuriu mentaţilor), ci acumularea de "lucruri pe care le ştiu".

Noile surse de date pe care i le deschisese Bene Gesseritul (dacă se putea bizui pe ele) ridicau o serie de întrebări. Bunăoară: cum era organizată, în Dispersie, rezistenţa împotriva Onoratelor Matres? Nu încăpea nici o îndoială că existau grupuri (se codea să le numească puteri) care le vânau pe Onoratele Matres la fel cum Onoratele Matres vânau Bene Gesseritul. Şi le masacrau, dacă se putea da crezare relatărilor de pe Gammu.

Fiutarii şi Îngrijitorii? Elaboră rapid o proiecţie mentatică: o grupare tleilaxu din Prima Dispersie se dedase la manipulări genetice. Cei doi bătrâni care apăreau în viziunile sale: ei erau cei care-i creaseră pe Fiutari? Să fi fost cei doi Dansatori-Feţe? Independenţi de Maeştrii tleilaxu? Nimic n-ar fi fost exclus în Dispersie.

La dracu'! Îi era necesar accesul la o cantitate de date mult mai importantă. Sursele sale actuale erau departe de a fi suficiente. Consola asta, o unealtă pentru scopuri restrânse, putea fi adaptată unor cerinţe mai vaste, dar toate adaptările pe care le încercase până acum şchiopătau. Iar el trebuia să poată înainta liber, cu paşi mari, ca un adevărat mentat!

M-au priponit, şi asta e o greşeală din partea lor. Odrade nu are încredere în mine? E o Atreides, fir-ar ea afurisită! Ştie ce datorie am faţă de familia ei.

Atâtea şi-atâtea vieţi... şi datoria încă tot nu-i plătită!

Îşi dădu seama că era tot mai nervos. Brusc, mintea lui încremeni pe această idee. Nervozitatea mentatică! Era semnalul că se afla pe punctul de a deschide o breşă. *O proiecţie primară!* Ceva ce *nu* i se spusese despre Teg?

Întrebări! Întrebări neformulate îi dădeau ghes.

Am nevoie de perspectivă!

Nu era neapărat o chestiune de distanţă. Perspectiva putea lua naştere înlăuntrul tău, cu condiţia ca întrebările să nu conţină prea multe distorsiuni.

Avea sentimentul că undeva, în experienţa Bene Gesseritului

(poate chiar în Arhivele păzite cu atâta gelozie de Bell), se aflau piesele lipsă. *Bell ar şti să aprecieze asta!* Numai un alt mentat ar fi putut simţi excitaţia unui moment ca acesta. Gândurile lui erau ca nişte bucăţele de smalţ, aproape toate la îndemână, gata să alcătuiască un mozaic. Problema nu se punea sub aspectul soluţiilor.

Auzea răsunându-i în cap cuvintele primului său instructor mentat: *Adună-ţi întrebările şi pune-le în echilibru, apoi aruncă-ţi datele provizorii pe un taler sau altul al balanţei. Soluţiile dezechilibrează orice situaţie. Dezechilibrele dezvăluie ceea ce cauţi.*

Da! Obţinerea dezechilibrelor prin întrebări dozate în mod subtil era numărul de jonglerie al mentaţilor.

Ceva ce spusese Murbella noaptea trecută... Ce? Erau în pat. Îşi aminti că văzuse ora, proiectată pe tavan: 9: 47. Şi gândise: *Proiecţia asta consumă energie.*

Aproape că simţea fluxul de energie al navei, această gigantică enclavă ruptă de Timp. Maşini tară fricţiune, menite să creeze o prezenţă mimetică pe care nici un instrument nu putea s-o deosebească de mediul înconjurător. Mai puţin acum, când se afla la sol, ferită nu de priviri, ci de preştiinţă.

Murbella alături de el: un alt fel de putere — amândoi, conştienţi de forţele care încercau să-i atragă unul spre celălalt. Câtă energie era necesară pentru a anula acest magnetism reciproc! Atracţia sexuală care creştea, creştea, creştea.

Murbella vorbea. Da, asta era! Murbella părea ciudat de autoanalitică. Aborda propria ei existenţă cu o maturitate nouă, cu o percepţie şi o încredere, întărite de Bene Gesserit, care dovedeau că în fiinţa ei era pe cale să crească vertiginos ceva foarte puternic.

Ori de câte ori recunoştea în ea aceste schimbări Bene Gesserit, era cuprins de tristeţe.

Ne apropie şi mai mult de ziua despărţirii.

Dar Murbella vorbea:

— Ea (Odrade era, deseori, "ea") îmi tot cere să-mi evaluez dragostea pentru tine.

Amintindu-şi aceste cuvinte, Idaho revăzu toată scena.

— A încercat acelaşi lucru şi cu mine.

— Şi ce i-ai spus?

— *Odi et amo. Excrucior.*

Ea se ridicase într-un cot şi întorsese capul spre el.
— În ce limbă-i asta?
— Într-o limbă foarte veche, pe care Leto m-a pus cândva s-o învăţ.
— Tradu.
Poruncitoare. O răbufnire a vechii ei personalităţi de Onorată Mater.
— O urăsc şi-o iubesc. Mă chinui.
— Chiar mă urăşti?
Neîncrezătoare.
— Ceea ce urăsc este faptul de a fi legat în felul acesta, de a nu fi stăpân pe propriu-mi *eu.*
— Dac-ai putea, m-ai părăsi?
— Vreau ca decizia să-mi aparţină în orice moment. Vreau să am de ales.
— E un joc în care unul dintre pioni nu poate fi deplasat. Asta era! Acestea fuseseră cuvintele ei!
Amintindu-şi, Idaho nu simţi nici un entuziasm. Avu doar impresia că i se deschiseseră brusc ochii după un somn lung.
Un joc în care unul dintre pioni nu poate fi deplasat. Un joc.
Exact opinia lui despre non-navă şi despre ceea ce făcea aici Comunitatea Surorilor.
Dar asta nu era tot ce se spusese în noaptea aceea.
— Nava e, pentru noi, un fel de şcoală specială, afirmase Murbella.
El nu putuse decât să încuviinţeze. Comunitatea Surorilor intensifica aptitudinile lui mentatice de a filtra datele şi de a le izola pe cele ce rămâneau la suprafaţă. Intuia unde putea duce asta şi simţea o spaimă apăsătoare.
"Degajezi culoarele nervoase. Barezi calea preocupărilor şi digresiunilor mentale inutile. "
Şi îţi canalizezi reacţiile spre acel mod extrem de periculos despre care toţi mentaţii învăţau că trebuia evitat. "Fiindcă acolo riscaţi să vă pierdeţi pentru totdeauna. "
Studenţilor li se arătau "mentaţi distruşi", indivizi reduşi la starea de vegetale umane, menţinuţi în viaţă doar pentru a servi drept lecţie.
Ce ispită, totuşi! Câtă putere trebuie să ai când te afli în acel mod! *Nimic ascuns. Toate lucrurile, cunoscute.*
Şi în mijlocul acelei spaime care îl stăpânea, Murbella se

întorsese spre el în pat, iar el simţise tensiunile sexuale devenind aproape explozive.

Nu încă. Încă nu!

Unul dintre ei mai spusese ceva. Ce? El începuse să se gândească la limitele logicii, ca unealtă care ar fi putut servi pentru a da la iveală motivaţiile Surorilor.

— Încerci adesea să le analizezi? întrebase Murbella.

Straniu, acest mod al ei de a răspunde gândurilor lui nerostite. Negase şi de data aceasta că ar fi în stare să citească gândurile.

— Le citesc doar pe-ale tale, ghola-ul meu. Fiindcă eşti al meu, ştii doar.

— Şi viceversa.

— Cum nu se poate mai adevărat.

Nu glumeau, amândoi, decât pe jumătate. Toate astea acopereau ceva mai profund şi alambicat.

Exista o capcană ascunsă în toate analizele psihicului uman, şi el se străduise să-i explice acest lucru.

— Faptul de a crede că ştii de ce te porţi într-un anumit mod îţi oferă tot felul de scuze pentru o comportare ieşită din comun.

Scuze pentru o comportare ieşită din comun! Era încă o piesă în mozaicul lui. Partida continua, dar noile jetoane erau blamul şi culpabilitatea.

Vocea Murbellei era aproape visătoare când replicase:

— Presupun că se poate justifica raţional practic orice lucru, punându-l în seama unui traumatism oarecare.

— Se pot justifica raţional lucruri ca distrugerea unor planete întregi?

— Există un fel de autodeterminare brutală în asta. *Ea* spune că fermitatea cu care se efectuează o alegere consolidează psihicul şi conferă un simţ al identităţii pe care te poţi bizui în caz de stres. Eşti de acord, mentatul meu?

— Mentatul nu e al tău.

Glasul său însă fusese lipsit de forţă.

Murbella izbucnise în râs, lăsându-se să cadă înapoi pe pernă.

— Ştii ce vor Surorile de la noi, mentatul meu drag?

— Copiii noştri.

— Oh, te asigur că vor mult mai mult decât asta. Vor participarea noastră benevolă la visul lor.

Altă bucăţică din mozaic!

Dar cine altcineva decât o Bene Gesserit putea să cunoască acel vis? Surorile erau actriţe, jucând mereu teatru, nelăsând să străbată prin masca lor decât o porţiune infimă a realităţii. Personalitatea lor reală era îngropată în adâncul fiinţei lor şi nu ieşea la suprafaţă decât drămuită atât cât era necesar.

— De ce ţine ea pictura aia străveche? întrebase Murbella.

Idaho simţise o contracţie bruscă a muşchilor abdomenului.

Odrade îi adusese la un moment dat o reproducere holo a tabloului din dormitorul ei. *Colibe la Cordeville, de Vincent Van Gogh.* Îl trezise din somn chiar în acest pat, la o oră imposibilă, cu o lună în urmă.

— M-ai întrebat care e legătura mea cu umanitatea. Iat-o!

Vârâse holostatul sub ochii lui încă înceţoşaţi de somn. El se ridicase în capul oaselor, privind năuc reproducerea, încercând să înţeleagă despre ce era vorba. Ce se întâmpla cu Odrade? Părea neobişnuit de tulburată.

Lăsase holostatul în mâinile lui şi se dusese să aprindă toate luminile, conferind încăperii efectul unor forme dure şi apropiate, vag mecanice şi artificiale, cam aşa cum ar fi fost de imaginat că trebuie să arate interiorul unei non-nave. Dar unde era Murbella? Se culcaseră împreună.

Se concentraseră apoi asupra imaginii holo şi aceasta îl afectase de o manieră inexplicabilă, ca şi cum l-ar fi apropiat subit de Odrade. *Legătura ei cu umanitatea?* Holostatul era rece în mâinile lui. Odrade i-l luă şi îl puse pe noptieră, unde el continuă să-l privească în timp ce ea trase un scaun şi se aşeză lângă capul patului. Se aşezase! De parcă ceva o îndemna să stea foarte aproape de el!

— E opera unui nebun de pe Vechea Terra, îi explicase, aproape lipindu-şi obrazul de-al lui în vreme ce priveau amândoi reproducerea. Uită-te bine la ea! Reprezintă un moment de umanitate.

Într-un peisaj? Da, fir-ar să fie! Are dreptate.

Rămăsese cu ochii la holostat. *Ce culori minunate!* Dar nu numai culorile. Totul.

— Majoritatea artiştilor moderni ar râde de modul în care a realizat asta, rostise Odrade.

N-ar putea să mă lase s-o privesc în linişte?

— Aici, supremul înregistrator a fost o fiinţă umană, conti-

nuase Odrade. Mâna umană, ochiul uman, întreaga esenţă umană s-au concentrat în conştiinţa unui singur individ care explora limitele.

Explora limitele! Încă o piesă din mozaic.

— Van Gogh a izbutit să facă acest lucru folosind materialele şi tehnicile cele mai primitive, urmase Odrade, vorbind aproape de parcă ar fi fost beată. Pigmenţi pe care un om al cavernelor ar fi putut să-i recunoască! Aplicaţi pe o pânză pe care ar fi putut s-o ţească cu mâinile sale. Folosind scule pe care-ar fi putut să şi le confecţioneze el însuşi din păr de animale şi rămurele.

Odrade atinsese suprafaţa holostatului şi degetul ei proiectase o umbră peste copacii înalţi.

— Nivelul tehnologic şi cultural era rudimentar în comparaţie cu normele noastre. Dar vezi ce-a putut să creeze Van Gogh?

Idaho simţea că ar fi trebuit să spună ceva, însă cuvintele nu veneau. Şi unde dispăruse Murbella? De ce nu era aici?

Odrade se lăsase dintr-o dată pe spate şi cuvintele pe care le rostise atunci se întipăriseră în mintea lui ca arse cu fierul roşu:

— Această pictură arată că nu putem suprima filonul sălbatic, acel lucru unic care va exista în fiinţa umană oricât ne-am strădui noi să-l evităm.

Idaho îşi smulsese privirea de la imaginea holo pentru a urmări mişcarea buzelor lui Odrade în timp ce aceasta spunea:

— Vincent ne-a învăţat ceva important despre semenii noştri din Dispersie.

Pictorul ăsta mort de-o veşnicie? Despre Dispersie?

— Ei au realizat lucruri, acolo, şi continuă să realizeze lucruri pe care noi nu putem să ni le imaginăm. Înfăptuiri fantastice! Cifra explozivă a populaţiilor Dispersate garantează asta.

În momentul acela, Murbella intrase în dormitor, în spatele lui Odrade, cu picioarele goale şi înnodând cordonul unui halat alb, de baie. Avea părul ud. Aşadar la duş dispăruse.

— Maică Superioară? murmurase ea cu voce somnoroasă.

Odrade întorsese doar puţin capul, vorbind peste umăr:

— Onoratele Matres cred că pot anticipa şi controla impulsiile acestui filon sălbatic. Ce absurditate! Nu sunt capabile să le controleze în ele însele.

Murbella se apropiase de capătul patului şi-l privise cu un aer întrebător pe Idaho.

— Se pare c-am picat în mijlocul unei conversaţii.

— Echilibrul, asta e cheia, continuase Odrade.

Idaho nu-şi luase ochii de la Maica Superioară.

— Oamenii pot să-şi menţină echilibrul pe suprafeţe dintre cele mai stranii, urmase Odrade. Chiar şi pe suprafeţe imprevizibile. E o chestiune de "acordare". Marii muzicieni ştiu ce înseamnă asta. Surferii pe care-i priveam în copilărie, pe Gammu, o ştiau şi ei. Valurile îi mai răsturnau uneori, dar erau pregătiţi. Se ridicau imediat şi porneau din nou.

Dintr-un motiv căruia nu-i găsea explicaţie, Idaho se gândise la alt lucru pe care i-l spusese cândva Odrade: "Noi, Bene Gesseritul, nu avem poduri pline cu vechituri. Reciclăm totul. "

Reciclare. Ciclu. Bucăţi de cerc. Bucăţi din mozaic.

Tatona la întâmplare şi ştia că nu asta era metoda bună. În nici un caz, metoda mentatică. Chestia cu reciclarea, totuşi... Aşadar, Celelalte Memorii nu erau un pod cu vechituri. Erau ceva ce ele considerau a fi... o reciclare. Asta însemna că-şi foloseau trecutul doar pentru a-l schimba şi reînnoi.

Acordându-se.

Ciudată metaforă pentru cineva care pretindea că evită muzica.

Fără a abandona amintirea, îşi sondă mozaicul mental. Devenise o harababură. Nimic nu se mai potrivea nicăieri. Piese disparate, care probabil că n-aveau nimic de-a face unele cu altele.

Şi totuşi, nu se putea să nu aibă!

Vocea Maicii Superioare continua în memoria lui. *Vasăzică mai e ceva!*

— Cei care cunosc lucrul ăsta merg drept la esenţă. Ei avertizează că nu trebuie să te gândeşti la ceea ce faci. Acesta ar fi cel mai sigur mod de-a eşua. Trebuie să acţionezi, pur şi simplu!

Acţionează fără să te gândeşti. Asta mirosea a anarhie. Cuvintele lui Odrade îl aruncau înapoi, la alte resurse decât cele aparţinând formaţiei lui de mentat.

Vicleşug Bene Gesserit!

Odrade îi făcea asta cu bună ştiinţă, cunoscând ce efect putea să aibă asupra lui. Unde era afecţiunea pe care-o simţise uneori radiind către el? Putea ea să vrea într-adevăr binele cuiva pe care-l trata în felul acesta?

După plecarea lui Odrade (pe care abia dacă o observase),

Murbella se aşezase pe marginea patului, strângându-şi halatul peste genunchi.

Oamenii pot să-şi menţină echilibrul pe suprafeţe dintre cele mai stranii. În mintea lui se petrecea ceva: piesele mozaicului încercau să stabilească relaţii reciproce.

Simţea o nouă tălăzuire în univers. Cei doi bătrâni stranii din viziunea lui? Făceau parte din această tălăzuire. Era sigur de asta, fără a fi în stare să spună de ce. Ce pretindea mereu Bene Gesseritul? "Noi modificăm vechile cutume şi vechile credinţe. "

— Uită-te la mine! rostise Murbella.

Glasul? Nu chiar, dar acum era încredinţat că-l încercase, deşi nu-i dezvăluise niciodată faptul că Surorile o antrenau în practicarea acestei vrăjitorii.

Observase în ochii ei verzi acel licăr străin care-i spunea că era cu gândul la fostele ei tovarăşe.

— Nu încerca niciodată să fii mai şiret decât Bene Gesseritul, Duncan.

Pentru ochii com spune asta?

Nu putea fi sigur. Inteligenţa dindărătul ochilor verzi ai Murbellei era ceea ce-l intriga cel mai mult în ultima vreme. O simţea cum creşte acolo, ca şi cum profesoarele ar fi suflat într-un balon care umfla intelectul Murbellei la fel cum se umfla pântecele ei pentru a face loc noii vieţi dinlăuntru.

Glasul! Ce-aveau de gând cu ea?

Era o întrebare stupidă. Ştia foarte bine ce-aveau de gând. S-o îndepărteze de el, să facă din ea o Soră. *Să nu mai fie iubita mea, minunata mea Murbella.* Să devină o Cucernică Maică, rece şi calculată în tot ce făcea. *O vrăjitoare.* Cine putea să iubească o vrăjitoare?

Eu. Şi-o voi iubi mereu.

— Te atacă dinspre partea ta cea mai slabă şi se folosesc de tine în propriile lor scopuri, murmurase el.

Putuse să vadă efectul produs de cuvintele lui. Murbella nu-şi dăduse seama de capcană decât prea târziu. Surorile Bene Gesserit fuseseră afurisit de iscusite! O atrăseseră în cursă lăsând-o să întrevadă lucruri la fel de irezistibile ca forţa care-o lega de el. Pentru o Onorată Mater, înţelegerea acestui lucru nu putea fi decât exasperantă.

Noi nu putem cădea în capcane! Capcanele le întindem noi, altora!

Numai că treaba asta fusese realizată de Bene Gesserit. Ele aparţineau unei categorii aparte. Aproape Surori. De ce să n-o recunoască? Iar Murbella dorea să dobândească talentele lor. Dorea să sfârşească odată această perioadă de probă şi să treacă la marea învăţătură pe care-o simţea chiar în spatele pereţilor navei. Nu-şi dădea seama de ce-i prelungeau perioada de probă?

Ele ştiu că se zbate încă în capcana lor.

Murbella lăsase să cadă halatul şi se întinsese în pat, lângă el. Fără să-l atingă. Dar făcându-l să simtă numaidecât tensiunea pe care-o crea apropierea trupurilor.

— Iniţial, voiau s-o controlez pe Sheeana în folosul lor, spusese el.

— Aşa cum mă controlezi pe mine?

— Crezi că te controlez?

— Câteodată ai haz, Duncan.

— Dacă n-aş mai putea să râd de mine însumi, aş fi cu adevărat pierdut.

— Să râzi şi de tentativele tale de umor?

— În primul rând.

Se răsucise spre ea şi-i prinsese în căuşul mâinii sânul stâng, simţind sfârcul întărindu-se sub palma sa.

— Ştii că n-am fost niciodată înţărcat?

— Niciodată, în toate...

— Nici măcar o singură dată.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

Un surâs înflorise pe buzele ei, apoi, dintr-o dată, izbucniseră amândoi într-un râs de nestăvilit, încleştându-se unul de altul. Pe urmă, Murbella şoptise:

— Fir-ar afurisită să fie!

— Fir-ar afurisită cine? întrebase el în timp ce râsul i se domolea şi se desprindeau amândoi din îmbrăţişare, cu un efort.

— Nu cine; ce. Fir-ar afurisită de soartă!

— Nu cred că soarta se sinchiseşte.

— Te iubesc şi n-ar trebui, dacă vreau să devin o Cucernică Maică.

Idaho detesta aceste izbucniri prea apropiate de autocompătimire. *Ia-o în glumă, atunci!*

— Tu n-ai fost niciodată vreo adevărată ceva, rostise el cu blândeţe, mângâindu-i pântecele bombat, de gravidă.

— *Sunt* adevărată.

— E un cuvânt care-a fost omis când ai fost făcută.

Ea îi împinsese deoparte mâna şi se ridicase în pat pentru a-şi coborî privirea spre el.

— Cucernicele Maici n-au voie să iubească.

— Ştiu.

Mi se oglindeşte pe faţă durerea?

Dar Murbella era prea muncită de propriile ei griji.

— Când voi ajunge la Agonia Mirodeniei...

— Iubito! Nu-mi place să fii asociată nicicum cu ideea de agonie.

— Cum aş putea s-o evit? Sunt deja angajată pe panta asta Curând, ele îmi vor accelera viteza. Apoi totul va merge foarte iute.

El voise să se uite în altă parte, dar privirea ei îl împiedicase.

— Ăsta-i adevărul, Duncan. Simt asta. Într-un fel, e ca şi sarcina. De la un anumit punct, devine periculos să avortezi.

Trebuie să mergi până la capăt.

— Iar noi ne iubim!

Îşi silea gândurile să se îndepărteze de un pericol pentru a da peste altul.

— Şi ele interzic asta.

El ridicase privirea spre ochii com.

— Câinii de pază ne pândesc. Şi au colţi.

— Ştiu. Tocmai *lor* le vorbesc acum. Dragostea mea pentru tine nu e o slăbiciune. Slăbiciune este răceala lor. Sunt exact ca Onoratele Matres!

Un joc în care unul dintre pioni nu poate fi deplasat.

Îi venea să le strige asta, dar cele ce ascultau în spatele ochilor com ar fi auzit mai mult decât simple cuvinte. Murbella avea dreptate. Era periculos să crezi că le poţi înşela pe Cucernicele Maici.

Observase o umbră, ceva voalat în privirea ei, în timp ce continua să-l privească. Ce straniu arătase în clipa aceea! Recunoscuse în ea Cucernica Maică Bene Gesserit care-ar fi putut să devină.

Nu te mai gândi la asta!

Reflecţiile în legătură cu aspectele stranii ale memoriilor lui reuşeau, uneori, să abată atenţia Murbellei. Considera că încarnările sale anterioare îl făceau să semene întrucâtva cu o

Cucernică Maică.

— Am murit de atâtea ori.

— Şi-ţi aminteşti de fiecare moarte?

Mereu, aceeaşi întrebare.

Scuturase din cap, fără a se încumeta să dea un răspuns pe care câinii de pază ar fi putut să-l interpreteze.

Nu morţile şi redeşteptările mele au importanţă.

Pe acestea repetiţia le făcea să-şi piardă interesul. Uneori nici nu se mai obosea să le depoziteze în debaraua lui secretă de date. Nu... Ceea ce conta era colecţia sa unică de întâlniri şi relaţii cu alţi oameni.

Era ceea ce pretindea şi Sheeana că vrea de la el.

"Flecuşteţele intime, micile amănunte. Asta-i interesează pe toţi artiştii. "

Sheeana nu-şi dădea seama ce-i cerea. Toate acele experienţe de viaţă creaseră semnificaţii noi. Configuraţii complexe. Lucruri mărunte căpătaseră o încărcătură emoţională pe care n-ar fi putut-o împărtăşi cu nimeni... Nici măcar cu Murbella.

Atingerea unei mâini pe braţul meu. Chipul râzător al unui copil. Scânteierea din ochii unui duşman.

Nenumărate lucruri banale. O voce familiară, spunând: "Tot ce am de gând să fac în seara asta e să mă trântesc în fotoliu şi să zac. Te rog, nu-mi cere să mă mişc. "

Toate astea, toate acele personaje făceau acum parte din el. Erau contopite cu persoana lui. Viaţa le cimentase în mod inextricabil şi i-ar fi fost cu neputinţă să explice asta cuiva.

Murbella vorbise, fără să-l privească:

— Au fost multe femei în toate acele vieţi ale tale.

— Nu le-am numărat.

— Le-ai iubit?

— Sunt moarte, Murbella. Tot ce pot să-ţi spun este că nu există fantome geloase în trecutul meu.

Murbella stinsese licurigloburile. El închisese ochii şi simţise cum îl învăluie întunericul în timp ce ea se ghemuia în braţele lui. O ţinuse strâns, ştiind că ea avea nevoie de asta, dar gândurile lui continuaseră sa se depene singure.

O veche amintire îi readuse în minte cuvintele unuia dintre instructorii săi mentaţi: *Lucrurile cele mai relevante pot deveni irelevante într-o clipită. Asemenea momente ar trebui să fie*

prilej de încântare pentru mentaţi.

Dar el nu simţea nici o încântare.

Toate vieţile sale în serie continuau înlăuntrul lui, sfidând pertinenţele mentatice. Un mentat îşi înfrunta în fiecare clipă universul cu o atitudine deschisă, plină de prospeţime. Nu exista nimic vechi, nimic nou, nimic încremenit în clei uscat, nimic *ştiut* cu adevărat. Erai năvodul şi nu existai decât pentru a examina ce prindeai în el.

Ce n-a trecut prin năvod? Ce mărime a ochiurilor am folosit de data asta?

Acesta era punctul de vedere mentatic. Dar nu se putea ca tleilaxu să fi dispus de celulele fiecărui ghola Idaho pentru a-l recrea pe el, cel de acum. Nu se putea să nu fi existat goluri în seriile de celule din colecţia lor. De altfel, identificase câteva.

Dar în memoria mea nu există goluri. Îmi amintesc de toate vieţile mele.

Fiinţa lui constituia o reţea racordată în afara Timpului.

Asta-mi îngăduie să-i văd pe bătrânii aceia... Plasa...

Era singura explicaţie pe care i-o puteau oferi percepţiile lui de mentat. Iar dacă Surorile ar fi prins de veste, ar fi fost îngrozite. Oricât s-ar fi străduit el să nege acest lucru, ele ar fi strigat: "Un nou Kwisatz Haderach! La moarte!"

Aşa că descurcă-te singur, mentatule!

Ştia că poseda mai toate piesele mozaicului, dar încă tot nu se combinau în acel ansamblu de întrebări care-l făceau pe un mentat să exclame: *Aha!*

Un joc în care unul dintre pioni nu poate fi deplasat. Scuze pentru o comportare ieşită din comun. Vor participarea noastră benevolă la visul lor. Explorează limitele! Oamenii pot să-şi menţină echilibrul pe suprafeţe dintre cele mai stranii. Acordează-te. Acţionează fără să te gândeşti.

Adevărata artă imită viaţa. Dacă imită un vis, trebuie să fie un vis despre viaţă. Altminteri, nu avem unde să ne conectăm. Conectoarele noastre nu sunt compatibile.

Darwi Odrade

ÎN TIMP CE CĂLĂTOREAU către sud, spre deşert, în acest început de după-amiază, Odrade constata că peisajul se schimbase de o manieră tulburătoare de la ultimul ei tur de inspecţie, în urmă cu trei luni. Se felicita că alesese un mijloc de transport terestru, căci vederea oferită de geamurile groase de plaz, care le protejau de vânt şi de praf, dezvăluia mai multe amănunte la acest nivel.

Uscăciunea-i mai mare.

Se afla, împreună cu suita ei, într-un vehicul semiuşor -doar cincisprezece persoane, cu şoferul. Vehiculul avea suspensii şi era propulsat de reactoare sofisticate când nu folosea efectul de sol. Putea goni uşor cu trei sute de kilometri pe oră pe şosea vitrificată. Escorta (prea numeroasă, datorită excesului de zel al lui Tamalane) le urma într-un autobuz care transporta, de asemenea, bagajele şi proviziile pentru fiecare etapă.

Streggi, aşezată în spatele şoferului, lângă Odrade, întrebă:

— Nu s-ar putea face să cadă un pic de ploaie pe-aici, Maică Superioară?

Odrade strânse din buze. Tăcerea era cel mai bun răspuns.

Plecarea fusese întârziată. Se aflau pe peron, gata de îmbarcare, când sosise un mesaj de la Bellonda. Raportul unei noi catastrofe, care cerea atenţia Maicii Superioare în ultimul minut!

Fusese unul dintre acele momente în care Odrade simţea că singurul ei rol putea fi doar cel de crainică oficială. Să avanseze până la marginea scenei şi să anunţe vestea: "Astăzi, dragi Surori, am aflat că Onoratele Matres ne-au distrus alte patru planete. Efectivele noastre sunt, aşadar, reduse în consecinţă. "

Nu mai avem decât douăsprezece planete (inclusiv Buzzell) iar Furia fără chip s-a apropiat şi mai mult cu toporul.

Simţea prăpastia căscată sub picioarele ei.

Îi ordonase lui Bellonda să amâne anunţarea acestei ultime veşti rele până la un moment mai potrivit.

Odrade privi pe geamul de lângă ea. Ce moment putea fi potrivit pentru aflarea unei asemenea veşti?

Mergeau către sud de mai bine de trei ore. Suprafaţa şoselei, vitrificată cu arzătoare cu plasmă, lucea în faţa lor ca apele verzi ale unui râu. Traversau, acum, o zonă de dealuri cu stejari-de-plută care se întindeau până la orizontul străjuit de creste. Arborii crescuseră ca nişte gnomi, în şiruri mai puţin ordonate

decât cei din livezi. Păreau să urce, în meandre, spre vârfurile colinelor. Plantaţia originală se conformase contururilor naturale ale terenului — terase joase, acum năpădite şi mascate de ierburi înalte, maronii.

— În regiunea asta cultivăm trufe, spuse Odrade.

Dar Streggi mai avea o veste rea.

— Am auzit că trufele n-o duc prea bine, Maică Superioară. Nu plouă destul.

Se prăpădesc trufele?

Odrade şovăi, pe punctul de-a o chema pe una dintre acolitele de la Comunicaţii, aşezate în spate, pentru a întreba Controlul Meteo dacă seceta nu putea fi corectată.

Întoarse capul şi-şi privi ajutoarele. Trei rânduri de scaune, câte patru persoane pe-un rând, specialiste al căror rol era de a prelungi capacităţile ei de observaţie şi de a-i executa ordinele. Plus autobuzul care venea în urma lor! Unul dintre cele mai mari vehicule de acest gen pe care-l poseda Casa Canonicatului. Lung de cel puţin treizeci de metri! Ticsit! Venea învăluit într-un vârtej de praf.

Tamalane călătorea în el, la ordinul lui Odrade. Maica Superioară putea deveni ţâfnoasă când era provocată, aşa gândea fiecare. Tam adusese prea multă lume, dar, când Odrade îşi dăduse seama de asta, era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

"Ăsta nu mai e tur de inspecţie! E o afurisită de invazie!"

Urmează-mi exemplul, Tam. Puţin teatru politic. Facilitează tranziţia.

Îşi strămută atenţia asupra şoferului, singurul bărbat din vehicul. Se numea Clairby şi era un omuleţ acru, cu faţa ciupită de vărsat şi tenul pământiu, dar un expert în materie de transporturi. Şoferul ei preferat. Rapid, sigur şi conştient de limitele maşinii sale.

Depăşiră un vârf de deal şi stejarii-de-plută se răriră, fiind înlocuiţi, încetul cu încetul, de livezile care înconjurau o comunitate.

Arăta minunat în lumina de la această oră a zilei, îşi spuse Odrade. Case joase, cu ziduri albe şi acoperişuri din ţiglă portocalie. La capătul pantei, o stradă, în umbra unei arcade care-i marca intrarea, ducea în linie dreaptă spre înalta clădire centrală care adăpostea birourile supraveghetoarelor regionale.

Priveliştea i se părea liniştitoare lui Odrade. Aşezarea avea un fel de strălucire atenuată de distanţă şi de o pâclă fină ce urca dinspre livezile dimprejur. Crengile erau încă goale aici, în această centură de iarnă, dar cu siguranţă că mai puteau oferi cel puţin un rod.

Comunitatea Surorilor ţinuse dintotdeauna să confere o oarecare frumuseţe mediului înconjurător, îşi aminti sieşi Odrade. Un mic răsfăţ întru desfătarea simţurilor, fără însă a aduce atingere imperativelor dictate de stomac. Confortul, ori de câte ori era posibil... dar nu prea mult!

Cineva din spatele lui Odrade remarcă:

— Am impresia că unii dintre pomii ăştia încep să înmugurească.

Odrade privi cu mai multă atenţie. Era adevărat! Pe ramurile negre se zăreau mici puncte verzi. Iarna derapase aici. Controlul Meteo, care făcea eforturi pentru a asigura succesiunea normală a anotimpurilor, nu putea să împiedice apariţia unor erori ocazionale, ca aceasta. Deşertul în expansiune crea temperaturi ridicate mai devreme decât ar fi trebuit pentru această regiune. Zone de încălzire apăreau în mod bizar ici şi colo, făcând să încolţească sau să înmugurească plantele chiar înaintea câte unui îngheţ brusc. Retroliza plantaţiilor devenea un fenomen prea răspândit.

Un consilier tehnic dezgropase vechea expresie "vară indiană" cu prilejul unui raport ilustrat cu proiecţiile unei livezi înflorite peste care ninsese abundent. Odrade simţise freamătul unor vechi amintiri la auzul acelei sintagme.

Vara indiană. Mici că s-ar putea spune mai bine!

Consilierele ei, care vedeau schimbările prin care trecea planeta, recunoşteau metafora frigului devastator ce venea pe urmele unei încălziri anormale — o îmblânzire neaşteptată a vremii, moment de care profitau tâlharii pentru a-şi prăda vecinii.

Gândul o făcu pe Odrade să simtă suflarea de gheaţă a Furiei cu toporul.

Cât de curând?

Nu îndrăznea să caute răspunsul.

Nu sunt Kwisatz Haderach!

Fără să se întoarcă, i se adresă lui Streggi:

— Localitatea asta, Pondrille... Ai fost vreodată aici?

— Am urmat stagiul de postulantă în alt centru, Maică Superioară, dar presupun că nu se deosebeşte prea mult.

Da, comunităţile acestea erau destul de asemănătoare: clădiri joase, înconjurate de grădini şi livezi, centre de învăţământ specializate. Făceau parte din sistemul de triere a viitoarelor Surori. Cu cât erau mai fine ochiurile sitei, cu atât mai mult te apropiai de Sectorul Central.

Unele centre, ca Pondrille, urmăreau călirea postulantelor. Fetele petreceau zilnic ore îndelungate executând munci manuale. Mâini obişnuite să scormonească pământul şi să îngrijească pomi fructiferi se dădeau rareori îndărăt, mai târziu, în viaţă, de la sarcini şi munci dintre cele mai puţin curate sau plăcute.

Acum, când scăpaseră de praf, Clairby deschise geamurile. O căldură neaşteptată năvăli în interior! Ce naiba făcea Controlul Meteo?

Două şiruri de clădiri opuse de la intrarea în Pondrille fuseseră reunite la nivelul primului etaj, formând un tunel lung. Tot ce mai lipsea, gândi Odrade, era un grilaj cu ţepi, pentru a imita intrarea unui oraş-cetate din epoca prespaţială. Nişte cavaleri în armură n-ar fi găsit neobişnuită penumbra încinsă din această galerie. Plaztonul negru al zidurilor arăta exact ca piatra. Degajările pentru ochi com de la înălţimea boitei defineau locurile în care făceau de strajă gărzile.

Lungul pasaj umbrit de la intrarea aşezării era menţinut într-o perfectă stare de curăţenie, observă Odrade. Nările erau rareori asaltate de mirosuri neplăcute în comunităţile Bene Gesserit. Nu existau mahalale. Arar zăreai târându-se pe străzi ologi sau vagabonzi. Populaţia era sănătoasă. O bună administraţie socială asigura igiena şi confortul majorităţii oamenilor.

Avem şi noi, totuşi, infirmii noştri. Şi nu-s întotdeauna infirmităţi fizice.

Clairby opri maşina chiar înaintea ieşirii din tunel şi toată lumea coborî. Autobuzul lui Tamalane parcă în spatele lor.

Odrade nădăjduise că pasajul le va feri de căldură, dar îndărătnicia naturii transformase locul într-un adevărat cuptor, unde temperatura era şi mai ridicată decât afară. Se simţi mai uşurată când ieşi în lumina puternică a scuarului central şi sudoarea care-i scălda trupul îi oferi câteva secunde de răcoare.

Iluzia de uşurare se risipi însă brusc, în clipa în care soarele începu să-i ardă fruntea şi umerii. Se văzu nevoită să recurgă la controlul metabolic pentru a-şi ajusta temperatura corpului.

În centrul scuarului, o fântână arteziană împrăştia cu zgomot o umbrelă de apă — o risipă inutilă, căreia trebuia să i se pună capăt degrabă.

Treacă însă, deocamdată. Moralul!

Le auzi pe însoţitoarele ei, care-o urmau plângându-se, ca de obicei, de "statul prea mult în aceeaşi poziţie". O delegaţie de întâmpinare venea spre ele dinspre capătul celălalt al pieţei. Odrade o recunoscu în furgoneta deschisă pe Tsimpay, conducătoarea comunităţii.

Suita Maicii Superioare se oprise pe dalele albastre care înconjurau bazinul fântânii. Doar Streggi rămăsese lângă Odrade. Echipa lui Tamalane fusese atrasă, şi ea, de apa care ţâşnea în mijlocul scuarului. Era ceva care făcea parte dintr-un vis uman atât de străvechi, încât, îşi spunea Odrade, specia n-ar fi putut niciodată să se desprindă de el pe de-a-ntregul.

Câmpuri fertile şi belşug de apă — apă limpede, bună de băut, în care să-ţi poţi cufunda faţa pentru a te răcori şi a-ţi potoli setea.

Ceea ce şi făceau, în momentul acesta, unele din grupul numeros aflat în jurul fântânii. Stropii de apă le străluceau pe feţe.

Delegaţia din Pondrille se opri în dreptul lui Odrade, la câţiva paşi de dalele albastre. Tsimpay era însoţită de trei alte Cucernice Maici şi cinci acolite din Ciclul Superior.

Aproape de momentul Agoniei, acolitele, remarcă Odrade. Iminenţa ordaliei, de care erau conştiente, li se citea în fermitatea privirii.

Tsimpay era una dintre Cucernicele Maici pe care Odrade o vedea din când în când în Sectorul Central, unde venea să predea anumite cursuri. Părea într-o formă bună. Păr de un castaniu închis, ce părea negru cu reflexe roşcate în această lumină. Faţa îngustă avea o austeritate aproape sumbră. Trăsăturile erau dominate de ochii albastru-în-albastru umbriţi de sprâncene groase.

— Ne pare bine să vă vedem, Maică Superioară.

Tonul vocii arăta că nu rostise cuvintele doar din complezenţă.

Odrade înclină capul — o mişcare abia perceptibilă. *Te aud. Şi de ce-ţi pare aşa bine să mă vezi?*

Tsimpay înţelese. Arătă înspre o Cucernică Maică înaltă, cu obrajii supţi, care stătea lângă ea.

— Poate că vă mai amintiţi de Fali, administratoarea livezilor noastre. Tocmai a fost la mine, cu o delegaţie de horticultori. Doleanţele lor sunt destul de grave.

Faţa tăbăcită a lui Fali părea vag leşietică. *Surmenaj?* Avea o gură cu buze subţiri deasupra unei bărbii ascuţite. Şi negru sub unghii, observă cu mulţumire Odrade. *Nu se sfieşte să pună mâna la treabă.*

O delegaţie de horticultori. Aşadar, nemulţumirile luau amploare. Problema va fi fost, desigur, serioasă. Tsimpay nu era genul care să-şi descarce responsabilităţile în cârca Maicii Superioare,

— S-auzim, spuse Odrade.

După ce-i aruncă o privire scurtă lui Tsimpay, Fali se lansă într-un expozeu amănunţit, având grijă să menţioneze până şi calificările conducătorilor delegaţiei. Numai persoane compe-tente, fireşte.

Nu era pentru prima oară când Odrade auzea asemenea plângeri. Avuseseră loc destule consfătuiri pentru explicarea acestor consecinţe inevitabile, iar la unele dintre ele participase şi Tsimpay. Dar cum să-ţi faci subordonaţii să înţeleagă că un îndepărtat vierme de nisip (care poate încă nici nu exista) cerea această schimbare? Cum să le explici unor cultivatori că nu era vorba doar de "o ploicică în plus sau în minus", ci de esenţa problemei meteorologice a întregii planete? Mai multă ploaie în această regiune ar fi putut devia vânturile din straturile înalte ale atmosferei, ceea ce risca să aibă drept consecinţă formarea, altundeva, a unor sirocco-uri umede, de natură să provoace modificări nu doar neavenite, ci şi periculoase. Era foarte uşor să stârneşti tornade devastatoare dacă interveneai fără discernământ. Clima unei planete nu era un fleac pe care să-l schimbi după pofta inimii. *Cum am pretins câteodată eu însămi.* În fiecare caz era vorba de o ecuaţie globală ce trebuia examinată amănunţit.

— Planeta e cea care are ultimul cuvânt, declară Odrade.

Pentru Comunitatea Surorilor, era un vechi memento al failibilităţii omului.

— Mai are şi Dune vreun cuvânt de spus? întrebă Fali.

Era mai multă amărăciune în întrebarea ei decât s-ar fi aşteptat Odrade.

— Simt căldura, rosti ea. Am văzut şi mugurii din livezile voastre.

Ştiu ce te frământă, Soră dragă.

— O să pierdem cel puţin jumătate din rod anul ăsta, zise Fali.

Cuvintele erau acuzatoare: *Din cauza dumneavoastră!*

— Ce i-ai spus delegaţiei? întrebă Odrade.

— Că deşertul trebuie să crească iar Controlul Meteo nu mai poate da curs tuturor solicitărilor noastre.

Adevărul. Răspunsul asupra căruia conveniseră. Inadecvat, cum era deseori adevărul, dar tot ce aveau pentru moment. Ceva trebuia să cedeze, cât de curând. Între timp, delegaţiile aveau să se înmulţească iar recoltele să scadă.

— Luaţi un ceai cu noi, Maică Superioară?

Tsimpay, intervenind în mod diplomatic. *Acum aţi văzut cum stau lucrurile, Maică Superioară. Fali se va întoarce să-şi vadă de fructele şi legumele ei. Unde i-e locul. Dar aţi recepţionat mesajul.*

Streggi îşi drese glasul.

Va trebui să se dezbare de ticul ăsta afurisit!

Dar şi acest mesaj trebuia recepţionat. Streggi fusese însărcinată să coordoneze programul călătoriei. *E timpul să plecăm.*

— Suntem deja în întârziere, spuse Odrade. Ne-am oprit doar ca să ne dezmorţim picioarele şi să vedem dacă aveţi probleme pe care nu le puteţi rezolva singure.

— O scoatem noi la capăt cu grădinarii, Maică Superioară. Tonul energic cu care vorbise Tsimpay era mai mult decât grăitor şi Odrade abia îşi reţinu un zâmbet.

Puteţi să ne inspectaţi cât doriţi, Maică Superioară. Puteţi să vă uitaţi peste tot. Veţi găsi Pondrille în perfectă ordine Bene Gesserit.

Odrade îşi aruncă privirea spre autobuzul lui Tamalane. Câteva dintre pasagere se întorseseră deja în interiorul climatizat al vehiculului. Tamalane aştepta în faţa uşii, la o distanţă de la care putea auzi bine ce se vorbea în scuar.

— Am primit rapoarte favorabile despre dumneata, Tsimpay,

spuse Odrade. Ştiu că te poţi descurca şi fără noi. Şi-n nici un caz n-aş vrea să te deranjez aducându-ţi pe cap un alai care şi-aşa e excesiv de numeros.

Pronunţase ultimele cuvinte cu voce destul de puternică pentru a fi auzită de toată lumea.

— Unde veţi petrece noaptea, Maică Superioară?

— La Eldio.

— N-am mai fost pe-acolo de o bună bucată de vreme, dar am auzit că marea s-a micşorat considerabil.

— Observaţiile aeriene confirmă ce-ai auzit. Nu te obosi să le anunţi sosirea noastră, Tsimpay. Sunt deja la curent. Trebuia să le pregătim pentru invazia asta.

Administratoarea livezilor, Fali, se încumetă să facă un pas în faţă.

— Maică Superioară, dacă ni s-ar putea acorda doar...

— Spune-le grădinarilor dumitale, Fali, că pot să aleagă. Pot să mârâie şi să aştepte aici până ce vor veni să-i înrobească Onoratele Matres sau pot să ia calea Dispersiei.

Odrade se întoarse la maşină şi se aşeză pe locul ei, rămânând cu ochii închişi până ce auzi uşile închizându-se şi vehiculul demarând şi aşternându-se iarăşi la drum. Când ridică pleoapele, Pondrille rămăsese în urmă şi panglica lucioasă a şoselei străbătea livezile de la sud de comunitate. În spatele ei domnea o tăcere apăsătoare. Surorile îşi puneau întrebări în legătură cu purtarea Maicii Superioare la Pondrille. Halta le lăsase un sentiment de insatisfacţie. Starea de spirit se răsfrânsese, fireşte, şi asupra acolitelor. Streggi părea posomorâtă.

Problema vremii se cerea tratată cu cea mai mare băgare de seamă. Cuvintele nu mai erau de ajuns pentru a calma spiritele. Zilele bune ajunseseră să fie măsurate după criterii mult prea scăzute. Nimeni nu ignora motivele, dar schimbările atmosferice rămâneau în centrul preocupărilor. Săreau în ochi. Nu puteai cârti împotriva Maicii Superioare (nu fără un motiv întemeiat!), dar puteai bodogăni în legătură cu vremea.

De ce-au trebuit să facă aşa frig azi? Pentru ce tocmai azi, când aveam treabă afară? Azi-dimineaţă, când am plecat, era cald, şi acum, poftim! Nici măcar nu mi-am luat o haină mai groasă!

Streggi dădu semne că avea chef de vorbă. *Ei, în fond de-*

asta am şi luat-o cu mine. Numai că acolita devenise aproape guralivă de când proximitatea impusă îi erodase timiditatea faţă de persoana Maicii Superioare.

— Maică Superioară, am căutat în manuale o explicaţie a...

— Fereşte-te de manuale! (De câte ori, în viaţa ei, auzise sau rostise aceste cuvinte?) Manualele creează deprinderi.

Streggi avusese parte de destule predici despre deprinderi. Bene Gesseritul şi le avea pe-ale sale — lucrurile pe care înţelepciunea populară le califica drept "tipice vrăjitoarelor"! Dar tiparele care le-ar fi îngăduit altora să prevadă comportamente... trebuia să fie extirpate cu cea mai mare grijă.

— Atunci, de ce mai avem manuale, Maică Superioară?

— În principal, pentru a le demonstra netemeinicia. *Coda* este pentru novice şi alte eleve din ciclul elementar.

— Şi istoriile?

— Să nu treci niciodată cu vederea banalitatea analelor istorice. Când vei fi Cucernică Maică, vei reînvăţa istoria cu fiece clipă.

— "Adevărul este o cupă goală. "

Foarte mândră de a fi reţinut aforismul.

Odrade mai că zâmbi.

Streggi este o perlă.

Gândul conţinea însă şi un avertisment. Unele pietre preţioase puteau fi identificate după impurităţile lor. Experţii întocmeau harta imperfecţiunilor unei nestemate. Un fel de amprentă digitală secretă. La fel era şi cu oamenii. Adesea îi cunoşteai mai bine după defectele lor. Suprafaţa strălucitoare spunea prea puţin. Pentru o bună identificare trebuia să priveşti cât mai adânc înlăuntru şi să descoperi impurităţile. Ele confereau calitatea de gemă a fiinţei totale. Ce-ar fi fost Van Gogh fără impurităţile sale?

— Comentariile cinicilor perceptivi, Streggi, lucrurile pe care le spun *ei, despre* istorie, ar trebui să te călăuzească înainte de Agonie. După aceea, vei fi propria ta observatoare cinică şi vei descoperi propriul tău sistem de valori. Deocamdată, istoriile îţi dezvăluie date şi-ţi spun că s-a întâmplat ceva. Cucernicele Maici explorează acest *ceva* şi studiază prejudecăţile istoricilor.

— Asta-i tot?

Profund revoltată. *Pentru ce m-au făcut să irosesc atâta timp de pomană?*

— Multe istorii sunt în bună măsură fără valoare deoarece au fost scrise pentru a fi pe placul unei oligarhii sau a alteia. Aşteaptă să ţi se deschidă ochii, draga mea. Noi suntem cei mai buni istorici. Noi am fost de faţă!

— Şi punctul meu de vedere se va schimba zi de zi? Foarte introspectivă.

— Asta-i o lecţie pe care Basharul ne-a învăţat s-o păstrăm mereu proaspătă în minţile noastre. Trecutul trebuie reinterpretat prin prisma prezentului.

— Nu sunt sigură că asta îmi va face plăcere, Maică Superioară. Prea multe decizii morale de luat.

Ahhh! Perla aceasta ştia să pătrundă până în miezul lucrurilor şi să spună deschis ce gândea, ca o adevărată Bene Gesserit. Printre impurităţile lui Streggi se aflau faţete sclipitoare.

Îi aruncă o privire piezişă acolitei îngândurate. Încă din timpurile străvechi, Bene Gesseritul decretase că fiecare Soră trebuia să ia propriile ei decizii morale. *Nu urma niciodată un lider înainte de a-ţi fi pus întrebări.* Acesta era motivul pentru care condiţionarea morală a tinerelor recrute avea întotdeauna prioritate.

Şi tot acesta-i motivul pentru care căutăm să recrutăm viitoarele Surori la o vârstă cât mai fragedă. Poate că de-asta a apărut o fisură în simţul moral al Sheeanei. Am preluat-o prea târziu. Ce are de vorbit cu Duncan în acel limbaj secret al mâinilor?

— Deciziile morale sunt întotdeauna uşor de recunoscut, spuse Odrade. Ele implică abandonarea oricărui interes personal.

Streggi o privi înmărmurită.

— Cât curaj va fi cerând asta!...

— Nu curaj! Nici măcar disperare. Ceea ce facem noi este, în sensul cel mai elementar, natural. Lucruri care se fac pentru că nu există altă alegere.

— Sunt momente în care, auzindu-vă, mă simt atât de ignorantă, Maică Superioară!

— Excelent! Ăsta-i începutul înţelepciunii. Există multe feluri de ignoranţă, Streggi. Cea mai nedemnă este cea care te îndeamnă să dai curs propriilor tale dorinţe fără a le examina mai întâi. Ni se întâmplă să facem asta fără să ne dăm seama.

Trebuie să-ţi ascuţi sensibilitatea. Să fii conştientă de acţiunile tale inconştiente. Să-ţi pui mereu întrebarea: "Când am făcut asta, ce am încercat să obţin?"

Vehiculul lor traversa ultima colină dinainte de Eldio şi Odrade folosi momentul pentru a păstra câteva clipe tăcerea, cufundată în propriile ei gânduri.

Cineva din spatele ei murmură:

— Se vede marea.

— Opreşte aici, îi ordonă Odrade şoferului când se apropiară de o largă bandă de staţionare, la un viraj cu vedere deschisă spre mare.

Clairby cunoştea locul şi era pregătit. Odrade cerea deseori să se oprească aici. Trase exact în locul ei preferat. Maşina se imobiliză cu un scrâşnet. Auziră autobuzul oprind în spatele lor, apoi o voce puternică, exclamând:

— Ia uitaţi-vă la priveliştea asta!

Eldio se vedea jos, în stânga lui Odrade. Clădiri delicate, unele dintre ele supraînălţate pe stâlpi tubulari subţiri printre care sufla vântul. Aşezarea se afla destul de la sud şi destul de jos faţă de podişul pe care era situat Sectorul Central pentru ca vremea să fie mai caldă. Mici eoliene cu ax vertical — jucării, de la această distanţă — se roteau la colţurile caselor pentru a completa aprovizionarea cu energie a comunităţii. Odrade le arătă cu degetul, spunându-i lui Streggi:

— Am considerat că ne scutesc de a fi total dependente de o tehnologie complexă aflată sub controlul altcuiva decât noi.

În timp ce vorbea, Odrade îşi strămută atenţia spre dreapta.

Marea!

Nu mai era decât un vestigiu dureros de împuţinat a ceea ce fusese cândva un spectacol măreţ. Copila Mării ura priveliştea pe care-o avea înaintea ochilor.

Vapori calzi urcau dinspre suprafaţa apei. La orizontul îndepărtat se zărea, împâclită, linia vag albăstruie a unor munţi arizi. Controlul Meteo, observă Odrade, crease o briză pentru a risipi masele de aer saturat. Rezultatul era o hulă măruntă care bătea cu vălurele înspumate prundişul de sub locul din care privea ea.

Odrade îşi amintea sătucurile de pescari ce formau un şirag de-a lungul ţărmului. Acum, când marea se retrăsese, cătunele rămăseseră departe, în susul pantei. Cândva, căsuţele acelea

dăduseră o notă de pitoresc litoralului. Cea mai mare parte a locuitorilor lor însă fuseseră absorbiţi de noua Dispersie. Cei rămaşi construiseră un sistem cu cremalieră pentru a-şi transporta şalupele înspre şi dinspre apă.

Aproba şi, în acelaşi timp, deplângea adoptarea acestei soluţii. *Conservarea energiei.* Întreaga situaţie i se păru, dintr-o dată, sinistră. O ducea cu gândul la instituţiile geriatrice din Vechiul Imperiu, unde oamenii vegetau, în aşteptarea morţii.

Cât va mai dura până ce vor muri locurile acestea?

— Ce mică s-a făcut marea!

Vocea venea din fundul vehiculului. Odrade o recunoscu. Era cea a unei funcţionare de la Arhive. *Altă afurisită de spioană trimisă de Bell!*

Se aplecă în faţă şi-l bătu pe umăr pe Clairby.

— Du-ne până la marginea apei, la golfuleţul ăla de sub noi. Vreau să înot în marea noastră, Clairby, cât încă mai există.

Streggi şi alte două acolite i se alăturară în apa călduţă din micul golf. Celelalte rămaseră să se plimbe de-a lungul ţărmului sau să observe din interiorul vehiculelor ciudata scenă.

Maica Superioară scăldându-se, goală, în mare!

Odrade simţea efectul energizant al apei. Nevoia de-a înota era direct legată de deciziile de comandă pe care trebuia să le ia.

Cât timp aveau să-şi mai poată permite menţinerea acestei ultime mari întinderi de apă de pe planeta lor? Canonicatul îşi trăia ultimele zile de climă temperată. Deşertul avea să se înstăpânească. Un deşert *total,* cum fusese cel de pe Dune. *Dacă ne lasă timp cea cu toporul.* Ameninţarea părea foarte apropiată, iar prăpastia, adâncă. *Blestemat de talent eratic! De ce trebuie să simt asta?*

Încetul cu încetul, Copila Mării şi unduirea valurilor îi restituiră simţul echilibrelor. Această masă de apă reprezenta o complicaţie majoră. Mult mai stânjenitoare decât puzderia de mari lacuri şi bălţi răspândite pe suprafaţa planetei. Degaja cantităţi de umiditate suficient de însemnate pentru a perturba programele delicate ale Controlului Meteo. Pe de altă parte, marea aceasta mai aducea încă servicii considerabile Canonicatului. Pe lângă faptul că furniza hrană, constituia o importantă cale de transport şi comunicaţie. Rutele maritime erau cele mai ieftine. În decizia pe care-o avea de luat, era

obligată să ia în calcul costurile energetice în aceeaşi măsură ca şi celelalte elemente. Dar, oricum, trebuia ca marea să dispară. Asta era sigur. Populaţii întregi urmau să fie, din nou, deplasate.

Amintirile Copilei Mării se amestecau în gândurile lui Odrade. Nostalgia. Punea stavile în calea unei judecăţi corecte. *Cât de repede trebuia să dispară marea?* Asta era întrebarea. Toate proiectele de strămutare şi restructurare depindeau de această decizie.

Cel mai bine e s-o facem cât mai degrabă cu putinţă. Să expulzăm durerea în trecutul nostru. Să terminăm repede!

Înotă înapoi până când atinse cu picioarele fundul apei şi ridică ochii spre chipul mirat al lui Tamalane. Poalele robei lui Tam purtau urmele întunecate ale stropilor unui val neaşteptat. Înălţând capul deasupra apei, Odrade îi strigă:

— Tam! Marea trebuie eliminată cât mai curând cu putinţă. Controlul Meteo să pună la punct un program de deshidratare accelerată. În colaborare cu Aprovizionarea şi cu Transporturile. Voi aproba proiectul final după ce-l vom fi discutat ca de obicei.

Tamalane se întoarse fără să spună nimic. Le făcu semn mai multor Surori s-o însoţească, nu înainte de-ai arunca încă o scurtă privire Maicii Superioare: *Vezi c-am avut dreptate să iau cu noi personalul necesar?*

Odrade ieşi din apă. Nisipul ud scrâşnea sub tălpile ei. *Curând, va fi nisip uscat.* Se îmbrăcă fără a se mai osteni să se şteargă. Hainele i se lipeau în mod neplăcut pe piele, dar nu dădu nici o atenţie faptului şi urcă încet panta plajei, depărtându-se de grupul Surorilor, fără a mai întoarce capul spre mare.

Amintirile nu sunt şi nu trebuie să fie decât amintiri. Ele nu există decât pentru a fi chemate şi dezmierdate din vreme în vreme, pentru a evoca bucurii trecute. Nici o bucurie nu poate fi permanentă. Totul e trecător. " Toate vor avea un sfârşit, chiar şi asta" este o regulă care se aplică întregului nostru univers viu.

În locul unde plaja se transforma într-un teren argilos, cu mănunchiuri rare de ierburi plăpânde, se întoarse, în sfârşit, pentru a privi înapoi spre marea pe care tocmai o condamnase.

Viaţa e singurul lucru care contează, gândi ea. Iar viaţa nu putea dăinui fără imboldul continuu al procreaţiei.

Supravieţuirea. Copiii noştri trebuie să supravieţuiască. Bene

Gesseritul trebuie să supravieţuiască!
Nici un copil, luat izolat, nu putea fi mai important decât totalitatea. Accepta acest lucru ca pe un mesaj pe care specia i-l adresa din adâncurile eului ei, acel eu pe care-l întâlnise pentru prima oară sub înfăţişarea Copilei Mării.
Odrade o lăsă pe Copila Mării să inspire o ultimă gură de aer sărat înainte de a se întoarce la vehiculele unde toată lumea o aştepta pentru a coborî către Eldio. Se simţea din ce în ce mai calmă. Echilibrele esenţiale, o dată dobândite, nu mai aveau nevoie de prezenţa unui ocean pentru a fi menţinute.

Smulgeţi întrebările voastre din ţărâna în care-au crescut şi le veţi vedea rădăcinile: alte întrebări!
Un mentat Zensufi

DAMA era în elementul ei.
Regina-Păianjen!
Îi plăcea acest titlu pe care i-l dăduseră vrăjitoarele. Se afla, aici, în mijlocul pânzei sale — noul centru de comandă de pe Joncţiune. Aspectul exterior al edificiului continua să-i displacă. Ghilda îngăduise prea multă infatuare în concepţia arhitectonică. Prea mult conservatorism. Dar interiorul începuse să dobândească un aer familiar, care exercita asupra ei un efect liniştitor. Uneori putea să-şi închipuie că nu părăsise niciodată Durul, că nu existaseră niciodată Fiutari şi nici fuga disperată înapoi, în Vechiul Imperiu.
Stătea în pragul uşii deschise a Sălii de Întruniri, privind Grădina Botanică. Logno aştepta la patru paşi în spatele ei.
Nici un pas mai aproape, Logno, altfel voi fi nevoită să te ucid!
Mai era încă rouă pe peluza de dincolo de terasa pardosită unde, când soarele avea să se mai înalţe un pic, servitorii vor instala mese şi fotolii confortabile. Comandase o zi însorită, iar Controlul Meteo avea tot interesul să i-o asigure dacă voia să-i meargă bine.
Raportul lui Logno era interesant. Aşadar, bătrâna vrăjitoare se întorsese pe Buzzell. Şi era furioasă. Excelent. De bună

seamă, se ştia supravegheată şi-şi vizitase vrăjitoarea supremă pentru a-i cere s-o scoată de pe Buzzell, s-o pună la adăpost. Dar fusese tratată cu refuz.

Puţin le pasă că le smulgem mădularele unul câte unul, atâta vreme cât corpul rămâne ascuns.

Adresându-i-se peste umăr lui Logno, ordonă:

— Să mi-o aduceţi aici pe zgripţuroaica aia. Cu tot anturajul ei.

În timp ce Logno dădea să plece, adăugă:

— Şi începeţi să-nfometaţi câţiva Fiutari. Îi vreau hămesiţi.

— Am înţeles, Dama.

Altcineva luă locul lui Logno după ce aceasta plecă. Dama nu se întoarse pentru a identifica înlocuitoarea. O sumedenie de aghiotante stăteau la dispoziţia ei pentru a-i executa ordinele. Erau toate la fel, mai puţin sub aspectul ameninţării pe care puteau să o reprezinte. Logno reprezenta o ameninţare constantă. *Care-mi menţine starea de vigilenţă.*

Dama inspiră adânc aerul proaspăt. Avea să fie o zi frumoasă, numai şi numai pentru că asta fusese dorinţa ei. Mulţumită, îşi adună gândurile tainice şi le lăsă s-o dezmierde.

Guldur fie binecuvântat! Am găsit locul prielnic pentru a ne reface forţele.

Consolidarea Vechiului Imperiu progresa conform planului. Cu siguranţă că nu mai rămăseseră prea multe cuiburi de vrăjitoare şi, o dată ce vor fi localizat blestemata aia de Planetă a Canonicatului, distrugerea restului mădularelor avea să fie o distracţie în timpul liber.

Ixienii, însă... Asta era o problemă.

Poate că n-ar fi trebuit să-i omor pe cei doi cercetători ixieni, ieri.

Dar neisprăviţii ăia îndrăzniseră să-i ceară "informaţii suplimentare". Să-i *ceară!* Şi asta după ce-i aduseseră la cunoştinţă că încă tot nu găsiseră o soluţie pentru reîncărcarea Armei! Fireşte, nu ştiau că era o armă. Sau bănuiau ceva? Nu putea fi sigură. Aşa că, la urma urmei, mai bine că-i omorâse pe cei doi. Să le fie celorlalţi învăţătură de minte.

Să ne veniţi cu răspunsuri, nu cu întrebări!

Era satisfăcută de ordinea pe care ea şi Surorile ei o instaurau în Vechiul Imperiu. Fuseseră prea multe pribegii, prea multe culturi diferite, prea multe religii instabile.

Cultul lui Guldur le va fi de folos aşa cum ne-a fost de folos şi nouă.

Nu simţea afinităţi mistice cu religia ei. Religia era doar o unealtă utilă în exercitarea puterii. Rădăcinile ei erau bine cunoscute: Leto II, cel pe care vrăjitoarele îl numeau "Tiranul", şi Muad'Dib, tatăl acestuia. Amândoi, specialişti desăvârşiţi în domeniul puterii. În urma lor rămăseseră numeroase celule schismatice, desigur, dar acestea puteau fi extirpate cu uşurinţă. Nu trebuia păstrată decât esenţa. Era o maşină bine unsă.

Tirania minorităţii drapată în mantia majorităţii.

Era ceea ce dibuise vrăjitoarea Lucilla. Cu nici un chip n-ar fi putut s-o lase în viaţă după ce descoperise că ea ştia cum puteau fi manipulate masele. Era necesar să fie găsite şi nimicite cuiburile vrăjitoarelor. În mod cert, perspicacitatea acelei Lucilla nu era un caz izolat. Reacţiile ei trădau influenţa unei întregi şcoli. Răspândeau asemenea învăţături! Erau nebune! Realitatea trebuia ţinută în frâu, dacă nu voiai ca totul să degenereze.

Logno revenise. Dama n-avea nevoie să se întoarcă. O recunoştea după paşi. Întotdeauna furişi.

— Zgripţuroaica de pe Buzzell îţi va fi adusă aici, Dama. Cu tot anturajul ei.

— Nu uita de Fiutari.

— Am transmis ordinul, Dama.

Tonul ăsta mieros! Ţi-ar plăcea să mă arunci haitei, nu-i aşa, Logno?

— Să întăreşti paza la cuşti, Logno. Azi-noapte iar au scăpat trei. Rătăceau prin grădină când m-am trezit.

— Mi s-a raportat, Dama. Am postat deja mai mulţi paznici la cuşti.

— Şi să nu-mi spui că sunt inofensivi în lipsa unui Îngrijitor.

— Nici n-am gândit vreodată asta, Dama.

Măcar o dată spune şi ea adevărul. Fiutarii o terorizează. Cu atât mai bine.

— Cred că dispunem acum de o bună bază de operaţii, Logno.

Dama se întoarse brusc şi observă că Logno înaintase cu cel puţin doi milimetri în zona periculoasă. Logno observă şi ea, şi bătu în retragere.

În faţă, unde te văd, poţi să te apropii cât vrei, Logno. Dar nu în spatele meu.

Logno văzu văpaia portocalie din ochii Damei şi fu cât pe ce să cadă în genunchi.

E limpede că i s-au muiat picioarele.

— Nu doresc altceva decât să te servesc, Dama.

Nu doreşti altceva decât să-mi iei locul, Logno.

— Ce se-aude cu femeia de pe Gammu? Aia cu nume fistichiu. Cum îi zicea?

— Rebecca, Dama. Ea şi câţiva dintre tovarăşii ei au... ăăă, reuşit momentan să ne evite. Dar o să-i găsim. Nu pot să părăsească planeta.

— Eşti de părere că nu trebuia să-i dau drumul să plece, aşa-i?

— Folosirea ei drept momeală era o soluţie înţeleaptă, Dama!

— Este încă momeală! Vrăjitoarea pe care-am găsit-o pe Gammu nu s-a dus la indivizii ăia din întâmplare.

— Ai dreptate, Dama.

Ai dreptate, Dama! Dar slugărnicia din glasul lui Logno suna plăcut la ureche.

— Ei, atunci treci la treabă!

Logno îşi luă tălpăşiţa.

Existau întotdeauna aceste mici celule de violenţă potenţială, care se întruneau în secret, într-un loc sau altul. Acumulându-şi încărcăturile respective de ură, erupând la suprafaţă pentru a pulveriza vieţile ordonate ce le înconjurau. Şi cineva trebuia de fiecare dată să deretice după asemenea erupţii. Dama oftă. Strategia terorii era atât de... precară!

Succesul, acesta era adevăratul pericol. Pe ele le costase un imperiu. Dacă îţi fluturai succesele ca pe o flamură, se găsea întotdeauna cineva care să vrea să te doboare. Invidia!

O să facem mai puţin tapaj pe seama succeselor noastre, de data asta.

Dama căzu într-un fel de semireverie, continuând să rămână atentă la zgomotele din spatele ei, dar savurând noile victorii care-i fuseseră raportate în dimineaţa aceasta. Îi plăcea să rostogolească în tăcere pe limbă numele planetelor capturate.

Wallach, Kronin, Reenol, Ecaz, Bela Tegeuse, Gammu, Gamont, Niushe...

Oamenii se nasc predispuşi la una dintre cele mai tenace şi debilitante afecţiuni mentale: autoamăgirea. Cea mai bună ca şi cea mai rea dintre toate lumile posibile îşi capătă din această stare de lucruri coloritul lor tragic. În măsura în care putem noi să determinăm, nu există imunitate naturală. Vigilenţa se impune în fiece clipă.

Coda Bene Gesserit

ODRADE lipsind din Sectorul Central (şi probabil doar pentru puţin timp), Bellonda ştia că trebuia să acţioneze repede.

Afurisitul ăla de ghola-mentat e prea periculos pentru a putea fi lăsat în viaţă!

Cortegiul Maicii Superioare abia dispăruse în pâcla după-amiezei, şi Bellonda se îndrepta deja către non-navă.

Nu pe căi ocolite, traversând pe jos centura livezilor. Nu era genul ei. Comandase un modul de subtren. Automat, fără ferestre şi rapid. Odrade avea, şi ea, informatoarele ei, care ar fi putut transmite mesaje indezirabile.

Pe drum, Bellonda trecu încă o dată în revistă concluziile ei cu privire la existenţele în serie ale lui Duncan Idaho. Avea un dosar complet la Arhive, care putea fi consultat în orice moment.

La original şi la primii ghola, caracterul fusese dominat de impulsivitate. Iute cu ura, iute cu devotamentul. Mai târziu, ghola-ii se temperaseră prin cinism, dar substratul impulsiv rămăsese. Tiranul profitase de el cu numeroase prilejuri. Bellonda recunoştea schema clasică.

Poate fi îmboldit pe latura orgoliului.

Era fascinată de anii îndelungaţi petrecuţi de Idaho în serviciul Tiranului. Nu numai că fusese în repetate rânduri mentat, dar existau indicii că posedase facultăţi de Dreptvorbitor în mai multe dintre încarnările sale.

Fizionomia lui reflecta informaţiile din dosare. Riduri de caracter interesante, o privire aparte şi o linie a gurii care atestau o evoluţie interioară complexă.

De ce nu voia Odrade să accepte ideea că omul acesta reprezenta un pericol? Presimţiri rele o năpădeau pe Bellonda ori de câte ori o auzea pe Maica Superioară vorbind cu atâta înflăcărare despre Idaho.

"Ideile lui sunt clare şi directe. Îmi place modul scrupulos în care gândeşte, ordinea care domneşte în mintea lui. E ceva întremător. Adevărul e că-l apreciez şi ştiu că-i ridicol să las ca asta să-mi influenţeze deciziile. "

Recunoaşte că o influenţează!

Bellonda îl găsi pe Idaho singur, aşezat la consola sa. Atenţia lui era fixată asupra unei diagrame liniare pe care ea o recunoscu imediat: schemele tehnice operaţionale ale non-navei. Idaho dizolvă proiecţia în clipa în care îi observă prezenţa.

— Bună, Bell. Te-aşteptam.

Degetele sale atinseră în treacăt câmpul consolei şi o uşă se deschise în spatele lui. Micul Teg intră şi se postă lângă Idaho, privind-o tăcut pe Bellonda.

Idaho n-o invită să ia loc şi nici nu se duse să-i aducă vreun scaun, încât se văzu nevoită să-şi caute singură unul în dormitorul alăturat şi să-l plaseze în fata lui. După ce se aşeză, Idaho o privi cu un aer de amuzament circumspect.

Bellonda era încă surprinsă de cuvintele cu care-o întâmpinase.

De ce mă aştepta?

Răspunsul la întrebarea neformulată i-l dădu chiar el.

— Dar m-a anunţat pe la prânz că pleacă într-o vizită la Sheeana. Ştiam că vei veni aici de cum ai s-o vezi plecată. Simplă proiecţie mentatică sau...

— Te-a prevenit!

— Fals.

— Ce secrete ai de împărţit cu Sheeana?

Tonul era cel al unei interpelări.

— Sheeana se serveşte de mine exact aşa cum vreţi voi s-o facă.

— Missionaria!

— Bell! Suntem mentaţi, amândoi. Chiar crezi că trebuie să jucăm jocul ăsta stupid?

Bellonda inspiră adânc şi se forţă să treacă pe modul mentatic. Nu era prea uşor în aceste condiţii, cu copilul acela

care o privea fix, cu expresia ironică de pe chipul lui Idaho. Recursese Odrade la vreun vicleşug neprevăzut? Se coaliza cu acest ghola împotriva unei Surori?

Idaho se destinse un pic când văzu dârzenia Bene Gesserit cedând locul dublei concentrări mentatice.

— Ştiu de mult că-mi doreşti moartea, Bell. *Da... Temerile m-au făcut prea uşor de descifrat.*

Idaho îşi spunea că scăpase ca prin urechile acului. Bellonda venise la el hotărâtă să-i facă de petrecanie, cu un scenariu pregătit să creeze "necesitatea". Nu-şi făcea prea multe iluzii în legătură cu şansele lui într-o înfruntare violentă cu ea. Dar mentatul Bellonda avea să chibzuiască înainte de-a acţiona.

— Obiceiul ăsta de a ni te adresa cu diminutive dovedeşte lipsă de respect, spuse ea pentru a-l provoca.

— E o identificare diferită, Bell. Dumneata nu mai eşti, pentru mine, o Cucernică Maică iar eu nu sunt "ghola-ul". Suntem două fiinţe umane cu probleme comune. Nu-mi spune că nu eşti conştientă de asta.

Bellonda privi împrejur.

— Dacă mă aşteptai, de ce n-ai chemat-o pe Murbella aici?

— Ca s-o silesc să te omoare pentru a mă proteja?

Bellonda îi cântări spusele. *Probabil că afurisita aia de Onorată Mater ar putea să mă ucidă, dar pe urmă...*

— Ai îndepărtat-o ca s-o pui la adăpost.

— Am un protector mai bun.

Idaho arătă spre copil.

Teg? Protector? Poveştile alea care-au circulat despre el după evenimentele de pe Gammu... O fi ştiind Idaho ceva?

Ar fi vrut să-l întrebe, dar îşi putea asuma riscul de a deturna conversaţia? Trebuia să le ofere câinilor de pază un scenariu clar de pericol.

— El?

— Ar mai fi dispus să slujească Bene Gesseritul dacă te-ar vedea ucigându-mă?

Cum ea nu răspunse, Idaho adăugă:

— Pune-te în locul meu, Bell. Sunt un mentat prins nu numai în laţul Bene Gesseritului, ci şi în cel al Onoratelor Matres.

— Numai asta eşti? Un mentat?

— Nu. Sunt şi rezultatul unui experiment tleilaxu, însă nu văd viitorul. Nu sunt un Kwisatz Haderach. Sunt un mentat care

posedă amintirile mai multor vieţi. Dumneata, care ai Celelalte Memorii, poţi să-ţi imaginezi cam ce fel de puteri îmi conferă asta.

În timp ce Idaho vorbea, Teg se sprijini de consolă, lângă cotul lui. Expresia băiatului era una de curiozitate, dar Bellonda nu desluşea nici urmă de teamă de ea.

Idaho făcu un gest în direcţia focarului de proiecţie de deasupra lui, unde mii de puncte argintii dansau, gata să creeze imagini.

— Un mentat ştie să-şi vadă releele producând discrepanţe. Scene de iarnă în plină vară, vreme însorită când musafirii săi au venit pe ploaie... Nu te aşteptai să mă vezi ignorându-ţi micile jocuri?

Bellonda sesiză calculul mentatic. În privinţa asta, urmaseră amândoi aceeaşi şcoală.

— Şi, fireşte, ţi-ai spus că nu trebuie să minimalizezi *Tao.*

— Am pus întrebări diferite. Lucruri care se produc concomitent pot avea legături subterane. Ce sunt cauza şi efectul faţă cu simultaneitatea?

— Ai avut dascăli buni.

— Şi nu doar într-o singură viaţă.

Teg se aplecă brusc spre Bellonda.

— E adevărat c-aţi venit aici ca să-l omorâţi?

N-avea nici un rost să mintă.

— Continui să cred că e prea periculos.

Un os pentru câinii de pază!

— Dar trebuie să mă ajute să-mi redobândesc amintirile!

— Evoluăm pe acelaşi ring de dans, Bell, spuse Idaho. *Tao.* Poate nu dăm impresia că dansăm împreună, poate nu ne mişcăm în acelaşi ritm şi nu facem aceiaşi paşi, dar suntem văzuţi împreună.

Bellonda începea să bănuiască unde voia să ajungă şi se întrebă dacă nu exista vreo altă cale pentru a-l distruge.

— Nu pricep despre ce vorbiţi, se plânse Teg.

— Despre coincidenţe interesante, zise Idaho.

Teg se întoarse către Bellonda.

— N-aţi vrea să-mi explicaţi, vă rog?

— Încearcă să-mi spună că avem nevoie unul de altul, răspunse Bellonda.

— Atunci de ce n-o spune aşa?

— Treaba e ceva mai subtilă, băiete.

Trebuie ca înregistrarea să mă arate punându-l în gardă pe Idaho, gândi ea. Apoi, cu voce tare:

— Nu botul îi pricinuieşte măgarului coada, Duncan, indiferent de câte ori ai vedea animalul trecând prin dreptul îngustei crăpături verticale care-ţi limitează câmpul vizual.

Idaho susţinu privirea ei fixă.

— Odată, rosti el, Dar a venit aici cu nişte rămurele de măr înflorite, însă proiecţia mea îmi arăta că era vremea culesului.

— Aha! făcu Teg şi bătu din palme. Vă spuneţi ghicitori, aşa-i?

Bellonda văzuse înregistrarea acelei vizite. Manevre subtile ale Maicii Superioare.

— Şi nu te-ai gândit la o seră?

— Sau că voia doar să-mi facă plăcere?

— Trebuie să ghicesc eu? întrebă vesel Teg.

După o lungă tăcere, ochi de mentat în ochi de mentat, Idaho spuse:

— Există o oarecare anarhie dincolo de zidurile temniţei mele, Bell. Disensiuni la nivelurile voastre cele mai înalte.

— Anarhia nu împiedică nici deliberarea, nici judecata.

— Eşti o ipocrită, Bell!

Bellonda se trase înapoi de parcă ar fi primit o palmă. Rămase buimăcită de forţa cu care-i fusese provocată această reacţie involuntară.

Glasul?

Nu... Ceva care acţiona şi mai profund. Brusc, se simţi înspăimântată de omul din faţa ei.

— Găsesc senzaţional faptul că un mentat *care este şi o Cucernică Maică* poate da dovadă de atâta ipocrizie, spuse Idaho.

Teg îl trase de mânecă.

— Vă certaţi?

Idaho îi îndepărtă mâna.

— Da, ne certăm.

Bellonda nu-şi putea desprinde privirea de a lui Idaho. Îi venea să se întoarcă şi s-o rupă la fugă. Ce făcea ghola-ul? Lucrurile apucaseră pe un făgaş cu totul anapoda!

— Ipocrite şi criminale printre voi? se miră Idaho.

Din nou, Bellonda îşi aminti de ochii com. Idaho juca această

comedie nu doar pentru ea, ci şi pentru câinii de pază! Şi o făcea cu un extraordinar rafinament. Fu năpădită dintr-o dată de admiraţie faţă de arta lui, dar asta nu-i domoli câtuşi de puţin spaima.

— Întrebarea este: de ce te tolerează Surorile? reluă Idaho. (Cu ce precizie delicată i se mişcau buzele!) Eşti un rău necesar? O sursă de date indispensabilă? Poate, din când în când, o bună povăţuitoare?

Bellonda îşi regăsi glasul.

— Cum îndrăzneşti? şuieră ea, cu toată ferocitatea pentru care era vestită.

— Poate că eşti de folos la fortificarea Surorilor dumitale, continuă Idaho cu aceeaşi voce calmă, neutră. Verigile slabe creează puncte vulnerabile pe care alţii trebuie să le consolideze, astfel devenind ei înşişi mai puternici.

Bellonda îşi dădu seama că abia mai putea să se menţină pe modul mentatic. Să fi fost ceva adevărat în tot ce-i spunea el? Era cu putinţă ca Maica Superioară s-o vadă în felul acesta?

— Ai venit aici cu gânduri de nesupunere şi intenţii criminale, spuse el. Şi asta, în numele sacrosanctei necesităţi! O înscenare destinată ochilor com, pentru a dovedi că n-ai avut de ales.

Cuvintele lui avură darul s-o readucă în deplinătatea capacităţilor de mentat. Idaho făcea totul cu bună ştiinţă? Era captivată de necesitatea de a studia în amănunţime comportamentul şi afirmaţiile sale. Chiar izbutea să citească atât de bine în ea? Înregistrarea acestei confruntări s-ar fi putut dovedi mult mai preţioasă decât mica scenetă pe care o pregătise ea. Şi cu acelaşi rezultat!

— Crezi că dorinţele Maicii Superioare sunt lege? întrebă ea.

— Crezi că n-am spirit de observaţie? replică el, oprindu-l cu un semn al mâinii pe Teg, care dăduse să-l întrerupă. Bell! Încearcă să fii doar mentat!

— Te aud.

Şi nu numai eu.

— Sunt profund angajat în problema voastră.

— Noi nu ţi-am dat nici o problemă de rezolvat!

— O, ba da! *Voi* mi-aţi dat-o, Bell. Distribuiţi bucăţelele cu zgârcenie, dar acum încep să desluşesc ansamblul.

Bellonda îşi aminti deodată de cuvintele lui Odrade: "Nu de

un alt mentat am nevoie, ci de un inovator. "

— Aveţi... nevoie... de mine, rosti răspicat Idaho. Problema voastră se află încă în cochilia ei, dar carnea-i acolo şi cineva trebuie s-o extragă.

— De ce am avea nevoie tocmai de tine?

— Aveţi nevoie de imaginaţia mea. De inventivitatea mea. De toate acele lucruri care m-au ajutat să supravieţuiesc mâniilor lui Leto.

— Tu însuţi ai spus că te-a ucis de atâtea ori, încât ai pierdut socoteala.

Înghite-ţi propriile vorbe, mentatule!

Idaho îi adresă un zâmbet atât de precis, atât de perfect controlat, încât nici ea, nici ochii com n-ar fi putut să se înşele asupra intenţiei sale.

— Dar câtă încredere poţi să-mi acorzi mie, Bell?

Se condamnă singur!

— Dacă nu survine nici un element nou, sunteţi pierdute, reluă Idaho. Nu-i decât o chestiune de timp, şi o ştiţi foarte bine. Poate o generaţie, poate două sau mai multe. Dar e inevitabil.

Teg îl trase iarăşi de mânecă.

— Basharul ar putea fi de ajutor, nu-i aşa?

Aşadar, băiatul urmărea, într-adevăr, conversaţia.

Idaho îl bătu uşurel pe mână.

— Basharul n-ar fi îndeajuns, rosti el. Apoi, către Bellonda: Suntem, amândoi, câini bătuţi. Trebuie să ne încăieram pentru acelaşi os?

— Ai mai spus asta.

Şi-o va mai spune, fără doar şi poate.

— Mai eşti pe modul mentatic? întrebă el. Dacă da, hai să lăsăm teatrul deoparte! Să descotorosim problema de haloul ei romantic.

Romantică-i Dar! Nu eu!

— Ce e romantic, urmă el, în a lăsa mici enclave Bene Gesserit Dispersate să aştepte momentul în care vor fi masacrate?

— Crezi că nu va scăpa nici una?

— Sunteţi pe cale să însămânţaţi universul cu inamici! Le hrăniţi pe Onoratele Matres!

Bellonda deveni în clipa aceea numai (şi numai) mentat - condiţie obligatorie pentru a putea urmări pas cu pas acest

ghola pe terenul capacităţilor sale. Teatrul? Romantismul? Trupul era un obstacol în calea bunei funcţionări a unui mentat. Trebuia ca mentaţii să se servească de trup, nu să-l lase să-i stânjenească.

— Nici una dintre Cucernicele Maici pe care le-aţi Dispersat nu s-a mai întors, zise Idaho. Nici una nu v-a transmis măcar un mesaj. Încercaţi mereu să vă liniştiţi spunându-vă că numai Dispersatele ştiu unde se duc. Dar cum de puteţi să nu luaţi în seamă acest alt mesaj conţinut în faptul că nici una n-a încercat să comunice cu Surorile din Canonicat?

Îşi permite să ne muştruluiască, afurisitul! Şi ce-i mai rău e că are dreptate.

— Am formulat problema noastră în termenii ei cei mai elementari?

Întrebare mentatică!

— La întrebare simplă, proiecţie simplă, încuviinţă ea.

— Amplificarea extazului sexual: Impregnare Bene Gesserit? Sunt Onoratele Matres pe cale să prindă în laţ Surorile voastre pe măsură ce le trimiteţi în noua Dispersie?

— Murbella?

O provocare, într-un singur cuvânt. *Referă-te la această femeie pe care zici c-o iubeşti. Cunoaşte lucruri care ne-ar putea fi utile?*

— Sunt condiţionate pentru a nu lăsa propria lor plăcere să atingă niveluri care pot crea dependenţă, dar rămân vulnerabile.

— Ea neagă prezenţa oricăror surse Bene Gesserit în istoria Onoratelor Matres.

— După cum a fost condiţionată să facă.

— Setea de putere, ca substituent?

— În sfârşit, ai pus o întrebare corectă.

Şi, văzând că ea nu-i dă nici o replică, adăugă:

— Mater Felicissima.

Era titlul rezervat, odinioară, membrelor Consiliului Bene Gesserit.

Bellonda ştia pentru ce spusese el asta şi simţi cum cele două cuvinte îşi fac efectul scontat. Dobândise un echilibru perfect în clipa aceasta. Era o Cucernică Maică mentat înconjurată de *mohalata* propriei sale Agonii a Mirodeniei -acea uniune benefică a Celorlalte Memorii care o apăra de dominaţia oricăror străbune malefice.

Cum de-a ştiut să facă asta? Toate observatoarele din spatele ochilor com îşi puneau probabil întrebarea. *Dar e limpede! Tiranul l-a format astfel, viată după viaţă. Cu ce avem de-a face în cazul de faţă? Ce fel de talent e acesta pe care Maica Superioară se încumetă să-l folosească? Periculos, de bună. seamă, dar mult mai preţios decât mi-am închipuit. Pe toţi zeii creaţi de noi însene! Să fie el instrumentul eliberării noastre?*

Ce calm era! Ştia că o prinsese în plasă.

— În cursul uneia dintre existenţele mele, Bell, am vizitat vechea voastră Casă a Canonicatului de pe Wallach IX, unde am cunoscut-o pe una dintre străbunele dumitale, Tersius Helen Anteac. Las-o pe ea să te călăuzească, Bell. Ea ştie.

Bellonda simţi o tresărire mentală care-i era familiară. *Cum de ştie că Anteac e străbuna mea?*

— Mă aflam pe Wallach IX la porunca Tiranului, continuă Idaho. O, da! În sinea mea, i-am spus şi eu adesea "Tiranul". Primisem ordin să suprim şcoala de mentaţi pe care voi credeaţi că o ascunseserăţi atât de bine acolo.

În clipa aceea, Anteac interveni în flux simultan: *Îţi arăt acum evenimentul despre care vorbeşte.*

— Îţi dai seama? urmă Idaho. Eu, un mentat, silit să desfiinţez o şcoală care dădea elevilor săi învăţătura pe care-o primisem eu însumi. Ştiam pentru ce ordonase asta, fireşte, după cum şi dumneata ştii.

Fluxul simultan deversă datele în spiritul ei conştient: *Ordinul Mentaţilor, fondat de Gilbertus Albans; aflat pentru o scurtă perioadă sub oblăduirea Bene Tleilaxului, care spera să-l integreze în hegemonia tleilaxu; răspândit, ulterior, într-o mulţime de "şcoli-pepiniere"; suprimat de Leto II deoarece forma un nucleu de opoziţie independentă; răspândit în Dispersie după Epoca Foametei.*

— A avut grijă să păstreze câţiva dintre profesorii cei mai buni, pe Dune, dar întrebarea cu care te confruntă acum Anteac nu la asta se referă. Unde crezi că au dispărut Surorile voastre, Bell?

— N-avem cum să aflăm asta deocamdată, dacă nu mă înşel.

Îşi aţinti privirea la consola lui, tulburată de-un gând nou. Era o greşeală să pui piedici unei asemenea minţi. Dacă erau nevoite să se folosească de el, măcar s-o facă din plin.

— Apropo, Bell, rosti Idaho în timp ce ea se ridica să plece. S-ar putea ca Onoratele Matres să nu fie decât un grup relativ restrâns.

Restrâns? Nu ştia că adevăratul coşmar al Bene Gesseritului era tocmai numărul lor copleşitor, multiplicat la infinit, planetă după planetă?

— Toate numerele sunt relative, continuă netulburat Idaho. Există în univers ceva cu adevărat imuabil? Şi dacă vechiul nostru Imperiu nu-i, pentru ele, decât un ultim refugiu, Bell? Un loc în care se ascund pentru a încerca să se regrupeze?

— I-ai sugerat deja asta... lui Dar.

Nu Maica Superioară. Nu Odrade. Dar. Idaho zâmbi.

— Şi poate c-am putea să vă ajutăm noi şi în privinţa lui Scytale.

— "Noi"?

— Murbella pentru a culege informaţii, eu pentru a le exploata.

Nu-i plăcu însă deloc surâsul pe care îl arboră Bellonda.

— Exact, ce anume propui?

— Să ne lăsăm imaginaţia să rătăcească şi să fasonăm experimentele noastre în consecinţă. La ce-ar folosi chiar şi o non-planetă dacă cineva ar fi capabil să-i străpungă protecţia?

Privirea ei alunecă instinctiv spre copil. Idaho cunoştea bănuiala lor în legătură cu faptul că Basharul putuse *să vadă* non-navele? Evident! Un mentat de calibrul lui... Frânturi răzleţe, asamblate într-o proiecţie magistrală...

— Ar fi necesară toată energia unui soare de tip G-3 pentru a ecrana o planetă de dimensiuni cât de cât prielnice vieţii.

Cu câtă rezervă glacială îl privise în timp ce rostea aceste cuvinte!

— Nimic nu e imposibil în Dispersie.

— Dar depăşeşte posibilităţile noastre actuale. N-ai nimic altceva mai puţin ambiţios?

— Reexaminaţi reperele genetice incluse în celulele populaţiei voastre. Căutaţi configuraţiile comune prezente în moştenirea Atreizilor. S-ar putea să existe talente pe care nici măcar nu le bănuiţi.

— Imaginaţia ta inventivă o ia razna.

— Sori G-3 şi genetică. Nu-i exclus să existe factori comuni. *Ce-i cu ipotezele astea smintite? Non-planete şi indivizi pentru*

care ecranele contra preştiinţei ar fi transparente... Unde vrea să ajungă?

Nu se iluziona spunându-şi că vorbea doar pentru ea. Ochii com înregistrau totul.

Idaho rămăsese tăcut, cu un braţ petrecut într-o doară peste umerii copilului. Amândoi o ţintuiau cu privirea! O provocare?

Gândeşte ca un mentat, dacă eşti în stare!

Non-planete? Pe măsură ce masa unui obiect creştea, cantitatea de energie necesară pentru a anula gravitaţia făcea salturi comparabile cu ale numerelor prime. Ecranele generatoare de non-spaţiu întâmpinau bariere de energie din ce în ce mai mari. Alte valori de creştere exponenţiale. Idaho voia să dea de înţeles că cineva din Dispersie ar fi putut să descopere un mijloc de depăşire a acestor probleme? Îi puse întrebarea cu voce tare.

— Ixienii n-au reuşit încă să înţeleagă conceptul unificator al lui Holtzman, răspunse el. Se mulţumesc să-l utilizeze — o teorie ce funcţionează, chiar dacă nu-i înţeleasă.

De ce îmi atrage atenţia asupra tehnocraţiei ixiene? Ixienii erau miei blânzi care sugeau de la prea multe oi pentru ca Bene Gesseritul să le acorde încredere.

— Nu eşti curioasă să ştii de ce Tiranul nu a zdrobit Ixul? reluă Idaho. Apoi, cum ea continua să-l privească tăcută, adăugă: S-a mulţumit să-l ţină în lesă. Era fascinat de ideea că omul şi maşina ar putea fi, într-o zi, în mod inextricabil legaţi, fiecare explorând limitele celuilalt.

— Ciborgi?

— Printre altele.

Nu cunoştea Idaho reziduul de repulsie lăsat de Jihadul Butlerian chiar şi în mediile Bene Gesserit? Ciborgi! Era ceva mai mult decât alarmant! Convergenţa dintre ceea ce fiecare parte — organism uman ş*i* cibernetică — putea să facă... Date fiind limitările proprii oricărei maşini, asta spunea totul despre incapacitatea ixienilor de a vedea mai departe de vârful nasului. Insinua Idaho că Tiranul subscria la ideea unei maşini inteligente? Absurd! Se îndreptă spre uşă.

— Eşti prea grăbită să pleci, Bell, spuse Idaho. Ar trebui să acorzi mai mult interes imunităţii Sheeanei la subjugarea sexuală. Tinerii pe care i-am trimis ia ea pentru perfecţionare *nu* au fost impregnaţi, şi nici ea. Cu toate că nici măcar o Onorată

Mater nu-i mai expertă ca ea.
Bellonda înţelegea acum de ce Odrade punea atâta preţ pe acest ghola. *E inestimabil! Şi eu, care eram cât pe ce să-l ucid!* Greşeala ireparabilă pe care ar fi putut s-o comită o îngrozea.
Când ajunse în pragul uşii, Idaho o opri încă o dată:
— Fiutarii aceia pe care i-am văzut pe Gammu... De ce ni s-a spus că vânează şi masacrează Onorate Matres? Murbella n-a auzit niciodată de asta.
Bellonda ieşi fără a mai privi înapoi. Tot ce aflase astăzi despre Idaho sporea pericolul pe care-l reprezenta... dar erau nevoite să-l accepte... cel puţin deocamdată.
Idaho trase adânc aer în piept şi se întoarse spre Teg, care-l privea cu o expresie nedumerită.
— Îţi mulţumesc pentru prezenţa ta şi apreciez faptul că ai ştiut să păstrezi tăcerea la provocările ei.
— Totuşi, n-ar fi fost în stare să vă ucidă... nu-i aşa?
— Dacă n-as fi obţinut, datorită ţie, acele câteva secunde de la început, probabil c-ar fi făcut-o.
— De ce?
— Trăieşte cu ideea greşită că aş putea fi un nou Kwisatz Haderach.
— Ca Muad'Dib?
— Şi ca fiul lui.
— În orice caz, acum n-o să mai încerce să vă facă vreun rău. Idaho privi spre uşa în spatele căreia dispăruse Bellonda. O amânare. Asta era tot ce câştigase. Poate că nu mai era *doar* o rotiţă în maşinaţiile altora. Izbutiseră să stabilească o relaţie nouă, care ar fi putut să-l menţină în viaţă dacă era exploatată cu luare-aminte. Legăturile afective n-aveau nimic de-a face cu asta. Nici cele care-l uneau de Murbella... nici cele pe care le întreţinea cu Odrade. În adâncul fiinţei sale, Murbella se revolta împotriva robiei sexuale la fel ca şi el. Cât despre Odrade, oricât ar fi invocat ea vechile loialităţi Atreides, nu prezenta mai multă încredere pe plan afectiv decât oricare altă Cucernică Maică.
Atreides! Se uită la Teg, al cărui chip imatur începea deja să capete un aer de familie.
Şi ce-am realizat, de fapt, cu Bellonda?
Probabil că n-aveau să-l mai intoxice cu date false. Putea acorda un oarecare credit celor spuse de o Cucernică Maică, ţinând cont de faptul că o posibilitate de eroare era întotdeauna

prezentă în tot ce provenea de la o fiinţă umană.

Nu mai sunt singurul care urmează o şcoală specială. Surorile sunt şi ele, acum, la şcoala mea!

— Pot să mă duc s-o caut pe Murbella? întrebă Teg. Mi-a promis c-o să mă-nveţe să mă bat cu picioarele. Nu cred că Basharul a învăţat asta.

— *Cine* n-a învăţat?

Băiatul lăsă capul în jos, stingherit.

— *Eu* n-am învăţat.

— Murbella e în sala de antrenament. Întinde-o! Dar lasă-mă pe mine să-i spun de Bellonda.

Învăţătura nu înceta nici o clipă când te aflai într-un mediu Bene Gesserit, îşi spuse Idaho în timp ce băiatul părăsea încăperea. Dar Murbella avea dreptate când spunea că primeau învăţături pe care numai Surorile le puteau oferi.

Gândul acesta îi trezi temeri vagi. O imagine îi reveni în memorie. Cea a lui Scytale în spatele câmpului de forţă de pe un coridor. Ce învăţa oare tovarăşul lor de detenţie? Idaho avu un frison. Ori de cate ori se gândea la tleilaxu îşi amintea de Dansatorii-Feţe şi de capacitatea lor de a "copia" amintirile celor pe care-i ucideau. Iar asta îl făcea să se teamă de viziunile iui. Dansatori-Feţe?

Eu însumi sunt un experiment tleilaxu.

Era un lucru pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să-l discute cu o Cucernică Maică, şi nici măcar în raza vizuală sau auditivă a vreuneia dintre ele.

Ieşi pe culoar şi se duse în apartamentul Murbellei. Se trânti într-un fotoliu şi, privind împrejur, observă urmele ultimei lecţii la care lucrase Murbella. Glasul. Alături de clartonul pe care-l folosea pentru a-şi modula exerciţiile vocale zăcea, aruncat grămadă pe-un scaun, harnaşamentul respirator care o ajuta să obţină reacţiile prana-bindu adecvate. Păstrase proastele obiceiuri din perioada ei de Onorată Mater.

Murbella îl găsi în aceeaşi poziţie când se întoarse. Purta un colant alb, cu pete de transpiraţie, şi se vedea că de-abia aştepta să-l dezbrace pentru a se face comodă. Idaho o opri pe când se îndrepta spre baie, folosindu-se de un truc pe care îl învăţase.

— Am descoperit câteva lucruri despre Comunitatea Surorilor de care noi habar n-am avut până acum.

— Spune!

Murbella *lui* era cea care-i cerea asta, cu sudoarea lucindu-i pe faţa ovală, cu ochii verzi plini de admiraţie. *Duncan al meu a izbutit iarăşi să vadă în ele!*

— "Un joc în care unul dintre pioni nu poate fi deplasat", îi reaminti el. *(Să se distreze cu asta, cum or şti, câinii de pază!)* Nu numai că se aşteaptă din partea mea să le ajut să creeze o nouă religie în jurul Sheeanei — *participarea noastră benevolă la visul lor* -, dar vor să facă din mine musca lor sâcâitoare, conştiinţa lor, care să le oblige să pună în discuţie propriile lor *scuze pentru o comportare ieşită din comun.*

— A fost Odrade aici?

— Nu. Bellonda.

— Duncan! Bellonda e periculoasă. N-ar trebui s-o primeşti niciodată singur.

— Băiatul era de faţă.

— Nu mi-a spus nimic!

— A executat un ordin.

— E-n regulă! Ce s-a întâmplat?

El îi relată totul pe scurt, fără însă a omite să-i descrie mimicile şi alte reacţii ale Bellondei. (De ce să nu se amuze şi câinii de pază un pic?)

Murbella fierbea de mânie.

— Dacă-ţi va face vreun rău, n-am să mai cooperez deloc cu nici una dintre ele!

Exact replica potrivită, iubita mea. Consecinţele! Aşa că, doamnelor vrăjitoare Bene Gesserit, n-ar strica să vă revizuiţi atitudinea cu cea mai mare băgare de seamă.

— Trebuie să mă vâr sub duş, spuse Murbella. Băiatul ăsta... E într-adevăr sclipitor. N-am întâlnit în viaţa mea un copil mai dotat.

Idaho se ridică.

— Te spăl eu pe spate.

În sala de baie, o ajută să-şi scoată colantul transpirat. O văzu înfiorându-se de plăcere la atingerea răcoroasă a mâinilor lui.

— Atât de gingaşe şi, în acelaşi timp, atât de puternice, şopti ea.

Zei din adâncuri! Îl privea de parcă ar fi fost gata să-l devoreze.

Pentru prima oară, gândurile Murbellei despre Idaho erau lipsite de autoacuzaţii. *Nu-mi amintesc de vreun moment în care să mă fi pomenit spunându-mi: "Îl iubesc!"* Nu, totul se petrecuse pe nesimţite, creând această dependentă din ce în ce mai profundă, până ce, fapt împlinit, devenise ceva care aparţinea fiecărei clipe a vieţii. Ca respiraţia... sau ca bătaia inimii. *O slăbiciune? Surorile se înşeală!*

— Freacă-mă pe spate, spuse ea, şi izbucni în râs când apa care ţâşnise din duş îl udă şi pe el din cap până-n picioare.

Îl ajută să se dezbrace şi, acolo, sub duş, miracolul se produse din nou: acea constrângere irezistibilă, acea contopire mascul-femelă care făcea să dispară tot ce nu era pură senzaţie. Abia după aceea putea să-şi amintească şi să-şi spună: *Fiecare tehnică pe care o cunosc, o cunoaşte şi el.* Dar era mai mult decât o chestiune de tehnică. *Urmăreşte plăcerea mea! Slăviţi Zei ai Durului! Cum de-am avut parte de atâta noroc?*

Rămase agăţată de gâtul lui în timp ce-o purta în braţe şi o întindea, încă udă, pe pat. Îl trase alături de ea şi, o vreme, stătură amândoi nemişcaţi, refăcându-şi forţele. În cele din urmă, ea murmură:

— Aşadar, Missionaria vrea să o folosească pe Sheeana.

— O treabă extrem de periculoasă.

— Fiindcă expune prea mult Comunitatea Surorilor. Credeam că încearcă să evite acest gen de risc.

— Eu, unul, găsesc că-i o idee ridicolă.

— Pentru că voiau s-o controlezi pe Sheeana?

— Nimeni n-o poate controla pe Sheeana! Şi poate că nici n-ar fi de dorit. (Îşi aţinti privirea spre ochii com.) Hei, Bell! Nu doar un tigru aţi apucat de coadă, ci mai mulţi.

Bellonda, în drum spre Arhive, se opri o clipă în uşa Sălii de Control a ochilor com şi-i aruncă o privire interogativă Maicii Supraveghetoare.

— Iarăşi sub duş, spuse aceasta. Devine plictisitor după o vreme.

— Mistica participării! zise Bellonda şi-şi văzu mai departe de drum.

Gândurile ei erau un vălmăşag de percepţii modificate care aveau nevoie de reorganizare.

E un mentat mai bun decât mine!

Sunt invidioasă pe afurisita de Sheeana, iar el ştie asta!

Mistica participării! Orgia considerată ca un energizant. Cunoştinţele sexuale ale Onoratelor Matres erau pe cale să exercite asupra Bene Gesseritului un efect comparabil cu cel al imersiunii primare în extazul împărtăşit. Un pas către el, un pas înapoi.

Simplul fapt de a şti că lucrul există! Atât de respingător, atât de periculos... şi totuşi, atât de magnetic!

Iar Sheeana-i imună, fir-ar ea afurisită! De ce a trebuit ca Idaho să le reamintească asta tocmai acum?

Între lege şi judecata unei minţi echilibrate, o prefer întotdeauna pe cea din urmă. Codurile şi manualele creează structuri de comportament. Toate comportamentele prestructurate tind să treacă drept incontestabile, căpătând un avânt distrugător.

Darwi Odrade

TAMALANE se prezentă în camera lui Odrade, la Eldio, cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Aducea veşti despre starea şoselei vitrificate pe care ar fi trebuit să-şi continue călătoria.

— Nisipul cărat de vânt a făcut drumul periculos sau impracticabil în şase locuri, dincolo de mare. S-au format dune mari.

Odrade tocmai îşi încheiase ritualul matinal: miniagonia mirodeniei, urmată de câteva exerciţii fizice şi un dus rece. În chilia-dormitor nu se afla decât un singur scaun cu benzi din piele (i se cunoşteau preferinţele), iar ea se aşezase în aşteptarea lui Streggi şi a raportului de dimineaţă.

Faţa lui Tamalane părea pământie în lumina celor două licurigloburi argintii din odaie, dar expresia de satisfacţie nu lăsa loc de îndoială. *Dac-ai fi vrut să mă asculţi de la bun început!...*

— Găseşte-ne toptere, spuse Odrade.

Tamalane se eclipsă, în mod vizibil dezamăgită de reacţia calmă a Maicii Superioare.

Odrade o chemă pe Streggi.

— Verifică posibilitatea unor alte itinerare. Vezi dacă nu se poate trece ocolind marea pe la vest.

Streggi ieşi în pripă, aproape ciocnindu-se de Tamalane, care se întorcea.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te informez că Transporturile nu sunt în măsură să ne pună la dispoziţie suficiente toptere imediat. Au de evacuat cinci comunităţi aflate la est de noi. Probabil că vom avea aparatele abia către ora prânzului.

— Nu există o platformă de observaţie la marginea pintenului de deşert de la sud?

— Primul obstacol se află chiar dincolo de ea, răspunse Tamalane, încă prea mulţumită de sine.

— Spune-le să trimită topterele să ne ia de acolo. Plecăm imediat după micul dejun.

— Dar...

— Şi anunţă-l pe Clairby că astăzi o să călătoreşti cu mine. Da, Streggi?

Acolita stătea în uşă, în spatele lui Tamalane.

Felul în care îşi ţinea umerii, când ieşi, arăta că bătrâna Cucernică Maică nu considera deloc transferul ei în vehiculul Maicii Superioare drept un act de iertare. *În colimator!* Dar comportamentul lui Tam se adapta necesităţilor.

— Putem ajunge la platforma de observaţie fără probleme, spuse Streggi, arătând că auzise discuţia. O să răscolim o grămadă de praf şi nisip, dar nu-i nici un risc.

— Să-i dăm zor cu micul dejun.

Cu cât se apropiau de deşert, cu atât mai arid devenea peisajul. Odrade îşi exprimă cu voce tare observaţia în timp ce vehiculul lor gonea spre sud.

La vreo sută de kilometri de punctul unde ultimele rapoarte situau înaintarea deşertului, văzură vestigii ale unor comunităţi care fuseseră deja dislocate şi deplasate către latitudini mai răcoroase. Fundaţii descoperite, ziduri irecuperabile abandonate deoarece fuseseră deteriorate în cursul lucrărilor de demontare. Conducte şi cabluri secţionate la nivelul fundaţiilor. Dezgroparea lor ar fi fost prea costisitoare. Nisipul avea să acopere curând aceste urme cu aspect dezolant.

Aici nu exista un Scut de Piatră, cum existase pe Dune, îi explică Odrade lui Streggi. Într-o zi din viitorul nu prea îndepărtat, populaţia Canonicatului avea să fie nevoită să se retragă în regiunile polare şi să treacă la mineritul gheţii pentru a obţine apă.

— E adevărat, Maică Superioară, întrebă cineva care stătea în spate, lângă Tamalane, că am început deja să fabricăm utilaje pentru exploatarea mirodeniei?

Odrade se întoarse. Întrebarea fusese pusă de o specialistă de la Comunicaţii, o acolită din ultimul an, cu faţa oacheşă deja marcată de povara responsabilităţilor şi un uşor strabism cauzat de orele îndelungate petrecute în faţa aparatelor.

— Trebuie să fim pregătite pentru venirea viermilor, răspunse Odrade.

— Dacă vor veni, adăugă Tamalane.

— Ai umblat vreodată prin deşert, Tam? întrebă Odrade.

— Am fost pe Dune.

Cât se poate de laconic.

— Dar vreau să ştiu dacă ai umblat vreodată pe jos, în plin deşert.

— Doar printre dunele din împrejurimile Keenului.

— Nu-i acelaşi lucru.

La fel de laconic.

— Celelalte Memorii îmi dau toate informaţiile de care am nevoie, replică Tamalane pentru urechile acolitelor.

— Nu e acelaşi lucru, Tam. Trebuie s-o faci tu însăţi. Era o senzaţie cu totul aparte, acolo, pe Dune, ştiind că un vierme s-ar fi putut ivi în orice clipă, ca să te înghită.

— Am auzit de... aventura ta pe Dune.

Aventura. Nu "experienţa". Aventura. Foarte precisă în Criticile ei, Tam. Cum îi e felul. "Dar Bell a influenţat-o prea mult", ar zice unii.

— Mersul prin acel gen de deşert te schimbă radical, Tam. Celelalte Memorii devin mai lămurite. Una este să retrăieşti mental experienţele unui strămoş fremen. Cu totul altceva e să străbaţi nisipurile tu însuţi, ca un fremen, chiar şi pentru câteva ore.

— Mie nu mi-a plăcut.

Era clar cum stăteau lucrurile cu spiritul temerar al lui Tam. În plus, toată lumea din maşină o văzuse într-o lumină defavorabilă. Asta avea să se afle.

În colimator, într-adevăr!

Dar acum, înlocuirea ei, în Consiliu, cu Sheeana *(dacă Sheeana se va dovedi corespunzătoare)* avea să fie mai uşor de justificat.

Platforma de observaţie era o suprafaţă vastă de silice topită, verde şi sticloasă, presărată cu bule mari de aer. Odrade se opri la marginea plăcii solidificate, observând felul în care iarba, mai jos, sfârşea în petice, în locurile unde nisipul începea să invadeze versantul acestei coline cândva înverzite. Halofite recent plantate (la iniţiativa Sheeanei, preciză cineva din suita lui Odrade) formau o centură cenuşie, neregulată, în jurul degetelor avansate ale desertului. Un război tăcut. Viaţa clorofiliană îşi ducea lupta de ariergardă împotriva navalei nisipurilor.

O dună mică se înălţa un pic mai sus decât platforma, în dreapta. Făcându-le semn celorlalte să n-o urmeze, Odrade urcă încet movila de nisip şi, ajunsă în vârful ei, dădu cu ochii de deşertul pe care-l păstra în memorie.

Aşadar, asta e ceea ce suntem pe cale să creăm.

Nici o urmă de aşezare omenească. Nu se întoarse să privească vegetaţia care făcea ultimele eforturi disperate pentru a ţine piept dunelor invadatoare, ci rămase cu ochii aţintiţi către orizont. Acolo se afla hotarul pe care locuitorii deşertului erau obligaţi să nu-l scape niciodată din vedere. Tot ce se mişca pe suprafaţa acelei întinderi pustii putea să reprezinte un pericol.

Când reveni pe platformă, rămase câteva clipe nemişcată, cu privirea la suprafaţa vitrificată.

Acolita negricioasă de la Comunicaţii se apropie de ea, cu un raport de la Controlul Meteo.

Odrade îl parcurse repede. Concis şi definitiv. Cuvintele pe care le avea sub ochi nu anunţau o schimbare brutală, o confirmau. Controlul Meteo cerea o suplimentare a instalaţiilor de la sol. Nu în urma vreunei furtuni accidentale, ci ca o consecinţă a deciziei Maicii Superioare.

Ieri? Abia ieri am hotărât eliminarea mării?

Îi înapoie acolitei raportul şi privi, peste umerii ei, limita nisipurilor.

— Cererea se aprobă, rosti ea.

Şi, după o clipă, adăugă:

— E trist că va trebui să dispară tot ce s-a construit acolo.

Acolita ridică din umeri. *Dă din umeri!* Lui Odrade îi veni s-o pălmuiască. (Ce vâlvă ar fi stârnit asta în întreaga Comunitate a Surorilor!)

Se mulţumi să-i întoarcă spatele.

Ce aş putea să-i spun? Bene Gesseritul se află aici de o perioadă de timp ce depăşeşte de cinci ori vârsta celor mai bătrâne dintre noi. Iar asta îşi permite să dea din umeri!

Pe de altă parte... ştia că, după anumite criterii, aşezările Comunităţii de pe această planetă abia ajunseseră la maturitate. Plazul şi plastoţelul aveau tendinţa să menţină o relaţie stabilă între construcţii şi mediul lor înconjurător. *Fixate în pământ ca şi în memorie.* Comunele şi oraşele nu se supuneau cu una, cu două altor forţe... În afara capriciilor omului.

Alt gen de forţă a naturii.

Conceptul de respect datorat vârstei era o ciudăţenie, hotărî ea. Oamenii îl aveau din născare. Îl văzuse limpede la bătrânul Bashar, când vorbea despre casa familiei sale de pe Lernaeus.

"Am considerat că e bine să păstrăm decoraţia de pe timpul mamei mele. "

Continuitatea... Oare un ghola readus la viaţă putea să resuscite şi astfel de simţăminte?

"Aici au trăit semenii mei. "

Un asemenea gând căpăta o patină aparte când "semenii" în cauză erau rude de sânge.

E de ajuns să mă gândesc cât timp am dăinuit noi, Atreizii, pe Caladan, restaurând întruna vechiul castel, lustruind anticele lambriuri şi mobile sculptate. Echipe întregi de servitori însărcinate doar să menţină la un nivel de funcţionalitate cât de cât acceptabil acel străvechi sălaş ce pârâia din toate încheie-turile.

Dar servitorii aceia nu avuseseră niciodată sentimentul că erau prost folosiţi. Dimpotrivă, considerau că îndeplineau o sarcină privilegiată. Mâinile care lustruiau lemnul vechi dădeau impresia că-l mângâie.

"E vechi, atât de vechi. La fel de vechi ca neamul Atreizilor. "

Oamenii se ataşau întotdeauna de obiectele pe care le creau. Odrade simţea instinctul uneltei ca pe o părticică vie din fiinţa ei.

Mă simt mai bine datorită acestui băţ pe care-l ţin în mână... datorită acestei suliţe cu vârful ascuţit în foc care-mi serveşte la vânătoare... datorită acestui adăpost care mă apără de frig... datorită pivniţei în care păstrez mâncarea pentru iarnă... datorită acestei bărci cu pânze... acestui pachebot uriaş...

acestei nave din metal şi plastic care mă poartă în spaţiul cosmic...

Acei primi oameni care se aventuraseră în spaţiu... cât de puţin bănuiau proporţiile pe care avea să le atingă călătoria lor! Cât de izolaţi erau, în acele timpuri de demult! Mici capsule de atmosferă respirabilă legate la surse de date, greoaie şi voluminoase, prin sisteme de transmisie primitive. Singurătatea. Angoasa. Imposibilitatea aproape totală de a se ocupa de orice altceva în afară de supravieţuire. Grija pentru reîmprospătarea aerului. Grija pentru rezervele de apă potabilă. Grija pentru exerciţiul fizic menit să împiedice debilitarea din cauza imponderabilităţii. Grija de a rămâne mereu activi. O minte sănătoasă într-un corp sănătos. Dar ce era, de fapt, o minte sănătoasă?

— Maică Superioară?

Iarăşi afurisita de acolită de la Comunicaţii!

— Ce-i?

— Bellonda a cerut să vă anunţăm imediat că a sosit o mesageră de pe Buzzell. Inamici necunoscuţi au debarcat pe planetă şi au plecat luându-le cu ei pe toate Cucernicele Maici.

Odrade se răsuci brusc.

— Ăsta-i tot conţinutul mesajului?

— Nu, Maică Superioară. Necunoscuţii erau comandaţi de o femeie. Mesagera spune că arăta ca o Onorată Mater, dar nu purta o robă de-a lor.

— Nici un cuvânt din partea lui Dortujla sau a celorlalte?

— Nu li s-a oferit prilejul, Maică Superioară. Mesagera e o acolită din Ciclul întâi. A venit cu mica lor non-navă, conformându-se instrucţiunilor precise pe care i le-a dat Dortujla.

— Spune-i lui Bellonda să nu cumva s-o lase să plece. Deţine informaţii periculoase. Voi da eu însămi instrucţiuni unei alte emisare de cum mă voi întoarce. Trebuie să fie o Cucernică Maică. Ai reţinut tot?

— Cum să nu, Maică Superioară.

Jignită la auzul notei de îndoială.

În sfârşit, ceea ce aştepta se produsese! Odrade abia putea să-şi înăbuşe emoţia.

Au înhăţat momeala. Dar... sunt şi prinse în cârlig?

Dortujla şi-a asumat un mare risc bizuindu-se pentru o

asemenea treabă pe o acolită. Dar, cum o cunosc eu pe Dortujla, trebuie să fie vorba de o acolită demnă de încredere deplină. Gata să-şi ia viaţa dacă ar fi fost capturată. Trebuie s-o văd pe această mesageră. Nu-i exclus să fie deja coaptă pentru Agonie. Şi nu-i exclus ca acesta să fie un mesaj pe care mi-l trimite Dortujla. Ar fi ceva în genul ei.

Bellonda avea să tune şi să fulgere, de bună seamă. *E curată nebunie să te încrezi astfel în cineva care provine dintr-o colonie disciplinară!*

Odrade chemă o echipă de la Comunicaţii.

— Stabiliţi-mi o legătură cu Bellonda.

Proiectorul portabil nu avea o rezoluţie la fel de bună ca o instalaţie fixă, dar Bellonda şi decorul din jurul ei se desluşeau destul de bine.

Stă la biroul meu de parcă ar fi proprietatea ei. Excelent!

Fără a-i da timp Bellondei să sară cu gura, Odrade spuse:

— Determină dacă acolita aceea e pregătită pentru Agonie.

— Este.

Zei din adâncuri! N-am auzit-o niciodată exprimându-se atât de concis.

— În cazul ăsta, ocupă-te de tot ce trebuie. Poate c-o putem folosi la rândul nostru drept mesageră.

— M-am ocupat deja.

— E înzestrată?

— Foarte.

Pe toţi demonii din infern, ce s-a întâmplat cu Bell? Se poartă de-a dreptul bizar. Parcă nu mai e ea însăşi. Ahhh! Duncan!

— În altă ordine de idei, Bell. Vreau ca Duncan să dispună de o legătură directă cu Arhivele.

— Am rezolvat asta azi-dimineaţă.

Clar! Contactul cu Duncan îşi face efectul.

— O să iau legătura cu tine după ce stau de vorbă cu Sheeana.

— Spune-i lui Tam c-a avut dreptate.

— În ce privinţă?

— Ştie ea.

— Bine. Trebuie să-ţi mărturisesc, Bell, că n-aş putea fi mai mulţumită de felul în care te descurci.

— După modul în care m-ai manevrat, cum aş putea să te dezamăgesc?

Oricât ar fi părut de ciudat, chipul Bellondei era luminat de un zâmbet când întrerupseră comunicaţia. Odrade se întoarse şi dădu cu ochii de Tamalane care stătea în spatele ei.

— Dreptate în legătură cu ce, Tam?

— Cu faptul că relaţiile dintre Idaho şi Sheeana ascund mai multe decât ne închipuim noi. (Tamalane se apropie de Odrade şi continuă cu voce scăzută.) N-o pune pe scaunul meu până ce nu le vei fi descoperit secretul.

— Bănuiam că ţi-ai dat seama de intenţiile mele, Tam. Dar... sunt chiar aşa de transparentă?

— În anumite privinţe, Dar.

— Am noroc că-mi eşti prietenă.

— Te susţin şi altele. Când au votat Instructoarele, creativitatea ta a fost cea care te-a ajutat. "Inspirată" e termenul pe care l-a folosit una dintre cele care-au pledat în favoarea ta.

— Atunci îţi dai seama că o voi trece pe Sheeana prin ciur şi prin dârmon înainte de a lua o decizie *inspirată.*

— Desigur.

Odrade le făcu semn celor de la Comunicaţii să ia proiectorul şi se duse să aştepte la marginea platformei de observaţie.

Imaginaţie creatoare.

Cunoştea sentimentele amestecate ale Surorilor ei în legătură cu asta.

Creativitatea!

Întotdeauna periculoasă pentru puterea baricadată. Întotdeauna pe cale de a propune lucruri noi. Lucruri care puteau submina controlul exercitat de autoritate. Până şi Bene Gesseritul aborda creativitatea cu o atitudine circumspectă. Pentru a împiedica clătinarea corabiei, unii considerau că soluţia optimă era îndepărtarea celor care făceau valuri. Fusese unul dintre elementele ce duseseră la expulzarea lui Dortujla. Necazul era că persoanele creatoare aveau tendinţa de a se complace în izolare. Numeau asta "a avea linişte". A fost necesar ca forţe serioase să intre în acţiune pentru a o smulge pe Dortujla din sihăstria ei.

Succes, Dortujla! Dă-ţi silinţa să fii cea mai bună momeală pe care-am folosit-o vreodată.

Topterele sosiră — şaisprezece aparate, ai căror piloţi erau, de bună seamă, nemulţumiţi de această corvoadă suplimentară, după truda la care fuseseră deja supuşi. *Deplasarea unor întregi*

comunităţi!

Într-o dispoziţie precară, Odrade privi topterele care aterizară, unul după altul, pe platforma vitrificată. Aripile lor se repliară în lungul fuzelajului, făcând ca fiecare aparat să semene cu o insectă adormită.

O insectă plăsmuită după propria-i asemănare de un robot nebun.

După ce-şi luară zborul, Streggi, care şedea iarăşi lângă Odrade, întrebă:

— Vom vedea viermi de nisip?

— S-ar putea. Dar încă n-a fost semnalat nici unul.

Streggi se lăsă pe spătarul scaunului, dezamăgită de răspunsul primit, dar incapabilă să-l transforme într-o nouă întrebare. Adevărul putea fi descurajator câteodată, iar ele investiseră atâtea speranţe în acest pariu evoluţionist, îşi spuse Odrade.

Altminteri, de ce am distruge tot ce iubim pe. această planetă?

Fluxul simultan interveni în clipa aceea cu imaginea unei inscripţii de demult, pe o placă de deasupra porţii înguste a unei clădiri din cărămidă roşie: SPITAL DE BOLI INCURABILE.

Asta era situaţia în care se afla Comunitatea Surorilor? Sau tolerau prea multe eşecuri? Celelalte Memorii trebuie să fi avut un motiv pentru a evoca această imagine.

Prea multe eşecuri?

Odrade exploră aspectul. *La o adică, trebuie s-o considerăm pe Murbella ca pe o Soră.* Nu că prizoniera lor Onorată Mater ar fi fost un eşec incurabil. Dar era o neadaptată şi primea Învăţătura Profundă la o vârstă prea înaintată.

Ce linişte se făcuse în jurul ei! Toate privirile erau aţintite spre întinderile de nisip măturate de vânt: dune în formă de spinări de balenă, întrerupte, din loc în loc, de. ondulaţii mărunte. Soarele începutului de după-amiază era pe cale să proiecteze suficientă lumină oblică pentru a defini perspectiva. În depărtare, praful ascundea orizontul.

Odrade se ghemui în scaun şi hotărî să tragă un pui de somn.

Am mai văzut priveliştea asta. Am supravieţuit Dunei.

O trezi agitaţia din jur, în timp ce aparatul începea să coboare descriind cercuri largi pe deasupra Staţiei de

Observaţie a Deşertului.

Staţia de Observaţie a Deşertului. Veşnica poveste. Nici măcar nu i-am dat un nume adevărat. După cum nici acestei lumi nu i-am dat un nume adevărat. Planeta Canonicatului. Ce fel de nume-i ăsta? Staţia de Observaţie a Desertului! Astea-s descrieri, nu-s nume. Descrieri... accentuând caracterul temporar al lucrurilor.

În vreme ce topterul se pregătea de aterizare, văzu pretutindeni confirmări ale gândului ei. Impresia de provizorat al aşezării era sporită de simplitatea strict funcţională a îmbinărilor. Nici o supleţe, nici o linie domoală la racordările elementelor structurale. *Asta se leagă aici, aia merge dincolo.* Toate conexiunile erau amovibile.

Aterizară cu o zdruncinătură, pilotul vrând parcă să le spună: "V-am adus şi bine c-am scăpat de voi!"

Odrade se duse imediat în camera care-i era rezervată de obicei şi trimise după Sheeana. Alt adăpost temporar. Altă chilie spartană, cu un pat de campanie. Dar cu două scaune, de data aceasta. Şi o fereastră care dădea spre deşert, la vest. Natura provizorie a acestor cantonamente o irita. Nu exista nici un lucru, aici, care să nu poată fi demontat şi dus altundeva în decurs de câteva ore.

Se spălă pe faţă în mica sală de baie alăturată, profitând de fiecare mişcare pentru a-şi dezmorţi încheieturile şi oasele înţepenite din cauza poziţiei chircite în care dormise la bordul topterului.

Înviorată, se postă în faţa ferestrei, cu un gând de recunoştinţă pentru constructorii care ridicaseră acest turn cu zece etaje, unde ea se afla, acum, la al nouălea, Sheeana ocupându-i pe cel de deasupra, care era locul ideal pentru a face ceea ce indica denumirea acestui loc.

În aşteptarea Sheeanei, Odrade se pregăti după cum era necesar.

Receptivitate deplină. Nici o idee preconcepută.

Primele impresii, la apariţia Sheeanei, se cereau înregistrate de un ochi naiv. Urechea nu trebuia să se aştepte la sunetul unui anumit glas. Nasul nu trebuia să adulmece în căutarea unui miros familiar.

Eu sunt cea care a ales-o. Eu, prima ei învăţătoare, m-aş putea înşela cu uşurinţă.

Un zgomot la uşă o făcu să se întoarcă. Era Streggi.

— Sheeana a venit chiar acum din deşert şi are de dat câteva dispoziţii personalului ei. O roagă pe Maica Superioară să urce în apartamentul de la etaj, care-i mai confortabil.

Odrade încuviinţă cu o mişcare a capului.

Locuinţa Sheeanei păstra, în bună măsură, acelaşi aspect de construcţie prefabricată. Un adăpost provizoriu în faţa deşertului. O încăpere spaţioasă, de şase sau şapte ori mai mare decât cămăruţa de dedesubt, dar care servea deopotrivă drept dormitor şi cameră de lucru. Ferestre pe două laturi: spre nord şi spre vest. Pe Odrade o frapă amestecul de funcţional şi nefuncţional.

Sheeana izbutise să-şi răsfrângă asupra camerei propria-i imagine. Patul standard Bene Gesserit era acoperit cu o cuvertură în tonuri de portocaliu aprins şi ocru. Pe un perete, un desen în cărbune înfăţişa un vierme de nisip văzut din faţă, cu fioroşii săi dinţi de cristal. Sheeana era cea care-l desenase, lăsând Celelalte Memorii şi amintirile din copilăria ei de pe Dune să-i călăuzească mâna.

Era grăitor faptul că Sheeana nu încercase ceva mai ambiţios — un tablou în culori, de pildă, şi cu tradiţionalul fundal al deşertului. Nu. Doar viermele, nisipul sugerat prin câteva linii şi, în prim-plan, o minusculă siluetă umană înveşmântată în robă.

Ea însăşi?

O sobrietate admirabilă, un memento constant al motivului pentru care ea se afla aici. O profundă impresie de... natural.

Natura nu produce artă de proastă calitate.

Oare? Era o aserţiune prea superficială pentru a fi acceptată.

Ce înţelegem noi prin " natură "?

Văzuse destule orori *naturale.* Copaci strâmbi, arătând de parcă fuseseră înmuiaţi în vopsea verde alterată înainte de-a fi puşi la uscat în marginea unei tundre, ca nişte parodii sinistre. Hidos. Greu de imaginat o justificare pentru existenţa unor asemenea oribilităţi. Sau scolopendrele... Albicioase, vâscoase. Unde era arta aici? O haltă în periplul evoluţiei spre alte tărâmuri. Intervenţiile oamenilor schimbau cu ceva situaţia? Limorcii, bunăoară. Bene Tleilaxul n-ar fi putut crea ceva mai dezgustător.

Admirând desenul Sheeanei, Odrade îşi spuse că anumite combinaţii ofensau doar anumite simţuri umane. Limorcii, ca

aliment, erau delicioşi. Combinaţiile respingătoare erau legate de experienţe anterioare, experienţe asupra cărora se dăduse deja un verdict.

Lucru urât!

O mare parte din ceea ce noi considerăm Artă satisface nevoia noastră de a primi asigurări. Nu mă ofensaţi! Ştiu ce pot să accept.

Ce fel de asigurare îi oferea Sheeanei desenul acesta?

Vierme de nisip: putere oarbă având în paza sa bogăţii ascunse. Perfecţiunea unei frumuseţi mistice.

Se spunea că Sheeana avea obiceiul să glumească pe seama misiunii ei: "Sunt păstoriţa unei turme de viermi care poate că nu va exista niciodată. "

Dar chiar şi dacă viermii îşi făceau apariţia, aveau să treacă mulţi ani până să ajungă la mărimea celui din desenul Sheeanei. Cu glasul ei părea să vorbească mica siluetă din faţa viermelui?

"Va veni şi asta, cu timpul... "

Un miros de melanj impregna încăperea, mai puternic decât cel obişnuit în locuinţa unei Cucernice Maici. Odrade examină cu atenţie obiectele dimprejur: scaunele, biroul, licuriglobурile fixe... Totul era amplasat astfel încât să ofere maximum de funcţionalitate. Dar ce era grămada aceea de plaz negru, cu formă ciudată, din colţ? Altă creaţie a Sheeanei?

Decorul acesta i se potrivea lui Sheeana, hotărî Odrade. Puţine lucruri, în afara desenului, aminteau de originea ei, dar priveliştea oferită de oricare dintre ferestre ar fi putut să fie cea de la Dar-es-Balat, în inima deşertului Dunei.

Un foşnet uşor o făcu pe Odrade să se întoarcă spre uşă. Sheeana părea să şovăie în prag înainte de a se înfăţişa Maicii Superioare. O ezitare ce putea fi tradusă în cuvinte:

Aşadar a acceptat să vină aici. E bine. Altcineva poate că ar fi tratat cu dispreţ invitaţia mea.

Simţurile în alertă ale lui Odrade fremătau în prezenţa Sheeanei. Cea mai tânără Cucernică Maică dintre toate câte existaseră vreodată. Încă îţi mai venea să-i spui *mica şi sfioasa Sheeana.* Nu era mică şi nici întotdeauna sfioasă, dar eticheta se încăpăţâna să rămână. Deşi n-avea în ea nimic de şoricel, te ducea adesea cu gândul la un mic rozător aşteptând la marginea lanului ca fermierul să plece, pentru a se repezi să culeagă boabele de grâu căzute.

Sheeana intră în cameră şi se opri la un pas de Odrade.

— A trecut prea mult timp de când nu ne-am mai văzut, Maică Superioară.

Prima impresie a lui Odrade era ciudat de confuză.

Candoare şi disimulare?

Sheeana stătea în faţa ei, calmă şi receptivă.

Chipul acestei descendente a Sionei Atreides dobândise trăsături interesante sub patina Bene Gesseritului. Maturitatea îşi pusese amprenta asupra ei atât dinspre partea Comunităţii Surorilor cât şi dinspre cea a Atreizilor. Urme ale multor decizii luate fără şovăială. Fetiţa plăpândă, cu pielea smeadă şi părul castaniu vârstat de şuviţe roşcate, devenise această demnă Cucernică Maică Bene Gesserit, cu tenul la fel de bronzat şi părul la fel de decolorat de soare, dar cu ochii total albaştri care spuneau: "Am trecut prin Agonia Mirodeniei. "

Ce e ceea ce simt la ea?

Sheeana recunoscu expresia de pe chipul lui Odrade (receptivitatea naivă Bene Gesserit!) şi ştiu că momentul temut al confruntării sosise.

Nu poate exista altă apărare decât adevărul meu şi sper să nu-mi ceară o mărturisire completă!

Odrade îşi observa fosta elevă cu o atenţie minuţioasă, cu toate simţurile pe recepţie.

Se teme! Dar ce altceva mai simt? Să fi fost ceva, când a vorbit?

Fermitatea vocii Sheeanei fusese prelucrată şi transformată în instrumentul puternic pe care Odrade îl anticipase încă de la prima lor întâlnire. Temperamentul originar al Sheeanei (un temperament fremen în toată puterea cuvântului!) fusese strunit şi reorientat. Spiritul vindicativ, temperat. Instinctele de ură şi dragoste, bine ţinute în frâu.

De ce am impresia c-ar vrea să mă îmbrăţişeze?

Odrade se simţi, dintr-o dată, vulnerabilă.

Femeia asta a pătruns cândva înlăuntrul apărărilor mele. Nu-i chip s-o mai alung de-acolo vreodată.

Îi veni în gând opinia lui Tamalane: *E dintre cele care se ţin deoparte. Îţi aminteşti de Sora Schwangyu? Făcea acelaşi lucru, dar cu mai puţină iscusinţă. Sheeana ştie foarte bine pe unde merge. Va trebui să fim cu ochii pe ea. Sângele Atreides, ştim doar.*

Şi eu sunt Atreides, Tam.

Să nu-ţi închipui că uităm asta vreo clipă! Crezi că am sta cu mâinile în sân dacă Maica Superioară ar hotărî să procreeze de capul ei? Îngăduinţa noastră are limite, Dar.

— Într-adevăr, vizita asta a întârziat peste măsură, Sheeana. Tonul lui Odrade o puse în gardă pe Sheeana. Îi întoarse deodată privirea, cu acea expresie pe care Comunitatea Surorilor o numea "calmul Bene Gesserit" — un calm ce nu-şi avea pereche în întregul univers, o mască împietrită care ascundea cu desăvârşire tot ce se petrecea în spatele ei. Nu era doar un zid, era un *neant.* Orice ar fi apărut pe această mască ar fi însemnat, prin contrast, o irupţie. Şi, în consecinţă, o demascare. Sheeana îşi dădu seama imediat şi reacţionă cu un râs scurt.

— Ştiam că vei veni să pui întrebări! Conversaţiile prin semne cu Duncan, aşa-i?

Te rog, Maică Superioară! Acceptă ce-ţi dau.

— Vreau s-aud tot, Sheeana.

— Doreşte să existe cineva care să-i elibereze în cazul unui atac al Onoratelor Matres.

— Asta e tot?

Mă crede de-a dreptul idioată?

— Nu. Vrea informaţii despre intenţiile noastre... şi despre ceea ce întreprindem pentru a face faţă ameninţării Onoratelor Matres.

— Ce i-ai spus?

— Tot ce-am putut.

Adevărul e singura mea armă. Trebuie să-i abat atenţia!

— Eşti "protectoarea" lui, Sheeana?

— Da!

— Şi eu.

— Tam şi Bell însă nu?

— Informaţiile mele de ultimă oră arată că Bell a adoptat faţă de el o atitudine tolerantă.

— Bell? Tolerantă?

— O judeci greşit, Sheeana. E una dintre slăbiciunile tale.

Ascunde ceva. Ce ai făcut, Sheeana?

— Sheeana, crezi că ai putea să colaborezi cu Bell?

— Fiindcă o tachinez?

Să colaborez cu Bell? Ce vrea să spună? Doar nu Bell va

conduce afurisitul ăla de proiect Missionaria!

O tresărire aproape imperceptibilă săltă colţurile gurii lui Odrade.

O altă farsă? Asta să fie?

Sheeana făcea deseori obiectul bârfelor din refectoriile Sectorului Central. Se povestea cum le juca tot felul de renghiuri Maestrelor Geneticiene (şi îndeosebi lui Bell), iar comentariile amănunţite pe seama seducţiilor ei, asezonate cu o mulţime de comparaţii spicuite prin intermediul Murbellei din repertoriul Onoratelor Matres, erau mai picante decât condimentele din mâncare. Chiar cu două zile în urmă, Odrade prinsese din zbor frânturi ale ultimei poveşti care circula: "Iar Sheeana le-a zis: «Am folosit metoda *îngăduitoare.* Foarte eficientă cu bărbaţii care cred că te duc cu preşul. »"

— Tachinezi? Asta e tot ce faci, Sheeana?

— Cred că-i termenul adecvat. A remodela mergând împotriva înclinaţiilor naturale.

Chiar în clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, Sheeana îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

Odrade simţi din nou un avertisment mut. *Remodelare?* Ochii i se îndreptară spre ciudatul obiect negru din colţul camerei. Îl fixă cu o intensitate care o surprinse pe ea însăşi. Obiectul absorbea literalmente privirea. Se concentră, încercând să-i găsească o coeziune, ceva care să-i *vorbească.* Dar nu primi nici un ecou, nici măcar când îşi împinse concentrarea până la limită.

Şi tocmai acesta-i efectul pe care trebuie să-l producă!

— Se intitulează "Vidul", spuse Sheeana.

— Opera ta?

Te rog, Sheeana! Spune-mi că altcineva-i autorul. Cel care a plăsmuit asta a mers până la un punct unde nu-l pot urma.

— Am sculptat-o într-o noapte, cu o săptămână în urmă.

Plazul negru e singurul lucru pe care-l remodelezi?

— Mi se pare un comentariu fascinant asupra artei în general.

— Şi nu asupra artei în particular?

— Îmi pui o problemă, Sheeana. Le nelinişteşti pe unele Surori.

Inclusiv pe mine. Există înlăuntrul tău un loc sălbatic pe care încă nu l-am descoperit. Acele repere genetice ale Atreizilor, pe

care ne-a spus Duncan să le căutăm, se află în celulele tale. Ce ţi-au conferit ele?

— Le neliniştesc pe Surorile mele?

— Mai cu seamă când îşi amintesc că eşti cea mai tânără care a supravieţuit vreodată Agoniei.

— Cu excepţia Monstruozităţilor.

— Nu cumva asta eşti?

— Maică Superioară!

Nu m-a jignit niciodată cu bună ştiinţă, decât pentru a-mi servi o lecţie.

— Agonia, în cazul tău, a fost un act de nesupunere.

— N-ai zice, mai degrabă, că a fost un act de ignorare a sfaturilor unor persoane mai coapte la minte?

Umorul poate, uneori, s-o distragă.

Prester, acolita aflată în serviciul Sheeanei, apăru în cadrul uşii şi ciocăni uşor în perete până ce le atrase atenţia.

— Cucernică Maică, mi-aţi spus să vă anunţ de îndată ce se întorc echipele de cercetare.

— Ce-au de raportat?

O undă de uşurare în glasul Sheeanei?

— Echipa opt ar vrea să examinaţi dumneavoastră clişeele lor.

— Asta vor de fiecare dată!

Tonul de iritare din vocea Sheeanei fusese forţat.

— Vrei să vii să te uiţi la clişee împreună cu mine, Maică Superioară?

— O s-aştept aici.

— Nu va dura mult.

După plecarea lor, Odrade se apropie de fereastra care dădea spre vest. Pe deasupra acoperişurilor, contemplă priveliştea noului deşert. Dunele erau încă mici. Soarele se apropia de asfinţit şi căldura uscată a aerului amintea de Dune.

Ce ascunde Sheeana?

Un tânăr — mai mult un adolescent — se bronza, gol, pe o terasă învecinată. Stătea întins pe o saltea verde marin, cu faţa acoperită de un prosop auriu. Pielea sa poleită de soare avea aproape aceeaşi nuanţă ca ştergarul şi părul de pe pubis. O pală de vânt ridică un colţ al prosopului. O mână leneşă se înălţă şi-l trase la loc.

Cum de lenevește la ora asta? Lucrează în schimbul de

noapte? Probabil.

Trândăvia nu era deloc încurajată, iar spectacolul acesta părea de-a dreptul o provocare. Odrade surâse în sinea ei. Nimănui nu i s-ar fi putut reproşa presupunerea că era vorba de-un lucrător din schimbul de noapte. Poate că tocmai pe asta conta şi el. Totul era să nu fie văzut de cei care cunoşteau adevărul.

N-am să mă informez. Isteţimea merită să fie recompensată. Şi, la urma urmei, s-ar putea să fie într-adevăr un muncitor din schimbul de noapte.

Ridică ochii spre cer. Un fenomen nou îşi făcea apariţia pe planeta lor: amurgurile exotice. O panglică îngustă de lumină portocalie tivea orizontul, uşor umflată deasupra locului unde soarele tocmai scăpătase. Un halo albastru-argintiu iradia din fâşia portocalie, devenind din ce în ce mai întunecat pe măsură ce se depărta de ea. Odrade văzuse de multe ori această priveliştе pe Dune. Explicaţiile meteorologice n-o interesau. Era mai bine să laşi ochii să absoarbă această frumuseţe efemeră; era mai bine să laşi urechile şi epiderma să perceapă încremenirea subită din clipa în care mantia neagră a nopţii se aşternea peste ultima geană portocalie.

Abia dacă-l văzu pe tânărul de pe terasă luându-şi salteaua şi prosopul înainte de a se face nevăzut după un horn de ventilaţie.

Zgomotul unor paşi care veneau în fugă pe coridorul din spatele ei îi atrase atenţia. Sheeana intră, abia trăgându-şi sufletul.

— Au găsit o masă de mirodenie la treizeci de kilometri spre nord-est! Mică, dar compactă!

Odrade nu îndrăzni să spere.

— N-ar putea fi o acumulare datorată vântului?

— Puţin probabil. Am dat ordin să fie supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Aruncă o privire spre fereastra în dreptul căreia stătea Odrade.

L-a văzut pe Trebo. Poate că...

— Te întrebasem mai înainte, Sheeana, dacă ai putea să colaborezi cu Bell. Întrebarea mea era importantă. Tam e foarte bătrână şi, curând, va trebui s-o înlocuim. Vom supune la vot, fireşte.

— Eu? făcu uimită Sheeana.

Era ceva cu totul neaşteptat.

— Opţiunea mea preferenţială, răspunse Odrade.

Şi imperativă, acum. Vreau să te am sub ochii mei.

— Dar credeam că... proiectul Missionaria...

— Poate să mai aştepte. Şi va trebui să găsim pe altcineva care să se ocupe de viermi... dacă masa aceea de mirodenie se dovedeşte a fi ce sperăm noi.

— Cum? Ah! Da... Ar fi câteva persoane, dar nici una care să poată... Nu vrei să verific mai întâi dacă viermii continuă să-mi dea ascultare?

— Responsabilităţile tale în cadrul Consiliului n-ar avea de ce să te împiedice.

— Sunt... după cum vezi, surprinsă.

— Aş zice, chiar, stupefiată. Spune-mi, Sheeana, ce te interesează pe tine, de fapt, în prezent?

Iarăşi mă sondează. Acum e cazul să-mi fii de folos, Trebo!

— Mă interesează bunul mers al treburilor legate de expansiunea deşertului. *(Adevărul!)* Şi viaţa mea sexuală, fireşte. L-ai văzut, cred, pe tânărul de pe terasa clădirii învecinate. Îl cheamă Trebo. E unul nou, pe care mi l-a trimis Duncan pentru perfecţionare.

Chiar şi după ce Odrade plecase, Sheeana încă se întreba de ce aceste cuvinte o înveseliseră într-atât pe Maica Superioară. Oricum, reuşise să-i abată atenţia.

Nici măcar nu avusese nevoie să se retragă pe aliniamentul dinainte pregătit — alt adevăr: *Am discutat cu Duncan despre posibilitatea de a-l Impregna eu pe Teg şi de a restabili memoria Basharului pe această cale.*

Esenţialul însă era că evitase mărturisirea completă.

Maica Superioară n-a reuşit să afle că am descoperit mijlocul de a reactiva sistemele de propulsie ale non-navei pe care-o folosim drept închisoare şi de a dezamorsa minele cu care a înţesat-o Bellonda.

Există amăreli pe care nici un edulcorant nu le poate îndulci. Dacă-i amar, scuipă.

Strămoşii noştri cei mai îndepărtaţi aşa procedau.

Coda Bene Gesserit

MURBELLA se pomeni ridicându-se în toiul nopţii, pradă unui coşmar care continua, deşi era perfect trează şi conştientă de tot ce se afla în jurul ei: Duncan care dormea alături, murmurul surd al instalaţiilor non-navei, cronoproiecţia de pe tavan. Insistase, în ultima vreme, ca Duncan să rămână cu ea peste noapte. Îi era frică să doarmă singură. Duncan atribuia totul celei de-a patra sarcini.

Se aşeză pe marginea patului. Camera avea un aspect fantomatic în licărul slab al crono-ului. Imaginile coşmarului persistau.

Duncan mormăi în somn şi se răsuci către ea, petrecându-şi un braţ peste coapsele ei.

Murbella simţea că aceste intruziuni mentale nu erau de natură onirică, deşi rămâneau pe-aproape. Se datorau lecţiilor Bene Gesserit. Cu afurisitele lor de sugestii referitoare la Scytale şi... şi la toate celelalte! Declanşau fenomene pe care ea nu putea să le controleze.

În noaptea asta, se rătăcise într-un labirint de cuvinte demente. Cauza era clară. De dimineaţă, Bellonda aflase că Murbella vorbea curent nouă limbi şi-o împinsese, fără ca ea să-şi dea seama, pe un făgaş mental complicat, numit "Moştenirea lingvistică". Dar faptul că recunoştea influenţa lui Bell în această demenţă nocturnă nu-i oferea nici o portiţă de scăpare.

Un coşmar. Era o făptură de dimensiuni microscopice, prinsă în capcana unui imens loc ce răsuna de ecouri şi în care, oriunde privea, vedea afişat cu litere gigantice: REZERVOR DE DATE. Cuvinte însufleţite, cu fălci căscate şi tentacule înspăimântătoare, veneau spre ea din toate părţile.

Fiare a căror pradă era ea!

Trează şi conştientă că şedea pe marginea patului, cu braţul lui Duncan odihnindu-se pe coapsele ei, încă tot vedea fiarele. O sileau să se retragă. *Ştia* că se retrăgea, chiar dacă trupul său nu se clintea. Jivinele o mânau spre un dezastru cumplit, pe care ea nu putea să-l vadă. Nici măcar capul nu izbutea să-l întoarcă! Nu numai că vedea îngrozitoarele creaturi (ocultau porţiuni ale dormitorului), dar le şi auzea exprimându-se în cacofonii ale

celor nouă limbi cunoscute de ea.

Or să mă sfâşie!

Deşi nu era capabilă să se întoarcă, simţea ce se afla în spatele ei: alte gheare şi guri cu colţi ascuţiţi. Ameninţări, pretutindeni! Dacă monştrii o încolţeau, aveau să sară asupra ei şi era condamnată.

Terminată. Moartă. Victimă. Prizonieră schingiuită. Vânat.

Disperarea puse stăpânire pe ea. De ce nu se trezea Duncan ca s-o salveze? Braţul lui îi apăsa coapsele ca o greutate de plumb, parte a forţei care o imobiliza şi îngăduia acestor creaturi fioroase s-o mâne spre capcana lor aberantă. Începu să tremure. Trupul îi era scăldat în sudoare. Cuvintele acelea înfiorătoare! Se uneau, formând conglomerate uriaşe. Un monstru cu gura plină de colţi ca nişte pumnale se repezi drept spre ea şi în bezna căscată între fălcile lui zări alte cuvinte.

Vezi mai sus.

Murbella izbucni în râs. Un râs pe care nu şi-l putea controla. *Vezi mai sus. Terminată. Moartă. Victimă...*

Râsul îl trezi pe Duncan. Se ridică în capul oaselor, aprinse un licuriglob cu lumină difuză şi se uită lung la ea. Ce ciufulit şi năuc arăta după coliziunea lor sexuală dinainte!

Expresia lui Duncan oscila între amuzament şi buimăceala trezirii bruşte.

— De ce râzi?

Râsul Murbellei se potoli în sacade, transformându-se într-o răsuflare întretăiată. O dureau şalele. Se temea că zâmbetul lui nesigur îi va provoca o nouă criză de râs.

— Oh... oh! Duncan! Coliziunea sexuală!

Era termenul pe care-l foloseau pentru dependenţa lor reciprocă, dar Duncan nu pricepea de ce-o făcea asta să râdă.

Mutra lui nedumerită i se părea Murbellei de-un comic irezistibil. Printre icnete înăbuşite reuşi să îngaime:

— Alte... două... cuvinte!

Trebui să-şi astupe gura cu ambele mâini pentru a împiedica o altă explozie de râs.

— Ce?

Vocea lui era cel mai caraghios lucru pe care-l auzise vreodată. Îndreptă un deget spre el şi începu să scuture ritmic din cap.

— Ohhh... ohhh...

— Murbella, ce-i cu tine?

Ea nu putu face altceva decât să scuture mai departe din cap.

Duncan încercă din nou să zâmbească. Asta păru s-o calmeze. Se aplecă spre el.

— Nu! rosti ea când mâna lui dădu să-i mângâie sânii. Vreau doar să stăm unul lângă altul.

— Ai văzut cât e ceasul? întrebă el arătând cu bărbia spre proiecţia de pe tavan. Aproape trei!

— A fost ceva atât de hazliu, Duncan.

— Atunci lămureşte-mă şi pe mine.

— După ce-mi trag sufletul.

El îi împinse cu blândeţe capul pe pernă.

— Parcă am fi un cuplu de babalâci care stau să-şi povestească tâmpenii în mijlocul nopţii.

— Nu, dragul meu. Noi suntem altfel.

— Chestie de nuanţă, atâta tot.

— De calitate, insistă Murbella.

— Ce-a fost atât de hazliu?

Ea îi povesti coşmarul şi rolul lui Bellonda.

— Tehnică zensunnită, comentă el. Cunoscută din cele mai vechi timpuri. Surorile se servesc de ea ca să te descotorosească de conexiunile traumatice. Cuvinte care declanşează reacţii inconştiente.

Spaima reveni brusc.

— Murbella, de ce tremuri?

— Onoratele Matres instructoare ne avertizau că ni s-ar întâmpla lucruri îngrozitoare dacă am cădea în mâini zensunnite.

— Baliverne! Am primit aceeaşi formaţie, ca mentat.

Vorbele lui reînviară un alt fragment de coşmar. O fiară cu două capete. Ambele guri deschise. În ele, cuvinte. La stânga: "Un cuvânt"; la dreapta: "duce la altul".

Frica lăsă din nou loc veseliei, dar aceasta se domoli fără a da în râs.

— Duncan...

— Mmmmmm?

O distanţare mentatică în mormăitul lui.

— Bell spune că Bene Gesseritul foloseşte cuvintele ca arme. Glasul. Ea le numeşte "instrumente de control".

— O lecţie pe care trebuie să ţi-o însuşeşti aproape ca pe-un instinct. Până ce nu vei fi realizat asta, nu vor avea suficientă încredere în tine pentru a-ţi permite accesul la Învăţătura Profundă.

Iar după aceea, eu sunt cel care nu va mai avea încredere în tine.

Murbella se desprinse de el şi ridică privirea spre ochii com care sclipeau pe tavan, în jurul cronoproiecţiei.

Sunt încă în perioadă de probă.

Ştia că instructoarele ei discutau despre ea în particular. Conversaţiile încetau brusc când se apropia. Cucernicele Maici o priveau într-un fel aparte, ca şi cum ar fi examinat un specimen interesant.

Vocea lui Bellonda îi ocupa mintea.

Tentacule ale coşmarului ei. Era mijlocul dimineţii şi simţea mirosul propriei ei transpiraţii în urma exerciţiilor. Stătea la trei paşi respectuoşi de Cucernica Maică. Vocea lui Bell: "Nu fi niciodată expertă. Asta blochează. "

Toate astea, numai fiindcă am întrebat dacă nu există cuvinte care să călăuzească Bene Gesseritul.

— Duncan, pentru ce amestecă ele învăţătura mentală cu cea fizică?

— Mintea şi trupul se fortifică reciproc.

Cu glas somnoros. *Afurisitul! Are de gând să adoarmă!* Îi scutură umărul.

— Dacă blestematele de cuvinte li se par atât de lipsite de importanţă, de ce vorbesc atâta despre disciplină?

— Tiparele, mormăi Duncan. Un cuvânt de ocară.

— Ce?

Îl zgâlţâi mai tare. El se întoarse pe spate, frământându-şi buzele, apoi:

— Disciplină egal tipar egal cale greşită. Ele spun că suntem, cu toţii, creatori înnăscuţi de tipare… tipar însemnând pentru ele "ordine", cred.

— Şi de ce-i asta greşit?

— Le dă altora o pârghie pentru a ne distruge sau ne încătuşează în… În stări de lucruri pe care nu le mai putem schimba.

— Te înşeli în legătură cu mintea şi trupul.

— Mmmmm?

— Presiunile sunt cele care le zăvorăsc reciproc.
— Păi nu asta am spus şi eu? Hei! Vorbim sau dormim sau ce?
— "Sau ce" în nici un caz. Cel, puţin, nu în noaptea asta. Un oftat din rărunchi ridică pieptul lui Duncan.
— Nu şi-au pus în gând să-mi amelioreze sănătatea, zise ea.
— Nimeni n-a spus aşa ceva.
— Asta va veni mai târziu, după Agonie.
Ştia că lui Duncan nu-i plăcea să audă de acea ordalie mortală, dar îi era cu neputinţă să ocolească subiectul. Perspectiva o obseda.
— În regulă! spuse el. Se ridică în şezut, îşi potrivi perna la spate şi, rezemându-se, o privi fix pe Murbella. Ce te frământă?
— Sunt atât de iscusite cu afurisitele lor de arme verbale! Ţi l-au dat în primire pe Teg şi ţi-au spus că se află sub întreaga ta responsabilitate.
— Şi nu-ţi vine a crede?
— Teg te consideră ca pe-un tată.
— Nu chiar.
— Nu chiar, însă... cam aşa-i considerai şi tu pe Bashar?
— Când mi-a redeşteptat memoria? Mda.
— Sunteţi doi orfani intelectuali, mereu în căutarea unor părinţi care nu există. Teg n-are nici cea mai mică idee despre suferinţa pe care i-o vei provoca.
— Asta tinde să scindeze familia.
— Aşadar, îl urăşti pe Basharul din el şi eşti bucuros la gândul că-l vei face să sufere.
— N-am zis asta.
— De ce-i atât de important?
— Basharul? E un geniu militar. Un maestru în arta imprevizibilului. Îşi derutează total inamicii, apărând întotdeauna acolo unde nimeni nu se aşteaptă.
— Şi nu poate face asta oricine?
— Nu aşa cum o face el. Inventează tactici şi strategii, uite-aşa!
Duncan pocni din degete.
— Tot violenţă. Exact ca Onoratele Matres.
— Nu totdeauna. Basharul era faimos pentru talentul lui de a obţine victorii fără a da bătălii.
— Am văzut istoriile.

— Nu te încrede în ele.

— Dar chiar acum ai spus că...

— Istoriile pun accentul pe confruntări. E ceva adevăr aici, însă asta ascunde lucruri mai persistente, care dăinuie în pofida tuturor bulversărilor.

— Lucruri persistente?

— Ce istorie se interesează de femeia care mână bivolul ce trage la plug în orezărie, în timp ce bărbatul ei se află cine ştie pe unde, cel mai adesea chemat sub arme şi dus la război?

— De ce-ar fi asta mai persistent şi mai important decât...

— Acasă, copiii ei au nevoie de hrană. Bărbatul lipseşte, obligat să se supună acestei nebunii recurente? Cineva trebuie să are. Ea, femeia aceasta, e adevărata imagine a perenităţii umane.

— Vorbeşti cu atâta înverşunare... Mi se pare ciudat.

— Dată fiind *istoria* mea militară?

— Da, dar şi dată fiind însemnătatea pe care-o acordă Surorile Basharului lor şi... trupelor de elită... şi...

— Crezi că nu-s decât alte specimene pătrunse de propria lor importanţă, de importanţa propriei lor violenţe? Că ar trece nepăsătoare peste femeia cu plugul?

— De ce nu?

— Pentru că există foarte puţine lucruri care le scapă. Violenţii trec *pe lângă* femeia cu plugul şi rareori se întâmplă să observe că au atins o realitate fundamentală. O Bene Gesserit n-ar omite niciodată o asemenea observaţie.

— Şi iarăşi întreb: de ce nu?

— Cei pătrunşi de propria lor importanţă au o vedere limitată deoarece călăresc o realitate a morţii. Femeia şi plugul sunt o realitate a vieţii. Fără ea, omenirea n-ar exista. Tiranul meu a înţeles acest lucru. Surorile îl blestemă pentru multe, dar pentru asta îl binecuvântează.

— Aşadar, eşti participant benevol la visul lor.

— Cred că da. Părea surprins.

— Şi eşti cu desăvârşire cinstit faţă de Teg?

— El pune întrebări iar eu îi răspund cu sinceritate. Nu sunt genul care reacţionează violent la curiozitate.

— Şi se află pe de-a-ntregul sub responsabilitatea ta?

— Nu tocmai asta a spus ea.

— Ahhh, iubitule! "Nu *tocmai* asta a spus ea. " Pe Bell o faci

ipocrită, dar nu şi pe Odrade. Duncan, dacă ai şti ce...

— De vreme ce tot ignorăm ochii com, dă-i drumul, termină ce ai de spus!

— Minciună, înşelătorie, perfidie...

— Hei! Bene Gesseritul?

— Aplică mereu scuza aia răsuflată: Sora X face asta, drept care, dacă o fac şi eu, nu poate fi chiar aşa grav. Două crime se anulează reciproc.

— Ce crime?

Ea şovăi. *Să-i spun? Nu. Dar trebuie să-i dau un răspuns.*

— Bell e încântată că rolurile s-au inversat, între tine şi Teg! De-abia aşteaptă să-l vadă suferind.

— Poate c-ar trebui s-o dezamăgim.

Îşi dădu seama că făcuse o greşeală spunând asta, de îndată ce-o spuse.

E încă prea devreme!

— Cu bună dreptate! exclamă încântată Murbella.

Trebuie să le abat atenţia! gândi el.

— Dreptatea nu le interesează, spuse cu voce tare. Corectitudinea însă, da. Ce predică ele? "Cei cărora li se dă un verdict trebuie să-i accepte lipsa de părtinire. "

— Prin urmare, te condiţionează să le accepţi verdictele.

— Există portiţe de scăpare în orice sistem.

— Să ştii, dragul meu, că acolitele află o mulţime de lucruri.

— De-asta sunt acolite.

— Mă refer la ceea ce vorbim între noi.

— Noi? Tu, acolită? Nu, tu eşti prozelită!

— Orice-aş fi, am auzit destule. S-ar putea ca micul tău Teg să nu fie doar ce pare a fi.

— Palavre de acolite.

— Unele lucruri se ştiu de pe Gammu, Duncan.

El o privi lung. *Gammu?* Nu se putea obişnui să-i spună acelei planete altfel decât pe vechiul ei nume: *Giedi Prim. Gaura de iad a Harkonnenilor.*

Murbella îi luă tăcerea drept invitaţie de-a continua.

— Se zice că Teg se mişca atât de repede, încât nu putea fi văzut cu ochiul liber, şi că...

— Probabil că a lansat chiar el zvonurile astea.

— Există destule Surori care nu le tratează cu indiferenţă. Adoptă o atitudine de expectativă. Recomandă prudenţa.

— N-ai învăţat nimic despre Miles Teg din preţioasele tale *istorii?* Era ceva tipic pentru el, declanşarea unor asemenea zvonuri. Tocmai pentru a-i face pe oameni să fie prudenţi.

— Nu uita că mă aflam pe Gammu la vremea aceea. Onoratele Matres erau turbate de furie. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

— Bineînţeles. Imprevizibilul. Teg a reuşit să le ia prin surprindere, capturându-le o non-navă. (Lovi cu palma în perete.) Asta.

— Surorile au zona lor interzisă, Duncan. Îmi repetă întruna că trebuie să aştept afurisita aia de Agonie, după care se vor limpezi toate!

— S-ar zice că te pregătesc pentru instrucţia de tip Missionaria. Fabricarea de religii pentru utilizări specifice asupra unor populaţii determinate.

— Vezi ceva rău în asta?

— Chestiune de moralitate. E o problemă pe care n-o discut cu nici o Cucernică Maică.

— De ce?

— Religiile se zdrobesc de această stâncă. Bene Gesseritul, nu. *Sărmanul meu Duncan! Măcar de-ai cunoaşte moralitatea lor!*

— Le deranjează faptul că ştii atâtea despre ele.

— Numai Bell a vrut să mă ucidă din cauza asta.

— Nu crezi că Odrade e la fel de periculoasă?

— Ce întrebare!

Odrade? O femeie cumplită, date fiind talentele ei. Totuşi, o Atreides. Ce-i drept, am cunoscut Atreizi şi Atreizi. Asta e, în primul rând, o Bene Gesserit. Idealul Atreides e Teg.

— Odrade mi-a spus că are încredere în loialitatea ta faţă de Atreizi.

— Loialitatea mea este faţă de onoarea Atreizilor, Murbella.

Iar deciziile mele morale le iau numai eu — indiferent că-i vorba de Surori, de copilul a cărui responsabilitate mi-au pus-o în spinare, de Sheeana sau... sau de cea pe care-o iubesc. Murbella se aplecă spre el, atingându-i uşor braţul cu sânul gol, şi-i şopti în ureche:

— Sunt momente când aş putea s-o omor pe oricare dintre cele aflate în raza mea de acţiune!

Îşi închipuie că nu pot s-o audă?

Îşi îndreptă brusc poziţia, trăgând-o şi pe ea după el.

— Ce te-a apucat? o întrebă.

— *Ea* vrea să-l lucrez pe Scytale.

Să-l lucreze. Un eufemism din vocabularul Onoratelor Matres. *Ei şi? De ce nu? A "lucrat" o mulţime de bărbaţi înainte de coliziunea cu mine.*

Ceea ce nu-i împiedica o reacţie de soţ din vremuri de mult apuse. Dar nu era numai asta... Scytale? Un blestemat de tleilaxu?

— Maica Superioară? întrebă el, căci trebuia să fie sigur.

— Singura şi unica, răspunse Murbella aproape cu voioşie, acum, că se eliberase de o povară.

— Cum ai reacţionat?

— Zice că ideea îţi aparţine.

— Îmi ap... Nici pomeneală! Eu i-am sugerat doar că am putea încerca să-i smulgem unele informaţii, dar...

— Mai zice şi că-i o practică la fel de obişnuită pentru Surorile Bene Gesserit ca şi pentru Onoratele Matres. Ai să-l seduci pe X. Ai să te împerechezi cu Y. Sarcini din programul unei zile de lucru.

— Te-am întrebat de reacţia *ta.*

— Revoltată.

— De ce?

Cu antecedentele tale...

— Eu pe tine te iubesc, Duncan, şi... şi trupul meu e... numai pentru tine... la fel cum şi-al tău...

— Suntem doi bătrâni amorezi pe care vrăjitoarele ar vrea să-i despartă.

Cuvintele redeşteptară în mintea lui o imagine clară a Doamnei Jessica, iubita Ducelui său de mult dispărut şi mama iui Muad'Dib. *Am iubit-o. Ea nu m-a iubit, dar...* Strălucirea pe care-o vedea acum în ochii Murbellei o văzuse şi în ochii Jessicăi atunci când îl privea pe Duce: o dragoste oarbă, de neclintit. Exact ceea ce inspira neîncrederea Bene Gesseritului. Jessica fusese mai blândă decât Murbella. Dar înlăuntrul ei, miezul era de cremene. Cât despre Odrade... Plastoţel, şi pe dinafară şi pe dinăuntru.

Cândva, totuşi, o crezuse pe Odrade capabilă de sentimente umane. Felul în care vorbise despre Bashar când aflaseră că pierise pe Dune...

"A fost tatăl meu... "
Murbella îl trezi din reverie.
— Poate că împărtăşeşti visul lor, Oricare-ar fi el, dar...
— Maturizaţi-vă, oameni!
— Poftim?
— Acesta e visul lor. Comportaţi-vă odată ca nişte adulţi şi nu ca nişte copii zvăpăiaţi care se încaieră în curtea şcolii.
— Ascultaţi-o pe mama, că ştie ea ce-i mai bine?
— Da... Cred că ştie.
— Chiar aşa le vezi tu? Inclusiv când le numeşti vrăjitoare?
— E un cuvânt foarte bun. Vrăjitoarele săvârşesc lucruri misterioase.
— Nu crezi că la mijloc e, mai degrabă, lunga şi aspra lor pregătire, la care se adaugă mirodenia şi Agonia?
— Ce cred eu n-are a face. Factorii necunoscuţi îşi creează propria lor mistică.
— Dar nu eşti de părere că folosesc tot felul de vicleşuguri pentru a-i obliga pe oameni să facă tot ce vor ele?
— Ba cum să nu!
— Cuvintele folosite ca arme, Glasul, Impregnatoarele...
— Nici una mai frumoasă ca tine.
— Ce este frumuseţea, Duncan?
— Există stiluri în frumuseţe, desigur.
— Exact ce spune şi ea. "Stiluri întemeiate pe rădăcini procreatoare atât de adânc împlântate în psihicul speciei umane, încât nu cutezăm să le smulgem. " Cu alte cuvinte, le-a trecut prin cap să-şi vâre nasul până şi-n asta, Duncan.
— Deci, ar putea să se încumete la orice?
— Tot ea spune: "Nu vrem să ne deformăm urmaşii orientându-i pe căi pe care noi le considerăm a fi nonumane. " Ele judecă, ele condamnă.
El se gândi la personajele din viziunea lui. Dansatori-Feţe. Şi întrebă:
— Ca amoralii tleilaxu? Lipsiţi de moralitate — lipsiţi de umanitate.
— Aproape că aud rotiţele care se învârtesc în capul lui Odrade. Ea şi Surorile ei... observă, ascultă, croiesc pe măsură fiecare reacţie, calculează totul.
Asta-ţi doreşti şi tu, dragostea mea?
Se simţea prins în cursă. Murbella avea şi n-avea dreptate.

Scopul scuză mijloacele? Cum ar fi putut să scuze pierderea Murbellei?

— Le consideri amorale? întrebă el.

Parcă nici nu-l auzise.

— Se întreabă tot timpul ce trebuie să spună pentru a obţine reacţia dorită.

— Ce reacţie?

Nu auzea durerea din glasul lui?

— Nu ştii decât când e prea târziu!

Murbella se întoarse brusc şi-l privi.

— Exact ca şi cu Onoratele Matres! continuă ea. Ştii cum m-au prins în laţ Onoratele Matres?

Idaho nu izbuti să nu se gândească la aviditatea cu care câinii de pază vor fi aşteptat ce avea să spună Murbella.

— M-au cules de pe stradă după o măturare. De fapt, cred că întreaga acţiune a fost organizată special pentru mine. Mama mea era o mare frumuseţe, dar un pic prea vârstnică pentru ele.

— O măturare?

Întrebarea pe care câinii de pază o aşteptau de la mine.

— Izolează câte-un sector şi oamenii dispar. Nu rămân cadavre, nu rămâne nici o urmă. Se volatilizează, astfel, familii întregi. Explicaţia oficială: represalii în urma descoperirii unui complot.

— Ce vârstă aveai?

— Trei ani... poate patru. Mă jucam cu alţi copii, undeva, sub nişte copaci. Deodată, am auzit hărmălaie, urlete. Ne-am ascuns într-o groapă din spatele unor stânci.

Idaho se pomeni imaginându-şi vizual scena.

— Apoi, continuă Murbella cu privirea pierdută în amintirile ei, pământul a început să se zguduie. Explozii. După o bucată de vreme s-a făcut linişte şi am ieşit din ascunzătoare. Toată strada pe care se aflase casa noastră se transformase într-un crater.

— Ai rămas orfană?

— Îmi amintesc de părinţii mei. Tata era un tip înalt, vânjos. Mama cred că lucra pe undeva ca servitoare. Cele care se ocupau cu treburi dintr-astea purtau uniforme şi o ţin minte în uniformă.

— De ce eşti sigură că părinţii tăi au fost ucişi?

— Nu sunt sigură decât că a fost o acţiune de măturare, dar lucrurile se petreceau întotdeauna la fel. Urlete, oameni care

alergau în toate părţile. Eram terorizaţi.

— De ce crezi că acţiunea aia a fost organizată special pentru tine?

— Pentru că ele obişnuiesc să facă des asta.

Ele. Ce victorie avea să consemneze acest unic cuvânt pentru cele care îi observau!

Murbella încă mai era cufundată în amintirile ei.

— Cred că tata refuzase să cedeze la avansurile unei Onorate Mater. Era un lucru pe care toată lumea îl considera extrem de periculos. Un bărbat bine făcut, chipeş... puternic.

— Înseamnă că... le urăşti?

— De ce? (Realmente surprinsă de întrebarea lui.) Fără asta, n-as fi devenit niciodată o Onorată Mater.

Cruzimea ei îl şocă.

— Cu alte cuvinte, socoţi că a meritat?

— Iubitule, te supără împrejurările care au făcut să ne întâlnim?

Touche!

— Dar n-ai prefera ca lucrurile să se fi întâmplat altfel?

— S-au întâmplat aşa.

Ce fatalism total! Nu-l bănuise niciodată la ea. Era o condiţionare proprie Onoratelor Matres sau ceva inoculat recent de Bene Gesserit?

— N-ai fost decât o altă achiziţie preţioasă pentru herghelia lor.

— Întocmai. Ne numeau Ademenitoare. Misiunea noastră era de a recruta masculi valoroşi.

— Şi ai făcut-o.

— Le-am rentabilizat din plin investiţia.

— Îţi dai seama cum vor interpreta Surorile asta?

— Nu face din ţânţar armăsar.

— Aşadar, eşti dispusă să-l *lucrezi* pe Scytale?

— N-am zis asta. Onoratele Matres mă manipulau fără consimţământul meu. Surorile au nevoie de mine şi ar vrea să mă folosească în acelaşi mod, dar preţul meu va fi, poate, prea scump pentru ele.

Lui Idaho îi fură necesare câteva clipe înainte de a putea rosti, cu gâtlejul uscat:

— Preţul tău? Murbella îl privi aprig.

— Tu. Tu faci parte din preţul meu. N-am să-l lucrez pe

Scytale. Şi, fiindcă ţin atât de mult la faimoasa lor sinceritate, vor trebui să-mi spună pentru ce au nevoie de mine!

— Bagă de seamă, iubito! S-ar putea să-ţi spună. Ea îl fixă cu o intensitate aproape Bene Gesserit.

— Cum ai putea să-i restabileşti memoria lui Teg fără a-l face să sufere?

Blestem! Tocmai când credea că evitaseră acest derapaj. Nu mai era scăpare. Vedea în ochii ei că ghicise.

Avu numaidecât confirmarea:

— De vreme ce eu n-aş fi de acord, sunt sigură că ai discutat despre asta cu Sheeana.

Nu putu decât să dea din cap. Murbella pătrunsese în Comunitatea Surorilor mai adânc decât îşi închipuise el. Şi ştia în ce fel fuseseră restabilite, prin *Impregnarea* ei, multiplele sale memorii de ghola. Brusc, o văzu în chip de Cucernică Maică şi-i veni să-şi urle revolta.

— Prin ce te deosebeşte asta de Odrade? întrebă ea.

— Sheeana a primit o formaţie de Impregnatoare.

Cuvintele îi sunară lui însuşi a gol în timp ce le pronunţa.

— Şi formaţia asta e foarte diferită de-a mea? făcu ea cu voce acuzatoare.

El o fulgeră cu privirea.

— Preferi să-l fac să sufere? Eşti ca Bell?

— Preferi înfrângerea Bene Gesseritului? replică ea pe un ton foarte blând.

Câtă distanţă în glasul ei! De parcă se retrăsese deja în atitudinea împietrită de observaţie glacială a Surorilor. Erau pe cale s-o transforme într-un sloi de gheaţă pe dulcea lui Murbella! Şi totuşi, mai era încă atâta vitalitate în ea! Părea să răspândească o aură de sănătate, mai cu seamă acum, când era însărcinată. Vigoare. Poftă neţărmurită de viaţă. Toate astea străluceau în ea. Dar Surorile aveau să le înăbuşe, încetul cu încetul.

Sub privirea lui fixă, chipul Murbellei devenise grav. Disperat, Idaho se întreba ce-ar fi putut face pentru ea.

— În ultima vreme, rosti Murbella, speram că vom fi mai deschişi unul cu celălalt.

Altă sondă Bene Gesserit.

— Dezaprob multe dintre acţiunile lor, dar nu le pun la îndoială motivaţiile, răspunse el.

— O să le cunosc motivaţiile dacă voi supravieţui Agoniei.
Idaho amuţi, conştient dintr-o dată că s-ar fi putut ca ea să nu supravieţuiască. Viaţa fără Murbella? Un hău căscat, mai negru decât tot ce-şi imaginase vreodată. Nimic din existentele sale multiple nu se putea compara cu asta. Fără ca voinţa lui să fi intervenit cu ceva, întinse mâna şi-i mângâie spatele. O piele atât de catifelată şi, totuşi, atât de elastică.

— Te iubesc prea mult, Murbella. Asta e Agonia mea.

Ea fremăta sub atingerea mâinii sale.

Idaho constată cu surprindere că era pe cale să se bălăcească în sentimentalism, să-şi construiască o imagine de durere, până ce-şi aminti cuvintele unui instructor mentat despre "beţia sentimentală":

Deosebirea dintre sentiment şi sentimentalism este uşor de stabilit. Dacă, circulând pe o stradă, eviţi să zdrobeşti un căţeluş, e vorba de sentiment. Dacă însă, răsucind volanul pentru a evita căţeluşul, omori nişte pietoni, e sentimentalism.

Murbella îi prinse mâna care o mângâia şi-o apăsă pe buzele ei.

— Cuvintele plus trupul înseamnă mai mult decât oricare dintre ele în parte, şopti el.

Vorbele lui o cufundară din nou în coşmar, dar de data aceasta îl înfruntă cu dârzenie, conştientă de puterea cuvintelor ca unelte. Savura din plin experienţa, gata să râdă de ea însăşi.

În timp ce exorciza astfel coşmarul, îi dădu în gând că nu văzuse niciodată o Cucernică Maică râzând de ea însăşi.

Fără a-i lăsa mâna, îl privi cu atenţie pe Duncan. Bătaia pleoapelor lui dezvăluia concentrarea mentatică. Oare îşi dădea seama ce se întâmplase în clipa aceasta cu ea? Libertatea! Nu mai conta în ce fel trecutul ei o îngrădise şi-o dirijase pe un făgaş inevitabil. Pentru prima oară, de când acceptase posibilitatea de a deveni Cucernică Maică, întrevedea ce ar putea însemna asta şi se simţea stupefiată şi înfricoşată.

Nimic nu e mai important decât Bene Gesseritul?

Vorbeau de un jurământ, ceva şi mai misterios decât cuvintele Instructoarei la iniţierea unei acolite.

Jurământul meu faţă de Onoratele Matres n-a însemnat decât vorbe. Un jurământ faţă de Bene Gesserit nu poate să însemne mai mult.

Şi-o aminti pe Bellonda mârâind cum că diplomaţii erau aleşi

pentru aptitudinea lor de-a minţi. "Vrei să intri în diplomaţie, Murbella?"

Nu neapărat fiindcă jurămintele erau făcute pentru a fi încălcate. Ce copilărie! Ameninţare de şcolar: "Dacă-ţi calci cuvântul, o să-l calc şi eu! Uite-aşa, na!"

Era inutil să se frământe în legătură cu jurămintele. Mult mai important era să descopere în ea însăşi acel loc în care sălăşluia libertatea. Un loc unde o prezenţă stătea mereu în ascultare.

Strângând căuş mâna. lui Duncan în dreptul buzelor, şopti:

— Ele ascultă. Oh, cum mai ascultă!

Nu vă angajaţi într-un conflict cu fanatici dacă nu sunteţi în măsură să-i dezamorsaţi. Unei religii nu-i opuneţi o altă religie decât dacă dovezile (miracolele) voastre sunt de netăgăduit sau dacă vă puteţi înfăţişa în aşa fel încât fanaticii să vadă în voi inspiraţia divină. De mult timp, acesta este principalul obstacol care împiedică ştiinţa să îmbrace mantia revelaţiei divine. Ştiinţa e în mod prea vădit un produs al omului. Fanaticii (şi mulţi sunt fanatici într-o privinţă sau alta) trebuie să ştie exact pe ce poziţie vă situaţi, dar şi mai important este să poată recunoaşte vocea care vă şopteşte la ureche.

Missionaria Protectiva
Învăţătura Fundamentală

SCURGEREA TIMPULUI o hărţuia pe Odrade la fel de mult ca şi senzaţia permanentă a apropierii Furiilor. Anii treceau atât de repede, încât părea că zilele se succedau fulgerător. Două luni de discuţii pentru a obţine acceptarea Sheeanei în locul lui Tam!

Bellonda prinsese gustul asigurării interimarului ori de câte ori Odrade avea altă treabă, ca astăzi, când fusese nevoită să participe la instructajul unui nou grup ce avea să ia calea Dispersiei. Consiliul continua să-şi dea girul, dar cu o reticenţă din ce în ce mai făţişă. Opinia lui Idaho despre zădărnicia

acestei strategii îşi propagase unda de şoc în întreaga Comunitate a Surorilor. Instrucţiunile destinate grupurilor care plecau includeau, acum, noi măsuri defensive contra "a ceea ce aţi putea întâlni acolo".

Când Odrade intră în biroul ei, spre sfârşitul după-amiezei, Bellonda şedea la masa de lucru. Obrajii ei păreau buhăiţi iar ochii aveau acea privire fixă şi aprigă pe care le-o conferea oboseala prea îndelung reprimată. Cu Bell de faţă, raportul recapitulativ al zilei n-avea să ducă lipsă de comentarii acerbe.

— Sheeana a primit învestitura, spuse ea, împingând un cristal mic spre Odrade. Datorită mai ales sprijinului pe care i l-a acordat Tam. Iar numărul patru al Murbellei se va naşte peste opt zile, după cum *pretind* medicii Suk.

Bell nu avusese niciodată prea multă încredere în doctorii Suk.

Numărul patru? Avea un stil afurisit de impersonal de-a vorbi despre viaţă! Dar Odrade îşi simţi pulsul accelerându-se la această perspectivă.

De îndată ce Murbella se va fi întremat după naştere - Agonia. E pregătită.

— Duncan e extrem de nervos, adăugă Bellonda, eliberând fotoliul.

Ia te uită! A început să-i zică Duncan. S-ar părea că devin tot mai intimi.

Bell nu terminase.

— Şi, înainte de-a mă-ntreba tu, nu, n-avem nici o veste de la Dortujla.

Odrade luă loc la birou şi, preţ de câteva clipe, cântări îngândurată cristalul în palmă. Acolita de încredere a lui Dortujla, în prezent Cucernica Maică Fintil, nu putea să rişte o călătorie cu mica non-navă sau folosirea vreunuia dintre celelalte mijloace de comunicaţie pe care le pregătiseră, doar pentru a o linişti pe Maica Superioară. Nici o veste însemna că momeala era încă la locul ei... sau că fusese pierdută.

— Ai anunţat-o pe Sheeana că numirea ei a fost confirmată? întrebă Odrade.

— Am preferat să las asta în grija ta. Şi fiindcă tot a venit vorba, încă nu şi-a prezentat raportul zilnic. Nu-i prima oară când întârzie. Mi se pare inadmisibil pentru cineva care urmează să lucreze în Consiliu.

Aşadar, Bell continua să fie potrivnică acestei numiri.
Mesajele cotidiene ale Sheeanei căpătaseră o caracteristică repetitivă.
"Nici un semn de vierme. Masa de mirodenie neschimbată. "
Toate lucrurile în care-şi puneau nădejdea se aflau într-o cumplită suspensie. Iar Furiile de coşmar nu conteneau să se apropie. Tensiunile se acumulau, din ce în ce mai explozive.
— Ai văzut de destule ori înregistrarea acelei conversaţii dintre Duncan şi Murbella, spuse Bellonda. Asta încerca să ascundă Sheeana? Şi dacă da, de ce?
— Teg a fost tatăl meu.
— Câtă delicateţe! O Cucernică Maică îşi face scrupule să Impregneze ghola-ul tatălui Maicii ei Superioare!
— Sheeana a fost eleva mea personală, Bell. Are faţă de mine o consideraţie pe care tu nu poţi s-o simţi. În plus, nu-i vorba doar de un ghola, ci de-un copil.
— Trebuie să avem o certitudine în privinţa ei!
Odrade văzu numele formându-se pe buzele lui Bellonda, dar rămânând nerostit. "Jessica. "
Altă Cucernică Maică defectuoasă?
Bell avea dreptate. Trebuia ca Sheeana să prezinte siguranţă. *E responsabilitatea mea.* O imagine a sculpturii negre licări pentru o clipă în mintea ei.
— Planul lui Idaho prezintă o oarecare atracţie, dar...
Bellonda şovăi.
— Copilul e foarte tânăr, zise Odrade. Încă nu-i împlinit. Durerea procesului obişnuit de restabilire a memoriei ar putea fi comparabilă cu Agonia. Există riscul unei alienări. Pe când...
— Controlul prin intermediul unei Impregnatoare e un lucru cu care sunt de acord. Dar dacă asta nu-i va restabili memoria?
— Putem reveni oricând la proiectul iniţial. Nu uita însă că, în cazul lui Idaho, totul a mers foarte bine.
— A fost altceva. Oricum, decizia asta mai poate s-aştepte. Ai să întârzii la întâlnirea cu Scytale.
Odrade învârti cristalul între degete.
— Raportul recapitulativ?
— Nimic ce să nu fi văzut deja de prea multe ori.
În gura lui Bellonda, asta era aproape o notă de îngrijorare.
— Am să vin cu el aici. Tam să fie de faţă iar tu să apari mai târziu, sub un pretext oarecare.

Scytale părea să se fi deprins cu plimbările lor în afara non-navei, constată Odrade observând atitudinea lui degajată când coborâră din transportorul ei la sud de Sectorul Central.

Era mai mult decât o simplă plimbare şi ştiau amândoi asta, dar ea avusese grijă să programeze cu regularitate aceste ieşiri, pentru ca obişnuinţa să adoarmă suspiciunile lui.

Rutina are foloasele ei, câteodată.

— Drăguţ din partea dumitale că-mi oferi prilejul acestor promenade, zise Scytale ridicând ochii şi rotind capul într-o parte şi-n alta. Aerul e mai uscat decât mi-l amintesc. Unde mergem în seara asta?

Ce minusculi sunt ochii lui când îi mijeşte în bătaia soarelui!

— La biroul meu.

Odrade arătă cu capul către clădirile Sectorului Central, vizibile la vreo jumătate de kilometru spre nord. Aerul era rece sub cerul senin de primăvară şi, pe deasupra culorilor calde ale acoperişurilor, luminile care începeau să se aprindă în turnul unde se afla camera ei de lucru anunţau promisiunea unui refugiu din calea vântului îngheţat ce însoţea în vremea din urmă aproape fiecare apus de soare.

Fără a lăsa să se vadă, Odrade îl supraveghea pe tleilaxul de lângă ea cu cea mai mare atenţie. Ce tensiune! Acelaşi lucru îl simţea şi la Cucernicele Maici şi acolitele din escorta care-i urma la câţiva paşi, din ordinul lui Bellonda.

Avem nevoie de avortonul ăsta şi el o ştie prea bine. Încă tot nu cunoaştem adevărata măsură a capacităţilor tleilaxu! Ce talente va fi putut să acumuleze? Pentru ce încearcă, în mod atât de făţiş dezinvolt, să stabilească un contact cu ceilalţi doi prizonieri?

Ghola-ul Idaho era un produs tleilaxu, îşi aminti sieşi Odrade. Ascunseseră tleilaxu secrete în el?

— Nu sunt decât un cerşetor ajuns la uşa voastră, Maică Superioară, spuse Scytale cu vocea lui plângăreaţă, de gnom. Planetele noastre sunt scrum, poporul meu, nimicit. De ce mergem la biroul dumitale?

— Ca să negociem în condiţii mai agreabile.

— Ce-i drept, atmosfera din navă e foarte apăsătoare. Dar nu înţeleg de ce coborâm întotdeauna din maşină atât de departe de Sectorul Central. Pentru ce trebuie să facem atâta drum pe jos?

— Găsesc că e înviorător.

Scytale privi plantaţiile din jur.

— Plăcut, dar cam frig, nu crezi?

Odrade întoarse capul spre sud. Versanţii meridionali erau plantaţi cu vii, în timp ce crestele şi pantele dinspre nord, mai reci, erau rezervate livezilor. Viţa era selecţionată, obţinută de viticultorii Bene Gesseritului din vechi soiuri vinifere. Rădăcinile viilor ajungeau "până în fundul iadului", de unde (conform unei străvechi superstiţii) furau apa sufletelor osândite să ardă în vecii vecilor. Teascurile se aflau în încăperi subterane, ca şi depozitele şi pivniţele de învechire. Nimic nu tulbura peisajul podgoriilor cu şiruri de viţă perfect aliniate, distanţate doar atât cât era necesar pentru a îngădui culesul şi operaţiile de întreţinere.

Plăcut pentru el? Se îndoia că Scytale găsea vreo plăcere în spectacolul dimprejur. Era nervos, exact aşa cum voia ea să fie, şi cu siguranţă că se întreba: *Care-i motivul* real *pentru care mă poartă prin acest decor rustic?*

O irita faptul că nu puteau să recurgă la nici unul dintre mijloacele de convingere mai puternice de care dispunea Bene Gesseritul, pentru a-l face să vorbească pe piticul ăsta. Dar trebuia să le dea dreptate consilierelor ei care spuneau că n-avea să li se ofere o a doua şansă dacă se întâmpla ca aceste metode să dea greş. Tleilaxu demonstraseră în trecut că erau dispuşi să moară mai degrabă decât să divulge informaţii secrete (şi sacre).

— Sunt câteva lucruri care mă intrigă, spuse Odrade, ocolind o grămadă de curmeie proaspăt tăiate. De ce insişti să ai propriii dumitale Dansatori-Feţe *înainte* de a da curs solicitărilor noastre? Şi ce-i cu interesul pe care-l manifeşti faţă de persoana lui Duncan Idaho?

— Stimată doamnă, duc lipsă de companie. Iată răspunsul la ambele întrebări.

Scytale îşi frecă maşinal pieptul, în locul unde era ascunsă capsula anentropică.

De ce duce atât de des mâna în locul acela? Era un gest pe care ea şi analistele ei încercaseră în zadar să-l explice. *Nici o cicatrice, nici o inflamaţie cutanată. Poate că-i doar un tic din copilărie. Dar asta a fost cu enorm de mult timp în urmă! O deficienţă a prezentei sale reîncarnări?* Nu se putea şti. Iar

epiderma aceea gri conţinea o pigmentaţie metalică rezistentă la acţiunea oricăror sonde. În plus, cu siguranţă că tleilaxul fusese sensibilizat la radiaţiile de mai mare intensitate şi şi-ar fi dat imediat seama dacă acestea ar fi fost folosite asupra lui. Nu... deocamdată totul trebuia să se bizuie pe diplomaţie.

Fir-ar afurisită de pocitanie!

În ceea ce îl privea, Scytale se întreba dacă această femelă powindah nu poseda afinităţi naturale pe care el ar fi putut să le exploateze. *Aspectele tipice* erau echivoce în această privinţă.

— Wekhtul Jandolei nu mai există, rosti el. Târfele i-au masacrat pe-ai mei cu miliardele. I-au exterminat pe toţi, până la hotarele cele mai îndepărtate ale Yaghisrului, şi n-am mai rămas decât eu.

Yaghistul, cugetă Odrade. *Tărâmul celor de nimeni stăpâniţi.* Cuvântul era încărcat de semnificaţie în limba Islamiyatului, cea pe care o folosea Bene Tleilaxul. Exprimându-se în aceeaşi limbă, spuse:

— Magia Dumnezeului nostru este singura noastră punte.
Din nou, gândi Scytale, voia să lase impresia că împărtăşea

Marea Credinţă, ecumenismul sufi-zensunnit care zămislise Bene Tleilaxul. Vorbea limba sfântă fără greşeală, cunoştea cuvintele potrivite, dar el ştia să desluşească făţărnicia.

Îl numeşte pe Mesagerul lui Dumnezeu " Tiranul" şi nesocoteşte cele mai elementare precepte sacre!

Unde se întruneau femeile astea în kehl pentru a simţi prezenţa lui Dumnezeu? Dacă ar fi cunoscut cu adevărat Graiul Domnului, ar fi ştiut deja ceea ce încercau să scoată de la el prin intermediul acestor tocmeli grosolane.

În timp ce urcau ultima pantă dinaintea intrării în Sectorul Central, Scytale invocă ajutorul lui Dumnezeu.

Iată unde a ajuns Bene Tleilaxul! De ce ai abătut asupra noastră această cumplită încercare? Suntem ultimii păstrători ai legii Shariatului, iar eu, ultimul Maestru al poporului meu, trebuie să implor răspunsul Tău, Doamne, de vreme ce nu mai poţi să-mi vorbeşti în kehl.

Din nou, în cel mai curat limbaj al Islamiyatului, Odrade spuse:

— Aţi fost trădaţi de propriii voştri semeni, de cei pe care i-aţi trimis în Dispersie. Acum nu mai ai fraţi de malik, ci doar surori.

Dacă-i pe-aşa, unde e sanctuarul vostru sagra, impostoare powindah? Unde-i tainiţa adânc îngropată, fără ferestre, în care nu pot pătrunde decât fraţii?

— Asta-i o noutate pentru mine, zise el. Surori de malik? E o contradicţie în termeni. Surorile nu pot fi malik.

— Waff, ultimul vostru Mahai şi Abdl, s-a împotmolit deja odată din cauza asta. Şi şi-a dus poporul la o nimicire aproape totală.

— Aproape? Ai ştiinţă c-ar exista supravieţuitori?

Scytale nu izbuti să-şi înăbuşe emoţia din glas.

— Maeştri, nu... dar am auzit de câţiva Domeli, aflaţi, cu toţii, în mâinile Onoratelor Matres.

Odrade se opri pentru o clipă într-un loc de unde, înainte de a fi ocultat de colţul unei clădiri, soarele care asfinţea mai era încă vizibil şi, în acelaşi limbaj secret al Bene Tleilaxului, rosti:

— Soarele nu este Dumnezeu.

Strigătul din zori şi de la asfinţit al Mahaiului!

Scytale simţi credinţa sa clătinându-se în timp ce-o urma pe Odrade într-un pasaj arcuit dintre două clădiri joase. Cuvintele pe care le auzise erau cele cuvenite, dar numai un Mahai şi Abdl ar fi trebuit să le rostească. În penumbra pasajului, cu paşii escortei răsunând la mică distanţă în spatele lor, Odrade îl ului spunând:

— De ce n-ai pronunţat cuvintele cuvenite? Nu eşti ultimul Maestru? Nu-ţi conferă asta demnitatea de Mahai şi Abdl?

— N-am fost ales de fraţii mei de malik, răspunse el cu o voce care i se păru lui însuşi prea slabă.

Odrade chemă un câmp ascensor şi aşteptă la intrarea liftubului. Graţie amănuntelor oferite *de* Celelalte Memorii, kehlul şi dreptul său la ghufran i se păreau noţiuni familiare - cuvinte şoptite în noapte de amanţii unor femei de mult dispărute. "Şi, astfel, putem să... " "Şi din clipa în care pronunţăm cuvintele sfinte... " *Ghufranul!* Acceptarea şi reprimirea celui care, după ce se aventurase printre powindahi, se întorcea să ceară cu umilinţă iertare pentru contactul cu păcatele inimaginabile ale necredincioşilor. *Maşeicii, în kehl întruniţi, au simţit prezenţa Dumnezeului lor.*

Panoul liftubului culisă lateral. Odrade îi făcu semn lui Scytale să intre împreună cu două gărzi şi, în timp ce-i urma, îşi spuse: *Ceva trebuie să cedeze curând. Nu putem continua micul*

nostru joc până la finalul pe care-l doreşte el.

Când Scytale şi Odrade intrară în birou, Tamalane stătea în faţa bovindoului, cu spatele la uşă. Ultimele raze ale soarelui învăpăiau acoperişurile. Apoi lumina amurgului pieri brusc, lăsând în urma ei o pregnantă impresie de contrast, noaptea ce se lăsa părând şi mai neagră din cauza licărului roşiatic care tivea încă orizontul.

În penumbra lăptoasă, Odrade expedie gărzile cu un gest al mâinii, remarcându-le reticenţa. Era limpede că Bellonda le ordonase să rămână, dar nu cutezau să se împotrivească Maicii Superioare. Indică un caniscaun aflat în faţa biroului ei şi aşteptă ca Scytale să ia loc. Tleilaxul se întoarse cu un aer bănuitor către Tamalane înainte de a se aşeza, dar îşi disimulă nervozitatea întrebând:

— De ce nu-i lumină?

— Facem o scurtă pauză de relaxare, răspunse Odrade.

Şi ştiu ce anxietate îţi provoacă întunericul!

Rămase câteva clipe în picioare, în spatele mesei de lucru, observând petele mai luminoase care se detaşau în semiobscuritate, marcând obiecte familiare: bustul lui Ghenoeh, în nişa sa de lângă fereastră; pe peretele din dreapta, tabloul înfăţişând un peisaj bucolic din vremea primelor migraţii umane în spaţiu; o grămăjoară de cristale riduliene, pe birou, şi reflexul argintiu al stiloului ei optic, concentrând slaba lumină ce mai pătrundea de afară.

L-am lăsat să fiarbă destul.

Atinse o clapă de pe consola ei. Licurigloburi strategic plasate în diferite locuri de pe pereţi şi tavan se aprinseră. În aceeaşi clipă, Tamalane se întoarse, făcând în mod deliberat să foşnească roba ei neagră, şi se postă la doi paşi în spatele lui Scytale. Părea întruchiparea ameninţătoare a tuturor misterelor Bene Gesserit.

Scytale tresărise uşor la mişcarea lui Tamalane, dar acum stătea impasibil. Caniscaunul era prea mare pentru el şi-l făcea să arate aproape ca un copil.

— Surorile care te-au salvat, începu Odrade, au spus că, pe Joncţiune, aveai comanda unei non-nave ce se pregătea să efectueze primul salt în pliurile spaţiale când s-a produs atacul Onoratelor Matres. Dumneata tocmai veneai cu o navetă monoloc, au relatat ele, şi ai schimbat brusc direcţia cu câteva

momente înainte de a se declanşa exploziile. Detectaseşi prezenţa trupelor inamice?

— Da.

Vocea lui era plină de reticenţă.

— Ştiind că ar putea localiza non-nava după traiectoria dumitale, continuă Odrade, ai dat bir cu fugiţii, lăsându-ţi fraţii să piară.

Scytale vorbi cu mâhnirea profundă a unui martor la o catastrofa:

— Am văzut începutul acelei ofensive în clipa în care am părăsit Tleilaxul. Propriile noastre explozii, menite să distrugă tot ce-ar fi putut folosi inamicului, şi laserele amplasate în spaţiu au declanşat holocaustul. Arunci am hotărât să abandonăm totul.

— Dar nu v-aţi dus direct pe Joncţiune.

— Oriunde am încercat să ne refugiem, am constatat că ele ne-o luaseră înainte. Lor le rămânea cenuşa, dar eu păstram secretele noastre.

Scytale îşi ciocăni fruntea cu degetul. *Să nu uite că posed încă destule informaţii preţioase pentru un troc!*

— Te-ai dus să ceri azil Ghildei sau CHOAM-ului pe Joncţiune, spuse Odrade. Ai avut noroc că nava noastră de spionaj s-a aflat acolo pentru a te culege înainte ca inamicul să poată reacţiona.

— Soră... (Ce greu de pronunţat era cuvântul!) Dacă eşti într-adevăr sora mea de kehl, de ce nu vrei să-mi dai servitorii Dansatori-Feţe pe care ţi-i cer?

— Există încă prea multe secrete între noi, Scytale. De pildă, de ce erai pe cale să părăseşti Bandalongul când s-au apropiat agresorii?

Bandalong!

La auzul numelui marii metropole a Tleilaxului, Scytale avu o strângere de inimă şi i se păru că simte capsula anentropică pulsând, de parcă ar fi vrut să elibereze preţiosul ei conţinut.

Bandalongul pierdut pentru totdeauna. Nu-i voi mai revedea niciodată cerul de cornalină, nu mă voi mai afla niciodată în tovărăşia fraţilor mei, a răbdătorilor Domeli şi...

— Nu te simţi bine? întrebă Odrade.

— Gândul la tot ce-am pierdut mă îmbolnăveşte!

Auzi un foşnet uşor în spatele lui şi-şi dădu seama că Tamalane era mai aproape. Atmosfera din locul acesta devenea

insuportabilă!

— De ce stă în spatele meu?

— Sunt slujitoarea Surorilor mele iar ea se află aici pentru a ne observa pe amândoi.

— Aţi prelevat celule din corpul meu, nu-i aşa? Pregătiţi în cuvele voastre un Scytale de schimb!

— Bineînţeles. Doar nu-ţi închipui că Bene Gesseritul ar lăsa să piară aici ultimul Maestru Tleilaxu.

— Nici un ghola de-al meu nu va face vreun lucru pe care eu nu l-aş face!

Şi nici nu va purta în trupul lui o capsulă anentropică!

— Ştim.

Dar ce anume nu ştim?

— Asta nu-i negociere! se plânse Scytale.

— Mă subestimezi, Scytale. Noi ştim când minţi sau când ascunzi ceva. Folosim simţuri pe care alţii nu se pricep să le folosească.

Era adevărat! Detectau o mulţime de lucruri după mirosurile corpului său, după tresăririle muşchilor săi, după expresii ale feţei pe care nu le putea masca.

Surori? Creaturile astea sunt powindah! Toate, fără excepţiei

— Porniseşi în lashkar, îl îmboldi Odrade.

Lashkar! Cât de mult ar fi vrut să fie *aici* în lashkar! Cu o armată de combatanţi polimorfi, cu aghiotanţi din rândul Domelilor... pentru a nimici aceste creaturi ale răului! Dar nu îndrăznea să mintă. Cea din spatele lui era, probabil, o Dreptvorbitoare. Experienţa vieţilor sale multiple îi spunea că Dreptvorbitoarele Bene Gesserit fuseseră dintotdeauna inegalabile.

— Comandam un detaşament de khasadari, spuse el. Căutam o turmă de Fiutari pentru apărarea noastră.

Turmă? Ştiau tleilaxu despre Fiutari lucruri ce nu fuseseră dezvăluite Comunităţii Surorilor?

— Eraţi pregătiţi pentru acte de violenţă. Au aflat cumva Onoratele Matres de misiunea voastră şi v-au luat-o înainte? Mie cam aşa-mi face impresia.

— De ce le spui Onorate Matres?

Vocea lui Scytale fusese aproape un guiţat.

— Pentru că aşa îşi spun ele însele, răspunse Odrade.

Şi acum, o mică pauză. Să se perpelească un pic pe jăraticul

propriilor sale greşeli.

Are dreptate! gândi Scytale. *Am fost trădaţi.* Gândul era mai mult decât amar. Îl frământă în minte, întrebându-se cum să reacţioneze. *O mică destăinuire? Nu există* mică *destăinuire, cu femeile astea.*

Un suspin îi umflă pieptul. Capsula anentropică şi conţinutul ei. Preocuparea lui esenţială. *Orice,* numai să obţină acces la propriile lui cuve axlotl!

— Descendenţi ai celor pe care i-am trimis în Dispersie s-au întors cu Fiutari capturaţi, spuse el. O rasă de oameni încrucişaţi cu feline, după cum fără-ndoială că ştiţi. Dar n-am reuşit să-i reproducem în cuvele noastre. Şi, înainte de-a putea să determinăm motivele, cei care ne fuseseră furnizaţi au murit.

Trădătorii nu ne-au adus decât doi! Ar fi trebuit, să bănuim că nu-i lucru curat.

— Nu v-au adus prea mulţi Fiutari, nu-i aşa? Ar fi trebuit să bănuiţi că era vorba de-o momeală.

Poftim! Iată ce pot să scoată ele dintr-o mică destăinuire!

— De ce Fiutarii n-au vânat şi masacrat Onorate Matres pe Gammu? continuă Odrade.

Era una dintre întrebările ridicate de Duncan şi merita un răspuns.

— Ni s-a spus că nu primiseră ordin s-o facă. Nu ucid decât dacă li se ordonă.

Ştie asta. Vrea să mă pună la încercare.

— Şi Dansatorii-Feţe ucid la comandă, spuse Odrade. Te-ar ucide şi pe dumneata dacă le-ai da ordin. Aşa este?

— Ordinul acesta e rezervat cazurilor când trebuie să se împiedice ca secretele noastre să cadă în mâinile inamicilor.

— Ăsta-i motivul pentru care vrei Dansatori-Feţe? Ne consideri inamice?

Înainte ca el să poată încropi un răspuns, imaginea în mărime naturală a Bellondei se proiectă deasupra mesei, uşor translucidă pe fondul cristalelor riduliene de la Arhive.

— Comunicat urgent din partea Sheeanei! rosti Bellonda. Explozia masei de mirodenie s-a produs. Au apărut viermii de nisip! (Imaginea ei se întoarse spre Scytale, mişcarea fiind perfect coordonată de ochii com.) Ai pierdut o importantă monedă de schimb, Maestre Scytale! Avem, în sfârşit, mirodenia noastră!

Proiecţia dispăru cu un *clic* desluşit, lăsând în urmă un uşor miros de ozon.

— Vreţi să mă trageţi pe sfoară! izbucni Scytale.

Dar în clipa următoare uşa aflată în stânga lui Odrade se deschise şi Sheeana intră remorcând un conteiner pe suspensii, a cărui lungime nu depăşea doi metri. Licurigloburile din încăpere se oglindeau în pereţii lui transparenţi, ca nişte steluţe galbene. În interiorul conteinerului se agita ceva!

Fără a rosti nici o vorbă, Sheeana se trase în lături, lăsându-i să privească. Atât de mic! Viermele n-avea nici jumătate din lungimea conteinerului, dar era perfect, până la ultimul amănunt, în culcuşul lui de nisip auriu.

Scytale nu-şi putu înăbuşi o exclamaţie de stupoare. Profetul!

Reacţia lui Odrade fii pragmatică. Se aplecă deasupra conteinerului, privind cu atenţie în interiorul minusculei guri. Suflul pârjolitor din furnalul lăuntric al unui vierme uriaş redus la această parodie liliputană?

Dinţi de cristal sclipiră când viermele îşi înălţă segmentele anterioare. În timp ce gura deschisă părea să cate într-o parte şi-n alta, văzură cu toţii, în spatele şiragului de dinţi, focul în miniatură al straniei sale chimii.

— Sunt cu miile, spuse Sheeana. Au venit, ca întotdeauna, atraşi de erupţia masei de mirodenie.

Odrade rămase tăcută. *Am reuşit!* Dar acest moment de triumf îi aparţinea Sheeanei. Ea merita să profite cu prisosinţă de el. Scytale nu arătase niciodată atât de înfrânt.

Sheeana deschise capacul conteinerului şi scoase viermele, ţinându-l în braţe ca pe un bebeluş. Stătea perfect liniştit.

Odrade inspiră adânc, uşurată. *Are aceeaşi putere asupra lor.*

— Scytale, rosti ea.

Tleilaxul părea incapabil să-şi ia ochii de la vierme.

— Mai eşti slujitorul Profetului? continuă Odrade. Iată-l aici, în faţa ta!

Scytale nu ştia ce să facă. Vedea, într-adevăr, un vlăstar al Profetului? Ar fi vrut să-şi dezavueze reacţia iniţială de stupoare, dar ochii nu-i dădeau voie.

Odrade spuse cu voce blândă:

— În timp ce voi eraţi lansaţi în misiunea voastră stupidă, în

misiunea voastră *egoistă,* noi îl slujeam pe Profet! Am salvat ultimul său descendent şi l-am adus aici. Canonicatul va deveni o altă Dune!

Se întoarse la birou şi se aşeză, împreunând mâinile în faţa ei. Bell urmărea scena prin ochii com, desigur. Observaţiile unui mentat aveau să fie preţioase. Odrade ar fi preferat să privească şi Idaho. Oricum, avea să aibă acces, ulterior, la o înregistrare holo. Pentru ea era limpede că, până acum, Scytale nu văzuse în Bene Gesserit decât o unealtă pentru resuscitarea scumpei sale civilizaţii tleilaxu. Avea să-l determine această nouă întorsătură să dezvăluie secretele încă ascunse ale cuvelor sale? Ce avea să ofere?

— Am nevoie de timp ca să reflectez, rosti el cu un tremur în glas.

— La ce să mai reflectezi?

El nu răspunse, concentrându-şi din nou atenţia asupra Sheeanei, care reintroducea micul vierme în container, mângâ-indu-l încă o dată înainte de a închide capacul.

— Răspunde-mi, Scytale, insistă Odrade. Cum de mai poţi sta în cumpănă? Profetul nostru este aici! Spui că slujeşti Marea Credinţă. Ei bine, slujeşte-o!

Îşi dădea seama cum se spulberau visurile tleilaxului. *Propriii săi Dansatori-Feţe, pentru a înregistra memoria victimelor lor, pentru a le copia înfăţişarea şi comportamentul...* Sigur, nu trăsese niciodată nădejde c-ar putea să înşele o Cucernică Maică... Dar acolite sau simpli muncitori din Canonicat... Toate secretele pe care sperase să le descopere, volatilizate! La fel de sigur pierdute, acum, ca şi ruinele carbonizate ale planetelor tleilaxu.

Profetul "nostru". Aşa spusese ea. Scytale o privi buimac pe Odrade, fără s-o vadă cu adevărat. *Ce trebuie să fac? Femeile astea nu mai au nevoie de mine, dar eu am nevoie de ele!*

— Scytale... (Cât de molcom era glasul ei!) Marea Convenţie nu mai există. Acolo, în spaţiu, e un univers nou.

El înghiţi anevoie. Noţiunea de violenţă căpătase o nouă şi cumplită dimensiune. În Vechiul Imperiu, Convenţia garanta represalii imediate împotriva oricui ar fi cutezat să pârjolească o planetă, atacând-o din spaţiu.

— Suntem în plină escaladă a violenţei, Scytale, continuă Odrade cu o voce care nu era decât un pic mai mult decât o

şoaptă. Noi *dispersăm* grăunţii mâniei.

Atenţia lui Scytale se concentră dintr-o dată asupra ei. *Ce tot spune?*

— Ura acumulată împotriva Onoratelor Matres... murmură ea. Nu eşti singurul care a suferit pierderi, Scytale. Înainte vreme, când apăreau probleme în civilizaţia noastră, toată lumea striga: "Aduceţi o Cucernică Maică!" Onoratele Matres nu mai îngăduie asta. Miturile sunt reconvertite. Trecutul nostru apare scăldat într-o lumină aurie. "Era mai bine pe vremuri, când ne putea ajuta Bene Gesseritul. Unde mai găseşti o Dreptvorbitoare demnă de încredere în ziua de azi? Un arbitraj? Aceste Onorate Matres nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta! Cucernicele Maici erau întotdeauna curtenitoare, s-o recunoaştem. "

Văzând că Scytale nu spune nimic, continuă:

— Gândeşte-te la pe s-ar putea întâmpla dacă mânia asta s-ar dezlănţui sub forma unui Jihad!

Şi, cum Scytale continua să tacă, adăugă:

— Ai văzut doar. Tleilaxu, Bene Gesseritul, preoţii Zeului Fracţionat, şi cine ştie câţi alţii... Cu toţii, hărţuiţi, vânaţi ca nişte sălbăticiuni.

— Nu pot să ne ucidă pe toţi! izbucni el într-un strigăt chinuit.

— Aşa crezi? Dispersaţii voştri au făcut cauză comună cu Onoratele Matres. Eşti convins c-ai putea găsi adăpost în Dispersie?

Alt vis spulberat: mici grăunţe tleilaxu, încăpăţânate ca nişte răni purulente, aşteptând ziua Marii Renaşteri aduse de Scytale.

— Împilarea îi căleşte pe oameni, declară el, dar cuvintele lui n-aveau nici o forţă. Până şi preoţii de pe Rakis au găsit găuri în care să se ascundă! adăugă, la disperare.

— Cine ţi-a spus asta? *Amicii* dumitale întorşi din Dispersie? Tăcerea lui era un răspuns suficient pentru Odrade.

— Bene Tleilaxul a ucis Onorate Matres şi ele ştiu asta, spuse ea, fără a-i da timp să răsufle. Nu se vor lăsa până ce nu vă vor fi exterminat.

— Şi pe voi.

— Suntem parteneri din necesitate, dacă nu dintr-o credinţă comună, rosti ea în cel mai pur limbaj al Islamiyatului, şi văzu numaidecât licărul de speranţă care apăru în privirea lui.

Kehlul şi Shariatul ar mai putea încă să-şi redobândească vechea semnificaţie printre popoare care-şi formulează gândurile în Graiul lui Dumnezeu.

— Parteneri? tatonă el terenul, cu voce slabă şi extrem de şovăitoare.

Odrade adoptă un ton tăios:

— Într-un anumit fel, e o bază mai fiabilă decât oricare alta pentru o acţiune comună. Fiecare dintre noi ştie foarte bine ce vrea celălalt. E un mecanism intrinsec. O sită care nu reţine decât posibilităţile cu cele mai mari şanse de izbândă.

— Şi ce aşteptaţi de la mine?

— Ştii deja.

— Cum să fabricaţi cele mai bune cuve; da, ştiu.

Clătină din cap, în mod vizibil nesigur. Schimbările pe care le implica această cerere!

Odrade se întreba dacă nu trebuia să-şi manifeste pe faţă mânia. Cât de obtuz era! Dar îl vedea încolţit de panică. Vechile valori se modificaseră. Onoratele Matres nu mai constituiau singura sursă de dezordine. Scytale nici măcar nu cunoştea amploarea schimbărilor care contaminaseră propriii săi Dispersaţi!

— Timpurile se schimbă, spuse ea.

Schimbări, gândi el. *Ce cuvânt neliniştitor.*

— Am neapărată nevoie de Dansatori-Feţe în slujba mea! zise. Apoi, aproape rugător: Şi de câteva cuve?

— Consilierele mele şi cu mine vom reflecta asupra acestei chestiuni.

— La ce să mai reflectaţi?

Îi servea înapoi propriile ei cuvinte.

— Dumneata n-ai nevoie decât de propria dumitale aprobare. Eu însă am nevoie de cea a Surorilor mele. (îi adresă un surâs sec.) Aşa că, iată, vei avea şi dumneata timp de reflecţie.

Îi făcu semn lui Tamalane, care chemă gărzile.

— Mă întorc la non-navă? întrebă Scytale din prag.

Părea un pitic între cele două siluete înalte care îl încadrau.

— Da; dar nu va mai trebui să mergi pe jos.

El îşi îndreptă încă o dată privirea spre vierme înainte de a ieşi.

După plecarea lui Scytale şi a escortei sale, Sheeana spuse:

— Ai făcut bine că n-ai stăruit mai mult. Era pe punctul de a cădea pradă panicii.

Bellonda intră în birou.

— Poate c-ar fi mai bine să-l omorâm, zise ea.

— Bell! Ia înregistrarea şi mai priveşte o dată toată întrevederea. Dar de data asta pune-te pe modul mentatic!

Bellonda înţepeni.

Tamalane pufni în râs.

— Prea te bucuri de necazul altora, Tam, spuse Sheeana. Tamalane ridică din umeri, dar Odrade fu încântată.

Sheeana n-o mai tachinează pe Bell?

— Când ai spus că Planeta Canonicatului va deveni o altă Dune a început să-i dea târcoale panica, rosti Bellonda cu voce îndepărtată, de mentat.

Odrade sesizase reacţia, dar nu făcuse încă, în mod conştient, apropierea. Acesta era rolul preţios al unui mentat: putea să discearnă structuri şi sisteme, realizând conglomerate. Bell percepuse o structură precisă în comportamentul lui Scytale.

— Mă întreb: redevine totul real? continuă Bellonda.

Odrade înţelese imediat la ce se referea. O particularitate stranie a tărâmurilor dispărute. Atâta timp cât Dune rămăsese o planetă vie, cunoscută, existase un fel de fermitate istorică în privinţa prezenţei sale în Registrul Galactic. Puteai să-ţi aţinteşti degetul asupra unei proiecţii şi să spui: "Aceasta e Dune. Cândva numită Arrakis şi, mai apoi, Rakis. Dune, în virtutea caracterului ei de deşert total, din epoca lui Muad'Dib. "

Era suficient însă ca locul să fie distrus, şi o patină mitologică se forma, protestând vehement împotriva *realităţii* proiectate. Cu timpul, asemenea locuri deveneau total mitice. *Arthur şi Masa Rotundă. Camelot, cetatea unde nu plouă decât noaptea. Un Control Meteo remarcabil, pentru vremea aceea!*

Dar acum apăruse o nouă Dune.

— Puterea mitului, murmură Tamalane.

Ahhh, da! Tam, care nu mai avea mult până la despărţirea de lumea celor vii, era mai sensibilă la mecanismele miturilor. Misterul şi taina, uneltele cu care lucra Missionaria, fuseseră folosite şi pe Dune, de Muad'Dib şi de Tiran. Seminţele fuseseră semănate. Chiar dacă preoţii Zeului Fracţionat merseseră la pierzanie, miturile legate de Dune proliferau.

— Melanjul, rosti Tamalane.

Celelalte pricepură numaidecât ce voia să spună. O nouă speranţă putea fi injectată în Dispersia Bene Gesserit.

— De ce vor să ne omoare şi nu să ne înrobească? întrebă Bellonda. Asta m-a intrigat de la bun început.

Poate că Onoratele Matres voiau, într-adevăr, să nu rămână în viaţă nici o Cucernică Maică, Poate că nu le interesa decât secretul folosirii mirodeniei. Dar distruseseră Dune. Distruseseră Tleilaxul. Era un lucru de care trebuia ţinut seamă în eventualitatea unei confruntări cu Regina-Păianjen — dacă Dortujla avea să izbutească.

— Pentru ele nu există ostatici utili? întrebă Bellonda.

Odrade observă expresiile Surorilor ei. Urmăreau, toate patru, acelaşi fir conducător, ca şi cum ar fi gândit cu acelaşi creier. Lecţiile aplicate de Onoratele Matres, lăsând puţini supravieţuitori, nu făceau decât să impună şi mai multă precauţie virtualilor adversari. Instituiau o lege a tăcerii înlăuntrul căreia amintirile amare deveneau mituri amare. Onoratele Matres erau pe potriva barbarilor din toate epocile. Sânge, nu prizonieri. Violenţă oarbă, dezlănţuită.

— Cred că Dar are dreptate, zise Tamalane. Ne-am căutat aliaţi prea aproape de casă.

— Fiutarii nu s-au creat singuri, spuse Sheeana.

— Cei care i-au creat speră să ne treacă sub dominaţia lor, declară Bellonda pe tonul fără echivoc al unei Proiecţii Primare. Asta înseamnă şovăiala pe care Dortujla a perceput-o la Îngrijitori.

Aşadar, acesta era pericolul şi erau nevoite să-l înfrunte, cu toate consecinţele posibile. Ca întotdeauna, totul se rezuma la oameni. La oameni... contemporani. Puteai să înveţi multe lucruri valoroase studiindu-ţi contemporanii şi cunoştinţele dobândite de ei din trecutul lor. Celelalte Memorii nu erau singurul mijloc de acces la istorie.

Odrade avu sentimentul că se întorsese acasă după o absenţă îndelungată. Exista un soi de familiaritate în felul în care erau pe cale să gândească toate patru în clipa aceasta. O familiaritate ce depăşea noţiunea de loc. Comunitatea Surorilor era Casa lor.

Nu clădirile care le ofereau un adăpost vremelnic, ci colectivitatea lor, simplul fapt că se aflau împreună.

Bellonda dădu glas acestui gând, pentru toate patru:
— Mă tem că am lucrat în direcţii contrare.
— Teama-i de vină, rosti Sheeana.
Odrade nu se încumetă să zâmbească. Celelalte ar fi interpretat-o greşit şi n-avea chef să se lanseze în explicaţii.
Să-i dobândim doar pe Murbella, ca Soră, şi pe Bashar, restaurat! Pe urmă, poate că vom avea o şansă în luptă!
Exact în clipa ceea, când era plină de optimism, semnalul circuitului de comunicaţii bâzâi scurt. Din pur reflex, aruncă o privire spre suprafaţa de proiecţie şi recunoscu imediat criza. Iată! O criză putea fi declanşată de un lucru atât de (relativ) mărunt! Clairby, rănit mortal într-un accident de topter. Mortal, în afară de cazul când... Alternativa era limpede pentru ea. Un ciborg. Unica soluţie. Tovarăşele ei vedeau mesajul invers, dar te deprindeai repede să citeşti informaţiile-în-oglindă când îţi desfăşurai activitatea în Casa Canonicatului. Ştiau.
Unde se află linia de demarcaţie?
Bellonda, de pildă, cu ochelarii ei antici, când ar fi putut să aibă ochi artificiali sau vreuna dintre numeroasele proteze care existau, vota cu trupul.
Iată ce înseamnă condiţia de fiinţă umană. Încearcă să te cramponezi de tinereţe şi ea îşi va bale joc de tine depărtându-se în goană. Melanjul e de ajuns... şi, poate, chiar prea mult.
Odrade recunoştea ce erau pe cale să-i spună propriile ei sentimente. Dar ce era de făcut cu imperativele Bene Gesseritului? Bell putea să voteze cum voia, ca individ, şi toată lumea îi accepta, ba chiar îi respecta votul. Decizia Maicii Superioare însă angaja întreaga Comunitate a Surorilor.
Mai întâi cuvele axlotl şi acum asta!
Imperativele spuneau că nu-şi puteau permite să piardă specialişti de calibrul lui Clairby. Aveau, şi-aşa, prea puţini. Nu numai că plasa era prea întinsă, dar pe alocuri începeau să apară găuri. Transformarea lui Clairby într-un ciborg însă ar fi putut să reprezinte o înnăditură salutară.
Doctorii Suk erau pregătiţi în orice moment. "Măsură de precauţie" pentru cazul în care i s-ar fi întâmplat un accident unei persoane de neînlocuit. *Ca Maica Superioară, de pildă?*
Odrade însăşi aprobase această măsură, cu obişnuitele ei rezerve. Unde erau, acum, acele rezerve?
*Ciborg... Î*ncă unul dintre nenumăratele compozite seman-

tice. În ce moment cibernetica şi adaosurile mecanice la organismul uman deveneau dominante? Unde se afla limita dincolo de care un ciborg înceta să mai fie o fiinţă umană? Tentaţiile erau din ce în ce mai puternice. "Doar încă o mică modificare. " Şi era atât de uşor de *modificat* până ce compozitul uman se transforma într-un executant obedient.

Dar... Clairby?

Circumstanţele de forţă majoră spuneau: "Trebuie transformat în ciborg!" Se afla Comunitatea Surorilor într-o situaţie atât de disperată? Odrade era obligată să răspundă afirmativ.

Gata. Decizia nu-i scăpa pe de-a-ntregul de sub control, dar scuza era la îndemână. *Soluţie dictată de necesităţi.*

Jihadul Butlerian îşi lăsase amprenta de neşters asupra oamenilor. Războiul fusese purtat şi câştigat... o vreme. Dar iată că acel străvechi conflict cerea, acum, o nouă bătălie.

În momentul de faţă era în joc supravieţuirea Comunităţii Surorilor. Câţi specialişti cu înaltă calificare în domeniul tehnic mai rămăseseră în Canonicat? Cunoştea răspunsul fără a avea nevoie să consulte cifrele. Nu destui.

Se aplecă deasupra consolei şi apăsă pe clapa de transmisie.

— Transformaţi-l în ciborg, ordonă.

Bellonda scoase un mârâit. *De aprobare sau de dezaprobare?* N-avea să spună niciodată. Acesta era domeniul de decizie al Maicii Superioare. Treaba ei!

Cine a câştigat această bătălie? se întrebă Odrade.

Mergem pe o linie delicată perpetuând genele Atreides (ale Sionei) în populaţiile noastre, datorită protecţiei pe care ne-o oferă împotriva preştiinţei. Purtăm în tolba aceasta Kwisatz Haderachul! Nu hazardul e cel care l-a creat pe Muad'Dib. Profeţii fac ta prezicerile să se împlinească. Vom mai îndrăzni vreodată să ignorăm din nou simţul nostru Tao şi să sprijinim o cultură care detestă hazardul şi cerşeşte profeţia?

Referat de arhivă (adixto)

ZORII ABIA MIJISERĂ când Odrade ajunse la non-navă, dar Murbella se sculase şi lucra deja în faţa unui mek de exerciţiu în momentul în care Maica Superioară intră în sala de antrenament.

Odrade parcursese ultimul kilometru pe jos, prin livezile care înconjurau spaţioportul. Putinii nori ai nopţii se destrămaseră la apropierea zorilor, apoi se risipiseră, descoperind un cer spuzit de stele.

Recunoscuse o uşoară variaţie meteorologică menită să smulgă încă o recoltă regiunii, dar, oricum, precipitaţiile în continuă scădere abia dacă mai izbuteau să menţină în viaţă livezile şi păşunile.

Pe drum, Odrade se simţise copleşită de melancolie. Iarna care tocmai trecuse fusese o linişte scump plătită între două furtuni. Viaţa era un holocaust. Curăţarea polenului de către insectele lacome... Fructificaţia şi împrăştierea seminţelor după înflorire… Livezile acestea reprezentau o furtună secretă, a cărei putere rămânea ascunsă în torentele vijelioase ale vieţii. Dar câte distrugeri! Orice viată nouă era purtătoare de schimbări. Schimbătorul venea, de flecare dată, diferit. Viermii de nisip aveau să aducă puritatea deşertului vechii Dune.

Pustiirea cauzată de această forţă de transformare stăpânea imaginaţia lui Odrade. Îşi reprezenta peisajul din jur preschimbat într-o mare de dune bătute de vânturi, habitat pentru descendenţii lui Leto II.

Artele Canonicatului aveau să cunoască o mutaţie — miturile unei civilizaţii înlocuite cu ale alteia.

Ecoul acestor gânduri o însoţise pe Odrade în sala de antrenament şi-i colora starea de spirit în timp ce o privea pe Murbella, care încheia o repriză de efort extenuant înainte de a se retrage un pas, gâfâind.

O zgârietură înroşea dosul mâinii ei stângi în locul unde o surprinsese un atac al impozantului mek. Automatul de antrenament se înălţa în mijlocul sălii ca un pilon auriu împănat de arme ce ieşeau şi reintrau asemenea mandibulelor unei insecte furioase.

Murbella purta un colant verde iar porţiunile dezgolite ale pielii ei luceau de sudoare. În ciuda rotunjimii pronunţate a pântecelui, dădea o impresie de graţie şi agilitate. Trupul ei iradia sănătate. Era o strălucire care venea din interior, în parte

datorită sarcinii, dar mai exista şi-altceva — ceva mai profund, fundamental, care o impresionase pe Odrade încă de la prima lor întâlnire şi care fusese remarcat şi de Lucilla atunci când o capturase pe Murbella pentru a-l salva pe Idaho de pe Gammu. Sănătatea aceasta, sălăşluind înlăuntrul ei, era ca un magnet menit să atragă atenţia asupra unui izvor adânc de vitalitate.

Trebuie s-o dobândim cu orice preţ!

Murbella îşi văzuse vizitatoarea, dar refuză să se lase întreruptă.

Încă nu, Maică Superioară. Pruncul meu se va naşte curând, însă trupul acesta va. avea nevoie de puteri şi după aceea.

Odrade observă abia atunci că mekul simula furia — reacţie programată prin zădărnicirea unora dintre circuitele sale. Era un mod de lucru extrem de periculos!

— Bună dimineaţa, Maică Superioară.

Glasul Murbellei ieşise modulat de efortul eschivelor şi al răsucirilor pe care ea le executa cu viteza fulgerătoare ce-o caracteriza.

Mekul reteza şi hăcuia aerul în jurul ei, în timp ce senzorii lui săgetau, bâzâind, în toate părţile, încercând să-i urmărească mişcările.

Odrade pufni. Vorbitul în asemenea momente sporea pericolele pe care le prezenta automatul. Nici o clipă de neatenţie nu era îngăduită în jocul acesta primejdios. *Destul!*

Comenzile mekului se aflau pe un mare panou verde de pe peretele din dreapta uşii. Modificările aduse circuitelor de Murbella erau vizibile — fire care atârnau, cristale de memorie dislocate. Odrade întinse o mână şi deconectă aparatul.

Murbella se întoarse spre ea.

— De ce ai modificat circuitele? întrebă Odrade.

— Pentru efectul de furie.

— Asta obişnuiesc să facă Onoratele Matres?

— Vrei să spui, când vor să îndoaie teiul cât e tânăr? rosti Murbella, masându-şi mâna rănită. Dar dacă teiul ştie cum e îndoit, şi consimte?

Odrade simţi o înflăcărare subită.

— Consimte? De ce?

— Pentru că vede în asta ceva... formidabil.

— Ca o îmbătare cu adrenalină?

— Ştii bine că nu!

Murbella, care-şi recăpătase răsuflarea, o fulgeră cu privirea.
— Atunci?
— E vorba de... provocarea de-a realiza mai mult decât ai crezut vreodată c-ar fi cu putinţă. N-ai bănuit nici o clipă că poţi fi atât de... atât de iscusită, atât de expertă şi desăvârşită într-un domeniu.
Odrade îşi disimulă entuziasmul.
Mens sana in corpore sano... O dobândim, în sfârşit!
— Dar ce preţ ai de plătit! spuse cu voce tare.
— Un preţ? se miră Murbella. Atâta timp cât am posibilitatea, sunt încântată să plătesc.
— Iei ce vrei şi plăteşti pe urmă?
— Graţie magicului corn al abundenţei Bene Gesserit... Pe măsură ce mă desăvârşesc, capacitatea mea de plată sporeşte.
— Bagă de seamă, Murbella. Cornul abundenţei, cum îi spui tu, s-ar putea transforma într-o cutie a Pandorei.
Murbella cunoştea expresia. Rămase nemişcată, privind-o fix pe Maica Superioară, şi de pe buzele ei scăpa un "Oh?" abia perceptibil.
— Cutia Pandorei eliberează forţe de distragere puternice, care risipesc energiile tale vitale. Spui cu uşurinţă că eşti "pornită pe pantă" şi că vei deveni Cucernică Maică, dar încă tot nu ştii ce înseamnă asta şi nici ce vrem noi de la tine.
— Cu alte cuvinte, nu tehnicile noastre sexuale vă interesau.
Odrade înaintă opt paşi, cu o ţinută în mod deliberat maiestuoasă. Când Murbella atingea subiectul acesta, singurul mijloc de-a o opri era fermitatea, cuvântul fără drept de replică al Maicii Superioare, care punea capăt oricărei discuţii.
— Sheeana a ajuns să stăpânească fără nici o dificultate tehnicile voastre, rosti ea.
— Ceea ce înseamnă că aveţi într-adevăr de gând să vă folosiţi de ea pentru copilul acela!
Dezaprobarea din glasul ei era limpede. Reziduu cultural. În ce moment începea sexualitatea umană? Sheeana, care aştepta acum în postul de gardă al non-navei, fusese nevoită să înfrunte această problemă.
"Sper că înţelegi sursa reticenţelor mele şi motivele pentru care-am păstrat tăcerea, Maică Superioară. "
"Ceea ce înţeleg este că societatea fremenă ţi-a inoculat o sumedenie de inhibiţii înainte de-a te fi luat noi în primire!"

Acest schimb de replici contribuise la limpezirea atmosferei dintre ea şi Sheeana. Dar cum putea fi reorientată actuala ei conversaţie cu Murbella?

Trebuie s-o las să decurgă până ce găsesc o ieşire.

Totul avea să se repete. Problemele nesoluţionate aveau să se iţească din nou. Faptul că aproape fiecare cuvânt pronunţat de Murbella putea fi anticipat era o adevărată caznă pentru Odrade.

— De ce refuzaţi această metodă verificată de a-i domina pe alţii, acum când ziceţi că aveţi nevoie de ea în cazul lui Teg? întrebă Murbella.

— Sclavi, asta vrei? ripostă Odrade.

Cu ochii pe jumătate închişi, Murbella îi cântări cuvintele.

I-am considerat pe bărbaţi sclavii noştri? Poate. Le provocam momente de abandon total, culmi ale extazului pe care nu le-ar fi crezut cu putinţă. Eram special antrenată să le fac asta şi, astfel, să-i supun controlului nostru.

Până când Duncan mi-a făcut mie acelaşi lucru.

Odrade observă felul în care-şi ferea ochii Murbella şi îşi dădu seama că în psihismul acestei femei existau lucruri atât de întortocheate, încât era greu de crezut că ar putea fi descoperite. *Filonul sălbatic, împins într-o direcţie pe care noi n-am urmărit-o.* Era ca şi cum puritatea iniţială a Murbellei fusese iremediabil pătată, pentru ca apoi această pată de neşters să fie disimulată sub un acoperământ care, la rândul lui, fusese mascat. Exista în ea un fel de carapace care deforma gândurile şi acţiunile. Înveliş peste înveliş peste înveliş…

— Ţi-e frică de ce-aş putea face, spuse Murbella.

— E ceva adevărat în ceea ce spui, recunoscu Odrade.

Onestitatea şi sinceritatea — unelte limitate, pe care trebuie să le folosesc acum cu prudenţă.

— Duncan.

Vocea Murbellei era neutră, semn al noilor ei aptitudini Bene Gesserit.

— Mi-e frică de ceea ce ai în comun cu el. Ţi se pare ciudat faptul că Maica Superioară recunoaşte că-i e frică?

— Ştiu ce înseamnă sinceritatea şi onestitatea.

Vorbise ca şi cum cele două noţiuni ar fi fost ceva respingător.

— Cucernicele Maici învaţă să nu renunţe niciodată la sine,

zise Odrade. Suntem antrenate să nu ne împovărăm inutil cu grija faţă de alţii.

— Asta-i tot?

— E ceva foarte profund şi cu multe ramificaţii. Apartenenţa la Bene Gesserit te marchează de o manieră aparte.

— Ştiu ce vrei să-mi spui: am de ales între Duncan şi Comunitatea Surorilor. Am ajuns să vă cunosc procedeele.

— N-aş crede.

— Există lucruri pe care n-am să le fac!

— Fiecare dintre noi este constrânsă de un anumit trecut. Şi eu am de ales, şi fac ceea ce trebuie să fac fiindcă trecutul meu e diferit de-al tău.

— Veţi continua instrucţia mea în ciuda celor pe care le-am spus adineaori?

Odrade înregistră întrebarea cu receptivitatea totală pe care-o cereau aceste confruntări cu Murbella. Toate simţurile ei erau în alertă, pentru a capta idei neexprimate, mesaje oscilând la marginea cuvintelor, ca nişte cili vibratili în căutarea contactului cu un univers periculos.

Bene Gesseritul trebuie să-şi schimbe metodele. Iar Murbella ar putea să ne călăuzească pe calea schimbării.

Bellonda avea să fie cuprinsă de oroare la o asemenea perspectivă. Multe Surori aveau s-o respingă în mod categoric. Dar asta era situaţia.

— Instrucţia. Asta-i cuvântul potrivit?

— Condiţionarea. E un termen care probabil că îţi este mai familiar.

— Ceea ce vreţi voi, de fapt, este să uniţi experienţele noastre, să faceţi din mine o persoană care să vă semene îndeajuns pentru ca între noi să se instaureze încrederea. Asta urmăresc toate sistemele de educaţie.

Nu face pe erudita cu mine, fetiţo!

— Astfel, am fi purtate de acelaşi şuvoi, nu-i aşa, Murbella?

Orice acolită din Ciclul Superior s-ar fi pus în gardă auzind-o pe Maica Superioară vorbind pe acest ton. Murbella însă rămase impasibilă.

— N-am să renunţ la el, rosti ea.

— Tu hotărăşti.

— Pe Doamna Jessica aţi lăsat-o să hotărască?

În sfârşit, o ieşire din acest impas.

Duncan o îndemnase pe Murbella să studieze viaţa Jessicăi. *Sperând să ne pună beţe în roate!* Înregistrările holo ale conversaţiilor lor pe această temă fuseseră analizate în amănunţime.

— Un personaj deosebit de interesant, spuse Odrade.

— Dragostea! În pofida tuturor învăţăturilor voastre, a *condiţionării* voastre!

— Nu consideri trădare ceea ce a făcut?

— În nici un caz!

Cu multă delicateţe, acum.

— Dar ia gândeşte-te la consecinţe: un Kwisatz Haderach... şi nepotul ei, Tiranul!

Argumente dragi inimii lui Bellonda.

— Poteca de Aur, replică Murbella. Supravieţuirea omenirii.

— Epoca Foametei. Dispersia.

Te uiţi, Bell? Nu contează. Ai să te uiţi, oricum.

— Onoratele Matres! spuse Murbella.

— Toate astea, din cauza Jessicăi? făcu Odrade. Dar Jessica s-a reîntors la cuib şi şi-a trăit restul zilelor pe Caladan.

— Ca învăţătoare pentru acolite!

— Şi ca exemplu pentru ele. Vezi ce se întâmplă când suntem sfidate?

Sfidează-ne, Murbella! Dar fă-o mai dibaci decât Jessica.

— Câteodată mă dezgustaţi! izbucni Murbella. Însă onestitatea o sili să adauge: Dar ştiţi că vreau să dobândesc şi eu ce aveţi voi.

Ce avem noi...

Odrade îşi aminti de primele ei contacte cu atracţiile Bene Gesseritului. Toate acele lucruri ce ţineau de trap, executate cu desăvârşită precizie! Simţurile ascuţite pentru a detecta cele mai infime amănunte, muşchii antrenaţi să funcţioneze cu minunată exactitate. Aceste capacităţi, la o Onorată Mater, nu puteau decât să adauge o nouă dimensiune, amplificată de extraordinara viteză a execuţiei fizice.

— Nu faceţi altceva decât să-mi rearuncaţi mingea, spuse Murbella. Încercaţi să-mi forţaţi mâna, când ştiţi foarte bine că alegerea mea e deja făcută.

Odrade păstră tăcerea. Era o formă de argumentaţie pe care, în trecutul foarte îndepărtat, iezuiţii o duseseră aproape de perfecţiune. Fluxul simultan suprapunea scenarii contradictorii:

s-o lase pe Murbella să se convingă singură; să-i dea doar un ghiont foarte subtil; să-i ofere un început de scuză, pe care ea s-o poată dezvolta în voie.

Dar, mai cu seamă, Murbella, acroşează-te de dragostea ta pentru Duncan!

— Te pricepi de minune să-mi plimbi pe sub nas avantajele Comunităţii Surorilor voastre, spuse Murbella.

— Nu suntem vitrina unui bufet cu autoservire!

Un surâs ironic flutură pe buzele Murbellei.

— Am să iau asta, pe urmă asta, şi cred c-am să-mi ofer şi o porţie dintr-asta cu cremă.

Odrade aprecie continuarea metaforei, dar trebuia să ţină cont şi de apetiturile omniprezentelor observatoare.

— Să nu rişti o indigestie fatală, rosti ea.

— Dar ofertele voastre sunt atât de tentante. Glasul, bunăoară! Ce preparat apetisant! Am acest minunat instrument în laringele meu, iar voi mă puteţi învăţa să cânt la el cu acea măiestrie supremă.

— Ai sărit de la arta culinară la muzică?

— Vreau să-i pot influenţa şi eu, ca voi, pe cei din jurul meu!

— În ce scop, Murbella? Pentru a servi ale cui interese?

— Dacă am să adopt hrana voastră, o să devin şi eu ca voi, plastoţel pe dinafară şi ceva încă şi mai dur pe dinăuntru?

— Aşa mă vezi tu, Murbella?

— Eşti bucătăreasa-şefă a ospăţului meu! Iar eu trebuie să mănânc tot ce-mi aduci. Spre binele meu, ca şi spre al vostru!

Vorbise pe un ton aproape isteric. Ciudată femeie! Uneori părea cea mai nefericită fiinţă din lume, plimbându-se prin camera ei ca un animal în cuşcă. Sticlirea aceea dementă a ochilor, punctele portocalii de pe cornee... ca în clipa aceasta.

— Refuzi în continuare să-l *lucrezi* pe Scytale?

— S-o facă Sheeana.

— Ai s-o înveţi?

— Ca să folosească lecţiile mele asupra copilului?

Se priviră lung una pe cealaltă, conştiente că împărtăşeau acelaşi gând.

Nu există conflict între noi, pentru că fiecare are nevoie de cealaltă.

— M-am angajat alături de voi pentru ceea ce-mi puteţi da, rosti Murbella cu voce joasă. Dar vrei să ştii dacă aş fi capabilă

să acţionez împotriva acestui angajament?

— Ai fi?

— Nu mai mult decât ai fi dumneata însăţi, dacă aşa ţi-ar cere împrejurările.

— Crezi că vei regreta vreodată această decizie?

— Bineînţeles!

Ce însemna întrebarea asta neghioabă? Oamenii aveau *întotdeauna* regrete. Murbella o spuse cu voce tare.

— E o confirmare a onestităţii tale intrinsece. Ne bucură faptul că nu navighezi sub pavilionul minciunii.

— Există minciună la voi?

— Desigur.

— Pesemne că ştiţi cum s-o extirpaţi.

— O face pentru noi Agonia. Minciuna nu poate răzbate prin esenţa de mirodenie.

Odrade simţi accelerarea ritmurilor lăuntrice ale Murbellei.

— Şi nu-mi veţi cere să renunţ la Duncan?

Tonul întrebării era încordat.

— Legătura asta ridică unele dificultăţi, dar sunt dificultăţile tale.

— E un alt mod de a-mi cere să renunţ la el?

— Doar de a accepta posibilitatea, atâta tot.

— Nu pot.

— Nu vrei?

— Ţi-am răspuns sincer. Sunt incapabilă.

— Şi dacă ţi s-ar arăta cum s-o faci?

Murbella o privi în ochi pe Odrade preţ de câteva clipe, apoi rosti:

— Era cât pe ce să spun că asta m-ar elibera, dar...

— Dar?

— N-aş putea fi liberă atâta timp cât el ar rămâne legat de mine.

— E o renunţare la principiile Onoratelor Matres?

— Renunţare? Nu-i un cuvânt potrivit. Pur şi simplu, am depăşit stadiul la care au rămas fostele mele Surori.

— Fostele?

— Încă Surori cu mine, dar aparţinând copilăriei. De unele îmi amintesc cu drag, de altele, cu o profundă aversiune. Foste tovarăşe de joacă, într-un joc care a încetat să mă mai intereseze.

— Şi această decizie te satisface?

— Dumneata eşti satisfăcută, Maică Superioară?

Odrade bătu din palme, cu nestăvilită bucurie. Cât de repede îşi însuşise Murbella simţul ripostei Bene Gesserit!

— Satisfăcută? Ce cuvânt infernal!

În timp ce Odrade vorbea, Murbella avu senzaţia că păşeşte ca în vis spre marginea unei prăpăstii, incapabilă să se trezească pentru a evita prăbuşirea. Simţea un gol dureros în stomac şi următoarele cuvinte ale Maicii Superioare îi parveniră ca sunetul unui ecou îndepărtat.

— Pentru o Cucernică Maică, ... totul. Nu vei mai putea să uiţi asta niciodată.

La fel de iute precum se ivise, senzaţia de vis dispăru. Vocea lui Odrade redeveni rece şi apropiată.

— Pregăteşte-te pentru stadiul superior al instrucţiei.

Înainte de a înfrunta Agonia — viaţa sau moartea.

Odrade ridică privirea spre ochii com din tavan.

— Trimiteţi-o aici pe Sheeana. Va începe imediat lucrul cu noua ei profesoară.

— Vasăzică tot o s-o faceţi! O să-l *lucraţi* pe copilul acela!

— Gândeşte-te la el ca la Basharul Teg. Iţi va fi mai uşor.

Iar noi nu-ţi vom da timp să te răzgândeşti.

— Nu i-am putut rezista lui Duncan şi nu-s în stare să discut cu dumneata.

— Nu discuta nici măcar cu tine însăţi, Murbella. N-ar avea nici un rost. Teg a fost tatăl meu, şi tot trebuie să fac ceea ce fac.

Până în clipa aceea, Murbella nu înţelesese pe de-a-ntregul forţa cuvintelor pronunţate cu puţin înainte de Odrade: "Pentru o Cucernică Maică, Bene Gesseritul înseamnă totul. "

Mărite Dur, apără-mă! Aşa o să devin şi eu?

Suntem martorii unei faze trecătoare a eternităţii. Se întâmplă lucruri importante, dar unii oameni nu le observă niciodată. Survin accidente. La unele episoade nu suntem prezenţi. Trebuie să ne bizuim pe relatări. Şi oamenii îşi închid mintea. La ce

bun relatările? Istoria într-un buletin de ştiri? Preselectată în cursul unei şedinţe de redacţie, digerată şi excretată de prejudecăţi? Relatările de care-am avea nevoie vin rareori de la cei ce fac istoria. Jurnalele, memoriile şi autobiografiile sunt forme subiective de pledoarii speciale. Arhivele gem de asemenea documente mai mult decât îndoielnice.

Darwi Odrade

SCYTALE observă înfrigurarea gărzilor şi a tuturor celorlalte persoane din preajmă de cum se apropie de bariera de la capătul coridorului. Agitaţia cu totul neobişnuită la o oră atât de matinală fusese cea care îi atrăsese atenţia şi-l făcuse să se îndrepte către barieră. O văzu, trecând cu paşi grăbiţi, pe doctoriţa Suk, Jalanto. O ştia din ziua când o trimisese Odrade să-l vadă fiindcă "nu arăta prea bine". *Altă Cucernică Maică pusă să mă spioneze!*

Ahhh! Copilul Murbellei... Asta era motivul zarvei şi al prezenţei medicului Suk.

Dar cine erau celelalte? Nu văzuse niciodată atâtea robe Bene Gesserit în locul acesta. Şi nu numai acolite. Cucernicele Maici erau mai numeroase decât toate celelalte femei care se vânturau pe culoare. Îl duceau cu gândul la nişte sinistre păsări de pradă. În cele din urmă văzu trecând o acolită care purta pe umeri un copil. Ce de mistere!

Măcar dacă aş dispune de-o legătură cu Sistemele navei!

Se sprijini de-un perete şi aşteptă, dar toată lumea sfârşi prin a dispărea după câte-un colţ sau în spatele unei uşi. Despre unele destinaţii avea o oarecare idee, însă altele rămâneau enigmatice.

Pe Sfântul Profet! Venise până şi Maica Superioară în persoană! O văzu trecând pragul unei uşi mari prin care se retrăseseră cele mai multe persoane.

Ar fi fost inutil s-o descoasă la următoarea lor întâlnire. Era la cheremul ei acum.

Profetul este aici, şi se află în mâini powindah!

Văzând că nu mai apare nimeni pe coridoare, Scytale se întoarse în apartamentul său. Monitorul de identificare din faţa

uşii licări la trecerea lui, dar se sili să nu se uite la el. *Releul lor de identificare, iată cheia.* Cu ce mai ştia deja, această slăbiciune din Sistemele navei ixiene era o sirenă care-i urla în urechi.

Când va fi să trec la acţiune, vrăjitoarele nu-mi vor lăsa prea mult timp.

Avea să fie o tentativă disperată. Nava şi ocupanţii ei vor constitui ostaticii lui. Partida trebuia câştigată în câteva secunde. Cine putea şti ce dispozitive secrete fuseseră prevăzute, din ce trape ascunse s-ar fi putut năpusti asupra lui aceste femei îngrozitoare? Nu putea însă îndrăzni să-şi asume nici un risc înainte de a fi epuizat toate celelalte căi! Mai cu seamă acum... când Profetul se reîntorsese.

Vrăjitoare viclene! Ce alte modificări vor fi adus navei? Era un gând care nu-i dădea pace. *Mai sunt valabile cunoştinţele mele?*

Prezenţa lui Scytale în spatele barierei nu-i scăpase neobservată lui Odrade, dar deocamdată o preocupau altele. Lăuzia Murbellei (arhaismul îi plăcea lui Odrade) venise la momentul oportun pentru a-l distrage pe Idaho, pe care-l voia alături de ea în cursul încercării Sheeanei de a restabili memoria Basharului. Idaho se lăsa adesea distras de gândurile îndreptate către Murbella. Iar azi, cel puţin, era evident că Murbella n-avea să poată fi lângă el.

Odrade rămânea în continuare vigilentă în prezenţa lui. Idaho era, totuşi, un mentat.

Îl găsise, din nou, în faţa consolei sale. Când, ieşind din tubul de coborâre pe coridorul de acces spre apartamentul lui, auzise ţăcănitul releelor şi bâzâitul caracteristic al câmpului com, ştiuse numaidecât unde să-l caute.

Idaho era într-o dispoziţie bizară când îl conduse în sala de observaţie de unde aveau să-i urmărească pe Sheeana şi Teg.

Se frământă din cauza Murbellei? Sau din cauza a ceea ce ştie că urmează să vadă?

Sala de observaţie era lungă şi îngustă. Trei rânduri de scaune fuseseră dispuse în faţa peretelui transparent în sens unic, comun cu încăperea secretă în care avea să se desfăşoare experienţa. Sala era cufundată într-o penumbră cenuşie, cu doar două licurigloburi mici amplasate la colţurile tavanului, în spatele scaunelor.

Doi medici Suk erau prezenţi... deşi Odrade avea îndoieli în privinţa eventualei lor eficacităţi. Jalanto, doctoriţa Suk pe care Idaho o considera cea mai competentă, rămăsese cu Murbella.

Dovadă a grijii noastre. Reale, de altfel.

Mai multe scaune pliante fuseseră aliniate de-a lungul peretelui transparent. În caz de urgenţă, o uşă putea fi deschisă spre camera secretă.

Streggi aduse copilul pe unul dintre coridoarele exterioare, de unde nu se putea bănui existenţa sălii de observaţie, şi-l introduse în mica odaie amenajată conform instrucţiunilor date de Murbella. Mobilierul era cel al unui dormitor obişnuit, cu câteva lucruri ale lui Teg, aduse din camera lui, şi altele provenind din apartamentele ocupate de Idaho şi Murbella.

Un bârlog, îşi spuse Odrade. Locul avea un aspect întrucâtva sordid, mai ales din cauza dezordinii deliberate ce caracteriza îndeobşte locuinţa lui Idaho — haine aruncate neglijent pe un scaun, o pereche de sandale zăcând într-un colţ... Salteaua care ţinea loc de pat era una pe care o folosiseră Idaho şi Murbella. Când o examinase, cu puţin timp înainte, Odrade remarcase mirosul specific, ca de salivă, al intimităţii sexuale. Era un alt factor menit să acţioneze asupra subconştientului lui Teg.

Aici e obârşia filonului sălbatic, a acelor imbolduri pe care nu putem să le suprimăm. Ce cutezanţă, să credem că le-am putea controla. Dar trebuie.

Când Streggi dezbrăcă băiatul şi-l lăsă gol, pe saltea, Odrade simţi cum i se accelerează pulsul. Îşi trase scaunul puţin mai în faţă, conştientă că tovarăşele ei Bene Gesserit îi imitau gestul.

Cerule! gândi. *Oare nu suntem altceva decât nişte perverse care se uită prin gaura cheii?*

Asemenea gânduri erau necesare într-un moment ca acesta, dar se simţea diminuată din cauza lor. Pierdea ceva prin această intruziune. Raţionament câtuşi de puţin Bene Gesserit. Dar cât se poate de uman!

Duncan adoptase o atitudine de indiferenţă studiată, o poză uşor de recunoscut. Prea mult subiectivism în gândurile sale pentru a funcţiona normal pe modul mentatic. Adică exact ce voia ea de la el în acest moment. Mistica participării. Orgasmul ca energizant. Bell identificase corect fenomenul.

Adresându-se uneia dintre cele trei Instructoare de lângă ea, alese anume pentru forţa lor fizică, dar prezente, oficial, ca

simple observatoare, Odrade spuse:

— Ghola-ul doreşte să-şi redobândească amintirile anterioare, dar, în acelaşi timp, se teme cumplit de acest lucru. E principala barieră care trebuie înlăturată.

— Vax! interveni Idaho. Ştiţi ce lucrează în favoarea noastră în clipa de faţă? Maică-sa a fost Bene Gesserit şi i-a dat Învăţătura Profundă: Cât de probabil e faptul ca ea să fi omis să-l protejeze contra Impregnatoarelor voastre?

Odrade se răsuci brusc spre el. *Mentat?* Nu; se întorsese doar în trecutul său recent, retrăindu-l şi făcând comparaţii. Referirea la Impregnatoare, însă... Aşa să-i fi redat prima lui "coliziune sexuală" cu Murbella amintirile tuturor vieţilor sale de ghola? Rezistenţa profundă la Impregnare?

Instructoarea căreia i se adresase Odrade preferă să ignore intervenţia impertinentă a lui Idaho. Ca şi colegele ei, citise materialul de la Arhive când Bellonda le explicase care era rolul lor. Toate trei ştiau că ar fi putut fi nevoite să omoare copilul-ghola. Poseda puteri periculoase pentru ele? Observatoarele n-aveau să ştie, decât în măsura în care încercarea Sheeanei avea (sau n-avea) să reuşească.

— Streggi i-a spus pentru ce l-a adus aici, i se adresă Odrade lui Idaho.

— Ce anume i-a spus? vru să ştie Idaho.

Tonul poruncitor pe care-l folosise cu Maica Superioară îi atrase priviri aprige din partea Instructoarelor.

Odrade răspunse cu deliberată blândeţe în glas:

— I-a spus că Sheeana va încerca să-i restabilească memoria.

— Şi el ce-a zis?

— "De ce nu Duncan Idaho?"

— Răspunsul ei a fost cinstit?

Profită ca să-mi plătească o poliţă, gândi Odrade.

— Cinstit, dar fără să dezvăluie nimic. Streggi i-a spus că Sheeana cunoaşte o metodă mai bună şi că tu ai fost de acord.

— Uită-te la el! Nici măcar nu se mişcă. Sper că nu l-aţi drogat!

Le privi la rândul lui aprig pe Instructoare.

— N-am fi îndrăznit, răspunse Odrade. E doar profund introspectiv. N-ai uitat, cred, că asta e o condiţie indispensabilă. Idaho se lăsă pe spate în scaunul său, punând capul în piept.

— Murbella nu contenea să repete: "E doar un copil, doar un copil. " Ştii că am avut şi-o ceartă din cauza asta.

— Iar argumentul tău a fost întemeiat. Basharul nu era un copil. Noi pe Bashar îl redeşteptăm.

— Sper, rosti Idaho ridicând o mână şi încrucişând două degete.

Odrade făcu ochii mari, privind degetele încrucişate.

— Nu ştiam că eşti superstiţios, Duncan.

— M-aş ruga şi lui Dur, dacă aş crede că poate fi de vreun ajutor.

N-a uitat suferinţa propriei sale redeşteptări.

— Nu arăta prea multă compasiune, murmură el. Retrimite-i tot timpul mingea. Obligă-l să privească în el însuşi. Trebuie să-i provoci mânia.

Erau cuvinte din propria sa experienţă. Brusc, izbucni:

— Poate că asta-i ideea cea mai stupidă pe care-am avut-o vreodată. Ar trebui să plec de-aici, să stau cu Murbella.

— Eşti în bună companie cu noi, Duncan. Iar Murbellei n-ai cu ce să-i fii de folos în momentul ăsta. Priveşte!

Teg sărise de pe saltea şi privea ţintă ochii com din tavan.

— Nu vine nimeni să mă ajute? întrebă el cu mai multă disperare în glas decât era de aşteptat în acest stadiu. Unde-i Duncan Idaho?

Odrade puse o mână pe braţul lui Idaho când el dădu să se ridice din scaun.

— Rămâi pe loc, Duncan. Nici lui nu-i poţi fi de folos. Nu încă.

— Nu-mi spune nimeni ce am de făcut? răsună din nou vocea subţire, nesigură, a lui Teg. Ce-aveţi de gând?

Era replica pe care-o aştepta Sheeana pentru a intra în odaie printr-o uşă secretă din spatele lui Teg.

— Am venit.

Sheeana purta doar o robă azurie de borangic, aproape transparentă, care i se lipi de trup în timp ce ocolea salteaua pentru a veni în faţa lui Teg.

Băiatul o privi năuc. Asta era o Cucernică Maică? Nu văzuse nici una înveşmântată astfel.

— Dumneata ai să-mi restabileşti memoria?

Îndoială şi disperare în glasul iui.

— Te voi ajuta să ţi-o regăseşti singur.

Spunând acestea, Sheeana îşi dezbrăcă roba şi-o azvârli

departe de ea. Veşmântul pluti spre podea ca un uriaş fluture siniliu.

— Ce faci? întrebă Teg uitându-se lung la ea.

— Tu ce crezi că fac?

Sheeana se aşeză lângă el şi-i puse o mână pe penis.

Teg înclină capul de parcă i-l apăsase cineva în jos şi privi erecţia incipientă din mâna ei.

— De ce faci asta?

— Nu ştii?

— Nu!

— Basharul ar şti.

El ridică ochii spre faţa atât de aproape de-a lui.

— Ştii şi dumneata! De ce nu vrei să-mi spui?

— Nu sunt memoria ta!

— De ce murmuri aşa?

Sheeana îşi lipi buzele de gâtul lui. Murmurul ei se auzea clar în sala de observaţie. Murbella îl numea "intensificator", un stimul menit să creeze un efect de retroacţiune la răspunsul sexual. Murmurul crescu în intensitate.

— Ce faci?

Fusese aproape un ţipăt, în clipa în care Sheeana îl aşeza călare deasupra ei şi începu să-şi unduiască trupul, masându-i şalele.

— Răspunde-mi, fir-ai afurisită!

Un ţipăt în toată puterea cuvântului, de data aceasta.

De unde i-o fi venit "fir-ai afurisită "? se întrebă Odrade.

Sheeana îl strecură în ea.

Gura lui Teg formă un "ooooh" mut.

Observatorii o văzură pe Sheeana concentrându-se asupra privirii lui, dar ea îl "urmărea" şi cu alte simţuri.

Fii atentă la contracţia coapselor lui, la semnele de vagotomie şi, mai cu seamă, la momentul în care încep să i se închidă la culoare areolele. Când ajunge la acest stadiu, menţine-l până când vezi că i se dilată pupilele.

— Impregnatoare!

Strigătul lui Teg îi făcu să tresară pe toţi cei din sala de observaţie.

Teg izbea cu pumnii în umerii Sheeanei. În spatele peretelui transparent, toată lumea observă zbaterea spasmodică a pleoapelor lui în timp ce se balansa înainte şi înapoi, ca şi cum

ceva se lupta să iasă din el.

Odrade sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Exact ce-am prezis eu, rosti Idaho, rămânând aşezat.

Sheeana îl îmbrânci pe Teg pentru a scăpa de unghiile lui. Băiatul zbură la podea, dar se ridică şi se răsuci cu o rapiditate care-i năuci pe observatori. Preţ de câteva clipe lungi, Sheeana şi Teg se priviră în ochi. Încet, el îşi îndreptă spatele şi abia în momentul acela coborî privirea spre propriu-i trup. În momentul următor îşi strămută atenţia la braţul stâng, pe care-l ţinea ridicat. Apoi se uită, rând pe rând, la tavan şi la fiecare perete al camerei. Din nou, îşi examină corpul.

— Pe toţi demonii din fundul iadului, ce...

Aceeaşi voce subţire, de copil, dar cu o stranie intonaţie matură.

— Bun venit, Bashare-ghola, rosti Sheeana.

— Ai încercat să mă Impregnezi! izbucni el mânios. Crezi că maică-mea nu m-a învăţat cum să mă apăr? (Apoi expresia feţei i se schimbă dintr-o dată.) Ghola?

— Unii preferă să te considere clon.

— Cine eşti?... Sheeana!

Se răsuci brusc, făcând ochii roată. Încăperea fusese aleasă pentru intrarea ei secretă. Nu se vedea nici o uşă.

— Unde suntem? întrebă el.

— La bordul non-navei pe care-ai dus-o pe Dune cu puţin timp înainte de-a fi ucis acolo.

Sheeana continua să respecte instrucţiunile primite.

— Ucis...

Din nou, el îşi privi mâinile. Observatorii avură impresia că văd cum cad ecranele impuse de ghola amintirilor sale.

— Am fost ucis... pe Dune?

— Aproape tânguitor.

— Comportându-te eroic până în ultima clipă, spuse Sheeana.

— Şi... oamenii pe care i-am luat de pe Gammu... au fost...

— Onoratele Matres au vrut să facă din Dune un exemplu. Nu mai e decât un glob fără viaţă, carbonizat.

Furia schimonosi trăsăturile lui Teg. Se aşeză şi-şi încrucişă picioarele, punând un pumn încleştat pe fiecare genunchi.

— Da... Am citit asta în cronica vieţii... mele.

Din nou, privirea lui se îndreptă spre Sheeana. Ea şedea pe saltea, nemişcată. Acest plonjon vertiginos în abisul memoriei nu putea fi înţeles cu adevărat decât de cineva care trecuse prin Agonie. Era esenţial, acum, ca ea să păstreze o tăcere absolută.

— Nu interveni cu nimic, Sheeana, şopti Odrade. Lasă lucrurile să evolueze de la sine. Lasă-l să rezolve totul el singur.

Le făcu un semn scurt cu mâna celor trei Instructoare. Acestea se ridicară şi se postară în dreptul uşii de acces, rămânând însă cu ochii la Maica Superioară, nu la camera secretă.

— Mi se pare straniu să mă consider subiect de istorie, murmură Teg.

Vocea îi rămânea de copil, dar cu aceeaşi intonaţie matură. Închisese ochii şi respira adânc.

În sala de observaţie, Odrade se lăsă pe spătarul scaunului şi întrebă:

— Ai remarcat ceva deosebit, Duncan?

— Când l-a îmbrâncit Sheeana, s-a întors cu o rapiditate pe care n-am mai văzut-o decât la Murbella.

— Chiar mai rapid.

— Poate că... e din cauza trupului său mai tânăr şi a antrenamentului prana-bindu început de timpuriu.

— E altceva. Tu însuţi ne-ai atras atenţia, Duncan. Un factor necunoscut în celulele marcatoare ale Atreizilor.

Odrade le aruncă o privire Instructoarelor care-o observau şi scutură din cap. *Nu. Nu încă.*

— Afurisita de maică-sa, reluă ea, l-a supus la o condiţionare hipnotică de protecţie contra Impregnatoarelor şi ne-a ascuns asta.

— Dar uite ce ne-a oferit în schimb, zise Idaho. Un mijloc mai eficace de restabilire a memoriei originale.

— Ar fi trebuit să descoperim asta singure! făcu Odrade, furioasă pe ea însăşi. Scytale pretinde că tleilaxu utilizau durerea şi confruntarea. Mă întreb.

— Întreabă-l pe el.

— Nu-i chiar aşa simplu. Dreptvorbitoarele noastre nu sunt sigure în privinţa lui.

— E un maestru în arta disimulării.

— Cu ce ocazie l-ai studiat?

— Dar! Ai uitat că acum am acces la înregistrările ochilor

com?

— Ştiu, însă...

— La dracu'! Mai bine-ai fi atentă la Teg! Priveşte-l! Ce se întâmplă?

Odrade îşi strămută brusc atenţia la copil. Teg îşi ţinea privirea aţintită spre ochii com, cu o expresie de cumplită încordare.

Pentru el, totul se petrecuse ca şi cum ar fi fost trezit brusc din somn, în plin conflict militar, scuturat de mâna unui aghiotant. Ceva cerea neapărat atenţia lui! Îşi amintea că şedea în postul de comandă al non-navei, având-o alături pe Dar, în picioare, cu o mână pe ceafa lui. *Îl scărpina?* Avea ceva urgent de făcut! Ce? Corpul lui era o sursă de senzaţii bizare. Gammu... Iar acum se aflau pe Dune şi... Amintiri diferite îi reveneau, încetul cu încetul. Copilăria în Canonicat... şi Dar, care era... era... Alte amintiri îşi făceau loc. *Au încercat să mă Impregneze!*

Şuvoiul percepţiilor sale se învolbura în jurul acestui gând, ca un torent ce întâlneşte în calea sa o stâncă.

— Dar! Eşti acolo? Ştiu că eşti acolo!

Odrade se înfundă în scaun şi-şi apucă bărbia în mână. *Ei, şi-acum?*

— Mamă! strigă Ted.

Şi pe ce ton acuzator!

Odrade atinse o tastă trans de pe marginea scaunului.

— Bună, Miles. Mergem să dăm o raită prin livadă?

— Să lăsăm joaca, Dar. Ştiu pentru ce aveţi nevoie de mine. Ţin, totuşi, să te avertizez: violenţa propulsează la putere oameni cel mai adesea nepotriviţi. De parcă n-ai şti asta!

— Tot loial Comunităţii Surorilor, Miles, în ciuda a ceea ce am încercat?

Teg o privi pieziş pe Sheeana, atentă la fiecare mişcare a lui.

— Tot câinele vostru credincios.

Odrade îi aruncă o privire acuzatoare lui Idaho, care zâmbea. "Tu şi poveştile tale afurisite!"

— În regulă, Miles, gata cu joaca, dar trebuie să ştiu adevărul în legătură cu Gammu. Se zice că te mişcai mai iute decât puteai fi urmărit cu ochii.

— E adevărat.

Intonaţie neutră, indiferentă.

— Şi adineaori...

— Corpul meu actual e prea mic pentru a suporta sarcina.

— Dar ai...

— Mi-am consumat toată energia dintr-un foc şi acum mor de foame.

Odrade îl întrebă din priviri pe Idaho. El dădu afirmativ din cap. Teg spunea adevărul.

Odrade le făcu semn Instructoarelor să-şi reia locul pe scaune. Maicile şovăiră înainte de a-i da ascultare. Ce le spusese Bell?

Teg nu terminase.

— Să-mi spui dacă mă înşel, fiica mea. De vreme ce, în ultimă instanţă, fiecare individ este răspunzător în fata propriului său eu, formarea acelui eu nu cere cea mai mare grijă şi cea mai mare atenţie?

Afurisita de maică-sa l-a învăţat tot!

— Îmi cer scuze, Miles. N-am ştiut cât de bine te-a pregătit mama ta.

— A cui a fost ideea? întrebă Teg, privind spre Sheeana.

— A mea, Miles, răspunse Idaho.

— Ah, eşti şi tu acolo?

Noi amintiri îi reveniră, pic cu pic.

— Şi n-am uitat suferinţa pe care mi-ai pricinuit-o când mi-ai restabilit memoria, spuse Idaho.

Cuvintele lui avură darul să-l calmeze pe Teg.

— S-a marcat, Duncan. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. (Se uită la difuzorul care transmitea vocile celor din sala de observaţie.) Cum e aerul acolo, la vârf, Dar? Destul de rarefiat pentru gustul tău?

Ce idee ridicolă! gândi ea. *Şi ştie asta. Rarefiat? Nu-i rarefiat deloc.* Aerul era, dimpotrivă, îngreunat de respiraţia tuturor celor care-o înconjurau — inclusiv a celor ce voiau să se împărtăşească din importanta ei -, a celor cu idei (uneori, cu ideea ca s-ar descurca mai bine dacă ar fi în locul ei), a celor care întindeau mâna pentru a oferi sau pentru a cere. Rarefiat, într-adevăr! Dar simţea că Teg voise să-i spună ceva special. Ce anume?

Câteodată trebuie să mă comport ca o autocrată!

Se auzea spunându-i aceste cuvinte în cursul uneia dintre plimbările lor prin livezi, explicându-i ce însemna "autocrat" şi adăugând: *Am puterea şi sunt obligată s-o folosesc. Asta mă*

sâcâie îngrozitor.

Ai puterea, atunci foloseşte-o! Iată ce încerca să-i spună Basharul mentat. *Ucide-mă sau eliberează-mă, Dar.*

Încercă, totuşi, să câştige timp, deşi ştia că el îşi va da seama.

— Miles, Burzmali e mort, dar a păstrat în rezervă, aici, o forţă de elită instruită de el însuşi. Cei mai buni...

— Nu mă lua cu fleacuri!

Ce voce autoritară, de comandant! Tot subţire şi piţigăiată, dar toate celelalte atribute esenţiale erau prezente.

Fără a fi primit ordin, Instructoarele se întoarseră în faţa uşii. Odrade le făcu semn, furioasă, să se dea la o parte. Şi în clipa aceea înţelese că decizia ei era deja luată.

— Daţi-i hainele şi scoateţi-l de-acolo, zise ea. Spuneţi-i lui Streggi să vină aici.

Primele cuvinte pe care le pronunţă Teg când trecu pragul sălii de observaţie o alarmară pe Odrade şi o făcură să se întrebe dacă nu cumva comisese o greşeală.

— Şi dacă refuz să port bătălia aşa cum vreţi voi?

— Dar ai spus...

— Am spus multe la viaţa... la vieţile mele. Bătăliile n-au contribuit niciodată la întărirea simţului moral, Dar.

Odrade (ca şi Taraza) îl auzise nu o dată pe Bashar expunându-şi ideile asupra acestui subiect: *Războaiele lasă în urma lor un reziduu de genul " mănâncă, bea şi veseleşte-te", care, adesea, conduce în mod inexorabil la o prăbuşire morală.*

Era adevărat, dar nu ştia ce avea el în cap când îi reamintea asta. *Pentru fiecare combatant care se întoarce acasă cu sentimentul unui destin nou ("Am supravieţuit; asta trebuie să fi fost vrerea Domnului"), există numeroşi alţii care abia îşi îneacă amărăciunea şi sunt gata să cedeze la orice soluţie facilă, sub pretextul că au văzut destule în timpul războiului.*

Erau cuvintele lui Teg, însă corespundeau şi convingerilor ei.

Streggi intră în grabă, dar, înainte de-a apuca să vorbească, Odrade îi făcu semn să stea deoparte şi să aştepte în tăcere.

Pentru prima oară, acolita se încumetă să nu-i dea ascultare Maicii Superioare.

— Duncan trebuie să ştie că mai are o fată. Mama şi copilul se simt foarte bine. (Apoi, întorcându-se spre Teg:) Bună, Miles.

Abia după asta Streggi se retrase în fundul sălii şi rămase

tăcută.

Se comportă mai bine decât am nădăjduit, gândi Odrade.

Idaho se lăsă pe spate în scaun, mai destins, dar abia acum conştient de starea de tensiune care-l împiedicase să evalueze cu o eficacitate deplină evenimentele la care asistase.

Teg răspunse cu un semn din cap la salutul lui Streggi, dar i se adresă lui Odrade:

— Mai sunt ceva cuvinte de şoptit la urechea lui Dumnezeu? (Era esenţial să capteze atenţia generală şi conta pe faptul că Odrade va observa.) Dacă nu, îţi reamintesc că sunt hămesit.

Odrade îi făcu un semn lui Streggi şi o auzi pe acolită ieşind. Înţelegea încotro bătea Teg. Şi, într-adevăr, acesta urmă:

— Poate că aţi lăsat cu adevărat o cicatrice, de data asta.

Era o săgeată îndreptată împotriva pretenţiei Comunităţii Surorilor conform căreia: "Noi nu lăsăm niciodată să se acumuleze cicatrice în trecutul nostru. Adesea, cicatricele ascund mai mult decât dezvăluie. "

— Unele cicatrice *dezvăluie* mai mult decât ascund, rosti el şi se uită la Idaho. Nu-i aşa, Duncan?

De la mentat la mentat.

— Mă simt de parcă aş fi picat în mijlocul unei discuţii mai vechi, spuse Idaho.

Teg se întoarse din nou spre Odrade.

— Vezi, fiica mea? Un mentat ştie să recunoască o discuţie veche atunci când o aude. Vă lăudaţi, toate, că ştiţi ce se cere de la voi la fiecare cotitură, dar monstrul ce pândeşte la această cotitură e unul pe care l-aţi creat chiar voi!

— Maică Superioară!

Era una dintre Instructoare, care nu mai suporta să i se vorbească astfel Maicii Superioare.

Odrade n-o băgă în seamă. Simţea o mâhnire adâncă şi neîndurătoare. Prezenţa Interioară a lui Taraza îşi amintea controversa: *Suntem modelate de relaţiile Bene Gesserit. Acestea ne tocesc în felul lor aparte. Oh, sigur că suntem capabile să tăiem fără zăbavă şi în carne vie atunci când e nevoie, dar asta nu-i decât o altă formă de tocire.*

— N-am de gând să contribui la tocirea voastră, declară Teg. Aşadar, îşi amintea şi el.

Streggi reapăru cu un castron aburind, o fiertură cafenie în care pluteau bucăţi de carne. Teg se aşeză pe podea, cu

castronul pe genunchi, şi începu să înfulece, lingură după lingură, cu mişcări grăbite.

Odrade rămase tăcută, îndreptându-şi gândurile încotro le dirijase Teg. Cucernicele Maici se închideau într-o cochilie dură, pe suprafaţa căreia tot ce venea din exterior (inclusiv sentimentele) se afişa asemenea proiecţiilor. Murbella avea dreptate. Trebuia ca surorile să reînveţe trăirea sentimentelor. Dacă rămâneau în continuare simple observatoare, erau condamnate.

I se adresă lui Teg:

— Nu ţi se va cere să ne toceşti.

Atât Teg cât şi Idaho percepură şi altceva în glasul ei. Teg lăsă jos castronul gol, dar cel care vorbi primul fu Idaho.

— Chestiune de cultură, rosti el.

Teg era cu totul de acord. Surorile se arătau rareori impulsive. Chiar şi în momente de mare pericol, reacţiile lor erau întotdeauna ordonate. Depăşeau ceea ce majoritatea oamenilor înţelegea prin cultură. Surorile nu erau într-atât motivate de visuri de putere, cât de propriile lor teluri pe termen lung, o combinaţie de acţiune nemijlocită şi bizuire pe o memorie aproape nelimitată. Cu alte cuvinte, Odrade urmărea un plan bine gândit. Teg aruncă o privire spre Instructoarele care stăteau cu ochii pe el.

— Eraţi pregătite să mă ucideţi, spuse.

Nu-i răspunse nimeni. Nu era nevoie. Toată lumea recunoscuse proiecţia mentatică.

Teg se întoarse şi privi încăperea în care îşi redobândise memoria. Sheeana dispăruse. Noi amintiri şuşoteau la hotarul spiritului său conştient. Aveau să-i vorbească la timpul potrivit. Corpul acesta mic, însă... Asta era o dificultate. Şi Streggi... Întoarse privirea la Odrade.

— Ai fost mai iscusită decât îţi închipui. Dar mama mea...

— Nu cred că a anticipat asta, spuse Odrade.

— Nu... Nu era chiar atât de Atreides.

Un cuvânt încărcat de electricitate în actualele circumstanţe. Făcu să se aştearnă în sală o tăcere de un fel aparte. Instructoarele se apropiară pe nesimţite.

Maică-sa, mereu maică-sa!

Teg ignoră mişcarea insidioasă a Instructoarelor.

— Ca să răspund la întrebările pe care încă nu mi le-ai pus,

reluă el, nu pot să explic ce mi s-a întâmplat pe Gammu. Viteza mea fizică şi mentală desfide orice explicaţie. Dacă aş avea talia şi energia necesare, aş putea, într-o singură clipire de-a voastră, să părăsesc această încăpere şi să fiu pe cale să ies din navă. Oh! (Ridică o mână.) Rămân câinele vostru credincios, nu vă temeţi. Am să fac ce vreţi, însă poate că nu tocmai cum vă imaginaţi voi.

Odrade observă stupefacţia de pe feţele Surorilor ei.

Ce-am slobozit asupră-ne?

— Suntem în măsură să împiedicăm orice fiinţă să părăsească această navă, zise ea. Poate că eşti rapid, dar mă îndoiesc că ai putea fi mai rapid decât flăcările care te-ar înghiţi în clipa în care ai încerca să ieşi din navă fără îngăduinţa noastră.

— Am să ies când voi socoti eu că e timpul, şi *cu* îngăduinţa voastră. Care e cifra efectivelor de elită ale lui Burzmali despre care vorbeai adineaori?

— Aproape două milioane, răspunse Odrade, luată prin surprindere.

— Aşa de multe!

— Avea de peste două ori mai mulţi oameni sub ordinele sale, pe Lampadas, când i-au nimicit Onoratele Matres.

— Va trebui să fim mai dibaci decât sărmanul Burzmali. Ce-ar fi să mă lăsaţi să discut în linişte despre asta cu Duncan? Ăsta-i motivul pentru care ne ţineţi prin preajmă, nu-i aşa? Specialitatea noastră! (Aruncă o privire zâmbitoare ochilor com din tavan.) Sunt încredinţat că veţi studia cu de-amănuntul discuţia noastră înainte de-a aproba ceva.

Odrade şi celelalte Surori schimbară priviri care însemnau: *Ce altceva am putea face?*

În timp ce se ridica, Odrade îi spuse lui Idaho:

— Iată o excelentă problemă pentru un mentat Dreptvorbitor! După plecarea femeilor, Teg se săltă pe un scaun şi privi camera goală din spatele peretelui transparent. Experienţa fusese dură şi-şi simţea încă inima bătând cu putere de pe urma încercării.

— Straşnic spectacol, rosti el.

— Am văzut şi mai bune, răspunse pe cel mai sec ton Idaho.

— Ce mi-ar prii acum ar fi un pahar zdravăn de marinărească, dar mă îndoiesc Că acest trup de copil ar putea

să-l suporte.
— Bell va vrea să stea de vorbă cu Dar de îndată ce va ajunge în Sectorul Central, spuse Idaho.
— Ducă-se-n fundul iadului Bell! Ceea ce avem de făcut este să le dezamorsăm pe aceste Onorate Matres înainte de-a ne descoperi.
— Iar viteazul Bashar are un plan numai bun.
— Fir-ar afurisit de titlu!
Idaho inspiră scurt, şocat.
— Am să-ţi povestesc ceva, Duncan! reluă Teg cu voce înfrigurată. Într-o zi, când soseam la o întrevedere importantă cu nişte inamici potenţiali, l-am auzit pe un aghiotant care îmi anunţa sosirea: "A venit Basharul. " A fost cât pe ce să mă împiedic, surprins de abstracţie.
— Pata mentatică.
— Exact. Dar ştiam că acest titlu mă îndepărta de ceva ce nu-mi puteam îngădui să pierd. Bashar? Eram mai mult decât atât! Eram Miles Teg, cu numele pe care mi-l dăduseră părinţii mei.
— Ai intrat în angrenajul numelor!
— Întocmai. Şi mi-am dat seama că numele meu se afla la distanţă de ceva şi mai primordial. Miles Teg? Nu, era ceva mai profund decât asta. O auzeam pe mama mea spunând: "Oh, ce bebeluş dulce!" Iată-mă, aşadar, cu un alt nume: Bebeluş Dulce.
— Ai coborât şi mai adânc? întrebă Idaho, fascinat dintr-o dată.
— Eram prins. Un nume duce la alt nume care duce la alt nume care duce la nici un nume. Când am intrat în sala aceea, unde avea loc o întrevedere importantă, eram cineva fără nume. Ţi-ai asumat vreodată un asemenea risc?
— O singură dată, admise Idaho cu reticenţă.
— Ni se întâmplă tuturor măcar o dată. Mă aflam, deci, acolo. Mă documentasem în prealabil. Studiasem bine dosarele, aveam referinţe despre toţi cei prezenţi în jurul acelei mese - fizionomii, nume, titluri, plus întregul context al situaţiei.
— Dar, de fapt, nu erai acolo.
— Oh, vedeam chipurile atente care mă măsurau, evaluau, se frământau. Dar ei nu ştiau cine eram!
— Şi asta îţi conferea sentimentul unei mari puteri?
— Exact lucrul despre care am fost avertizaţi în şcoala de

mentaţi. Îmi puneam întrebarea: "Acesta e Spiritul Primei Deşteptări?" Să nu râzi. E o întrebare chinuitoare.
— Aşadar, ai coborât şi mai adânc?
Captivat de ce-i spunea Teg, Idaho ignora semnalele de avertisment care clipeau la marginile spiritului său conştient.
— O, da. Şi m-am pomenit în faimoasa "Sală a Oglinzilor", care ne-a fost descrisă şi de care am fost preveniţi să ne ferim.
— Iar atunci ţi-ai amintit cum să ieşi şi...
— Amintit? Înţeleg că ai fost şi tu acolo. Memoria a fost cea care te-a scos la liman?
— M-a ajutat.
— Ei bine, în pofida avertismentelor, eu am mai zăbovit un pic. Mi-am văzut "eul eurilor", cu permutări infinite. Reflecţii de reflecţii, la nesfârşit.
— Fascinaţia exercitată de "miezul ego-ului". Sunt afurisit de puţini cei care izbutesc să scape din acest abis. Ai avut noroc.
— Nu-s sigur că-i vorba de noroc. Ştiam că trebuie să existe o Primă Conştiinţă, o Deşteptare...
— Care descoperă că nu-i prima.
— Dar eu voiam să găsesc eul care se află la rădăcina eului!
— Cei prezenţi la întrunirea aceea n-au remarcat nimic ciudat la tine?
— Am aflat, mai pe urmă, că avusesem permanent o expresie împietrită, care nu lăsase să răzbată la suprafaţă nimic din toată acea gimnastică mentală.
— N-ai rostit nici o vorbă?
— Eram, pur şi simplu, amuţit. Dar ei au interpretat asta drept "reticenţa de aşteptat din partea Basharului". Iată la ce-i bună reputaţia.
Idaho fu cât pe ce să zâmbească, dar îşi aduse aminte de ochii com. Înţelese numaidecât cum aveau sa interpreteze câinii de pază aceste dezvăluiri. Talentul eratic prezent la un descendent periculos al Atreizilor! Surorile cunoşteau fenomenul oglinzilor. Oricine scăpa cu mintea întreagă era, în mod automat, suspect. Ce-i arătaseră lui Teg oglinzile?
Ca şi cum ar fi auzit periculoasa întrebare, Teg spuse:
— Eram prizonier şi-mi dădeam seama de asta. Mă şi vedeam sub forma unei vegetale ţintuite la pat, dar nu-mi păsa. Oglinzile erau singurul meu univers, până în clipa în care, asemeni unui obiect care iese la suprafaţa apei, am văzut

ivindu-se făptura mamei mele. Arăta, mai mult sau mai puţin, cum arătase chiar înaintea morţii.

Idaho inspiră tremurat. Îşi dădea seama Teg ce le dezvăluise în clipa aceasta ochilor com?

— Surorile or să-şi imagineze acum că sunt cel puţin un potenţial Kwisatz Haderach, continuă Teg. Un nou Muad'Dib. Vax! — cum îţi place ţie să spui, Duncan. Nici tu, nici eu nu ne-am asuma un asemenea risc. Ştim ce-a creat el şi nu suntem proşti!

Idaho era incapabil să-şi înghită nodul din gât. Aveau Surorile să accepte cele spuse de Teg? Rostea adevărul, desigur, dar...

— Mama m-a prins de mână, urmă Teg. Îi simţeam mâna! Mama mea a fost cea care m-a scos din Sala Oglinzilor. Mă aşteptam s-o văd alături de mine când m-am pomenit şezând la masa de conferinţă. Mâna îmi mai tremura încă în urma atingerii ei, dar ea dispăruse. Ştiam precis asta. Mi-am venit în fire şi m-am concentrat asupra negocierilor. Comunitatea Surorilor avea de câştigat câteva avantaje importante şi le-am obţinut pe toate.

— Ceva implantat de mama ta în...

— Nu! Am văzut-o exact aşa cum Cucernicele Maici au acces la Celelalte Memorii. A fost felul ei de a-mi spune: "De ce naiba îţi pierzi vremea aici când ai atâta treabă de făcut?" Ea nu m-a părăsit niciodată, Duncan. Trecutul nu ne părăseşte niciodată, pe nici unul dintre noi.

Brusc, Idaho întrevăzu scopul din spatele acestui lung recital al lui Teg. *Onestitate şi sinceritate, într-adevăr!*

— Ai acces la o Altă Memorie!

— Nicidecum! N-am acces decât la ce are acces oricine în cazuri de urgenţă. Sala Oglinzilor a fost un caz de urgenţă, care mi-a permis să văd şi să simt existenţa unei surse de ajutor. Dar nu am câtuşi de puţin intenţia să mă mai întorc acolo!

Idaho acceptă explicaţia. Majoritatea mentaţilor riscau un singur plonjon în Infinit şi se lămureau asupra caracterului tranzitoriu al numelor şi-al titlurilor; relatarea lui Teg însă reprezenta mult mai mult decât o simplă declaraţie despre natura fluidă sau încremenită a Timpului.

— Mi-am spus că ar fi vremea să ne prezentăm Bene Gesseritului aşa cum suntem în realitate, zise Teg. Surorile

trebuie să ştie până la ce punct pot să se încreadă în noi. Avem de lucru şi am pierdut destul timp cu stupidităţi.

Păstraţi-vă energiile pentru cei care vă fortifică. Cheltuirea energiei pentru cei slabi nu vă poate duce decât la pierzanie. (Precept OM.) Comentariu B. G.: Cine judecă?

Dosarul Dortujla

ÎN ZIUA în care fu anunţată întoarcerea lui Dortujla, nimic nu mersese bine pentru Odrade. O consfătuire referitoare la armament, cu Teg şi Idaho, se încheiase fără a se lua nici o decizie. Simţise, tot timpul cât discutaseră, ameninţarea Furiei cu toporul şi ştia că asta îi influenţa reacţiile.

În cursul după-amiezei, şedinţa de lucru cu Murbella se rezumase la vorbe, vorbe şi iar vorbe. Murbella nu reuşea să se despotmolească din problemele ei filozofice. Un impas cum rareori îi fusese dat lui Odrade să întâlnească.

Acum, în fapt de seară, stătea în colţul terasei de la periferia de vest a Sectorului Central. Era unul dintre locurile ei preferate, dar prezenţa lui Bellonda alături de ea o văduvea de liniştea pe care nădăjduise s-o găsească aici.

Sheeana, dând de ele, o întrebă pe Odrade:

— E adevărat că i-ai dat Murbellei libertatea de a părăsi nava?

— Poftim! izbucni Bellonda, pentru care aceasta era una dintre temerile profunde.

— Bell! îi tăie elanul Odrade, arătând cu mâna întinsă în direcţia livezilor. Vezi moviliţa aceea pe care n-am plantat nici un pom? Vreau să pui să mi se construiască acolo un foişor. Un pavilion, cu pridvoare de jur-împrejur, pentru contemplarea priveliştii.

Nimic n-ar mai fi putut s-o oprească pe Bellonda acum. Rareori îi fusese dat lui Odrade s-o vadă atât de furioasă. Şi cu cât mai tare tuna şi fulgera Bellonda, cu atât mai de neclintit devenea Odrade.

— Vrei un... un foişor? În mijlocul livezii? Pe ce altceva ai mai vrea să ne irosim bugetul? Foişor! Nici că se putea denumire mai potrivită pentru încă una dintre ideile năstruşnice care-ţi foiesc prin...

Era o dispută stupidă şi ştiau amândouă asta înainte de-a fi pronunţat primele douăzeci de cuvinte. Maica Superioară nu-şi putea permite să cedeze iar Bell ceda rareori, indiferent despre ce-ar fi fost vorba. Chiar şi când Odrade hotărî să se cufunde în tăcere, Bellonda continuă să atace meterezele goale. În cele din urmă, când o văzu că-şi consumase energia, Odrade spuse:

— Îmi datorezi o cină aleasă, Bell. Ai grijă să fie de cea mai bună calitate.

— Îţi datorez... Începu Bellonda, aproape bâlbâindu-se.

— Ca ofrandă de împăcare, zise Odrade. Vreau să fie servită în pavilion... În foişorul meu năstruşnic.

Când Sheeana izbucni în râs, Bellonda se văzu nevoită s-o imite, deşi râsul ei era cam strepezit. Ştia când era silită să plece capul.

— Toată lumea va spune, văzându-l: "Iată ce optimistă e Maica Superioară!" zise Sheeana.

— Ah, urmăreşti ridicarea moralului!

Ajunsă la acest punct, Bellonda ar fi acceptat aproape orice justificare.

Odrade îi zâmbi Sheeanei. *Fetiţa mea isteaţă!* Nu numai că Sheeana încetase s-o mai tachineze pe Bellonda, dar avea grijă, ori de câte ori se ivea ocazia, să consolideze amorul-propriu al mai vârstnicei Maici. Bell îşi dădea seama, fireşte. Rămânea inevitabila întrebare Bene Gesserit: *De ce?*

Conştientă de această suspiciune, Sheeana spuse:

— De fapt, ne ciondănim din cauza lui Miles şi-a lui Duncan. Iar eu, una, am început să mă satur.

— Măcar de-aş şti unde vrei să ajungi, Dar! zise Bellonda.

— Energia are propriile ei tipare, Bell!

— Ce vrei să spui? făcu Bellonda, sincer surprinsă.

— Or să ne găsească, Bell. Şi ştiu cum.

Bellonda rămase, la propriu, cu gura căscată.

— Suntem sclavii obişnuinţelor noastre, continuă Odrade. Sclavii energiilor pe care le creăm. Pot nişte sclavi să se elibereze? Cunoşti la fel de bine problema ca mine, Bell.

Măcar o dată, Bellonda era în încurcătură. Odrade o privi

lung.

Orgoliul — asta era ceea ce vedea Odrade când se uita la Surorile ei şi la locurile pe care le ocupau. Demnitatea era doar o mască. Adevărata modestie nu exista. Ceea ce exista era un conformism cât se poate de vizibil, un adevărat tipar Bene Gesserit, care, într-o societate conştientă de pericolul oricăror şabloane, suna ca un semnal de alarmă.

Sheeana era la fel de nedumerită.

— Obişnuinţe?

— Obişnuinţele ajung întotdeauna să te urmărească, să te hărţuiască. Eul pe care l-ai construit ajunge să te bântuie ca o fantomă ce dă târcoale în căutarea unui corp pe care să pună stăpânire. Suntem dependente de eul pe care l-am plăsmuit. Suntem sclavele faptelor noastre. Suntem dependente, ca de un drog, de Onoratele Matres, iar ele sunt dependente de noi!

— Iarăşi romantismul tău afurisit! făcu Bellonda.

— Da, sunt o romantică... la fel cum a fost Tiranul. El a devenit sensibil la forma încremenită a creaţiei sale. Eu sunt sensibilă la capcana preştiinţei lui.

Dar — oh! — cât de aproape e Furia! Şi cât de adâncă prăpastia!

Bellonda nu era împăcată.

— Ai spus că ştii cum ne vor găsi.

— Le va fi de ajuns să-şi recunoască propriile lor obişnuinţe şi... Ce este?

O acolită-mesageră îşi făcuse apariţia dintr-un pasaj situat în spatele Bellondei.

— Maică Superioară, Cucernica Maică Dortujla. Maica Fintil a adus-o la spaţioport. În mai puţin de-o oră vor fi aici.

— S-o conducă în biroul meu! spuse Odrade aruncându-i lui Bell o privire aproape sălbatică. A spus ceva?

— Maica Dortujla e suferindă, răspunse acolita.

Suferindă? Ce cuvânt neobişnuit, când era vorba de o Cucernică Maică!

— Să nu ne pripim cu aprecierile.

Cea care vorbise fusese Bellonda-mentatul, Bellonda-duşmanul romantismului şi al imaginaţiei descătuşate.

— Să vină şi Tam, ca observatoare, ordonă Odrade.

Dortujla intră şchiopătând, sprijinindu-se într-un baston, ajutată de Fintil şi Streggi. Privirea ei însă era fermă şi măsura

totul cu atenţie. Gluga robei, dată pe spate, îi lăsa ia vedere părul marmorat cu şuviţe de culoarea fildeşului vechi. Când vorbi, în glas îi răzbătu doar o uşoară notă de oboseală.

— Am făcut ce mi-aţi ordonat, Maică Superioară.

În timp ce Fintil şi Streggi părăseau biroul, Dortujla se aşeză, fără a fi invitată, într-un scaun pliant de lângă Bellonda şi, după ce le aruncă priviri scurte Sheeanei şi lui Tamalane, aflate în stânga, o fixă pe Odrade.

— Au acceptat o întâlnire pe Joncţiune. Sunt încredinţate că ele însele au stabilit locul. Regina-Păianjen se află acolo.

— Când? întrebă Sheeana.

— La capătul unui interval de o sută de zile standard începând cam de pe acum. Pot să vă spun data precisă, dacă doriţi.

— De ce aşa de mult timp? vru să ştie Odrade.

— Părerea mea? Vor să folosească acest interval pentru a-şi întări apărarea planetară.

— Ce garanţii? interveni Tamalane cu obişnuitul ei laconism.

— Dortujla, ce-i cu dumneata?

Odrade era şocată de tremurul şi starea de slăbiciune din ce în ce mai vizibile la femeia din fata ei.

— M-au supus la câteva experienţe. Dar nu asta-i important. Ceea ce contează sunt înţelegerile pe care le-am stabilit. Au declarat că veţi putea debarca pe Joncţiune şi veţi putea părăsi planeta fără nici o oprelişte şi în deplină siguranţă. Dar să nu credeţi una ca asta. Veţi avea dreptul la o suită *restrânsă,* nu mai mult de cinci servitoare. E de presupus că vor ucide toate persoanele care vă vor însoţi, deşi... poate că voi fi reuşit totuşi să le conving că asta ar fi o greşeală.

— Se aşteaptă să le prezint capitularea Bene Gesseritului?

Vocea lui Odrade nu fusese nicicând mai îngheţată.

Cuvintele lui Dortujla prefigurau spectrul unei tragedii.

— A fost lucrul care le-a ispitit să accepte întâlnirea.

— Şi Surorile care erau cu dumneata? întrebă Sheeana.

Dortujla îşi ciocăni fruntea cu degetul — un gest cu o semnificaţie particulară în Comunitatea Surorilor.

— Sunt aici. Am căzut de acord că va trebui ca Onoratele Matres să fie pedepsite.

— Moarte? rosti Odrade cu dinţii strânşi.

— Au încercat să mă silească să mă alătur lor. "Vezi? O să

omorâm încă una dacă nu accepţi. " Le-am spus că ar fi mai bine să ne omoare pe toate deodată şi să uite de întâlnirea cu Maica Superioară. Nu s-au lăsat însă până în clipa în care-au rămas fără ostatice.

— Ai făcut Împărtăşirea cu toate? întrebă Tamalane.

Era normal, îşi spuse Odrade, ca Tam să se intereseze de asta, într-un moment în care-şi simţea aproape propriul sfârşit.

— Prefăcându-mă că vreau să mă asigur de moartea lor. Cred că-i mai bine să vă dau toate amănuntele. Femeile acelea-s groteşti! Au cuşti cu Fiutari. Trupurile Surorilor noastre erau aruncate în cuşti, unde Fiutarii le devorau. Iar Regina-Păianjen — un nume pe care-l merită cu prisosinţă — mă obliga să privesc de fiecare dată.

— Ce porcărie! exclamă Bellonda.

Dortujla oftă.

— N-aveau de unde să ştie, fireşte, că văzusem lucruri şi mai oribile prin intermediul Celorlalte Memorii.

— Încercau să-ţi răscolească sensibilitatea, spuse Odrade. Curată neghiobie! Au fost surprinse când au constatat că nu reacţionezi după cum ar fi dorit ele?

— Mai degrabă înciudate, aş zice. Presupun că au mai văzut şi pe altele reacţionând la fel. Le-am spus că era o metodă la fel de bună ca oricare alta pentru a obţine îngrăşăminte naturale. Cred că asta le-a înfuriat mai mult ca orice.

— Canibalism..., murmură Tamalane.

— Doar în aparenţă, spuse Dortujla. Fiutarii nu sunt, în nici un caz, fiinţe umane. Sunt animale sălbatice, abia dacă domesticite.

— Nu erau şi Îngrijitori? întrebă Odrade.

— N-am văzut nici unul. Fiutarii vorbeau. I-am auzit spunând: "Mâncare!" înainte de a li se da să mănânce şi batjocorindu-le pe Onoratele Matres din preajmă cu vorbe de genul: "Tu flămândă?" şi altele. Mai important însă e ce s-a întâmplat, într-o zi, după ce se hrăniseră.

Dortujla fu nevoită să se întrerupă din cauza unui acces de tuse.

— Au încercat pe mine tot felul de otrăvuri, rosti ea cu glas înecat. Nişte imbecile!

Când îşi recăpătă răsuflarea, continuă:

— După... ospăţ, un Fiutar s-a apropiat de gratiile cuştii şi,

aţintindu-şi privirea la Regina-Păianjen, a început să urle. N-am mai auzit niciodată un asemenea sunet. Înfiorător! Toate Onoratele Matres prezente încremeniseră. Vă jur că erau pur şi simplu terorizate!

Sheeana puse mâna pe braţul lui Dortujla.

— Un prădător care-şi imobilizează prada?

— Fără doar şi poate. Anumite rezonanţe aminteau de Glas. Fiutarii au părut surprinşi că nu înlemnesc şi eu.

— Reacţia ulterioară a Onoratelor Matres? întrebă Bellonda cu intonaţia mentatului care cere date.

— O larmă generală, în clipa în care şi-au regăsit glasul. Multe îi cereau Preaonoratei Mater să ucidă Fiutarii. Ea însă părea mai calmă. "Sunt prea preţioşi vii", le-a replicat.

— Un semn încurajator, observă Tamalane.

— Am s-o trimit pe Streggi să-l aducă aici pe Bashar, spuse Odrade întorcându-se spre Bellonda. Obiecţii?

Bellonda scutură din cap. Ştiau toate că trebuia asumat riscul, chiar dacă nu erau încă lămurite asupra intenţiilor lui Teg. Adresându-se lui Dortujla, Odrade spuse:

— Vei locui în apartamentul rezervat oaspeţilor mei. Medicii Suk or să se ocupe de dumneata. Cere tot ce crezi că ţi-e necesar şi pregăteşte-te să iei parte la şedinţa plenară a Consiliului. Vei fi consiliera mea specială.

Ridicându-se anevoie din scaun, Dortujla zise:

— N-am dormit de vreo cincisprezece zile. O să am nevoie de o masă ceva mai bogată.

— Sheeana, te ocupi de asta şi chemi imediat medicii. Tam, de azi înainte vei rămâne cu Basharul şi cu Streggi. O să-mi prezinţi cu regularitate rapoarte. Teg va vrea să inspecteze personal cantonamentele militare. Să-i stabileşti o legătură com permanentă cu Duncan. Şi să nu întâmpine nici o piedică.

— Vrei să stau tot timpul cu el? întrebă Tamalane.

— Vei fi umbra lui. Streggi nu-l va duce nicăieri fără ştirea ta. Vezi c-o să-l ceară pe Duncan ca şef de armament. Ai grijă să înţeleagă bine necesitatea ca Duncan să nu părăsească non-nava. Bell, vei acorda prioritate absolută oricărei informaţii legate de armament pe care-o va cere Duncan. Întrebări?

Nimeni n-avu nici o întrebare. Cel mult, gânduri privitoare la consecinţe, dar hotărârea de care dădea dovadă Odrade avea un efect contagios.

Cufundându-se în fotoliu, Odrade închise ochii şi aşteptă până ce liniştea din jur îi spuse că rămăsese singură. Cu ochii com, care continuau să privească, desigur.

Îşi dau seama că-s obosită. Cine n-ar fi, în asemenea împrejurări? Alte trei Surori ucise de scorpiile alea! Bashare! E vremea să simtă muşcătura biciului nostru şi să-i înveţe lecţia!

Când o auzi pe Streggi intrând împreună cu Teg, deschise ochii. Streggi îl ţinea de mână, dar ceva din atitudinea lor spunea că nu era vorba de un adult care conducea un copil. Felul în care păşea arăta că Teg îi acorda acolitei permisiunea de a-l trata astfel. Streggi trebuia pusă în gardă, îşi spuse Odrade.

Tam intră în urma lor şi se duse să se aşeze într-un scaun de lângă ferestre, chiar sub bustul lui Chenoeh. Poziţie anume aleasă? Tam făcea lucruri ciudate în ultima vreme.

— Doriţi să rămân, Maică Superioară? întrebă Streggi lăsând mâna lui Teg şi oprindu-se în dreptul uşii.

— Aşează-te lângă Tam. Ascultă fără să ne întrerupi. Trebuie să ştii ce-o să ai de făcut.

Teg se săltă pe scaunul ocupat mai înainte de Dortujla.

— Presupun că-i un consiliu de război.

Cel ce vorbeşte cu această voce de copil e un adult, îşi reaminti sieşi Odrade.

— N-am să-ţi cer încă să-mi prezinţi planul tău, spuse ea.

— Foarte bine. Imprevizibilul necesită ceva mai mult timp de pregătire şi poate că nu voi fi în măsură să-ţi spun ce am intenţia să fac, decât în momentul în care voi trece la acţiune.

— Am urmărit discuţiile tale cu Duncan. De ce te interesează tipurile de nave din Dispersie?

— Navele de cursă lungă au o înfăţişare specifică. Le-am văzut în spaţioportul de pe Gammu.

Teg se lasă pe spătarul scaunului şi aşteptă ca răspunsul lui să-şi facă efectul. Era mulţumit de vioiciunea pe care o sesizase în comportarea lui Odrade. Se trecuse, în sfârşit, la decizii! Gata cu deliberările interminabile. Ceea ce era în perfectă concordanţă cu nevoile lui.

Surorile nu trebuie să afle întreaga anvergură a capacităţilor mele. Nu încă.

— Vrei să camuflezi o flotă de atac?

Bellonda intră în birou la timp pentru a auzi întrebarea lui

Odrade şi mârâi o obiecţie în vreme ce lua loc:

— Imposibil! Au, cu siguranţă, coduri de recunoaştere şi semnale secrete pentru...

— Lasă-mă pe mine să decid asta, Bell, sau ia-mi comanda, o întrerupse Teg.

— Noi suntem Consiliul! replică tăios Bellonda. Tu nu ai...

— Mentat?

Teg o fixă cu o privire care era, în mod indubitabil, cea a Basharului. Cum ea nu răspunse, el adăugă:

— Nu-mi pune la îndoială loialitatea! Dacă o faci pentru a-mi diminua forţele, mai bine înlocuieşte-mă!

— Lasă-l să spună ce are de spus, interveni Tamalane. Nu-i primul Consiliu în care Basharul se află pe picior de egalitate cu noi.

Bărbia lui Bellonda coborî o fracţiune de milimetru.

Teg i se adresă lui Odrade:

— Evitarea războiului e o chestiune de inteligenţă. Atât experienţa acumulată cât şi puterea intelectuală.

Ne serveşte propriul nostru jargon!

Odrade percepea în glasul lui mentatul şi cu siguranţă că-l percepea şi Bellonda. Inteligenţa în inteligenţă. Vederea la gradul al doilea. Fără ea, războiul se producea adesea ca un accident.

Basharul aştepta în tăcere, lăsându-le să fiarbă în propriile lor observaţii istorice. Impulsia războinică era îngropată mult mai adânc decât conştiinţa. Tiranul avusese dreptate. Omenirea se comporta ca "o singură fiară". Forţele care propulsau acest uriaş animal colectiv îşi aveau obârşia în epoca tribală şi chiar înainte de ea, asemenea atâtor alte forţe la care oamenii reacţionau fără să se gândească.

Amestecul genelor.

Extinderea spaţiului vital pentru propriii reproducători.

Captarea energiilor celorlalţi: acumularea de sclavi, peoni, servitori, iobagi, pieţe, muncitori... Termenii erau adesea inter-schimbabili.

Odrade înţelegea ce era el pe cale să facă. Cunoaşterea dobândită de la Comunitatea Surorilor îl transformase într-un Bashar-mentat fără egal. Lucrurile acestea erau, pentru el, instincte. Consumul de energie întreţinea violenţa războiului. Analizele vorbeau despre "lăcomie, frică (de a nu-ţi lua alţii

avuţia), sete de putere" şi aşa mai departe, în disecări inutile. Odrade le auzise chiar şi din gura lui Bellonda, căreia — era limpede — nu-i pria faptul că un *subordonat* le reamintea ceea ce ele ştiau deja.

— Tiranul cunoştea acest lucru, declară în cele din urmă Teg. Duncan a citat cuvintele lui: "Războiul e un comportament cu rădăcini în celula unică din oceanele primitive. Mănâncă tot ce îţi iese în cale sau tu vei fi cel mâncat. "

— Ce propui? întrebă Bellonda pe un ton şi mai tăios decât înainte.

— Un atac simulat pe direcţia Gammu, apoi lovirea în forţă a bazei lor de pe Joncţiune. Pentru asta însă avem nevoie de observaţii de la faţa locului.

O privi ţintă pe Odrade.

Ştie! îi fulgeră lui Odrade prin minte.

— Crezi că informaţiile pe care le-ai cules despre Joncţiune, pe vremea când era o bază a Ghildei, mai sunt exploatabile? întrebă Bellonda.

— N-au avut timp să aducă prea multe schimbări faţă de ceea ce e stocat aici.

Teg îşi ciocăni fruntea, într-o curioasă parodie a gestului pe care obişnuiau să-l facă Surorile.

— O înglobare, rosti Odrade.

— Costul! făcu Bellonda, fixând-o cu o privire aprigă.

— A pierde totul este şi mai costisitor, spuse Teg.

— Detectoarele de pliuri spaţiale nu trebuie să fie neapărat mari, zise Odrade. Duncan ar urma să le regleze pentru a provoca explozii de tip Holtzman, la contact?

— Exploziile ar fi perfect vizibile şi ar defini o traiectorie pe care am putea s-o folosim, răspunse Teg.

Se lăsă pe spate şi-şi îndreptă ochii spre un punct situat undeva pe peretele dindărătul lui Odrade. Aveau să accepte? Nu îndrăznea să le înspăimânte cu încă o demonstraţie de talent eratic. Dacă Bell ar şti că el putea să *vadă* non-navele!...

— S-a făcut! spuse Odrade. Ai comanda. Foloseşte-o.

Avu impresia că aude clar chicotul lui Taraza, dinspre Celelalte Memorii. *Dă-i frâu liber! Aşa am devenit eu atât de faimoasă!*

— O clipă, zise Bellonda uitându-se la Odrade. Tu vei fi cea care-i vei servi drept spioană?

— Cine altcineva ar putea pătrunde acolo pentru a transmite observaţii?

— Dar e clar că ele vor supraveghea toate mijloacele de transmisie!

— Inclusiv pe cel care va anunţa non-nava noastră de pe orbită că n-am fost trădate? întrebă Odrade.

— Un mesaj codat ascuns în transmisie, zise Teg. Duncan a pus la punct un sistem de codare care ar cere luni pentru a putea fi descifrat, deşi ne îndoim, amândoi, că ele îi vor detecta măcar prezenţa.

— Curată nebunie! mârâi Bellonda.

— Am cunoscut un comandant militar al Onoratelor Matres, pe Gammu, spuse Teg. Era foarte neglijent în privinţa amănuntelor practice. Cred că păcătuiesc prin exces *de* încredere.

Bellonda îl privi lung, şi cel care-i întoarse privirea, cu ochii inocenţi de copil, fu Basharul Miles Teg.

— Lăsaţi orice raţiune, voi care intraţi! rosti el.

— Luaţi-o din loc, toată lumea! ordonă Odrade. Aveţi de lucru. Şi, Miles...

Teg sărise deja din scaun, dar rămase pe loc, privind-o cu aceeaşi expresie pe care o avusese întotdeauna când aştepta ca *Mama* să-i spună ceva important.

— Ai făcut aluzie la nebunia evenimentelor dramatice, pe care războiul o amplifică totdeauna?

— La ce altceva? Doar nu ţi-ai închipuit că m-am referit la Comunitatea Surorilor!

— Duncan joacă uneori jocul ăsta.

— Nu vreau să ne molipsim de nebunia Onoratelor Matres, zise Teg. Ştii că e contagioasă.

— Au încercat să exercite un control asupra instinctului sexual, spuse Odrade. E un lucru care-ţi scapă întotdeauna printre degete.

— Nebunia fugarului, încuviinţă el sprijinindu-se de biroul ei, pe care abia îl depăşea cu bărbia. Duncan are dreptate. Ceva le-a silit pe femeile astea să se întoarcă aici. Caută ceva şi fug de ceva, în acelaşi timp.

— Ai nouăzeci de zile standard ca să pregăteşti totul, zise ea. Nici o zi în plus.

Ish yara al-ahdab hadbat-u. *(Cocoşatul nu-şi vede cocoaşa — Zicătoare populară.) Comentariu Bene Gesserit: Cu ajutorul oglinzilor se poate vedea cocoaşa, dar oglinzile pot să arate totalitatea fiinţei.*

Basharul Teg

ERA O SLĂBICIUNE a Bene Gesseritului pe care Odrade ştia că, destul de curând, întreaga Comunitate a Surorilor va fi nevoită s-o recunoască. N-o consola cu nimic faptul că ea fusese prima care-o văzuse.

Respingerea celei mai bune resurse de care dispunem, în momentul în care avem cel mai mult nevoie de ea!

Dispersiile depăşiseră capacitatea umană de a asambla experienţele sub o formă exploatabilă. *Nu mai putem să extragem decât esenţialul, iar asta e o chestiune de judecată.* Date vitale rămâneau, în stare latentă, înlăuntrul evenimentelor de mai mare sau mai mică importanţă. Acumulările chemau instinctul. Aici ajunseseră, până la urmă. Erau nevoite să se sprijine iarăşi pe o cunoaştere indicibilă.

Era o epocă în care cuvântul "refugiaţi" îşi recăpăta coloritul pe care-l avusese în era prespaţială. Micile grupuri de Cucernice Maici trimise în pribegie de Comunitatea Surorilor aveau ceva în comun cu scenele de exod al populaţiilor de demult -oameni târându-se în coloane interminabile pe drumuri de ţară, cu puţinul avut strâns în boccele, împingând landouri vechi şi cărucioare pe două roti, sau înghesuiţi în camioane hodorogite, încărcate până la refuz, fiecare chip oglindind, în inexpre-sivitatea privirii sale, o deznădejde fără margini sau o furie neputincioasă.

Şi, astfel, repetăm istoria şi-o repetăm şi iarăşi o repetăm.

În timp ce intra într-un liftub, cu puţin înainte de ora prânzului, Odrade nu-şi putea lua gândul de la Surorile ei Dispersate: refugiate politice, refugiate economice, refugiate de război.

Asta ţi-e Poteca de Aur, Tirane?

Viziuni ale Dispersatelor ei continuau s-o bântuie când pătrunse în Cantina Rezervată a Sectorului Central, un

restaurant cu autoservire, unde n-aveau acces decât Cucernicele Maici.

Douăzeci de zile trecuseră de când îl numise pe Teg la comanda garnizoanei. Zvonurile se înmulţeau în Sectorul Central, mai ales printre Instructoare, deşi încă nu se punea problema vreunei alte supuneri la vot. Noi decizii însă aveau să fie anunţate astăzi, şi nu era suficient ca ea să prezinte doar lista celor ce urmau s-o însoţească pe Joncţiune.

Făcu ochii roată prin cantină. Era o sală austeră, cu pereţi galbeni, tavanul jos, mese mici, pătrate, ce puteau fi alipite pentru a reuni grupuri mai numeroase. Ferestrele laterale dădeau spre o grădiniţă acoperită cu o copertină translucidă. Zarzări pitici, cu fructe verzi, o peluză, bănci şi măsuţe. Unele Surori preferau să mănânce afară, când lumina soarelui scălda grădiniţa. Astăzi însă nu era o zi însorită.

Ignoră locul care i se făcu la una din cozile de la bufetul cu autoservire. *Mai târziu, dragi Surori.*

La masa ce-i era rezervată într-un colţ de lângă ferestre, schimbă în mod deliberat dispunerea scaunelor. Caniscaunul maro al lui Bell vibră uşor la această tulburare neobişnuită a rânduielii. Odrade se aşeză cu spatele la restul sălii, ştiind că gestul ei avea să fie interpretat cum se cuvine: *Lăsaţi-mă cu gândurile mele.*

În vreme ce aştepta, contemplă grădiniţa. Gardul viu, alcătuit din arbuşti exotici cu frunzişul purpuriu, era înflorit - corole mari, roşii, cu stamine de un galben intens.

Bellonda sosi prima şi se trânti în caniscaunul ei fără a comenta asupra noii sale poziţii. Bell avea adesea un aspect neglijent: roba şifonată, centura nestrânsă, firimituri de mâncare pe piept. Astăzi, ţinuta ei era impecabilă.

Care să fie motivul?

— Tam şi Sheeana or să întârzie puţin, spuse Bellonda.

Odrade înregistră informaţia fără a înceta să studieze schimbările pe care le observa la vecina ei. Slăbise un pic? Nu era chip ca o Maică Superioară să poată fi izolată pe de-a-ntregul de ceea ce se petrecea în raza ei de acţiune senzorială, dar, uneori, preocupări mai presante o împiedicau să remarce unele schimbări infime. Terenul rămânea, totuşi, cel familiar pentru o Cucernică Maică, iar indiciile negative erau la fel de revelatoare ca şi cele pozitive. Gândindu-se mai bine, Odrade îşi

dădu seama că această nouă Bellonda era printre ele de câteva săptămâni.

Ceva se întâmplase cu ea. Orice Cucernică Maică era în măsură să exercite un control rezonabil asupra siluetei şi greutăţii ei. Chestiune de metabolism, de atenuare sau de înteţire a arderilor lăuntrice. Ani de-a rândul, nonconformista Bellonda nu se sfiise să-şi afişeze obezitatea.

— Ai slăbit, îi spuse Odrade.

— Grăsimea începea să mă încetinească prea mult.

Ăsta nu fusese niciodată un motiv suficient pentru ca Bellonda să-şi modifice stilul. Compensase întotdeauna din plin cu iuţeala minţii, a proiecţiilor şi a mijloacelor de transport ultrarapide.

— Duncan te-a cam atins în amorul-propriu, aşa-i?

— Nu sunt nici ipocrită, nici criminală!

— Am impresia că-i cazul să te trimitem pe o planetă disciplinară.

Gluma aceasta, pe care Maica Superioară n-o făcea pentru prima oară, avea de obicei darul de-a o înfuria pe Bellonda. Astăzi însă Bell nici nu clipi. Dar, sub presiunea privirii lui Odrade, sfârşi prin a spune:

— Dacă te interesează neapărat, e vorba de Sheeana. M-a tot pisălogit să mă ocup de aspectul meu fizic şi să-mi lărgesc cercul relaţiilor. Agasant! N-o fac decât ca să-i astup gura.

— De ce întârzie Tam şi Sheeana?

— Au rămas să revadă ultima ta întâlnire cu Duncan. Am luat măsuri stricte pentru a limita accesul la înregistrarea aceea. Nu putem şti ce se va întâmpla când va afla toată lumea.

— Dar va afla.

— Inevitabil. Caut doar să câştig puţin timp pentru a ne pregăti.

— Nu voiam ca această informaţie să fie cenzurată, Bell.

— Dar! Ce ai de gând?

— Am să anunţ asta în cadrul unui Sinod.

Bellonda o privi înmărmurită, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Am dreptul să convoc un Sinod, adăugă Odrade.

Bellonda se lăsă pe spate şi continuă s-o privească lung, chibzuind, evaluând... totul, în cea mai desăvârşită tăcere. Ultimul Sinod al Bene Gesseritului avusese loc la moartea Tiranului. Cel dinaintea lui, la preluarea puterii de către Tiran.

Convocarea unui Sinod fusese considerată imposibilă după declanşarea conflictului cu Onoratele Matres. Pregătirea lui ar fi răpit prea mult timp preţios, necesar unor sarcini de importanţă vitală.

În cele din urmă, Bellonda întrebă:

— Îţi vei asuma riscul de a chema aici Surori din Citadelele noastre încă intacte?

— Nu. Le va reprezenta Dortujla. Există precedente, după cum bine ştii.

— Întâi, îi acorzi libertate Murbellei; acum, vrei să convoci un Sinod.

— Libertate? Murbella e legată cu lanţuri de aur. Unde s-ar duce fără Duncan al ei?

— Dar i-ai dat şi lui Duncan libertatea de a părăsi nava!

— A făcut-o?

— Crezi că se va mulţumi să ia doar informaţiile din arsenalul de bord?

— Sunt convinsă.

— Îmi aminteşti de Jessica întorcând spatele mentatului care ar fi putut s-o ucidă.

— Mentatul era paralizat de propriile sale convingeri.

— Uneori, taurul îl ia în coarne pe matador, Dar.

— Cel mai des însă, nu.

— Supravieţuirea noastră n-ar trebui să depindă de statistică!

— Întocmai. De-asta convoc Sinodul.

— Inclusiv acolitele?

— Toată lumea.

— Şi Murbella? Cu drept de vot ca acolită?

— Cred că, până atunci, va fi Cucernică Maică.

Bellonda avu o exclamaţie înăbuşită, apoi:

— Mergi prea repede, Dar.

— Aşa cer împrejurările.

Bellonda aruncă o privire spre intrarea cantinei.

— A venit Tam. Mai târziu decât m-am aşteptat. Mă întreb dacă nu s-au oprit s-o consulte pe Murbella.

Tamalane sosi gâfâind şi, după ce se aşeză în caniscaunul ei albastru — observându-i noul amplasament -, zise:

— Vine şi Sheeana îndată. Îi mai arată câteva dosare Murbellei.

Bellonda i se adresă lui Tamalane:
— Are de gând s-o supună pe Murbella la Agonie şi să convoace un Sinod.
— Nu mă surprinde, răspunse Tamalane cu obişnuita-i exactitate. Situaţia acestei Onorate Mater trebuie clarificată cât mai curând cu putinţă.
Sheeana li se alătură o clipă mai târziu. În timp ce lua loc pe scaunul pliant din stânga lui Odrade, întrebă:
— Aţi observat cum merge Murbella?
Odrade fu surprinsă de felul în care această întrebare bruscă, enunţată fără nici un preambul, le fixă tuturor atenţia. *Murbella păşind pe coridoarele navei.* Aşa cum putuse fi observată chiar în acea dimineaţă. Exista în ea o frumuseţe pe care ochiul nu putea evita s-o remarce. Pentru Surorile Bene Gesserit, fie ele Cucernice Maici sau acolite, Murbella avea ceva exotic. Sosise, gata formată, din îndepărtatul şi periculosul Exterior. Era una dintre *ele.* Ceea ce atrăgea mai cu seamă privirea însă era mersul ei. Un echilibru homeostatic ce depăşea normele.
Întrebarea pe care-o pusese Sheeana avea darul de a reorienta punctul de vedere al observatorului. Ceva legat de mersul altminteri cât se poate de normal al Murbellei se cerea reexaminat. Ce?
Mişcările Murbellei erau întotdeauna cu grijă alese. Murbella excludea tot ce nu era absolut necesar pentru a se deplasa dintr-un loc în altul. *Calea minimei rezistenţe?* Era un mod de-a o vedea pe Murbella care îi provocă lui Odrade un fior pe şira spinării. Sheeana văzuse acest lucru, fără doar şi poate. Aparţinea Murbella acelei categorii de persoane care alegeau întotdeauna calea cea mai uşoară? Odrade desluşea aceeaşi întrebare oglindită pe feţele consilierelor ei.
— Agonia va decanta asta, rosti Tamalane.
Odrade o privi în ochi pe Sheeana. La urma urmei, ea era cea care ridicase problema.
— Ce zici?
— Poate că, pur şi simplu, îşi economiseşte energia. Dar sunt de acord cu Tam: Agonia.
— Nu cumva suntem pe cale să comitem o cumplită greşeală? întrebă Bellonda.
Ceva, în modul de formulare a întrebării, îi indică lui Odrade

că Bell efectuase un calcul mentatic.

A înţeles ce intenţionez să fac!

— Dacă ştii vreo cale mai bună, exprimă-te.

Sau ţine-ţi gura!

O tăcere apăsătoare se înstăpâni în jurul mesei. Odrade îşi privi rând pe rând tovarăşele, zăbovind asupra lui Bell.

Ajutaţi-ne, zei, oricare veţi fi fiind voi! Eu, ca agnostică Bene Gesserit, nu pot înălţa această rugă decât cu o vagă nădejde de a acoperi toate posibilităţile. Nu dezvălui încă nimic, Bell! Dacă ştii ce voi face, ştii şi că asta nu va trebui să se afle decât la momentul potrivit.

Cu o tuse apăsată, Bellonda o smulse pe Odrade din reverie.

— Am venit să mâncăm sau să stăm de vorbă? Se uită lumea la noi.

— Să mai facem o încercare cu Scytale? întrebă Sheeana.

Vrea să-mi abată atenţia? gândi Odrade.

— Nu trebuie să-i acordăm nimic! zise Bellonda. Îl păstrăm în rezervă. Să-l lăsăm să transpire.

Odrade o privi cu atenţie. Era limpede că clocotea din cauza tăcerii pe care i-o impunea decizia secretă luată de Maica Superioară. Evita să întâlnească privirea Sheeanei.

Geloasă! Bell e geloasă pe Sheeana!

— Nu-s decât consultantă, acum, zise Tamalane, dar…

— Încetează, Tam! se răsti Odrade.

— Tam şi cu mine, interveni Bellonda, am discutat despre ghola-ul ăla. (Ori de câte ori Bell avea ceva rău de spus cu privire la Idaho, îl numea "ghola-ul ăla".) De ce-a crezut că era necesar să comunice în secret cu Sheeana?

Îi aruncă o privire aprigă Sheeanei. Odrade înţelese că bănuielile ei erau împărtăşite.

Nu acceptă explicaţia pe care-am dat-o. Respinge predispoziţia sentimentală a lui Duncan?

Sheeana rosti repede:

— Maica Superioară a explicat asta!

— Sentimentele! făcu batjocoritor Bellonda.

Odrade ridică tonul, surprinsă de propria ei reacţie:

— Reprimarea emoţiilor e o slăbiciune!

Sprâncenele stufoase ale lui Tamalane se înălţară.

Sheeana profită de ocazie:

— Dacă refuzăm să ne îndoim, riscăm să ne rupem.

Fără a-i da timp lui Bellonda să răspundă, Odrade spuse:

— Gheaţa poate fi sau spartă sau topită. Fecioarele de gheaţă sunt vulnerabile doar la o singură formă de atac.

— Mi-e foame, zise Sheeana.

Împăciuitoristă? Nu era un rol de aşteptat din partea "şoricelului".

— Vă propun o *bouillabaisse,* spuse Tamalane ridicându-se. Trebuie să mâncăm peştii înainte ca marea noastră să dispară cu totul. Nu avem suficiente depozite anentropice.

Într-un flux simultan abia perceptibil, Odrade le observă pe cele trei Surori îndreptându-se spre bufet. Cuvintele acuzatoare ale lui Tamalane îi aduseseră aminte de cea de-a doua zi petrecută la Sheeana, după decizia de asanare a mării. Privind, dis-de-dimineaţă, pe fereastra Sheeanei, Odrade văzuse, pe fundalul deşertului, o pasăre de mare. Pasărea zbura înspre nord, total nelalocul ei în acel decor, dar de o frumuseţe profund nostalgică tocmai datorită acestui motiv.

Aripi albe sclipind în primele raze de soare. O bănuială de negru sub ochi şi deasupra ciocului. Brusc, pasărea începuse să planeze, cu aripile întinse. Apoi, purtată de-un curent ascendent, îşi strânsese aripile asemenea unui şoim şi plonjase, dispărând în spatele unor clădiri mai îndepărtate. Când se ivise din nou, purta ceva în cioc, o bucăţică de hrană pe care-o înghiţise în zbor.

O pasăre de mare solitară, pe cale de a se adapta.

Şi noi ne adaptăm. Nu facem altceva decât să ne adaptăm.

Nu era un gând senin, liniştitor. Mai degrabă invers: şocant. Odrade se simţea smulsă cu brutalitate de pe-un făgaş ce devia în mod periculos. Nu doar Canonicatul ei iubit, ci întregul lor univers uman se lepăda de vechile forme pentru a dobândi altele, noi. Poate că era firesc, în acest nou univers, ca Sheeana să-i ascundă în continuare unele lucruri Maicii ei Superioare.

Căci îmi ascunde ceva.

Încă o dată, intonaţiile acide ale lui Bellonda o readuseră pe Odrade la realitatea înconjurătoare.

— De vreme ce nu vrei să te serveşti singură, presupun că trebuie să avem noi grijă de tine.

Aşeză în faţa lui Odrade un bol plin cu ciorbă de peşte răspândind un miros de plante aromatice şi un coltuc mare de pâine usturoiată.

După ce gustară toate patru din *bouillabaisse,* Bellonda lăsă jos lingura şi-o privi în ochi pe Odrade.

— Sper că n-ai să ne sugerezi să "ne iubim unii pe alţii" sau alte debilităţi de genul ăsta.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus mâncarea, zise Odrade.

Sheeana înghiţi încă o lingură şi un zâmbet larg îi lumină

faţa.

— E delicioasă.

Bellonda se reapucă să mănânce.

— Cu plăcere, îi răspunse ea lui Odrade, deşi aluzia din replica acesteia nu-i scăpase.

Tamalane mânca în tăcere, privindu-şi rând pe rând comesenele. Părea să adere la o voinţă comună de a nu agrava tensiunile existente. Cel puţin, nu dădea glas nici unei obiecţii, deşi acesta era apanajul mai tuturor Surorilor vârstnice.

Dragostea pe care Bene Gesseritul se străduia s-o respingă era prezentă pretutindeni, îşi spunea Odrade. În lucrurile neînsemnate ca şi în cele importante. De pildă, câte moduri existau de a prepara feluri de mâncare savuroase şi nutritive, reţete ce erau, de fapt, întruchipări ale unor iubiri mâi vechi sau mai noi. Această *bouillabaisse* atât de bună la gust şi atât de întremătoare avea origini strâns legate de dragoste: nevasta pescarului, folosind peştii prinşi de bărbatul ei, pe care el nu-i putea vinde.

Esenţa însăşi a Bene Gesseritului îşi avea obârşia în dragoste. Altminteri, de ce s-ar fi îngrijit de nevoile tacite ale omenirii? De ce-ar fi trudit pentru perfectibilitatea speciei umane?

Terminându-şi ciorba, Bellonda puse deoparte lingura şi curăţă fundul bolului cu ultima bucăţică de pâine. Înghiţi, cu un aer îngândurat.

— Dragostea ne slăbeşte, rosti ea fără prea multă forţă în glas.

O acolită n-ar fi putut să se exprime altfel. Cuvintele veneau direct din Coda. Mascându-şi amuzamentul, Odrade ripostă cu ajutorul altui citat comod din Coda:

— Feriţi-vă de formule. De obicei ascund multă ignoranţă şi conţin puţină cunoaştere reală.

O expresie de respect prudent apăru în privirea lui Bellonda.

Sheeana îşi împinse scaunul înapoi şi-şi şterse buzele cu

şervetul. Tamalane o imită. Caniscaunul se adaptă în timp ce ea se lăsa pe spate, cu un licăr amuzat jucându-i în ochi.

Tam a înţeles. Vrăjitoarea asta bătrână şi şireată mă cunoaşte îndeajuns. Dar Sheeana... Ce joc face Sheeana? Mai c-aş zice că speră să mă distragă, să-mi abată atenţia de la persoana ei. Se pricepe de minune la asta. A învăţat s-o facă stând pe genunchii mei. Ei bine... jocul ăsta se poate juca în doi. Am s-o iau în colimator pe Bellonda, dar voi fi cu ochii pe mica mea haimana de pe Dune.

— Care e preţul respectabilităţii, Bell? întrebă Odrade.

Bellonda acceptă acest nou atac fără să replice. În jargonul

Bene Gesserit exista o definiţie a respectabilităţii pe care o cunoşteau toate.

— Trebuie să cinstim memoria Doamnei Jessica pentru umanitatea ei? întrebă Odrade.

Sheeana e surprinsă!

— Jessica a pus în pericol supravieţuirea Comunităţii Surorilor!

Iar Bellonda acuză.

— "Fii credincioasă Surorilor tale", murmură Tamalane.

— Străvechea noastră definiţie a respectabilităţii ne ajută să rămânem umane, declară Odrade.

Deschide bine urechile, Sheeana.

Cu o voce abia mai presus de o şoaptă, Sheeana întări:

— Dacă pierdem asta, pierdem tot.

Odrade îşi înăbuşi un suspin. *Vasăzică asta era!*

— Ne ţii o lecţie, fireşte, rosti Sheeana susţinându-i privirea.

— Gânduri de crepuscul, mormăi Bellonda. Mai bine să le evităm.

— Taraza ne-a numit "Bene Gesseritul din ultima vreme", zise Sheeana.

Dispoziţia lui Odrade luă dintr-o dată o turnură acuzatoare.

Otrava actualei noastre existenţe. Gândurile sinistre pot să ne nimicească.

Cu câtă uşurinţă putea imaginaţia să evoce un viitor care le contempla prin sticlirea portocalie din ochii unei Onorate Mater turbate de furie! Spaime izvorâte din nenumărate trecuturi stăteau ghemuite în sufletul lui Odrade, ca tot atâtea momente de aşteptare cu răsuflarea tăiată şi privirea aţintită la colţii pe potriva unor asemenea ochi.

Forţându-şi atenţia să revină la problema cea mai apropiată, Odrade spuse:

— Aşadar, cine mă va însoţi pe Joncţiune?

Nu puteau să nu se gândească la ceea ce avusese de îndurat Dortujla, a cărei poveste era cunoscută acum pe tot cuprinsul Canonicatului.

"Oricine va merge cu Maica Superioară riscă să sfârşească drept hrană pentru Fiutari. "

— Tam, continuă Odrade. Tu şi Dortujla. *(Iar asta ar putea echivala cu o condamnare la moarte. Pasul următor este evident.)* Sheeana, vei face Împărtăşirea cu Tam. Dortujla şi cu mine vom Împărtăşi cu Bell. Iar eu voi Împărtăşi *şi cu tine,* înaintea plecării.

Bellonda era stupefiată.

— Maică Superioară! Eu nu sunt aptă pentru a-ţi lua locul.

Cu ochii la Sheeana, Odrade răspunse:

— N-am sugerat asta. Te voi face doar depozitara vieţilor mele.

Deşi frica i se citea limpede pe faţă, Sheeana nu ar fi îndrăznit să nu se supună unui ordin direct. Odrade îi făcu semn lui Tamalane.

— Eu voi face Împărtăşirea mai târziu. Tu şi Sheeana o veţi face chiar acum.

Tamalane se apleca spre Sheeana. Constrângerile vârstei sale înaintate, precum şi proximitatea morţii o făceau să considere bine venit actul Împărtăşirii, dar Sheeana avu o mişcare involuntară de recul.

— Acum! repetă Odrade.

Să judece Tam ce anume ai de ascuns.

Nu exista posibilitate de eschivare. Sheeana îşi apropie capul de al lui Tamalane până ce frunţile se atinseră. Schimbul avu intensitatea unei descărcări electrice şi toată lumea din sala de mese îl resimţi. Conversaţiile încetară brusc, toate privirile se întoarseră spre masa din dreptul ferestrelor.

Lacrimi luceau în ochii Sheeanei când se retrase. Tamalane îi zâmbi şi, mângâindu-i obrajii cu ambele mâini, murmură:

— Nu-i nimic, draga mea. Avem, toate, asemenea temeri, care ne împing uneori să facem lucruri nesocotite. Dar sunt mândră să te numesc Sora mea.

Spune-ne ce-i, Tam! Acum!

Tamalane însă hotărî altcumva. Privind-o în ochi pe Odrade, zise:

— Trebuie să ne agăţăm de umanitatea noastră cu orice preţ. Lecţia ta a fost bine recepţionată, iar Sheeana a ştiut să profite de învăţăturile pe care i le-ai dat.

— Când Sheeana va Împărtăşi cu tine, Dar, interveni Bellonda, n-ai putea încerca să reduci influenţa pe care-o exercită asupra lui Idaho?

— N-am să slăbesc o posibilă Maică Superioară, replică Odrade. Mulţumesc, Tam. Cred că vom efectua călătoria noastră pe Joncţiune fără nici un bagaj excesiv. Bun! Până deseară, vreau un raport asupra progreselor realizate de Teg. *Umbra* lui a rămas prea mult timp departe de el.

— Va afla că acum are două umbre? întrebă Sheeana.

Ce bucurie în ea!

Odrade se ridică.

Dacă Tam o acceptă, trebuie s-o accept şi eu. Tam n-ar fi, niciodată în stare să trădeze Comunitatea noastră. Cât despre Sheeana, dacă există printre noi vreuna care dezvăluie pe deplin caracterul profund natural al rădăcinilor noastre umane, ea este aceea. Şi totuşi... aş vrea să nu fi creat niciodată sculptura aceea pe care-a intitulat-o " Vidul".

Religia trebuie acceptată ca sursă de energie. Ea poate fi dirijată conform nevoilor noastre, dar numai între anumite limite, dezvăluite de experienţă. Acesta este înţelesul ascuns al Liberului Arbitru.

Missionaria Protectiva

Învăţătura Fundamentală

O PĂTURA GROASĂ DE NORI se aşternuse deasupra Sectorului Central în dimineaţa aceasta şi biroul Maicii Superioare era cufundat într-o tăcere plumburie la care Odrade însăşi se simţea răspunzând printr-o imobilitate lăuntrică, de parcă nu cuteza să se mişte de teamă să nu deranjeze forţe primejdioase.

Ziua Agoniei pentru Murbella. Nu trebuie să mă gândesc la semne prevestitoare.

Controlul Meteo difuzase un anunţ clar în legătură cu norii. Era vorba de o *perturbaţie accidentată.* Se luaseră deja măsuri corective, dar mai era nevoie de câtva timp. Până la ameliorare, erau de aşteptat vânturi puternice şi, poate, chiar unele precipitaţii.

Sheeana şi Tamalane stăteau în dreptul ferestrei, contemplând rezultatul acestei erori de control meteorologic. Umerii lor se atingeau.

Odrade le observa de la biroul ei. După împărtăşirea lor din ajun, cele două păreau să fi devenit ca o singură persoană. Nu era pentru prima oară când se producea un asemenea fenomen. Precedentele, deşi puţine la număr, erau cunoscute. Schimburile, efectuate în prezenţa esenţei otrăvitoare de mirodenie sau chiar în momentul morţii, nu îngăduiau prea des un contact ulterior, pe viu, al participantelor. Era un lucru interesant de observat. Văzute din spate, cele două femei păreau ciudat de asemănătoare, în poziţia lor ţeapănă.

Forţa *in extremis* care făcea posibil actul Împărtăşirii dicta schimbări considerabile în personalitate şi Odrade, care ştia asta din propria ei experienţă, se simţea obligată la toleranţă. Orice va fi avut de ascuns Sheeana, ascundea şi Tamalane. *E ceva legat de umanitatea intrinsecă a Sheeanei.* Dar se putea avea toată încrederea în Tam. Până în clipa în care o altă Soră avea să facă Împărtăşirea cu una dintre ele, trebuia acceptată judecata lui Tam. Asta nu însemna că vigilenţii câini de pază aveau să înceteze urmărirea şi analizarea celor mai mărunte detalii, însă nimeni n-avea nevoie, mai cu seamă în momentul acesta, de o criză în plus.

— Astăzi e ziua încercării pentru Murbella, rupse tăcerea Odrade.

— Are destule şanse să nu supravieţuiască, zise Bellonda, aplecându-se în faţă pe caniscaunul ei. Ce se va întâmpla, în cazul acesta, cu planul nostru preţios?

Planul nostru!

— *Extremis,* rosti Odrade.

În acest context, cuvântul putea avea mai multe semnificaţii. Bellonda îl interpretă ca referindu-se la posibilitatea preluării personalităţii-memorie a Murbellei în clipa morţii acesteia.

— Atunci nu trebuie să-l lăsăm pe Idaho să asiste! zise ea.

— Ordinul meu rămâne valabil, spuse Odrade. E dorinţa

Murbellei şi mi-am dat cuvântul.

— Greşeală... greşeală..., mormăi Bellonda.

Odrade cunoştea sursa îndoielilor ei. De altfel, o cunoşteau toate. Undeva, în fiinţa Murbellei, zăcea îngropat ceva extrem de dureros, ceva care-o făcea să dea îndărăt din faţa anumitor întrebări, ca o vietate neajutorată la vederea unui animal de pradă. Orice va fi fost, era adânc implantat în ea, iar condiţionarea hipnotică nu părea o explicaţie mulţumitoare.

— Foarte bine! spuse Odrade cu voce puternică, pentru a atrage atenţia că se adresa tuturor. Nu am mai procedat niciodată aşa în trecut, dar, de vreme ce nu-l putem scoate pe Duncan din navă, va trebui să mergem noi acolo. Vreau ca Duncan să fie de faţă.

Bellonda nu făcea nimic pentru a-şi ascunde nemulţumirea. Nici un bărbat, *cu excepţia blestematului de Kwisatz Haderach în persoană şi a Tiranului de fiu-său,* nu cunoscuse vreodată amănuntele acestui secret Bene Gesserit. Amândoi *monştrii ăia* însă trecuseră prin Agonie şi, în ambele cazuri, rezultatele fuseseră catastrofale! Chiar dacă Agonia Tiranului se instalase celulă după celulă, pentru a-l transforma într-un simbiot al viermelui de nisip (nici pe de-a-ntregul vierme, nici pe de-a-ntregul fiinţă umană). Cât despre Muad'Dib, toate nenorocirile porniseră de la faptul că se încumetase să înfrunte Agonia de capul lui!

Sheeana se întoarse de la fereastră şi făcu un pas spre biroul lui Odrade, dându-i Maicii Superioare impresia că forma, împreună cu Tamalane, o stranie replică a lui Ianus: spate în spate, dar o singură făptură.

— Bell e *descumpănită* de promisiunea pe care i-ai făcut-o lui Duncan, rosti Sheeana cu voce foarte blândă.

— Ar putea fi catalizatorul de natură s-o scoată la liman pe Murbella, zise Odrade. Aveţi tendinţa să subestimaţi puterea dragostei.

— Dimpotrivă! interveni Tamalane, rămânând cu faţa către fereastră. Ne temem de această putere.

— Poate!

Tonul lui Bellonda fusese dispreţuitor, dar asta era ceva firesc la ea. Expresia feţei însă arăta că rămânea cu încăpăţânare pe poziţia ei.

— Aroganţa, murmură Sheeana.

— Cum? făcu Bellonda răsucindu-se brusc în caniscaun, care scheună indignat.

— Avem un defect în comun cu Scytale, spuse Sheeana.

— Zău?

Bellonda trăgea nădejde să scoată la iveală ceva din secretul Sheeanei.

— Credem că noi facem istoria, zise Sheeana.

Se întoarse la poziţia ei dinainte, în faţa ferestrei, alături de Tamalane.

Bellonda o privi pe Odrade.

— Înţelegi ceva?

Odrade nu-i răspunse. Bell era mentat, n-avea decât să se descurce singură. Proiectorul de pe biroul ei ţăcăni scurt şi afişă un mesaj. Odrade îl rezumă cu voce tare:

— Pregătirile de la bordul navei nu s-au terminat încă.

Privi spinările ţepene ale celor două femei care se uitau pe fereastră.

Facem istoria?

Pe Planeta Canonicatului, nu se putea spune că se făcuse prea multă istorie — în sensul în care înţelegea Odrade acest lucru — înaintea conflictului cu Onoratele Matres. Canonicatul cunoscuse doar şirul neîntrerupt de Cucernice Maici trecute prin Agonie.

Ca un fluviu.

Un fluviu care curgea încotrova. Puteai sta pe malul lui (aşa cum considera uneori Odrade că făceau ele aici) pentru a-l privi curgând. O hartă ar fi putut indica încotro se îndrepta fluviul, dar nici o hartă n-ar fi putut furniza informaţii vitale despre traficul de pe fluviu, despre volumul şi destinaţia acestui trafic. Hărţile aveau o valoare redusă în epoca aceasta. O diagramă sau o proiecţie de la Arhive? Nu asta era harta de care aveai nevoie. Trebuia să existe undeva alta, mai bună, care să ia în considerare toate vieţile ce alcătuiau traficul fluviului. O asemenea hartă exista de obicei în memorie, de unde o scoteai din când în când pentru o examinare mai amănunţită.

Ce s-o fi întâmplat cu tânăra Cucernică Maică Perinte pe care am trimis-o în misiune anul trecut?

Harta-din-cap putea să creeze un "scenariu Perinte". De fapt, pe fluviu erai chiar tu, fireşte, dar asta nu însemna cine ştie ce diferenţă. Harta rămânea valabilă.

Ceea ce nu ne place este să fim prinse şi duse de apele altcuiva, să nu ştim ce ne-ar putea aştepta la următoarea meandră. Preferăm întotdeauna să survolăm fluviul, chiar dacă, pentru a menţine o poziţie de comandă, trebuie să rămâi parte componentă a celorlalţi curenţi. Fiecare curent ascunde lucruri imprevizibile.

Ridicând ochii, Odrade observă că toate privirile erau îndreptate spre ea. Sheeana şi Tamalane se întorseseră cu spatele la fereastră.

— Onoratele Matres au uitat cât de periculos este să te agăţi de orice formă de conservatorism, spuse ea. Am uitat oare şi noi?

Cele trei Cucernice Maici continuau s-o privească în tăcere, dar îi înţelegeau foarte bine cuvintele. O atitudine prea conservatoare te făcea vulnerabil la orice surpriză. Era lecţia pe care le-o dăduse Muad'Dib şi pe care fiul său, Tiranul, avusese grijă s-o facă de neuitat.

Expresia mohorâtă a lui Bellonda nu se schimbase.

În adâncul conştiinţei lui Odrade, Taraza şopti: *Ai grijă, Dar. Eu am avut noroc. Am profitat de orice ocazie favorabilă, la fel ca şi tine până acum. Dar nu te poţi bizui doar pe noroc şi asta e ceea ce le. Îngrijorează pe ele. Fă ca şi cum norocul n-ar exista. E mult mai bine să te încrezi în viziunile tale acvatice. Las-o pe Bell să-şi spună cuvântul.*

— Bell, zise Odrade, credeam că ai sfârşit prin a-l accepta pe Duncan.

— Doar între anumite limite.

Vocea Bellondei era categoric acuzatoare.

— Cred că ar trebui să pornim către navă, interveni Sheeana pe un ton hotărât. N-are nici un rost să aşteptăm aici. Ne temem cumva de ce-ar putea deveni Murbella?

Tam şi ea se îndreptară spre uşă, amândouă deodată, ca nişte marionete purtate de aceeaşi mână.

Odrade găsi intervenţia ei bine venită. Întrebarea pe care-o pusese le alarmase pe celelalte.

Ce-ar putea deveni Murbella? Un catalizator, Surorile mele. Un catalizator.

Vântul le izbi cu putere când ieşiră din clădire şi, măcar o dată, Odrade fu bucuroasă să folosească sistemul de transport subteran. Avea să aştepte temperaturi ceva mai îngăduitoare

pentru a putea merge pe jos fără ca o minifurtună ca asta să-i umfle roba la fiecare pas.

După ce luară loc într-un vagon rezervat, Bellonda îşi reluă refrenul acuzator:

— Tot ce face Idaho ar putea fi doar acţiune de camuflaj.

Încă o dată, Odrade se văzu nevoită să dea glas repetatului avertisment Bene Gesserit de a nu acorda decât o încredere limitată puterilor mentatice:

— Logica este oarbă şi adesea nu cunoaşte decât propriu-i trecut.

Tamalane interveni, acordându-i un sprijin neaşteptat:

— Începi să devii paranoică, Bell!

Sheeana adăugă şi ea, cu o voce mai blândă:

— Te-am auzit declarând, Bell, că logica e bună pentru jocul de şah-piramidă, dar că adesea e o unealtă prea lentă pentru necesităţile supravieţuirii.

În faţa acestor atacuri, Bellonda se închise într-o tăcere mânioasă, pe care n-o tulbura decât şuierul înfundat al trecerii subtrenului prin tunel.

Să nu introducem răni deschise în navă, îşi spuse Odrade.

Adoptând tonul Sheeanei, rosti:

— Bell; draga mea, nu avem timp să examinăm toate aspectele situaţiei năpăstuite în care ne aflăm. Nu mai putem spune: "Dacă se întâmplă cutare lucru, atunci cu siguranţă va urma cutare altul şi, în acest caz, va trebui să acţionăm aşa şi pe dincolo. "

Spre mirarea ei, Bellonda reacţionă cu un râs scurt.

— O, zei! Ce harababură e mintea umană obişnuită! Iar eu n-am voie să cer ceea ce ne trebuie tuturor şi, din păcate, nu putem să avem suficient timp pentru a pregăti fiecare plan.

Bellonda-mentatul era cea care le vorbea acum, spunându-le că se ştia diminuată de mândria pentru intelectul ei obişnuit. Ce loc dezordonat şi prost organizat era! *Imaginaţi-vă ce chin este pentru non-mentat să facă un pic de ordine în acest talmeş-balmeş. Î*ntinse mâna peste intervalul dintre scaune şi o bătu pe umăr pe Odrade.

— E-n regulă, Dar. O să fiu cuminte.

Ce şi-ar fi spus un observator din afară dacă ar fi asistat la această scenă? se întrebă Odrade. Toate patru, acţionând în înţelegere pentru a ajuta o Soră aflată în dificultate.

Dar şi pentru ca Agonia Murbellei să poată sfârşi cu bine.

Oamenii nu vedeau decât suprafaţa acestei măşti de Cucernică Maică pe care-o purtau.

Când trebuie (adică aproape tot timpul, în ziua de azi), funcţionăm la niveluri de competenţă uluitoare. Nu ne facem un titlu de glorie din asta. E o simplă constatare. Dar de cum ne permitem un moment de destindere, auzim bolboroseala din jur, la fel ca oamenii de rând. Doar că, în cazul nostru, volumul sonor e mai puternic. Ne împărţim existenţa în mici parcele, ca oricare alţii. Locuri pentru minte, locuri pentru corp.

Bellonda îşi regăsise calmul. Stătea liniştită, cu mâinile împreunate în poală. Cunoştea planurile lui Odrade şi le păstra pentru ea. Era o încredere care trecea dincolo de proiecţia mentatică, într-un domeniu mai fundamental uman. Proiecţia era o unealtă perfect adaptabilă, dar rămânea o unealtă. În ultimă instanţă, orice unealtă depinde de cel care-o foloseşte. Odrade nu ştia cum să-şi arate recunoştinţa, fără a afecta această încredere.

Trebuie să merg în tăcere pe frânghia mea întinsă, până la capăt.

Simţea din nou prezenţa prăpastiei de sub ea. Reflecţiile ei redeşteptaseră imaginea de coşmar. Urmăritoarea invizibilă, Furia cu toporul, era şi mai aproape. Fu din nou tentată să se întoarcă, să vadă cine era, dar rezistă.

Nu voi comite greşeala lui Muad'Dib!

Avertismentul preştient pe care-l simţise pentru prima oară pe Dune, în ruinele sietchului Tabr, n-avea să fie exorcizat decât când existenţa ei sau cea a Comunităţii Surorilor avea să ia sfârşit.

Să fie această ameninţare cumplită doar produsul temerilor mele? Cu siguranţă că nu!

Şi totuşi, avea senzaţia că acolo, în străvechiul bastion fremen, privise Timpul, ca şi cum tot trecutul şi tot viitorul încremeniseră într-un tablou care nu mai putea fi schimbat.

Trebuie să mă eliberez o dată pentru totdeauna de tine, Muad'Dib!

Sosirea la spaţioport o smulse din meditaţiile ei temătoare.

Murbella aştepta în sala special pregătită de Instructoare -un mic amfiteatru amenajat cu gradene în arc de cerc, pe care se aflau bănci capitonate oferind locuri pentru vreo douăzeci de

persoane. Instructoarele o lăsaseră acolo, fără a-i da nici o explicaţie. Şezând pe banca de jos, privea o masă montată pe suspensii. De-o parte şi de alta a mesei atârnau chingi pentru imobilizarea persoanei care trebuia să se întindă pe ea.

Pentru imobilizarea mea.

Încăperile din această parte a navei, unde nu i se îngăduise niciodată până atunci accesul, o uimiseră. Se simţea vulnerabilă aici, mai expusă chiar decât afară, sub cerul liber. Camerele mai mici pe care le traversase când fusese condusă în acest amfiteatru erau în mod vădit rezervate urgenţelor medicale: echipamente de reanimare, mirosuri de spital şi de antiseptice.

Aducerea ei în această sală avusese loc într-un mod destul de intempestiv. Toate întrebările pe care le pusese rămăseseră fără răspuns. Instructoarele veniseră s-o ia din mijlocul unei şedinţe de exerciţii prana-bindu pentru acolitele din Ciclul Superior. Nu-i spuseseră decât: "Ordinul Maicii Superioare".

Atitudinea lor însă era grăitoare. *Blânde, dar ferme.* Se aflau aici pentru a împiedica orice încercare de fugă şi pentru a avea grijă ca ea să ajungă acolo unde primiseră ordin s-o ducă.

De parcă m-ar bate gândul să evadez!

Se întreba unde era Duncan. Odrade promisese că va fi prezent la Agonie. Însemna absenta lui că, totuşi, nu aceasta avea să fie ziua marii ei încercări? Sau îl ascunseseră în spatele vreunui perete secret, de unde putea să vadă totul fără a fi văzut?

Îl vreau alături de mine!

Nu ştiau ce aveau de făcut pentru a obţine de la ea tot ce voiau? Bineînţeles că ştiau!

Să mă ameninţe că mă vor lipsi de bărbatul acesta. E tot ce trebuie pentru a mă ţine şi a mă satisface. A mă satisface! Ce vorbă fără noimă. A mă completa. Aşa-i mai corect. Sunt împuţinată când suntem despărţiţi. Şi-o ştie şi el, afurisitul!

Murbella surâse. *Cum de-o ştie? Pentru că are nevoie să fie completat exact în acelaşi fel.*

Cum se putea numi asta dragoste? Nu se simţea deloc slăbită de constrângerile dorinţei. Atât Surorile Bene Gesserit cât şi Onoratele Matres susţineau că dragostea era o sursă de slăbiciune. Ea se simţea, dimpotrivă, fortificată de Duncan. O fortificau până şi micile lui atenţii. Când îi aduce, dimineaţa, o ceaşcă aburindă de stimceai, băutura era mai bună pentru că

venea din mâinile lui.

Poate că între noi există ceva mai mult decât dragoste.

Odrade şi consilierele ei pătrunseră în amfiteatru pe gradenul superior şi, preţ de câteva clipe, rămaseră pe loc, privind silueta aşezată pe banca de la ultimul nivel. Murbella era îmbrăcată în roba lungă, cu tiv alb, a acolitelor din Ciclul Superior. Stătea cu un cot sprijinit pe genunchi, cu bărbia în pumn, privind masa din faţa ei.

Ştie, îşi spuse Odrade.

— Unde e Duncan? întrebă cu voce tare.

La cuvintele ei, Murbella se ridică şi se întoarse spre grup. Întrebarea lui Odrade confirma ceea ce bănuise.

— Îl găsesc eu, spuse Sheeana şi ieşi din sală.

Murbella aşteptă în tăcere, susţinând privirea Maicii Superioare.

Trebuie s-o dobândim, gândi Odrade. *Trebuie.* Niciodată Bene Gesseritul nu avusese atâta nevoie de cineva. Aşa cum stătea, acolo, jos, Murbella părea o făptură atât de neînsemnată faţă de ceea ce reprezenta persoana ei! Faţa sa aproape ovală, cu fruntea înaltă, dezvăluia noua stăpânire de sine Bene Gesserit. Ochii verzi, depărtaţi, sub sprâncenele arcuite, nu clipeau şi nu vădeau nici cea mai, infimă scânteiere portocalie. Gura mică nu schiţa nici cea mai mică urmă de nemulţumire.

E pregătită.

Sheeana se reîntoarse cu Duncan.

Odrade nu-i acordă lui Idaho decât o scurtă privire. *Nervos.* Aşadar, Sheeana îl pusese la curent. *Perfect.* Era un act de amiciţie. Poate că Duncan avea să aibă într-adevăr nevoie de un sprijin amical în această sală.

— Ia loc aici şi nu te mişca până ce n-am să te chem eu, îi spuse Odrade. Sheeana, rămâi lângă el.

Fără a i se spune, Tamalane se postă de partea cealaltă a lui Idaho, care se pomeni astfel încadrat. La un semn discret al Sheeanei, se aşezară toţi trei.

Însoţită de Bellonda, Odrade coborî treptele amfiteatrului şi se apropie de masa în faţa căreia stătea Murbella. Pe latura opusă, distribuitoare bucale erau pregătite pentru a fi ridicate în poziţie, dar încă goale. Odrade arătă spre ele şi-i făcu semn lui Bellonda. Aceasta ieşi printr-o uşă laterală, în căutarea Cucernicei Maici Suk care avea în primire esenţa de mirodenie.

Trăgând masa pentru a o îndepărta de perete, Odrade începu să regleze chingile şi suporturile capitonate. Procedând metodic, se asigură că tot ce trebuia se afla pe etajera îngustă de sub tăblia mesei. Un căluş era prevăzut pentru a evita ca Agonizata să-şi muşte limba. Odrade îl pipăi, verificând dacă era destul de solid. Murbella avea maxilare puternice.

Murbella o privea nemişcată, străduindu-se să n-o deranjeze în nici un fel.

Bellonda reveni cu esenţa de mirodenie şi se apucă să umple distribuitoarele. Substanţa otrăvitoare avea un miros pătrunzător, de scorţişoară amară.

Captând atenţia lui Odrade, Murbella spuse:

— Îţi sunt recunoscătoare că supraveghezi personal totul.

— Recunoscătoare! rosti batjocoritoare Bellonda, fără a-şi lua ochii de la ceea ce făcea.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, Bell, zise Odrade continuând s-o privească fix pe Murbella.

Bellonda nu-şi întrerupse lucrul, dar, cumva, mişcările ei părură dintr-o dată mai timide. Era pentru prima oară când Murbella o vedea estompându-se astfel. Nu încetase nici o clipă să se mire de felul în care acolitele se estompau în prezenţa Maicii Superioare. Erau şi, totuşi, nu erau de faţă. Murbella nu reuşise niciodată să le imite pe de-a-ntregul, nici măcar când încheiase perioada de probă şi intrase în Ciclul Superior.

Dar... şi Bellonda?

Privind-o în ochi pe Murbella, Odrade spuse:

— Ştiu ce rezerve păstrezi în cugetul tău, ce limite ţi-ai fixat în angajamentul tău faţă de noi. Foarte bine. N-am să discut asta pentru că, în mare, rezervele tale sunt prea puţin diferite de ale oricăreia dintre noi.

Sinceritatea, înainte de toate.

— Deosebirea, dacă te interesează, constă în simţul responsabilităţii. Eu sunt răspunzătoare pentru Comunitatea mea... sau pentru ceea ce a mai rămas din ea. E o povară grea şi uneori mi se întâmplă s-o privesc cu resentiment.

Bellonda pufni. Odrade nu-i dădu nici o atenţie şi continuă:

— Bene Gesseritul s-a acrit întrucâtva, din epoca Tiranului. Contactul nostru cu Onoratele Matres n-a îmbunătăţit lucrurile. Onoratele Matres răspândesc duhoarea morţii şi-a decadenţei, prăvălindu-se cu repeziciune spre marea tăcere.

— De ce-mi spui toate astea acum? întrebă Murbella cu o voce în care răzbătea frica.

— Pentru că, într-un fel sau altul, ai fost în bună măsură cruţată de această decadenţă. Poate că datorită naturii tale spontane. Deşi ea a fost oarecum temperată, după Gammu.

— Prin intervenţia voastră!

— Noi n-am făcut altceva decât să îndepărtăm un pic de indisciplină din caracterul tău, pentru a-ţi da un echilibru mai bun. În felul acesta, vei avea parte de o viaţă mai lungă şi mai sănătoasă.

— Dacă voi supravieţui la asta! replică Murbella arătând cu o mişcare scurtă a capului spre masa din spatele ei.

— Echilibrul, Murbella. Iată ce vreau să ţii minte tot timpul. Homeostazia. Orice grup care alege sinuciderea, când există alte opţiuni, este un grup atins de demenţă. Homeostazia a luat-o razna.

Văzând că Murbella lasă ochii în podea, Bellonda rosti tăios:

— Ascultă ce-ţi spune, neghioabo! Îşi dă silinţa să te ajute.

— Calmează-te, Bell, zise Odrade. Acum discut eu cu ea.

Apoi, adresându-i-se Murbellei: Maica Superioară e cea care îţi ordonă. Uită-te la mine!

Murbella ridică brusc capul şi o privi în ochi.

Era o tactică la care Odrade nu recurgea prea des, dar care dădea întotdeauna rezultate excelente. Putea să le aducă pe acolite într-o stare învecinată cu isteria, pentru a le învăţa, apoi, să-şi stăpânească excesul de emoţie. Murbella însă părea mai mult furioasă decât intimidată. Minunat! Dar acum era necesară prudenţa.

— Te-ai plâns de mersul prea lent al educaţiei tale, continuă Odrade. Am procedat astfel cu bună ştiinţă, în propriul tău interes. Toate instructoarele tale principale au fost alese pentru cumpătarea şi lipsa lor totală de impulsivitate. Instrucţiunile mele erau clare: "Nu-i conferiţi prea multe aptitudini prea repede. Nu deschideţi zăgazurile unor puteri cărora nu le-ar putea face faţă. "

— De unde ştii dumneata la ce-aş putea face eu faţă? întrebă Murbella, încă furioasă.

Odrade se mulţumi să zâmbească.

Văzând că Maica Superioară nu mai spune nimic, Murbella păru brusc tulburată. Se pusese într-o situaţie ridicolă în faţa ei,

în fata lui Duncan şi a tuturor celorlalte? Ce umilitor…

Odrade îşi aminti sieşi că nu era de dorit s-o facă pe Murbella prea conştientă de vulnerabilitatea ei. Ar fi fost o tactică proastă în clipa aceasta. Nu era nevoie s-o provoace. Murbella poseda un simţ ascuţit al asimilării. Se adapta la necesităţile momentului. Era lucrul de care se temeau ele că şi-ar putea avea obârşia într-o înclinaţie a ei de a alege calea minimei rezistenţe. *Măcar de n-ar fi aşa!* Mai mult ca oricând, se impunea acum o sinceritate desăvârşită. Instrumentul fundamental al educaţiei Bene Gesserit. Metoda clasică prin care acolita era legată de învăţătoarea ei.

— Voi fi alături de tine pe toată durata Agoniei. Dacă vei eşua, voi fi nespus de îndurerată.

— Şi Duncan?

Cu lacrimi în ochi.

— Tot ce va putea face pentru a te ajuta îi va fi îngăduit.

Murbella înălţă ochii spre şirurile de bănci şi, pentru o clipă, privirea ei se sudă de a lui Idaho. El dădu să se ridice, dar mâna lui Tamalane apăsându-i umărul îl împiedică.

Din cauza lor, s-ar putea ca iubita mea să moară! gândi Idaho. *Trebuie să stau aici şi să privesc, pur şi simplu, cum se întâmplă asta?* Dar Odrade spusese că i se va îngădui să ajute. *Nu mai există cale de întoarcere acum. Trebuie să am încredere în Odrade. Dar, pe toţi zeii din adâncuri, ea nu poate şti ce-aş avea de îndurat dacă... dacă...*

Închise ochii.

— Bell! rosti Odrade, cu un glas care evoca scânteierea fulgerătoare a unei lame de pumnal.

Bellonda o prinse de braţ pe Murbella şi-o ajută să se întindă pe masă, care săltă uşor, ajustându-se la greutatea corpului.

Şi iată ultimul act, îşi spuse Murbella.

Nu era decât vag conştientă de chingile pe cale de a fi strânse, de activitatea din jurul ei.

— E procedura obişnuită, zise Odrade.

Procedura? Murbella detestase toate procedurile obligatorii pentru a deveni Bene Gesserit, toate acele studii interminabile, toată atenţia şi toate răspunsurile pe care trebuia să le dea Instructoarelor. Detestase îndeosebi necesitatea de a perfecţiona

Întruna reacţii pe care ea le considerase adecvate, dar îi

fusese cu neputinţă să se lase pe tânjeală sub privirile lor exigente. *Adecvate! Ce cuvânt periculos!*

Înţelegerea acestui lucru fusese exact ce urmăriseră ele. Exact presiunea de care avea nevoie acolita lor.

Dacă deteşti un lucru, fă-l şi mai bine. Foloseşte-ţi aversiunea drept ghid; reglează-ţi tirul exact pe ceea ce ai nevoie.

Faptul că profesoarele ei puteau să-i discearnă cu atâta uşurinţă reacţiile, ce lucru extraordinar! Voia să dobândească şi ea această capacitate. Cu orice preţ!

Trebuie să ajung să excelez în asta.

Era ceva care ar fi stârnit invidia oricărei Onorate Mater. Se văzu, dintr-o dată, sub un soi de dublă viziune: în acelaşi timp Bene Gesserit şi Onorată Mater. Tulburătoare imagine.

O mână îi atinse obrazul, îi deplasă uşor capul, apoi dispăru.

Responsabilitatea. Am să aflu ce înţeleg ele prin " un nou simţ al istoriei".

Punctul de vedere Bene Gesserit asupra istoriei o fascina. Cum priveau ele trecuturile multiple? Era ceva înglobat într-o orânduire mai măreaţă a lucrurilor? Tentaţia de a deveni una dintre ele fusese irezistibilă.

A sosit momentul să aflu.

Văzu un distribuitor bucal alunecând în poziţie deasupra gurii ei, călăuzit de mâna Bellondei.

Purtăm Graal-ul nostru în capetele noastre, spusese Odrade. *Să-l porţi cu cea mai mare băgare de seamă dacă, într-o zi, va intra şi în posesia ta.*

Distribuitorul îi atinse buzele. Murbella închise ochii, dar simţi degete care îi deschideau gura. Metalul rece îi atinse dinţii. Vocea lui Odrade continua să răsune în memoria ei.

Evită orice excese. Corectează prea mult şi te vei trezi cu o adevărată belea pe cap: necesitatea de a face corecturi din ce în ce mai mari. Oscilaţiile. Fanaticii sunt minunaţi creatori de mişcări oscilatorii.

Graal-ul nostru este liniar pentru că fiecare Cucernică Maică poartă în ea aceeaşi determinare. Vom perpetua acest lucru împreună.

Un lichid amar curse în gura Murbellei. Înghiţi convulsiv. Simţi foc care-i cobora prin gâtlej, apoi în stomac. Nici o durere în afara senzaţiei de arsură. Se întrebă dacă asta era tot. Acum,

stomacul ei degaja doar un pic de căldură.

Încet, atât de încet încât îi trebuiră câteva bătăi de inimă până să-şi dea seama, căldura se prelinse spre exterior. Când îi atinse vârfurile degetelor, îşi simţi corpul convulsionându-se. Spatele i se arcui spasmodic, desprinzându-se de suprafaţa capitonată a mesei. Ceva blând, dar neînduplecat, îi repuse distribuitorul în gură.

Voci. Le auzea şi ştia că vorbeau oameni, însă nu putea distinge cuvintele.

Pe când se concentra asupra vocilor, deveni conştientă că pierduse contactul cu trupul său. Undeva, carnea se zvârcolea, pradă durerii, dar ea era complet detaşată.

O mână dădu de o altă mână şi se încleştă de ea cu putere. Murbella recunoscu atingerea lui Duncan şi, dintr-o dată, îşi regăsi corpul, concomitent cu o durere atroce. Plămânii erau carne vie când expira. Nu şi când inspira. Atunci păreau contractaţi, nici o clipă umpluţi îndeajuns. Apoi, sentimentul existenţei ei fizice deveni un firicel subţire ce se ramifica spre alte prezenţe. Le simţea numeroase în jurul ei, mult prea numeroase pentru micul amfiteatru.

O altă fiinţă umană pluti înlăuntrul câmpului ei vizual. Murbella se pomeni la bordul unei navete industriale... În spaţiu. Naveta era primitivă. Prea multe comenzi manuale. Prea multe luminiţe care clipeau. La comenzi, o femeie — mică şi cu faţa îmbrobonită de sudoarea trudei pe care o depunea. Părul ei lung, castaniu, era strâns într-un coc din care scăpau şuviţe ce atârnau în jurul obrajilor supţi. Purta, drept unic Veşmânt, o rochie scurtă, în nuanţe strălucitoare de roşu, albastru şi verde.

Maşini.

Murbella simţea, dincolo de spaţiul din imediata apropiere, prezenţa unei monstruoase maşinării. Rochia femeii contrasta puternic cu mohorâta şi apăsătoarea austeritate a maşinilor. Femeia vorbi, însă buzele ei nu se mişcară: "Ascultă-mă, tu! Când va veni momentul să preiei aceste comenzi, să nu devii o distrugătoare. Sunt aici pentru a te ajuta să eviţi distrugătorii. Înţelegi?"

Murbella vru să răspundă, dar constată că nu avea glas.

"Nu te mai chinui, fetiţo!" spuse femeia. "Te aud. "

Murbella încercă să-şi strămute atenţia de la femeie.

Ce-i locul acesta?

O singură operatoare, un fel de depozit uriaş... o uzină... totul, automatizat... În nenumărate fascicule, linii de retroacţiune se concentrau în acest spaţiu minuscul înţesat de comenzi complicate.

Crezând că vorbeşte în şoaptă, Murbella întrebă: *Cine eşti? şi*-şi auzi propria voce răsunând ca un tunet. Durerea din urechi o năuci!

"Mai încet! Sunt călăuza ta în mohalata, cea care te ajută să navighezi departe de distrugători. "

Dur să mă apere! gândi Murbella. *Nu e un* loc; *sunt eu!*

La acest gând, sala de comandă dispăru. Murbella se pomeni o nomadă în vid, condamnată să nu mai cunoască niciodată tihna, să nu-şi mai găsească niciodată refugiu. Totul devenise imaterial, în afara propriilor ei gânduri efemere. Fiinţa ei nu mai avea substanţă, doar un filament de aderenţă pe care-l identifica drept conştiinţă.

M-am plăsmuit pe mine însămi din ceaţă.

Celelalte Memorii se iviră brusc, fărâme răzleţe de experienţe despre care ştia că nu erau ale ei. Tot felul de feţe o priveau cu lăcomie, cerându-i atenţie, dar femeia de la comenzile navetei o îndepărta de ele. Murbella recunoştea necesităţile, însă i se părea cu neputinţă să le ordoneze sub o formă coerentă.

"Acestea sunt vieţi din trecutul tău", auzi ea vocea femeii ca şi cum venea de niciunde. Apoi adăugă: "Ne tragem din oameni care au comis atrocităţi fără seamăn. Nu ne place să recunoaştem că au existat barbari printre strămoşii noştri. O Cucernică Maică însă trebuie să recunoască. Nu avem de ales. "

Murbella înţelesese acum că era suficient să-şi formuleze întrebările doar în gând. *De ce trebuie să...*

"Învingătorii s-au reprodus. Noi suntem descendenţii lor. Adesea, victoriile au fost scump plătite din punct de vedere moral. Barbarie e un cuvânt prea slab pentru a descrie unele dintre lucrurile pe care le-au făcut strămoşii noştri. "

Murbella simţi contactul unei mâini cunoscute pe obrazul ei. *Duncan!* Atingerea readuse durerea cumplită. *Oh, Duncan! Îmi faci rău!*

Prin chinul durerii, percepu goluri în vieţile ce-i erau dezvăluite. Lucruri care-i erau ascunse.

"Doar ceea ce eşti capabilă să accepţi în momentul acesta",

rosti vocea. "Restul va veni mai. târziu, când vei fi mai puternică... dacă vei supravieţui. "

Filtrul selectiv. Cuvintele lui Odrade. *Necesităţile deschid multe uşi.*

Un vaiet neîncetat venea dinspre celelalte prezente. Lamentaţii. *Vezi? Vezi ce se întâmplă când ignori bunul-simţ?*

Durerea crescu. Nu putea să scape de ea. Fiecare nerv îi era ars cu fierul roşu. Ar fi vrut să urle, să profereze ameninţări, să implore ajutor. O cascadă de emoţii însoţea chinul, dar nu le dădea atenţie. Totul se petrecea de-a lungul unui fir subţire de existenţă. Iar firul se putea rupe!

Am să mor.

Firul se întindea. Avea să se rupă! Orice rezistenţă era zadarnică. Muşchii nu i-ar fi dat ascultare. De altfel, probabil că nu-i mai rămăseseră muşchi. Nici n-avea nevoie de ei. Muşchii însemnau durere. Era un iad care nu avea să sfârşească niciodată. Nici dacă s-ar fi rupt firul. De-a lungul firului alergau flăcări. Limbile lor îi atingeau gândurile conştiente...

Mâini îi scuturară umerii. *Nu, Duncan... nu!* Fiecare mişcare era pentru ea un supliciu mai crâncen decât îşi imaginase că ar fi cu putinţă. Agonia îşi merita din plin numele.

Firul nu mai era întins. Se retracta, se comprima. Deveni ceva mic, un cârnăcior de durere atât de cumplită, încât nimic altceva nu mai exista. Simţul *fiinţei* deveni tulbure... translucid... transparent.

"Vezi?" veni de foarte departe glasul călăuzei sale în mohalata.

Văd lucruri.

Nu era tocmai vedere. Un fel de percepţie îndepărtată a altor prezenţe. Alţi cârnăciori. Celelalte Memorii, ambalate în prapurii vieţilor pierdute. Se prelungeau în spatele ei, într-un şir căruia nu putea să-i determine lungimea. O pâclă translucidă. Când şi când, negura se destrăma, lăsând-o să întrevadă evenimente. Adică nu... nu evenimente propriu-zise. Amintirea lor.

"Fii martoră", spuse călăuza ei. "Iată ce au făcut strămoşii noştri. Cele mai cumplite blesteme pe care le-ai putea inventa nu înseamnă nimic în comparaţie cu asta. Nu găsi scuză în necesităţile epocii! Ţine minte doar un singur lucru: nu există nevinovaţi!"

Oribil! Oribil!

Nu putea zăbovi asupra nici unei scene. Totul devenise reflexie şi pâclă care se destrăma. Dar undeva se afla un licăr de glorie la care ştia că putea să ajungă.

Absenţa acestei Agonii.

Doar atât. Ce moment de glorie ar fi însemnat!

Unde se află această stare glorioasă?

Buze îi atinseră fruntea, gura. *Duncan!* Întinse mâna. *Mâinile îmi sunt libere!* Degetele ei întâlniră cârlionţii familiari. *E realitatea!*

Agonia se estompa. Abia în clipa aceea îşi dădu seama că trecuse prin chinuri mai cumplite decât ar fi putut exprima în cuvinte. Agonia? Consta în cauterizarea psihismului şi remodelarea lui. La capătul Agoniei, se ivea o altă persoană.

Duncan! Deschise ochii şi-i văzu chipul chiar deasupra ei. *Îl mai iubesc? E aici. Nădejdea de care mă agăţ în cele mai rele momente. Dar îl iubesc? Mai sunt o fiinţă echilibrată?*

Nici un răspuns.

Vocea lui Odrade se înălţă de undeva din afara câmpului vizual al Murbellei.

— Dezbrăcaţi-o. Ştergare. E udă leoarcă. Şi aduceţi-i o robă cum se cuvine!

Foşnete grăbite, apoi, din nou, vocea lui Odrade:

— Murbella, ai avut de furcă nu glumă, dar, mă bucur s-o spun, ai reuşit de minune.

Ce bucurie în glasul ei! De ce era aşa bucuroasă?

Unde e simţul responsabilităţii? Unde e Graal-ul pe care ar trebui să-l simt în capul meu? Să-mi răspundă cineva!

Dar femeia de la comenzile navetei nu mai era.

Am rămas doar eu. Cu amintirea unor atrocităţi care le-ar face să se înfioare şi pe Onoratele Matres.

În clipa aceea întrezări Graal-ul, dar nu era un *lucru,* ci o întrebare: Cum s-ar putea regla toate echilibrele?

Larii şi penaţii noştri sunt reprezentaţi de acel lucru pe care îl transmitem de la o generaţie la alta: mesajul nostru adresat omenirii, dacă se va maturiza. Întruchiparea cea mai apropiată a unei

zeiţe ocrotitoare a căminului nostru este o Cucernică Maică ratată — Chenoeh, acolo, în nişa ei.

Darwi Odrade

IDAHO considera acum facultăţile sale mentatice ca pe un refugiu. Murbella rămânea cu el pe cât de des le îngăduiau obligaţiile lor respective — el cu programul de înarmare, ea cu reîntremarea puterilor şi adaptarea la noua ei poziţie.

Murbella nu îl minţea. Nu încerca să-i spună că nu se schimbase nimic între ei. Dar el îi simţea îndepărtarea, un elastic ce se întindea tot mai mult, înspre limită.

— Surorile mele au fost învăţate să nu divulge secretele inimii. Aici e pericolul pe care-l percep ele în dragoste. Intimităţile primejdioase. Eroziunea celor mai profunde sensibilităţi. De ce ai întinde cuiva băţul ca să te bată?

Credea că vorbele ei aveau darul să-l liniştească, dar el distingea mesajul lăuntric. *Fii liberă! Rupe legăturile care te împiedică!*

O surprindea deseori, în vremea din urmă, chinuindu-se cu Celelalte Memorii. Noaptea, îi mai scăpau cuvinte.

"Dependenţe... suflet colectiv... intersecţii ale percepţiilor vitale... Păstrăvărese... "

Nu şovăia să-i împărtăşească unele dintre aceste lucruri.

— Intersecţiile? Oricine poate să sesizeze puncte nodale în întreruperile naturale ale existenţei. Morţile, diversiunile, pauzele incidentale dintre evenimente de mare răsunet, naşterile...

— Naşterea, întrerupere?

Începuseră această discuţie în pat, în dormitorul lui, cu toate luminile stinse, inclusiv cronoproiecţia. Ceea ce nu-i ascundea nicidecum vederii ochilor com, fireşte. Curiozitatea Surorilor se alimenta de la alte surse de energie.

— Nu te-ai gândit niciodată la naştere ca la o întrerupere? se miră Murbella. Pentru o Cucernică Maică, e amuzant.

Amuzant! Elasticul se întinde... se întinde...

Păstrăvăresele... " Era revelaţia pe care Bene Gesseritul o absorbise cu fascinaţie. Surorile avuseseră bănuieli, dar Murbella le furnizase confirmarea pe care o aşteptau. Democraţia Păstrăvăreselor dăduse naştere autocraţiei Onoratelor Matres.

Nu mai încăpea nici o îndoială.

"Tirania minorităţii ascunsă sub mantia majorităţii", se exprimase Odrade cu voce triumfătoare. "Prăbuşirea democraţiei. Fie răsturnată de propriile ei excese, fie înghiţită de birocraţie. "

Idaho recunoştea în această judecată glasul Tiranului. Dacă istoria etalase vreodată motive repetitive, acesta era unul dintre ele. Cu regularitatea unei bătăi de tobă. Mai întâi, o reglementare a administraţiei publice, camuflată sub falsul pretext că era singura modalitate de a corija excesele demagogice şi nepotismul electoral. Apoi, acumularea puterii în locuri la care electoratul nu putea să ajungă. Şi, în sfârşit, aristocraţia.

— Bene Gesseritul este, poate, singurul care a instaurat un sistem întemeiat pe atotputernicia juriilor, spuse Murbella. Juriile nu s-au bucurat niciodată de popularitate printre oamenii legii. Juriile se opun legilor. Ele pot să-i ignore pe judecători.

Râsul ei răsună în întuneric.

— Probarea faptelor! Ce altceva sunt dovezile, decât lucruri pe care ni se îngăduie să le percepem? Iată ce încearcă să controleze legea: o realitate cu grijă dirijată.

Cuvinte. Cuvinte pentru a-l distrage, cuvinte pentru a-i demonstra noile ei puteri Bene Gesserit. Cuvintele ei de dragoste începeau să sune a gol.

Le spune din amintire.

Observase că asta o deranja pe Odrade aproape la fel de mult cât îl exaspera pe el. Murbella însă nu remarcase nici una dintre reacţiile lor,

Odrade încercase să-l linişteasca: "Orice nouă Cucernică Maică trece printr-o perioadă de adaptare. Cu reacţii câteodată de-a dreptul maniace. Gândeşte-te la ceea ce descoperă la fiecare pas, Duncan!"

Cum aş putea să nu mă gândesc?

— Prima lege a birocraţiei, se adresă Murbella întunericului.

Nu reuşeşti să mă distragi, iubita mea.

— Creşterea până la limita energiei disponibile! (Vocea Murbellei avea, într-adevăr, ceva de maniac.) Folosirea minciunii conform căreia taxele rezolvă toate problemele. (Se întoarse spre el, în pat, dar nu cu vreo intenţie amoroasă.) Onoratele Matres au parcurs toate etapele! Au pus la punct până şi un sistem de securitate socială, dar totul era drenat spre

propriile lor bănci energetice.

— Murbella!

— Ce-i?

Surprinsă de asprimea tonului său. *Nu-şi dă seama că se adresează unei Cucernice Maici?*

— Ştiu deja toate astea, Murbella. Le ştiu toţi mentaţii.

— Încerci să-mi pui pumnul în gură? Era furioasă.

— Ceea ce avem noi de făcut este să ne străduim să gândim asemenea inamicului nostru, rosti el. Căci avem un inamic comun, nu-i aşa?

— Nu încerca să faci pe ironicul cu mine, Duncan!

— Ţi-s ochii portocalii?

— Ştii bine că melanjul împiedică asta şi... Oh!

— Bene Gesseritul are nevoie de cunoştinţele tale, dar trebuie să înveţi să le *cultivi!*

Aprinse un licuriglob şi o surprinse fulgerându-l cu privirea. Nu era ceva tocmai neaşteptat, dar nici ceva tocmai Bene Gesserit.

Hibrid.

Cuvântul i se ivise dintr-o dată în minte. Era vorba de vigoarea hibridă? Asta era ceea ce aştepta Bene Gesseritul de la Murbella? Surorile te puteau lua uneori prin surprindere. Te pomeneai nas în nas cu ele la colţul câte unui culoar, privindu-te cu ochi care nu clipeau şi cu expresia măştii lor impenetrabile, dar în spatele acelei măşti fremătau reacţii neobişnuite. Aşa învăţase Teg să producă imprevizibilul. Dar acum? Idaho îşi spunea că n-ar fi fost exclus să ajungă s-o deteste pe această nouă Murbella.

Ea putu să citească asta în el, fireşte. Rămânea mai transparent pentru ea decât pentru oricine altcineva.

— Nu mă urî, Duncan.

Nu vorbise pe un ton rugător, însă în spatele cuvintelor se ghicea o adâncă mâhnire.

— N-am să te urăsc niciodată, spuse el.

Dar stinse lumina.

Murbella se cuibări lângă el aproape la fel cum o făcea înainte de Agonie. *Aproape* la fel. Diferenţa îi sfâşia inima.

— Onoratele Matres văd în Bene Gesserit un rival în lupta pentru putere, spuse ea. Nu atât pentru că bărbaţii care le urmează pe fostele mele Surori sunt fanatici, ci pentru că

dependenţa lor îi face incapabili să acţioneze în mod autonom.
— Aşa suntem *noi* toţi?
— Termină, Duncan.
— Vrei să spui că aş putea să găsesc articolul ăsta şi la un alt furnizor?
Ea alese să-i interpreteze cuvintele drept referire la spaimele care le bântuiau pe Onoratele Matres.
— Multe le-ar părăsi dacă ar putea.
Brusc, se lipi toată de el, pătimaşă, trezindu-i dorinţa sexuală. Abandonul ei neaşteptat îl şocă. Se purta de parcă era ultima oară când mai putea simţi un asemenea extaz.
Ceva mai târziu, în timp ce el zăcea pe spate, epuizat, ea murmură:
— Sper să rămân iarăşi însărcinată. Avem încă nevoie de copiii noştri.
Avem nevoie. *Bene Gesseritul* are nevoie. Murbella nu mai spunea *ele* când vorbea despre Cucernicele Maici.
În cele din urmă, se cufundă în somn şi visă că se afla în arsenalul navei. Era un vis marcat îndeaproape de realităţi. Nava era aceeaşi uzină de armament care devenise în realitate. În arsenalul din vis, o auzi pe Odrade spunându-i:
"Deciziile mele sunt dictate de necesităţi, Duncan. Există prea puţine şanse să te apuce pandaliile şi să scapi de sub controlul nostru. "
"Sunt prea mentat ca să fac aşa ceva!"
Cât de plină de importanţă suna vocea lui din vis! *Curios: visez şi sunt conştient că visez. Pentru ce mă aflu în arsenal, cu Odrade?*
O listă de armament începu să se deruleze în faţa ochilor săi.
Arme atomice. (Văzu lansatoare gigantice şi pulberi ucigătoare.)
Lasere. (Nenumărate şi felurite modele.)
Arme bacteriologice.
Derularea listei fu întreruptă de glasul lui Odrade:
"Putem presupune că traficanţii se vor orienta, ca de obicei, spre obiecte de mici dimensiuni, care aduc beneficii mari. "
"Gemone, desigur. "
Tot plin de importanţa persoanei sale. *Ce naiba! Doar nu sunt aşa!*
"Dar şi arme de asasinat", spuse Odrade. "Sau planuri şi

specificaţii tehnice ale unor noi invenţii. "

"Traficul de secrete industriale e în vogă la contrabandişti. "

Sunt insuportabil!

"Să nu uităm bolile şi medicamentele pentru combaterea lor", zise Odrade.

Unde e? O aud, dar n-o văd.

"Onoratele Matres ştiu că universul nostru e plin de lichele care nu se sfiesc să propage problemele înainte de a vinde la preţuri usturătoare soluţia. "

Lichele? E prima oară când folosesc cuvântul ăsta.

"Totul e relativ, Duncan. Ele au pârjolit Lampadasul şi au masacrat patru milioane din cei mai buni oameni ai noştri. "

Se trezi brusc şi se ridică în pat. *Specificaţii tehnice ale unor noi invenţii!* Avea totul în cap, până la cel mai infim detaliu. Un procedeu pentru a miniaturiza generatoarele Holtzman. Nu mai mult de doi centimetri. Şi extrem de ieftin!

Cum naiba a ajuns asta în capul meu?

Coborî din pat, având grijă să n-o trezească pe Murbella, şi-şi căută pe pipăite halatul. O auzi mormăind în somn în clipa în care se strecura din dormitor în camera de lucru învecinată.

Aşezându-se la consolă, retranscrise schema pe care-o avea în cap şi-o studie cu atenţie. Absolut perfectă! Înglobarea era asigurată. Transmise totul la Arhive, cu o notă pentru Odrade şi Bellonda.

Oftă, se lăsă pe spate în scaun şi examină încă o dată schema de principiu. Proiecţia dispăru brusc, înlocuită de lista din vis. *Visez încă? Nu!* Simţea contactul real al scaunului, al consolei; auzea zumzetul câmpului de proiecţie. *Se poate întâmpla asta şi-n vis.*

Lista continua să se deruleze. Arme albe, dintre care unele erau menite să introducă otrăvuri sau bacterii în carnea inamicului.

Proiectile.

Se întrebă cum să oprească derularea listei pentru a examina mai îndeaproape unele detalii.

Totul se află în capul tău!

Fiinţe umane şi alte creaturi concepute pe cale genetică pentru luptă defilară prin faţa ochilor lui, ascunzând consola şi proiecţia ei.

Fiutari? Cum au ajuns Fiutarii aici? Ce ştiu eu despre Fiutari?

Creaturile vii lăsară locul disruptoarelor. Arme destinate să întunece activitatea mentală sau să tulbure procesele vitale.

Disruptoare? N-am mai auzit niciodată până acum cuvântul ăsta.

Disruptoarelor le urmară "căutătoarele G-zero" concepute pentru a vâna ţinte specifice.

Pe astea le cunosc.

Veniră la rând explozibile, inclusiv bombe cu gaze toxice şi bacteriologice.

Simulatoare, pentru proiectarea de ţinte false. Teg le folosise adesea.

Defilară apoi energizante. Avea un întreg arsenal personal în materie — mijloace pentru a spori potenţialul de luptă al trupelor.

Brusc, plasa scânteietoare a viziunii sale înlocui lista de armament şi-i văzu pe cei doi bătrâni în grădina lor. Îl priveau cu un aer mânios. Vocea bărbatului deveni audibilă: "Nu ne mai spiona!"

Idaho se încleştă de braţele scaunului şi se aplecă iute în faţă, dar viziunea pieri înainte ca el să poată distinge vreun amănunt.

Spionez?

În minte mai păstra un reziduu al listei de arme, care nu mai era vizibilă, însă părea să continue sub forma unei voci meditative... o voce masculină...

"Mijloacele defensive trebuie să imite, adesea, caracteristicile armelor de atac. Totuşi, uneori e posibil ca dispozitive foarte simple să poată contracara arme dintre cele mai devastatoare. "

Dispozitive foarte simple! Râse de unul singur. "Miles! Unde dracu' eşti, Teg? Ţi-am rezolvat problema falsei flote de atac. Ţinte gonflabile! Goale pe dinăuntru, cu excepţia unui generator Holtzman în miniatură şi a unui tun laser. "

Adăugă şi asta transmisiei sale către Arhive.

Când termină, îşi puse din nou întrebări asupra viziunilor sale.

Îmi influenţează visele? Ce am captat adineaori?

Ori de câte ori dispusese de un minut de răgaz, de când devenise şeful de armament al lui Teg, îşi folosise consola pentru a se conecta la Arhive. Trebuia să existe o cheie în toată

masa aceea de date!

Rezonanţele şi teoria tahionilor îi reţinuseră o bucată de vreme atenţia. Teoria tahionilor figura în primele lucrări ale lui Holtzman, care îşi botezase sursa de energie "Tahy".

Un *sistem ondulatoriu* care ignora limita impusă de viteza luminii. Era limpede că viteza luminii nu constituia un obstacol pentru nave când intrau în pliurile spaţiale. Tahy?

— Funcţionează fiindcă funcţionează, murmură printre dinţi Idaho. Trebuie doar să crezi. Ca în cazul oricărei alte religii.

Mentaţii aveau obiceiul să înmagazineze multe informaţii aparent nesemnificative. Idaho poseda un cazier intitulat "Tahy". Se apucă să-l parcurgă, fără prea mult entuziasm.

Nici măcar Navigatorii Ghildei nu pretinseseră vreodată că înţeleg cum pilotează navele prin pliurile spaţiale. Savanţii ixieni fabricau maşini care făceau exact acelaşi lucru, dar nici ei nu erau în stare să le explice principiul.

"Se poate avea încredere în formulele lui Holtzman. "

Nimeni nu se lăuda că-l înţelege pe Holtzman. I se foloseau pur şi simplu formulele, pentru că funcţionau. Era "eterul" călătoriei spaţiale. *Pliai* spaţiul. La un moment dat erai aici, iar în clipa următoare te aflai la mii de parseci depărtare.

Cineva de "acolo" a descoperit un alt mod de a folosi teoriile lui Holtzman!

Era o proiecţie mentatică certă. Putea să-i afirme exactitatea după noile întrebări cărora le dădea naştere.

Divagaţiile Celorlalte Memorii ale Murbellei îi bântuiau în clipa aceasta prin minte, chiar dacă recunoştea în ele unele dintre învăţăturile fundamentale ale Bene Gesseritului.

Puterea atrage naturile coruptibile. Puterea absolută atrage naturile absolut coruptibile. Acesta-i pericolul pe care-l reprezintă birocraţia fortificată pentru populaţiile supuse ei. Chiar şi nepotismul electoral e preferabil, deoarece nivelurile sale de toleranţă sunt mai scăzute şi corupţia poate fi curăţată periodic. Birocraţia fortificată poate fi atinsă rareori altfel decât prin recurgerea la violenţă. De aceea, păzea, când funcţionarii şi militarii îşi dau mâna!

Era exact ceea ce izbutiseră să realizeze Onoratele Matres.

Puterea de dragul puterii... o aristocraţie prăsită din soiuri dezechilibrate.

Cine erau oamenii din viziunile sale? Erau destul de puternici

pentru a pune pe fugă Onoratele Matres. Idaho avea certitudinea că aceasta reprezenta o informaţie esenţială pentru o proiecţie mentatică.

Găsea concluziile profund tulburătoare. Onoratele Matres, fugare! Barbare, dar total ignorante în privinţa moravurilor celor ce aplicaseră metodele lor încă din vremuri mai îndepărtate decât cele ale vandalilor. Mânate de o lăcomie irezistibilă, mai mult decât de oricare altă forţă. "Luaţi aurul romanilor!" Eliminau din spiritul lor conştient tot ce le-ar fi putut distrage. Dădeau dovadă de o ignoranţă stupefiantă, ce nu cunoştea îndoiala decât în clipa în care o cultură mai sofisticată se insinua în...

Dintr-o dată, înţelese ce era pe cale să facă Odrade.

Zei din adâncuri! Ce plan fragil!

Îşi apăsă palmele pe ochi, luptând pentru a nu lăsa să-i scape urletul de durere care-i urca în gâtlej. *Nu-i nimic, or să creadă că-s obosit.* Dar înţelegerea planului lui Odrade îi spunea şi că avea s-o piardă pe Murbella... Într-un fel sau altul.

Când am putea să ne încredem în vrăjitoare? Niciodată! Partea întunecată a universului magic este cea a Bene Gesseri-tului şi, de aceea, trebuie să le respingem pe vrăjitoare cu toată forţa.

Tylwyth Waff
Maestru al Maeştrilor

MAREA SALĂ COMUNĂ din interiorul non-navei, cu şirurile ei de gradene în amfiteatru şi estrada de la un capăt, era plină de Surori Bene Gesserit, mai numeroase decât se întruniseră vreodată. Canonicatul era aproape paralizat în această după-amiază, căci puţine Surori acceptaseră să trimită reprezentante iar deciziile importante nu puteau fi lăsate în seama unor subalterne. Cucernicele Maici înveşmântate în negru dominau adunarea, în grupurile distante din faţa podiumului, dar pretutindeni în sală se foiau acolite în robe cu tiv alb. Erau prezente chiar şi noile recrute. Cele mai tinere dintre ele, uşor de recunoscut după robele lor albe, formau mici pâlcuri răzleţe,

încercând să se reunească pentru a-şi da curaj. Toate celelalte fuseseră excluse de Instructoarele Sinodului.

Aerul era greu de răsuflări cu parfum de melanj şi avea acel iz de jilav şi de stătut pe care-l căpăta când instalaţiile de climatizare erau suprasolicitate. Mirosurile recentului dejun, bine usturoiat, se insinuau peste tot ca un musafir nepoftit. Toate astea, plus zvonurile care se răspândiseră în sală, contribuiau la creşterea tensiunilor.

Atenţia mai tuturor era îndreptată către estradă şi uşa laterală prin care trebuia să-şi facă intrarea Maica Superioară. Deşi continuau să discute între ele sau să se învârtă de colo-colo, Surorile priveau tot timpul spre locul de unde, curând, cineva avea să ia cuvântul pentru a anunţa schimbări profunde în existenţa lor. Dacă Maica Superioară hotărâse să le adune pe toate în această mare Sală Comună pentru a le face comunicări importante, însemna că se pregăteau evenimente de natură să zdruncine Bene Gesseritul până în temelii.

Bellonda intră prima şi urcă pe estradă cu acel legănat belicos care o făcea uşor *de* recunoscut chiar şi de la distanţă. Odrade mergea la cinci paşi în spatele ei. Veneau apoi principalele consiliere şi asistente. Printre ele, Murbella, care părea abia întremată după Agonia prin care trecuse cu doar două săptămâni înainte. În urma ei păşea şchiopătând Dortujla, încadrată de Sheeana şi Tamalane. Cortegiul era încheiat de Streggi, purtându-l pe umeri pe Teg.

Murmure se ridicară la vederea lui Teg. Prezenţa bărbaţilor la adunările Bene Gesseritului era un fapt rarisim, dar toată lumea din Canonicat ştia că acesta era ghola-ul Basharului mentat, care acum locuia în citadela militară, cu ceea ce mai rămăsese din armata de elită a Comunităţii Surorilor.

Dând cu ochii de sala ticsită, Odrade avu o senzaţie de gol în stomac. Cum bine spusese cineva din vechime: "Până şi ultimul neghiob ştie că există întotdeauna un cal care aleargă mai repede decât altul. " Adesea, cu prilejul unor adunări de mai mică importanţă, dar evocând în acelaşi mod mulţimea prezentă la un eveniment sportiv, fusese ispitită să citeze această perlă de înţelepciune; dar ştia că asemenea ritualuri îşi aveau utilitatea lor. Le îngăduiau să se simtă alături.

Iată-ne împreună. În familie.

Maica Superioară şi anturajul ei traversară ca un ghem de

energie aparte mulţimea care le separa de estrada de unde dominau arena.

Maica Superioară nu era niciodată supusă îmbulzelii generale. Nu simţea niciodată înghionteli în coaste sau călcături pe picioare. Nu era niciodată silită să urmeze mişcarea ca de omidă a unei mase de trupuri vârâte unele într-altele fără voia lor.

Aşa sosea Caesar. Degetul mare în jos, pentru tot circul ăsta afurisit!

— Fă introducerea, spuse ea, întorcându-se spre Bellonda.

Ştia că, mai târziu, avea să se întrebe de ce nu delegase pe altcineva pentru această apariţie rituală şi pentru a rosti cuvintele rău prevestitoare. Bellonda ar fi fost încântată să joace acest rol proeminent, însă, tocmai de asta, nu i se putea încredinţa. Dar poate că s-ar fi găsit o Soră de la un eşalon inferior, care, stânjenită de o astfel de elevaţie, s-ar fi supus doar din spirit de disciplină, din nevoia implicită de a executa orice ordin al Maicii Superioare.

O, zeii Dacă existaţi, de ce îngăduiţi să fim asemenea oi ascultătoare?

Gata. Bellonda începuse să le pregătească. *Regimentele Bene Gesseritului:* Nu erau chiar regimente, desigur, dar Odrade îşi imagina adesea Surori gradate, catalogându-le pe funcţii. *Asta e comandant de grupă. Asta, general. Cea de colo e sergent-major iar cealaltă, curier.*

Surorile ar fi fost indignate dacă ar fi cunoscut această bizarerie din mintea ei. Avea însă grijă s-o ascundă în spatele banalei măşti a "trasării de sarcini". Puteai foarte bine transmite ordine unor locotenenţi fără a-i numi locotenenţi. Taraza făcuse acelaşi lucru.

Bell explica acum adunării că era cu putinţă ca Bene Gesseritul să fie nevoit să-şi modifice atitudinea faţă de prizonierul tleilaxu. Cuvinte cu gust amar pentru ea:

— Bene Gesseritul şi Bene Tleilaxul au trecut prin acelaşi calvar, din care, şi unii şi alţii, am ieşit transformaţi. Într-un anumit sens, ne-am transformat reciproc.

— *Da, suntem ca nişte pietre care s-au frecat una de alta vreme atât de îndelungată, încât formele lor au devenit complementare. Dar miezul a rămas cel al rocii originare!*

Sala începea să dea semne de nerăbdare. Toată lumea ştia

că aceasta nu era decât o introducere, oricare ar fi fost mesajul ascuns în aluziile la tleilaxu. Simplu preambul, a cărui importanţă era relativă. Odrade se apropie de Bellonda şi-i făcu semn să încheie.

— Dau cuvântul Maicii Superioare.

Greu mai mor vechile şabloane. Şi-o fi închipuind Bell că nu se ştie cine sunt?

Odrade începu pe un ton imperios, la limita inflexiunilor Glasului:

— În urma unor acţiuni pe care le-am întreprins, ara stabilit o întâlnire între conducătoarele Onoratelor Matres şi o delegaţie Bene Gesserit condusă de mine. O întâlnire din care s-ar putea să nu scap cu viaţă. *Probabil* că nu voi supravieţui. Scopul acestei operaţii este, în parte, acela de a crea o diversiune. Suntem pe cale să trecem la represalii.

Aşteptă ca murmurele din sală să se potolească. Din ce putea auzi, reacţiile erau împărţite. Interesant. Cele ce aprobau se aflau mai ales în zona din imediata apropiere a estradei şi în fundul sălii, printre noile acolite. Acolitele din Ciclul Superior erau contra? Da, Ele cunoşteau avertismentul: *Mai bine să nu aţâţăm un asemenea foc.*

Pe un ton mai scăzut, lăsând amplificatoarelor grija de a-i purta glasul până la gradenele de sus, continuă:

— Înainte de a pleca, voi face Împărtăşirea cu mai multe Surori. Împrejurările impun această măsură de precauţie.

— Care ţi-e planul?

— Ce vrei să faci?

Întrebările izbucniră brusc şi din locuri diferite.

— Vom simula un atac asupra Gammu-ului. Asta ar trebui să-i oblige pe aliaţii Onoratelor Matres să se refugieze pe Joncţiune. Apoi vom ocupa Joncţiunea şi, sper, o vom captura pe Regina-Păianjen.

— Atacul va avea loc când te vei afla pe Joncţiune?

Întrebarea fusese pusă de Garimi, o Instructoare cu chipul sever, aflată chiar sub ochii lui Odrade.

— Acesta e planul. Eu sunt cea care va transmite observaţiile indispensabile forţei noastre de atac. (Arătă spre Teg, cocoţat pe umerii lui Streggi.) Ofensiva va fi condusă, personal, de Bashar.

— Cine va face parte din delegaţie?

— Da! Cine te va însoţi?

Neliniştea din aceste strigăte era de netăgăduit. Aşadar, încă nu răsuflase nimic în Canonicat.

— Tam şi Dortujla, răspunse Odrade.

— Cine va face împărtăşirea cu tine?

Tot Garimi. *Fireşte! Asta-i problema cea mai importantă din punct de vedere politic. Cine ar putea fi succesoarea Maicii Superioare?* Odrade auzi un foşnet nervos în spatele ei. *Bellonda, agitată? Nu, în nici un caz tu, Bell. Ştii deja asta.*

— Sheeana şi Murbella, răspunse ea. Şi încă cineva, dacă Instructoarele doresc să-şi exprime vreo preferinţă.

Instructoarele ţinură numaidecât conciliabule, strigându-şi sugestii de la un grup la altul, dar nu fu avansat nici un nume. Cineva, totuşi, avu de pus o întrebare:

— De ce Murbella?

— Cine le cunoaşte mai bine ca ea pe Onoratele Matres? întoarse întrebarea Odrade.

Asta le reduse la tăcere.

Garimi se apropie de marginea podiumului şi ridică spre Odrade o privire pătrunzătoare. *Nu încerca să induci în eroare o Cucernică Maică, Darwi Odrade!*

— După atacul simulat împotriva Gammu-ului, vor fi şi mai vigilente şi vor întări apărarea Joncţiunii. Ce te face să crezi că vom putea cuceri planeta?

Odrade se mută un pas lateral şi-i făcu semn lui Streggi să se apropie cu Teg.

Teg urmărise cu interes intervenţia lui Odrade. Acum, coborî ochii spre Garimi. Era Instructoarea ce deţinea în momentul de faţă funcţia de Responsabilă cu Atribuţiile şi fără îndoială că fusese aleasă pentru a vorbi în numele unui grup important de Surori. Lui Teg îi dădu în gând că această poziţie ridicolă pe umerii unei acolite fusese premeditată de Odrade şi din alte motive decât cele cărora le dăduse glas.

Pentru ca privirea mea să fie la acelaşi nivel cu a adulţilor din jurul meu... dar şi pentru a le atrage atenţia asupra staturii mele şi a le linişti arătându-le că tot o Bene Gesserit (chiar dacă doar o acolită) este cea care-mi controlează mişcările.

— Pentru moment, n-am să intru în amănunte legate de armament, spuse el. *(Fir-ar afurisită de voce piţigăiată!* Izbutise, totuşi, să le atragă atenţia.) În linii generale, vom miza pe

mobilitate, pe ţinte false ce vor provoca mari distrugeri în jur dacă sunt atinse de un fascicul laser… şi vom îngloba Joncţiunea într-o reţea de dispozitive care ne vor dezvălui mişcările non-navelor lor.

Cum toate privirile rămâneau aţintite spre el, continuă:

— Dacă Maica Superioară confirmă vechile mele informaţii despre Joncţiune, ne vom afla în posesia unei cunoaşteri amănunţite a poziţiilor inamicului. În principiu, n-ar trebui să existe schimbări prea mari. Nu s-a scurs suficient timp.

Surpriza şi imprevizibilul. La ce altceva s-ar fi putut aştepta din partea Basharului lor mental? O privi în ochi pe Garimi, sfidând-o să se exprime dacă mai avea îndoieli asupra competenţei lui militare.

Cucernica Maică întrebă:

— Trebuie să presupunem că Duncan Idaho este consilierul tău în materie de armament?

— Când ai la dispoziţie persoana cea mai competentă, trebuie să fii prost ca să n-o foloseşti, răspunse el.

— Dar te va însoţi, ca şef de armament?

— Duncan a hotărât să nu părăsească nava şi ştiţi cu toate de ce. Care e rostul acestei întrebări?

O dezamorsase şi-o redusese la tăcere. Lui Garimi nu-i plăcu deloc. N-ar fi trebuit ca un bărbat să poată manevra astfel o Cucernică Maică!

Odrade păşi în faţă şi puse o mână pe braţul lui Teg.

— Să fi uitat vreuna din voi că acest ghola este credinciosul nostru prieten Miles Teg?

Făcu ochii roată prin sală, zăbovind îndeosebi asupra celor despre care ştia că făceau pe câinii de pază în spatele ochilor com şi ştiau că Teg era tatăl ei, plimbându-şi privirea de la o faţă la alta cu deliberată încetineală, pentru a nu lăsa să planeze nici o îndoială asupra cuvintelor ei.

Se gândeşte careva dintre voi să mă acuze de "nepotism "? Dacă da, să mai consulte o dată dosarul carierei lui Miles Teg în slujba noastră!

Zgomotele din sala Sinodului redeveniră compatibile cu demnitatea şi bună-cuviinţă care erau de aşteptat de la o asemenea adunare. Fără interpelări brutale luptând pentru a se impune atenţiei generale. Conversaţiile se reluaseră ca o muzică de fond, aproape o melopee. Odrade găsise întotdeauna

remarcabil acest fenomen. Nimeni nu dirija armonia. Lucrul se întâmpla de la sine, pentru că erau, toate, Surori Bene Gesserit. Era ceva natural. Nu aveau nevoie de vreo altă explicaţie. Faptul era cu putinţă deoarece erau învăţate să se completeze unele pe altele. Baletul mişcărilor lor de zi cu zi se prelungea în vocile lor. Erau partenere, indiferent de divergenţele trecătoare.

O să-mi lipsească asta.

— În nici un caz nu ne putem mulţumi să facem predicţii justificate ale unor evenimente nefericite, reluă ea. Cine ştie asta mai bine ca noi? Există măcar una singură printre noi care să nu fi învăţat lecţia Kwisatz Haderachului?

Era inutil să dezvolte subiectul. Nu trebuia ca prevestirile rele să le abată din cale. Asta o făcea pe Bellonda să păstreze tăcerea. Surorile Bene Gesserit erau minţi luminate. Nu erau neghioabe care condamnă aducătorii de veşti rele. Să tratezi cu dispreţ mesagerul? *(Cine s-ar putea aştepta la ceva bun de la unul ca ăsta?)* Era o atitudine ce trebuia evitată cu orice preţ. *Vom astupa gura unui vestitor care nu ne place, crezând că tăcerea morţii va face să dispară mesajul?* Bene Gesseritul era prea versat pentru a comite asemenea greşeli! *Moartea face şi mai puternică vocea profetului. Nimic nu poate fi mai periculos decât un martir.*

Odrade văzu expresia îngândurată care se aşternuse pe toate feţele, până la gradenele superioare ale amfiteatrului.

Pentru noi încep vremuri grele, Surorile mele, şi trebuie să acceptăm asta. O ştie chiar şi Murbella. Aşa cum ştie, acum, şi de ce am fost atât de grăbită să fac din ea o Soră. Într-un fel sau altul, o ştim toate.

Odrade se întoarse şi o privi pe Bellonda. Nici urmă de dezamăgire pe chipul său. Bell ştia de ce nu se afla printre alese.

E cel mai bun mod de acţiune, Bell. Să le infiltrăm. Să le luam prin surprindere înainte de-a bănui măcar ce suntem pe cale să facem.

Strămutându-şi atenţia la Murbella, Odrade percepu în privirea ei un nou interes plin de respect. Murbella începea să primească primele şarje de sfaturi bune de la Celelalte Memorii. Faza "maniacă" trecuse şi Murbella părea chiar să regăsească o parte din *afecţiunea* ei pentru Duncan. Cu timpul, poate că... Educaţia Bene Gesserit avea să-i permită să se servească de

Celelalte Memorii în mod independent. Nimic din atitudinea ei nu părea să spună: "Păstraţi-vă pentru voi sfaturile astea de doi bani!" Avea la dispoziţie comparaţii istorice şi nu putea ocoli mesajul lor evident.

Nu mărşălui pe străzi împreună cu toţi cei ce-ţi împărtăşesc prejudecăţile. Strigătele cele mai puternice sunt adesea cel mai uşor de ignorat. "Uită-te la dobitocii ăia care zbiară cât îi ţine gura! Cu ei vrei să faci cauză comună? "

Ţi-am spus eu, Murbella: acum trebuie să judeci tu însăţi. Pentru a crea o schimbare, găseşte mai întâi pivoţii şi deplasează-i. Fereşte-te de liniile moarte. Ofertele de posturi înalte sunt cea mai obişnuită nadă care e fluturată sub nasul mărşăluitorilor. Pivoţii nu se află, cu toţii, în sferele înalte. Ei se găsesc, adesea, în centrele economice sau de comunicaţii şi, cui nu ştie asta, nu-i foloseşte la nimic să ocupe un post înalt. Chiar şi subalternii ne pot face să deviem de la calea noastră. Nu modificând dosarele, ci îngropându-le momentan pe cele pe care le consideră indezirabile. Bell, de pildă, are obiceiul de a face să tărăgăneze executarea ordinelor mele, atunci când nu e de acord, până în clipa în care crede că n-ar mai fi eficiente. Uneori îi dau ordine tocmai în acest scop: pentru a le tergiversa. Ea ştie, însă asta n-o împiedică să-şi facă jocul până la capăt. Să cunoşti toate astea, Murbella! Şi după ce vom face Împărtăşirea, să studiezi rolul meu cu cea mai mare atenţie.

Armonia fusese dobândită, dar nu fără un anumit preţ. Odrade făcu semn că Sinodul se încheiase, ştiind bine că nu toate întrebările primiseră răspuns, iar unele nici măcar nu fuseseră puse. Dar cele ce nu fuseseră formulate aveau să fie filtrate încetul cu încetul de Bell, primindu-şi cel mai potrivit tratament.

Cele mai agere dintre Surori n-aveau să întrebe nimic. Ele înţeleseseră deja planul ei.

În timp ce părăsea marea Sală Comună, Odrade avea sentimentul, acceptării depline a responsabilităţii pentru alegerile pe care le făcuse şi, pentru prima oară, recunoştea şovăielile ei din trecut. Existau şi regrete, desigur, dar numai Sheeana şi Murbella aveau sa le poată cunoaşte.

Mergând în spatele Bellondei, Odrade se gândi la *"locurile unde nu voi ajunge niciodată, lucrurile pe care nu le voi vedea niciodată, decât sub aspectul unei reflexii în existenţa altcuiva "*

Era o formă de nostalgie centrată asupra Dispersiilor şi asta îi uşura întrucâtva durerea. Era, pur şi simplu, prea mult de văzut, acolo, pentru puterea de cuprindere a unei singure persoane. Nici măcar Bene Gesseritul, cu toate memoriile sale acumulate, nu putea spera să acopere vreodată totul, până în cel mai mic detaliu interesant. Epoca marilor proiecte revenise. Tabloul General, Curentul Principal. *Specialităţile Comunităţii Surorilor mele.* Aici acţionau din plin principiile după care se orientau mentaţii: marile configuraţii, mişcarea curenţilor, ceea ce purtau cu ei aceşti curenţi şi încotro se îndreptau. Conse-cinţele. Nu hărţile, ci fluxurile.

Cel puţin, am păstrat în forma lor originală elementele-cheie ale democraţiei noastre controlate de jurii. Poate că, într-o zi, mi se va mulţumi pentru asta.

Căutaţi libertatea şi veţi deveni sclavii dorinţelor voastre. Căutaţi disciplina şi vă veţi găsi libertatea.

Coda Bene Gesserit

— CINE SE AŞTEPTA la o pană a instalaţiei de climatizare?

Rabinul nu pusese întrebarea nimănui în particular. Şedea pe o banchetă joasă, strângând la piept un sul de pergament ranforsat prin tehnici moderne, dar încă vechi şi fragil. Nu era prea sigur de oră. Probabil, mijlocul dimineţii. Nu cu mult timp în urmă mâncaseră ceva care aducea a mic-dejun.

— *Eu* mă aşteptasem.

Părea să se adreseze pergamentului.

— Paştele a venit şi-a trecut, iar uşa noastră a rămas zăvorâtă.

Rebecca se apropie de el.

— Te rog, Rabbi. Cu ce-ar putea ajuta asta truda lui Joshua?

— N-am fost abandonaţi, îi spuse pergamentului Rabinul.

Noi suntem cei care ne-am ascuns. Dacă străinii nu ne pot găsi, unde să ne caute cei care-ar putea să ne-ajute?

Ridică brusc ochii şi o privi pe Rebecca. Ochelarii rotunzi îl făceau să semene cu o bufniţă.

— Ai atras oare năpasta asupra noastră, Rebecca?

Ea înţelese ce voia să spună.

— Cei din afară cred întotdeauna că Bene Gesseritul are ceva infam.

— Vasăzică, mai nou, eu, Rabinul tău, fac parte dintre "cei din afară"?

— Te înstrăinezi singur, Rabbi. Eu vorbesc din punctul de vedere al Comunităţii Surorilor, pe care dumneata m-ai pus s-o ajut. Acţiunile lor sunt adesea plicticoase, repetitive, dar niciodată infame.

— Eu *te-am pus* să le ajuţi? Da, aşa este. Iartă-mă, Rebecca. Dacă răul a pătruns în mijlocul nostru, răspunderea e numai a mea.

— Încetează, Rabbi! Surorile formează un clan vast. Dar asta nu înseamnă că nu ţin la individualitatea lor. Noţiunea de clan vast nu semnifică nimic pentru dumneata? Demnitatea mea personală te supără?

— Am să-ţi spun eu ce anume mă supără, Rebecca. Din vina mea, ai apucat să te iei după învăţăturile altor cărţi decât...

Ridică sulul de pergament ca şi cum ar fi fost un ciomag.

— Nu există nici un fel de alte cărţi, Rabbi. Oh! desigur, există Coda Bene Gesserit, dar nu e decât o culegere de sfaturi practice, uneori folositoare, alteori de neluat în seamă. Surorile adaptează tot timpul Coda la necesităţile momentului.

— Unele cărţi nu pot fi *adaptate,* Rebecca!

Ea îl privi cu o exasperare abia disimulată. Chiar aşa vedea el Comunitatea Surorilor? Sau era doar glasul fricii?

Joshua se apropie de ea, cu mâinile murdare de unsoare, cu pete negre pe frunte şi pe obraji.

— Sugestia ta a fost bună. Funcţionează din nou. Cât timp însă, nu ştiu. Problema e că...

— Nu ştii tu care-i problema, îl întrerupse Rabinul.

— Problema maşinilor, Rabbi, interveni Rebecca. Câmpul non-spaţiului creează interferenţe cu aparatele.

— N-am putut importa maşini fără fricţiune, explică Joshua. Ar fi bătut la ochi, ca să nu mai vorbim de cost.

— Maşinile tale nu sunt singurele care suferă de interferenţe.

Joshua se uită la Rebecca, ridicând din sprâncene. *Ce-i cu el?*

Ea ştia ce-şi spunea Rabinul: aşadar, şi Joshua avea încredere în intuiţiile Bene Gesserit. Se simţea jignit. Turma lui căuta povăţuire la altcineva decât el.

Rabinul o surprinse în clipa aceea, spunând:

— Crezi că-s gelos, Rebecca?

Ea negă cu o clătinare a capului.

— Dai dovadă de talente, continuă Rabinul, de care alţii se grăbesc să profite. Sugestia ta a remediat defecţiunea? Ţi-au şoptit ce-i de făcut... Celelalte?

Rebecca ridică din umeri. Acesta era Rabinul dintotdeauna, care nu trebuia provocat în propria lui casă.

— Ar trebui să te elogiez, oare? reluă el. Ai o mare putere? Vrei, cumva, să ne conduci tu de acum înainte?

— Nimeni, şi cu atât mai puţin eu, n-a dat de înţeles asta, Rabbi!

Rebecca era indignată şi nu se sfii s-o arate.

— Iartă-mă, fiica mea. A fost, cum s-ar zice, un "bobârnac".

— N-am nevoie de elogiile dumitale, Rabbi. Şi bineînţeles că te iert.

— Ce părere au despre asta Celelalte?

— Surorile Bene Gesserit spun că teama de elogii îşi are obârşia într-un vechi tabu de a nu-ţi lăuda niciodată copilul, ca să nu atragi asupra ta mânia zeilor.

— Există, uneori, câte-o fărâmă de înţelepciune în spusele lor, zise Rabinul înclinând capul.

Joshua se foi, stânjenit.

— Am să încerc să trag un pui de somn, spuse el. Trebuie să fiu odihnit.

Aruncă o privire cu înţeles către compartimentul maşinilor, de unde răzbătea un zumzet căznit, apoi se îndreptă cu paşi grei spre capătul cufundat în întuneric al adăpostului.

Rabinul bătu uşurel cu palma pe suprafaţa liberă banchetei.

— Stai jos, Rebecca.

Ea se aşeză.

— Mă tem pentru tine, pentru noi, pentru tot ceea ce reprezentăm, rosti el mângâind maşinal pergamentul. Am rămas devotaţi credinţei noastre vreme de atâtea şi-atâtea generaţii. (Făcu ochii roată prin încăpere.) Şi n-avem nici măcar cvorumul ca să ne rugăm.

Rebecca îşi şterse lacrimile din ochi.

— Rabbi, le judeci greşit pe Surori. Vor doar să desăvârşească oamenii şi ocârmuirile lor.

— Asta spun ele.

— Asta spun *eu.* Pentru ele, guvernarea este o formă de artă. Găseşti că e amuzant?

— Îmi trezeşti curiozitatea. Nu cumva se autoamăgesc femeile astea cu vise despre propria lor importanţă?

— Se consideră câini de pază.

— Câini?

— Câini *de pază,* în aşteptarea oricărui moment prielnic transmiterii unei lecţii. Asta e ceea ce urmăresc. Nu trebuie să încerci niciodată să dai cuiva o lecţie pe care n-o poate asimila.

— Mereu frânturile astea de înţelepciune, spuse Rabinul cu voce mâhnită. Dar pe ele însele se guvernează *artistici*

— Se consideră un juriu înzestrat cu puteri absolute, căruia nici o lege nu i se poate opune.

El îi flutură pe sub nas sulul de pergament.

— Mi-am închipuit eu!

— Nici o lege *umană,* Rabbi.

— Vrei să spui că femeile astea, care confecţionează religii după cum le convine, cred într-o... Într-o putere mai mare decât ele însele?

— Credinţa lor nu s-ar acorda cu a noastră, Rabbi, dar nu văd nimic rău în ea.

— Şi care-i această... această credinţă?

— Ele îi spun "tendinţa nivelatoare". Privesc lucrurile sub un unghi genetic şi instinctual. Părinţii sclipitori vor avea, probabil, copii mai aproape de medie, de pildă.

— O tendinţă? În *asta* cred ele?

— E motivul pentru care evită o poziţie proeminentă. Sunt consiliere, chiar făuritoare de dinastii, la o adică, dar nu vor să se situeze ele însele în prim-plan.

— Tendinţa asta... Înseamnă că ele cred în existenţa unui Creator de Tendinţă?

— Nu pleacă de la o asemenea presupunere. Ele constată doar prezenţa unui curent observabil.

— Şi ce fac ele în curentul ăsta?

— Iau măsuri de precauţie.

— În prezenţa lui Satan, au şi de ce!

— Ele nu se împotrivesc niciodată curentului principal, ci par doar să se deplaseze cu uşurinţă dintr-o parte în alta, făcându-l să lucreze în favoarea lor şi folosind cu dibăcie vârtejurile şi curenţii secundari.

— Oooo!

— Corăbierii din vremurile străvechi cunoşteau bine această tehnică, Rabbi. Surorile posedă ceva asemănător cu o hartă a curenţilor, care indică locurile de evitat şi locurile în care sunt necesare cele mai mari eforturi.

Din nou, Rabinul agită pergamentul.

— Asta nu-i hartă de navigaţie!

— Răstălmăceşti ceea ce-ţi spun, Rabbi. Surorile ştiu la ce aberaţii poate duce supremaţia maşinilor. (Rebecca aruncă o privire spre colţul în care trudeau aparatele.) Ele ne văd cufundaţi în curenţi pe care nici o maşină n-ar putea să-i înfrunte.

— Aceste crâmpeie de înţelepciune... Nu ştiu ce să zic, fiica mea. Că se amestecă în politică, mai treacă-meargă. Dar în lucrurile sfinte...

— Un curent *nivelator,* Rabbi. O influenţă de masă asupra unor inovatori străluciţi ce se desprind de turmă pentru a crea lucruri noi. Chiar şi când noutatea ajută, curentul îl ajunge pe inovator.

— Cine poate să spună ce anume ajută, Rebecca?

— Eu îţi explic doar ce cred Surorile. De pildă, ele văd în sistemul impozitelor o dovadă a existenţei acestui curent, prin aceea că frânează energii libere care ar putea să creeze multe alte lucruri noi. Orice persoană sensibilizată e în stare să desluşească asta, spun ele.

— Şi aceste... Onorate Matres?

— Sunt conforme tiparului, cu guvernul lor în circuit închis, concentrat asupra anihilării tuturor eventualilor pretendenţi la putere. Eliminarea minţilor strălucite. Înăbuşirea inteligenţei.

Un ţiuit subţire răsună dinspre compartimentul maşinilor. Joshua sări din cuşeta lui şi se îndreptă glonţ într-acolo înainte de-a apuca ei să se ridice. Îl văzură aplecându-se deasupra ecranului care transmitea imagini de la suprafaţă.

— S-au întors, spuse el. Veniţi să vedeţi! Sapă în zgura aflată chiar deasupra noastră.

— Ne-au descoperit? întrebă Rabinul, aproape cu uşurare în glas.

Joshua continuă să privească ecranul fără a-i răspunde. Rebecca îl dădu la o parte şi se aplecă la rândul ei pentru a-i observa pe cei ce săpau. Erau zece bărbaţi, toţi cu aceeaşi

privire vag visătoare, caracteristică celor înrobiţi de Onoratele Matres.

— Sapă la întâmplare, spuse Rebecca, îndreptându-şi spatele.

— Eşti sigură? întrebă Joshua privind-o în ochi, de parcă ar fi căutat o confirmare secretă.

Orice Soră Bene Gesserit ar fi putut să i-o dea.

— Convinge-te singur, rosti ea arătând spre ecran. Uite-i că şi pleacă. Acum se îndreaptă spre cocinele de limorci.

— Unde le e locul, mormăi Rabinul.

Elaborarea unei opţiuni realizabile are loc într-un creuzet de erori informaţionale. Astfel, Inteligenţa acceptă failibilitatea. Iar când opţiunile absolute (infailibile) nu pot fi determinate, Inteligenţa îşi încearcă norocul cu datele limitate de care dispune într-o arenă unde erorile nu sunt doar posibile, ci şi necesare.

Darwi Odrade

MAICA SUPERIOARĂ nu se putea îmbarca pur şi simplu în prima navetă gata de zbor care să o transporte la bordul unei non-nave oarecare. Era nevoie de măsuri speciale, de preparative, de planuri strategice. Contingenţe peste contingenţe.

Toate acestea luară opt zile de activitate febrilă. Era obligatoriu ca sincronizarea cu Teg să fie perfectă. Consultaţiile şi discuţiile cu Murbella consumară ore întregi. Trebuia ca Murbella să ştie exact la ce avea de făcut faţă.

Să le descoperi călcâiul lui Ahile, Murbella, şi problema va fi ca şi rezolvată. Vei rămâne în nava de observaţie când va ataca Teg, dar să fii cu ochii în patru.

Odrade se sfătuise îndelung cu toţi cei care puteau s-o ajute. Apoi i se implantase emiţătorul de semnale vitale, cu sistem de codare, prin intermediul căruia avea să transmită observaţiile ei secrete. În sfârşit, o non-navă şi o navetă de cursă lungă fuseseră reamenajate şi dotate cu echipaje alese de Teg.

Bellonda nu încetă să mârâie şi să bombăne până ce Odrade se văzu nevoită s-o apostrofeze:

— Mă împiedici să mă concentrez! Asta urmăreşti? Să mă subminezi?

Era spre sfârşitul dimineţii, cu patru zile înainte de plecare, şi se aflau, momentan, singure în biroul lui Odrade. Vremea era frumoasă, dar neobişnuit de rece pentru acea perioadă, iar cerul avea o nuanţă de ocru datorată furtunii de praf care suflase peste Sectorul Central în cursul nopţii.

— Sinodul a fost o greşeală! făcu Bellonda, care ţinea morţiş să aibă ultimul cuvânt.

Remarca era un pic prea caustică şi Odrade se pomeni replicând pe un ton tăios:

— O necesitate!

— Pentru tine, poate! Ca să-ţi iei rămas bun de la *familie*... lăsându-ne să ne spălăm rufele murdare între noi.

— Ai venit aici doar ca să te plângi de Sinod?

— Nu-mi plac ultimele tale comentarii despre Onoratele Matres! Ar fi trebuit să ne consulţi şi pe noi înainte de a răspândi...

— Onoratele Matres sunt paraziţi, Bell! E timpul s-o ştie limpede toată lumea. Slăbiciunea lor e cunoscută. Şi ce face un organism infestat de paraziţi?

Odrade îşi sublinie cuvintele cu un surâs larg.

— Dar! Când adopţi atitudinea asta... aşa-zis spirituală, îmi vine să te strâng de gât!

— Ai putea s-o faci cu zâmbetul pe buze, Bell?

— Fir-ai afurisită, Dar! într-o bună zi...

— Nu ne mai rămân prea multe zile de petrecut împreună, Bell, şi asta te roade. Răspunde la întrebarea mea.

— Răspunde-ţi singură!

— Organismul consideră salutară câte o curăţenie periodică. Până şi drogaţii au visuri de libertate.

— Aaaa! exclamă Bellonda, prin ai cărei ochi privi pentru o clipă mentatul. Crezi că dependenţa de Onoratele Matres poate fi făcută dureroasă?

— În pofida îngrozitoarei tale lipse de simţ al umorului, pari încă în stare de funcţionare.

Un zâmbet sarcastic săltă colţul gurii lui Bellonda.

— Văd că am reuşit să te amuz, observă Odrade.

— Lasă-mă să discut treaba asta cu Tam. Are un cap mai bun pentru strategie. Deşi... după Împărtăşire e puţintel înmuiată.

După ce Bellonda plecă, Odrade se afundă în fotoliu şi râse încetişor.

Înmuiată! "Să nu te laşi şi tu înmuiată, Dar, mâine, când vei face Împărtăşirea. " Meritatul se împiedică în logică şi trece pe lângă inimă. Bell înţelege procesul şi se teme de un eşec. " Ce ne facem dacă... " Deschidem ferestrele, Bell, şi lăsăm să intre un pic de bun-simţ. Chiar şi-un pic de ilaritate. Asta oferă o perspectivă mai bună asupra lucrurilor serioase. Sărmană Bell, Sora mea imperfectă! Mereu ai nevoie de câte ceva care să-ţi întreţină nervozitatea.

În dimineaţa plecării, Odrade părăsi Sectorul Central într-o stare de spirit introspectivă, frământată de gânduri şi îngrijorată de ceea ce aflase în urma Împărtăşirii cu Murbella şi cu Sheeana.

Mă autocompătimesc.

Constatarea nu-i aducea nici o uşurare. Gândurile îi erau încadrate de Celelalte Memorii şi de un fatalism aproape cinic.

Un roi de albine-regine?

Asta se sugerase în legătură cu Onoratele Matres.

Dar Sheeana? Şi Tam, care o aprobă?

Aici era vorba de mai mult decât o Dispersie.

Nu te pot urma pe tărâmul tău eratic, Sheeana. Rolul meu este de a crea ordinea. Eu nu pot să risc ce ai îndrăznit tu. Există diferite moduri de-a face artă. Al tău îmi repugnă.

Absorbţia vieţilor conţinute în Celelalte Memorii ale Murbellei constituise un element de satisfacţie. Cunoştinţele aduse de Murbella reprezentau o pârghie puternică pentru a acţiona asupra Onoratelor Matres, dar ridicau şi o sumedenie de probleme tulburătoare.

Aşadar, nu folosesc hipnotransa, ci inducţia celulară — un produs derivat al afurisitelor lor sonde T. Constrângeri la nivelul subconştientului! Cât de tentant ar fi să facem asta noi însene. Dar tocmai acesta e punctul cel mai vulnerabil al Onoratelor Matres — acest enorm rezervor subconştient, blocat de propriile lor decizii. Cheia oferită de Murbella nu face decât să sublinieze pericolul la care ne-am expune dacă am proceda la fel.

Sosiră la spaţioport pe o vijelie care le făcu să se clatine pe

picioare când ieşiră din maşini. Odrade nu voise să traverseze pe jos ceea ce mai rămăsese din livezi şi vii.

Plecare fără speranţă de întoarcere? Întrebarea se citea în ochii Bellondei în timp ce rostea cuvinte de despărţire. Se citea şi în expresia preocupată a Sheeanei.

Maica Superioară acceptă decizia mea?

Temporar, Sheeana. Temporar. Dar nu am avertizat-o pe Murbella. Deci... poate că împărtăşesc părerea lui Tam.

Dortujla, în acelaşi vehicul cu Odrade, tăcuse, cufundată în propriile ei gânduri.

Uşor de înţeles. Ea a fost acolo... şi şi-a văzut Surorile devorate. Curaj, Dortujla! Încă nu suntem învinse.

Singură Murbella păruse într-o dispoziţie normală, dar ea era cu gândul la întâlnirea lui Odrade cu Regina-Păianjen.

Am înarmat-o îndeajuns pe Maica Superioară? Ştie cu adevărat cât de primejdioasă va fi această înfruntare?

Odrade alungă asemenea gânduri. Erau multe lucruri de făcut pe durata călătoriei. Iar cel mai important dintre toate era să-şi adune energiile. Onoratele Matres puteau fi analizate până la a-şi pierde aproape orice realitate, însă adevărata confruntare avea să se desfăşoare sub impresia momentului. Ca o improvizaţie de jazz. Îi plăcea *principiul* jazzului, deşi muzica propriu-zisă o deranja cu tonalităţile ei arhaice şi alunecările în dezordine. Jazzul însă vorbea în favoarea vieţii. Niciodată două interpretări absolut identice. Fiecare muzician reacţiona la ceea ce primea de la ceilalţi — asta era jazzul.

Daţi-ne jazz!

Călătoriile atmosferice şi cele spaţiale nu prea erau afectate de condiţiile meteorologice! Treceai ca glonţul prin perturbaţiile de moment. Te puteai bizui pe Controlul Meteo pentru a-ţi furniza ferestre de lansare în mijlocul unei furtuni sau printr-o pătură groasă de nori. Planetele cu deşerturi vaste constituiau o excepţie şi, nu peste mult timp, avea să fie nevoie de" introducerea unor noi parametri în ecuaţiile Canonicatului. Nenumărate schimbări, inclusiv revenirea la practicile mortuare ale fremenilor. Recuperarea trupurilor pentru extragerea apei şi a potasei.

Odrade vorbi despre toate acestea în timp ce aşteptau naveta care trebuia să le ducă la bordul non-navei. Curând, centura largă de ţinuturi toride şi uscate care nu înceta să se

extindă în regiunea ecuatorială a planetei avea să genereze vânturi de o violentă periculoasă. Într-o zi, aveau să existe furtuni Coriolis -vânturi ca de furnal, suflând dinspre interiorul deşertului cu viteze de sute de kilometri pe oră. Dune cunoscuse uragane de peste şapte sute de kilometri pe oră. Până şi navetele spaţiale erau nevoite să ţină seamă de asemenea forţe. Călătoriile atmosferice aveau să fie supuse capriciilor permanente ale condiţiilor de la sol. Iar plăpândele fiinţe umane aveau să fie nevoite să se pună la adăpost cum puteau.

Aşa cum au făcut dintotdeauna.

Sala de aşteptare a spaţioportului era o clădire veche, din piatră şi în interior şi în exterior. Piatra fusese primul material de construcţie de care dispuseseră aici. Scaunele spartane, cu benzi din piele, şi măsuţele joase din plaz preformat erau de dată mai recentă. Economie peste tot, chiar şi când era vorba de primirea Maicii Superioare.

Naveta ateriză în mijlocul unui vârtej de praf. Suspensiile erau, pare-se, un lux de care pilotul se dispensase. Plecarea avea să fie rapidă, cu un maximum de acceleraţie gravitaţională suportabil fără a aduce vătămări organismului.

Odrade se simţea aproape dezincarnată când îşi luă rămas bun, lăsând Canonicatul în seama troicii alcătuite din Sheeana, Murbella şi Bellonda. Ultimele ei cuvinte fură:

— Lăsaţi-l pe Teg în voia lui. Şi nu care cumva să i se întâmple ceva lui Duncan. Mă auzi, Bell?

Cu toate minunăţiile tehnice pe care erau în stare să le realizeze, încă tot nu găsiseră mijlocul de a împiedica o violentă furtună de nisip să le orbească aproape cu totul la câteva clipe după decolare. Odrade închise ochii, acceptând faptul că n-avea să aibă parte de o ultimă vedere aeriană a planetei ei dragi. O trezi şocul acostării. Un minicar aştepta pe un coridor, chiar în faţa ecluzei. Vehiculul le conduse, bâzâind, spre apartamentele lor. Tamalane, Dortujla şi acolita care le servea păstrară tăcerea, respectând dorinţa Maicii Superioare de a rămâne cu gândurile ei.

Condiţiile de cazare, cel puţin, erau familiare, tipice navelor Bene Gesserit: un mic salon-sufragerie, decorat cu elemente din plaz de un verde deschis, şi un dormitor minuscul, cu pereţii de aceeaşi culoare şi b cuşetă obişnuită. Gusturile Maicii Superioare

erau cunoscute. Odrade aruncă o privire rapidă în cabina uziformă duş-toaletă. Instalaţii standard. Apartamentele învecinate, pentru Tam şi Dortujla, erau similare. Avea să aibă timp, mai târziu, să vadă cum fusese reamenajată nava.

Lucrurile esenţiale existau, oricum. Inclusiv elementele discrete ale unui sprijin de natură psihologică: culori blânde, mobilier familiar, decor destul de neutru pentru a nu tulbura cu nimic procesele ei mentale. Dădu ordinul de plecare înainte de a se întoarce în salonul-sufragerie.

O gustare aştepta pe o măsuţă joasă: fructe albastre, dulci şi cărnoase, tartine cu o pastă galbenă, apetisantă, dimensionate conform nevoilor ei energetice. Perfect. O privi pe acolită, care se mişca în vârful picioarelor, aranjându-i lucrurile. Pentru o clipă, numele ei îi scăpă lui Odrade, apoi îşi aminti: *Suipol.* O mărunţică negricioasă, cu o faţă rotundă, calmă, şi un temperament pe potrivă. *Nu una dintre cele mai strălucite, dar, în mod garantat, eficientă.*

Brusc, îşi dădu seama că desemnarea membrelor pentru această misiune se făcuse cu o duritate cinică.

O delegaţie restrânsă, pentru a nu le irita pe Onoratele Matres. Dar şi pentru a reduce pierderile noastre la minimum.

— Mi-ai despachetat toate lucrurile, Suipol?

— Da, Maică Superioară.

Foarte mândră de a fi fost aleasă pentru această misiune importantă. Se vedea chiar şi în mersul ei, când ieşi.

Există lucruri pe care nu poţi să le despachetezi, Suipol. Le port în capul meu.

Nici o Bene Gesserit din Canonicat nu izbutea să-şi părăsească planeta fără a lua cu sine o anumită încărcătură de şovinism. Alte meleaguri nu puteau fi niciodată chiar la fel de frumoase, la fel de senine, la fel de prielnice vieţii.

Dar acest Canonicat aparţine deja trecutului.

Era un aspect al transformării în deşert la care nu se gândise până acum. Canonicatul era pe cale să dispară. Să plece, pentru a nu mai reveni niciodată — cel puţin, nu în cursul vieţii celor care îl cunoşteau astăzi. Era ca şi cum un părinte pe care-l iubeai te-ar fi abandonat dintr-o dată, cu dispreţ şi cu răutate.

Nu mai însemni nimic pentru mine, copile.

Încă din fazele incipiente ale pregătirii lor pentru a deveni Cucernice Maici, erau învăţate să profite de orice călătorie

pentru a se odihni. Odrade avea de gând să urmeze întocmai această povaţă înţeleaptă şi le spuse tovarăşelor sale, imediat după ce luară masa:

— Să mă scutiţi de detalii.

Ceva mai înainte o trimisese pe Suipol după Tamalane. Cu aceeaşi concizie ca Tam, îi spusese acesteia:

— Inspectează amenajările speciale şi comunică-mi ce anume trebuie să văd. Ia-o cu tine pe Dortujla.

— Are cap, femeia asta.

Era cel mai înalt elogiu, din gura lui Tam.

— După aceea, aveţi grijă să fiu deranjată cât mai puţin cu putinţă.

Pe durata unei bune părţi a voiajului, Odrade rămase în harnaşamentul cuşetei, compunând ceea ce considera a fi testamentul ei.

Cine va fi executorul?

Alegerea ei personală se îndrepta spre Murbella, mai ales după Împărtăşirea cu Sheeana. Pe de altă parte... "mica haimana" de pe Dune rămânea o candidată puternică dacă această aventură pe Joncţiune eşua.

Unele Surori credeau că orice Cucernică Maică putea face faţă în cazul în care i-ar fi revenit asemenea responsabilităţi. Poate în alte vremuri, dar nu în acestea. Nu cu această capcană pe care o amorsaseră.

Era puţin probabil ca Onoratele Matres să o evite.

Dacă le-am judecat corect. Şi, după datele furnizate de Murbella, am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. Uşa este deschisă, Onoratele Matres nu trebuie decât să se strecoare înăuntru. Ce ispită va fi pentru ele! Nu vor vedea pericolul decât când se vor fi angajat pe de-a-ntregul. Iar atunci va fi prea târziu!

Dar dacă eşuăm?

Supravieţuitorii (dacă vor exista) nu vor avea decât dispreţ pentru Odrade.

M-am simţit deseori diminuată, dar niciodată obiect de dispreţ Cu toate astea, s-ar putea ca Surorile mele să nu accepte cu nici un chip deciziile pe care le-am luat. Cel puţin, nu încerc să mă scuz. Nici măcar fată de cele cu care am făcut împărtăşirea. Ele ştiu că reacţia mea îşi are obârşia în bezna care a precedat zorii omenirii. Fiecare dintre noi poate face lucruri zadarnice, chiar stupide, dar planul meu ar putea să ne

aducă victoria. Şi nu e vorba doar de a "supravieţui". Graal-ul nostru cere să dăinuim împreună. Omenirea are nevoie de noi! Uneori are nevoie de religii. Alteori are nevoie doar să ştie că orice credinţe sunt la fel de deşarte ca şi speranţele de nobleţe. Noi suntem izvorul de la care se adapă. După ce măştile sunt îndepărtate, asta e ceea ce rămâne: Nişa Noastră.

Avu, în clipa aceea, sentimentul că nava o ducea în prăpastie. Din ce în ce mai aproape de cumplita ameninţare.

Eu mă îndrept spre topor; nu el vine după mine.

Nici vorbă de a concepe exterminarea acestui vrăjmaş. Lucrul acesta nu mai era cu putinţă de când Dispersia multiplicase populaţiile umane. O scăpare în planurile Onoratelor Matres.

Sirena stridentă şi lumina portocalie intermitentă care indicau sosirea la destinaţie o smulseră pe Odrade din meditaţii. Eliberându-se de harnaşament, coborî din cuşetă şi, cu Tam, Dortujla şi Suipol la câţiva paşi în spatele ei, urmă ghidul care le conduse la ecluza în spatele căreia o navetă de cursă lungă aştepta, fixată de coca navei. Odrade privi cu atenţie naveta, vizibilă pe ecranele monitoarelor. Era incredibil de mică!

"N-o să aveţi de zburat decât nouăsprezece ore", spusese Duncan. "Ar fi riscant ca non-nava să se apropie mai mult. Împrejurimile Joncţiunii trebuie să fie ticsite cu detectoare de pliuri spaţiale. "

Măcar o dată, Bell îi dăduse dreptate: "Nava nu trebuie pusă în pericol. Misiunea ei este de a pune la punct apărarea noastră şi de a recepţiona transmisiile tale, nu doar de a o transporta pe Maica Superioară. " Cât despre navetă, era sistemul de detecţie avansată al non-navei, menit să semnaleze tot ce întâlnea în cale.

Iar eu sunt principalul detector al acestui sistem. Un trup fragil, plin de instrumente delicate.

La ieşirea ecluzei se aprinseră săgeţi indicatoare. Odrade o luă înainte. Trecură printr-un tub de comunicaţie, în cădere liberă. Odrade se pomeni în interiorul unei cabine amenajate surprinzător de fastuos. Suipol, aterizând în spatele ei, recunoscu imediat decorul şi urcă o treaptă în stima lui Odrade, spunând:

— E o fostă navă de contrabandişti.

O singură persoană le aştepta la bord. Bărbat, după miros,

dar faţa era ascunsă de o cască de pilot opacă şi împănată cu o mulţime de conectoare.

— Toată lumea să-şi lege centurile.

Voce masculină, retransmisă de aparate.

Teg l-a ales. Fără îndoială că-i cel mai bun.

Odrade se strecură în scaunul din dreptul unui hublou şi găsi pe pipăite butoanele care permiteau ajustarea harnaşamentului de siguranţă. Le auzi pe tovarăşele ei executând, şi ele, ordinul pilotului.

— Gata? Rămâneţi legate cât timp nu vă voi fi dat altă indicaţie.

Glasul venea dintr-un difuzor ce plutea în spatele scaunului din postul de pilotaj.

Cordonul ombilical se desprinse cu un *blap!* şi Odrade simţi o vagă mişcare legănată, dezminţită însă de monitorul din faţa scaunului ei, care înfăţişa non-nava îndepărtându-se cu o repeziciune considerabilă. După câteva clipe, dispăru brusc.

S-a dus să-şi vadă de treaba ei, înainte de-a veni cineva să adulmece prin sector.

Naveta avea o viteză surprinzătoare. Detectoarele semnalau prezenţa unor staţii planetare şi a unor bariere de tranzit la mai puţin de nouăsprezece ore de ei, dar punctele pâlpâitoare care le identificau erau vizibile doar fiindcă fuseseră mărite. O fereastră de pe ecranul monitorului anunţa că staţiile aveau să poată fi văzute cu ochiul liber în ceva mai mult de douăsprezece dintre acele ore.

Impresia de deplasare dispăru brusc. Odrade nu mai simţea acceleraţia pe care o înregistrau ochii ei.

Cabină cu suspensii. Tehnologie ixiană, pentru un câmp agrav atât de mic. De unde o procurase Teg?

Nu e neapărat necesar să ştiu. De ce i s-ar aduce la cunoştinţă Maicii Superioare fiecare loc în care s-a plantat un stejar?

După vreo oră, văzu detectoarele începând să stabilească primele contacte şi îl felicită în gând pe Idaho pentru perspicacitatea de care dăduse dovadă.

Începem să le cunoaştem pe aceste Onorate Matres.

Sistemul defensiv ai Joncţiunii era evident, chiar şi fără a recurge la analizele detectoarelor. Planuri suprapuse! Exact cum prezisese Teg. Era suficient ca oamenii săi să cunoască distanţarea barierelor, pentru a putea să ţeasă un alt glob în

jurul planetei.

Cu siguranţă că nu-i chiar aşa de simplu.

Erau Onoratele Matres atât de sigure de superioritatea lor copleşitoare, încât nesocoteau cele mai elementare precauţii?

Staţia Planetară Patru îi contactă pe când se aflau fa mai puţin de trei ore de ea.

— Identificaţi-vă!

Odrade auzi un "că de nu... " implicit.

Observatorii fură în mod vădit surprinşi de răspunsul pilotului.

— Veniţi cu o navetă de contrabandişti?

Vasăzică sunt în stare s-o recunoască. Teg a avut dreptate şi în privinţa asta.

— Am să ard aparatele de detecţie încorporate în propulsoare, le anunţă pilotul. Va creşte acceleraţia. Verificaţi-vă centurile.

Staţia Patru observă imediat schimbarea.

— De ce măriţi viteza? Odrade se aplecă în faţă.

— Repetă parola şi spune-le că pasagerele dumitale sunt obosite de şederea prea îndelungată într-un spaţiu înghesuit. Adaugă că eu m-am echipat, ca măsură de precauţie, cu un emiţător de semnale vitale care le va da de ştire alor mei dacă mor.

Nu vor putea să descopere semnalul codat. Ingeniozitatea lui Duncan! Cât de surprinsă a fost Bell să constate ce ascundea el în sistemul informatic al non-navei. "Altă probă de romantism!"

Pilotul răspunse conform instrucţiunilor lui Odrade. Ceilalţi reacţionară fără întârziere:

— Reduceţi viteza şi anclanşaţi sistemul de pilotaj pe următoarele coordonate pentru aterizare. Din momentul acesta preluăm noi comanda navetei.

Pilotul atinse un câmp galben de pe tabloul de bord.

— Întocmai cum a prezis Basharul, rosti el pe un ton încântat, apoi îşi scoase casca şi se întoarse.

Odrade îl privi stupefiată.

Un ciborg!

Faţa era o mască din metal, cu două bile argintii, sclipitoare, ţinând loc de ochi.

Pătrundem pe teren periculos.

— Nu vi s-a spus? întrebă pilotul. N-aveţi de ce să mă

compătimiţi. Murisem, şi asta mi-a redat viaţa. Clairby e cel care vă vorbeşte, Maică Superioară. Iar când voi muri, de această dată, voi avea parte de o viaţă nouă, ca ghola.

La naiba! I-am acordat un cec fără a şti dacă va mai avea acoperire. Prea târziu pentru a mai schimba ceva. Totul face parte din planul lui Teg. Dar... de ce Clairby?

Naveta ateriză lin, cu o siguranţă ce demonstra din plin tehnica superbă a Staţiei Patru. Odrade îşi dădu seama că se opriseră doar pentru că peisajul îngrijit, vizibil pe ecranul monitorului ei, se imobilizase deodată. Câmpul agrav fu întrerupt şi ea îşi simţi din nou greutatea trupului. Uşa etanşă se deschise. Temperatura era plăcută. De afară răzbăteau zgomote ce păreau a fi cele ale unei competiţii sportive. Voci de copii?

Cu bagajele plutind în urma ei, Odrade urcă un şir scurt de trepte şi văzu că larma venea într-adevăr de la o mare mulţime de copii aflată pe un teren din apropiere. Fete, la vârsta adolescenţei. Trimiteau de colo-colo, încurajându-se cu strigăte şi ţipete, o minge mare plutind pe suspensii.

Spectacol anume pus în scenă pentru noi?

Probabil. Erau pe puţin două mii de fete pe terenul acela.

"Iată câte recrute avem!"

Nu venise nimeni s-o întâmpine, dar Odrade văzu, la capătul unei alei aflate în stânga, o construcţie cu aspect familiar. Stilul clădirii era în mod evident cel al Ghildei Spaţiale, cu un turn adăugat de curând. Prefăcându-se că observă împrejurimile, Odrade descrise turnul în implantul emiţător, pentru ca Teg să Poată aduce modificările cuvenite topografiei instalaţiilor de la sol. Dar oricine văzuse vreodată o construcţie a Ghildei şi-ar fi dat seama ce era acest edificiu.

Planeta aceasta era, deci, aidoma tuturor celorlalte planete de Joncţiune". Fără îndoială că undeva, în cataloagele Ghildei, figura sub un simplu număr de serie codat. Aparţinuse vreme atât de îndelungată Ghildei, înainte de a cădea în mâinile Onoratelor Matres, încât, încă din primele clipe când puseseră piciorul pe solul ei, Surorile avuseseră impresia că totul, în jur, purta pecetea inconfundabilă a Ghildei. Chiar şi "terenul de sport" — un spaţiu destinat întrunirilor sub cerul liber ale Navigatorilor aflaţi în uriaşele lor cuve cu gaz de melanj.

Pecetea Ghildei... O combinaţie între tehnologia ixiană şi funcţionalismul Navigatorilor. Clădiri ce învăluiau spaţiul în aşa

fel încât să se conserve la maximum energia; căi de comunicaţie directe; puţine trotuare rulante. Erau o risipă de energie şi doar cei supuşi gravitaţiei aveau nevoie de ele. Nici un fel de plantaţii decorative în preajma Platformei de aterizare. Riscau să fie distruse accidental. Şi toate clădirile erau de un gri uniform — nu argintiu, ci un plumburiu mohorât, ca tenul unui tleilaxu.

Construcţia din stânga lui Odrade era o structură masivă cu o mulţime de prelungiri, unele rotunjite, altele unghiulare. Un gigantic hotel, care nu fusese niciodată "de lux". Existau şi cuiburi de opulenţă, fireşte, dar acestea erau rare şi rezervate personalităţilor foarte importante, îndeosebi inspectorilor Ghildei.

Încă o dată, Teg a avut dreptate. Onoratele Matres au păstrat structurile existente, aducând modificări neglijabile. Un turn!

Nu trebuia totuşi să uite că avea de-a face, aici, nu doar cu o altă lume, ci şi cu un alt tip de societate, având criterii particulare. Împărtăşirea cu Murbella îi oferise o imagine destul de amănunţită, dar nu credea că izbutise să sondeze cu adevărat motivele care asigurau coeziunea Onoratelor Matres. Setea de putere nu putea explica totul.

— O să mergem pe jos, rosti ea şi o luă înainte pe aleea ce ducea spre uriaşa clădire.

Adio, Clairby. Sabordează naveta de îndată ce-ţi va fi cu putinţă. Asta să fie prima noastră mare surpriză pentru Onoratele Matres.

Edificiul Ghildei părea să se înalţe pe măsură ce se apropiau de el. Ceea ce o uimise dintotdeauna pe Odrade la aceste construcţii funcţionale era faptul că cineva fusese în stare să plănuiască totul, până la cel mai mic amănunt. Chiar dacă asta nu se vedea întotdeauna din primul moment, fiecare soluţie fusese chibzuită cu grijă. Considerentele bugetare reduseseră calitatea multor materiale, dar, peste tot, durabilitatea fusese preferată luxului sau aspectului estetic. Compromisuri care, ca orice compromisuri, nu erau deplin satisfăcătoare pentru nimeni. Revizorii contabili ai Ghildei se plânseseră, fără doar şi poate, de cost, în timp ce actualele ocupante pesemne erau iritate de neajunsuri. Dar, oricum, realizarea exista, tangibilă, pentru a fi utilizată. Alt compromis.

Holul era mai mic decât se aşteptase. Doar vreo şase metri lungime pe vreo patru lăţime. Câteva schimbări în decorul interior. Recepţia se afla în dreapta intrării. Odrade îi făcu semn lui Suipol să se ocupe de formalităţile de înregistrare a grupului lor şi le indică printr-un gest celorlalte să aştepte în mijlocul sălii, rămânând la distanţă de apărare unele de altele. Eventualitatea unei trădări nu fusese încă exclusă.

Dortujla chiar avea aerul că se aştepta la ceva de acest fel şi părea resemnată.

Odrade examină pe îndelete holul, emiţând comentarii prin intermediul implantului. O mulţime de ochi com, dar în rest...

Ori de câte ori intrase într-un loc ca acesta, avusese impresia că se afla într-un muzeu. Celelalte Memorii îi spuneau că hotelurile de acest fel nu se schimbaseră decât foarte puţin în cursul mileniilor. Prototipurile datau din epocile cele mai îndepărtate. Aparatele de iluminat, de pildă, duceau cu gândul la trecut. Giganticele suspensii imitau obiectele cu surse multiple de lumină electrică, dar erau echipate cu licurigloburi. Două candelabre dominau tavanul, ca nişte nave spaţiale imaginare descinzând din vid în toată splendoarea lor.

Mai erau şi alte lucruri care aminteau de trecut şi pe care puţini călători în tranzit din această epocă le-ar fi observat. De exemplu, recepţia, în spatele unei tejghele înalte, cu mai multe ghişee; sau aşezarea scaunelor în salonul de aşteptare, cu iluminatul său incomod; ori indicatoarele către diverse servicii: restaurante, narcobudoare, baruri, piscine şi săli de sport, saloane de automasaj şi aşa mai departe. Doar limba şi scrierea se schimbaseră din vremurile străvechi. Dacă ar fi înţeles inscripţiile, primitivii din epoca prespaţială nu s-ar fi simţit câtuşi de puţin dezorientaţi în locul acesta. Un hotel ca atâtea altele, pentru oameni aflaţi în trecere.

Multe dispozitive de securitate. Unele aveau stilul Dispersiei. Nici Ghilda, nici ixienii nu fabricaseră vreodată ochi com sau detectoare cu placaj de aur.

În preajma recepţiei, roboservitorii executau un balet frenetic, ivindu-se când ici, când colo, curăţând, debarasând, conducând nou-veniţi. Un grup de patru ixieni intrase chiar înaintea lui Odrade şi a suitei ei. Îi observă cu atenţie. Deşi îşi dădeau aere, păreau temători.

Pentru o Bene Gesserit, un ixian era întotdeauna uşor de

recunoscut, oricare i-ar fi fost deghizarea. Structura de bază a societăţii lor îşi punea amprenta pe indivizi. Ixienii aveau o atitudine *a* la Hogben faţă de ştiinţa lor: erau încredinţaţi că numai imperativele politice şi economice stabileau limitele autorizate ale cercetării. Ceea ce arăta fără tăgadă că naivitatea iniţială a idealului social ixian devenise realitatea unui centralism birocratic — o nouă aristocraţie. Apucaseră pe calea unui declin de la care n-aveau scăpare, indiferent ce înţelegeri ar fi reuşit să încheie această delegaţie ixiană cu Onoratele Matres.

Oricare va fi rezultatul înfruntării dintre noi şi ele, Ix e pe moarte. Dovada: sunt secole de când n-a mai apărut nici o inovaţie ixiană importantă.

Suipol se întoarse.

— Ne cer să aşteptăm până ce ni se va atribui o escortă, spuse ea.

Odrade hotărî să înceapă numaidecât negocierile, prin intermediul unei şuete în folosul lui Suipol, al ochilor com şi al celor ce ascultau fa bordul non-navei sale.

— Îi vezi pe ixienii de colo, Suipol?

— Da, Maică Superioară.

— Uită-te bine la ei. Sunt produsul unei societăţi care moare. Numai un naiv s-ar aştepta ca o birocraţie să profite cum trebuie de pe urma unei inovaţii senzaţionale. Birocraţiile au alte întrebări de pus. Ştii care?

— Nu, Maică Superioară, răspunse acolita după ce aruncase o privire iscoditoare în jur.

Ba ştie! Dar a înţeles ce urmăresc. Ia te uită! Am subestimat-o.

— Sunt întrebări tipice, Suipol. Cui îi va reveni meritul? Cine va fi învinuit dacă apar probleme? Va fi modificată ierarhia puterii? Cine riscă să-şi piardă scaunul? Va ieşi în evidenţă o subdiviziune până acum obscură?

Suipol dăduse din cap exact cum trebuia, dar privirea pe care o azvârlise ochilor com fusese, poate, un pic prea evidentă. Nu-i nimic.

— Aceste întrebări sunt de natură esenţialmente politică, urmă Odrade. Ele arată modul în care motivaţiile birocraţiei sunt direct potrivnice necesităţii de a se adapta la schimbare. Adaptabilitatea este una dintre condiţiile primordiale ale supra-

vieţuirii.

Iar acum e timpul să le vorbesc de-a dreptul gazdelor noastre.

Ridicând capul, Odrade îşi aţinti privirea la ochiul com vizibil în mijlocul unui candelabru.

— Să revenim la ixienii aceia. La ei, "conştiinţa individuală în sânul unui univers determinist" a cedat locul unei "conştiinţe individuale în sânul unui univers nelimitat", unde se poate întâmpla *orice. Î*ntr-un asemenea univers, calea supravieţuirii trece prin anarhia creatoare.

— Vă mulţumesc pentru această lecţie, Maică Superioară. *Fii binecuvântată, Suipol.*

— Pentru cineva care a avut destule prilejuri să ne cunoască, adăugă Suipol, cu siguranţă că nu mai poate fi vorba de a pune la îndoială relaţia de loialitate care ne leagă unele de altele.

Parcele s-o aibă în pază! E pregătită pentru Agonie şi poate că nu va apuca s-o cunoască.

Odrade nu putea fi decât întru totul de acord cu concluzia acolitei. Acceptarea *modului de viaţă* Bene Gesserit venea din interior, din acele amănunte, mereu supravegheate, care menţineau propria lor casă în ordine. Nu era o filozofie, ci un mod pragmatic de a concepe liberul arbitru. Orice ambiţie pe care ar fi putut s-o aibă Comunitatea Surorilor de a-şi croi propriul drum în mijlocul unui univers ostil trecea prin respectul scrupulos al unei loialităţi reciproce, al unui pact făurit în creuzetul Agoniei. Canonicatul şi puţinele sucursale care-i mai rămăseseră erau pepinierele unei ordini ce se întemeia pe împărtăşire şi Împărtăşire. Nu pe inocenţă. Asta se pierduse de mult. Fundamentele Comunităţii erau conştiinţa politică şi un punct de vedere asupra istoriei independent de alte legi şi uzanţe.

— Nu suntem maşini, rosti Odrade, privind spre automatele care evoluau în jurul lor. Noi ne bizuim întotdeauna pe relaţiile personale, fără a şti niciodată unde ne-ar putea duce ele.

Tamalane se apropie de ea.

— Nu crezi c-ar trebui, totuşi, să ne transmită măcar un mesaj?

— Ne-au transmis deja unul, Tam, cazându-ne într-un hotel de categoria a doua. Iar eu le-am răspuns.

În ultimă analiză, orice lucru e cunoscut *pentru că vrei să crezi că-l cunoşti.*
Koan zensunnit

TEG inspiră adânc. Gammu se afla drept în faţă, exact acolo unde spuseseră navigatorii săi că va fi când vor ieşi din pliul spaţial. Îl vedea, ca şi Streggi care privea alături de el, pe mai multe ecrane din postul de comandă al navei sale amiral.

Lui Streggi nu-i plăcea faptul că Teg stătea pe picioarele lui şi nu pe umerii ei. Se simţea total inutilă în mijlocul aparaturii militare din jur. Privirile i se îndreptau tot timpul spre câmpul de multiproiecţie din centrul postului de comandă. Aghiotanţii pe care-i vedea circulând preocupaţi dintr-un sector în altul, echipaţi cu dispozitive stranii, ştiau exact ce făceau, pe când ea n-avea decât o foarte vagă idee despre funcţiile lor.

Tabloul com care transmitea ordinele lui Teg se afla sub mâinile lui, plutind pe suspensii. Câmpul de comandă îi contura degetele cu o aură albăstrie. Pe umerii săi, apăsarea uşoară a potcoavei argintii care-l ţinea în legătură cu flota de luptă i se părea familiară, în pofida faptului că aparatul era mult mai mare, faţă de corpul lui mititel, decât cele pe care le purtase în viaţa sa anterioară.

Nici unul dintre oamenii care-l înconjurau nu se mai îndoia că avea de-a face cu faimosul Bashar într-un trup de copil iar ordinele sale erau primite şi executate cu promptitudine.

Văzut de la această distanţă, sistemul ţintă avea o înfăţişare cu totul obişnuită: un soare cu planetele sale captive. Dar Gammu, în centrul obiectivului, nu era o lume obişnuită. Acolo se născuse Idaho, acolo fusese educat ghola-ul lui, acolo i se restabilise memoria originală.

Şi acolo s-a petrecut transformarea mea.

Teg nu avea nici acum o explicaţie pentru ceea ce descoperise în el ca urmare a tensiunilor declanşate de necesitatea supravieţuirii pe Gammu. O rapiditate fizica incredibilă, care-i epuiza energiile, şi aptitudinea de a *vedea* non-navele, de a le localiza în interiorul unui bloc de spaţiu imaginar.

Bănuia că era o excrescenţă sălbatică în genele Atreides.

Unele celule marcatoare fuseseră identificate la el, dar nu şi rolul lor. Era vorba de o moştenire cu care Maestrele Geneticiene ale Bene Gesseritului luptaseră timp de milenii. Nu încăpea îndoială că ar fi considerat aceste aptitudini ca potenţial periculoase pentru ele. Poate că n-ar fi şovăit să le folosească, dar asta ar fi dus, cu siguranţă, la pierderea libertăţii lui.

Se grăbi să alunge din minte aceste gânduri.

— Lansaţi ţintele false.

Acţiune, în sfârşit!

Teg se simţi, dintr-o dată, în largul său. Acum, când faza pregătirilor se încheiase, avea impresia că urcase pe un pisc unde putea respira aer proaspăt. Teoriile se articulaseră, diferitele posibilităţi fuseseră studiate în amănunţime, iar actorii, cunoscându-şi la perfecţie rolul, fuseseră desfăşuraţi pe teatrul de operaţii. Fiecare comandant de unitate memorizase toate datele importante despre Gammu: locurile unde putea cere ajutorul grupurilor de rezistenţă locale, eventualele refugii, posturile inamice cunoscute şi căile de acces cele mai vulnerabile. Primiseră instrucţiuni speciale cu privire la Fiutari. Posibilitatea de a-şi face aliaţi din acele fiare umanoide nu trebuia exclusă. Rebelii care îl ajutaseră pe ghola-ul Idaho să fugă de pe Gammu insistaseră asupra faptului că Fiutarii fuseseră creaţi pentru a le vâna şi ucide pe Onoratele Matres. După relatările lui Dortujla şi ale altora, dacă acest lucru era adevărat aproape că îţi putea fi milă de Onoratele Matres, deşi nu meritau milă cele care n-o arătau niciodată faţă de alţii.

Ofensiva se desfăşura conform planului. Navele de recunoaştere procedaseră la amplasarea barajului de ţinte false iar cele de luptă trecuseră în poziţiile de atac. Teg devenise acum ceea ce îi plăcea să numească "instrumentul instrumentelor mele". Era greu de spus care dintre ele comanda şi care reacţiona.

Şi acum, partea cea mai delicată.

Numeroase necunoscute erau de temut. Un bun comandant nu trebuia să uite asta nici o clipă. Existau întotdeauna necunoscute.

Ţintele false se apropiau de zona de apărare. Teg *văzu* non-navele inamice şi detectoarele de pliuri spaţiale — puncte strălucitoare ocupând poziţii precise în capul lui. Le suprapuse pe poziţiile forţelor sale. Fiecare ordin pe care avea să-l dea

trebuia să pară conform unui plan tactic pus la punct dinainte şi cunoscut tuturor.

Era fericit că Murbella nu se afla de faţă. Orice Cucernică Maică ar fi putut să descopere înşelătoria. Dar nimeni nu discutase ordinul lui Odrade potrivit căruia Murbella trebuia să aştepte, împreună cu escorta ei, la o distanţă care să o ferească de orice pericol.

"E o posibilă Maică Superioară. Nu trebuie expusă la nici un risc. "

Bombardamentul asupra ţintelor false începu ca un foc de artificii distrugător care înconjură la întâmplare planeta. Teg se aplecă în faţă, prefăcându-se că examinează proiecţiile.

— Iată configuraţia!

Nu exista nici o configuraţie, dar cuvintele sale creară credinţa şi bătăile inimilor se accelerară. Nimeni nu se îndoia că Basharul detectase punctele slabe ale apărărilor planetare. Mâinile lui Teg săgetară pe deasupra tabloului com, lansând navele la atac, într-o erupţie de fulgere care lăsară spaţiul din urma lor presărat cu ţăndări inamice.

— E-n regulă! Să-i dăm drumul!

Lăsă capul compas al navei-amiral în seama Navigaţiei şi-şi concentră toată atenţia la Controlul Tirului. Explozii silenţioase punctară spaţiul din jurul lor în timp ce nava-amiral curăţa ce mai rămăsese din apărările periferice ale Gammu-ului.

— Valul al doilea de ţinte false! ordonă el.

În postul de comandă, atenţia tuturor era îndreptată spre câmpuri, nu spre Bashar. *Imprevizibilul!* Teg, a cărui faimă se datora pe bună dreptate tocmai acestui element, era pe cale să-şi confirme reputaţia.

— Găsesc ciudat de romantic tot ceea ce se petrece, rosti dintr-o dată Streggi.

Romantic? Nu era deloc romantic! Vremea romantismului trecuse... şi avea să vină. O oarecare aureolă înconjura, poate, *proiectele de* violenţă. Admitea asta. Istoricii erau şi ei capabili să creeze, ulterior, genul lor de dramatism romantic. Dar acum? Acum era vremea adrenalinei! Romantismul te distrăgea de la imperativele momentului. Trebuia să rămâi rece în interior, să trasezi o linie clară şi fermă între minte şi trup.

În timp ce mâinile lui se mişcau în câmpul tabloului com, Teg îşi dădu seama ce o îndemnase pe Streggi să vorbească. Ceva

obscur şi primitiv, legat de moartea şi distrugerea ce se creau aici. Clipa aceasta era ruptă de cursul normal al lucrurilor. Era o reîntoarcere tulburătoare la străvechile structuri tribale.

Streggi simţea un tam-tam în coşul pieptului, şi voci care psalmodiau: "Ucide! Ucide! Ucide!"

Vederea lăuntrică îi înfăţişă lui Teg supravieţuitori ai flotei defensive inamice, care fugeau, pradă panicii.

Perfect! Panica are darul de a se propaga în mod contagios şi de a slăbi inamicul.

— Iată şi Baronia, rosti el cu voce tare.

Idaho îl convertise la vechiul nume Harkonnen al oraşului tentacular cu giganticul său fort central din plastoţel negru.

— Vom ateriza pe Platforma de la nord.

Pronunţa cuvintele, dar mâinile sale erau cele care transmiteau ordinele.

Iute, acum!

În scurtele momente necesare pentru a-şi deşerta trupele, non-navele erau vizibile şi vulnerabile. Teg controla prin intermediul tabloului com mişcările tuturor unităţilor sale şi responsabilitatea era uriaşă.

— Nu e decât o fentă. Debarcăm şi ne reîmbarcăm imediat, după ce vom fi pricinuit pierderi grele inamicului. Adevărata noastră ţintă este Joncţiunea.

Cuvintele rostite de Odrade la despărţire erau încă prezente în memoria lui: "Onoratele Matres trebuie să primească o lecţie fără precedent. Cine ne atacă va fi pedepsit. Cine ne împinge până la limită riscă să sufere cumplit. Onoratele Matres au auzit de pedepsele Bene Gesserit. Faima noastră-i universală. Fără îndoială că Regina-Păianjen ne-a luat în râs. Să i se vâre râsul pe gât!"

— Debarcarea!

Era clipa de vulnerabilitate. Spaţiul de deasupra lor nu mai prezenta nici o ameninţare, însă lănci de foc se arcuiau către ei dinspre est. Nici o problemă. Tunurile de pe navele lor puteau să le vină de hac. Teg se concentră asupra eventualităţii unei reveniri a restului non-navelor inamice pentru un atac sinucigaş. Proiecţiile din postul de comandă arătau navele-berbec şi transportoarele de trupe revărsându-se din gurile calelor. Forţa de şoc, un comando de elită în blindate pe suspensii, realizase deja asigurarea de luptă a zonei de debarcare.

O mulţime de ochi com mobili îi extinseră dintr-o dată câmpul de observaţie, înfăţişând imagini de detaliu ale unor ciocniri violente. Comunicaţiile erau cheia oricărui comandament eficace, dar vizualizau şi scene de distrugere sângeroase.

— Debarcarea terminată!

Semnalul răsună în tot postul.

Nava-amiral părăsi Platforma şi-şi reocupă poziţia de aşteptare, în deplină invizibilitate. Acum, doar legăturile com i-ar mai fi putut oferi inamicului un indiciu asupra locului în care se aflau, dar ele erau camuflate de o reţea de emiţătoare fictive.

Una dintre proiecţii arăta monstruosul paralelipiped negru al vechiului centru Harkonnen. Placat cu metal antireflectorizant, edificiul fusese construit spre a servi drept temniţă pentru sclavi. Timp de secole, elitele Harkonnen locuiseră în reşedinţe luxoase, cu grădini suspendate, situate pe terasele de la ultimul nivel. Onoratele Matres îi reconferiseră ambele funcţii de odinioară.

Trei nave-berbec uriaşe se iviră în câmpul proiecţiei.

— Curăţaţi vârful chestiei ăleia! ordonă Teg. Radeţi tot, dar cruţaţi pe cât se poate restul structurii.

Îşi dădea seama că precizările lui erau inutile, dar vorbea pentru uşurarea pe care i-o procurau cuvintele. Toţi cei aflaţi sub ordinele sale ştiau ce voia.

— Raportaţi! comandă apoi.

Informaţiile începură să curgă din potcoava de pe umerii săi. O trecu pe mod secundar. Ochii com îi înfăţişară trupele pe cale să cureţe sectorul. Controlau terenul şi spaţiul aerian pe o arie de cel puţin cincizeci de kilometri. Lucrurile mergeau mai bine decât se aşteptase. Aşadar, într-adevăr, Onoratele Matres îşi amplasaseră tot armamentul greu în spaţiul extraplanetar, neaşteptându-se câtuşi de puţin la un atac prin surprindere. O atitudine care nu era deloc nouă şi pentru care trebuia să-i mulţumească lui Idaho fiindcă o prezisese.

Puterea le orbeşte. Sunt încredinţate că armamentul greu e pentru apărarea spaţială şi că materialul de calibru uşor este suficient ca să asigure protecţia la sol. Armele grele pot fi aduse jos la nevoie. N-are rost să fie ţinute pe suprafaţa planetei. Consumă prea multă energie. În afară de asta, ştiindu-se cu tot arsenalul ăla deasupra capului, populaţiile captive sunt mai

cuminţi.

Concepţiile lui Idaho în materie de armament şi dotare aveau un efect devastator.

Avem tendinţa să ne cramponăm de ideile noastre preconcepute. Un proiectil rămâne un proiectil, chiar şi când e miniaturizat pentru a conţine o substanţă toxică sau bacteriologică.

Inovaţiile în domeniul echipamentelor de protecţie sporeau mobilitatea. Cu atât mai mult, dacă puteau fi încorporate în uniforme. Iar Idaho readusese în actualitate vechile scuturi defensive, cu formidabilele lor capacităţi de distrugere în momentul în care erau atinse de un fascicul laser. Scuturi montate pe suspensii fuseseră ascunse în false siluete umane (în realitate, uniforme gonflabile) desfăşurate în faţa trupelor. Tirul cu laser al inamicului declanşa explozii atomice neradioactive care curăţau dintr-un foc zone vaste.

Va fi şi Joncţiunea o pradă la fel de uşoară?

Teg se îndoia. Necesităţile războiului impuneau adaptarea rapidă la metodele noi.

Onoratele Matres ar putea dispune de scuturi, pe Joncţiune, în două zile.

Şi n-ar avea nici o reţinere în privinţa modului în care le-ar putea folosi.

Teg ştia că scuturile dominaseră întreaga istorie a Vechiului Imperiu din cauza acelei ciudat de impunătoare sintagme numită "Marea Convenţie". Oamenii de onoare nu foloseau în mod necuvenit armele societăţii lor feudale. Dacă încălcai Convenţia, semenii tăi se uneau imediat pentru a-ţi răspunde cu violentă. Mai mult decât atâta, exista intangibilul, sacrosanctul "Prestigiu", pe care unii îl numeau "Orgoliu".

Prestigiul! Poziţia mea în haită.

Pentru mulţi, mai important chiar decât propria lor viaţă.

— Distracţia asta nu ne costă prea mult, spuse Streggi. Începea să emită păreri de cronicar militar, mult prea insipide pentru gustul lui Teg. Streggi voia să spună că nu pierduseră până acum decât puţine vieţi omeneşti, dar cuvintele ei conţineau, poate, mai mult adevăr decât credea ea.

E greu de admis că nişte materiale de război ieftine pot da rezultate satisfăcătoare, spusese Idaho. *Şi totuşi, ele constituie o armă puternică.*

Dacă armamentul te costă doar cât o fracţiune din energia cheltuită de adversarul tău, dispui de un levier puternic, care poate însemna totul în cazul unei inegalităţi aparent insurmontabile a şanselor. Prelungeşte conflictul şi vei devora substanţa însăşi a inamicului. Duşmanul se va prăbuşi deoarece nu va mai putea să asigure controlul producţiei şi al forţei sale de muncă.

— Putem trece la repliere, rosti Teg luându-şi ochii de la proiecţie în timp ce degetele lui repetau ordinul. Să mi se raporteze pierderile de îndată ce...

Se întrerupse şi se întoarse, la o mişcare prinsă cu coada ochiului.

Murbella?

Imaginea ei proiectată ocupa toate câmpurile din postul de comandă. Vocea îi răsună cu putere, de pretutindeni:

— De ce ignori rapoartele unităţilor?

Murbella scurtcircuită tabloul com al lui Teg şi în câmpul de proiecţie apăru un comandant de unitate surprins în mijlocul unei fraze:

— ... instrucţiuni precise, nu pot da curs cererii lor.

— Repetă, ordonă Murbella.

Faţa transpirată a ofiţerului se întoarse spre ochiul său com mobil. Sistemul compensă, şi omul păru să-l privească pe Teg drept în ochi.

— Repet mesajul. Am aici un grup de localnici care se pretind refugiaţi şi solicită drept de azil. Şeful lor susţine că ar avea o înţelegere cu Comunitatea Surorilor şi ne cere să ne onorăm angajamentele, dar, în absenţa unor instrucţiuni precise...

— Cine e şeful lor? întrebă Teg.

— Îşi spune Rabinul.

Teg dădu să restabilească circuitul tabloului său com.

— Nu cunosc nici un...

— Aşteaptă! rosti Murbella, scurtcircuitându-l din nou.

Cum naiba face asta?

Încă o dată, glasul Murbellei răsună în postul de comandă:

— Transportaţi tot grupul la bordul navei-amiral. Repede.

Murbella dizolvă proiecţia releului periferic.

Teg era indignat, dar în situaţie de dezavantaj. Alese una dintre imaginile multiple ale Murbellei şi o fulgeră cu privirea.

— Cum îţi permiţi să te amesteci în...

— Nu cunoşti datele problemei. Rabinul e în dreptul său. Pregăteşte-te să-l primeşti cu toată consideraţia.

— Explică-mi.

— N-am să-ţi explic nimic! Nu e nevoie să ştii. A trebuit să intervin cu decizia cuvenită, când am văzut că nu-i răspundeai ofiţerului tău.

— Ofiţerul ăla se afla într-o zonă de diversiune! Neimportant pentru...

— Cererea Rabinului e prioritară.

— Eşti la fel de agasantă ca Maica Superioară!

— Mai agasantă, poate. Şi acum fii atent! întâmpină-i cum se cuvine pe refugiaţii aceia. Şi pregăteşte-te, fiindcă am să vin şi eu.

— Nici să nu te gândeşti! Vei rămâne unde te afli!

— Bashare! Cererea refugiaţilor este de competenţa unei Cucernice Maici. Rabinul spune că sunt în pericol din cauză că i-au dat temporar adăpost Cucernicei Maici Lucilla. Acceptă sau demisionează.

— În cazul ăsta, dă-mi voie mai întâi să-mi reîmbarc oamenii şi să ne repliem. Vom stabili un punct de întâlnire când ne vom afla în spaţiu.

— De acord. Dar arată-le refugiaţilor toată bunăvoinţa.

— Ieşi afară din proiecţiile mele! M-ai lăsat destul timp orb şi asta-i curată nechibzuinţă!

— Eşti stăpân pe situaţie, Bashare. În intervalul ăsta, altă navă de-a noastră a cules patru Fiutari. S-au prezentat cerând să-i ducem la nişte Îngrijitori, dar am dat ordin să fie închişi. Tratează-i cu cea mai mare prudenţă.

Proiecţiile din postul de comandă îşi reluară funcţia lor militară. Teg repetă ordinul de repliere a unităţilor. Clocotea de mânie şi avu nevoie de câteva minute pentru a-şi regăsi simţul de comandant. Îşi dădea seama Murbella cum îi submina autoritatea? Sau trebuia să vadă în intervenţia ei o măsură a importanţei pe care o acorda acelui grup de refugiaţi?

După ce operaţiile de repliere se încheiară, încredinţă postul de comandă unui aghiotant şi, călărind pe umerii lui Streggi, se duse să vadă ce era cu acei refugiaţi *importanţi.* Ce putea fi atât de vital în legătură cu ei, încât s-o determine pe Murbella să intervină aşa cum făcuse?

Se aflau într-un colţ al calei rezervate transportoarelor de trupe, sub supravegherea unui ofiţer precaut.

Cine ştie ce s-ar putea ascunde printre aceşti necunoscuţi?

Rabinul, uşor de recunoscut datorită deferentei pe care părea să i-o acorde ofiţerul, stătea în fruntea grupului, alături de o femeie în robă cafenie. Era un om mic de statură, bărbos, cu o tichie albă pe creştetul capului. Lumina rece din cală îi dădea aerul unui moşneag. Femeia îşi ţinea o mână în dreptul ochilor. Rabinul tocmai îi vorbea şi cuvintele lui deveniră audibile în timp ce Teg se apropia.

Femeia se afla sub focul unui atac verbal!

— Trufia e trâmbiţa căderii!

Fără a-şi lua mâna din poziţia ei de fereală, femeia spuse:

— Nu mă fălesc cu ceea ce port în mine.

— Nici cu puterile pe care acea cunoaştere ţi le-ar putea conferi?

Cu o apăsare a genunchilor, Teg îi ordonă lui Streggi să se oprească la vreo zece paşi de grup. Ofiţerul îl privi repede, dar rămase pe loc, gata să intervină în cazul în care discuţia s-ar fi dovedit a fi doar o diversiune.

Un bun soldat.

Femeia aplecă şi mai mult capul, ferindu-şi ochii, în timp ce răspundea:

— Nu ni se oferă cunoaşterea pentru ca noi s-o putem pune în slujba unei cauze sfinte?

— Fiica mea! rosti Rabinul stând ţeapăn. Orice ne-am strădui noi să învăţăm pentru a sluji mai bine, n-ar putea însemna mare lucru. Tot ce numim noi cunoaştere, chiar de-ar fi să cuprindă cât poate încăpea într-un biet suflet de om, n-ar fi nimic altceva decât o singură sămânţă pe fundul unei brazde.

Teg se codea să intervină. *Ce exprimare arhaică!* Perechea îl fascina. Ceilalţi refugiaţi ascultau conversaţia cu un aer captivat. Doar ofiţerul părea insensibil, nescăpându-i din ochi pe străini şi adresând din când în când câte-un semnal de mână aghiotanţilor aflaţi în preajmă.

Femeia îşi ţinea, respectuoasă, capul plecat şi mâna în dreptul ochilor, dar continuă să se apere:

— Chiar şi o sămânţă pierdută pe fundul unei brazde poate zămisli viaţă.

Rabinul strânse din buze cu îndârjire, apoi spuse:

— Fără apă şi îngrijire, adică fără binecuvântare şi fără cuvânt, nu poate exista viaţă.

Un suspin adânc făcu să tremure umerii femeii, care răspunse, fără însă a abandona ciudata ei atitudine de smerenie:

— Aud şi mă supun, Rabbi. Totuşi, trebuie să cinstesc această cunoaştere cu care m-am pomenit fără voia mea, deoarece ea conţine chiar povaţa pe care-ai rostit-o.

Rabinul puse o mână pe umărul ei.

— Atunci, fiica mea, transmite-o celor care au nevoie de ea şi fie ca răul să nu-şi facă loc în calea ta.

Tăcerea care urmă îi indică lui Teg că discuţia se încheiase. Îi semnală lui Streggi să înainteze. Dar înainte ca acolita să-i dea ascultare, Murbella o depăşi cu paşi mari şi, înclinând din cap către Rabin dar privind-o fix pe femeie, spuse:

— În numele Bene Gesseritului şi al datoriei pe care-o avem faţă de voi, vă urez bun venit şi vă ofer adăpost.

Femeia luă mâna de la ochi şi Teg văzu în căuşul palmei sale sclipirea unor lentile de contact. Apoi ea înălţă capul şi în jur răsunară exclamaţii înăbuşite. Ochii ei aveau culoarea complet albastră a dependenţei de mirodenie, dar cu acea forţă interioară ce le marca pe supravieţuitoarele Agoniei.

Murbella înţelese instantaneu. *O Cucernică Maică sălbatică!* Din epoca Dunei şi-a fremenilor nu se mai semnalase vreun caz asemănător.

Femeia făcu o plecăciune scurtă în faţa Murbellei.

— Numele meu e Rebecca. Prezenţa dumneavoastră îmi umple inima de bucurie. Rabinul crede că sunt o gâscă proastă, dar am un ou de aur, căci port în mine întregul Lampadas: şapte milioane şase sute douăzeci şi două de mii paisprezece Cucernice Maici care vă aparţin de drept.

Răspunsurile constituie o priză periculoasă asupra universului. Deşi pot părea raţionale, ele nu explică nimic.

Biciul Zensunni

CUM AŞTEPTAREA escortei promise se prelungea, Odrade

deveni mai întâi mânioasă, apoi amuzată. În cele din urmă, se apucă să-i urmărească pe roboţii din hol, stânjenindu-le în mod deliberat mişcările. Cei mai mulţi erau mici şi nici unul nu avea înfăţişare umanoidă.

Pur funcţionali. Marca distinctivă a servomecilor ixieni. Veşnic vânturându-se cu treburi de colo-colo, ca un acompaniament nelipsit oricărei şederi pe Joncţiune sau echivalentele ei de oriunde.

Constituiau un spectacol atât de familiar, încât aproape nimeni nu le dădea atenţie. Cum nu erau capabili să reacţioneze când cineva le aţinea calea, rămâneau imobili, bâzâind înfundat.

"Onoratele Matres au prea puţin sau nu au deloc simţul umorului. " Ştiu, Murbella. Ştiu. Dar sunt în stare să-mi priceapă mesajul?

Dortujla, fără doar şi poate, îl pricepuse. Ieşise din posomorala ei temătoare şi urmărea năzbâtiile Maicii Superioare cu un zâmbet larg. Tam avea o privire dezaprobatoare, dar tolerantă. Suipol era încântată. Odrade fu nevoită s-o împiedice să se alăture jocului ei.

Lasă-mă pe mine să-mi asum toate riscurile, copilă. Eu ştiu la ce să mă aştept.

Când fu sigură că nu se putea să nu se fi făcut înţeleasă, Odrade se postă sub unul dintre candelabre.

— Vino aici, Tam, spuse ea.

Ascultătoare, Tam se opri în faţa ei, privind-o cu o expresie atentă.

— Ai remarcat, Tam, că holurile moderne au tendinţa de a deveni tot mai mici?

Tamalane aruncă o privire decorului dimprejur.

— Cândva, holurile erau spaţioase, continuă Odrade. Pentru a le da celor puternici sentimentul de măreţie conferit de un spaţiu vast, dar şi pentru a-i impresiona pe alţii cu importanţa lor, fireşte.

Sesizând spiritul scenei jucate de Maica Superioară, Tamalane zise:

— În ziua de azi, e suficient să-ţi permiţi să călătoreşti pentru a fi important.

Odrade îşi aruncă ochii spre roboţii imobilizaţi, răspândiţi prin hol. Unii zumzăiau şi se bâţâiau. Alţii aşteptau liniştiţi să apară cineva sau ceva care să repună lucrurile în ordine.

Autorecepţionerul, un cilindru falic din plaz negru, cu un singur ochi com strălucitor, ieşi de după ghişeul său şi-şi croi drum printre roboţii blocaţi pentru a ajunge în faţa lui Odrade.

— E prea multă umezeală în aer astăzi, glăsui maşina cu o voce feminină siropoasă. Nu înţeleg ce face Controlul Meteorologic.

Odrade i se adresă lui Tamalane pe deasupra robotului:

— De ce-or fi trebuind să programeze maşinăriile astea pentru a imita oameni prietenoşi?

— E de-a dreptul obscen, încuviinţă Tamalane.

Îmbrânci cu putere autorecepţionerul, care se roti pentru a examina sursa agresiunii, dar apoi nu mai făcu nici o mişcare.

Odrade avu dintr-o dată senzaţia că surprinsese forţa care propulsase Jihadul Butlerian — motivaţia nebuniei în masă.

Prejudecata mea personală!

Studie maşina din faţa lor. Aştepta instrucţiuni sau putea să i se adreseze direct?

Alţi patru roboservitori îşi făcură intrarea în hol, aducând bagajele grupului lor.

Toate lucrurile noastre au fost inspectate cu de-amănuntul, sunt sigură. Scotociţi cât vreţi. Nu veţi găsi nici un indiciu despre legiunile noastre.

Cei patru dădură să înainteze spre mijlocul sălii, dar se pomeniră blocaţi de maşinile imobilizate. Roboţii-hamali rămaseră pe loc, aşteptând ca această situaţie ieşită din comun să se lămurească, Odrade îi privi surâzând.

— Iată semnele efemerului, ascunzişuri ale eului nostru secret.

Ascunzişuri şi secret.

Cuvinte menite să le neliniştească pe cele ce stăteau cu ochii pe ele.

Hai, Tam! Ştii ce-i de făcut. Tulbură enormul conţinut al subconştientului lor, trezeşte sentimente de culpabilitate pe care ele nu vor fi capabile să le recunoască. Debusolează-le, aşa cum am făcut eu cu roboţii. Fă-le să devină circumspecte. Care sunt adevăratele puteri ale acestor vrăjitoare Bene Gesserit?

Tamalane pricepu ce voia de la ea Maica Superioară. *Efemer şi eu secret.* Explică pentru releele ochilor com, pe tonul cu care s-ar fi adresat unor copii:

— Ce iei cu tine când îţi părăseşti cuibul? Eşti dintre cei care

încearcă să îndese în bagaje tot ce au? Sau te limitezi doar la strictul necesar?

Ce vor fi socotind observatoarele noastre drept "strict necesar"? Obiecte de toaletă? Veşminte lavabile sau de unică folosinţă? Arme? Cu siguranţă că au căutat arme în bagajele noastre. Dar Cucernicele Maici poartă rareori arme vizibile.

— Urât mai e locul ăsta, rosti Dortujla, alăturându-i-se lui Tamalane şi intrând, la rândul ei, în joc. Ai zice că a fost făcut aşa cu buna ştiinţă.

Ahhh, javrelor care ne priviţi! Uitaţi-vă bine la Dortujla. Vă mai amintiţi de ea? De ce s-a întors aici, când ştia ce soartă i-aţi putea rezerva? Iată cât de puţin îi pasă că riscă să sfârşească drept hrană pentru Fiutari!

— Nu e decât un punct de tranzit, Dortujla. Majoritatea oamenilor nu l-ar alege niciodată ca destinaţie finală. Este doar o etapă dezagreabilă în cursul voiajului, ale cărei mici inconveniente nu fac altceva decât să-ţi reamintească asta.

— O haltă, întări Dortujla. Şi nici nu va fi vreodată altceva, decât, poate, dacă or să reconstruiască totul din temelii.

Aveau să audă ce trebuia? Odrade aţinti o privire de un calm desăvârşit asupra ochiului com pe care îl alesese.

Fireşte că urâţenia acestui loc este intenţionată. Ea vrea să spună: " Vă furnizăm câte ceva pentru a vă umple stomacul, un pat, un loc în care să vă goliţi vezica şi intestinele, altul în care să vă puteţi îndeplini micile ritualuri de menţinere în formă a trupului, dar să vă luaţi catrafusele repede, fiindcă singurul lucru care ne interesează de fapt este energia pe care o veţi lăsa aici. "

Autorecepţionerul le dădu ocol lui Tamalane şi Dortujlei, încercând să stabilească un nou contact cu Odrade.

— Să ne spui imediat unde se află apartamentele noastre! zise Odrade, privind cu un aer mânios în ochiul lui de ciclop.

— Vai de mine! Mă tem că a fost o scăpare din partea noastră.

Unde îi găsiseră glasul ăsta mieros? Dezgustător! Dar în mai puţin de-un minut, Odrade părăsea holul, precedată de roboţii-hamali şi urmată de Suipol, Tamalane şi Dortujla.

Una dintre aripile imensei clădiri, prin care trecură, părea lăsată de izbelişte. Semn că Joncţiunea era mai puţin vizitată decât în trecut? Interesant. Obloanele fuseseră blocate în poziţie

închisă pe toată lungimea unui culoar. Pentru a ascunde ceva? În ciuda penumbrei care domnea, Odrade observă praful de pe podea şi pervazuri, cu doar rare urme ale trecerii unor roboţi de întreţinere. O intenţie de a disimula ce se afla în spatele ferestrelor? Puţin probabil. Locul lăsa impresia că fusese abandonat de foarte mult timp.

Ceea ce avu ocazia să remarce în sectoarele bine întreţinute se închegă într-o schemă definitorie. Oamenii nu prea se mai deplasau. Un efect al prezenţei Onoratelor Matres. Cine mai cuteza să se fâţâie, când era mai sigur să se pitească într-un cotlon şi să se roage să nu fie luat la ochi de vreo creatură în căutare de pradă? Cu siguranţă că, peste tot, doar căile de acces spre reşedinţele persoanelor importante erau îngrijite. Numai elitele aveau parte de un tratament de elită.

Când refugiaţii vor începe să sosească de pe Gammu, vor găsi destul loc aici.

În hol, un robot îi dăduse lui Suipol un pulsoghid, spunând: "Pentru a vă găsi drumul. " Era o mică sferă albastră în care plutea o săgeată galbenă ce se orienta automat spre punctul de destinaţie. "Când ajungeţi, va scoate un sunet de clopoţel. "

Pulsoghidul scoase un sunet de clopoţel.

Şi unde-am ajuns?

Într-un alt loc în care gazdele lor le ofereau "tot confortul", dar care rămânea la fel de respingător. Camere cu pereţi de un mov spălăcit, tavan alb şi mochete galben deschis. Nici un caniscaun. Faptul în sine n-o deranja cu nimic pe Odrade, ba chiar dimpotrivă, însă absenţa lor denota mai degrabă o grijă pentru economie decât un interes pentru preferinţele unui oaspete de seamă. Caniscaunele cereau hrană şi un personal de îngrijire costisitor. Mai toate tapiseriile erau din permaflox. Pipăindu-le, Odrade simţi sub materialul textil rezilienţa specifică plasticului. Culorile erau aceleaşi ca ale pereţilor şi podelei.

Patul îi rezervă lui Odrade un mic şoc. Cineva interpretase prea *ad litteram* cererea ei de a dormi pe o suprafaţă tare. Era o placă lungă din plaz negru, fără saltea, pernă sau aşternut. Văzând-o, Suipol dădu să protesteze, dar Odrade îi făcu semn să tacă. În pofida resurselor Bene Gesserit, " confortul era, adesea, ultima preocupare a unei Cucernice Maici. Sarcina de îndeplinit, asta conta înainte de orice. Dacă Maica Superioară trebuia să-şi

petreacă noaptea pe o suprafaţă dură, fără aşternut, lucrul putea fi trecut cu vederea, în numele datoriei. De altfel, Surorile Bene Gesserit aveau modul lor de a face faţă unor asemenea neplăceri. Odrade se oţeli în vederea lipsei de confort, conştientă de faptul că, dacă ridica vreo obiecţie, risca să se confrunte cu altă insultă deliberată.

S-o adauge şi pe asta la volumul subconştientului lor şi să se frământe.

Convocarea veni în timp ce inspecta restul apartamentelor, afişând un aer nepăsător şi uşor amuzat. O voce piui dintr-un grilaj de aerisire situat în tavan, când Odrade şi tovarăşele ei intrară în salonul comun:

— Prezentaţi-vă în hol, de unde veţi fi conduse la Preaonorata Mater.

— Am să merg numai eu, spuse Odrade, stăvilind printr-un gest scurt obiecţiile celorlalte.

O Onorată Mater în robă verde aştepta într-un fotoliu uşor, la deschiderea coridorului către hol. Avea o faţă construită ca zidul unei cetăţi antice: piatră peste piatră. Gura era un zăgaz prin care tocmai absorbea, cu ajutorul unui pai transparent, un lichid purpuriu. Lichidul răspândea un miros dulceag. Ochii femeii erau arme aţintite prin ambrazuri. Nasul, un plan înclinat de-a lungul căruia cobora ura din privire. Bărbia însă era slabă. N-ar fi trebuit să existe. Părea un adaos. Sau, mai degrabă, ceva rămas dintr-o construcţie mai veche. Un vestigiu al copilăriei. Cât despre păr, culoarea lui fusese închisă pe cale artificială într-un cafeniu ce semăna cu noroiul uscat. Părul, bărbia... n-aveau importanţă. Ochii, nasul şi gura, acestea erau importante.

Femeia se ridică încet, cu un aer insolent, ca pentru a-i arăta lui Odrade ce favoare îi făcea doar observându-i prezenţa.

— Preaonorata Mater a acceptat să te primească.

Voce gravă, aproape masculină. Un orgoliu situat la o asemenea înălţime, încât îl etala în tot ce făcea. Armat cu prejudecăţi de neclintit. "Ştia" atât de multe, încât era o vitrină ambulantă de ignoranţă şi temeri. Odrade vedea în ea o demonstraţie perfectă a vulnerabilităţii Onoratelor Matres.

După ce trecură printr-o mulţime de coridoare şi pasaje, toate bine luminate şi curate, ajunseră într-o sală lungă, unde lumina soarelui se revărsa, nestăvilită, printr-un şir de ferestre înalte. La un capăt, o consolă militară complexă proiecta hărţi

spaţiale şi planetare. Centrul pânzei ţesute de Regina-Păianjen? Odrade avea îndoieli. Echipamentele erau prea ostentative. Deşi aveau o înfăţişare diferită, ca multe dintre artefactele concepute în Dispersie, nu putea încăpea îndoială asupra destinaţiei lor. Câmpurile pe care aveau posibilitatea să le manipuleze oamenii comportau limite fizice, şi o cască de interfaţă mentală nu putea fi luată drept altceva, chiar dacă avea o formă ţuguiată şi o culoare gălbuie.

Odrade îşi roti ochii prin sală. Mobilierul era sumar. Câteva scaune pliante în jurul unor mese mici. O vastă zonă degajată unde (probabil) subordonaţii puteau să aştepte ordine. Nimic în neorânduială. Încăperea voia să dea impresia unui centru de comandă eficient.

Vrăjitoarea trebuie impresionată!

Prin ferestrele laterale se vedea o grădină străbătută de alei din lespezi de piatră. Totul era un spectacol regizat!

Unde-i Regina-Păianjen? Unde doarme? Cum arată bârlogul ei?

Două femei intrară dinspre grădină printr-o uşă arcuită. Amândouă purtau robe roşii ornate cu arabescuri şi dragoni scânteietori. Ornamentaţia era realizată din pulbere de gemone.

Odrade păstră o tăcere prudentă, aşteptând să fie prezentată de femeia care o escortase. Dar aceasta se retrase în grabă, după ce pronunţase doar câteva vorbe.

În lipsa oricăror informaţii din partea Murbellei, cea înaltă, care stătea alături de Regina-Păianjen, ar fi fost luată de Odrade drept conducătoare. În realitate însă era cea scundă. Fascinant.

Asta nu doar s-a căţărat la putere. S-a strecurat printre crăpături. Într-o bună zi, Surorile ei s-au pomenit în faţa faptului împlinit. Stătea, bine înfiptă, în centrul pânzei sale. Şi cine ar fi putut obiecta? La zece minute după ce-ai fi părăsit-o, ai fi avut dificultăţi să-ţi aminteşti de ţinta obiecţiilor.

Cele două femei o examinau pe Odrade cu aceeaşi concentrare.

Foarte bine. Asta e necesar acum.

Înfăţişarea Reginei-Păianjen era mai mult decât o surpriză. Până în clipa aceasta, nici o descriere fizică a persoanei sale nu-i parvenise Bene Gesseritului, care nu dispunea decât de proiecţii temporare şi reconstituiri întemeiate pe indicaţii disparate. Acum, Odrade putea, în sfârşit, s-o vadă cu ochii ei. O femeie

mică de statură. Cu muşchi puternici, cum era de aşteptat, reliefându-se sub colantul roşu vizibil prin deschiderea robei. O faţă ovală, absolut banală, cu ochi căprui în care jucau puncte portocalii.

Îi e frică şi asta o înfurie, dar nu poate determina motivele exacte ale fricii ei. Tot ce are deocamdată e o ţintă — eu. Ce crede c-ar putea să obţină de la mine?

Aghiotanta ei era cu totul diferită. După înfăţişare, mult mai periculoasă. Păr auriu, coafat cu grijă, nas uşor acvilin, buze subţiri, pielea obrajilor întinsă pe pomeţi înalţi. Şi o privire cu adevărat veninoasă.

Odrade se uită din nou la Regina-Păianjen. Ar fi fost greu Să-i descrii trăsăturile feţei la un minut după ce i-ai fi întors spatele. Nasul, de pildă. *Drept? Mda, mai mult sau mai puţin.* Sprâncenele şi părul, de culoarea paiului. Gura, un punct roz când se deschidea, dar, altminteri, ca şi inexistentă. Era o faţă la care nimic nu atrăgea privirea şi, de aceea, întregul chip părea înceţoşat.

— Aşadar, tu eşti conducătoarea Bene Gesseritului.

Vocea era, şi ea, insipidă. Cuvintele fuseseră rostite într-o limbă galach cu un accent ciudat, dar fără termeni idiomatici, deşi impresia era că aceştia îi stăteau pe vârful limbii. Era clar că recurgea la artificii lingvistice. De altfel, şi Murbella dăduse de înţeles acest lucru.

"Folosesc ceva asemănător cu Glasul. Nu un echivalent a ceea ce m-aţi învăţat voi, ci altceva... un fel de trucuri verbale. "

Trucuri verbale.

— Cum trebuie să-ţi spun? întrebă Odrade.

— Am auzit că-mi spui Regina-Păianjen.

Punctele portocalii îşi înteţiră jocul în ochii ei.

— Văzându-te aici, în centrul pânzei tale, şi luând în considerare vastele tale puteri, mă tem că trebuie să recunosc acest lucru.

— Aşadar, asta ai băgat de seamă: puterile mele.

Vanitoasă!

De fapt, primul lucru remarcat de Odrade fusese mirosul pe care-l degaja această femeie. Era îmbibată de un parfum insuportabil.

Pentru a-şi ascunde feromonii?

S-o fi pus cineva în gardă cu privire ia talentul Bene Gesserit

de a extrage informaţii din infime date senzoriale? Poate. Dar la fel de probabilă putea fi o slăbiciune pentru acest parfum. Îngrozitorul amestec conţinea un component ce evoca flori exotice. Ceva originar de pe lumea ei de baştină?

Regina-Păianjen duse o mână la bărbia ei minusculă.

— Poţi să-mi spui Dama.

Însoţitoarea ei se grăbi să protesteze:

— E ultima inamică pe care-o mai avem în Milionul de Planete!

Vasăzică aşa-i spun ele Vechiului Imperiu.

Dama ridică mâna pentru a-i cere să tacă. Gest automat şi cât se poate de grăitor. În ochii celei căreia îi era adresat scânteie un fulger care-i aminti lui Odrade de Bellonda. Răutate la pândă, aşteptând un punct slab în care să atace.

— Majoritatea celor ce mi se adresează trebuie să mă numească Preaonorată Mater, declară Dama. Îţi fac, aşadar, o onoare. (Arătă spre uşa arcuită prin care intrase.) Vom discuta în grădină, numai noi două.

Nu era o invitaţie, era un ordin.

Odrade se opri lângă uşă pentru a examina o hartă fixată în perete. Linii subţiri, trasate cu negru pe alb, înfăţişau contururi neregulate, cu legende în galach. Harta reprezenta grădina, cu aleile ei pardosite şi diferitele plantaţii. Odrade se aplecă să le studieze mai atent, în timp ce Dama aştepta cu un aer de îngăduinţă amuzată. Da, era vorba aproape exclusiv de arbori şi arbuşti aparţinând unor specii extrem de rare, dintre care puţine dădeau fructe comestibile. Totul denota un orgolios instinct de posesie iar harta avea menirea de a sublinia acest lucru.

În patio, Odrade spuse:

— Ţi-am remarcat parfumul.

Dama păru să se cufunde dintr-o dată în amintiri şi vocea ei, când răspunse, era încărcată de subînţelesuri subtile.

Marcator de identitate florală pentru propria ei tufă-de-foc. Cine şi-ar fi închipuit una ca asta? Dar gândurile acestea îi provoacă, deopotrivă, tristeţe şi mânie. Se întreabă de ce am adus în discuţie subiectul.

— Altminteri, tufa nu m-ar fi acceptat, spuse Dama.

Interesantă alegere a timpului verbal.

Accentul cu care vorbea limba galach nu ridica dificultăţi de înţelegere. Era limpede că Dama se adapta în mod inconştient

la persoana cu care discuta.

Are o ureche bună. Nu-i trebuie decât câteva secunde de observaţie şi ascultare pentru a-şi adapta limbajul în aşa fel încât să se facă înţeleasă. O artă străveche, pe care cei mai mulţi oameni ajung să o stăpânească destul de repede.

Originea, considera Odrade, era un mimetism de protecţie.

Nu vreau să fiu luat drept străin.

O însuşire de adaptare prezentă în gene. Onoratele Matres nu o pierduseră, iar faptul constituia unul dintre punctele lor slabe. Tonalităţile inconştiente nu erau complet camuflate şi dezvăluiau o mulţime de lucruri.

În ciuda vanităţii ei flagrante, Dama era inteligentă şi autodisciplinată. Lui Odrade îi făcea plăcere să constate asta. O scutea de a mai recurge la perifraze.

Se opri, o dată cu Dama, la marginea patio-ului. Stăteau aproape umăr la umăr şi Odrade, contemplând grădina din faţa lor, fu frapată de decorul nu foarte diferit de cel Bene Gesserit.

— Spune ce ai de spus, zise Dama.

— Ce valoare îmi acorzi ca ostatică?

Fulgerare portocalie!

— E o întrebare pe care ţi-ai pus-o cu siguranţă, adăugă Odrade.

— Continuă, rosti Dama.

Licărul portocaliu se atenuase.

— Comunitatea Surorilor dispune de trei persoane care mă pot înlocui, spuse Odrade însoţindu-şi cuvintele cu privirea ei cea mai pătrunzătoare. Avem posibilitatea de a ne slăbi reciproc într-un mod care ne-ar putea distruge şi pe voi şi pe noi.

— Suntem în măsură să vă strivim cum striveşti o insectă! *Atenţie la portocaliu!*

Odrade nu se lăsă influenţată de acest avertisment lăuntric.

— Dar mâna care *ne-ar strivi* s-ar umfla cu repeziciune şi, în cele din urmă, infecţia v-ar fi fatală tuturor.

Mai clar de aşa nu s-ar putea spune fără a intra în detalii concrete.

— Exclus!

Din nou o fulgerare portocalie.

— Credeţi că nu ştim că inamicii voştri v-au silit să vă refugiaţi aici?

Gambitul meu cel mai periculos.

Odrade îi observă efectul. Încruntătura sumbră nu fu singura reacţie vizibilă a Damei. Portocaliul pieri brusc, lăsând în ochii ei o privire ciudat de blajină şi în totală discrepanţă cu expresia mânioasă a feţei.

Odrade dădu încet din cap, ca şi cum Dama i-ar fi dat un răspuns.

— Am putea să vă lăsăm complet lipsite de apărare în faţa celor care vă urmăresc şi care v-au împins în această fundătură.

— Credeţi că...

— *Ştim.*

Cel puţin, eu ştiu, acum.

Iar această cunoaştere o umplea, în acelaşi timp, de entuziasm şi de teamă.

Ce va fi existând acolo pentru a le teroriza într-atât pe femeile astea?

— Nu facem decât să ne adunăm forţele înainte de a...

— Înainte de a vă întoarce într-o arenă unde veţi fi, fără doar şi poate, zdrobite... Unde nu veţi putea conta pe superioritatea voastră numerică.

Dama alunecă brusc într-o galach şuierată, pe care Odrade abia reuşea s-o înţeleagă.

— Deci... au luat legătura cu voi... v-au făcut oferte. Cum puteţi fi atât de... nesocotite, încât să vă încredeţi în...

— N-am spus că ne încredem.

— Dacă Logno... (Dama arătă cu o smucitură a capului către aghiotanta care rămăsese în sală)... te-ar auzi spunându-mi ce-mi spui, ai fi moartă înainte de-a apuca eu să te previn.

— Norocul meu că suntem numai noi două.

— Nu te bizui pe faptul că asta te va ajuta să ajungi prea departe.

Odrade privi peste umăr clădirea din spatele ei. Modificările aduse stilului Ghildei săreau în ochi: lunga faţadă plină de ferestre, lambriurile exterioare din esenţe exotice, cu intarsii de pietre preţioase.

Bogăţie.

Ceea ce se vedea aici vorbea despre o avuţie pe care multă lume n-ar fi fost în stare să şi-o imagineze. Nimic din ce-ar fi putut dori Dama, nimic din ce-ar fi putut oferi societatea aflată sub jugul ei, nu i-ar fi fost refuzat. Nimic, în afară de libertatea de a se reîntoarce în Dispersie.

Cât de puternic se agăţa Dama de iluzia că surghiunul ei ar putea lua sfârşit? Care era forţa ce silise o mare putere, ca aceea reprezentată de Onoratele Matres, să se refugieze în Vechiul Imperiu? Şi de ce tocmai aici? Odrade nu se încumeta să întrebe.

— Vom continua discuţia în apartamentele mele, spuse Dama.

În sfârşit, în bârlogul Reginei-Păianjen!

Locuinţa Damei era întrucâtva descumpănitoare. Covoare bogate acopereau podeaua. Dama se descotorosi de sandale şi intră în picioarele goale. Odrade o imită.

Ce învârtoşate i-s laturile picioarelor! Arme periculoase, bine întreţinute.

Dar nu covoarele moi, ci camera propriu-zisă în care pătrunseră o descumpăni pe Odrade. O singură fereastră mică, dând spre o grădină perfect îngrijită. Nici un tablou sau motiv decorativ pe pereţi. Nici o draperie. Un grilaj de aerisire trasând dungi de umbră deasupra uşii prin care intraseră. În dreapta, altă uşă şi alt grilaj de aerisire. Două canapele moi, de culoare gri. Două măsuţe dintr-un material negru, lucios. O altă masă, mai mare, în tonuri de auriu şi cu un licăr verde deasupra tăbliei, indicând un câmp de comandă activ. Odrade desluşi fînul contur dreptunghiular al unui proiector încastrat în masa aurie.

Ahhh, asta e camera ei de lucru. M-a adus aici ca să trecem la treabă?

Locul inspira o rafinată atmosferă de concentrare. Se vedea că se eliminase tot ce ar fi putut distrage atenţia. Care erau lucrurile de natură s-o distragă pe Dama?

Unde se află încăperile bogat decorate? Nu se poate să nu locuiască în concordanţă cu ceea ce-o înconjoară. Nimeni nu poate interpune tot timpul bariere mentale pentru a respinge lucrurile din jur care vin în contradicţie cu psihicul său. Cineva care doreşte un confort adevărat nu-şi aranjează căminul de o manieră care să-l agreseze, îndeosebi la nivelul subconştientului. Dama cunoaşte, cu siguranţă, vulnerabilităţile subconştientului. Femeia aceasta e, într-adevăr, foarte periculoasă, dar are şi puterea de a spune " da ".

Era un vechi mod de abordare Bene Gesserit. Te orientai numai spre cei ce aveau puterea de-a spune "da". Nu discutai niciodată cu subalterni, care ştiu să zică doar "nu". Te adresai

persoanei care era în măsură să încheie un acord, să semneze un contract, să respecte o promisiune. Regina-Păianjen probabil că nu spunea deseori "da", însă avea puterea să o facă şi ştia acest lucru.

Ar fi trebuit să-mi dau seama din clipa în care m-a luat deoparte. Un prim semnal a fost când mi-a îngăduit să-i spun Dama. Am acţionat prea pripit programând atacul lui Teg în aşa fel încât să nu mai poată fi oprit? Prea târziu ca să mă răzgândesc. Şi ştiam asta când i-am dat drumul din lanţ lui Teg.

Dar ce alte forţe riscăm să atragem asupra noastră?

Odrade desluşise schema de dominare a Damei. Anumite cuvinte, anumite gesturi o puteau face pe Regina-Păianjen să dea înapoi, să se strângă ghem într-o poziţie de apărare, în care nu mai era conştientă decât de bătaia asurzitoare a propriei ei inimi.

Partida trebuie să-şi urmeze cursul.

Dama se apucase să-şi agite mâinile în câmpul verde de deasupra mesei aurii. Părea cu totul absorbită de ceea ce făcea, ignorând-o pe Odrade într-un mod care era, în acelaşi timp, o insultă şi un compliment.

"Ştiu că n-ai să faci nimic, vrăjitoareo, fiindcă n-ar fi în interesul tău şi eşti conştientă de asta. Pe de altă parte, nu eşti destul de importantă pentru a mă distrage de la treburile mele." Dama păru, deodată, nervoasă.

A reuşit atacul asupra Gammu-ului? Încep să sosească refugiaţii?

Ochi injectaţi de portocaliu se întoarseră spre Odrade.

— Pilotul vostru a preferat să se arunce în aer cu navetă cu tot, decât să se supună inspecţiei noastre. Ce aţi adus aici?

— Doar pe noi însene.

— Emiţi un semnal!

— Care le indică alor mei dacă sunt vie sau moartă. Dar ştiai deja asta. Strămoşii noştri îşi ardeau uneori navele înaintea unui atac. Pentru a nu mai exista cale de retragere.

Odrade urmă pe un ton şi un ritm precis ajustate după reacţiile Damei:

— Dacă reuşesc în misiunea mea, o să-mi puneţi la dispoziţie voi mijlocul de transport pentru a mă întoarce acasă. Pilotul nostru era un ciborg pe care shere-ul nu l-ar fi putut proteja contra sondelor voastre. Avea ordin să-şi ia viaţa în caz că risca

să fie capturat de voi.

— Şi să ne divulge coordonatele planetei voastre, completă Dama cu un aer mânios, deşi portocaliul dispăruse din ochii ei. Nu-mi închipuiam că aveţi oameni care vi se supun până într-atât.

"Cum de-i puteţi controla fără să recurgeţi la înrobirea sexuală, vrăjitoareo?" Nu-i evident răspunsul? Avem puteri secrete.

Atenţie, acum, îşi spuse Odrade. *E nevoie de o abordare metodică, deschisă oricărei eventualităţi. S-o las să creadă că nu avem decât o singură modalitate de reacţie, la care nu renunţăm orice-ar fi. În fond, ce ştie ea despre noi? Nici nu-i trece prin cap că până şi o Maică Superioară poate fi folosită doar drept momeală — nadă menită să obţină informaţii vitale. Ne conferă asta vreo superioritate? Şi, dacă da, poate o pregătire superioară să învingă o superioritate în viteză şi număr?*

Odrade nu putea da răspuns.

Dama se aşeză în spatele mesei aurii, lăsând-o pe Odrade să stea în picioare. Mişcările ei dădeau o impresie de cuibăreală. Cu siguranţă că nu obişnuia să părăsească prea des locul acesta. Aici era, de fapt, adevăratul centru al pânzei ei de păianjen. Tot ce considera ea că-i era necesar se găsea aici, la îndemână. O adusese pe Odrade în această odaie pentru că nu-i plăcea să se afle altundeva. Nu era în largul ei într-un alt decor. Se simţea, poate, ameninţată. Damei nu-i plăcea să înfrunte pericolul. O făcuse cândva, dar asta fusese într-un trecut îndepărtat, pe care-l lăsase de mult în urmă. Acum nu mai dorea altceva decât să rămână aici, în coconul ei de siguranţă şi lucruri bine orânduite, de unde putea să-i manipuleze pe ceilalţi de la distanţă.

Odrade găsea în aceste observaţii o confirmare oportună a deducţiilor emise deja de Bene Gesserit. Comunitatea Surorilor ştia cum putea fi exploatată o asemenea pârghie.

— Nu mai ai nimic de spus? întrebă Dama.

Trebuie să trag de timp, gândi Odrade.

— Aş fi tare curioasă, spuse, să aflu ce v-a determinat să acceptaţi această întrevedere.

— Şi de ce eşti atât de curioasă?

— Mi se pare ceva... ceva nepotrivit cu imaginea voastră.

— Noi suntem cele care stabilim ce e sau nu e conform cu imaginea noastră!

Tonul fusese destul de ţâfnos.

— Dar ce anume vă interesează în ceea ce ne priveşte?

— Crezi că ne interesaţi în vreun fel?

— Poate că ne consideraţi chiar remarcabile, pentru că noi, în orice caz, aşa vă considerăm.

O expresie de satisfacţie se ivi pentru o clipă pe chipul Damei.

— Ştiam că veţi fi fascinate de noi.

— Exoticul interesează exoticul, rosti Odrade.

Observaţia ei aduse un surâs pe buzele Damei — surâsul cuiva al cărui căţel tocmai şi-a dovedit isteţimea. Dama se ridică şi se duse în dreptul ferestrei. Făcându-i semn lui Odrade să se apropie, îi arătă cu degetul un pâlc de copaci aflat în spatele unui prim şir de boschete înflorite şi începu să vorbească în acea galach şuierată care era atât de greu de urmărit.

Ceva declanşă un semnal de alarmă lăuntric. Odrade trecu în flux simultan, căutând sursa. Ceva în legătură cu încăperea sau cu Regina-Păianjen? Exista, în decorul din jur, o absenţă de spontaneitate care corespundea în bună măsură comportamentului Damei. Totul era calculat pentru a produce un anumit efect. Totul părea să fi fost pus la punct dinainte.

Asta-i adevărata Regină-Păianjen? Sau există alta, mult mai puternică, observându-ne pe ascuns ?

Odrade exploră ipoteza, sortând repede posibilităţile. Era un proces care crea mai multe întrebări decât răspunsuri, un fel de stenogramă mentală înrudită cu tehnicile mentatice. Trebuia să trieze elementele relevante şi să aducă la suprafaţă substratul latent (dar nu mai puţin structurat). Ordinea era, în general, un produs al activităţii umane. Haosul nu exista decât ca materie primă din care se crea ordinea. Acesta era modul de abordare mentatic, care nu furniza nici un adevăr imuabil, ci doar o pârghie excelentă pentru luarea unor decizii, îngăduind o regrupare ordonată a informaţiilor în cadrul unui sistem fără continuitate.

Câteva clipe mai târziu, ajunse la echivalentul unei proiecţii mentatice.

Onoratele Matres se complac în haos! Îl preferă! Sunt sclavele adrenalinei!

Ca atare, Dama era chiar Dama, Preaonorata Mater supremă. Stăpână de-a pururi, de-a pururi superioară.

Nu există nici una mai presus de ea, care să ne observe. Dar Dama e convinsă că acum e pe cale să negocieze. S-ar zice că n-a făcut aşa ceva niciodată în viaţa ei. Şi chiar aşa este!

Dama atinse ceva aflat sub pervazul ferestrei şi întregul perete alunecă lateral, dezvăluind faptul că fereastra nu fusese decât o proiecţie artistică. În faţa lor se afla acum o terasă situată la înălţime şi pardosită cu dale de un verde închis. Priveliştea spre care se deschidea era cea a unor plantaţii cu totul diferite de cele pe care le înfăţişase proiecţia. Ceea ce se vedea acum era haos păstrat în stare intactă, dezordine lăsată în voie, cu atât mai remarcabilă cu cât, dincolo de ea, se zărea peisajul unor grădini ordonate. Rugi, hăţişuri, copaci căzuţi la pământ; iar în spatele lor, aliniamente perfect trasate de culturi ce păreau a fi legumicole, pe suprafaţa cărora se plimbau maşini automate de recoltat, lăsând în urma lor un teren dezgolit.

Dragoste pentru haos, într-adevăr!

Regina-Păianjen zâmbi, apoi ieşi pe terasă.

Urmând-o, Odrade rămase încă o dată uluită de ceea ce i se înfăţişa înaintea ochilor. Un obiect decorativ, deasupra parapetului din stânga ei. O siluetă umană în mărime naturală, plăsmuită dintr-un material aproape lipsit de substanţă, doar suprafeţe curbe şi planuri abia sugerate.

Mijindu-şi ochii pentru a-l examina mai bine, Odrade constată că obiectul voia să reprezinte, într-adevăr, o fiinţă umană. Bărbat sau femeie? Din anumite unghiuri bărbat, din altele, femeie. Suprafeţele plane şi curbe reacţionau la adierile capricioase ale vântului. Sârme subţiri ca firul de păr (după toate probabilităţile, filamente shiga) ţineau obiectul suspendat de un braţ tubular uşor arcuit, fixat într-un soclu translucid. Extremităţile inferioare ale siluetei aproape că atingeau suprafaţa vag granuloasă a soclului.

Odrade, captivată, nu-şi putea lua privirea de la straniul obiect.

Pentru ce îmi aminteşte de " Vidul" Sheeanei?

De îndată ce-o atingea o pală de vânt, silueta începea, parcă, să danseze, oprindu-se din când în când pentru a executa câţiva paşi graţioşi, apoi o piruetă cu încetinitorul sau o

întoarcere maiestuoasă, cu piciorul întins.
— Se numeşte "Maestrul de balet", explică Dama. La unele adieri ale vântului execută salturi de-a dreptul spectaculoase. În câteva rânduri, l-am văzut alergând cu graţia unui maratonist. Alteori însă mişcările lui sunt bruşte şi dezordonate, ca şi cum ar vântura nişte arme. Frumuseţe şi urâţenie, fără deosebire. Cred că artistul i-a dat un nume nepotrivit. Mai nimerit ar fi fost să-i spună "Fiinţa necunoscută".
Frumuseţe şi urâţenie, fără deosebire. Fiinţa necunoscută.
Era aceeaşi impresie cutremurătoare pe care o transmitea creaţia Sheeanei. Odrade simţi cum o năpădeşte deodată o spaimă rece.
— Cine e autorul? întrebă.
— Habar n-am. Una dintre predecesoarele mele a adus lucrarea de pe-o planetă pe care-am distrus-o. De ce te interesează?
E filonul sălbatic, pe care nu-l poate stăpâni nimeni, gândi Odrade. Dar cu voce tare spuse:
— Presupun că şi unele şi-altele căutăm o bază de înţelegere, încercând să descoperim similarităţi între noi.
Cuvintele ei provocară din nou apariţia licărului portocaliu.
— Poate că voi încercaţi să ne înţelegeţi, dar noi nu simţim deloc această nevoie în ceea ce vă priveşte.
— Sunteţi, ca şi noi, produsul unei societăţi de femei.
— E periculos să ne consideraţi vlăstare ale voastre!
Dar indiciile furnizate de Murbella spun că asta sunteţi. Aţi apărut şi v-aţi format în Dispersie, din Păstrăvărese şi Cucernice Maici in extremis.
Cu o candoare care nu putea înşela pe nimeni, Odrade întrebă:
— De ce e periculos?
Râsul pe care-l emise Dama nu conţinea nici urmă de amuzament. Mai degrabă, resentiment.
Brusc, Odrade avu o nouă impresie de primejdie. Analizele şi estimările Bene Gesserit nu erau suficiente în cazul de faţă. Femeile acestea ucideau din reflex când erau înfuriate. Dama dăduse limpede de înţeles asta mai înainte, când se referise la aghiotanta ei, iar acum tocmai semnalase că îngăduinţa ei avea limite.
Şi totuşi, în felul ei, încearcă să negocieze. Îşi etalează

minunile tehnologice, puterea, bogăţia. Nu oferă o alianţă. Fiţi slugile noastre de bună voie, vrăjitoarelor. Deveniţi sclavele noastre, şi vă vom ierta multe. Pentru a cuceri ultima din Milionul de Planete? Mai mult decât atât, fără îndoială, dar e deja un număr interesant.

Cu o prudenţă reînnoită, Odrade îşi regândi tactica. Cucernicele Maici cădeau prea uşor într-o atitudine de adaptabilitate. *Sunt, de bună seamă, altfel decât voi, dar sunt dispusă să cedez în interesul înţelegerii noastre.* Asta nu mergea cu Onoratele Matres. Ele nu ar fi acceptat nimic care-ar fi putut sugera că nu deţineau controlul absolut al situaţiei. Deja, Dama făcuse demonstraţia superiorităţii asupra Surorilor ei lăsându-i această latitudine lui Odrade.

Din nou, Regina-Păianjen începu să vorbească, în stilul ei imperios.

Odrade o ascultă, surprinsă s-o audă spunând că, din punctul ei de vedere, unul dintre lucrurile de cel mai mare interes pe care Bene Gesseritul l-ar fi putut furniza Onoratelor Matres era imunitatea contra unor boli necunoscute.

Asta să fie forma de atac care le-a gonit încoace?

Sinceritatea Damei era complet naivă. Nu voia să audă de fastidioasele controale periodice menite să dezvăluie dacă în organism nu-şi făcuseră sălaş oaspeţi secreţi. Uneori nu chiar atât de secreţi şi scârbos de periculoşi. Dar Bene Gesseritul putea pune capăt unor asemenea neplăceri şi avea să fie răsplătit cum se cuvine.

Ce drăguţ!

Totuşi, impresia de resentiment persista în tonul cu care vorbea Dama. Odrade reconsideră acest gând. Resentiment? Termenul nu părea să includă toate Conotaţiile. Era ceva care se situa la un nivel mai profund.

Sunt în mod inconştient invidioase pe ceea ce au pierdut când s-au rupt de noi!

Era o altă schemă, care fusese stilizată!

Onoratele Matres recădeau în manierisme repetitive.

Manierisme pe care noi le-am abandonat de mult.

Era mai mult decât un refuz de a recunoaşte originile Bene Gesserit. Era o aruncare la gunoi.

Azvârle ce nu-ţi mai trebuie în clipa şi-n locul în care încetează să te mai intereseze. Slugile or să care gunoiul. Dama

e mai preocupată de ceea ce vrea să consume în continuare, decât de faptul că-şi murdăreşte propriul cuib.

Punctele slabe ale Onoratelor Matres erau mai numeroase decât îşi închipuise. Şi mult mai periculoase, atât pentru ele însele, cât şi pentru toţi cei pe care îi subjugaseră. Dar Onoratele Matres nu puteau înfrunta acest pericol deoarece, pentru ele, el nu exista.

N-a existat niciodată.

Dama rămânea un paradox intangibil. Ideea de alianţă nici nu-i trecea prin minte. Se prefăcea că flirtează cu ea, dar numai pentru a testa intenţiile inamicului.

Până la urmă, se dovedeşte că am avut dreptate să-i dau drumul din lanţ lui Teg.

Logno ieşi din camera de lucru purtând o tavă pe care se aflau două pahare înalte conţinând un lichid chihlimbariu. Dama luă unul, îl mirosi, apoi sorbi din el cu un aer satisfăcut.

Ce-i cu scânteierea de răutate din ochii lui Logno?

— Gustă din vinul ăsta, spuse Dama, invitând-o cu un gest al mâinii pe Odrade. E de pe o planetă de care sunt sigură că n-ai auzit niciodată, dar pe care am concentrat toate elementele necesare producerii unui soi de struguri albi fără seamăn pentru a da un vin alb fără seamăn.

Odrade se surprinse meditând subit la îndelungata asociere dintre oameni şi îndrăgita lor băutură ancestrală... Zeul Bacchus... Boabe fermentate chiar pe tulpină sau în recipiente tribale...

— Nu-i otrăvit, zise Dama văzând-o pe Odrade că şovăie. Te asigur. Ucidem când e nevoie, dar nu suntem necioplite. Demonstraţiile noastre de forţă cele mai spectaculoase sunt rezervate gloatei. Nu fac greşeala să consider că aparţii gloatei.

Dama răsplăti cu un chicot propriul ei spirit. Strădania sa de a părea prietenoasă era destul de chinuită.

Odrade luă celălalt pahar de pe tavă şi sorbi o înghiţitură.

— Cineva a preparat licoarea asta pentru delectarea noastră, spuse Dama cu ochii aţintiţi la Odrade.

Singura înghiţitură fu de ajuns. Simţurile lui Odrade detectară o substanţă străină, al cărei scop îl identifică în câteva clipe.

Anihilarea efectelor shere-ului care mă apără de sondele lor.

Odrade îşi modifică metabolismul pentru a face substanţa

inofensivă, apoi anunţă ce făcuse.
Dama o fulgeră cu privirea pe Logno.
— Vasăzică de-asta n-am putut scoate niciodată nimic de la vrăjitoare! Iar tu nici măcar n-ai bănuit!
Furia ei era o forţă aproape fizică îndreptată asupra nefericitei aghiotante.
— E unul dintre procesele imunitare care ne permit să combatem bolile, explică Odrade.
Dama trânti cu violenţă paharul de pardoseală. Avu nevoie de câtva timp pentru a-şi recăpăta calmul. Logno bătuse tiptil în retragere, ţinând tava aproape ca pe un scut.
Aşadar, Dama nu s-a strecurat doar pe furiş la putere. Surorile ei o consideră un pericol de moarte. La fel trebuie s-o consider şi eu.
— Cineva o să plătească pentru truda asta zadarnică, rosti Dama.
Zâmbetul ei nu prevestea nimic bun.
Cineva.
Cineva a făcut vinul. Cineva a realizat sculptura cinetică. Cineva o să plătească. Identitatea oamenilor nu contează. Contează doar plăcerea sau nevoia de răzbunare. Oprimarea.
— Să nu-mi întrerupeţi gândurile, spuse Dama.
Se îndreptă către parapet şi rămase cu privirea la "Fiinţa necunoscută", străduindu-se, după toate aparenţele, să-şi recompună masca de *negociatoare.*
Odrade întoarse ochii spre Logno. Ce însemna expresia ei de atenţie la pândă, aţintită asupra Damei? Nu mai era doar frică. Logno părea deodată extrem de periculoasă.
Otravă!
Odrade o ştiu la fel de sigur ca şi cum aghiotanta ar fi strigat cuvântul în gura mare.
Nu eu sunt ţinta lui Logno. Nu încă. Dar a profitat de această ocazie pentru a revendica puterea în felul ei.
Nu era nevoie să se uite la Dama. Momentul morţii Reginei-Păianjen fu vizibil pe chipul lui Logno. Întorcându-se, Odrade avu confirmarea. Dama zăcea prăvălită, sub "Fiinţa necunoscută".
— Când mi te vei adresa *mie,* îmi vei spune Preaonorată Mater, zise Logno. Şi vei învăţa să-mi fii recunoscătoare. Ea (arătând spre maldărul roşu din colţul terasei) avea intenţia să te trădeze şi să-ţi extermine Surorile. Eu însă am alte planuri. Nu

sunt genul care să distrugă o armă folositoare tocmai când are cel mai mult nevoie de ea.

Războiul? Există întotdeauna undeva o dorinţă de spaţiu vital care să-l motiveze.
Basharul Teg

MURBELLA urmărea bătălia pentru Joncţiune cu o atitudine indiferentă, care nu reflecta câtuşi de puţin adevăratele ei simţăminte. Stătea în picioare, înconjurată de un grup restrâns de Instructoare, în centrul de comandă al non-navei sale, cu atenţia îndreptată spre proiecţiile transmise prin intermediul ochilor com de la sol.

Luptele se purtau pe toată suprafaţa planetei. Explozii de lumină în partea cu noapte, erupţii cenuşii în partea cu zi. Asaltul principal, sub conducerea lui Teg, se concentra asupra "Citadelei", o construcţie gigantică, în stilul Ghildei, la marginea căreia se înălţa un turn de dată recentă. Deşi emisia de semnale vitale a lui Odrade încetase brusc, ultimele rapoarte ale Maicii Superioare confirmaseră faptul că Preaonorata Mater se afla în interiorul edificiului.

Necesitatea de a observa de la distanţă o ajuta pe Murbella să-şi păstreze aerul indiferent, dar asta n-o împiedica să simtă excitaţia momentului.

Trăim timpuri interesante!

Nava la bordul căreia se găsea conţinea o încărcătură preţioasă. Milioanele de vieţi recuperate de pe Lampadas erau în aceste clipe Împărtăşite şi pregătite pentru Dispersie, în apartamentele rezervate de obicei Maicii Superioare. Tezaurul Celorlalte Memorii adus de Cucernica Maică sălbatică domina, acum, toate priorităţile.

Un ou de aur, într-adevăr!

Murbella se gândea la vieţile care erau pe cale să fie riscate în acele apartamente ale navei. Bene Gesseritul trebuia să fie pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. Mulţimea voluntarelor şi ameninţarea reprezentată de luptele de pe Joncţiune diminuau necesitatea recurgerii la otrava de mirodenie pentru a amorsa Împărtăşirea, reducând întrucâtva pericolul. Toată lumea din

nava aceasta era conştientă că Odrade se angajase într-un pariu de tipul "tot sau nimic". Ameninţarea reală a morţii le era limpede tuturor. Împărtăşirea trebuia efectuată!

Transformarea unei Cucernice Maici în serii de memorii transmise de la o Soră la alta cu preţul unui mare pericol nu mai era aureolată de mister în ochii Murbellei, dar responsabilităţile pe care le implica acest lucru continuau s-o impresioneze. Curajul dovedit de Rebecca... şi de Lucilla... impuneau admiraţia.

Milioane de vieţi-memorii! Toate concentrate în ceea ce Comunitatea Surorilor numea *Extremis Progressiva,* mai întâi două câte două, apoi patru câte patru şi şaisprezece câte şaisprezece, până ce fiecare dintre ele le conţinea pe toate şi oricare era în măsură să păstreze preţioasa acumulare.

Ceea ce erau pe cale să facă acum în apartamentele Maicii Superioare avea cam aceleaşi conotaţii. Conceptul n-o mai înfricoşa pe Murbella, dar nici nu-i devenise încă familiar. Cuvintele lui Odrade însă aveau darul s-o îmbărbăteze.

O dată ce te-ai acomodat pe deplin cu şiragul Celorlalte Memorii, tot restul se încheagă într-o perspectivă ce ţi se pare total familiară, ca şi cum ai fl cunoscut acest lucru dintotdeauna.

Murbella îşi dădea seama că Teg era pregătit de sacrificiul suprem pentru a apăra acea conştiinţă multiplă care era Comunitatea Surorilor Bene Gesserit.

Aş putea fi eu mai prejos?

Teg, fără să mai fie pe de-a-ntregul o enigmă, rămânea un obiect de respect. Prezenţa Interioară a lui Odrade întări această aserţiune, reamintindu-i câteva dintre marile lui fapte de vitejie, apoi: *"Mă întreb cum mă voi fi descurcând, acolo jos. Interesează-te!"*

Centrala corn răspunse:

— N-avem nici o veste. Dar s-ar putea ca emisia ei să fi fost blocată de un scut energetic.

Ştiau cine pusese de fapt întrebarea. Li se citea pe feţe.

O are pe Odrade!

Murbella se concentră din nou asupra bătăliei din jurul Citadelei.

Propriile ei reacţii o surprindeau. Erau afectate de un dezgust istoric faţă de repetarea absurdităţilor războiului, dar şi de o exuberanţă alimentată de talentele ei Bene Gesserit

proaspăt dobândite.
Forţele Onoratelor Matres dispuneau de un armament eficace, observă ea, şi scuturile antitermice ale lui Teg erau supuse la grea încercare, dar, chiar în clipa aceea, sub ochii ei, perimetrul defensiv al Citadelei fu străpuns. Auzi un vuiet prelung în momentul în care un disruptor gigant, conceput de Idaho, îşi croi drum printre copacii înalţi, scoţând din luptă posturi de apărare în stânga şi-n dreapta.
Celelalte Memorii îi furnizară o comparaţie aparte. Totul semăna cu un spectacol de circ. Jos, aterizau nave, revărsându-şi încărcătura umană.
Doamnelor şi domnilor, în arena centrală, Regina-Păianjen! Într-un număr pe care nici un ochi omenesc n-a avut încă prilejul să-l vadă!
Prezenţa lui Odrade emise un simţământ de amuzament. *Ce zici de această apropiere între Surori?*
Ai murit, acolo jos, Dar? Probabil că da. Regina-Păianjen se va fi repezit la tine, turbată de furie.
În lumina după-amiezei, copacii proiectau umbre lungi de-a curmezişul liniei de ofensivă alese de Teg, observă ea. Acoperământul lor era ispititor. Văzu însă că el ordonă trupelor sale să-l ocolească. Să ignore căile de acces ispititoare. Să le caute pe cele dificile şi să profite de ele.
Citadela se înălţa în mijlocul unei imense grădini botanice, cu arbori ciudaţi şi arbuşti şi mai ciudaţi, amestecaţi cu plantaţii banale. Totul părea să fi fost risipit la întâmplare de mâna unui copil care se zbenguise.
Murbella găsea captivantă metafora circului. Dădea perspectivă scenei la care asista. În mintea ei răsunau anunţuri în sunet de fanfară...
Priviţi, doamnelor şi domnilor, animalele dansatoare, apărătorii Reginei-Păianjen, dresaţi să se supună întocmai! Iar în arena din faţă, marea atracţie a acestei reprezentaţii, sub bagheta Maestrului nostru de Ceremonii, Miles Teg! Oamenii săi sunt pe cale să săvârşească lucruri dintre cele mai misterioase. Iată adevăratul talent!
Unele aspecte evocau simulacrele de bătălii din circurile. Romei Antice. Murbella aprecie trimiterea. Dădea şi mai multă culoare spectacolului.
Turnuri mobile pline de soldaţi în armură se apropie de

metereze. Asaltul începe. Flăcări brăzdează văzduhul. Trupuri se prăbuşesc secerate.

Numai că aici era vorba de trupuri adevărate, de răni adevărate şi de morţi adevărate. Sensibilităţile Bene Gesserit o sileau să deplângă această irosire de vieţi omeneşti.

Aşa să fi fost şi când părinţii mei au pierit în acea acţiune de măturare?

Metaforele Celorlalte Memorii dispărură deodată şi Murbella văzu Joncţiunea aşa cum o vedea probabil în clipa aceasta Teg. Acte sângeroase de violenţă, familiare memoriei şi, totuşi, noi. Văzu atacatorii înaintând, îi auzi.

O voce feminină, aproape isterică:

— Tufa aia a ţipat la mine!

Altă voce, masculină:

— Dracu' ştie de unde provin unele din plantele astea! Răşina aia îţi arde pielea.

Murbella auzea larmă de lupte dinspre partea cealaltă a Citadelei, dar o acalmie stranie se aşternuse în jurul poziţiei ocupate de Teg. Văzu trupele lui avansând în salturi la adăpostul umbrelor, apropiindu-se de turn. Îl observă şi pe Teg, călare pe umerii lui Streggi. Pentru o clipă, ochii lui examinară impresionanta clădire aflată doar la vreo cinci sute de metri în faţă. Murbella alese o proiecţie corespunzătoare unghiului său de vedere. Se desluşeau mişcări îndărătul ferestrelor.

Unde erau misterioasele arme ale ultimei şanse pe care se presupunea că le posedă Onoratele Matres?

Ce va face acum Teg?

Teg îşi pierduse Modulul de Comandă în urma unei explozii laser la marginea liniei de atac principale. Modulul zăcea într-o rână în spatele lui, iar el stătea călare pe umerii lui Streggi în mijlocul unui mic luminiş înconjurat de tufişuri dintre care unele încă ardeau mocnit. O dată cu Modulul pierduse şi tabloul com, dar păstrase terminalul în formă de potcoavă argintie, cu toate că acesta era ca paralizat fără amplificatoarele modulului. Specialiştii de la Comunicaţii, ghemuiţi în apropiere, se agitau nervoşi, deoarece nu mai aveau nici o legătură cu teatrul de operaţii.

Zgomotele bătăliei ce se dădea de partea cealaltă a clădirilor se intensificară. Strigăte răguşite însoţeau şuierăturile stridente ale arzătoarelor cu plasmă şi bâzâitul grav al laserelor

grele, punctat de zip-zip-urile neîncetate ale armelor de mână. De undeva, din stânga lui Teg, răzbăteau mugetele furioase ale unui blindat în dificultate. Scrâşnetul de metal chinuit care le acompania indica faptul că sistemele energetice ale maşinii erau avariate. Probabil că se târa pe sol, făcând zob plantaţiile ornamentale.

Haker, aghiotantul personal al lui Teg, veni alergând îndoit de spate pe poteca dindărătul Basharului. Streggi îl observă prima şi se întoarse brusc. Haker, un bărbat negricios şi atletic, cu sprâncene groase (acum îmbrobonite de sudoare), se opri în faţa lui Teg şi vorbi înainte de a-şi trage sufletul:

— Am terminat încercuirea ultimelor cuiburi de rezistenţă, Bashare.

Era obligat să strige pentru a acoperi zgomotele luptelor şi cârâielile micului emiţător-receptor pe care-l purta pe umărul stâng şi care revărsa un şuvoi neîntrerupt de conversaţii cu voce scăzută, instrucţiuni urgente şi comenzi întretăiate.

— Periferia? întrebă Teg.

— Va fi curăţată în vreo jumătate de oră, cel mult. N-ar trebui să mai staţi aici, Bashare. Maica Superioară ne-a cerut să nu vă lăsăm să vă expuneţi la riscuri inutile.

Teg arătă în direcţia Modulului avariat.

— Pentru ce n-am un post de comunicaţii de rezervă?

— Un tun laser a distrus dintr-o lovitură ambele aparate de sprijin în timp ce soseau.

— Erau împreună?

Haker desluşi mânia înăbuşită.

— Bashare, au fost...

— Nu se trimit niciodată concomitent echipamente importante. Să-mi raportezi cine a încălcat regulamentul.

Vocea subţire şi calmă, ieşită dintr-un gâtlej imatur, avea ceva mai ameninţător decât un răcnet.

— Am înţeles, Bashare.

Pe un ton strict disciplinat, fără ca nimic să arate dacă greşeala nu era cumva chiar a lui. *La dracu'!*

— În cât timp vor sosi noile aparate?

— Cinci minute.

— Să-mi aduci aici Modulul de rezervă cât poţi de repede.

Teg atinse cu genunchiul gâtul lui Streggi. Haker vorbi înainte ca acolita să se întoarcă:

— Modulul de rezervă a fost distrus şi el, Bashare. Am ordonat să se aducă altul.

Teg îşi reprimă un oftat. Lucruri ca acestea erau inevitabile într-o bătălie, dar nu-i plăcea să depindă de mijloace com rudimentare.

— Stabilim aici postul de comandă. Adu mai multe minicomuri.

Micile emiţătoare-receptoare aveau, cel puţin, o rază de acţiune acceptabilă.

— Aici? făcu Haker privind hăţişul din jur.

— Nu-mi place cum arată clădirile din faţă. Turnul ăla comandă întregul sector. Şi e mai mult ca sigur că are căi de acces subterane. Eu aşa l-aş fi conceput.

— Nu apare nimic în...

— Turnul nu figurează pe harta din memoria mea. Trimite oameni să sondeze terenul cu sonice. Vreau ca topografia sectorului să fie actualizată imediat cu informaţii sigure.

Minicomul lui Haker lansă brusc un apel prioritar:

— Basharul! Se poate vorbi cu Basharul?

Streggi se apropie de Haker fără a aştepta comanda lui Teg. Acesta înşfăcă minicomul de pe umărul aghiotantului şi-şi fluieră semnalul de cod.

— Bashare! Am făcut prăpăd pe Platformă. Vreo sută de nave au încercat să decoleze şi s-au izbit de scuturile noastre. Nici un supravieţuitor.

— Vreo veste despre Maica Superioară sau despre cea căreia-i zice Regina-Păianjen?

— Nimic. Şi nici nu ne putem da seama. E într-adevăr jale aici. Să vă transmit o imagine?

— Dă-mi dispeceratul. Şi continuaţi s-o căutaţi pe Odrade.

— Vă spun că n-a supravieţuit nimeni aici, Bashare.

Se auzi un declic, urmat de un bâzâit surd, apoi o altă voce anunţă:

— Dispeceratul.

Teg înălţă codorul de amprentă vocală de sub bărbie şi dădu o serie de ordine rapide:

— Expediaţi urgent o navă-berbec deasupra Citadelei. Retransmiteţi în circuit deschis imagini de pe Platformă şi din celelalte locuri în care au suferit pierderi grele. Pe toate frecvenţele. Aveţi grijă să vadă totul. Anunţaţi că pe Platformă

nu există supravieţuitori.

Un dublu declic *recepţionat-conflrmat* puse capăt comunicaţiei. Haker întrebă:

— Chiar trageţi nădejde să le speriaţi?

— Să le educ, replică Teg şi repetă cuvintele pe care le rostise Odrade înainte de plecare: Educaţia lor a fost neglijată în mod lamentabil.

Ce se întâmplase cu Odrade? Era aproape sigur de moartea ei. Probabil că fusese ucisă imediat după declanşarea atacului. Cum se şi aşteptase. Moartă, dar nu pierdută, dacă Murbella era în stare să-şi înfrâneze impetuozitatea.

Odrade, în clipa aceea, îl avea pe Teg direct în câmpul ei vizual, privind din înaltul turnului. Logno anulase semnalul pe care îl emitea, interpunând ecranul unui contrasemnai, şi o adusese în turn la scurt timp după ce începuseră să sosească primii refugiaţi de pe Gammu. Nimeni nu contestase autoritatea lui Logno. O Preaonorată Mater moartă căreia îi urma imediat una vie părea a fi, pentru Onoratele Matres, un lucru cu care erau obişnuite.

Aşteptându-se să fie ucisă dintr-o clipă în alta, Odrade continuase să culeagă date în timp ce urca, însoţită de o gardă numeroasă, printr-un tub agrav. Tubul era o instalaţie concepută în Dispersie: un piston transparent în interiorul unui cilindru transparent. Foarte puţini pereţi opaci la etajele pe care le traversau. Mai peste tot, vederea era cea a unor spaţii rezidenţiale sau a unor săli cu echipamente ezoterice cărora Odrade le atribuia, din instinct, un caracter militar. Luxul şi impresia de confort netulburat creşteau pe măsură ce urca.

Puterea este o ascensiune atât sub aspect fizic, cât şi psihologic.

Ajunseseră în vârf. O secţiune a cilindrului se deschisese şi una dintre gardiene o împinsese brutal pe Odrade într-o încăpere cu podeaua acoperită de o mochetă pufoasă.

Camera de lucru pe care mi-a arătat-o Dama la nivelurile inferioare era alt decor fals.

Odrade desluşea o adevărată secretomanie. Echipamentele şi mobilierul ar fi fost aproape imposibil de identificat fără cunoştinţele furnizate de Murbella. Toate instalaţiile pe care le văzuse până acum nu erau, deci, decât butaforie. Sate Potemkin construite pentru inducerea în eroare a Maicii Superioare.

Logno m-a minţit în legătură cu intenţiile Damei. Regina-Păianjen voia să mă lase să plec vie şi nevătămată... după ce mă va fi intoxicat cu informaţii false.

Ce alte minciuni îi mai serviseră?

Logno şi toate gardienele, cu excepţia uneia, se apropiară de o consolă aflată în dreapta lui Odrade. Răsucindu-se pe-un picior, Odrade privi de jur-împrejur. Acesta era adevăratul centru de operaţii, fără doar şi poate. Îl examină pe îndelete. Un loc straniu. Atmosferă aseptizată. Tratată cu chimicale pentru a fi eliminată orice impuritate. Nici cel mai mic virus, nici cea mai infimă bacterie. Nici un fel de intruşi în sânge. Totul *sterilizat,* ca o vitrină de alimente perisabile. Iar Dama manifestase un interes deosebit pentru imunitatea la boli a Surorilor Bene Gesserit. În Dispersie se purtau războaie bacteriologice.

Vor un singur lucru de la noi!

Supravieţuirea unei singure Cucernice Maici le-ar fi fost de ajuns, dacă izbuteau să smulgă de la ea informaţia dorită.

Avea să fie nevoie de înfiinţarea unei comisii speciale Bene Gesserit pentru a examina firele acestei pânze de păianjen şi a vedea unde duc.

Dacă ieşim învingătoare.

Consola asupra căreia îşi concentra atenţia Logno era mai mică decât cele ale instalaţiilor fictive pe care le văzuse Odrade. Comenzile se efectuau printr-un câmp digital. Casca de pe măsuţa joasă de lângă Logno era, şi ea, mai mică şi transparentă, lăsând să se vadă o sumedenie de fire de conexiune.

Filamente shiga, fără îndoială.

Casca evoca sondele T din Dispersie pe care le descriseseră Teg şi mulţi alţii. Mai posedau femeile astea şi alte minuni tehnologice asemănătoare? Probabil că da.

În spatele lui Logno, un perete scânteietor. În stânga ei, un şir de ferestre mari dădeau spre un balcon cu o panoramă largă â peisajului. Se zăreau mişcări de trupe şi de blindate. Odrade îl recunoscu pe Teg în depărtare, siluetă de copil pe umerii unei persoane adulte, dar nu scăpă nici un semn care ar fi lăsat să se întrevadă că observase ceva ieşit din comun. Continuă să studieze încăperea. Un pasaj aflat în stânga ei ducea spre un alt sector, unde se zărea parţial cilindrul altui tub agrav. Locul era pardosit cu dale verzi şi părea afectat unor funcţii diferite.

O erupţie subită de zgomote se produse în spatele peretelui. Odrade identifică unele dintre ele. Cizmele soldăţeşti aveau o rezonanţă caracteristică pe pardoseală. Foşnete de textile exotice. Voci. Desluşi accentul specific al Onoratelor Matres care se interpelau stupefiate. Şocate!

Suntem pe cale să biruim!

Stupefacţia şi şocul erau reacţii de aşteptat când cineva socotit invincibil era înfrânt. Odrade pândi reacţiile lui Logno. Va cădea pradă disperării?

În cazul ăsta, s-ar putea să scap cu viaţă.

Rolul Murbellei avea să se schimbe, poate, în ultima clipă. Dar asta mai putea să aştepte. Surorile fuseseră instruite cum să se poarte în eventualitatea unei victorii. Nici ele, nici trupele Bene Gesseritului n-aveau să le agreseze pe Onoratele Matres - sexual sau altcumva. Duncan îi pregătise pe bărbaţi, făcându-i să înţeleagă bine pericolele capcanelor sexuale.

Nu creaţi noi antagonisme. Nu riscaţi să fiţi subjugaţi sexual.

Noua Regină-Păianjen dezvălui, în clipa aceea, o latură a personalităţii ei mai stranie decât îşi închipuise Odrade. Părăsindu-şi consola, Logno se apropie şi se opri la un pas de ea.

— Aţi câştigat această bătălie. Suntem prizonierele dumitale. Nici urmă de portocaliu în ochii ei. Odrade se uită la femeile care fuseseră gardienele sale. Expresii imperturbabile, priviri limpezi. Era modul lor de a-şi manifesta disperarea? Nu părea câtuşi de puţin plauzibil. Nici Logno, nici celelalte nu aveau reacţiile emotive care-ar fi fost de aşteptat.

Camuflează chiar totul?

Evenimentele din ultimele ore ar fi trebuit să genereze crize emoţionale. Logno nu dădea nici un semn de aşa ceva. Nici un muşchi nu tresărea pe figura ei, care oglindea, cel mult, o oarecare îngrijorare.

O mască Bene Gesserit!

O mască, fără doar şi poate, inconştientă, provocată în mod automat de înfrângere. Ceea ce însemna că, de fapt, nu se recunoşteau înfrânte.

Suntem încă prezente în adâncul fiinţei lor. În stare latentă... dar prezente! Nu-i de mirare că Murbella a fost la un pas de moarte. S-a pomenit confruntată cu propriul ei trecut genetic ca suprem tabu.

— Tovarăşele mele..., spuse Odrade. Cele trei femei care mă însoţeau. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Moarte, răspunse Logno cu o voce la fel de funestă ca şi cuvântul pe care îl pronunţase.

Odrade simţi o strângere de inimă gândindu-se la Suipol. Tam şi Dortujla trăiseră vreme îndelungată şi cu folos, dar Suipol... moartă, fără a fi apucat să fie Împărtăşită.

Încă una dintre cele mai bune, iremediabil pierdută. Ce lecţie amară!

— Le voi găsi pe cele ce poartă răspunderea, dacă doreşti răzbunare, zise Logno.

Lecţia numărul doi.

— Răzbunarea e pentru copii şi pentru înapoiaţi mintal.

Uşoară revenire a unui licăr portocaliu în ochii lui Logno.

Aptitudinea oamenilor de a se autoamăgi putea îmbrăca multe forme, îşi aminti sieşi Odrade. Conştientă de faptul că Dispersia putea produce în orice moment imprevizibilul, se înarmase în consecinţă cu o detaşare menită s-o protejeze şi să-i îngăduie să evalueze mai bine lucruri noi, locuri noi, oameni noi. Ştiuse că s-ar putea vedea nevoită să judece după criterii diferite, pentru a trage foloase sau pentru a îndepărta ameninţări. În clipa de faţă, considera atitudinea lui Logno drept o ameninţare.

— Nu pari deloc tulburată, Preaonorată Mater.

— Vor avea grijă alţii să mă răzbune.

Voce neutră, perfectă stăpânire de sine. Iar cuvintele erau şi mai bizare decât atitudinea ei. Totul era bine ţinut sub obroc, doar câteva frânturi infime se dezvăluiau observaţiei atente a lui Odrade. Reacţii intense, dar adânc îngropate. Totul se petrecea în interior, totul era mascat exact ca la o Cucernică Maică. Logno părea să nu mai aibă acum nici un fel de putere şi, totuşi, vorbea de parcă nu se schimbase nimic esenţial.

Sunt prizoniera dumitale, dar asta nu are nici o importanţă.

Era cu adevărat neputincioasă? *Nu!* Asta era impresia pe care voia s-o dea, iar celelalte Onorate Matres prezente o imitau întocmai.

Ne vezi? Nu mai avem nici o putere, nu mai avem nimic, în afară de loialitatea Surorilor noastre şi a celor pe care ni i-au subjugat.

Erau Onoratele Matres atât de încrezătoare în legiunile lor

răzbunătoare? Ar fi fost cu putinţă doar dacă nu suferiseră niciodată o înfrângere atât de usturătoare. Dar ceva le pusese pe fugă, făcându-le să se retragă până aici, în inima Vechiului Imperiu. În Milionul de Planete.

Teg dădu de Odrade şi de "prizonierele" ei în timp ce căuta un loc în care să facă bilanţul victoriei. Orice conflict armat cerea o analiză amănunţită *a posteriori,* mai cu seamă când comandantul suprem era un mentat. Era vorba de un test comparativ, pe care bătălia recent încheiată îl făcea mai necesar decât oricare altul din întreaga carieră militară a lui Teg. Bătălia aceasta n-avea să fie încredinţată memoriei decât după ce rezultatul ei va fi fost estimat şi împărtăşit de cât mai mulţi dintre cei ce se bizuiau pe capacităţile lui. Aşa procedase întotdeauna şi nu-i păsa de ceea ce putea dezvălui despre el acest lucru. Ruperea acestui lanţ de interese întrepătrunse ar fi însemnat o poartă deschisă înfrângerii.

Am nevoie de un loc liniştit, unde să reunesc firele acestei bătălii şi să stabilesc o sinteză preliminară.

În concepţia lui, una dintre problemele cele mai delicate, inerente oricărei înfruntări armate, era de a o conduce în aşa fel încât să nu dezlănţui ceea ce putea fi mai barbar în instinctele umane. Un punct de vedere tipic Bene Gesserit. Războiul trebuia purtat de aşa manieră, încât să scoată la iveală tot ce era mai bun în cei care supravieţuiau. Lucru extrem de dificil, iar uneori imposibil de realizat. Şi cu cât soldatul se afla mai departe de carnagiu, cu atât devenea acest lucru mai dificil. Era unul dintre motivele pentru care Teg se străduia întotdeauna să se deplaseze pe teatrul de operaţii şi să examineze personal situaţia. Când nu vedeai cu ochii tăi suferinţa, puteai pricinui şi mai multă suferinţă fără să-ţi pese. Cum făceau Onoratele Matres. Dar, acum, ele erau cele ce sufereau. Care avea să fie reacţia lor?

Tocmai îşi punea această întrebare când, ieşind din tub împreună cu aghiotanţii lui, dădu cu ochii de Odrade în faţa unui grup de Onorate Matres.

— Comandantul forţelor noastre armate, Basharul Miles Teg, zise Odrade, arătându-i cu un gest al mâinii.

Onoratele Matres îl priviră lung.

Un copil călare pe umerii unei femei? Ăsta e comandantul lor?

— Ghola..., murmură Logno.

Odrade i se adresă lui Haker:

— Condu-le pe prizonierele noastre într-un loc din apropiere, unde să nu ducă lipsă de nimic.

Haker nu se mişcă până ce nu-l văzu pe Teg încuviinţând cu o mişcare uşoară a capului, apoi le făcu politicos semn prizonierelor să-l preceadă spre sectorul cu pardoseală verde din stânga. Autoritatea lui Teg nu le scăpă Onoratelor Matres. Îl fulgerară cu privirea în timp ce dădeau curs invitaţiei lui Haker.

Bărbaţi care le ordonă femeilor!

Cu Odrade alături, Teg o îmboldi pe Streggi şi ieşiră pe balcon. Priveliştea îi făcu lui Teg o impresie curioasă, pe care nu şi-o explică decât după câteva clipe. Observase multe câmpuri de bătălie de la înălţime, cel mai adesea de la bordul unui topter de recunoaştere. Balconul acesta, ca punct fix în spaţiu, îi dădea senzaţia unei proximităţi imediate. Nu se aflau decât la vreo sută de metri deasupra grădinilor botanice unde se purtaseră luptele cele mai înverşunate. Victimele zăceau la pământ, în poziţiile contorsionate în care căzuseră, ca nişte păpuşi abandonate de copii plictisiţi de joacă. Teg recunoscu uniformele unora dintre soldaţii săi şi simţi un junghi dureros.

Aş fi putut să fac ceva pentru a evita asta?

Nu era prima oară când îl încerca acest simţământ, această "mustrare de cuget a comandantului", cum o numea el. Dar scena aflată sub ochii lui era diferită, şi nu doar prin caracterul ei unic, propriu oricărei bătălii, ci altcumva, într-un mod pe care nu reuşea să-l definească. Îşi spuse că faptul se datora, în parte, cadrului natural, mai degrabă prielnic petrecerilor în aer liber, acum însă răvăşit de forma cea mai străveche de violenţă.

Păsări şi animale mici începeau să se reîntoarcă, precaute şi temătoare după harababura şi vacarmul intruziunii umane. Creaturi mărunte cu cozi lungi, stufoase, veneau să adulmece morţii, după care, fără vreun motiv aparent, o rupeau la fugă şi se căţărau în copaci. Păsări multicolore îşi iţeau capetele din penumbra frunzişurilor sau zburau iute dintr-o parte în alta - fulgerări pestriţe ce deveneau camuflaj când se pierdeau brusc în coroanele arborilor. Zburătăcelile acestea întrevăzute încercau, parcă, să redea scenei neliniştea pe care oamenii o confundau de obicei, într-un asemenea loc, cu tihna de netulburat a naturii. Teg însă nu se lăsa amăgit. În cursul

existenţei sale pre-ghola cunoscuse îndeaproape natura sălbatică. Îşi petrecuse copilăria la ţară, unde sălbăticiunile veneau adesea până la hotarele terenurilor cultivate. Locurile acelea nu erau defel liniştite.

Gândul acesta îl făcu să-şi dea dintr-o dată seama ce anume îl tracasa. Ţinând cont de faptul că atacaseră o poziţie bine apărată şi bine dotată cu tehnică de luptă, pierderile erau extrem de uşoare. Nu văzuse nimic care să explice acest lucru, de când pătrunsese în Citadelă. Fuseseră luate Onoratele Matres pe nepregătite? Înfrângerea suferită în bătălia spaţială era explicabilă. Aptitudinea lui de a *vedea* non-navele inamice îi conferise un avantaj devastator. Dar instalaţiile de la se comportau poziţii de repliere, unde apărătorii s-ar fi putut retrage şi provoca pierderi grele atacatorilor. Prăbuşirea sistemului defensiv al Onoratelor Matres fusese bruscă şi rămânea, până acum, inexplicabilă.

M-am înşelat presupunând că au capitulat la vederea imaginilor din locurile unde au suferit înfrângeri dezastruoase.

Se întoarse către Odrade şi întrebă:

— Preaonorata Mater care era aici a dat ordinul încetării oricărei rezistenţe?

— Presupun că da.

Răspuns prudent şi tipic Bene Gesserit. Odrade examina şi ea scena, cu cea mai mare atenţie.

Presupunerea ei oferea o explicaţie rezonabilă a modului abrupt în care inamicul depusese armele?

De ce s-o fi făcut? Pentru a evita şi mai multă vărsare de sânge?

Având în vedere cruzimea de care dădeau dovadă în mod obişnuit Onoratele Matres, ipoteza era improbabilă. Decizia lor fusese luată din motive care-l nelinişteau.

O capcană?

Acum, că se gândea la asta, mai erau şi alte lucruri stranii la acest câmp de bătălie. Nu se auzeau deloc strigătele obişnuite ale răniţilor, nu răsunau chemări după medici şi brancardieri. Vedea doctori Suk circulând printre victime. Acesta, cel puţin, era un amănunt familiar. Dar fiecare combatant examinat era lăsat în poziţia în care căzuse.

Morţi, cu toţii? Nici un rănit?

Teg simţi dintr-o dată o spaimă năprasnică. Spaima nu era

ceva neobişnuit pentru un soldat aflat pe câmpul de luptă, dar el învăţase să-şi interpreteze reacţiile de acest fel. Se petreceau lucruri anormale. Zgomotele, mirosurile, ceea ce vedea în jur, totul căpătă o intensitate nouă. Stătea la pândă, cu toate simţurile încordate, ca un animal de pradă în inima junglei, cunoscându-şi la perfecţie terenul, dar ghicind prezenţa unei intruziuni pe care trebuia neapărat să o identifice, altminteri risca să se transforme din vânător în vânat. Reexamină tot ce-l înconjura, înregistrând observaţiile la un nivel diferit al percepţiei şi citindu-şi în acelaşi timp propriile reacţii, pentru a încerca să descopere ce declanşase procesul. Sub el, Streggi tremura. Îi simţea disperarea.

— Ceva nu e deloc în regulă aici, rosti brusc Odrade.

El îi făcu un semn scurt cu mâna, cerându-i să tacă. Chiar şi în turnul acesta, ocupat de trupele sale victorioase, se simţea expus unei ameninţări pe care simţurile lui alarmate erau incapabile s-o definească.

Pericol!

Nu mai avea nici un dubiu acum. Dar ignoranţa în care se afla era atât de chinuitoare, încât avea nevoie de fiecare părticică a antrenamentului său de mentat pentru a nu cădea pradă unei stări nevrotice.

Îmboldind-o pe Streggi să se întoarcă, îi dădu câteva ordine scurte unui aghiotant care aştepta în uşa balconului. Omul îl ascultă liniştit, apoi făcu stânga-împrejur şi dispăru. Trebuia stabilită cifra exactă a pierderilor. Procentul răniţilor faţă de numărul morţilor. Un raport amănunţit asupra naturii armelor capturate. Urgent!

Reluând examinarea scenei de dedesubt, remarcă alt lucru tulburător, o anomalie asupra căreia ochii săi încercaseră până acum în zadar să-i atragă atenţia. Cadavrele ce purtau uniforma Bene Gesserit aveau foarte puţin sânge pe ele. În urma oricărei bătălii, era de aşteptat să vezi pretutindeni acea dovadă de pe urmă a unei umanităţi comune, fluidul roşu care se închidea repede la culoare în aer liber, dar care-şi lăsa urma de neşters în amintirea oricui îl văzuse vreodată. Lipsa băii de sânge pe câmpul de luptă era un factor necunoscut şi, în război, factorii necunoscuţi erau asociaţi cu cele mai mari pericole.

Întorcându-se spre Odrade, Teg murmură:

— Posedă o armă pe care noi n-am descoperit-o.

Nu vă grăbiţi să vă dezvăluiţi judecăţile. Concluziile ascunse sunt adesea mai eficiente. Ele pot să inspire acţiuni ale căror efecte nu vor fi resimţite decât prea târziu pentru a mai fi înlăturate.

Povaţă Bene Gesserit pentru postulante

SHEEANA putea să adulmece viermii de la mare distanţă: aroma de scorţişoară a melanjului, amestecată cu izul amar de cremene şi pucioasă — mirosul infernului străjuit de cristal al uriaşilor mâncători de nisip rakieni. Pe minusculii lor descendenţi însă îi simţea doar fiindcă erau foarte numeroşi.

Sunt atât de mici...

Fusese o arşiţă cumplită astăzi, aici, la Staţia de Observaţie a Deşertului, şi acum, la această oră târzie a după-amiezei, răcoarea din interiorul climatizat i se părea o adevărată binecuvântare. Deşi fereastra dinspre vest rămăsese deschisă, diferenţa de temperatură din vechiul ei apartament era sensibilă. Se apropie de fereastră şi privi nisipurile scânteietoare.

Memoria îi spunea cum va arăta priveliştea peste puţin timp, la căderea nopţii. Strălucirea stelelor în aerul uscat al desertului avea să confere o palidă luminescenţă ondulaţiilor de nisip ce se întindeau până la linia neagră a orizontului. Îşi amintea de lunile rakiene, a căror prezenţă îi lipsea. Stelele nu erau de ajuns pentru a satisface aşteptările moştenirii ei fremene.

Fusese fericită să-şi găsească aici un refugiu, un loc în care să poată medita în linişte la ceea ce era pe cale să se întâmple cu Comunitatea Surorilor ei.

Cuve axlotl. Ciborgi. Şi acum, asta.

Intenţiile lui Odrade nu mai erau un mister de când făcuseră Împărtăşirea. Un pariu? Şi dacă va fi câştigat?

Vom şti, poate, mâine. Dar ce se va întâmpla cu noi după aceea?

Admitea că, pentru ea, Observatorul din deşert era mai mult un centru de atracţie magnetică decât un loc prielnic reflexiei. Rătăcise toată ziua sub soarele arzător pentru a-şi dovedi că

mai putea încă să cheme viermii cu dansul ei — mişcare exprimând emoţii.

Dansul Împăciuirii. Limbajul prin care comunic cu viermii.

Ca un derviş, se învârtise pe creasta unei dune până ce foamea îi spulberase transa memorială. Şi o puzderie de viermi mici se adunaseră de jur-împrejurul ei, urmărind-o cu gurile căscate, evocând flăcările ce tremurau în spatele dinţilor de cristal ai strămoşilor lor.

Dar de ce aşa mici?

Motivele prezentate de specialişti explicau, poate, dar nu satisfăceau. "Din cauza umidităţii. "

Sheeana îşi amintea de uriaşul Shai-Hulud al Dunei. "Bătrânul Deşertului. " Destul de mare pentru a înghiţi fabrici de mirodenie. Cu suprafaţa inelelor la fel de dură ca plaztonul. Stăpân absolut al domeniului său. Zeu şi demon pe întinsul nisipurilor. De la fereastra ei, Sheeana fremăta la amintirea acelei puteri copleşitoare.

De ce-a ales Tiranul acea existenţă simbiotică în trupul unui vierme?

Erau aceşti viermi mititei purtătorii visului său fără sfârşit?

Păstrăvii de nisip populau acest deşert. Ar fi fost de ajuns să-şi facă din ei o nouă piele şi ar fi putut să urmeze exemplul Tiranului.

Metamorfoza Zeului Fracţionat.

Cunoştea ispita.

As cuteza?

Amintirile ultimelor ei clipe de ignorantă o năpădiră dintr-o dată. N-avea decât opt ani pe atunci, şi era luna igat pe Dune.

Nu Rakis, ci Dune, cum îi spuneau strămoşii mei.

Nu-i era greu să-şi aducă aminte cum fusese ea la vremea aceea: o fetiţă slabă, cu pielea brună şi păr castaniu cu şuviţe roşcate. O căutătoare de melanj (pentru că asta era o treabă pentru copii), scotocind deşertul împreună cu micii ei tovarăşi. Cât de dragi inimii ei erau aceste amintiri!

Dar amintirile aveau şi partea lor întunecată. Concentrându-şi toată atenţia în simţul mirosului, copilul detecta emanaţii intense. Cele ale unei mase de premirodenie!

Erupţia!

Explozia melanjului îl atrăgea întotdeauna pe Shaitan. Nici un vierme de nisip nu putea să reziste chemării unei erupţii de

mirodenie pe teritoriul său.

Ai înghiţit tot, Tirane. Tot acel cătun amărât, de cocioabe şi bordeie, pe care-l numeam " căminul nostru". Toată familia mea şi toţi prietenii mei. Pe mine de ce m-ai cruţat?

Ce furie oarbă pusese stăpânire pe plăpânda copilă! Tot ce iubea fusese luat de un vierme uriaş, care refuzase s-o lase să-şi găsească şi ea sfârşitul în flăcările lui, şi o transportase până la preoţii rakieni, care, la rândul lor, o predaseră Bene Gesseritului.

"Le vorbeşte viermilor iar ei nu-i fac nici un rău. "

"Cei care m-au cruţat nu vor fi cruţaţi de mine", îi spusese ea lui Odrade.

Iar acum Odrade ştie ce trebuie să fac. Filonul sălbatic nu poate fi extirpat, Dar. Îndrăznesc să-ţi spun Dar pentru că acum te afli în mine.

Nici un răspuns.

Exista într-adevăr o perlă din conştiinţa lui Leto II în fiecare dintre noii viermi de nisip? Strămoşii ei fremeni aşa susţineau.

Cineva îi întinsese un sandviş. Walli, acolita din Ciclul Superior şi fosta ei asistentă, care preluase conducerea Staţiei de Observaţie.

La insistenţele mele, când Odrade m-a promovat în Consiliu. Dar nu numai fiindcă Walli şi-a însuşit imunitatea mea la tehnicile de aservire sexuală ale Onoratelor Matres. Şi nici fiindcă e sensibilă la trebuinţele mele. Noi două vorbim un limbaj secret.

Ochii mari ai lui Walli nu mai erau ferestre deschise spre sufletul ei. Erau bariere înceţoşate, dovedind că Walli ştia deja să blocheze privirile iscoditoare. Pigmentaţia lor sinilie avea să se preschimbe curând într-un albastru total, dacă acolita supravieţuia Agoniei. Walli părea atinsă de albinism. O linie genetică îndoielnică pentru reproducere. Epiderma ei întărea această impresie: diafană şi acoperită de pistrui. O piele parcă străvezie. Privirea nu se oprea pe suprafaţa ei, ci pe ceea ce se afla dedesubt: o carne roz, prea irigată de sânge, prea vulnerabilă la soarele deşertului. Doar aici, la umbră, putea lăsa Walli această suprafaţă sensibilă expusă privirilor întrebătoare.

"Pentru ce să ne comande tocmai ea?"

Pentru că în ea am cea mai mare încredere că va face ceea ce trebuie făcut.

Sheeana mâncă absentă sandvişul în timp ce continua să

privească întinderea de nisip. Într-o zi, întreaga planetă avea să fie aşa. O altă Dune? Nu... Similară, dar diferită. Oare câte locuri ca acesta suntem pe cale să creăm într-un univers infinit? Întrebare fără noimă.

În perspectiva capricioasă a deşertului se ivi un punct negru, îndepărtat. Sheeana îşi miji ochii. Un ornitopter. Punctul crescu încet, apoi se micşoră. Aparatul inspecta nisipurile.

Ce creăm noi, de fapt, aici?

Când contempla dunele invadatoare, o încerca un sentiment de trufie.

Priviţi lucrarea mea, sărmane fiinţe omeneşti, şi cădeţi pradă disperării.

Dar Surorile mele şi cu mine suntem cele care-am creat acest deşert.

Ah! Aşa credeţi?

— Am impresia că aerul e şi mai uscat, spuse Walli.

Sheeana îi împărtăşea părerea. Dar nu simţi nevoia să răspundă. Se întoarse la masa de lucru pentru a studia, cât timp mai dispunea de lumina zilei, topoharta desfăşurată pe suprafaţa ei, cu steguleţe şi ace legate între ele cu fire de aţă verde, exact aşa cum o concepuse ea.

Odrade o întrebase la un moment dat: "Chiar o găseşti preferabilă unei proiecţii?"

"Simt nevoia s-o ating. "

Odrade îi acceptase argumentul, fără nici un comentariu.

Proiecţiile n-aveau nici un farmec. Erau prea departe de realitatea concretă. Nu puteai să pui degetul pe o proiecţie şi să spui: "Vom merge aici. " Un deget într-o proiecţie era un deget în gol.

Ochii nu-s niciodată îndeajuns. Corpul trebuie să simtă contactul cu lumea înconjurătoare.

Sheeana adulmecă un miros pătrunzător de transpiraţie bărbătească, un iz acru de efort fizic. Ridicând capul, văzu un tânăr cu faţa smeadă stând în pragul uşii. Atitudine arogantă, privire arogantă.

— Oh! făcu el. Credeam că eşti singură, Walli. O să vin mai târziu.

Aruncă o singură căutătură sfredelitoare către Sheeana, apoi dispăru.

Sunt multe lucruri al căror contact trebuie să-l simtă corpul

pentru a le cunoaşte.

— Cucernică Maică, pentru ce vă aflaţi aici? întrebă Walli. *Dumneavoastră, care aveţi atâta de lucru în Consiliu, ce căutaţi, de fapt? Nu aveţi încredere în mine?*

— Am venit să meditez la ceea ce Missionaria mai crede că aş putea accepta să fac. Missionaria vede în mine o armă. Miturile Dunei. Miliarde de oameni mă invocă în rugăciunile lor. "Copila Sfântă care îi vorbea Zeului Fracţionat. "

— Miliarde nu-i tocmai exact, observă Walli.

— Dar e pe măsura puterii pe care-o văd în mine Surorile mele. Mulţimile de adoratori cred c-am murit o dată cu Dune. Am devenit "un spirit puternic în panteonul oropsiţilor".

— Mai mult decât o misionară?

— Ce s-ar întâmpla, Walli, dacă mi-aş face apariţia, în acel univers care mă slăveşte, cu un vierme de nisip alături de mine? Forţa potenţială a unui asemenea eveniment le umple pe unele dintre Surorile mele de speranţe şi temeri.

— Temerile le înţeleg.

Fireşte. Ar fi exact genul de implant religios pe care Muad'Dib şi Tiranul l-au lăsat să acţioneze asupra unei omeniri neştiutoare.

— Cum de pot chiar şi să-şi închipuie una ca asta? insistă Walli.

— Cu mine ca punct de sprijin, ce pârghie ar avea la dispoziţie pentru a clinti universul!

— Dar cum îşi închipuie că ar putea controla o asemenea forţă?

— Asta-i problema, într-adevăr. Ceva atât de instabil prin natura sa. Religiile nu sunt niciodată cu adevărat controlabile. Dar există Surori care cred că ar putea *orienta* o religie edificată în jurul persoanei mele.

— Şi dacă n-o orientează cum trebuie?

— Părerea lor e că întotdeauna cultul femeii îşi croieşte un făgaş mai adânc.

— E adevărat?

Întrebarea se adresa unei surse superioare. Sheeana nu putu decât să încuviinţeze cu o mişcare a capului. Celelalte Memorii confirmau faptul.

— De ce? vru să ştie Walli.

— Pentru că înlăuntrul nostru se reînnoieşte viaţa.

— Asta e tot?

Walli nu-şi ascundea scepticismul.

— Femeile au adesea o aură de inferioritate. Oamenii tind să acorde o simpatie aparte celor bătuţi de soartă. Eu sunt femeie şi, dacă Onoratele Matres îmi vor moartea, e mai bine să fiu o sfântă.

— După cum vorbiţi, s-ar zice că sunteţi de acord cu Missionaria.

— Când te vânează o fiară, ai în vedere orice cale de scăpare. Eu fac obiectul unui cult. Nu pot să ignor posibilităţile pe care le oferă această situaţie.

Şi nici pericolele. Numele meu a devenit o rază de lumină în bezna asupririi exercitate de Onoratele Matres. Cât de uşor ar putea să se transforme această rază de lumină într-o flacără mistuitoare!

Nu... Planul pe care Duncan şi ea îl puseseră la punct era preferabil. Evadarea de pe Planeta Canonicatului. Era o capcană mortală nu numai pentru locuitorii ei, ci şi pentru toate visurile Bene Gesseritului.

— Tot nu înţeleg pentru ce vă aflaţi aici, zise Walli. Poate că nu vom mai fi vânate.

— Poate?

— Dar de ce tocmai acum?

Nu pot să-i vorbesc deschis din cauza câinilor de pază, care ar înţelege imediat.

Ştii cât mă fascinează viermii. În parte, fiindcă una dintre străbunele mele s-a aflat în fruntea primei migraţii pe Dune.

Cu siguranţă că-ţi aminteşti, Walli. Am vorbit despre asta odată, în deşert, când nu eram decât noi două şi n-avea cine să ne audă. Acum vei înţelege pentru ce am venit aici.

— Ţin minte ce mi-aţi spus odată despre ea: că era o bună fremenă.

— Şi o Maestră Zensunni.

Mă voi afla şi eu în fruntea unei migraţii, Walli. Dar pentru asta voi avea nevoie de viermi pe care numai tu poţi să mi-i pui la dispoziţie. Şi totul trebuie făcut repede. Veştile sosite de pe Joncţiune nu mai îngăduie zăbavă. Vor începe să se întoarcă primele nave. La noapte... mâine. Mi-e frică de ce vor aduce.

— Tot vă mai gândiţi să luaţi câţiva viermi în Sectorul Central pentru a-i supune unui studiu amănunţit?

Bravo, Walli! Ţi-ai amintit.

— Ar putea fi interesant. Nu am foarte mult timp pentru asemenea lucruri, dar orice cunoştinţe noi ne-ar putea fi de folos.

— Va fi prea umed pentru ei, acolo.

— Cala mare a non-navei de pe Platforma spaţioportului ar putea fi transformată în laborator de studii. Are nisip, atmosferă controlată, tot ce trebuie. Totul a rămas aşa cum era pe vremea când am adus în ea primul vierme.

Sheeana aruncă o privire spre fereastra de la vest.

— Apune soarele. Aş vrea să mai fac câţiva paşi pe nisip.

Se vor întoarce primele nave chiar în această seară?

— Cum doriţi, Cucernică Maică.

Walli se dădu în lături, lăsând-o să treacă spre uşă. În timp ce călca pragul, Sheeana spuse:

— Va trebui ca staţiunea să-şi schimbe amplasamentul destul de curând.

— Suntem pregătite.

Soarele dispăru în spatele orizontului în clipa în care Sheeana ieşea pe poarta arcuită de la marginea micii comunităţi. Înaintă în deşertul luminat de stele, adulmecând aerul, aşa cum făcuse în copilărie. Ahhh! Mireasma de scorţişoară era deja perceptibilă. Viermi prin apropiere.

Se opri şi, întorcându-se spre nord-est, cu spatele la ultimul licăr al soarelui ce asfinţise, puse câte o mână cu palma întinsă deasupra şi dedesubtul ochilor, ca vechii fremeni, îngrădind vederea şi lumina. Privind prin această fantă orizontală şi îngustă, nimic din ceea ce ar fi căzut din cer nu i-ar fi putut scăpa neobservat.

În seara asta? Dacă da, vor sosi chiar după lăsarea întunericului, ca să amâne momentul explicaţiilor. O noapte întreagă pentru a reflecta.

Aşteptă, cu răbdare Bene Gesserit.

Un arc de foc brăzdă pentru o clipă cerul deasupra orizontului septentrional. Apoi încă unul. Şi încă unul. Direcţia era exact cea a spaţioportului.

Sheeana îşi simţi inima bătând mai repede.

Au sosit!

Care avea să fie mesajul lor pentru Comunitatea Surorilor? *Soldaţi victorioşi sau refugiaţi?* N-ar fi fost mare diferenţă, dată

fiind evoluţia planului lui Odrade.
Avea să ştie în zori.
Lăsă mâinile jos şi constată că tremura. Două inspiraţii adânci. Litania.
O clipă mai târziu, îşi reluă mersul prin deşert, călcând pe nisip cu vechiul pas de pe Dune. Aproape că uitase cum se târau picioarele, ca şi cum ar fi purtat un surplus de greutate. Erau solicitaţi muşchi altminteri rareori folosiţi, dar mersul aritmic, o dată învăţat, nu mai putea fi uitat.
Nu demult, n-aş fi crezut că, într-o zi, voi putea merge din nou prin deşert în felul acesta.
Cu siguranţă că dacă i-ar fi detectat acest gând, câinii de pază s-ar fi întrebat ce se întâmpla cu Sheeana lor.
Era o slăbiciune care-şi făcuse loc în fiinţa ei, îşi spunea ea. Sfârşise prin a se deprinde cu ritmurile Canonicatului. Planeta îi vorbea la un nivel lăuntric. Simţea pământul, copacii, florile, vietăţile, ca şi cum ar fi făcut parte din ea. Dar acum, lucrurile erau pe cale să se schimbe de o manieră tulburătoare. Limbajul era cel al unei alte planete. Simţea transformarea deşertului, care, şi ea, era o limbă străină. Deşertul. Nu o absenţă totală a vieţii, ci o viaţă profund diferită de cea a Canonicatului cândva mereu verde.
Mai putină viaţă, dar mult mai intensă.
Auzea zgomotele deşertului: foşnete, alunecări furişe şi râcâieli mărunte, ţârâit subţirel de insecte, fâlfâitul sumbru al aripilor unei păsări răpitoare şi ţopăitul repezit al şoarecilor-canguri, aduşi şi naturalizaţi aici în aşteptarea zilei când viermii aveau să-şi redobândească supremaţia.
Walli nu va uita să-mi trimită exemplare din flora şi fauna Dunei.
Sheeana se opri pe creasta unui barracan înalt. În faţa ei, pierzându-se în întuneric, se întindea un ocean încremenit în plină mişcare, o hulă-fantomă lovind plaja-fantomă a unui ţinut în curs de schimbare. Un ocean-deşert nemărginit. Îşi avea obârşia departe de aici şi, de bună seamă, avea să cunoască tărâmuri şi mai stranii decât acesta.
Te voi duce eu mai departe, dacă îmi va sta în puteri.
Briza nocturnă, suflând dinspre inima deşertului spre regiunile mai umede din spatele Sheeanei, depuse o peliculă de praf pe nasul şi obrajii ei şi-i înfoie părul. O cuprinse un

sentiment de tristeţe.

Ce-ar fi putut să fie...

Dar asta nu mai avea importanţă.

Ceea ce este acum, asta contează.

Trase adânc aer în piept. Mirosul de scorţişoară era şi mai puternic. Melanj. Mirodenie şi viermi în apropiere. Viermi care îi simţiseră prezenţa. Peste cat timp avea să devină aerul destul de uscat pentru a le îngădui viermilor de nisip să crească şi să înceapă să producă mirodenia aşa cum făcuseră pe Dune?

Planeta şi deşertul.

Le vedea ca două jumătăţi ale aceleiaşi saga. La fel ca Bene Gesseritul şi omenirea pe care o slujea. Două jumătăţi ale unui întreg. Una nu însemna nimic fără cealaltă. Un spaţiu gol, lipsit de motivaţie. O rătăcire fără ţintă, abia preferabilă morţii. În asta consta ameninţarea unei victorii a Onoratelor Matres, care se lăsau călăuzite de violenţa oarbă!

Să te trezeşti orb într-un univers ostil.

Era *unicul* motiv pentru care Tiranul cruţase Comunitatea Surorilor.

Ştia că nu ne putea lăsa nimic altceva decât o potecă fără nici o direcţie. Un joc de-a baba-oarba pus la cale de-un farsor şi la capătul căruia nu se afla nimic.

Şi totuşi, a fost un poet.

Îşi aminti brusc poemul lui, *Memento,* de la Dar-es-Balat -un fragment de epavă păstrat de Bene Gesserit.

Şi pentru ce îl păstrăm? Ca să-mi pot umple eu mintea cu el astăzi? Ca să uit pentru un moment de ceea ce aş putea avea de înfruntat mâine?

A poetului noapte senină
Plină-i de stele curate.
Semeţ, Orion străluceşte.
Privirea lui vede totul,
Marcând pentru totdeauna genele noastre.
Bun venit, întuneric, privire,
Oarbe în ultimul licăr de astru.
Aici începe pustia eternităţii!

Sheeana avu dintr-o dată sentimentul că dobândise o şansă de a deveni artista supremă, debordând de inspiraţie şi având

înaintea ei o suprafaţă virgină unde putea crea după pofta inimii.

Un univers fără restricţii!

Cuvintele lui Odrade din zilele când, copilă fiind, lua pentru prima oară contact cu principiile Bene Gesserit, îi reveniră în memorie:

"De ce am legat soarta ta de a noastră, Sheeana? E foarte simplu. Am recunoscut în tine un lucru pe care-l aşteptam de mult timp. Când ai apărut, l-am văzut producându-se. "

"Un lucru?"

Ce naivă eram!

"Ceva nou înălţându-se la orizont. "

Migraţia mea va căuta noul. Dar... va trebui să găsesc o planetă care să aibă luni.

Privit într-un anumit mod, universul este o mişcare browniană, imprevizibilă la nivelul elementar. Muad'Dib şi, mai apoi, fiul său, Tiranul, închideau camera cu ceaţă ori de câte ori se manifesta o mişcare.

Poveşti de pe Gammu

MURBELLA intrase într-o fază de experienţe disparate. O irită, la început, să-şi vadă propria viaţă sub unghiuri multiple. Evenimentele haotice de pe Joncţiune creaseră această situaţie, această harababură de necesităţi imediate, de care ştia că n-avea să scape, nici măcar la întoarcerea în Canonicat.

Te-am prevenit, Dar. Nu poţi nega asta. Ţi-am spus că sunt capabile să preschimbe o victorie în înfrângere. Şi uite în ce belea m-ai vârât! Încă am avut noroc că am putut salva câţi am salvat.

Acest protest lăuntric o făcea, de fiecare dată, să retrăiască evenimentele care o înălţaseră în poziţia înfiorătoare pe care-o ocupa acum.

Memoria îi reda imaginea lui Streggi căzând fulgerată de moarte, fără nici o picătură de sânge. Scena fusese proiectată de releele non-navei că o reprezentaţie teatrală. Cadrul de proiecţie din postul de comandă accentua iluzia că lucrurile nu

se petreceau în realitate. Actorii aveau să se ridice şi să se încline pentru a mulţumi publicului. Ochii com ai lui Teg însă continuaseră să retransmită totul, pe comandă automată, până când cineva îi redusese la tăcere.

Murbellei îi rămăseseră în minte imaginile, ca viziunea reziduală a unui coşmar: Teg zăcând pe pardoseala acelui cuib de vultur al Onoratelor Matres, Odrade privind şocată...

Proteste vehemente se ridicaseră când Murbella îşi anunţase intenţia de a coborî urgent pe solul planetei. Instructoarele se arătaseră neînduplecate, până ce le expusese în amănunţime pariul pe care-l făcuse Odrade, încheind: "Vreţi ca dezastrul să fie total?"

Prezenţa Interioară a lui Odrade a avut, în cele din urmă, câştig de cauză. Ai ştiut asta de la bun început, nu-i aşa, Dar? Făcea parte din planul tău!

"Ne rămâne, oricum, Sheeana", hotărâseră Instructoarele, dându-i Murbellei o navetă monoloc şi lăsând-o să coboare pe Joncţiune de una singură.

Deşi avusese grijă să-şi anunţe sosirea şi identitatea de Onorată Mater prin intermediul sistemelor com, existară momente delicate după aterizarea pe Platforma de lângă Citadelă.

Un detaşament de Onorate Matres înarmate o aştepta când descinse din navetă nu departe de un crater fumegând. Fumul avea un miros de explozive exotice.

E locul unde a sărit în aer naveta Maicii Superioare.

O bătrână Onorată Mater comanda detaşamentul. Roba ei roşie era pătată, cu o parte din ornamente rupte şi mâneca stângă sfâşiată din umăr. Semăna cu o şopârlă năpârlită, încă veninoasă şi capabilă să muşte, dar aflată la capătul furiei şi al puterilor. Părul roşcat, despletit şi răvăşit, arăta ca o rădăcină de ghimbir proaspăt smulsă. Un demon sălăşluia înlăuntrul ei. Murbella îl văzu privind prin ochii injectaţi de portocaliu.

În ciuda prezenţei unui întreg detaşament în spatele bătrânei, cele două femei se măsurară de parcă ar fi fost singure în faţa rampei de coborâre a navetei, ca două fiare pe cale să se adulmece prudente pentru a evalua amploarea pericolului.

Murbella o examină cu atenţie pe bătrână. Şopârla asta avea să şuiere şi să săgeteze cu limba aerul, pentru a-şi semnala agresivitatea, dar era destul de şocată ca s-o asculte.

— Numele meu e Murbella. Am fost capturată de Bene Gesserit pe Gammu. Sunt o adeptă a lui Hormu.

— De ce porţi robă de vrăjitoare?

Bătrâna şi detaşamentul ei aşteptau pregătite să ucidă.

— Am învăţat tot ce era de învăţat de la ele şi am venit să predau acest tezaur de cunoştinţe Surorilor mele.

Bătrâna o studie câteva clipe.

— Mda, îţi recunosc genotipul. Eşti de pe Roc. Una dintre cele pe care le-am ales pentru proiectul Gammu.

În spatele ei, celelalte părură să se destindă un pic.

— Dar n-ai făcut tot drumul până aici cu naveta asta, rosti cu voce acuzatoare bătrâna.

— Am evadat de pe una din non-navele lor.

— Ştii unde-şi au cuibul?

— Ştiu.

Un zâmbet larg îşi făcu loc pe buzele bătrânei.

— Formidabil! Eşti cineva! Cum ai reuşit să le scapi?

— Chiar crezi că e cazul să-ntrebi?

Bătrâna îi cântări replica. Murbella putea să-i citească pe faţă gândurile, ca şi cum ar fi fost rostite cu voce tare: *Fetele astea pe care le-am adus de pe Roc... Extrem de periculoase, toate. Pot să ucidă cu mâinile, cu picioarele, cu orice parte mobilă a corpului. Ar trebui să li se aplice o etichetă: "Periculoase din orice poziţie!"*

Murbella se depărtă câţiva paşi de navetă, etalând graţia de gimnastă care era una dintre mărcile distinctive ale identităţii ei.

Forţă şi rapiditate, surioarelor. Fiţi cu băgare de seamă.

Mai multe Onorate Matres din detaşamentul bătrânei îşi manifestară curiozitatea. Întrebări lacome, pline de conotaţii specifice, o bombardară pe Murbella.

— Ai omorât multe? Unde-i planeta lor? E bogată? Le-ai subjugat mulţi masculi? Ai fost formată pe Gammu?

— Am absolvit gradul trei pe Gammu. Cu Hakka.

— Hakka! Am cunoscut-o. Mai avea rana aia la piciorul stâng?

Mă testează încă.

— La piciorul drept. Am fost de faţă când s-a rănit.

— A, da, aşa e. La dreptul. Acum îmi aduc aminte. Şi cum s-a rănit?

— Aplicându-i un şut în dos unui mocofan. Dobitocul avea un

cuţit ascuţit în buzunarul din spate. Hakka a fost atât de furioasă, încât l-a ucis pe loc.

Un hohot de râs zgudui grupul.

— Vom merge la Preaonorata Mater, declară bătrâna.

Am trecut primul examen, îşi spuse Murbella.

Simţea, totuşi, că mai existau rezerve.

De ce poartă această adeptă a lui Hormu roba inamicelor noastre? Şi de ce are acest aer ciudat?

Mai bine să rezolv treaba asta numaidecât.

— Am urmat programul lor de formare şi m-au recrutat.

— Neghioabele! Chiar au făcut asta?

— Te îndoieşti de cuvântul meu?

Ce uşor îi era să-şi regăsească vechile reflexe şi să redevină o Onorată Mater susceptibilă şi iute la mânie!

Bătrâna se zbârli. Fără a-şi pierde din trufie, le aruncă o privire de avertisment celor aflate sub comanda ei. Preţ de câteva clipe, toate rămaseră nemişcate, digerând cele spuse de Murbella.

— Ai acceptat să intri în rândurile lor? întrebă o voce din spatele ei.

— Cum altfel aş fi putut să le fur cunoştinţele? Am fost eleva personală a Maicii lor Superioare.

— Şi te-a instruit bine?

Aceeaşi voce provocatoare, în spatele ei. Murbella identifică genul celei care-o interpelase: eşalonul mediu şi ambiţioasă. Arzând de nerăbdare să se remarce pentru a fi avansată.

Până aici ţi-a fost, ambiţioaso! Atâta pagubă, pentru univers.

O fentă Bene Gesserit o aduse pe imprudentă în raza ei de acţiune. O lovitură de picior în stil Hormu, uşor de recunoscut pentru toată lumea, şi cea care-o provocase zăcea, moartă, la pământ.

Mariajul dintre talentele Bene Gesserit şi cele ale Onoratelor Matres creează pericole de care va trebui să ţineţi seamă şi să vă temeţi.

— M-a instruit admirabil, spuse cu voce tare. Alte întrebări?

— He-heee! făcu bătrâna.

— Cum te numeşti? o întrebă Murbella.

— Sunt Mare Doamnă, Onorată Mater a lui Hormu. Numele meu este Elpek.

— Mulţumesc, Elpek. Poţi să-mi spui Murbella.

— Sunt onorată, Murbella. Văd că ne-ai adus, într-adevăr, un tezaur.

O clipă, Murbella o studie cu intensitate Bene Gesserit înainte de a-i adresa un zâmbet sec.

Schimbul de nume! Tu, cu roba ta roşie arătând că eşti dintre cele puternice, aparţinând anturajului Preaonoratei Mater, ştii, oare, ce anume ai introdus în cercul vostru restrâns?

Detaşamentul Onoratelor Matres rămăsese încremenit, observând-o cu circumspecţie. Murbella înregistra totul cu noua ei sensibilitate. "Clubul Select" nu-şi făcuse niciodată loc în Bene Gesserit, dar funcţiona perfect în societatea Onoratelor Matres. Fluxul simultan îi oferea o adevărată paradă de confirmări amuzante. Transmiterea puterii se făcea pe căi dintre cele mai subtile. Era suficient să frecventezi şcolile corespunzătoare şi prietenii potriviţi pentru ca, la absolvire, să te trezeşti propulsată pe primele trepte ale scării şi să începi să urci cu repeziciune — toate acestea, fireşte, prin intermediul părinţilor şi al relaţiilor lor, iar apoi prin cel al serviciilor şi contraserviciilor, care duceau la alianţe de tot felul, inclusiv cea a căsătoriei. Fluxul simultan îi spunea că sistemul te putea arunca şi în fundul prăpastiei, însă cele care se agăţaseră bine de scară, cele care se instalaseră în nişele puterii, nu-şi băteau niciodată capul cu asta.

La tot răul e şi-un bine, aşa mă vede acum Elpek. Ea nu-şi dă seama ce am devenit eu. Vede doar că sunt periculoasă, însă, probabil, utilă.

Învârtindu-se încet pe-un picior, Murbella studie detaşamentul bătrânei Onorate Mater. Nu includea nici un bărbat înrobit. Misiunea fusese socotită prea delicată pentru a putea fi încredinţată altora decât unor femei de încredere. Perfect.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, acum, toată lumea, zise ea. Dacă sunteţi cu adevărat loiale Comunităţii noastre, lucru pe care-l voi judeca după comportamentul vostru în viitor, veţi cinsti cum se cuvine ceea ce am adus. E un dar pe care intenţionez să-l ofer doar celor care îl merită.

— Preaonorata Mater va fi încântată, spuse Elpek.

Dar Preaonorata Mater nu păru deloc încântată când Murbella îi fu prezentată.

Murbella recunoscu imediat decorul balconului din turn. Soarele se apropia de asfinţit, acum, dar trupul lui Streggi zăcea

tot în locul unde căzuse. Mulţi dintre specialiştii care îl însoţeau pe Teg fuseseră ucişi, îndeosebi tehnicienii releelor com care-i serviseră şi drept gardă personală.

Nu, nouă, Onoratelor Matres, nu ne place să fim spionate.

Teg, observă ea, era încă în viată, dar legat fedeleş cu filament shiga şi abandonat cu dispreţ într-un colţ al balconului. Cel mai surprinzător însă era faptul că Odrade stătea, liberă, nu departe de Preaonorata Mater. Alt gest de dispreţ.

Murbella avea impresia că trăise această scenă de nenumărate ori. Urmările unei victorii a Onoratelor Matres: trupurile inamicilor lor lăsate să zacă, la vedere, în locurile unde fuseseră doborâte. Riposta Onoratelor Matres cu arma care nu făcea să curgă sânge fusese fulgerătoare şi nimicitoare. De o ferocitate tipică, masacrând chiar şi când masacrul nu mai era necesar. Murbella îşi reprimă un fior amintindu-şi momentul sinistrei răsturnări a situaţiei. Totul se petrecuse fără veste. Trupele până în acea clipă victorioase se prăbuşiseră şir după şir, ca nişte piese de domino, lăsându-i pe supravieţuitori într-o stare de şoc. Iar Preaonorata Mater, de bună seamă, se delectase cu acest spectacol.

Privind-o fix pe Murbella, Preaonorata Mater i se adresă lui Odrade:

— Vasăzică asta-i mostra de insolenţă pe care zici c-aţi format-o la şcoala voastră.

Odrade mai că zâmbi la auzul calificativului.

Mostră de insolenţă?

O Bene Gesserit putea accepta asemenea vorbe fără ranchiună. Această Preaonorata Mater cu ochi urduroşi era în impas. Nu mai putea face apel la arma ei care ucidea fără vărsare de sânge. Echilibru foarte delicat al puterii. Frânturi de conversaţii nervoase între Onoratele Matres dezvăluiseră problema cu care erau confruntate.

Toate armele lor secrete erau epuizate şi nu le mai puteau reîncărca. Ceva ce pierduseră când fuseseră nevoite să se refugieze aici.

"Arma noastră cea de pe urmă. Am irosit-o!"

Logno, care se credea suverană, se afla acum în mijlocul unei arene de cu totul alt gen. Şi tocmai aflase de uşurinţa înspăimântătoare cu care Murbella putea să-i ucidă luptătoarele de elită.

Murbella măsură din priviri anturajul Preaonoratei Mater pentru a-şi estima şansele. Femeile înţelegeau cum se punea problema, fireşte. Erau obişnuite cu astfel de situaţii. Pentru cine să voteze?

Neutre?

Unele păreau circumspecte, dar toate aşteptau.

Presimţeau o diversiune. Nu le păsa cine avea să triumfe, atâta timp cât puterea continua să curgă în direcţia lor.

Murbella îşi lăsă muşchii să treacă în starea de relaxare a pregătirii de luptă, pe care-o învăţase de la Duncan şi Instructoare. Se simţea la fel de calmă ca în sala de antre-nament, când îşi studia ripostele. Orice ar fi făcut, ştia că reacţiile ei aveau să fie cele pentru care Odrade o pregătise - mental, fizic şi emoţional.

Mai întâi Glasul. Să simtă toate un fior lăuntric.

— Văd că ai subapreciat Bene Gesseritul. Femeile astea au auzit de atâtea ori argumentele de care eşti atât de mândră, încât cuvintele tale li se par cumplit de plictisitoare.

Frazele fuseseră rostite cu un control vocal devastator, pe un ton care provocă o revărsare de portocaliu în ochii lui Logno, dar o ţinu încremenită.

Murbella nu terminase cu ea.

— Te consideri puternică şi abilă. Una decurgând din alta, nu? Ce idioţenie! Eşti o mincinoasă învederată şi te minţi pe tine însăţi!

Cum Logno nu se clinti nici la acest atac verbal, cele care-o înconjurau începură să se dea deoparte, creând un cerc care spunea: *E a ta.*

— Uşurinţa cu care-ţi debitezi minciunile nu-i de ajuns pentru a le ascunde, continuă Murbella şi privirea ei dispreţuitoare trecu la femeile din spatele lui Logno. Ca şi cele pe care le cunosc din Celelalte Memorii, eşti sortită pierzaniei. Problema e că mori infernal de încet. În mod inevitabil, fireşte, dar între timp... ce plictiseală! Îndrăzneşti să-ţi spui Preaonorată Mater! (Reveni cu privirea la Logno.) Totul, la tine, e o hazna. N-ai nici un dram de rafinament.

Era prea mult pentru Logno. Atacă, piciorul ei despicând aerul cu o rapiditate fulgerătoare. Murbella îl apucă din zbor, ca şi cum ar fi prins o frunză purtată de vânt, şi, continuându-i mişcarea, o ridică pe Logno ca pe-un îmblăciu şi o proiectă pe

pardoseală, făcându-i zob capul. Fără nici o pauză, Murbella execută o piruetă şi piciorul ei stâng aproape că o decapită pe Onorata Mater care stătuse în dreapta lui Logno, în timp ce muchia mâinii drepte zdrobea beregata celei ce se aflase în stânga. Totul se petrecu în mai puţin de două bătăi de inimă.

Examinând scena fără a respira prea tare (ca să le arate tuturor cât de uşor îi fusese), Murbella resimţi un şoc când constată inevitabilul. Odrade zăcea la picioarele lui Elpek, care, în mod evident, îşi alesese tabăra fără ezitare. Unghiul pe care-l făcea gâtul lui Odrade cu trupul ei flasc arăta că Maica Superioară era moartă.

— A vrut să intervină, spuse Elpek.

Dat fiind că omorâse o vrăjitoare Bene Gesserit, Elpek se aştepta ca Murbella (o Soră, totuşi!) s-o aplaude. Dar Murbella reacţionă în mod cu totul neaşteptat. Îngenunche lângă Odrade şi-şi lipi capul de cel al cadavrului, părând să înţepenească în această poziţie.

Onoratele Matres schimbară priviri nedumerite, dar nu se încumetară să facă vreo mişcare.

Ce-nseamnă asta?

Erau însă ca paralizate de terifianta demonstraţie de forţă a Murbellei.

— După ce captă trecutul recent al lui Odrade, care se adăugă Împărtăşirii anterioare, Murbella se ridică.

Elpek îşi văzu propria moarte în privirea Murbellei şi se retrase un pas înainte de a încerca să se apere. Elpek era periculoasă, dar nu pe măsura acestui demon în robă neagră. Totul se termină cu aceeaşi rapiditate stupefiantă ca pentru Logno şi apropiatele ei: o lovitură de picior în laringe, şi Elpek se prăvăli peste corpul lui Odrade.

Încă o dată, Murbella le ţintui cu privirea pe supravieţuitoare, apoi coborî ochii spre trupul lui Odrade.

Într-un fel, asta a fost isprava mea, Dar. Şi a ta!

Clătină capul dintr-o parte în alta, cu gândul la consecinţe.

Odrade a murit. Trăiască noua Maică Superioară! Trăiască noua Preaonorată Mater! Şi Cerul să ne apere pe toate.

Îşi îndreptă atenţia apoi, la ceea ce avea de făcut Toate aceste morţi creaseră o enormă datorie. Inspiră adânc. Încă un nod gordian.

— Eliberaţi-l pe Teg, rosti ea. Curăţaţi pe-aici cât mai repede.

Şi să mi se aducă o robă potrivită!

Preaonorată Mater era cea care dădea aceste ordine, dar cele care săriră să-i dea ascultare simţiră în ea prezenţa Celeilalte.

Onorata Mater care aduse roba roşie împodobită de dragoni din gemone îi întinse veşmântul de la o distanţă respectuoasă. Era o femeie solidă, cu oase puternice, faţă pătrată şi ochi cruzi.

— Ţine-mi-o, spuse Murbella şi, când femeia încercă să profite de ocazie ca s-o atace, o trimise cu violenţă la podea. Mai vrei?

Femeia scutură din cap.

— Vei fi prim-consiliera mea, zise Murbella. Cum te cheamă?

— Angelika, Preaonorată Mater.

Poftim! Sunt prima care ţi se adresează cu titlul ce ţi se cuvine. Merit o recompensă.

— Recompensa ta e faptul că te-am ridicat în rang şi te-am lăsat în viaţă.

Declaraţie demnă de o Onorată Mater şi acceptată ca atare.

Când Teg se apropie de ea, frecându-şi braţele pe care filamentul shiga lăsase urme adânci, câteva Onorate Matres dădură s-o pună în gardă:

— Atenţie! Nu ştii ce poate ăsta să...

— E-n slujba mea acum, spuse Murbella. Apoi, adoptând tonul zeflemitor al lui Odrade: Nu-i aşa, Miles?

El îi adresă un surâs trist. Expresia unui om bătrân pe un chip de copil.

— Trăim timpuri interesante, Murbella.

— Lui Dar îi plăceau merele, spuse ea. Ai grijă să faci ceea ce trebuie.

Teg dădu din cap. Fireşte că locul de veci al lui Odrade avea să fie într-o livadă. Nu că faimoasele livezi Bene Gesserit aveau să dăinuie prea mult în condiţii de deşert. Dar anumite tradiţii meritau să fie perpetuate cât timp se mai putea.

Ce ne învaţă Accidentele Sacre? Să fim flexibili; să fim tari; să fim pregătiţi pentru schimbare, pentru noutate. Adunaţi experienţele şi judecaţi-le după criteriile imuabile ale credinţei noastre.

Doctrina tleilaxu

ÎNCADRÂNDU-SE în orarul stabilit iniţial de Teg, Murbella îşi alese anturajul de Onorate Matres şi se întoarse în Canonicat. Se aştepta să apară unele probleme şi mesajele pe care le expedie înaintea ei aveau menirea de a netezi calea unor soluţii acceptabile.

Aduc Fiutari pentru a atrage câţiva Îngrijitori. Onoratele Matres se tem de o armă biologică din Dispersie, care provoacă moartea cerebrală. Sursa ar putea fi Îngrijitorii.

Luaţi măsuri pentru găzduirea Rabinului şi a grupului său la bordul non-navei. Respectaţi dorinţa lor de secret. Şi deminaţi nava. (Mesajul acesta fu transmis printr-o Instructoare-curier.)

Murbella fusese tentată să ceară veşti despre copiii ei, însă asta nu cadra cu o Bene Gesserit. Într-o zi... poate.

De cum sosi, îl primi pe Duncan şi faptul le contrarie pe Onoratele Matres. În privinţa asta, aveau o atitudine la fel de negativă ca a Surorilor Bene Gesserit. "Cu ce poate fi mai deosebit un anumit bărbat decât oricare altul?"

Nu mai exista nici un motiv ca Duncan să rămână în interiorul non-navei, dar el refuză s-o părăsească.

— Mai am de asamblat un mozaic mental. Un pion care nu poate fi deplasat, o comportare ieşită din comun şi o participare de bună voie la visul lor. Trebuie să găsesc limitele de explorat. Asta lipseşte. Dar ştiu ce am de făcut. Trebuie să mă acordez. Trebuie să acţionez fără să mă gândesc.

Pentru Murbella, toate astea n-aveau nici o noimă. Îi făcu însă pe plac, deşi îl găsea schimbat. Acest nou Duncan avea o stabilitate pe care ea o accepta ca pe-o provocare. Ce-l îndreptăţea să adopte aerul ăsta mulţumit de sine? Adică nu... nu mulţumit de sine. Era, mai degrabă, aerul cuiva împăcat cu o decizie pe care-o luase. O decizie pe care însă refuza s-o împărtăşească!

— Eu am acceptat o serie de lucruri. Tu trebuie să faci la fel. Murbella se vedea nevoită să recunoască faptul că exact asta făcea.

În prima dimineaţă de după sosirea în Sectorul Central, se trezi în zori şi se duse în birou. Înveşmântată în roba roşie, se instală în fotoliul Maicii Superioare şi o convocă pe Bellonda.

Bell rămase în picioare, la un capăt al mesei de lucru. Ştia.

Planul îi devenise limpede pe măsura punerii lui în aplicare. Odrade îi impusese, şi ei, o datorie. De aici tăcerea ei. Se întreba cum trebuia să plătească.

Slujind-o pe actuala Maică Superioară, Bell! Numai aşa poţi să plăteşti. Nici o interpretare prin prisma documentelor de Arhivă a ultimelor evenimente nu le va pune într-o perspectivă corectă. Ceea ce se impune acum este acţiunea.

În cele din urmă, Bellonda se hotărî să vorbească:

— Singura criză pe care m-aş încumeta s-o compar cu asta este cea care-a apărut când a ajuns la putere Tiranul.

Murbella reacţionă cu bruscheţe:

— Aş prefera să-ţi ţii gura, Bell, dacă n-ai de spus nimic constructiv!

Bellonda recepţionă mustrarea cu un calm care n-o caracteriza defel.

— Odrade a prevăzut o schimbare. La asta se aştepta? Murbella îşi îmblânzi tonul:

— Vom reanaliza istoria veche mai târziu. Deocamdată se deschide un capitol nou.

— Care începe rău.

Bellonda redevenise cea dintotdeauna. Murbella spuse:

— Introdu primul grup. Şi fii prudentă. E vorba de Înaltul Consiliu al Preaonoratei Mater.

Bell se duse să execute ordinul.

Ştie că am tot dreptul să ocup această poziţie. O ştiu toate. Nu e nevoie să se supună la vot. Nu e cazul *să se supună la vot!*

Venise momentul să exercite arta istorică a politicii pe care o învăţase de la Odrade.

"În orice circumstanţă trebuie să pari importantă. Nici o decizie minoră nu va trece prin mâinile tale, cu excepţia acelor gesturi discrete denumite «favoruri», vizându-i pe cei a căror loialitate poate fi câştigată. "

Recompensa venea întotdeauna de sus. Nu era o politică prea bună pentru Bene Gesserit, însă grupul care aştepta să intre în birou era obişnuit cu o Preaonorată Mater Patroană. Avea să accepte "noile necesităţi politice". Temporar, bineînţeles.. Totul era întotdeauna temporar, mai cu seamă la Onoratele Matres.

Bell şi câinii de pază ştiau că va avea nevoie de mult timp pentru a cerne lucrurile. *Chiar şi cu talente Bene Gesserit*

amplificate.

O atenţie încordată la maximum avea să fie necesară din partea tuturor. Iar cel mai important lucru era privirea plină de discernământ a inocenţei.

Asta e ceea ce au pierdut Onoratele Matres şi trebuie să restaurăm înainte ca ele să se contopească în decorul căruia îi aparţinem " noi" toate.

Bellonda le introduse pe membrele Consiliului şi se retrase în linişte.

Murbella aşteptă până ce se aşeză toată lumea. Un grup pestriţ. Unele aspirau la puterea supremă. Angelika, bunăoară, care zâmbea cu atâta drăgălăşenie. Altele adoptau o atitudine de expectativă (încă nu îndrăzneau nici măcar să spere), dar erau pregătite să culeagă ce se putea.

— Comunitatea noastră a acţionat în mod stupid, începu acuzatoare Murbella şi le înregistră în minte pe cele care manifestară o reacţie mânioasă. Era cât pe ce să omorâţi găina cu ouă de aur!

Ele nu înţeleseră. Murbella trebui să dezvolte parabola. O ascultară cu atenţia cuvenită, chiar şi când adăugă:

— Nu vă daţi seama în ce măsură avem nevoie de fiecare dintre aceste vrăjitoare? Suntem atât de numeroase în raport cu ele, încât abia dacă vor izbuti să facă faţă enormei poveri a formării noastre!

Ele meditară la asta şi, în pofida resentimentelor, fură nevoite, să recunoască un adevăr pe care ea îl ştia mai bine.

Murbella merse mai departe:

— Sunt nu numai Preaonorata voastră Mater... Are cineva vreo obiecţie?

Nici o obiecţie.

— ... ci şi Maica Superioară a Bene Gesseritului. Ele n-au altă alegere decât să mă confirme în această funcţie.

Două consiliere dădură să protesteze, dar Murbella le-o reteză scurt:

— Nu! N-aţi putea niciodată să le impuneţi voinţa voastră. Aţi fi silite să le ucideţi pe toate. Mie însă mi se vor supune.

Cum cele două continuau să bombăne, le reduse la tăcere ridicând glasul:

— În comparaţie cu mine şi ce am învăţat eu de la ele, voi toate nu sunteţi decât nişte biete vrăbii! Contestă careva asta?

Nimeni nu ridică mănuşa, dar în ochi apărură puncte portocalii.

— Nu sunteţi decât nişte copii care habar n-au ce-ar putea să devină, continuă Murbella. Vreţi să vă reîntoarceţi lipsite de apărare pentru a-i înfrunta pe Cei cu Multe Feţe? Vreţi să fiţi transformate în legume?

Asta le captă interesul. Erau obişnuite cu tonul acesta din partea conducătoarelor mai vârstnice, dar acum conţinutul cuvintelor era cel care le ţinea cu sufletul la gură. Greu de acceptat de la o persoană atât de tânără, desigur... şi totuşi... după cele ce le făcuse... şi încă lui Logno şi aghiotantelor ei!

Murbella le văzu pe cale să contemple momeala.

O operaţie de fertilizare. Grupul acesta va duce cu sine fermentul. Vigoarea hibridă. "Suntem fertilizate ca să devenim mai puternice. Şi să înflorim. Să dăm şi sământă?" Asta rămâne de văzut. Onoratele Matres nu vor înţelege decât când vor fi aproape Cucernice Maici. Atunci vor privi înapoi cu mânie, cum am făcut şi eu. "Cum de-am putut fi atât de neghioabe? "

Supunerea se citea deja în privirile consilierelor ei. Luna de miere începuse. Onoratele Matres aveau să fie la fel de cuminţi ca nişte copii într-o bombonerie. Inevitabilul n-avea să li se dezvăluie decât încetul cu încetul. Dar atunci vor fi fost deja prinse în capcană.

Cum am fost prinsă eu însămi. Nu întrebaţi niciodată oracolul ce aţi avea de câştigat. În asta constă capcana. Feriţi-vă de adevăraţii ghicitori! V-ar conveni treizeci şi cinci de secole de plictiseală?

Prezenţa Interioară a lui Odrade obiectă.

Acordă-i, totuşi, un oarecare merit Tiranului. N-a fost totul doar plictiseală. Experienţa lui seamănă mai degrabă cu cea a unui Navigator al Ghildei care trebuie să-şi croiască drum printre pliurile spaţiale. Poteca de Aur. Un Atreides a plătit pentru ca tu să poţi supravieţui, Murbella.

Murbella se simţi brusc împovărată. Preţul plătit de Tiran apăsa pe umerii ei.

Nu i-am cerut eu să se sacrifice pentru mine.

Odrade nu putea trece cu vederea remarca ei.

Cu toate astea, el a făcut-o.

Îmi pare rău, Dar. Ai dreptate, el a plătit. Iar acum e rândul meu să plătesc.

Aşadar, ai devenit, în sfârşit, o adevărată Cucernică Maică!

Consilierele începuseră să dea semne de nervozitate în faţa privirii ei fixe.

În cele din urmă, Angelika se hotărî să vorbească în numele lor. Î*n definitiv, eu am fost prima aleasă.*

Atenţie cu femeia asta! Ambiţia arde în ochii ei.

— Ce atitudine ne ceri să adoptăm faţă de vrăjitoare?

Alarmată de propria ei cutezanţă. Preaonorata Mater nu era şi ea o vrăjitoare acum?

Murbella răspunse cu blândeţe:

— Vă veţi arăta tolerante şi vă veţi abţine de la orice act de violenţă împotriva lor.

Încurajată de tonul ei moderat, Angelika ripostă:

— E hotărârea Preaonoratei Mater sau a…

— Ajunge! Aş putea să împroşc podeaua cu sângele vostru, al tuturor! Vreţi să mă puneţi la încercare?

Nu voiau s-o pună la încercare.

— Şi dacă v-aş spune că Maica Superioară e cea care vă vorbeşte? continuă Murbella. M-aţi întreba dacă am vreo politică pentru a face faţă problemei noastre? Eu v-aş răspunde: O politică? Da, am o politică pentru lucrurile mărunte, cum ar fi o deratizare. Lucrurile mărunte cer să le opui o politică. Dar pentru acelea dintre voi care nu văd înţelepciunea deciziilor mele, nu am nevoie de o politică. De ele mă voi descotorosi repede. Vor fi moarte înainte de-a şti de unde a venit lovitura! Asta-i reacţia mea la prezenţa gunoiului. Există gunoi în încăperea aceasta?

Era un limbaj uşor de recunoscut pentru ele: şfichiul de bici al unei Preaonorate Mater gata să ucidă pentru a-şi dovedi superioritatea.

— Sunteţi consilierele mele, zise Murbella. Aştept să daţi dovadă de înţelepciune. Dacă nu puteţi, încercaţi să vă prefaceţi că sunteţi înţelepte.

O undă de simpatie amuzată din partea lui Odrade: *Dacă aşa se dau şi se primesc ordinele la Onoratele Matres, Bell nu va avea nevoie de cine ştie ce analize profunde.*

Dar gândurile Murbellei apucară pe alt făgaş.

Nu mai sunt o Onorată Mater.

Transformarea era încă atât de recentă, încât găsea stânjenitor personajul Onoratei Mater pe care-l interpreta.

Efortul ei de adaptare nu era decât reflexul anticipat a ceea ce le aştepta pe fostele sale Surori. Un rol nou, în care nu se simţea în largul ei. Celelalte Memorii simulau o lungă obişnuinţă cu această nouă persoană care devenise ea. Lucrul n-avea nimic de-a face cu o transsubstanţiere mistică. Era vorba doar de capacităţi noi.

Doar?

Schimbarea era profundă. Oare Duncan îşi dădea seama? O îndurerera gândul că poate el n-avea să înţeleagă niciodată această nouă persoană.

Asta e ce-a mai rămas din dragostea mea pentru el?

Murbella bătu în retragere din faţa propriilor ei întrebări. Nu voia un răspuns. Se simţea respinsă de ceva mult mai adânc îngropat în ea decât ar fi vrut să ştie.

Voi avea de luat decizii pe care dragostea ar putea să le împiedice. Decizii în interesul Comunităţii Surorilor, nu al meu. Asta mă face să mă tem.

Necesităţile imediate o smulseră din aceste gânduri. Îşi expedie consilierele, nu înainte de a le promite suferinţă şi moarte dacă n-aveau să ţină seamă de reţinerea şi moderaţia la care le îndemnase.

În etapa următoare, Cucernicele Maici aveau să înveţe o nouă diplomaţie: să nu se încreadă în nimeni — nici măcar în celelalte Cucernice Maici. Cu timpul, lucrul avea să devină tot mai uşor. Spiritul Onoratelor Matres avea să fie absorbit, puţin câte puţin, de filozofia Bene Gesseritului. Într-o zi, n-aveau să mai existe Onorate Matres, ci doar Cucernice Maici cu reflexe sporite şi cu o mai bună cunoaştere a sexualităţii.

Murbella era obsedată de cuvinte pe care le memorizase, dar nu le acceptase cu adevărat până în clipa aceasta: "Lucrurile pe care suntem gata să le facem pentru supravieţuirea Bene Gesseritului nu cunosc limite. "

Duncan va înţelege asta. Nu pot să i-o ascund. Ca mentat, nu se va crampona de ideea fixă a ceea ce am fost eu înainte de Agonie. El e obişnuit să-şi deschidă mintea aşa cum deschid eu o uşă. Îşi va examina plasa. " Ce-am prins de data asta?"

Aşa se întâmplase, oare, cu Doamna Jessica? Celelalte Memorii o încorporaseră pe Jessica în urzeala şi bătătura Împărtăşirilor. Murbella destrămă un capăt de fir, lăsând să defileze cunoştinţe străvechi.

Doamna Jessica eretică? Vinovată de abuz în exerciţiul funcţiilor sale?

Jessica plonjase în dragoste la fel cum plonjase Odrade în apele mării, iar valurile pe care le provocase fuseseră cât pe ce să înghită Comunitatea Surorilor.

Murbella se simţi purtată într-o direcţie în care nu voia s-o apuce. O durere surdă îi chinuia pieptul.

Duncan! Ohhh, Duncan!

Îşi îngropă faţa în mâini.

Ajută-mă, Dar. Ce trebuie să fac?

Nu întreba niciodată pentru ce eşti o Cucernică Maică.

Nu pot! Evoluţia e limpede în memoria mea şi...

Nu-i decât o secvenţă. A o considera în termeni de cauză şi efect e o eroare care te îndepărtează de totalitate.

Tao?

Şi mai simplu: eşti aici.

Dar Celelalte Memorii se întorc în timp tot mai departe şi mai departe şi...

Imaginează-ţi-le ca pe nişte piramide... Îmbucate.

Astea-s doar vorbe!

Corpul tău mai e încă în stare de funcţionare?

Mă doare, Dar. Tu nu mai ai corp şi e inutil să...

Ocupăm nişe diferite. Durerile pe care le-am simţit eu nu sunt durerile tale. Bucuriile mele nu sunt ale tale.

N-am nevoie de simpatia ta! Ohhh, Dar! De ce am venit pe lume?

Ai venit pe lume pentru a-l pierde pe Duncan?

Dar, te implor!

Deci, ai venit pe lume şi acum ştii că asta nu-i în nici un caz de ajuns. Bun. Ai devenit o Onorată Mater. Ce altceva puteai face? Tot nu-i de ajuns? Acum eşti Cucernică Maică. Crezi că asta-i îndeajuns? Nu. Nu-i niciodată îndeajuns, atâta timp cât te afli în viaţă.

Vrei să spui că trebuie să mă depăşesc neîncetat.

Vax! Nu pe baza asta se iau decizii. N-ai auzit ce-a spus el? Acţionează fără să te gândeşti! Vrei să optezi pentru calea cea mai uşoară? De ce-ar trebui să te mâhnească faptul că ai întâlnit inevitabilul? Dacă asta-i tot ce eşti în stare să vezi, mărgineşte-te să contribui la ameliorarea speciei!

Fir-ai afurisită! De ce mi-ai făcut asta?

Ce anume?

De ce m-ai făcut să-mi văd fostele Surori şi propria-mi persoană în felul ăsta?

În ce fel?

La dracu'! Ştii foarte bine la ce mă refer!

Fostele tale Surori, zici?

Oh! Cât eşti de insidioasă!

Toate Cucernicele Maici sunt insidioase.

Nu încetezi niciodată să dai lecţii!

Asta fac?

Ce naivă am fost! Să te întreb ce urmăreşti de fapt.

Ştii la fel de bine ca mine. Aşteptăm ca omenirea să se maturizeze. Tiranul nu i-a dat decât timpul necesar ca să crească, dar acum cineva trebuie să se ocupe de ea.

Ce-are a face Tiranul cu suferinţa mea?

Nu fi muiere proastă! Ai eşuat în ordalia Agoniei?

Ştii bine că nu!

Nu te mai împiedica în evidenţe.

Scorpie ce eşti!

Prefer "vrăjitoare". Dar, oricum, amândouă-s mai bune decât "târfă".

Singura deosebire dintre o Bene Gesserit şi o Onorată Mater este mentalitatea de bazar. Tu te-ai căsătorit cu Comunitatea Surorilor noastre.

Comunitatea Surorilor noastre?

Politica voastră genetică a fost de a selecţiona pentru putere! Cu ce se deosebeşte asta de...

Nu deforma lucrurile, Murbella! Fii cu ochii pe supravieţuire.

Să nu-mi spui că n-ai avut putere.

Doar o oarecare autoritate temporară asupra oamenilor, urmărind supravieţuirea.

Iar supravieţuirea!

În sânul unei Comunităţi a Surorilor care se preocupă de supravieţuirea altora. Ca o femeie căsătorită care face copii.

Aşadar, totul se rezumă la procreaţie.

E o decizie pe care fiecare o ia pentru sine însuşi. Familia, şi ceea ce-o leagă. Ce aduce fericirea, ce face să fremete viaţa?

Murbella izbucni în râs. Lăsă mâinile jos şi, deschizând ochii, observă că Bellonda stătea în faţa ei şi-o privea.

— E întotdeauna un lucru tentant pentru o nouă Cucernică

Maică, spuse Bellonda. Câte-o mică şuetă cu Celelalte Memorii. Cine era, de data aceasta? Dar?

Murbella încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Să nu te bizui niciodată pe ceea ce-ţi dau ele. Sunt cunoştinţe moarte şi tu trebuie să judeci de una singură.

Exact ce spunea şi Odrade. Priveşti prin ochii unor morţi scene care s-au petrecut demult. Ce formă de voyeurism!

— Poţi să te pierzi înlăuntrul tău ore în şir, adăugă Bellonda. Învaţă să fii moderată. Fii sigură de terenul pe care înaintezi. O mână pentru tine, cealaltă pentru navă.

Încă un exemplu! Trecutul aplicat la prezent. Cât de mult îmbogăţeau Celelalte Memorii viaţa de zi cu zi!

— O să treacă, urmă Bellonda. După o vreme, o să ţi se pară ca o haină veche.

Depuse un raport în faţa Murbellei.

Haină veche! O mână pentru tine, cealaltă pentru navă. De necrezut câte poate să spună o simplă expresie metaforică.

Murbella se aplecă pentru a examina raportul Bellondei. Se văzu, dintr-o dată, prin prisma metaforei inventate de Odrade: *Regina-Păianjen în centrul pânzei sale.* Pânza era puţin ruptă pe alocuri în momentul de faţă, dar încă mai captura prăzi ce-ar fi trebuit digerate. Un singur semnal pe firul de alarmă şi Bell venea în goană, cu mandibulele tremurând de nerăbdare. Cuvintele de semnalizare erau "Arhive" şi "Analize".

Văzând-o pe Bellonda în această lumină, Murbella înţelese înţelepciunea cu care ştiuse s-o folosească Odrade, fructificându-i atât defectele cât şi calităţile. Când termină de citit raportul, Bellonda stătea în acelaşi loc şi în aceeaşi atitudine caracteristică.

Murbella pricepu, în clipa aceea, că pentru Bellonda orice persoană care făcea apel la serviciile ei nu era cu adevărat la înălţimea cerinţelor, deranjând Arhivele pentru tot felul de motive frivole şi, ca atare, trebuind să fie pusă la punct. Frivolitatea era tot ce putea fi mai detestabil pentru Bellonda iar Murbella găsea acest lucru extrem de amuzant.

Avu însă grijă să-şi mascheze amuzamentul în timp ce-o studia pe Bell. Pentru a colabora bine cu ea trebuia să dai dovadă de scrupulozitate. Şi să nu faci nimic care s-o diminueze. Raportul pe care i-l prezentase era un model de pertinenţă şi de concizie a argumentaţiei. Bellonda trata fiecare problemă cu un

minimum de înflorituri, doar atât cât să probeze temeinicia concluziilor ei.

— Te amuză să mă convoci? întrebă Bellonda.

A devenit mai perspicace decât o ştiam! Am convocat-o? La drept vorbind, nu; dar ştie când e nevoie de ea. Spune, în raportul ei, că Surorile trebuie să fie pilde de umilinţă. Maica Superioară poate fi ce crede ea de cuviinţă, dar asta nu e valabil şi pentru restul Comunităţii.

Murbella ciocăni cu degetul în raport.

— E un început.

— Atunci să-i dăm drumul înainte ca amicele tale să descopere centrala ochilor com.

Bellonda se instală în obişnuitul ei caniscaun cu o familiaritate încrezătoare.

— Tam nu mai e, adăugă ea, dar aş putea să trimit după Sheeana.

— Unde-i Sheeana?

— La bordul non-navei. Face nu ştiu ce cercetări pe nişte viermi, în cala mare. Spune că oricare dintre noi poate învăţa să-i controleze.

— Interesant, dacă-i adevărat. Las-o în pace. Ce-i cu Scytale?

— E tot în navă. Amicele tale încă nu i-au dat de urmă. L-am dosit bine.

— Şi-l vom dosi în continuare. E o bună monedă de rezervă pentru negocieri. Iar ele nu-s amicele mele, Bell. Ce fac Rabinul şi-ai săi?

— Au tot ce le trebuie, dar sunt îngrijoraţi. Ştiu că Onoratele Matres se află aici.

— Ţineţi-i şi pe ei bine dosiţi.

— E de-a dreptul straniu. Vocea-i diferită, însă parcă o aud pe Dar.

— Un ecou în capul tău.

Bellonda reuşi să pufnească în râs.

— Şi acum, iată ce vei avea grijă să răspândeşti printre Surori, reluă Murbella. Acţionând cu cea mai mare discreţie, vom oferi despre noi imaginea unor persoane demne de admirat şi de imitat. "Poate că voi, Onoratele Matres, nu veţi alege să trăiţi cum trăim noi, dar puteţi învăţa în ce constă marea noastră tărie. "

— Ahh!

— Totul se reduce la o chestiune de posesie, de stăpânire. Onoratele Matres sunt stăpânite de lucruri. "Vreau cutare bibelou, cutare loc, cutare persoană. " Luaţi ce vreţi. Folosiţi tot ce vreţi, până vă săturaţi.

— În vreme ce noi ne vedem de drumul nostru, admirând peisajul.

— Iar asta e marea noastră carenţă. Nu ne dăm lesne. Din teamă de dragoste şi de sentimente! Stăpânirea de sine are propria ei formă de lăcomie. "Vezi ce am eu? Tu n-o să ai niciodată asta dacă nu îmi urmezi exemplul!" E o atitudine care nu trebuie adoptată în nici un caz cu Onoratele Matres.

— Vrei să spui că trebuie să le iubim?

— Cum altfel le-am putea face să ne admire? Asta a fost, în ultimă instanţă, victoria Jessicăi. Când a dat, a dat totul. Prea multe fuseseră înăbuşite de modul nostru de viaţă, iar în clipa în care zăgazurile au fost deschise, şuvoiul s-a revărsat, irezistibil.

— Nu facem noi compromisuri chiar atât de uşor.

— Nici Onoratele Matres.

— Datorită originilor lor birocratice!

— Şi totuşi, ele sunt învăţate să urmeze calea minimei rezistenţe.

— Mărturisesc că nu prea te înţeleg, D... Murbella.

— Am spus eu că trebuie să facem compromisuri? Compromisurile nu pot decât să ne slăbească şi, în plus, ştim că există probleme pe care nici un compromis nu poate să le rezolve, decizii pe care trebuie să le luăm, oricât de amară ni s-ar părea doctoria.

— Să ne *prefacem* că le iubim?

— Ar fi un bun început.

— Alăturarea asta dintre Bene Gesserit şi Onoratele Matres va fi un mariaj sângeros.

— De aceea propun să facem Împărtăşirea la o scară cât mai largă cu putinţă. S-ar putea să pierdem multe Surori pe timpul cât Onoratele Matres vor învăţa.

— O căsătorie încheiată pe câmpul de bătălie.

Murbella se ridică. Gândul i se îndreptă spre Duncan, aflat la bordul non-navei, apoi îşi aminti de navă, aşa cum o văzuse ultima oară. O uriaşă şi stranie maşinărie, aproape grotescă. Un conglomerat gigantic de excrescenţe şi protuberanţe aparent lipsite de noimă. Era greu de imaginat că acel monstru ar fi fost

în stare să se înalţe cu propriile sale mijloace, oricât de enorme erau ele, şi să dispară în spaţiu.

Să dispară în spaţiu!

Brusc, întrevăzu forma mozaicului mental al lui Duncan.

Un pion care nu poate fi deplasat! Acordeaza-te... Acţionează fără să te gândeşti!

Cu un fior care o îngheţă până în măduva oaselor, înţelese ce decizie luase Duncan.

Momentul în care credeţi că luaţi în mâini hăţurile propriului vostru destin este cel în care riscaţi să fiţi striviţi. Procedaţi cu băgare de seamă. Aşteptaţi-vă oricând la surprize. Când creăm, există întotdeauna alte forţe la lucru.

Darwi Odrade

— AI MARE GRIJĂ CE FACI, îl prevenise Sheeana.

Idaho nu credea că avea nevoie de avertismentul ei, dar îl apreciase.

Prezenţa Onoratelor Matres în Canonicat îi uşura în bună măsură sarcina. Din cauza lor, Instructoarele şi gărzile din non-navă erau nervoase. Chiar dacă ordinele Murbellei le ţineau pe fostele ei Surori departe de navă, toată lumea ştia că inamicul era aici. Monitoarele înfăţişau un şuvoi aparent neîntrerupt de navete care-şi deversau pe Platformă încărcăturile de Onorate Matres. Cele mai multe dintre nou-venite păreau să manifeste curiozitate faţă de monstruoasa non-navă aflată în apropiere, dar nici una nu se încumeta s-o sfideze pe Preaonorata Mater.

— Nu câtă vreme-i în viaţă, mormăi Idaho într-un loc unde Instructoarele puteau să-l audă. Tradiţia lor este de a-şi asasina conducătoarele pentru a le lua locul. Cât timp o să reziste Murbella?

Ochii corn făcură treaba în locul lui. Ştia că vorbele sale aveau să se răspândească în toată nava.

La scurt timp după aceea, Sheeana îşi făcu apariţia în camera lui de lucru pentru a-şi manifesta, chipurile, dezaprobarea.

— Ce-ai de gând, Duncan? Nelinişteşti pe toată lumea.

— Întoarce-te la viermii tăi!

— Duncan!

— Murbella s-a angajat într-un joc periculos! E singura pavăză între noi şi catastrofă.

Îi împărtăşise deja aceste temeri Murbellei. Ele nu erau ceva nou pentru câinii de pază, însă reiterarea lor îi tulbura pe toţi cei care-l auzeau: supraveghetoarele ochilor com de la Arhive, gărzile din navă, toată lumea.

Cu excepţia Onoratelor Matres. Murbella le interzicea accesul în Arhivele Bellondei.

"Mai târziu", le spusese ea.

Sheeana rosti cuvintele potrivite:

— Duncan, ori încetezi să ne mai alimentezi temerile, ori ne spui ce-ar trebui să facem. Eşti mentat. Comportă-te ca atare.

Ahhh! Şi acum, Marele Mentat va face o demonstraţie a talentelor sale.

— Ce-ar trebui să faceţi e limpede, însă nu depinde de mine. Nu pot s-o părăsesc pe Murbella.

Dar pot fi smuls de lângă ea.

Era rândul Sheeanei. Îl lăsă singur şi se duse să propage propria ei idee despre schimbare. Avem drept exemplu Dispersia.

Înainte de căderea nopţii, le neutralizase pe toate Cucernicele Maici din navă şi-l încunoştiinţă pe Idaho, printr-un semnal de mână, că puteau trece la etapa următoare.

Toată lumea e gata să mă urmeze.

Fără să vrea, Missionaria pregătise terenul pentru ascendentul Sheeanei. Majoritatea Surorilor ştiau că poseda o putere latentă. Periculoasă, desigur, dar ea exista.

O putere nefolosită era ca o marionetă ale cărei sfori se aflau la vedere, fără să fie ţinute de nimeni. Ispita era mare: *Aş putea s-o fac eu să danseze.*

Jucând jocul, Idaho luă legătura cu Murbella:

— Când o să te văd?

— Duncan, te rog. (Chiar şi în proiecţie, părea hărţuită.) Sunt prea ocupată. Cunoşti situaţia. Voi fi ceva mai liberă peste câteva zile.

Proiecţia lăsa să se vadă, în planul al doilea, Onorate Matres urmărind încruntate comportarea stranie a conducătoarei. Orice Cucernică Maică putea să citească pe feţele lor.

Preaonorata Mater s-a înmuiat de tot? Ăla de colo nu-i decât un nenorocit de bărbat!

După ce întrerupse comunicaţia, Idaho accentuă ceea ce se văzuse cu limpezime în toate posturile de monitorizare de la bordul navei:

— Murbella e în pericol! Nu-şi dă seama de asta?

Şi acum, Sheeana, totul depinde de tine.

Sheeana avea cheia care permitea reactivarea comenzilor de zbor ale navei. Minele fuseseră retrase. Nimeni nu mai putea declanşa o explozie în ultima clipă. Nu mai rămânea decât problema încărcăturii umane. Teg, mai cu seamă.

Teg va înţelege opţiunea mea. Cât despre ceilalţi — grupul Rabinului şi Scytale - vor trebui să-şi încerce norocul împreună cu noi.

În privinţa Fiutarilor, închişi în celulele lor sigure, nu-şi făcea griji. Erau animale interesante, dar fără importanţă pentru moment. La fel stăteau lucrurile şi cu Scytale, la care se gândi doar în treacăt. Oricare vor fi fost neliniştile lor de altă natură, gărzile însărcinate cu supravegherea micului tleilaxu n-aveau să-şi slăbească vigilenţa.

Se duse să se culce, afişând o nervozitate care, pentru câinii de pază de la Arhive, avea o explicaţie cât se poate de verosimilă.

Scumpa sa Murbella e în pericol.

Şi era într-adevăr în pericol, dar n-avea cum s-o apere.

Însăşi prezenţa mea e acum un pericol pentru ea.

Se trezi în zori şi coborî în arsenal, unde începuse demontarea unuia dintre atelierele de armament. Sheeana îl găsi acolo şi-i ceru s-o însoţească în postul de gardă.

Un grup mic de Instructoare îi aştepta în mijlocul sălii. Alegerea celei ce se afla în fruntea lor nu-l surprinse pe Idaho. Garimi. Auzise de intervenţia ei cu ocazia Sinodului. Îngrijorată şi suspicioasă. Gata să-şi joace propria carte. Îi observă chipul sever. Se spunea că nu zâmbea aproape niciodată.

— Am introdus o simulare în releul ochilor com din această sală, spuse Garimi. În momentul de faţă ne înfăţişează luând o gustare şi punându-ţi întrebări despre arme.

Idaho simţi un nod în stomac. Echipei lui Bell nu-i va trebui prea mult timp pentru a detecta simularea. Mai ales dacă îl includea pe el.

Văzând umbra care i se aşternuse pe chip, Garimi se grăbi să adauge:

— Avem aliate la Arhive.

Sheeana se întoarse spre el.

— Te-am chemat aici ca să te întrebăm dacă doreşti să părăseşti nava înainte ca noi să fugim cu ea.

Surpriza lui Idaho fu reală.

Să *rămân pe planetă?*

Nu se gândise nici o clipă la asta. Murbella nu-i mai aparţinea. Înlăuntrul ei, legătura se rupsese. Ea nu accepta acest lucru. Nu încă. Dar avea s-o facă, negreşit, cu prima ocazie când i se va cere să ia o decizie care să-l pună pe el în pericol în interesul Bene Gesseritului. Pentru moment, se mulţumea să-l evite un pic mai mult decât era necesar.

— Aveţi de gând să luaţi calea Dispersiei? întrebă el, privind-o pe Garimi.

— Avem de gând să salvăm ce se mai poate. Cândva, asta se numea a vota cu picioarele. Murbella e pe cale să provoace prăbuşirea Bene Gesseritului.

Era argumentul tacit pe care Idaho contase pentru a le câştiga adeziunea. Un dezacord cu pariul lui Odrade.

Inspiră adânc, apoi zise:

— Merg cu voi.

— Fără regrete! îl avertiză Garimi.

— E o observaţie stupidă! rosti el, lăsând să se reverse durerea înăbuşită.

Pe Garimi n-ar fi surprins-o un asemenea răspuns din partea unei Surori. Dar auzindu-l de la Idaho fu atât de şocată, încât avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi veni în fire. Onestitatea o sili să admită:

— Stupidă, într-adevăr. Scuză-mă. Eşti sigur că nu vrei să rămâi? Iţi datorăm acordarea acestui prilej de a lua propria dumitale decizie.

Veşnicele scrupule Bene Gesserit faţă de cei care l-au slujit cu loialitate!

— Merg cu voi, repetă el.

Durerea pe care puteau s-o citească pe chipul lui nu era simulată. Nu căută s-o ascundă când se întoarse la consola sa.

Postul ce-mi este încredinţat.

Fără a disimula ce făcea, introduse codul de acces la

circuitele de identificare ale navei.

Aliate la Arhive.

Circuitele înviară brusc în proiecţiile sale, sub forma unor benzi multicolore întrerupte de absenţa legăturii cu sistemele de zbor. I-au trebuit doar câteva clipe de studiu pentru a găsi o cale de ocolire a breşei. Observaţiile sale mentatice îl pregătiseră de mult pentru o astfel de operaţie.

Căile multiple ce duc la centru!

Se lăsă pe spătarul scaunului şi aşteptă.

Decolarea fu un moment de vid trepidant pentru craniul său, dar totul încetă brusc când fură destul de departe de suprafaţă pentru a activa câmpurile agrav şi a se angaja în pliurile spaţiale.

Idaho observă cu atenţie proiecţia din faţa lui. Erau acolo: cei doi soţi bătrâni, în grădina lor! Văzu plasa scânteietoare, în prim-plan, îl văzu pe bătrân făcând un gest în direcţia ei, în timp ce privea cu un zâmbet de satisfacţie întipărit pe faţa-i rotundă. Mişcările lui şi ale tovarăşei sale se înscriau, în transparenţă, într-un plan ce lăsa să se întrevadă, în spatele lor, circuitele navei. Plasa se mări. Nu mai erau linii, ci benzi mai late decât circuitele proiectate.

Buzele bătrânului se mişcară, articulând pe tăcute cuvintele:

Vă aşteptam.

Mâinile lui Idaho ţâşniră spre consolă, cu degetele răsfirate în câmpul com, pentru a selecta elementele necesare din comenzile circuitelor. Nu era timp pentru fineţuri. Ruptura trebuia să fie brutală. Ajunse la centru în mai puţin de-o secundă. De acolo, fu un joc de copil să anuleze segmente întregi. Mai întâi, sistemele de navigaţie. Văzu plasa începând să se subţieze, sub privirea surprinsă a bătrânului. Apoi veni rândul câmpurilor agrav. Simţi zdruncinătura navei în pliurile spaţiale. Plasa începu să alunece, să se deformeze, alungindu-se şi subţiindu-se împreună cu cele două personaje care îl observau. Apoi Idaho şterse circuitele de memorie stelară, eliminând o dată cu ele propria sa bancă de date.

Plasa şi cei doi bătrâni dispărură.

Cum de-am ştiut că vor fi acolo?

N-avea nici un răspuns, în afara unei certitudini ancorate în viziunile lui recurente.

Sheeana nu-şi ridică privirea când el intră în sala din postul

de gardă, unde fusese instalat temporar panoul de navigaţie. Stătea aplecată deasupra pupitrului de comandă, pe care-l examina cu un aer consternat. Proiecţia de deasupra ei arăta că ieşiseră din pliurile spaţiale. Idaho nu recunoscu nici una din constelaţiile vizibile, dar se aşteptase la asta.

Sheeana se răsuci cu scaunul şi i se adresă lui Garimi, care privea din spatele ei:

— Am pierdut toate datele din memorie!

Idaho îşi ciocăni tâmpla cu degetul:

— Nu tocmai.

— Dar va dura ani pentru a reconstitui măcar esenţialul! protestă Sheeana. Ce s-a întâmplat?

— Suntem la bordul unei nave neidentificabile într-un univers neidentificabil, spuse Idaho. Nu asta am vrut?

Nu există nici un secret în menţinerea echilibrului. E suficient să simţi valurile.
Darwi Odrade

MURBELLA avea impresia că trecuse un veac de când devenise conştientă de decizia lui Duncan.

Să dispară în spaţiu! Să mă părăsească!

Simţul cronologic precis, dobândit în cursul Agoniei, îi spunea că doar câteva secunde se scurseseră din clipa în care îi înţelesese intenţiile, dar senzaţia era că ştiuse acest lucru de la început.

Trebuie să-l opresc!

Întindea mâna spre tabloul com când Sectorul Central începu să se cutremure. Seismul dură un timp ce păru nesfârşit, apoi se domoli treptat.

Bellonda sărise în picioare.

— Ce...

— A decolat non-nava de pe Platformă, spuse Murbella.

Bellonda se repezi spre tabloul corn, dar Murbella o opri.

— E deja departe.

Bell nu trebuie să-mi vadă durerea.

— Dar cine...

Bellonda tăcu brusc. Concluziile erau evidente şi acum înţelegea şi ea ce înţelesese Murbella.

Murbella oftă. Avea la dispoziţie toate blestemele din istorie, dar nu-i trebuia nici unul.

— La prânz, rosti ea, voi lua masa în sufrageria particulară, împreună cu consilierele mele. Vreau să fii prezentă şi tu. Spune-i lui Duana să prepare tot tocană de stridii.

Bellonda vru să protesteze, dar nu reuşi să îngaime decât:

— Tot?

— Poate îţi aminteşti că ieri seară am mâncat singură, jos, spuse Murbella, reaşezându-se.

O Maică Superioară are obligaţii!

Existau hărţi de actualizat, râuri de urmărit şi Onorate Matres de domesticit.

Unele valuri te răstoarnă, Murbella. Dar tu trebuie să ieşi la suprafaţă şi să înoţi mai departe. De şapte ori cu capul sub apă, de opt ori deasupra. Se poate păstra echilibrul pe suprafeţe dintre cele mai stranii.

Ştiu, Dar. Particip de bună voie la visul vostru.

Bellonda continuă s-o privească fix până când Murbella spuse:

— Ieri, la cină, le-am plasat pe consiliere la distanţă de mine. Era straniu, cu doar două mese ocupate în toată cantina.

De ce continui pălăvrăgeala asta stupidă? Ce scuze pot să găsesc pentru comportarea mea ieşită din comun?

— Ne-am întrebat şi noi pentru ce ni s-a interzis accesul în propria noastră sală de mese, spuse Bellonda.

— Pentru a vă salva viaţa! Dar ar fi trebuit să vezi ce interes manifestau. Am citit pe buzele lor în timp ce vorbeau. Angelika le-a spus: "Mănâncă un fel de tocană specială. Am auzit-o când discuta cu bucătăreasa ei. Nu vi se pare extraordinară lumea asta pe care am cucerit-o? Va trebui să încercăm şi noi mâncarea aia. "

— Să-ncerce, făcu Bellonda. Înţeleg. (Apoi:) Ştii că Sheeana a luat cu ea tabloul de Van Gogh din dormitorul... tău?

De ce mă doare lucrul acesta?

— Am observat că lipseşte.

— A zis că-l ia cu împrumut pentru camera ei de la bordul navei.

Murbella strânse din buze.

Afurisiţii! Duncan şi Sheeana! Teg, Scytale... Dispăruţi fără urmă, cu toţii. Dar dispunem încă de cuvele axlotl şi de celulele Idaho ale copiilor noştri. Nu-i chiar acelaşi lucru... dar aproape. Crede că a scăpat!

— Nu te simţi bine, Murbella?

Vocea lui Bell era îngrijorată.

M-ai avertizat în legătură cu filonul sălbatic, Dar, iar eu n-am vrut să te-ascult.

— După masa de prânz, o să fac un tur de inspecţie cu consilierele prin Sectorul Central. Anunţ-o pe acolita mea că, deseară, înainte de culcare, o să vreau un pahar de cidru.

Bellonda ieşi, mârâind. Îşi reintrase în piele.

Cum ai să mă călăuzeşti acum, Dar?

Vrei să te laşi călăuzită? O excursie, cu ajutorul unui ghid, prin propria ta existenţă? Pentru asta am murit eu?

Dar au luat cu ei până şi Van Gogh-ul!

Asta o să-ţi lipsească?

Pentru ce l-au luat, Dar?

Un râs sarcastic întâmpină această întrebare şi Murbella fu bucuroasă că nimeni altcineva decât ea nu-l putea auzi.

Nu-ţi dai seama ce urmăreşte Sheeana?

Programul Missionaria!

Oh! Mai mult decât asta. Faza următoare. De la Muad'Dib la Tiran, de la Tiran la Onoratele Matres, apoi la noi, apoi la Sheeana... Şi acum? Nu pricepi? Hai, ştiu că gândul îţi dă târcoale. Acceptă-l cum ai înghiţi o doctorie amară.

Murbella se cutremură.

Vezi? Doctoria amară a unui viitor plasat sub semnul Sheeanei? A fost o vreme când gândeam că dacă un medicament nu era amar, nu putea fi eficace. Dulceaţa nu are putere tămăduitoare.

Trebuie neapărat să se întâmple acest lucru, Dar?

Unii se vor sufoca înghiţind doctoria asta. Dar s-ar putea ca supravieţuitorii să creeze noi combinaţii interesante.

Perechile de contrarii definesc năzuinţele voastre, iar aceste năzuinţe vă întemniţează.

Biciul Zensunni

— ÎN MOD INTENŢIONAT i-ai lăsat să fugă, Daniel!

Bătrâna îşi şterse palmele pe poalele şorţului de grădinărie, plin de pete. Era o dimineaţă de vară, cu florile deschizându-şi petalele şi păsări ciripind în frunzişul copacilor. Cerul era uşor pâclos, cu o reverberaţie aurie deasupra orizontului.

— Ei asta-i, Marty, n-a fost nimic intenţionat, protestă Daniel, scoţând pălăria cu calotă rotundă şi trecându-şi o mână prin părul cărunt şi ţepos înainte de a pune pălăria la loc. M-a luat prin surprindere. Ştiam că ne vede, dar nu mi-am închipuit că vede şi plasa.

— Şi eu, care le rezervasem o planetă atât de drăguţă, spuse Marty. Una dintre cele mai bune. O adevărată piatră de încercare a capacităţilor lor.

— Nu mai are nici un rost să ne lamentăm, zise Daniel. Acum sunt undeva unde nu-i mai putem ajunge. Şi totuşi, la un moment dat, el era atât de diluat, încât eram sigur c-am să-l prind fără nici o dificultate.

— Aveau şi-un Maestru tleilaxu cu ei, spuse Marty. L-am văzut când au trecut pe sub plasă. Şi-mi doream atât de mult să mai studiez un Maestru.

— Nu văd de ce. Ne scoteau mereu din sărite cu fluierăturile şi şuierăturile lor, mereu obligându-ne să-i strivim ca pe nişte gândaci. Nu-mi place să-i tratez astfel pe Maeştri şi-o ştii foarte bine! Dacă n-ar fi fost ei...

— Nu sunt zei, Daniel.

— Nici noi.

— Rămân la convingerea mea că i-ai lăsat să scape. Nu te interesează decât să-ţi îngrijeşti trandafirii!

— Ei, şi ce i-ai fi spus Maestrului acela, dacă nu ţi-e cu supărare?

— Când ne-ar fi întrebat cine suntem, fiindcă toţi întreabă asta, mi-ar fi plăcut să-mi râd de el răspunzându-i: "Ce te-aşteptai să vezi? Pe Dumnezeu Tatăl cu o barbă până-n pământ?"

Daniel pufni în râs.

— Ar fi fost destul de hazliu, ce-i drept. Le vine atât de greu să accepte că Dansatorii-Feţe pot fi independenţi de ei.

— Şi nu înţeleg de ce. E o consecinţă firească. Ne-au dat

puterea de-a absorbi memoria şi experienţa altora. E suficient să acumulezi destul ca să...

— Psihisme, asta luăm noi, Marty.

— Mă rog. Maeştrii ar fi trebuit să-şi dea seama că într-o zi vom acumula destule pentru a hotărî noi înşine în privinţa viitorului nostru.

— Şi-al lor?

— Oh, sigur că mi-aş fi cerut scuze după ce l-aş fi pus la locul lui. Există, totuşi, o limită pe care e bine să n-o depăşeşti când vrei să-i controlezi pe alţii, nu-i aşa, Daniel?

— Când faci mutra asta, Marty, prefer să-mi îngrijesc trandafirii.

Se întoarse la şirul de tufe cu frunze verzi, lucioase, şi flori negre, aproape cât capul său de mari. Marty strigă după el:

— Adună înlăuntrul tău destui oameni şi vei ajunge în posesia unei cunoaşteri nemărginite! Asta i-aş fi spus Maestrului, Daniel. Lui şi femeilor Bene Gesserit din nava aceea! Le-as fi spus câte de-ale lor se află în mine. Ai băgat de seamă, când le observăm pe ascuns, cât de înstrăinate se simt?

Daniel se aplecă deasupra trandafirilor săi negri.

Ea continuă să-l privească de la distanţă, cu mâinile în şold.

— Şi mentaţii, mormăi el. Erau doi, în nava aia. Amândoi, ghola. Şi cu ei voiai să te distrezi?

— Maeştrii încearcă întotdeauna să-i controleze şi pe ei, replică ea.

— Ei bine, Maestrul ăla o să aibă de furcă dacă va încerca să-şi facă de lucru cu cel genial, declară Daniel, tăind o mlădiţă crescută la rădăcina unei tufe. Mmmmm, un boboc de toată frumuseţea!

— Le-aş fi spus eu şi mentaţilor, nu te teme! strigă Marty. Le-aş fi spus că nu dau două parale pe ei!

— Parale? Nu cred c-ar fi înţeles ce vrei să zici, Marty. Cucernicele Maici, da, fără-ndoială, dar nu şi mentatul ăla genial. Nu se putea dilua până într-atât de mult înapoi.

— Vrei să-ţi spun eu ce-ai făcut scăpat, Daniel? întrebă ea, înaintând şi oprindu-se în spatele lui. Maestrul ăla avea o capsulă anentropică în coşul pieptului. O capsulă plină cu celule-ghola!

— Crezi că n-am văzut-o?

— De-asta i-ai lăsat s-o şteargă?

— Nu i-am lăsat. (Foarfecele din mâna lui continuă să facă ţac-ţac.) El şi ghola-ii lui! Să-i fie de bine!
